

Bodleian Libraries

UNIVERSITY OF OXFORD

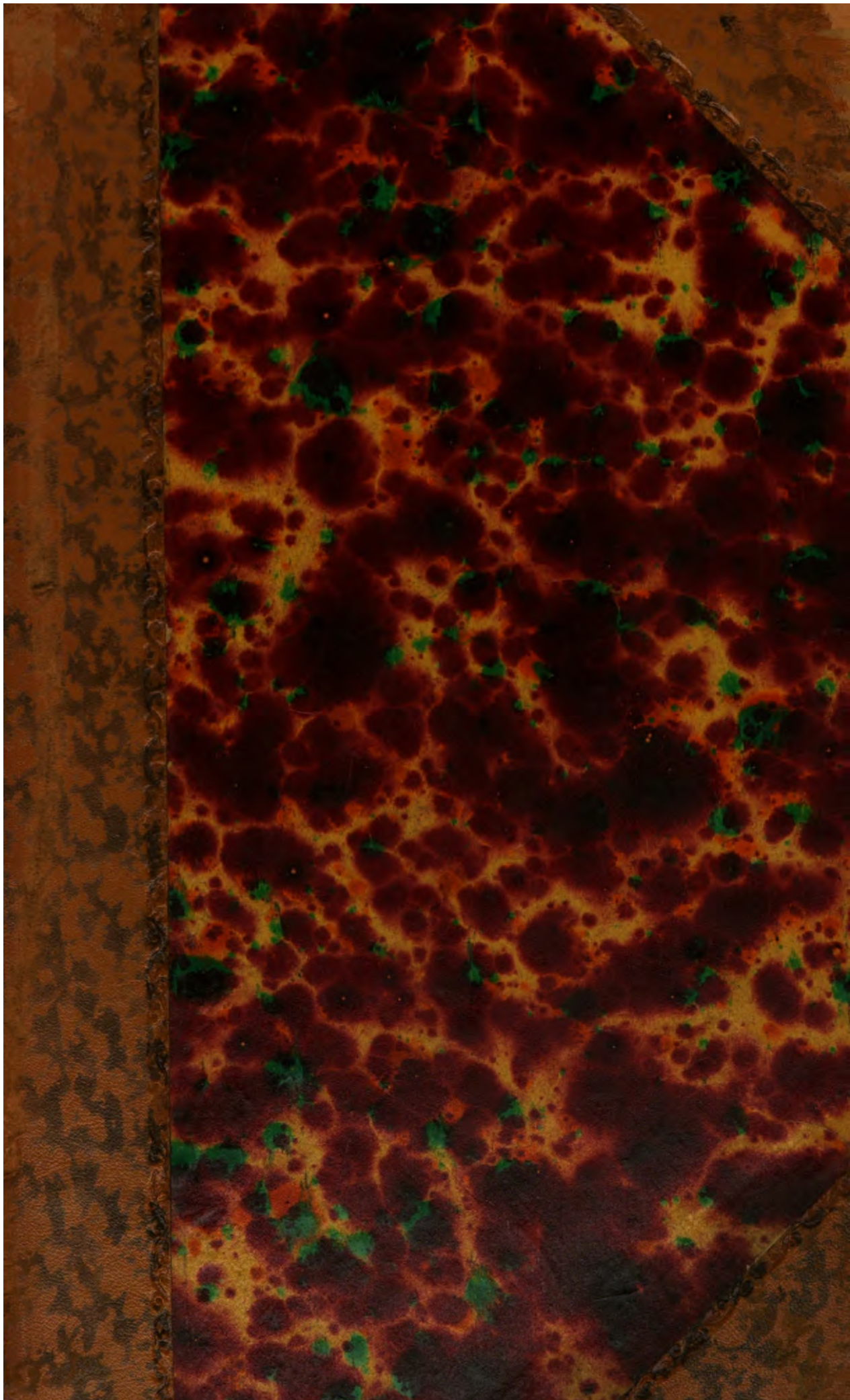
This book is part of the collection held by the Bodleian Libraries and scanned by Google, Inc. for the Google Books Library Project.

For more information see:

<http://www.bodleian.ox.ac.uk/dbooks>

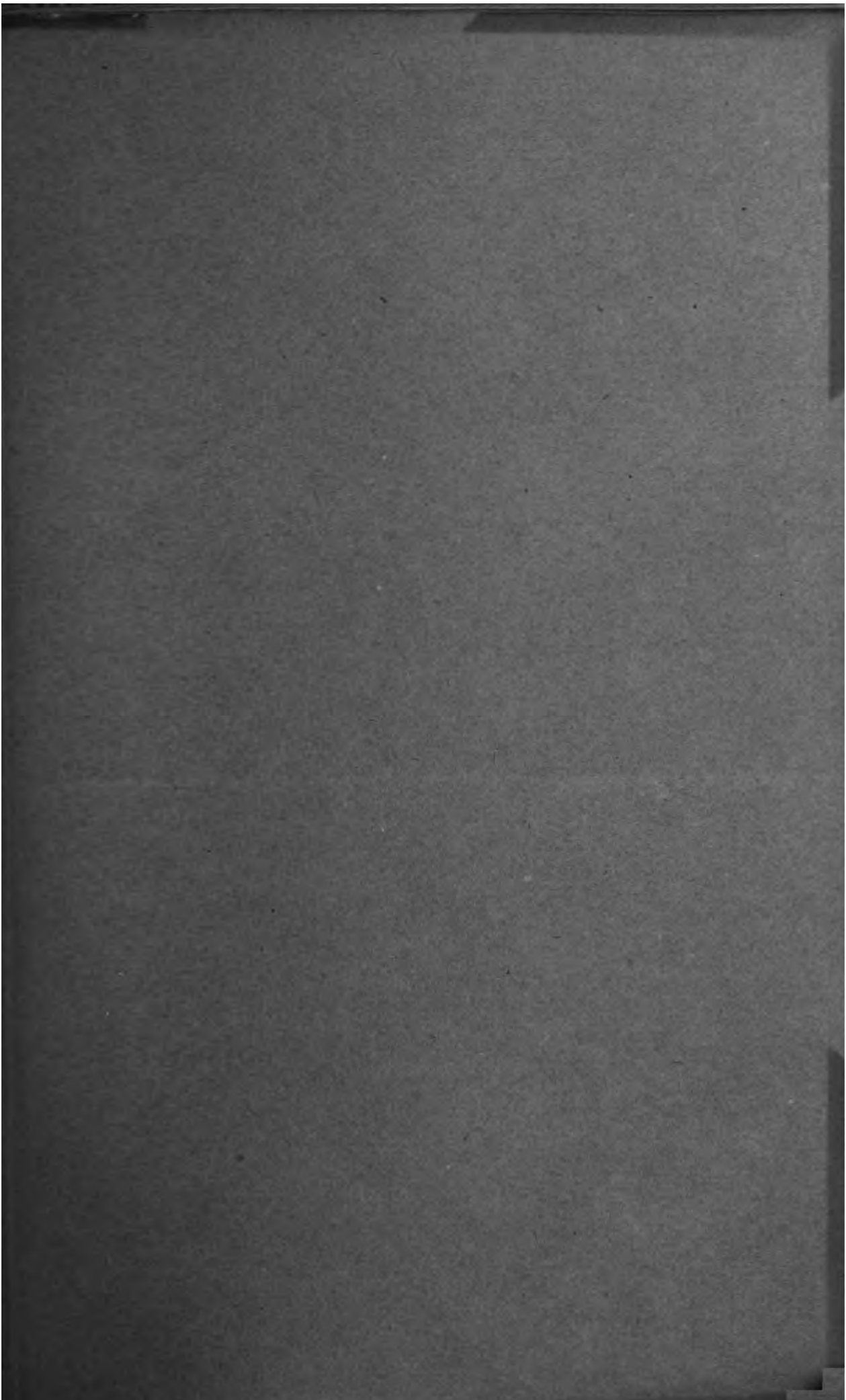

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 2.0 UK: England & Wales (CC BY-NC-SA 2.0) licence.

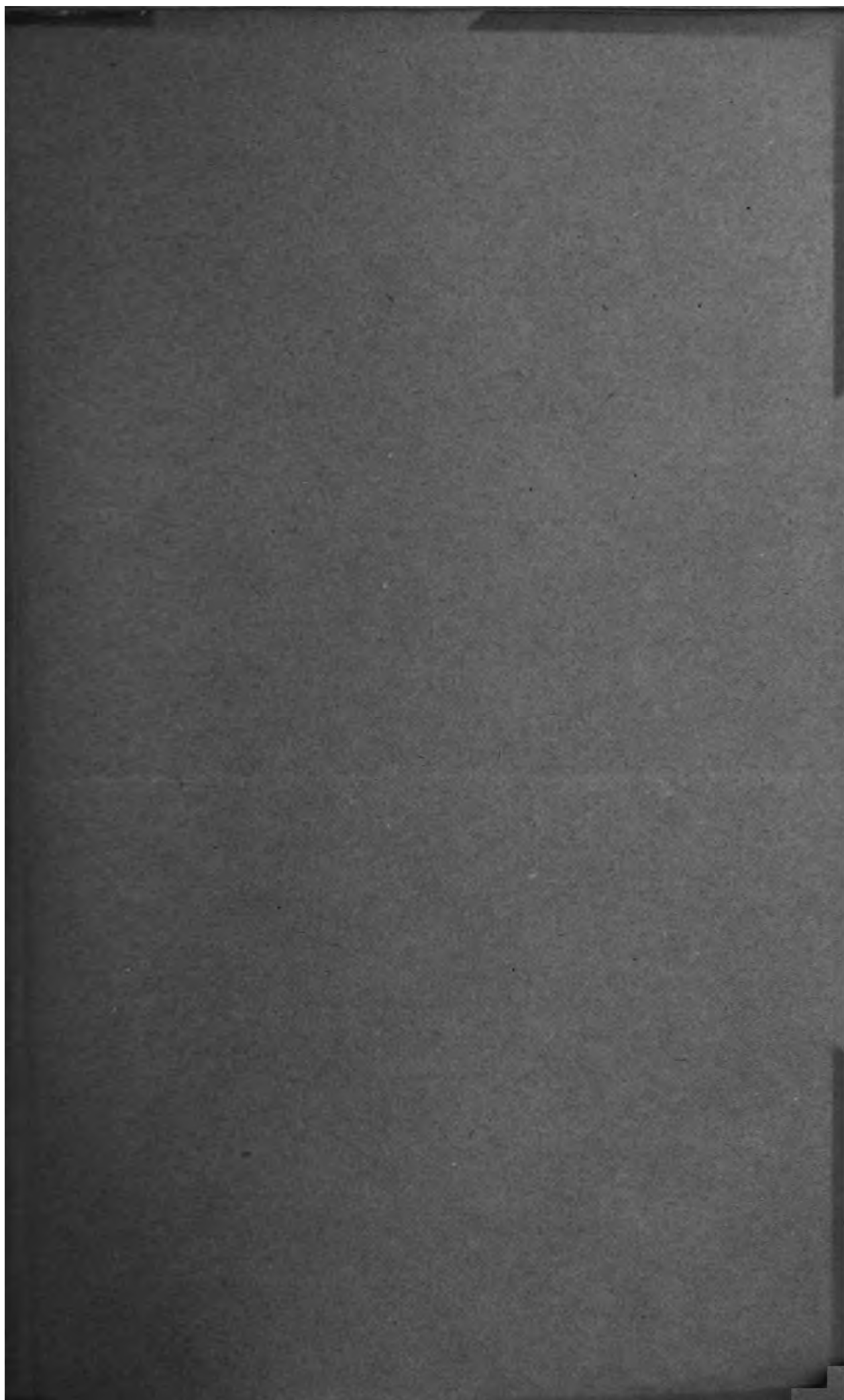
✓
107. c. 3

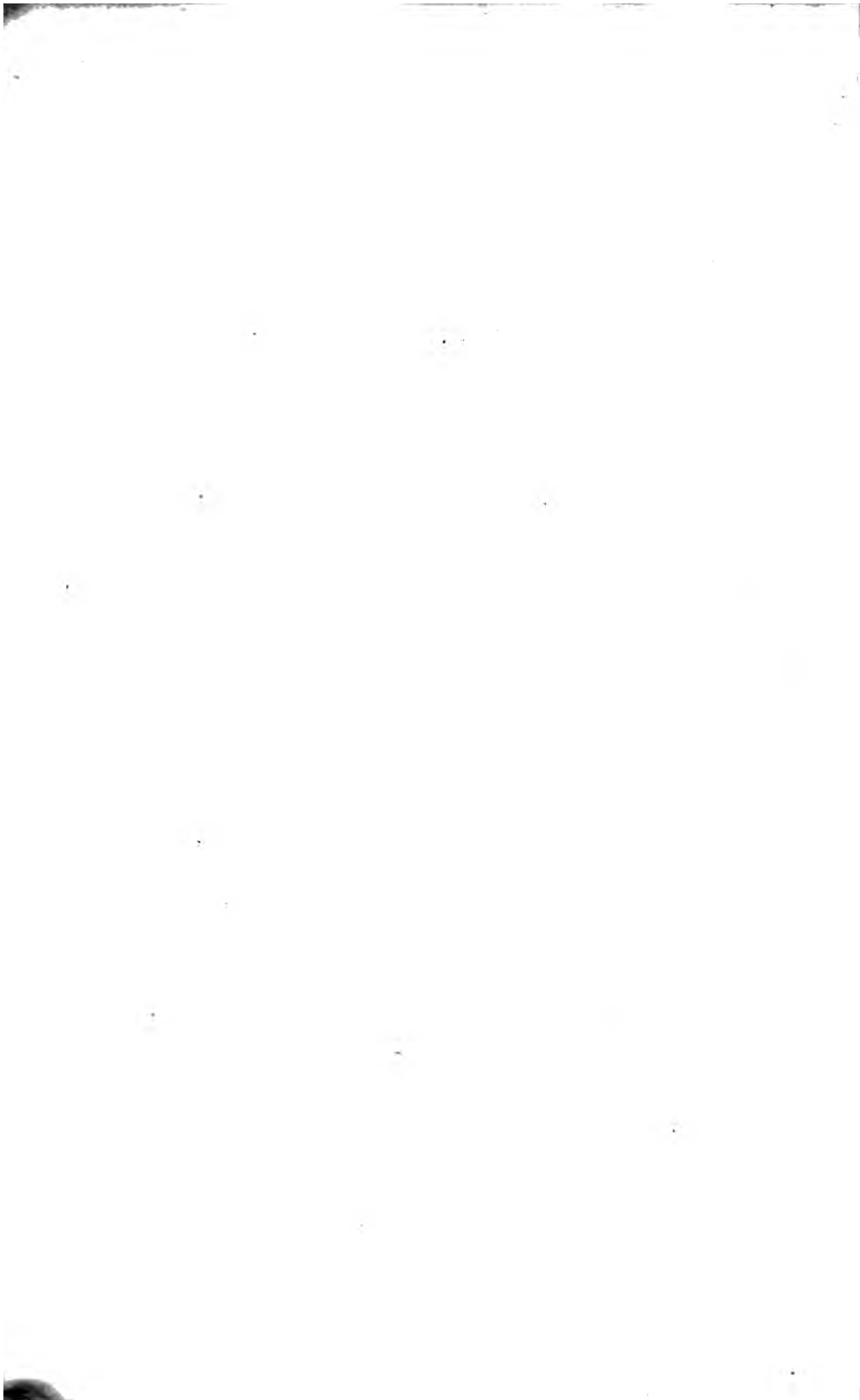

✓
107. c. 3

8

31

Dehlenschlägers

Poetiske Skrifter.

Udgivne

af

F. L. Liebenberg.

En og Tredivte Deel.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Selskabet til Udgivelse af Dehlenschlägers Skrifter.

Hovedkommissionair: Th. Lind, Store Kjøbmagergade Nr. 44 (6).

1862.

Druck des J. S. Schulz.

Oehlenschlägers

Heltedigte og Sagaer.

Udgivne

af

F. L. Liebenberg.

Tredie Deel.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter.

Hovedcommissionair: E. H. Lind, Store Kjøbmagergade Nr. 44 (6).

1862.

Trykt hos J. G. Schulz.

I n d h o l d.

	Side
Þroars Saga:	
Þrsa seiler til Danmark...	3.
Kong Þroar	13.
Skulde besøger Þrsa	19.
Helges Gravøl	26.
Kongen besøger sin Skiald	42.
Om Þrsas Pleiesforældre. Þrsa vandrer med Kong Þroar	47.
Venderne sende Skat	56.
Om Þrane	61.
Þrane fortæller en Saga i Kongshallen	66.
Þrane fortæller Slutningen af Griks og Kollers Saga ...	83.
Hvorledes den vendiske Kong Skalk blev undertvungen ...	96.
Om hvem der blev offret	104.
Skulde og Þrsa	107.
Vidrik Baulundurson reiser paa Eventyr; Kongen formaner ham	113.
Kongen redder en Fugl, og den ham	117.
Þrolf fødes	120.
Ragnvald og Þrane	125.
Þranes Død	130.
Skulde lonner Ragnvald	138.
Kong Þroar fældes i Kamp	144.

	Side
Hrolf Krake:	
Første Sang.....	155.
Anden Sang	164.
Tredie Sang:.....	177.
Fjerde Sang.....	192.
Femte Sang.....	205.
Siette Sang	221.
Syvende Sang.....	227.
Ottende Sang	239.
Niende Sang	252.
Tiende Sang	263.
Elleve Sang	275.
Tolvte Sang	289.

Episke Digte.

Heltedigte og Sagaer.

Tredie Deel.

Hoar's Saga.

Første Capitel.

Prsa seiler til Danmark.

Hvor mod i Hu var Prsa paa Reisen fra Sæglund til Siælland! Med stive Blik stod hun i Bagstavnen, og stirrede ned i Bølgerne, som udslettede Kiølsens flygtige Bei over Havet. Det hjalp ei, at de Danske viste Dronningen al Urefrygt. Hvo der havde seet den skionne Qvinde saaledes nær ved Røret, med Kronen paa de lyse Lokker, og en Sivblomst i Haand, skulde, naar han ikke kiendte hendes Sorg, taget hende for en Banvittig. Det trøstede kun lidet, at Keigin mindte om Freias Løfter. Det forekom hende som en Drøm. Hun sagde: „Jeg forlader mit Hiem. Med Skiændsel drager jeg til Kong Hroar. Hvad jeg fortæller om Freia, vil han holde for et Digt. Helges Død og Prsas Banhæder er kun alt for virkelig. Lad mig styrte mig i Havet til den kolde Ran, lad hende med et Favnetag korte mig Livets lange Qval!“ — „Vil du dræbe vor tilkommende Konge?“ spurgte Keigin. „Trøst dig, du Fagre! Har du saa snart igien opgivet din Tillid til Guderne? Du er søsyg og hiertesyg; Slummeren vil styrke dig. Hroar vil modtage dig saderligt.“

De spændte et blaat Silketelt over Bagstavnen med forgyldte Spydstager. Paa lustige Bolstre hvilede Orsa i Middagsheden, som en slumrende Disa, og Guldkronen hang ved hendes Side. Imod Aften vaagnede hun, og følte sig let om Hjertet. Da sad den gamle Folkvar og hans Hustru ved hendes Side. „J følge mig, mine Pleieforældre?“ spurgte hun. — „Til Verdens Ende, mit Barn!“ — „Græmmer det eder ikke, at forlade eders Hiem?“ — „En Sømand har intet Hiem,“ sagde Folkvar med paataget Lystighed; „husker du ikke nok den Vise, vi sang hver Morgen, naar Dagen graanede, og jeg skød Snekken fra Sand, og tændte Blus, for at stange Ual i Morgengrydet?“ Med disse Ord rømmede den gamle Mand sig, og sang:

Har jeg min Baad, mit Seil og mit Net,
 Vil jeg med Jarlen ei bytte.
 Fisken i Bandet blier aldrig træt;
 Fiskeren ligner Fiskenes Net,
 Lidet han agter en Hytte.
 Lige jo flyde de Draaber i Fiord,
 Lige de Blade paa Trærne groer;
 Hiemmet mig følger ombord.

Hytten er mig dog alt for trang,
 Sær i den liflige Sommer.
 Fire Pæle, lidt Leer og lidt Tang!
 Har jeg kun det, da jeg kliner med Sang
 Hytten, i hvor jeg saa kommer.
 Bogens Ly, og Græs til en Ro,
 Kilden, hvis Bover i Bækken sig snoe —
 Der er min flygtige Bo.

Ankeret holder kun svagt mellem Siv,
 Landet ei holder mig bedre.
 Elskov er Skipperens Tidsfordriv,
 Søner mig skienker den kraftige Biv,
 Saa blev der skienkt mine Fædre.
 Men mine Børn, som Wellinger smaae,
 Rystigt maae svømme, før ret de kan gaae,
 Hist udi Bølgerne blaae.

Riolen at tømre, den mægtige Mast,
 Det skal de Gutter jeg lære.
 Langsomhed er en hæslig Last;
 Bognen gaaer langsomt, Skibet har Hast,
 Derfor skal Skibet man ære.
 Tru da kun, Sø! jeg foragter din Dval,
 Fnysende danser den trodsige Hval,
 Her er min Høieloftsøl.

Med Gammen hørte Sømcændene Fiskerens Bise; selv
 Yrsa smilte, og erindrede sig de mange Morgener, hun havde
 sunget den med sin Pleiefader. Da rystede den gamle Hustru
 paa Hovedet, betragtede Folkvar, og sagde: „Det mener du
 ikke, Folkvar! det kan du ikke mene. Har du sunget dit
 Morgenqvad, saa maa jeg synge min Aftensang.

Fiskerkonens Sang.

Paa Stranden staae de grønne Træer,
 Og vinke fremmed Smakke;
 Men intet Træ dog kommer nær
 Min Bøg paa Brøndby Bakke.

Og om mit Træ blandt tusind stod,
 Jeg kunde vel det kiende;

Jeg er ei ved det gamle Mod,
Maa jeg det Ryggen vende.

Vel alle Blade voxer grønt,
Som var ethvert det samme;
Men intet voxer mig saa skjønt,
Som paa min gamle Stamme.

Det holder mig i kjærlig Favn
Alt med sin Green, saa kroget;
Stammen viser mangt et Navn,
Og Barken er saa broget.

Fra Træet seer jeg Havet hist
Og Skovens Hiorte brune;
Mos og grønne Bedbendqvist
Dækker gamle Rune.

Høit hæver sig med Lov og Riis
Min Bog i Sommermarken;
Om Vintren dækker Sne og Is
Den halve Deel af Barken.

Der leged jeg som lidet Barn
Med Blomster og med Stene.
Da jeg blev stor, mit Fiskergarn
Jeg knytted bag dets Grene.

Hver Baar deri en Drossel slaaer,
Naar smaae Kiærminder blaane.
Seent i Høst bag Toppen staaer
Den lysegule Maane.

Jeg kiender vel de rustne Søm,
Som holde Bænkens Planker;
Der havde jeg min Ungdoms Drom
Og mine første Tanker.

Der sad saa mangen Aftenstund
Min Fader og min Moder,
Medens med vor Hyrdehund
Jeg leged med min Broder.

Fra Træet jeg min Hytte seer
Bag Tornebusken gløde;
Bæggen er af hvide Leer,
Og Bælkerne saa røde.

Her tænkte jeg paa Død og Grav,
Naar Dagen vandred heden.
Her aabned Solen bag sit Hav
Min Siæl for Evigheden.

Her Freia første, sidste Gang
Mit unge Bryst mon saare.
Her skued hun bag Lovets Hang
Min Længsel og min Taare.

Og bragte mig end Skibet hen
Til alle Herthas Bøge,
Jeg finder ei mit Træ igien.
Hvad gavner det, at søge?

Thi vil jeg mine ringe Aar
Gi for al Verden bytte.

Rosen fra vor Ustylds Nar
Staaer ved den første Hytte.

Bed denne Sang brast Yrsa i Graad, og den gamle Fister gif gnaven ned i Rummet med de Ord: „Den Qvinde fordærver Alting med sin Kierlingetale.“

Næste Morgen vaagnede Yrsa tidligt, og havde et prægtigt Syn, thi Solen stod just op, ligesom de seilede forbi Møens Klint. Da tog en ung Skiald paa Skibet, ved Navn Hrane, sin Harpe frem, og sang, medens Morgenhornet gif omkring mellem Kæmperne:

Danmark har kun et eneste Fjeld.
Risler i Roskilde, Rildevæld!
Klækker i Lunden Blomsterne frem.
Skynder jer, Piger! at binde dem,
Fletter en duftende Urtefrands.
Seer I ei Bruden i Skionhedens Glands?
Skuer I ikke den Asa-Mø,
Hvor hun reiser sig stolt over Sø?
Seer I vel, hvor til Mændenes Lyst
Yndig hun blotter det spulmende Bryst?
Stormen koler det fyrige Blod,
Bolgen kysser den sneehvide Fod,
Bøgenes Krands hun har om sit Haar,
Tusinde Lokker i Binden slaaer.
Hvilket Fjeld paa det faste Land
Ligner vel Fjeldet paa Danmarks Strand?
Stenen er hvid, og Bolgen er blaa,
Græsgrønne Bøge paa Toppene staae.
Gaa, hvor prægtig i Morgensø
Bader sig hisset den danske Mø!

Dgsaa denne Sang morede Kæmper og Rorkarle. Deels fornøiede det dem, at høre den blussende Skiald siunge Moens Klint med saa megen Aft og Vennefalighed; deels kastede de skielmske Dine hen paa Ragnvald Kappe, som sad i Forstavnen, og skelede blussende til Hrane, medens han sang. Ragnvald var af danske Forældre fra Jylland; men da han sin meste Levetid havde opholdt sig i Norge, pleiede han altid med megen Hestighed og Stolthed at rose Norges Skionhed paa de danske Sletters Bekostning. „Hvad siger du til denne Sang?“ spurgte ham en af Kæmperne. — „Den er fortræffelig,“ sagde Ragnvald. „Jeg veed kun een, som er bedre; hvis Jarlen tillader det, vil jeg siunge den.“ — „Siung, min Søn!“ sagde Keigin, og Ragnvald sang:

Hver maa rose sit Eget frit;
 Noisomhed tager til Takke med Lidt.
 Hvad er vel Klippens haarde Granit
 Mod et saa drabeligt Stykke Kridt?
 Sangen til Tingen jo svare maa:
 Smaat kan kun synges smaat om det Smaa.
 Tag da din Klint, du Sanger bold!
 Skriv med Runer dit Qvad paa dit Skjold;
 Dg saa længe som Runen staaer,
 Sværger jeg, ikke den Roes forgaaer.
 Hvis nu ei Ragnvald dit Bærd kan see,
 Blændes han vel af den norske Snee.
 Hist gjør Sneeskorpen Fjeldet kun hvidt;
 Men hvad er Vinterens Pragt mod Kridt?
 Dalen er magelig, Græsset er grønt;
 Blaamanden finder det Sorte skiont.
 Roes du kun dristig det danske Bierg!
 Kæmpen beundrer den vittige Dverg,

Liden Hund napper i Dret en stor,
 Dvergene kæmpe mod Usa=Thor.

Over denne Sang blev Hrane saa opbragt, at han kastede sin Harpe, greb sit Sværd, og udfordrede Ragnvald paa Stedet. „Bogt dig for Mytteri, Ungersvend!“ sagde Keigin alvorlig. „Jeg vilde nødig, at din Haand, saa øvet i at slaae Harpens Strænge, skulde fæstes med Kniv til Masten; det vilde giøre dig Hingrene lamme.“ — „Da var det jert Tab, og ikke mit,“ sagde den unge hidfige Skiald, og stødte Sværdet i Balgen. — „Du har Ret,“ sagde Keigin, som følte, at han havde talt for haardt. „Men der maa være Orden i Alt. Du maa udjage de flette Ord af dine Biser; jeg maa straffe Oprør paa Skibet.“ Den formildede Hrane sagde: „Blisdom i Tide qvæger den opbragte Tunge meer, end Ol og Mundgodt i Tørst. Jeg vil bie med at svare Ragnvald, til vi er paa Land.“ Keigin smilte, og sagde: „Et godt Raad er ingen Vandlilie, som kun voger i Søen. For daarlig Tale har den Snilde to Dren. Hvad der gaaer ind ad det ene, kan han lukke ud af det andet.“ — „Nei,“ sagde Hrane, „om mig kunde Ragnvald siige, hvad han vilde; men han skal ikke fornærme hele Danmark.“ — „Kan Ragnvald fornærme Danmark?“ spurgte Jarlen med et høit Blik. „Vær rolig! Tak Ujerne, som gav dig et lettere Blod! Misund ham ei den Trøst, at rose sine Klipper og Vandfald! Betager du ham den, hvad har han saa tilbage?“ — „Jeg føler Norges Skionheder ligesaa høit, ja høiere, end han,“ raabte Hrane. „Men pralerisk Egenroes oprører. Og var han endda en Nordmand, saa fik det være; men Ragnvald er født i Danmark. Og jeg har mærket, at naar Slige komme tidlig derop, blive de ofte allerhaanligst, da de dog med sønlig Kiærlighed

burde mindes deres Fædreland." — „Han er syg," sagde Jarlen; „og med den Syge maa man have Dverbærelse." — „Er jeg syg?" raabte Ragnvald, og sprang hestig op. — „Du har Hiemvee, min Son! og det er en svar Sygdom. Du er borte fra dine Frænder, og hevner dig nu paa os ved at vise din Brantenhed. Naar du engang vender tilbage, vil du drille de Andre med at rose Danmarks frugtbare Sletter." — Ragnvald taug, og slog Dinene ned. — „Jeg kan ikke forbyde eder Kamp," sagde Keigin; „men vil I lyde Benskabs Raad, saa kæmper ikke! I har jo ikke fornærmet hinanden, men kun puffet paa forskiellige Landes Fortrin. Lad Landene forsvare sig selv i Svinesylke, i Tusindeviis! Det vedkommer ikke enkelt Mand. Ragnvald tiener nu af fri Drift Konning Groar; og jeg holder det for sømmeligere, at I spare eders Mod til hans Forsvar, end at spille det paa egen Riv." — „Jeg er rede til Forsoning," sagde Hrane; „men jeg er vis paa, at jeg søger den forgieves hos Ragnvald. Dog rækker jeg ham Haand, ikke som Ven, men som Staldbroder hos Leirekongen." — „Som saadan modtager jeg den med al Oprigtighed," svarede Ragnvald. Dermed rakte de hinanden Hænder, skiondt endnu skiælvende og blege i Ansigterne af den forrige Strid. Hrane havde gierne omfavnet Ragnvald; men et koldt, fiendtlig Blik fra dennes Die isnede ogsaa ham strax igien, og han trak sig tilbage.

„I ere nogle Gieffe," sagde den hundrede og tyve Aars norske Gubbe Urne Kalf, som sad med sit lange Skiæg i Bagstaven, og havde hørt deres Trætte. „Hvad er den hele Sag? To unge forsængelige Skialde er nidfiære paa hinanden, og nu maae Danmark og Norge tiene til Skalkeskiul. Dog, det siger jeg reent ud, Hrane er bedre end Ragnvald, skiondt denne tildeels er min Landsmand. Du driller altid Hrane med din taabelige Hovmod; men Hrane

fænger let, og Sangen til Møens Klint — siig mig, min Søn! var det Klintens, eller Ragnvalds Nærværelse, som opmuntrede dig?" Hrane smilede godhiertig, og sagde rodmende: „Begge Dele, Fader! naar jeg skal tale ærligt. Ragnvald roser altid Norge; nu fik jeg Lyst til at gjøre Giengjæld, da jeg saae det yndige Fjeld i Morgenrøden.“

Paa denne Maade fik Samtalen en god Bending; og da Nogle meente, det dog var Skade, at Naboer altid skulde lives, og stride om Fortrin, raabte Arne Kalf: „See, der snakker J nu atter hen i Taaget! Hvem i al Verden skulde lives, naar det ikke var Naboerne? Maa der ikke Suurdeig i Brødet, for at det skal blive velsmagende? Er der nogen Sundhed, uden Kappelyst og Strid? Odin, saa flog han er, kan ikke undvære Thor. Men Thor maa heller ikke reise til Jotunheim uden Odins Bidende, thi da bliver han fort. bag Lysen. De flogne Drotter skulde lade deres Kæmper stride, som en Fader lader sine Drengs slaes: for at udvikle Mod, Dygtighed, Snildhed og Behændighed, ei for at ødelægge hverandre. Saaledes kæmpe Einheriarne hos Odin. Men Lofe har altid sit Spil her paa denne Jord; og derfor længes jeg ogsaa efter at see Seierfader, thi J Askurs Børn blive dog aldrig flogne.“

Under slige Samtaler gled Skibet fort. Yrsa hørte opmærksom til, og glemte derved at tænke paa sin egen Tilstand. Hun talte længe med Hrane; hans Blidhed og Hestighed, Undseelighed og Oprigtighed behagede hende, og inden hun vidste deraf, var det Aften, og Skibet kastede Anker i Isfjord, lige uden for Leirekoven.

Andet Capitel.

Kong Hroar.

Skiondt Yrsa var vant til at leve i de angelsaxiske Skove, maatte hun dog studse ved at see de frodige Træer, som omringede den danske Fiord, og som hang langt ud i Bandet med deres Grene. Det var ikke her Sand og Steen, som udgjorde Strandbredden; men den friske Græstovr kantede Bredden med Blomster og Urter lige ud over Bølgerne. Ved Enden af Fiorden gif en Bro ud i Havet, og ligesom denne saae de en bred aaben Trægang, som førte til Kongens Lystgaard. Denne Trægang var ikke plantet, som i vore knappe Tider, men udhugget, ved, blot i et lige Strøg, at tage Træer bort. Af det meget Tømmer, Hroar havde ladet fælde, for at gjøre Leirefloyen sund og tilgængelig, var Hroarskilde bygget; dog vare de bedste Bygninger af brændte Stene. Husene stode adskilte fra hinanden ved Hauger og Gierder. Kun tvende Hovedgader giennemskare Byen, og forenede sig i et Torv, hvor Kongsgaarden stod; for Resten vare alle Bygninger adskilte, som endnu i Bagdad og andre østerlandske Stæder. Indbyggerne bestode af Kongens Kæmper, deres Vt, endeel Smedde, Tømmermænd, Murere, Skibsbyggere, og andre Haandværksfolk. Kongens Trælle havde et stort Huus, hvor de boede stikkelig godt, og hvorfra de ginge daglig at forrette Hoveri paa Mark og i Eng. Bæve, sye, og tilberede Lægedom gjorde Qvinderne. Omkring Byen var en Vold og en Grav, forsynet med tvende Vindebroer, den ene ind i Landet, den anden til Kongens Lystgaard, der laae mellem Staden og Fiorden. Her tilbragte han Sommeren; og Reigin skyndte sig med Yrsa, fulgt af de gamle Fiskerfolk, for at hilse paa Kongen. Men

i det Yrsa gik med Reigin giennem Trægangen i Tusmørket, blev hun forskrækket. Det forekom hende, som om hun saae tvende blege, blodige Mennesker bag Træerne, med stive Arme og Been, opspilede Dine; og i Hænderne holdt de blinkende Knive. Hun tog det for et ondt Bærsel, og betroede sin Sorg til Reigin. Men han smilte, og sagde: „Vær rolig! Disse vare Stimænd, som Groar har ladet henrette og hidsette til Skræk og Advarsel for andre.“ Da de kom nærmere, fandt Yrsa, at det var virkelig saa. De vare bundne til Bæle, man havde trykket deres Hænder fast om de blodrøde Knive, udtaget deres Indvolde, og nu stode de saaledes vindtørre ved Beien. — „Du seer heraf, hvilken god Konge Groar er,“ sagde Reigin; „han er Stimænds og Rovers Skræk.“ Yrsa gyste, i det hun gik dem forbi, thi de stirrede fælt; men Reigin loe. Saaledes nærmede de sig Kongsgaarden.

„Har Kongen ingen Hustru?“ spurgte Yrsa. — „Hun er død for sex Aar siden.“ — „Levede hun her?“ — „Nei, i Northumberland. Hun hedde Dgn, var en fager Qvinde, som du.“ — „Det kan jeg tænke, at hun ikke har levet her,“ vedblev Yrsa; „hun vilde vist faaet Kongen til at borttage de fæle Liig. Kan man ikke hævde Retfærdigheden, uden at fordærve Naturen? Og skal de blodige Slagtoffere med deres fortvilede Træk daglig her tilintetgiøre ethvert blidt Indtryk af den blomstrende Baar?“ — „Stimændene føle ikke saa fromt, som du,“ sagde Reigin. „Den blomstrende Skov finde de god nok til at skiule sig og rove i; men see de saadan en Fuglestræk, blive de rædde, og flyve bort, som Spurve fra moden Frugt.“

I Nærheden af Kongsgaarden var Skuldes Jomfrubuur, og adskillige Bygninger for Kongedatterens Qvinder. Een af disse havde Reigin strax ladet indrette til Yrsa; og

da hun ikke ønskede at see Kongen, før Jarlen havde talt med ham, bragte Reigin hende til hendes Buur.

Bed at træde ind i Høieloft, kunde han ikke nok beundre den Kunst, hvormed Konning Groar havde ladet Bygningen opføre. I Stedet for at Kongshallen paa lidet nær for havde seet ud, som en af vore Lader, fandt Reigin Alting paa en langt kosteligere Maade. Høieloftet kunde være hundrede Skridt langt og fyrgetyve bredt. Ovenover hævede sig Sparværket i en ret Vinkel med et Lag af begede, jandede Trætavler; og stærke velhøvlede Biælker, som løb under Loftet, befæstede Taget vel med Bæggenes Muur. I Baggrunden af Salen var en Forhøining med et Trælværk, og en liden Dør, hvorigiennem Qvinderne kunde komme, tage Deel i Aftenglæden, og gaae, naar de vilde. Til begge Sider stode Bænke, de fornemste Sæder belagte med Hynder. Paa høire Haand var Gaffelbænken, med Kongens Høisæde i Midten. Bag Bænkene kunde Tæpper drages tilside, og her vare Bolstre, hvor de fremmede Gæster, som besøgte Kongen, sov om Natten. Bag hvert Sæde var en Knage under Loftet, hvor Helten kunde hænge Hielm og Brynie, Skiold og Sværd. Og foran i Salen ved Indgangen stod et stort Kar med en Dse i. Dette fyldtes hver Aften med Ol eller Mundgodt, og det var sieldent, at ikke Kæmperne tømte det inden Midnat.

I denne Sal havde Kong Groar tænkt at gieste sin Broder Helge, naar han kom hjem; thi han søgte altid at overraske ham, og havde Helge udmærket sig ved en Bedrift, kunde han være vis paa, at den fredelige Broder ikke havde været orkesløs. Denne Glæde var ham ikke forundt. Reigin bragte det sorgelige Budskab om Helges Død.

At han var død, gjorde intet overordentligt Indtryk paa Kongen. Hvergang Helge drog paa Eventyr, formodede

Groar, det vilde gaae ham ilde; og han forundrede sig mere over at han saa tidt uskadt var kommen tilbage, end over at han nu var falden. Han elskede sin Broder, men deres høist forskiellige Sind adskilte dem. Dette tog til, da Helge, alt som hans Rygte steg, begyndte at betragte Groars Gierning med Foragt. Paa den anden Side vorte Groars Misnøie over Broderens Bildskab, alt som Alderen gjorde ham selv flogere. Saaledes vare da disse Brødre, som ofte skeer, blevne hinanden fremmede.

Derimod rystede Dlusås Hevn Groar desmere. Hans Kinder blusfede, og det var kun den sikkre Efterretning om hendes Selvmord, som var i Stand til at berolige ham. Thi saa fredsæl han var, fik han Lyst til at hevne Broderens Død. Da Keigin fortalte Helges Endeligt, brast han i Graad, og raabte med en sær Tver: „D, min raske Helge! saa har du endt, som du har begyndt. Som en Orneunge hævede du dig, og udstrakte tidlig dine skaldede Bingebeen; og som en Orn stegst du siden, og styrtede fra Fjeldet. Saaledes funkler og doer et Stierneflugt. Saaledes synker en Baardag: blomsterfuld, men uden Frugt. Gid jeg havde hørt dig siunge Biarkemaalet, medens de tilmurede Hulen! Gid jeg havde hørt Hesten vrinske! Ja, sikkert est du reden til Odin. Som Heimdal har du travet over Giallerbro; den har rumlet, og Odins Møer have kappedes om at bringe dig det første Bæger. Her sidder jeg Myre, og furer min Tue. Og hvad gjør jeg dog Andet, end min egen Grav? Og den bliver ikke saa prægtig, som din. Farvel, min gode Broder! Tak for den Gang, vi sadde sammen ligeover for hinanden i Jordhulen; for da vi vendte Ryggen mod hinanden paa Folens Ryg; for da vi stode Arm i Arm paa Thingstenen! Ak, vi skulle ikke hvile sammen i een

Grav. Bore Livsbauer vare forskiellige, som Solens og Maanens, og langt adskilte staae Grændfestenene for vort Liv."

Et Par Timer derefter talte Kongen atter med Keigin, og havde fattet sig. Ursas Bryllup bedrøvede ham ikke nær saa meget, som Keigin havde tænkt. „En Brøde, som begaaes uafvidende," sagde han, „er ingen. Guderne raade for Lykken. De ere i Stand til at vende Ondt til Godt." Keigin maatte fortælle ham om Freias Aabenbaring. „Det var Aften," sagde han, „og vi stode just rede til at bestige Skibet; da overfaldt os alle en søvnig Tunghed, og vi lagde os nogle Dieblif hen i Græsset. Om vi nu sov, eller vaagede, veed jeg ikke; men da vi opstode, havde vi alle havt een Drøm: Freia viste sig paa en Aftensky, og forjættede Urså en Søn, som hun skulde kalde Hrolf, og som skulde blive en fielden god Drot for Danmark." — „Det var et godt Løfte," sagde Hroar, „og paa det Gode finder jeg en sær Glæde i at troe og haabe."

„Hvorledes vil han modtage dig?" tænkte Urså, da hun gif til Kongen. Hun havde vel hørt tale om Hroars Venlighed; men det fæle Rettersted havde nedslaaet hende, og hun formodede i Hroar at finde en streng Herre. Da hun kom ind i Bærelset, mødte hende strax en liden midaldrende Mand, klædt i en mørkegrøn Kiortel med et smalt Guldbælte; han havde glatte askegraae Haar og graae Dine. Han bad hende sætte sig, og sagde, at Kongen strax vilde være der. Urså yttrede sin Frygt for den Fremmede, hvis aabne Ansigt indgød Fortrolighed. Den liden Mand smilte, og sagde: hvis hun frygtede Kongen; var hun sikkert i hele Landet den Gæste. Det varede længe, inden Drotten kom, og hun havde imidlertid fortalt Alt, hvad der var hændet. Da hun var færdig, trykkede han hende til sit Bryst, og sagde: „Belan, min Søster! græd ikke mere. Du seer her

Kongen for dig, og han skal altid være dig en Fader og Broder. Naar menneskelig Storhed har naaet sin høieste Grad, synker den ofte; det saae vi med Helge. Naar Ulykken er steget til den yderste Spidse, vender den sig ofte til Held; det haaber jeg vi skulle see med dig." I dette Dieblik kom den lille Agnar, Kongens Søn, ind, og satte sig paa sin Faders Knæ, uden Frygt for Urså. — "Du var gift, og dette er dit Barn?" sagde Urså.

"Jeg har et heelt Aar været meget lykkelig," svarede Hroar. "Det Aar svandt som en smuk Baardag. Min Dogn skienkte mig min Agnar med Tabet af sit eget unge Liv. Jeg vil skaane din desuden noksom sønderknuste Siæl for et levende Billed af min Kummer."

Med disse Ord gif han hen, og aabnede en Binduesluge. Den vendte mod Isesfjord; over Fiorden stod den fulde Maane, og skinnede hen over Bølgerne giennem Strandens Bøgetoppe. Men uden for Binduet havde Hroar ladet spænde en Bindharpe. Her sad han ofte, hørte Nattergalens Sang, drømte om en Vandeverden, et tilkommende Liv, og glemte Kæmperne og Skialdene i Hallen. Neppe havde han aabnet Binduet, og Alt var tyst, før de forunderligste Stemmer lode sig høre. Agnar sad paa sin Faders Knæ, og Hroar saae paa Urså, der lyttede forundret ved hans Side. Det var, som om fierne Hærskarer sang en længstforsvunden Sorg; som Solvstemmer, der tabte sig i Nattens Brusen; som bølgende Melodier, der hævede sig, og forsvandt. Da bruste pludselig en Storm, Maanen skiultes, Stemmerne taug, og Trætoppene fusesede. "Natten kræver sin Ret," sagde Hroar. "De Døde stige igien i deres Grave. Lader os ogsaa gaae til Hvile!" — Med disse Ord adskiltes Frænderne.

Credie Capitel.

Skulde besøger Yrsa.

Yrsa havde hørt tale om Skuldes Skionhed, forunderlige Bæsen, Bildskab og Ondskab; hvorledes hun plagede Dyr, spottede Fattige, bagtalte Alle, men snakkede dem efter Munden, naar de vare nærværende. Næste Aften, da Yrsa sad tungsindig uden for sit Buur, kom Skulde med en Flok Piger. Hendes sortgnistrende Haar hang i tykke korte Lokker, indflettet med Siv. En staalgraa Silkefiortel havde hun paa, hvis Folder hvert Dieblif forandrede Farve, som Havet, og som i Bølgegang flød ned fra de fyldige Hofter. Paa Hovedet havde hun en Krands af Vandliljer. Hun traadte neiende frem for Yrsa; uden at tale videre om dennes Hidkomst eller Skiebne, bad hun om at maatte dandse for hende, og uden at oppebie Svar, begyndte hun strax med ivrig Forsængelighed at vise sin Færdighed under Trianglers og Floiters Lyd. Da dreiede hun de sneehvide Arme og deilige Hænder saa selsomt i Luften, at Yrsa ikke nok kunde forundre sig; og de velskabte Been, ligesaa smalle som fyldige, og de smaae Fodder bevægede sig saa let, som et Løv i Vinden. Da hun var færdig, rakte hun Yrsa en Kurv med Blomster, vinkede ad sine Piger, at de skulde forlade hende, og satte sig pustende ned ved Dronningens Fodder.

„Hil dig, skionne Fyrstinde!“ sagde hun. „Den stakkels Skuld kommer for at hilse dig. Tillader du hende at sidde ved dine Fodder, og at tørre Støvet af dine Skoe?“ Med disse Ord afviste hun virkelig Yrsas Skoe med sine sneehvide Hænder. — „Staa op, Skulde!“ sagde Yrsa forvirret, „det er intet Sæde for dig.“ — „Hvad andet Sæde er vel for mig fattige Tiggerbarn?“ spurgte Skulde med en andægtig

Mine. „Åk, man har vist fortalt dig meget om mig, hvor ondskabsfuld jeg er. Jeg stakkels Pige! Fordi jeg er lidt overgiven!“ Her begyndte hun at græde. „Men jeg tilgiver dem. De forstaae sig slet paa Hjertet.“ — Yrsa røstes, og bad Skulde, ei at være bedrovet. — „Åk,“ vedblev hun, „hvis du forskyder mig, er det ude med mig; kun hos dig vil jeg være, du huldsalige Qvinde! Du skal opdrage mig. Hvorledes kan et Pigebarn opdrages mellem Mænd?“ — „Jeg er yngre, end du,“ jagde Yrsa, „og trænger selv til Opdragelse.“ — „Er du yngre, saa seer du dog ældre ud,“ sagde Skulde forfængelig, „og du har vist langt meer Forstand, end jeg. Desuden er du Dronning og min Stedmoder og Stedsøster.“ — Yrsas Bunde rynkedes smerteligt; da raabte Skulde: „Man fortæller saameget, hvoraf det Halve er usandt. Du har vel ogsaa hørt, at de vil gjøre mig til Datter af en Havfrue? Men jeg er ikke saa taabelig at troe disse Bondesagn. Jeg veed ret godt, at min Moder var en smuk Fiskerpige, ligesom du; at hun kom til Kong Helge i Badehuset om Natten, fordi hendes Moder havde forskudt hende. Kong Helge blev min Fader; men min Moder druknede engang i Sivet, da hun vilde plukke Sø-lilier, og der spøger hun endnu. — Jeg har følt mig saa alene. Men nu skal du være min Moder. Vil du det?“

Dette Spørgsmaal udsagde Skulde med et saa indtagende Smil, at Yrsa ikke kunde modstaae, men trykte hende til sit Bryst. Da beed Skulde hende i Læben, saa hun skreg. „Åk,“ raabte den Kysjende med Taarer og foldede Hænder, „tilgiv min Hestighed!“ — „Jeg tilgiver dig,“ sagde Yrsa alvorlig; „men dit Bildskab ængster mig, og nu maa du gaae.“ — „Men jeg besøger dig i Morgen igien,“ sagde Skulde. Yrsa tillod det, hvis hun vilde være fornuftig, og Skulde forlod hende.

Da hun var borte, gik Urja ind, satte Blomsterkurven paa Bordet, og stirrede efter den selsomme Skikkelse, der forekom hende mere liig en Alf, end et Menneske. Da begyndte det at røre sig mellem Blomsterne, og i det Urja forfærdet sprang op, krøb der en Slange ud af Kurven, lod sig falde ned af Bordet, og sneg sig hen ad Gulvet. „Ha,“ raabte Urja, „ondskabsfulde Pige! vilde du saaledes dræbe mig?“ Men i det samme stak Skulde ganske ligegyldig Hovedet ind ad Døren, og spurgte: „Na, med Forlov, har jeg ikke glemt min Snog her?“ Og da hun saa Urjas Frygt og Brede, gav hun sig til at skoggerlee, og sagde: „Jeg vilde kun skræmme dig lidt. Den er tam, den er ikke giftig, de hule Tænder ere brukne ud. Jeg har faaet den af min Slave fra Myklegaard. Den gjør mig Intet, den er saa from som et Lam.“ Derpaa udstrakte hun en lille sort Stof, og sang:

Slange! Slange! flyng,
 Slange! Slange! flyng
 Dig om denne Stang
 Smidig, glat og lang.
 Slange, du min Lyst!
 Hvil ved Skuldes Bryst.

Med disse Ord strog hun den af Kieppen, puttede den ned mellem Brystets svulmende Hvalvinger, sagde: „Det koler!“ og gik syngende bort.

Næste Dag besøgte hun Urja igien, med en Hat paa sit Hoved, nydelig flettet af det fineste Siv; en Blomsterfrands, der straalte med brændende Farver, kantede den. Emaae Blade dirrede og flagrede rundt omkring Hatten, som Hjelov. Det høieste Røde afveglede med det stærkeste

Blaa og med sorte guldpletterede Lov. Da Skulde kom nærmere, saae Yrsa, at det var lutter Sommerfugle, som hun med Naale havde fæstet om sin Hat. „Grusomme Mø!“ raabte hun, „hvad har du nu der for igien?“ — „D, det gjør ikke ondt,“ sagde Skulde; „men hvis du ikke kan lide det, saa vil jeg give dem deres Frihed.“ Dermed tog hun alle Sommerfuglene af Hatten, trak Naalene ud, og lod den brogede Flok fordele sig med uvis Flagren i Luften, mens hun klappede i de hvide Hænder.

„Det gjør jeg saa tidt,“ sagde hun. „De flyve ligesuldt. See kun! De ere ikke saa omskindede, som vi. Vil du nu gaae ud og bade dig med mig i Fiorden, Dronning? Derfor kom jeg.“ Yrsa tog imod Tilbudet, og de gik med en Terne, som bar deres Tøi. Igiennem en skraa Sidegang vandrede de til Badehuset; men Skulde drog først Yrsa hen imellem Træerne, for at vise hende noget Forunderligt. „Du maa lade mig binde for dine Dine, og ikke see, for jeg tillader det,“ sagde hun. Saa vild og selsom Skulde var, havde hendes Selskab noget Tillokkende for Yrsa, og hun besluttede for det første at finde sig i hendes Luner. Hun lod sig altsaa binde for Dinene. Skulde førte hende hen i Krattet, og sagde endelig: „See nu!“ Da Yrsa aabnede sine Dine, stod hun lige for de to Morderes sæle Liig, der forrige Aften havde skrækket hende. Skulde var krøbet op paa en af Pælene, havde omfavnet den Henrettede, og lagde sin Purpurkind til hans Ansigt. — „Afskyeligt!“ raabte Yrsa. „Fæle Skulde! jeg vil ikke omgaaes mere med dig. Dit Bildskab grændser til Afsindighed.“ — „Det er ikke sandt,“ raabte Skulde heftig fra Pælen; „det er ikke afskyeligt, men smukt, ikke afsindigt, men jindrigt. Bilde Morgenen være saa munter, hvis ikke Natten havde været saa skummel? Bilde Glæden være saa sød, hvis ikke Smerten havde været

jaa bitter? See engang min unge hvide fyldige Arm, hvor den stikker af til disse runfne, jordslagne Skuldre! Hvor skalkagtigt mit blomstrende Ansigt leer ved Siden af denne blege Duffe med de brustne Hornoine!" — „Din Dpforsel er høist usømmelig," sagde Ursja; „jeg befaler dig at stige ned." Skulde adlød. Smidig, som et Egern, klavrede hun fra Bælen, og logrende, som en Hund, men med Rattens falske Blik, kom hun til Ursja. „Du er min Moder," sagde hun smigrende, løb hen i Krattet, afbrød nogle Qviste, tog Baandet af sin Hat, sammenbandt dem, neiede dybt med megen Ynde, og sagde med en bedrøvet alvorlig Mine: „Tugt mig, hvis dig tykkes, jeg har fortient det." — „Du spotter mig," sagde Ursja. — „Nei, ved Lofe!" raabte Skulde; „troer du, jeg frygter Riset?" Og med disse Ord havde hun med en underlig Hestighed allerede givet sig et Slag over Armen, saa at der blev en rød Stribe paa den fine Hud. Ursja rev hende Riset af Haanden, og sagde: „Pige! jeg veed ikke, hvad jeg skal troe om dig. Enten er du tosset, eller alt for klog." — „Ingen af Delene," svarede Skulde; „kun et godt jævnt stakkels Pigebarn, der gierne tager mod Formaning." Med disse Ord bragte hun Ursja hen til Badehuset.

„Hvor det ligger nydeligt!" sagde Skulde. „See, den forreste Side med sine Bialker og Bedbendranke seer ud, som et Bondehuus i Dalen, og dog hviler det Hele paa tynde Bæle, og underneden bader sig evigt en af de lumste Dødens Møer i det rindende Vand. Det er en bedragerisk Grund. Ikke sandt? — See, her besøgte min Moder Konning Helge," vedblev hun, i det hun aabnede Døren. „Her staaer Loibænken endnu, saa aldeles den samme, som dengang. Men de, som brændte af Rierlighedens Luer paa den, have nu strakt sig paa en dybere, køligere Loibænk, hvor ikke Baar=

lov, men Sand og Leer skygge for Solen, og vige ikke tilside for Luften, før i Ragnarok, naar der ingen Sol er meer. Thi ogsaa den skal sluges i Afgrundsvælget; og saa hedder det igien: „Gab er i Afgrund, men Græs ikke.“ Er det ikke fornøieligt? Saa er den Spøg forbi.“ Yrsa gyste, men sagde derpaa med et saligt Blik: „Saa samle de Gode sig hos Alfader i Himlen.“ — „Kan være,“ sagde Skulde letfjindig; „saaledes hedder det jo i en gammel Bise.“ — „Det staaer ogsaa kun i en gammel Bise,“ sagde Yrsa, „at Solen skal opsluges.“ — „Siden du er saa stor en Beninde af Biser,“ sagde Skulde, „kiender du da ikke den:

Dagen er lang, og Sommeren heed,
 Snart Morgen paa Aften følger.
 Konning Helge gaaer til sit Badehuus ned
 At prøges i Havets Bølger?“

Og dermed sang hun den hele Bise. — „Hvad vil det egentlig sige med denne Havfrue,“ spurgte Yrsa, da Sangen var endt; „hvorfor blev hun en Slange?“ — „Ei, hvad?“ raabte Skulde, „eenfoldig Kiærlingsnak! Saaledes udpynte de orkesløse Skialde alle gamle Sagn, og fordærve dem. Min Moder var en ærlig Pige. Hun har ikke lønnet Kongens Elskov med Falskhed. Bilde man troe Rygter, saa har jeg hørt fleer; og jeg veed ikke, hvorfor jeg meer skal fæste Lid til hvad der fordømmer, end hvad der frikiender hende.“ — „Hvad har du da hørt?“ spurgte Yrsa. — „At min Fader blev hende utro, at hun af Fortvivlelse druknede sig, og spøger i Fiorden. Seer du? der stikker hun det blege Hoved med de lange dyngvaade Ravnehaar op af Vandet.“ — Yrsa vendte sig forstrækket om, og raabte:

„Hvor?“ — „Ei, hvad?“ sagde Skulde, „du maa ikke være saa ræd.“ Dermed vare de aflædte, og sprang i Vandet. Men det var Skulde alt for snevert derinde, hun aabnede Brædelugen, og svømmede ud i Havet. Havde Yrsa før beundret hendes Dands, saa maatte hun meget meer studse ved den overordentlige Lethed og Færdighed, hvormed Skulde svømmede. Snart skod hun saa hurtig afsted, som en solblinkende Sild, giennem Bolgerne. Snart laae hun saa let som en Korf paa Vandet, kysede sin Fod, og gjorde allehaande Kunster. Men tilsidst vovede hun sig dog for langt ud, Strømmen drev hende bort, hun arbejdede forgieves, skreg hrækeligt om Hielp, og sank til Bunds. „Hun er druknet!“ raabte Yrsa fortvivlet, og vendte sig til den gamle Terne, som ganske rolig sad ved Klædefurven. Ternen rystede smilende paa Hovedet, og pegede hen med Fingren paa de uden for Badehuset nedrammede Bæle; og der sad Skulde og fros med Hænderne forslagte over Brystet, og efterabede sin Moder, da Kongen havde seet hende første Gang. „Det var her, hun sad,“ sagde hun. „Men du maa ikke saaledes lade dig forskræffe. Den, som skal føde Konger og Helte, maa selv være Heltinde. Du vil opdrage mig, og jeg kommer nok først til at opdrage dig.“ Nu klædte de sig paa, og ginge til Buret igien.

Da de kom hjem, var der et stort Oplob ude ved Stranden. Kongen og hans Mænd stode ved Kysten, og meget Folk. Ude paa Bolgerne brændte et hoirandet Skib i lys Lue med megen Røg. Yrsa troede først, det var et fremmed Fartoi, som tilfældigviis var gaaet i Brand lige uden for Leireskoven. Men snart hørte hun, at det var et Brag med fieldne Kostbarheder, med Purpur og de fineste Linflæder, der var kommen fra Myklegaard, og formodentlig agtede sig til Bretland. Det var strandet paa en Sand=

banke, og tilhorte Kongen, som havde Strandretten. Saa snart Groar vidste, at der ingen Mennesker vare paa (disse havde formodentlig villet redde sig paa Baade og vare omkomne), sagde han: „Derfra bevare mig Guderne, at jeg skulde indbringe Fordærvelse over mit Land ved at smykke mig med forsængelig fremmed Overdaad! Et Skib med Pest var Siælland ikke farligere. Nu elsker Bonden sin Badmel, og Qvinden sine selvspundne Liin. Skulde vi smykke os med Silkeormens Pragt, farvet i Purpurmuslingens Blod, da vilde disse Kryb snart hevne sig, og Odselhedens og Hppighedens Drm fortære Landet.“ Befalede derpaa, at man skulde udtage et Stykke Purpur til Yrsa og Skulde — thi Fyrstinden kan vel have Noget forud for Bondedatteren og Herseqvinden, meente Kongen — og derpaa lod han Skibet stikke i Brand.

Dette blev strax sat i Værk, og Ingen kunde have Noget at indvende, da det var Kongens Eiendom. De unge Piger og deres Beilere, som stode paa Strandbredden, skar det vel i Hjertet, og de syntes, det var Synd og Daarlighed; men de Eldre og Visere roste Kongens Handling.

Fierde Capitel.

Helges Gravol.

Nogle Dage derefter lod Groar ved en Herold Kæmperne sammenkalde, for at drikke sin Broders Gravol. Med spændt Forventning ilede de did, og havde mange Samtaler paa Veien. Den fredelige Groar var kun ilde

liidt af de fleste Stridsmænd. De havde Lyst til at føre Krig og erhverve Bytte, og ansaae det under deres Værdighed, at beskæftige sig med Daad, hvilken de meente kun sømte sig for Trælle. Groar var liden af Væxt, ogsaa herover spottede de, og talte tidt om de lykkelige Tider, da man kun valgte den til Konge, som kunde fylde to Sæder. Dog vovede de aldrig at tilside sætte Uerbødigheden i hans Nærværelse; thi Almuen elskede ham, og hans Retsindighed bandt Munden paa Enhver. Ogsaa straffede han fiækt og strengt Lovenes Overtrædere og Rolighedens Forstyrre.

„Hvilket Løfte vil han sværge?“ sagde Guitlak; „det længes jeg efter at høre. Hvor mange Pund Gør vil han spinde fra Tenen til Ure for sin Broders Minde?“ — „Hvilken Skiald skal siunge til Valens Ure?“ spurgte en Anden, „mon Grane eller Ragnvald?“ — „Jugen af begge,“ raabte Hugleik; „thi de findes bestandig, det vilde foraarsage Tvist, og den hader Groar.“ — „O, han har en Skiald,“ sagde Rorik, „der er ligesaa kraftig og varm, som han er selv. Den har alt siunget ham Helges Priis. Den mægtige Bindharpe har alt ofte dirret ham sine sygelige Qvindelyd i Dret, og smeltet hans Hierte. Jeg har selv seet ham græde.“ — „Var jeg i Ragnvalds og Granes Sted,“ sagde Biglet, „saa indgik jeg Forlig. De burde hevne sig paa Bindharpen, thi den elsker Groar dog meer, end dem begge, og den koster ham mindst. Det var morsomt, at forføre disse Skialde til en Nat at flyve op i Gavlen af Kongens Lysthuus, og nedstære Bindharpen. Kan I forestille eder disse Ungerjvende hænge over Biælken i Maanskin, sætte al egen Riv tilside, og med fælles Iver bruge deres Daggertter til at sonderslide de forvovne Strænge, som uden Andres end Bindens Hielp vover at giøre dem Egeløvet stridigt?“ — Med slike Samtaler satte de yngre Kæmper sig med paa-

tagen Besejdenhed nederst, for at giøre Plads for de ældre, graahærdede, hvilke de dog i deres Hjerter langt oversaae. De firskaarne, solbrændte Helte kom langsomt i deres Harnisser, satte sig meget alvorlige ned ved Højsædet, ventede paa Kongen, og taug. Mellem disse var Reigin Jarl den Ypperste.

Nu aabnede sig den liden Lem i Baggrunden bag Tralværket, og Yrsa og Skulde kom med deres Møer. Mændene kunde ikke noksom beundre deres forskjellige Deilighed. Yrsas Haar vare askegraae, Skuldes fulsorte. Yrsa var rank og smekker, Skulde liden og fyldig. Yrsas store blaae Dine svømmede i Taarer, Skuldes smaae brune gnistrede med Ild. Yrsa var klædt i en fin mørkeblaa Badmels Kiortel, som hun selv havde vævet og farvet; den slyngte sig i bløde Folder om hendes ranke Liv, en gul ulden Lidse med et lidet Spænde sammenholdt den under Brystet, hendes lange Haar hang hende i en eneste tyk Fletning ned fra Nakken næsten til Hælene, og om Isen havde hun en Krone. Skulde havde ikke givet sig Tid til at lade sit Purpur sye, det var blot kantet, og hang hende i store Folder ned som en Raabe. De fineste Linklæder havde hun paa; hendes korte Haar hvirvlede sig tykt og bredt i mægtige Krøller, prydet med brogede Muslingeskaller og Sommerfugle. Om den nøgne Hals og de fra Skuldrene blottede Arme havde hun Guldklæder og Ringe.

Da sprang pludselig Hallens Fløidøre op. En Flok Spillemænd med dæmpede Trommer og sørgeligt flagende Fløiter ginge foran. Saa kom Kongens Kertespænde med Fakler, og endelig Kongen selv. Han var klædt i sin bedste mørkegrønne Koste, med et bredere Guldbælte, end sædvanlig. Paa Hovedet havde han sin Broders Krone

i Stedet for Moderens, Sigrids, som han ellers pleiede at bære, men som han nu havde givet Orsa.

„See,“ sagde Viglet til sin Nabo, „den synker ham ned i Rakken, skøndt der er lagt en Balk under. Hvi beholdt han ikke Qvindekronen paa, som sædvanlig?“ Groar var bleg, og heldede sig noget til Keigin Jarls Arm, thi denne Kongens første Mand var strax gaaet ham i Møde. Viglet vilde atter til at hviffe Spot; men alt som Kongen nærmede sig Høisædet, fyldtes hans Dine med den besynderlige Ild, som altid viste sig, naar han vilde tale, og som indgød Urefrygt. Dog var denne Gang Opmærksomheden deelt; thi en lav bruunladen, bredskuldret Kæmpe, som Ungen kiendte, fulgte Kongen i et blændende Staalharnisk. Han havde Hammer og Tang i sin Haand, og satte sig ved Høisædet paa venstre Haand, Keigin Jarls Plads var paa høire. Da Groar sad i Høisædet, hævede han saaledes sin klare, tydelige Røst:

„Ærlige og trofaste danske Mænd! Om ogsaa Sundhed og Kraft paa Siæl og Legem bringer os en rum Tid til at føle Stolthed, indgyder os Tillid til os selv, til vor Lykke, saa kunne vi dog heller ikke Andet, end røres og ydmyges i Følelsen af vor Afmagt ved en stor Mands Aftekruffe. Thi naar den stærkeste Heltedaad, liig Skyen, henaandes og adsplittes, hvad er da den mindre? Helge var en Helt. Høit slog hans Barm for Uren, og den gif ham over Alt. Jeg har seet ham som Seiervinder over Kong Skalf i Benden spise Svampen af Jorden, og at slagte sin egen Hest, for at opmuntre sine Mænd, da der ingen Levnetsmidler var i den opbrændte By. Jeg saae om Elskov farve Ungersvendens brune Kind med det fagre Purpur. Da jeg eengang gled paa min Fod ved Isfiord, og Bolgerne slugte mig, styrtede han efter, og uden

denne Redning vilde jeg ikke overleve ham nu og begræde ham. Sielden var hans Kraft, skion, jeg føler den langt over min. Men — nu er denne Kraft forsvunden. Bleg og stiv sidder han nu paa sin Hest i den tilmurede Hule. Solen blinker ikke længer paa hans Hielm. Med stærken Arm tæmmer han nu ikke meer den vælige Ganger. Det store, syv Spand lange Sværd hugger ikke flere Fiender ned; det rustet i Balgen. Livet blinker ikke tiere fra Siælens Lonkammer giennem det aabne Die. Lader os da forlade hans Gravhøi og ham (thi hvor han nu er, kunne vi dog ikke følge), og lader os see: Hvad har han udrettet? hvad har han virket paa Jorden? — Først og fremmest lever da hos os Mindet om hans Bennesalighed. Thi uagtet heftig, stolt, og haard mod sin Fiende, var han dog trofast og kiærlig mod sin Ven. Ingen smaalig Hovmod rynkede hans Pande, han følte sig ikke bedre end sine bedste Kæmper. Helge var gavmild. Rundtomkring her i Hallen opdager jeg Sværd og Brynier og kostbare Ringe, hvorfor I takke hans Uedelmod. Han var om mod Qvinden. Denne Følelse, der forener sig med Tapperhed i nordiske Kæmpers Bryst, besad han i høi Grad — og han faldt, et Offer for den. Benden og Jyden beskylde ham for Grumhed. Men naar jeg undtager den Hestighed, hvormed han alt for strengt hevuede vor Fader Halsdan paa Farbroderen Frode, træffer Grumheds Beskyldning ham ei; og Retfærdighedens Guder, Baldur og Forsete, vare ham saa hellige, som Tyr og Thor. Sammenligner ham med den hallandske Jarmerik, og I ville føle Forskiellen paa en grum Kriger og en ærlig Helt. Jarmerik var tapper, som Helge, vældigere. Et fast Slot opreiste han paa Kullen af Kampesteen, takte det med forgyldte Skjolde, og gav det hvælvede Porte til de fire Verdenshjørner. Han sløifede mange Stæder i Sagen og

Reidgothland, og var en Skræk for Østersøen og de nordiske Ryster. Men med Strikker lod han sin Søstersøn og de ypperste Landets Helte avæle. Sin uskyldige Dronning lod han paa en falsk Formodning nedtræde af Heste i Slotsporten, og da selv Dyrene følte Medynk med hendes Jammer, røstes over hendes Skønhed, og ikke vilde sætte deres jernbeslagne Hove paa det skionne Bryst, drog han hende en Sæk over Hovedet, og da først knuste de hende baglænds. Mindes Randver, hans Søn, som han lod hænge, fordi Ridningen frygtede for, at Sønnen stod ham efter Livet! Under Galgen plukkede Randver Fæderne af sin Falk, og sendte Faderen den; da først følte Jarmerik sig barnløs. Og længe udeblev ei heller Hevnens Time; thi Reidgotherne overvandt ham, afhug ham Hænder og Fødder, og lod ham forbløde sig. Seer her et Billed paa Heltemod uden Visdom, Kraft uden Blidhed! Derfor søgte Helge og jeg at virke til begge disse Maal, og hver valgte den Kreds, hvortil Naturen havde bestemt ham. Helge tilvandt sig Ugeren, jeg ploiede; Helge hentede Sædefornet, jeg saaede. Helge omgierdede Haven med et Hegn af dragne Sværd, og som Afsen Ygdrasil have Træer hævet sig i flere Aar, og baaret Frugt i den danske Abildgaard. Helge overvandt Jotherne, han forbandt atter Halvoen med Verne, som vor Stamfader Dan havde gjort, og herved tilintetgjorde han indvortes Tvedragt. Han overvandt Sagerne norden for Elven, og tvang de vilde Bender, der saa ofte havde truet os, til at give Skat. Han bekæmpede den urolige Udils i Sverrige, og Fiendskab truer heller ikke mere fra denne Kant. Takket være hans Minde, elsket! — Men forsmaaer nu heller ikke det Levende af Rikærlighed til det Døde! Det er ei af Egenroes, men af Iver for Landets Vel, jeg taler. Jeg seer Uergierrigheden i mangen Unglings Die, og Utaalmodighed over ei at

funne vise sig forstærker den. Men det er ikke os selv, vi skulle vise Tienester, men Fædrelandet. Hvad der tilkommer os, eie vi; det gielder nu at forsvare, ei at rane. Og hvad gavner fremmed Grund, naar vi end ei have dyrket den, vi selv besidde? Seer hen paa alle de stolte Seiervindere! Deres Harmes sydede og skummede, liig Havets Bølger; men med næste stærke Bølgeslag smeltede det stolte Skum, og efterlod sig intet Mærke. Hvad udrettede Gram, som, behængt med Bjørnehuden, knuste sin Fiende, Kong Sigtryg, med Guldkøllen? Hvad Hading, som bekrigede Handuan, og opbrændte hans Stad ved at binde Svalerne tændt Svamp under de sprættende Binger? Seer hen paa Nislungernes og Bolsjungernes drabelige Kæmpeslæggt! Den har fortæret sig selv, som en gyselig Dglerede, og uagtet deres Manddom og skionne spildte Kræfter sidder Rædsel og Gru, som en bleg Jettinde, og stirrer paa Sigurd Fosners-Banes uhyre Gravhøi i Hunsingau.

Lader os da heller vende Diet til Danmarks første Frode, hvis Huldjalighed Freier i Upsal elskede saa høit, at han i Frodes Tid lod Markerne bære Groden af sig selv, saa at man ikke behøvede at forsyne sig for Vinteren. Ja, selv Dvergene aabnede Biergets Skjød, og skienkte Kongen det hellige Jern, ikke til fordærvende Sværd, men til frugtbringende Plove. Lader os tænke paa Freier i Sverrig, der var ligesaa venneseel, og Frode Fridsami, der gav Landet de vise Love, og altid ledsagedes af venlige Fylgier! Mindes eder den frække Kong Fridleif, der satte sig mod dum Bankundighed, og skadelig Misbrug af Gudernes Lære; Frode Fridleifson, der holdt Landet i Velstand, fordoblede Hofmændenes Sold, og fik Navn af hiin Femilde, i sit blomstrende Ringsted! Disse Konger ere mine Mønstre. Og derfor sværger jeg —“ her indbragte man Freiers gyldne

Galt, og Kongen lagde sin Haand paa dens Huggetænder — „ja, høit sværger jeg ved Odin, Vile og Bee, ved de tolv store Guder i Upsal, at jeg vil hædre min Broders Minde“ — her lyttede Kæmperne — „ved at stræbe fort i Omsorg for Landets Larv, Livets Udvikling, Hiertets Fred. Saa sandt hielp mig alle Aser og Afsynier!“

„Det tænkte jeg nok,“ hviskede Viglet til sin Nabo; „hvor Snak kan giøre Udslaget, der vil Hroar altid vinde Seier.“ — „Ikke en Bedrift, ingen tapper Blodsudgydelse for den stærke Thor!“ sagde Offergoden Vosde saa høit, at næsten Kongen kunde høre det, og reiste sig fortrydelig. Men de gamle Dommere, og Folket, som stod i Hallens aabne Døre, smilte, og sloge paa deres Skjolde.

Da reiste Hroar sig atter, og sagde: „Kongen bør være Hovedet, som beslutter, Goderne Hiertet, som føler, Hirdmændene Hænderne, som forsvare, Almuen Fingrene, som arbeide. Men Legemet trænger da ogsaa til et Par vældige Arme, som styre. Og dem see I her.“ Med disse Ord pegede han paa Keigin Jarl og den Fremmede, som sad ved hans Side. „Saaledes indsætter jeg da dig, tappre Keigin! til min Staller og Krigsøverst. Du skal føre min Hær mod mine Fiender. Din Erfarenhed og Duelighed vil baade mig, som den har baadet Helge.“

Hermed vare alle Kæmper tilfredse, og sloge paa deres Skjolde. Nu tog Kongen den fremmede Mand ved Haanden, og han reiste sig med Vanskelighed fra sit Sæde. Nysgierrigheden voxte. „Hvem kan det være? Hvad skal han?“ mumledes der. Den stærke bruunladne Kæmpe saae ned for sig med et undseeligt, tungsindigt Blik. „Han seer mere ud til en Træl, end til en Helt,“ hviskede Viglet. — „Nei,“ sagde Belin, „et saa giennemtrængende Die har ingen Træl. Han staaer slet paa sine Been, det er sandt;

men Bulerne ved Dienhaarene ned imod den stærke Næse tyde paa en overordentlig Kraft; og jeg har lagt Mærke til, at hans Hænder, uagtet de store Fingre og den svulmende Muus over Tommen, besidde en forunderlig Smidighed. Han kan ikke holde dem stille noget Dieblif." — „Sikkert en Almuesmand, som Groar vil indsætte til Stodderkonge," sagde Biglet.

„J see her Baulundur, den berømte Smed," vedblev Groar. „Han er vor Tids kunstrigeste Mand, og langt over min Roes. Selsomme Eventyr og megen Ulykke har han døiet hos Konning Ridunger i Thiodi; men nu er det overstaaet, og Baulundur boer nu hos mig i Siælland paa sine Fædrenegaarde. Ingen forstaaer at hamre Malm, som han. Han skal smedde Sværde, med hvilke der kan slaaes dobbelt saa kraftigt, thi selv den Tappreste blandt eder vil dog ikke negte, hvor meget gode Vaaben hielpe i Krig. Ogsaa Buer og Pile kan han forfærdige; og af dem ville vi gjøre større Brug, end hidtil. Vi have jo for kort Tid siden hørt, at Skytherne overvandt Gotherne i et mærkeligt Slag, blot fordi de bedre forstod at bruge Skudvaaben til Hest. Deri maae vi ogsaa øve os. Men Baulundur kan meer, end dette; og jeg indsætter ham herved til Marsk over alle mine Kunstnere, Haandværksmænd og Arbeidere. J see, han fører sit Vaaben: Hammer og Tang, i sin Haand. Undræs ikke over, at han er stivbenet! Den grusomme Ridunger har ladet ham Benene lemlæste; men ved egen Erfaring og Kløgt har han anvendt Saarlægekunsten paa sig selv, og lykkelig helbredet sig. Sine Hænder kan han bruge desto bedre; det ville J snart erfare."

Nu satte Kongen sig, og medens det store Horn gif omkring til Helges Munde, strøg Groar den kostbare Guldring af sin Arm, som Baulundur havde smeddet til denne

Fest, rakte den til Offergoden Fosde, der sad mellem de andre Goder i hvide Klæder med brogede Bændler om Tindingen, og sagde: „Jeg giver her denne skønne Arming til den Skiald, som siunger min Broder Helge det bedste Drapa. — Modtag den!“ sagde han til Fosde. „Efter gammel Sæd tilkommer det Goderne, at bedømme Skialdenes Sange ved en Konges Gravøl.“ Fosde modtog Ringen, og opfordrede Skialdene til at synge. Alles Dine vare henvendte paa Hrane; men da han rødmande taug, traadte Ragnvald frem, og med dristige Blik slog han sin Harpe til følgende Drapa:

Utgarde=Lofe
 I Lænker lured,
 Hvor Niflheimis=Nelden
 Af Laager næres;
 Hvor hule Fielde
 Den Feige fængsle;
 Skumle Siæle
 Med Snoge bindes.

Tankesuld Tangfiær,
 Den sledste Terne,
 I Leire ved Lofe
 Loffed Frode.
 Ved Drab fordærved
 Hun danske Skioldung;
 Tunge Skiebner
 Da trued Helge.

Men Skyen sank
 For Morgensolen;

Nastronds Lue
 Da Listen lonte.
 Helten fra Hulen
 I Skoven hærjed;
 Frode sig vaanded,
 Da Taarnet vakled.

As Thor paa Thinget
 Den Tappre skued,
 Sendte Lynet
 Fra Sky mod Leire.
 I Hallen Helge
 Da stod, som Heimdal
 Gyldenbryniet
 Hoit paa Bifrost.

Vi slog med Sværde
 Jothers Skuldre,
 Tvang dem Aaget
 Som Tralle bære.
 Vi slog Slaver,
 Benderne skrækked.
 Da Skalk den Stolte
 Blev Skattefonge.

Men Utgard-Loke
 Fnøs i sin Alsmagt:
 „Kun Qval ved Qvinder
 Kan Kraften qvæle.“
 Da angled Arglist
 I Angellsagen;
 Men flog Konge
 Beed ei paa Krogen.

Paa Helheim Helge
 Strengt sig hevned,
 Steg paa Snarfod,
 Som Har paa Sleipner.
 Da red den Kaste
 Dødningreisen.
 Det var Beien
 Til Balastialfen.

Syv skionne Møer
 Stod paa Bisrost,
 Skued Valen
 Til Balhal ride.
 „Hvo kommer hist?“ jang
 Geierstugel.
 „Blod farver Kinden,
 Men ikke Brystet.

Ei han bores
 Af Staal i Barmen,
 Ei Thegnens Tinding
 Geirsodtegenes.
 Ei Sværdsved farver
 Den Forvovne;
 Dog gaaer hans Ganger
 Ud Giallerbroen.”

Da var det saare
 Skiont at skue,
 Hvor gode Guder
 Ham Gaver skienkte.

Thor gav Sværdet,
 Og Vidar Spydet,
 Odin Hielmen
 Paa Helge satte.

Nu sidder Halfdans
 Søn hugprude,
 Miøden svaler,
 Sæhrimnir styrker.
 Giest er Glæden
 Hos rige Guder;
 Men Hel husvaler
 Den Hæderløse.

De gamle Kæmper syntes godt om denne Sang, og Lofde vilde strax give Ragnvald Armringen. Da bød Groar ham tøve, for at høre, om Ingen vilde giøre Ragnvald Prisen stridig. Yrsa og nogle Ynglinger med ædle, udtryksfulde Ansigter saae hen paa Hrane. Han slog Dinene ned, og begyndte at bevæge sig paa Bænken. Hans Staldbrodre stødte ham i Siden og paa Albuen, toge ham Harpen ned, og rakte ham den. — „Vil du synge, Hrane?“ spurgte Groar. — „Hvis du tillader det, Herre Konge!“ svarede han; „men forund mig først at fatte mig et Dieblif.“ — „Hrane er undseelig,“ sagde en af de spodske Kæmper. — „Undseelighed og Frygt grændse sammen,“ smilte en anden. Nu havde Hrane fattet sig. Den opblæste Mine, hvormed Ragnvald betragtede ham, gav ham Mod, og han sang:

— Bryd Høien, Freir! med Somrens unge Straae,
 Svælv over den din Himmel, Freia! blaa,
 Og plant om Graven dine Roser røde.

Bor Helge rider til sit Balastialf,
 Ledtaget af den skønne Dagens Alf,
 Han slumrer ikke længer blandt de Døde.

Rast var hans Vandring her paa denne Jord.
 Han agted ei Forsigtighedens Spor,
 Men flaved op ad Farens Fielde brune.
 Dybt under dem slog Ran sin vilde Sø;
 I Tidens Bølge maatte Helten døe,
 Men Bølgen ei udletter Stenens Rune.

Lad Urten giære dybt i Jordens Skiod!
 En Stilk opstiger af den skumle Død,
 Og unge Bærter atter Jorden frandsjer.
 Forgieves kun er Troldens List og Svig;
 En Siæl opstiger af det kolde Liig,
 Og Sonnen kæmper i sin Faders Pandser.

Selv for den gyseligste Nidingsdaad
 Beed Gimles evig stærke Guder Raad;
 Hans Bryllup bør os ei til Gru bevæge.
 Thi høit fra Skyen smilte Frei; og Freir
 I Herthedalens Skygge viste Gir
 Den sunde Rod, som kunde Saaret læge.

Hil være Balhals store Guder tolf!
 Den ædle Biv skal skienke Danmark Hrolf;
 Dø Elskovs Diis forjattet har en Konning.
 Hil være Balen, som til Vingolf gif!
 Hans Arveøl er ingen bitter Drif,
 Thi Smertens Malurt blander sig med Honning.

Naar Matten i sit sorte Klædebon
 Sig Fiorden nærmer, svæver Helges Aand,
 Liig Kæmpefyggen, over Hledrestoven.
 Da seer han ned til Marken, hvor han stred,
 Til Hulerne, hvor han i Livet led,
 Og speiler sig ved Maaneskin i Boven.

Men hvergang Morgenrøden bryder frem,
 Da stiger han i Luften til sit Hiem,
 At høre den guddommelige Sanger.
 Da sjunger Bragi Heltens Kraft og Harm,
 Og fiærent spulmer hver Gudindes Barm,
 Og Kobberporten flinger i Thrudvanger.

Men brister Jorden, som den skjøre Bark,
 Da vaagne Hyrderne paa Idamark;
 Som Sværdet før, da vorder Leen hvæstet.
 Da forelæser Saga Tidens Skrift,
 Og Livets svundne barnlige Bedrift
 Da glimter kun, som Tærninger i Græsset.

I Ragnarok Alt synker, og forgaaer.
 Een Rune kun i Evigheden staaer,
 Som Urdur selv ei mægter at afvaske:
 Om du var Baldur fiendtlig, eller huld.
 Thi Siælen, Kæmpe! smulnes ei til Muld,
 Fordi du brænder Legemet til Aske.

En Taushed fulgte paa denne Sang. Yrsa græd;
 Groar var bevæget, Folket med ham. Men Ragnvalds
 Benner murrede, hvissende sagte til de Gamle, og fik disse til
 at nikke og til at ryste paa Hovedet. „Hvilken Qvindevise!“

hed det. „Vil den sammenligne sig med Ragnvalds mægtige Qvad? I Ragnvalds Qvad er Kraft og Kiækhed, her Svaghed og Gftergivenesshed. Ragnvalds er nordisk; Hranees aander de Christnes farlige Være.“ — „Og hvad er disse Riim mod de herlige Riimbogstaver i vort Sprog?“ sagde en lille trangbrystet Mand med et spidst Hundehoved, og med tyndt Haar om Isjen. „Det kalder jeg Drapa! En Skialds Fortieneste bestaaer i at overvinde Vanskeligheder; og det er skeet. Hvilken Umage maa det have kostet Ragnvald! Har I hørt det? Kun Qval af Qvinder kan Kraften qvæle!“ — „Ja, det er sandt,“ sagde en bredskuldret Kæmpe, i det han saae ned paa Taleren, „til Hel med det Qvindagtige!“ — „Det vil jeg ikke sige,“ sagde den spinkle Bemærker hostende; „jeg har al Agt for Qvinder. Jeg mener kun her det Væsentlige, Lyden i Bogstaverne: Qval, Qvind og Kraft. Og nu siden: Arglist angled i Angelsjagen! O, en stor Skiald! Skynder eder, Piger! at flette ham Krandsen!“ — Den stolte Ragnvald blussede over denne elendige Roes, betragtede sin Lovtaler med et knusende Blik, og sagde: „Smag mine Kiærner, hvis du kan; men knuus ikke dine ormstufne Tænder ved at tygge mine Skaller!“ Hrane roste Ragnvalds Digt, og sagde: det var i sit Slags, hvad det burde være. Da reiste Offergoden sig, og rakte Ragnvald Ringen med disse Ord: „Vi takke dig, bolde Ragnvald! at du i disse forvirrede Tider søger at hæve den gamle Tro og Tænkemaade ved din mægtige Harpe. Tag her Ringen! Og vær vis paa, at den mandige Thor glæder sig ved din trodsige Sundhedskraft, ligesom Hel og Ertur ved alle Asa-Lokes Kunster, hvormed han søger at fordærve og svække svage Hierter! Giften er sød; men en Helt væmmes ved det Søde.“ Med disse

Ord gif Lofde, fulgt af Goderne. Kongen taug, og stirrede hen for sig med et misfornøiet Blik; derpaa kaldte han paa sine Kertesvende, og forlod Hallen med Reigin og Baulundur.

Femte Capitel.

Kongen besøger sin Skiald.

Sigurd og Svafa, Hranes Forældre, sadde i Lovhytten i den lyse Sommeraften, og ventede Sønnens Hiemkomst. De vare begge urolige over hvorledes det var gaaet ham, men vilde ikke være hinanden det bekiendt. Sigurd skæftede sin Dxe, Svafa spandt Blaar. „Nu er der da stor Fest i Kongshallen,” sagde Svafa efter en Taushed. — „Hm,” svarede Gubben, „større har den været i gamle Dage. Groar ynder ikke Fester; han koster dem.” — „Hvad mon de nu foretage sig, Fader?” — „Nu gaaer Olhornet omkring til Helges Minde.” — „Mon Groar gjør noget Løfte?” — „Neppes. Han er heller ingen Ven af Løfter. Han holder altid, men lover fielden. Heltegierninger ere just ikke hans Sag.” — „Men Belgierninger desmere.” — „Det kan ikke negtes.” — „Han taler vist smukt i Høisædet.” — „Groar har Beltalenhed.” — „Han kunde gierne være Skiald.” — „Nei, dertil har han ikke Indbildningskraft og Styrke nok i Sproget. Get er at tale, et Andet at digte.” — „Ja, Fader! det er vist en vanskelig Kunst, den Skialdekunst.” — „Derfor vilde jeg ogsaa ønske, at Hrane ikke vilde befatte sig dermed.” — „Hvorfor? Troer du ei, han duer dertil?” — „Det er muligt, men uvist; og han gjør sig selv Livet

suurt." — „Ja vist, Fader! den Ragnvald, den Ragnvald . . ." — „Er en ung Skiald, ligesom Hrane." — „Men . . ." — „Du er ikke hans Moder. Det veed jeg." — „Og derfor . . ." — „Foretrækker du Hrane, som billigt." — „Fald mig dog ikke bestandig i Taler! Troer du ikke, Hrane besidder større Evner, end Ragnvald?" — „Hm! Ragnvald er en raff Kæmpe." — „Men haard og sølesløs; og det bør en Skiald ikke være." — „Hrane er for blød." — „Det troer du. Jeg veed det bedre. Han er ligesaa diærv, som blød, naar det gielder." — „Nu, det ville vi see," sagde den gamle Fader, og i det samme traadte Sønnen ind med sin Harpe paa Ryggen. Han hilste sine Forældre venligt, lagde sin Hat paa Bordet, og stillede Harpen hen i Krogen. Moderen spurgte, hvordan det var gaaet, og Faderen sagde ikke Andet end „Nu?" men dette Nu gav han et saadant Eftertryk, at Hrane vel forstod, hvad han vilde sige dermed. Dette satte ham i Forvirring, og han søgte at skiule den ved vidtløstigt at beskrive det hele Optog, Ursas Skionhed, Skuldes Pragt og Baulundurs Bæsen. Derpaa holdt han dem Hroars Tale, som han næsten kunde udenad. — „Og saa", sagde Moderen, „kom du da til at synge Helges Minde?" — „Ragnvald sang først." — „Nu, det var vel heel maadeligt?" — „Det kan jeg ikke sige. Det var det bedste Qvad, jeg har hørt af Ragnvalds Mund. Det havde det gamle kraftige Snit, og bragte os, maaskee lidt vel meget, til at tænke paa hvad Bragi hiin Gamle og andre store Skialde have sunget i henfarne Tider ved slige Leiligheder." — „Nu, saa kom da du?" — „Ja, saa kom jeg." — „Og det behagede vist alle kloge og fornuftige Kæmper meer. Hagbarth Regnarson tyktes vist vel derom." — „Ja, det er sandt." — „Og Ivar Hundingsen?" — „Ogsaa." — „Og Dronningen?" — „O, Moder!

Driks skionne Dine svømmede i Taarer." — „Hvad? græd hun? Og da Ragnvald sang, græd hun ogsaa da?" — „Nei, hun var ligegyldig." — „Og Kongen?" — „Foretrak min Vise for Ragnvalds." — „O, Sigurd!" raabte den glade Moder, „jeer du nu, at jeg havde Ret? at min Søn vilde vinde? O, han har sagt mig sit Drapa, før han gik, og jeg har selv grædt, og vel troet, han skulde vinde Prisen. Stryg dit Urme op, mit Barn! lad mig see Ringen, lad mig see Armringsen." — „Nu, Moder!" sagde Sønnen godhiertig, „saa lad os da nu være fornøiede med at vi vide det selv, og at Kongen og Dronningen veed det. Men Armbaandet kan jeg ikke vise dig; thi jeg har det ikke." — „Du har det ikke?" spurgte Faderen opfarende. — „Meningerne ere tidt ulige," sagde Hrane. „Offergoden var Dommer. Ragnvalds Vise blev foretrukken, og maaskee fortiente den det ogsaa. Dens trodsige Heltetone passede vel for den trodsige hedenfarne Helge. Jeg sang min Stemming. At giøre et godt Qvad ved bestemt Veilighed er vanskeligt. Lærken synger bedre paa Mark, end i Buur." — „Dumme Praler, stor i egen Indbildning!" raabte den fortørnede Gubbe, gik ud af Haugen, og slog Ledet i efter sig. Hrane saae ned for sig, hans Kinder blussede, og han nøiedes med at sige: „Jeg veed, hvad jeg skylder min Fader." — „Du er en haardhiertet, grusom Fader mod dit Barn," raabte den fortørnede Moder efter Gubben. — „Hvad, Qvinde?" raabte den hidfige Sigurd, og kom tilbage; „vil du lære mig, hvordan jeg skal være?" — „Stille, stille, fiære Forældre!" sagde Hrane. „For Gudernes Skyld, fives ikke!" — „Hvorfor sætter du Splid imellem os?" tordnede Faderen. „Hvo er det, som har saæet Uenighedsæden? Hvad skal de Drengestreger til? Hvi klimprer du, og synger bestandig ved den barnagtige Harpe, gjør os hvert Dieblif Skam og

fiender, og bringer os til Spot i Folkemunde? Var det ikke for Harpens Skyld, som du har arvet efter din Morfader Hilding, der var en anderledes Skiald, end du, jeg lagde den paa Huggeblokken, og hug den i tusinde Stykker med min Dxe. Rior du Bloug, og skyd du Fugle! Til Skiald duer du ikke, og dine blodagtige Taarer vise mig, at du ligesaa lidet duer til Helt." — Hrane taug, satte sig hen i en Krog i Lovhytten, saae paa Maanen, og sagde: „Naa, naar du ikke fortryder det, Fader!" — Da Gubben havde udbruset, fortrød det ham strax; han var forlegen, taug ogsaa, og satte sig til sit Arbeide. Men den gamle Moder kunde ikke tvinge sig, hun flød hen i Taarer, gik ud af Haugen, vred sine Hænder, og gientog flere Gange: „Gid jeg laae i min Grav!"

„Hvorfor det, min gode Gamle?" hørte hun pludselig en bekymret Stemme spørge. Svafa hævede sit Ansigt; men hvor hurtig forvandlede sig hendes Fortvivlelse til Skræk og Undseelse, da hun opdagede Kongen selv! Hun kunde ikke svare ham eet Ord, men neiede sig dybt for ham den ene Gang efter den anden, og troede hver Gang at synke i Jorden. — „Hvad fattes dig, Svafa?" gientog Kongen; „hvad Ondt er der hændet?" — Heller ikke Sigurd kunde saae et Ord frem, men stod og frammede sin Hue mellem Hænderne. — „O, hvor jeg dog er ulykkelig!" tænkte Hrane; „nu skal jeg oven i Riøbet have den Skam, at mine gamle Forældre i Kongens Nærværelse forløbe sig for min Skyld." — Da Hroar nogle Dieblif forgieves havde ventet Svar, sagde han: „Det er ubeskedent, at trænge sig ind i Utsømmeligheder. Men I see mig alle sunde og skikkelige ud. Har Noget af eder havt en Ulykke, eller været Marsag til een?" — „Nei, Herre Konge!" svarede de alle Tre. — „Nu, saa forlanger jeg ikke at vide meer," sagde den gieltende

Konge med et venligt Smil. „Tilgiver, at jeg kommer saa filde; men jeg kunde ikke gaae til Hvile, før jeg havde talt med Hrane, og takket ham for hans skønne Qvad. Armringen kunde jeg dengang ikke skienke ham, thi det tilkom efter gammel Bedtægt Dffergoden; men derfor kan Ingen forbyde mig, selv at giøre min Skiald en Foræring.“ Med disse Ord strøg Kongen en ligesaa skøn Ring af sin Arm, som den, Ragnvald havde faaet, og satte den paa Hrane. Hrane sank paa Knæ, og kyskede sin Konges Haand. — „Nu, hvad sagde jeg?“ raabte den gamle henrykte Moder. „Seer du nu, du gamle forblindede Fader! at jeg havde Ret? Vil du nu en anden Gang give Tid, inden du overfuser din stakkels Søn for Jngenting.“ — „Det var altsaa derfor?“ sagde Kongen. Den gamle Sigurd slog Dinene ned, og sagde: „J veed, Herre Konge! hvorledes Qvinder og Skialde ere. Tager man sig ikke i Agt med ethvert Ord, saa blusse de, som om der kom Dlie i Jlden.“ — „Dprigtig talt,“ sagde Kongen, i det han med et alvorligt og dog tillige venligt Blik betragtede Sigurd, og lagde sin Haand paa hans Skulder, „var det Qvinden, Skialden, eller Gubben, som blussede her?“ — „Det var Gubben,“ sagde Sigurd godhiertig. „Jeg tilstaaer, det ærgrede mig, at min Søn kom tomhændet hjem. Nu seer jeg, at jeg har gjort ham Uret, og vil gjerne . . .“ Hrane sprang op, kyskede sin Faders Haand, og raabte: „For Alting, Fader! ikke et Ord mere.“ Hroar bebreidede Gubben blidt hans Utaalmodighed, og roste Hrane. Derpaa spurgte han, hvorledes de havde det. Den gamle Moder maatte fortælle om sine Faar og sin Uld, Faderen om sine Heste og sin Bue. Kongen lod ham vise sig den, og lovede at sende ham nogle stærkere Strænge, som Baulundur havde spundet. Derpaa tog han Afsted, og de to Gamle og Hrane fulgte ham til

Kongsgaarden. Da de kom tilbage, satte de sig, saa silde det var, til Nadvoren; og hvo der nu havde seet dem der saa muntre og venlige, estergivende og overgivne, skulde aldrig troet, at de nogentid havde vexlet et ufiærligt Ord sammen.

Siette Capitel.

Om Yrsa's Pleieforældre. Yrsa vandrer med Kong Hroar.

Yrsa tænkte hver Dag paa, hvorledes hun skulde adsprede sine gamle Pleieforældre. Det gif dem og hende aldeles modsat. Hende var det fiært, at forlade et Sted, hvor saa gyselige Ulykker havde forbitret hende Livet; hvor hendes grusomme Moder og ulykkelige Fader havde dræbt dem selv. Freia havde forjættet hende at føde Danmark en Konge, og Anelse om vordende Moderglæder fyldte hendes Hierte tidt med de sødeste Drømme. Dertil kom, at Opholdet paa Leire var yderst behageligt. I Hroar havde hun fundet en sand Ven. Dgsaa Hrane var hende fiær, og havde været det mere, hvis hun ikke havde frygtet for, at hun skulde blive ham alt for fiær. Hvad Under, at den unge Skialds Dine sunkede med dobbelt Jld, i Stedet for at køles, naar de badede sig i Søen af hendes store blaae! Men Hrane var beskeden, frygtløs og uskyldig; hun var ikke bange for sig selv, men kun for ham, thi hun vilde nødig gjøre den gode Ungerhvend ulykkelig, og vække Længsler, som aldrig kunde tilfredsstilles.

De gamle Pleieforældre begyndte at visne fiendeligt, saa rørige de for kort siden havde været. Hver Aften sad de

ved Hyttedøren, og stirrede hen mod Sydvest til Angelsagen. Saasnart Solen gik ned, og det sørgelige Mørke begyndte at udbrede sig, sang Folkvar sin Sømandsvisse, for at sætte Mod i sin Hustru. Men naar han havde endt, da sang hun til Giengiold om sit Træ. Saa græd de begge, og gik i Seng. Da de fortsatte dette daglig, blev det snart bekiendt, og man betragtede det som et Elags Banvid, hvad det ogsaa virkelig var. Egnens unge Folk snege sig ofte hen bag Busken, for at høre dem synge; men mærkede de, at man belurede dem, saa taug de strax, og gik ind.

Nogle Dage efter Helges Gravøl gik Kong Hroar en Vandring med Yrsa. De talte meget sammen, og Hroars Siæl var især sysselsat med Baulundur. Nede ved Fiorden havde han indrettet store Huse for ham til Bærksteder; og der besøgte de ham nu. Alle Kongens Trælle, og adskillige frie Ynglinger, som havde sært Nemme, arbeidede under Baulundurs Opsigt. Hist var Smedien med store Bælge. Det morede Yrsa, at see de raske Drengene, grimede i Ansigtterne, at slaae Funke af de glødende Jernstænger, og nu først kunde hun ret begribe, hvorledes Damesagen om Dvergene i Bierget var bleven til. Thi Malmen er i Fjeldet, Hekla paa Island spruder Ild, som en Smedde-Gøse, og til grovt Smeddearbejde brugte man for det meste Trælle af Finneæt, smaae og undersætsige af Væxt. Fra de sorte Smedde traadte de ind i den lyse store Hal, hvor alle de færdige Vaaben hang paa Væggene i den skønneste Orden. Skjolde, Sværde, Hjelme og Harnisser udgiorde med deres røde Kobber-, hvide Jern-, og blanke eller blaatanløbne Staal-Farve et malerisk Hele. Herhenne vare Dreierladene. Yrsa havde aldrig før seet en Dreierbænk, og kunde ikke nok forundre sig over den Hurtighed, hvormed Baulundur, der viste hende om, i et Dieblif forvandlede en Balbirkeflods til et nydeligt

Bæger, som han rakte hende. Her sadde Skomagerne og syede paa Læst det velgarvede Læder, i Stedet for at man før meest havde brugt at snøre Skindene ugarvet om Fødderne, og træde med dem i Beg og Sand, for at give dem Saaler. En lille Skomagerdreng kom strax paa Baulundurs Bink med et Par fine Halvstøvler af Hestelæder, kantede med Hermelin. Yrsa kunde vel paa de smaae Fødder see, at de ei vare til en Mand; ligesom ogsaa Bidden i Skasterne oventil viste, at de hverken vare til en Dreng, eller til et Barn. Den lille Skomager sagde: „Fru Yrsa bedes ei at forjmaaee, med disse Støvler i Vinter at gaae,“ stirrede derpaa hen paa Baulundur, som nikkede, og løb saa hurtig, som han kunde, til sit Arbeide igien. I Snedkerværkstedet stode de herligste Landsjer, og hang de deiligste Buer og Pile af bruunt glatblinkende Træ. Et nydeligt Skastespyd, en lille med Sølv indlagt Bue, og Pile, der stak i et forgyldt Røgger, tiltrak sig strax Yrsas Opmærksomhed; og da i det samme en Svend indbragte en skøn Sølvhielm med brogede Fiære, samt et Pandsjer med glindsende Brystbuler fra Baabenhallen, vendte Kongen sig smilende mod Baulundur, og sagde: „Man sees dog, at den gamle Lyst til at behage Qvinder stikker i dig, min Mestersmed! Har Baudvild endnu ikke gjort dig flog? Og vil du forvandle den fredelige Yrsa til en Skioldmø?“ — „Herre!“ sagde Baulundur, „naar jeg holder op at ynde Qvinder, holder jeg op at leve.“

Længer nede ved Havet var Saltsyderiet, og allerlængst ude, hvor Vinden bar fra, blev Læderet garvet, for ei at forpæste Luften. Da Gangen i Længden faldt Baulundur vanskelig, havde han tømret sig en let Rullestol, med hvilken to af hans Trælle maatte trille ham omkring. Saaledes sad han da, som Harald Hildetand i Bravallaslaget, ligesaa stærk, stolt og duelig, dog ikke for at bringe Døden og søge

den, men for at forskaffe sine Landsmænd Livets Nødvendigheder og Beqvemmeligheder.

Paa Veien derfra talte Hroar og Yrsa om Hranes og Ragnvalds Sang, og vare enige i, at den første rørte Hiertet, den anden Stoltheden. „Men jeg negter dog ikke,“ sagde Yrsa, „at der var Noget i Ragnvalds, som jeg savnede i Hranes Vise.“ — „Det var Oprigtigheden,“ svarede Hroar. „Ragnvald tog nu engang Helge blot fra den tappre Side, og følte virkelig mere for ham, end Hrane.“

„Det er forunderligt nok,“ sagde Yrsa, „at man skal være nødt til at tilstaae Ragnvald større Oprigtighed, end Hrane.“ — „Hvor den Egenfiærlige og Bidste finder sin Fordeel ved at være oprigtig,“ sagde Hroar, „der er han det.“ — „Synes dig ikke, Ragnvalds Sang havde ogsaa noget Giendommeligt,“ vedblev Yrsa, „som Hranes manglede?“ — „Heri maa jeg modsigte dig,“ svarede Hroar. „Ragnvalds Sang var en Efterligning af vore gamle Draper. Ja, tager jeg ikke fejl, har der endogsaa svævet ham et vist, bestemt for Dine.“

„Lofde meente,“ vedblev Yrsa, da de vare gangne nogle Skridt, „at Ragnvald med sin Sang har gjort sig mere elsket af Guderne. Hvad siger du dertil, Herre Konge? Vander ikke Hranes Qvad mere Gudsfrøgt, end Ragnvalds?“ — „Sand Gudsfrøgt visselig,“ svarede Hroar; „men det er ikke den, Offergoderne ønske. Kun i Mørke stanger man Al ved Blus. Dog maa man ei fortvivle. Det er nu engang min Grille, i denne utaalmodig-modige Tid at vise Mod i Taalmod.“

Under disse Samtaler vare de komne ind i en deilig Runddeel, som aabnede sig i Skovens Skiod med Buskværk og enkelte store Træer, der (ligesom store Mænd) havde stilt sig fra den tætte Sværm, for i Eensomheden at finde Plads til at groe og udbrede deres Grene. Af en lille grøn Bakke

sprang en Kilde. Denne Kilde elskede Groar, og pleiede tidt at besøge den. „Man kan høre den langt fra,“ sagde han. „Lyt kun til den spæde klynkende Lyd, som af et grædende Barn! Det er den nysødte Bølge, der hulker, ligesom Barnet, første Gang den skuer Lyset. Naar den bliver ældre, flyder den roligere i den stille Bæk, og driver sit Elskovsspil med Breddens Riearminder og Violer. Siden styrter den ud i det store Hav; og der svulmer den stolte, mandige Barm til Bedrifter, indtil den knuses, og Han sluger den.“

Urfa lyttede, og faldt i den største Forundring over den Liighed, Kildens Rislen havde med et Barns Hulken. Alt som de kom nærmere, blev det mere liigt, og selv Kongen studsede, og sagde: saa skuffende var det aldrig forekommet ham. Urfa løb hen mod Kilden, og her blev hendes Forundring endnu større ved at finde — hvad hun just havde formodet — et virkeligt Barn. Det laae og græd ved Kildens Rand; men ved den stærke Skrigen var det bleven hæst, og kunde næsten ikke meer. Barnet var viklet i et hvidt Badmels Svøb, og kunde omtrent være halvandet Aar gammelt. Den medlidende Urfa løb strax hen, tog det op, og opdagede nu, at den høire Arm var bruffet. Paa Hovedet havde Barnet en spids Hue; men foran paa Brystet var der bundet et Stykke glat Bark, hvorpaa følgende Runer vare ristede:

Forbarm dig, fagre Havfru,
Som Drengen finder!
Paa Barnets Krop er brudden
Armbenets Pibe.
Han duer ei til Drabsmand
I Drotters Hære;
Foragt en Krøbling følger,

Den Feige spottes.
 Men Frei og fromme Fylgier
 Til Alf forvandle
 Det Roer, som staaer om Natten
 Paa Kildencæsjet.

Hvor dybt et Indtryk dette Syn gjorde paa Yrsa, kan man forestille sig. Hun tog Barnet i sine Arme, og sagde: „Nei, mit søde Roer! du skal ikke miste Livet. Har din grusomme Moder forstødt dig, saa skal du finde Moder i mig.“ — „Det er en Ret, Folket har, at udsætte de værkbrudne Børn til Hungerødsoden paa Alfarevei,“ sagde Kongen bitter; „ogsaa den hævder Dffergoden, og jeg kan ikke afskaffe den.“ — „Men hvor er det muligt“, raabte Yrsa, „for Forældre, der have mindste Gran af Kiærlighed?“ — „Du seer, hvor smukt Daaden er udsmykket,“ svarede Kongen. „Hvilken Forbrydelse gives der, som man ikke med sager Tale og snilde Bendinger kan forsvare?“

Med disse Ord tog han Barnet, og rakte det til en af sine Stafarle, som bragte det hen til de gamle Fiskerfolk, thi Fiskerens Kone var heel erfaren i at læge Saar og Beenbrud.

Bed Veien i Skoven kom Groar og Yrsa til en skøn Hytte, omringet af en Ubildgaard, og Kongen sagde: „Saa vilde det er, maa jeg dog gjøre dig bekiendt med min anden Moder, Ebba.“ Den gamle Qvinde med det venlige Ansigt stod just i Døren, og da hun saae Kongen, raabte hun: „Naa, kommer du dog, Søn lille! og viser mig din smukke Broderdatter? Det var Tid engang. Jeg har staaet her og luret hver Dag. Men saadan gaaer det: naar Børnene blive store, glemme de Forældrene.“ — Yrsa faldt i Forundring over den Maade, hvorpaa den gamle Kone talte

til Kongen; men hun vedblev: „Du skal vide, det er min Son. Hans egentlige Moder har vel bragt ham til Verden; men hun døde tidligt, Staffel. Jeg har vasket og læmt ham, da han var lille, klædt ham paa, givet ham et Stykke Rundtombrodet hver Morgen og Aften med tykt Smør, god Grød og godt Kiød hver Middag, Ol, saameget han vilde drikke — da han var en Pøg; det maa han ikke glemme, fordi han har faaet den Guldring om Hovedet. Jeg trænger ikke til ham. Jeg har min Hytte, og om kort Tid gaaer jeg til Frigga i Vingolf; saa har han det saa godt. Saa har han ingen god gammel Moder, der kan skiende paa ham, og holde ham i Drene. Saa smigre de ham alle af Egen nytte, og fordærve mig ham i Bund og Grund.“ Disse Ord sagde hun paa en saa besynderlig barskrørende Maade, at Kongen omfavnede hende, og sagde: „Nei, kære Moder Ebba! du maa ikke forlade mig, du maa længe endnu blive hos mig. Jeg er ikke voxet fra Riiset.“ Kongen fortalte nu Yrsa, at det var Bisil Bondes Hustru, der i saa lang Tid havde bevaret hans Liv paa Den. — „Ja, ja,“ sagde Ebba, „det vil vi nu ikke tale mere om. Jeg husker nok, hvad Hø og Høp vare for to vilde Knegte, især den Ene. Nu er da han borte. Thor glæde hans Siæl! Det var en skikkelig Dreng i Grunden, naar ikke Bersærlegangen kom over ham. Har han havt det ondt, saa har han det jo nu godt. Er der hændet Ulykker, saa har jo Freia lovet Held derfor. Vi vil ikke græde, ikke klage. Hvad hjælper det? „Fremad!““ sagde altid gamle Bisil, mens han levede; „den, der seer for meget tilbage, passer ikke paa sine Been, og snubler.““ Nu er jeg god igien, fordi du bringer mig hende. Du behøver ikke at sige mig, hvem hun er. Jeg kiender hendes Ansigt. Og nu skal I spise et Par af mine bedste Uebler.“

— Efter at de saaledes havde talet noget endnu med den gamle Ebba, skyndte de sig hjem, thi det var sildigt.

De gode Fiskerfolk toge sig troligt af Barnet, og det varede heller ikke længe, før den lille Dreng var fuldkommen helbredet; det havde lykkeligviis været et usplintret Brud i Overarmen. Drengen var for Resten sund og stærk, kom sig snart, og blev kaldet Hiortvar, efter Hiortene i Skoven, hvor man havde fundet ham.

Hvad Orsa havde haabet, skete: De gamle Folk glemte deres Sorg over Barnet, hængede det, legte daglig dermed, og mærkede ikke, at de selv gik i Barndom. Det er et skiont Syn, at see en sneehvid Olding spøge med et rød-musset, blomstrende Noer. Dette har nylig forladt sin Bugge, hiin skal om kort Tid lægges i sin Grav. Livet med alle sine Bedrifter og Begivenheder ligger imellem dem, af Glutten endnu ukiendt, af Gubben forglemt. Venligt spøgende bestkæstiger kun Diebliffet dem, og Alt, hvad de føle, er Godhed for hinanden. Medens Tidsalder kæmper mod Tidsalder i evig Strid, række Barndom og Alderdom hinanden de kærligste Hænder. Manden i sin Kraft seer ofte med Foragt ned til Barnet og Oldingen. Han lægger ikke Mærke til, at disse eie, hvad Styrken ofte bringer ham til at savne: Ufskyld og Kærlighed; og at begge ere, hvad han var, og hvad han i det høieste kan werde.

Et Par Maaneder efter denne Begivenhed vilde Orsa en Morgenstund besøge de gamle Fiskerfolk. Den lille Hiortvar sad paa Dørtærskelen upaaklædt, som han ellers aldrig pleiede. Han var selv krøbet ud af Buggen, og græd nu, fordi han ikke havde faaet Mælk og Brød. — „Hvor er Fader og Moder?“ spurgte Orsa. — „Sove, sove!“ sagde Barnet, og strakte den lille Pegefinger ind imod Stuen. — „Sove

de Gamle endnu?" tænkte Yrsa, og traadte ind. Der laae de Haand i Haand, blege som Leiets Liin. Yrsa troede først, det var det grønne Skiar fra Træerne udenfor paa de falkede Bægge, som gav dem denne Farve; men da hun ret betragtede dem, mærkede hun, at de vare døde. Saaledes fulgtes de da troligt ad i Døden, som i Livet, og Ewighedens Alf havde i een Nat kaldet dem begge. Deres Hænder vare saa fast knugede i hinanden, at man ikke kunde adskille dem; thi de sidste Krampetræk havde overrumplet dem Haand i Haand. Yrsa vilde heller ikke tillade, at de maatte adskilles. Det var Brug paa den Tid, at man jordede de Døde paa forskjellige Maader. Nogle brugte endnu at brænde dem paa Baal, og samle Asken i en Kruffe. Mange lode sig efter Dan Mykillatis Maade jorde i Høien, Nogle siddende paa en Stol eller paa en Hest, Andre ogsaa liggende. Groar lod de gamle Egtesfolk bære ud i en rummelig Høi paa deres Løibænk, som de laae. Da Høien var tilkastet, plantede Yrsa to unge Ege ved Indgangen. De store der i flere hundrede Aar, og flettede deres Grene tæt i hinanden høit mod Himlen. Paa Barken af den ene Ege, siger man, skal en senere Skiald have fundet Bijen om det kære Træ, som den gamle Kone sang paa Skibet; dog om det er saa, vides ei med Visshed, thi Beviserne fattes.

Den lille Hiortvar kom nu til et Par andre Bønderfolk; thi uagtet al Efterlysning kunde man ikke udfinde hans Forældre.

Syvende Capitel.

Benderne sende Skat.

Nogle Dage derefter ilede der en stor Sværm Menne-
sker til Jsefiord. Et vendisk Skib, der skulde bringe Skatten
fra Kong Skalk, nærmede sig. Herolden roede op mod
Kongens Gaard i en Baad med en stor Sæf, kostelig baldyret.
I Bagstavnen var opreist en Stang med et lyserødt Flag til
Fredsmærke. Kæmperne modtog Herolden paa Stranden
med Fløiter og Trommer; tvende Tienere lagde Sækken paa
en liden Bør af flettede Vidier, og bare Skatten afsted paa
deres Skuldre. Glæden var almindelig; og det fornøiede
de for saa seiersjælle Danske, engang igien at see et fremmed
Folk ydmyge sig for dem, og hylde dem. I alle Hielmene
var Egeløv, og Kongsgaardens Port havde Egnens Piger
og Ungkarle prydet med Blomster, uagtet Groar havde fra-
bedet sig det.

Da Herolden kom i Hallen, og stod for Kongen, neiede
han sig ærbødigt med Hænderne over Brystet paa vendisk
Viis. Tienere satte Sækken for ham, og han sagde:
„Edle Herre Konge! jeg kommer her fra Kong Skalk i
Benden, som eders Broder, den store Helt Konning Helge,
har overvundet og giort skatsskyldig. Han har raft mig
Skatten med egen Haand. I seer, Sækken er forseglet med
hans Ring. Hvad der er i, veed jeg ikke; men om det er
lidet eller meget, saa lover mig her i Folkets Nærværelse
Fred og frit Leide! Thi jeg er kun et Bud, og har lige
saa liden Deel i min Konges Gavmildhed, som i hans Gnidsk-
hed, hvis den skulde findes.“ Groar svarede: „En Herold
er en hellig Mand.“ Med disse Ord aabnede han Sækken;
men hvor stor var hans Forundring og Fortrydelse, da han

sandt den fuld af lutter døde Krager, Ravnne og smaae Hunde! Paa et Stykke Jern stode følgende Runer:

Skat følger Seiren
 Fra slagne Slaver;
 Men Hroar frygtes
 Af rædde Ravnne.
 Hans Hær kan hyle,
 Som hæse Hunde;
 Men kort er Kampen
 Mod bange Krager.

De rasende Bersærker vilde strax ihjelslaaet Herolden, og Hroar kunde kun redde ham ved at tage ham op i Høisædet, og bedække ham med sit eget Legeme. „Saa sandt Guderne leve,“ raabte han, „for skulle J myrde eders egen Konge, for J skulle overtræde Giesteretten. Hvi snyse J mod ham? Paa Skalk maae vi hevne os, men ikke paa hans Trælle. J have jo længe ønsket Krig. Her gives der en Leilighed, som kaldet. Belan! lader os tugte Benderses Raadhed som Mænd, men ikke selv være faade som Ulve.“

Med Kongen istemte alle ærlige Kæmper. — „Han har egentlig fornærmet mig,“ sagde Hroar, „og jeg vil hevne min Ære.“ Med disse Ord aftrak han sin Handske, og fastede den. Men den bolde Keigin greb den i Luften, inden den faldt, da han mærkede Kongens Hensigt; og i Følelsen af at Hroar i dette Dieblif var tvungen til at vove Alt, og at opoffre de velgiørende Følger af et heelt fredeligt Liv for et Dieblif, raabte han: „Tillad mig at tale, Herre Konge! Du har for saa Dage siden gjort mig til din Krigsoverste. Bed slige Leiligheder pleier altid Kampen at sværge Kongen et Løfte. Tilgiv, at jeg saalænge har opsat det; og tag til

Takke med, at det skeer først nu! Dette mit Løfte er da, at jeg vil hevne dig paa den hovmodige Kong Skalk." — „Nei, Keigin!“ svarede Groar, „denne Forsmædelse vedkommer mig selv alt for meget . . .“ — „Til at du selv skulde nedlade dig til Hevn,“ blev Keigin ved. „Kongen er sit Folks Fader og Beskytter; men Folket er igien hans Børn. Vil du negte Sønnen den Glæde, at tugte Ridningen, som har fornærmet hans Fader? Vi vide dig rede til at opoffre Liv og Blod for dit Lands Vel, bør vi ikke være rede til et lige Offer for vor Konges Ære? Just fordi det er din Sag, skal du ikke gaae med; men vi skulle gjøre det, og saa sandt Thor lever, Uslingen skal fortryde, at han haanede Skioldungen.“

Denne Keigins kraftige Tale beslaede Hver. Naar en fremmed Fiende kommer, er den huuslige Riv glemt. I dette Dieblif var Groars Sag alle Danskes, og den ædle Hestighed, der havde viist sig hos ham, til med Livsfare at beskytte Herolden, til at gjøre Krigsløfte og gaae i Spidsen af sin Hær, uagtet han var fredsæl, vandt ham alle Hierter. Groars Navn og Ønsket om hans Held blev for første Gang udraabt i Hallen med eenstemmigt Baabenbrag. Herolden blev bragt til sit Skib under selve Bersærernes Bedækning; og nogle Dage derefter indskibede sig alt Keigin med fire tusind Kæmper og endeel Almuesmænd, og gif med en stor Flaade Knurrer og Rogger i Østersøen, for at tugte den Hovmodige.

Da Kæmperne vare bortseilede, og Groar var ene hjemme, kunde hverken Baulundur, Yrsa eller Grane trøste og adsprede ham. En stille Kummer nagede ham, som han ikke vilde gjøre sig selv Rede for. For at fordrive Grillerne, gjorde han hyppige Morgen- og Aften-Bandringer paa Roeslyng, en stor Mark uden for Roskilde. Dette forekom

Mange selsomt, da han ellers ikke pleiede at gjøre sig saa stærk Bevægelse, men lod sig for det meste nøie med at vandre langsomt i Skovens Buegange. Nu gif han meget lange Veie, og agtede hverken Middagsheden eller Nattefulden. En Dag, da han havde tumlet meget om, og var træt, satte han sig i Skyggen ved en yndig kratbevoget Bakke midt paa Roeslyng. Han saae sig først om, for at være vis paa at han var ene, derpaa havede han sin Røst, og gav sin Bedrøvelse Luft i følgende Ord:

„Det er Sommeraften. Kølrig og mild er Luften, og Maanen skinner giennem den grønne Slaentorn. Men her sad du, vældige Stærkodder! for tyve Bintre siden, og ventede Angantyr og hans Brødre. Da var det Frost. Sneen laae fodtyk over Marken, var sammensøget her ved Bakken, og dækkede i tunge Lag den sorte Torn. Men du agtede det ringe, fastede din Raabe paa Hækken, aabnede din Særk, lod Sneen syge paa dit lodne Bryst, og ventede rolig dine ni Fiender, hvilke du alle sendte til Odin. Og da Indvoldene hang dig ud af Livet, lod du Bugen sammenbinde med Vidier, fiørte hjem, og lod dig helbrede af en Bonde, efter at have forjmaaet den tre Gange før, af en Træl, af en Foged, af en Qvinde, tilbudne Hielp. Hvad vilde du sige, hvis du kiendte Groar? Vilde du ikke behandle ham, som Ingil, Baulundur, som Fengo? Vilde du ikke foragte Kongens Jdræt, og bebreide ham, at han ei bedre forstod at bruge Sværdet? — Nei, det vilde du ikke; thi du var ei blot en Helt, men en forstandig, skikkelig Mand, som agtede Kunst og Flid. Heller ikke vilde du med Rette flage over Groars Belleynet; thi han er sparsom og tarvelig, uden at være gnidst og madgierrig. — Men — det er dog en kummerlig Ting, ei at være Helt. En Konge bør være det. — Og hvorfor? Har jeg ikke mine Kæmper?

mine Jarler? Er Odin ei en større Gud, end Thor? Er ei han den fornemste, fordi han er den Vise, og staaer ei den stærke Thor under ham? — Men derfor agter ei heller Folket ham, som Thor. Denne er dog altid deres kæreste Gud, skiondt Dffergoderne paaftaae, at Odin bør være det. — Og du isnede, Hroar! du isnede, da du læste Bendens Spot; og kun Følelsen af din Værdighed overvandt din Frygt. Og da Keigin hindrede din Ed — følte du dig en Steen lettet fra dit Hierte. Din Paastand om at ville kæmpe var kun Skromt, fordi du haabede Modsigelse. Ha, Hroar! du, som elsker Ærligheden over Alt! var det dog muligt, at Frygten kunde tvinge dig til Forstillelse? Hvis Æren virkelig er bedre, end Ærligheden, hvi hylder du da ikke een Gang for alle det Bedste?”

Den bedrøvede Konge stirrede hen for sig; Maanen smilte venligt til ham giennem Slaacentornen, en sagte Vind bevægede den, og den rystede sine Blomsterblade ned over Kongen. Hroar troede heri at spore et Bink fra Guderne; han stod styrket og kraftig op, og sagde: „Held den, der kan Alt! Have de Noget forud for dig, saa har du Noget forud for dem. Ingen viis Mand sørger over de Fortrin, han ikke har. Det er Forfængeligheden, som kæmper i din Barm. Bort med den! Bær atter den, du var!. Og føler du dig ydmyget, saa lad det trøste dig, at intet Menneske nogen-tid ganske undgik Ydmygelsen for sig selv og for Efter-tankens Domstol! — Stærkodder grundede dog intet Roskilde, byggede ingen Skibe, sørgede ikke for Landets Larv, og Hroars Hierte har aldrig Samvittighedens Svartalker plaget med Nag og ængstelig Uro.“ Med disse Ord reiste Kongen sig, og gik munter hjem, fuldkommen trøstet.

Ottende Capitel.

Om Hrane.

Hranes Glæde over Kongens Gave og den Venlighed, han havde viist ham, var ubeskrivelig; men han blev selv hver Dag mere nedslaaet, og denne Tungfind havde en dyb Grund. Han mærkede nemlig hver Dag tydeligere, at han elskede Yrsa. I et selsomt Lune pleiede han tidt at spotte sin egen Tilstand, heri fandt han en Trøst, og denne tungfindige Spøg var det Eneste, der var bleven tilbage af hans forrige Lystighed. I en saadan Stemning sad han engang alene i Skoven ved Kilden, og sang:

Før smelted mig hver Foraarsbæk,
Som risled bag sin Brombærhæk
Paa disse stille Steder.
Nu smelter mig den Taare fun,
Som hendes Dine græder;
Nu er min Siæl fun der, hvor hun
Paa Alfefoden træder.

Før, hvor jeg gif, og hvor jeg saae,
Var Freias Himmel lige blaa,
Dg hvælved kjærligt oven.
Men da jeg hendes Dine saae,
Da sortned det i Skoven;
Nu Luften sorgelig og graa
Kun speiler sig i Boven.

Naar Hyrden sang til Friggas Lov,
Dg frisk hun aabned grøn sin Skov
For Dalenes Hyrdinder,

Fandt overalt jeg Roser groe.
 Nu ingen der jeg finder:
 Nu kiender ene jeg de to,
 Som staae paa hendes Kinder.

Bevæged sig den brune Hiort,
 Og kneiste stolt, og iilte bort,
 Jeg tabte ikke Modet,
 Forfulgte den med Buens Piiil,
 Saa snar, saa vingefodet.
 Nu har et blysomt Qvindesmiil
 Mig saaret selv til Blodet.

Gik jeg i Høstens gule Ar,
 Da svulmed høit mit Hierte strag
 For Freir, som Jorden trøster,
 Som gyldenmodner grønne Baar.
 Nu han mig ei forlyster;
 Nu seer jeg kun de lyse Haar
 Paa Gudens ranke Søster.

Sang Fuglen i et natligt Læ,
 Jeg nærmed mig det mørke Træ —
 O, søde Nattergale!
 Hvad kunde da bag Lovets Hang
 Min stille Glæde male?
 Men, ak! hvad er nu Fuglens Sang,
 Naar hendes Læber tale?

Selv Bintren friske Morgensnee
 Mig lader nu forgieves see;
 Det kan mig ei fornøie.

Med Blomstersneen Somrens Diis
 Har blandet nu mit Die:
 Barm Snee, og dog saa kold som Jis
 Med sine Liliehøie.

Før eied jeg den hele Jord;
 Nu er den ikke nær saa stor,
 Den Magt, som mig har bundet.
 Gen Skionhed er af alle skabt;
 Naturen er forsvundet.
 Jeg har den hele Skabning tabt,
 Og Intet har jeg vundet.

Svart er den ædle Friheds Tab,
 Dog vil jeg ei mit Fangenskab
 For Hermods Binger bytte.
 Forvandlet til en Bonde from
 Er nu den raske Skytte;
 Men Gimles bedste Eiendom
 Han vogter i sin Hytte.

Min Eiendom er Tanken om
 Hvad aldrig blier min Eiendom;
 Den skal jeg ikke miste.
 Dybt staaer dit Billed i mit Bryst,
 Det første og det sidste;
 Og det skal være Hiertets Trost,
 Om Hiertet end maa briste.

Han havde neppe sunget denne Vise, før et Par
 silkebløde Hænder holdt ham for Dinene. Grane greb dem,
 og da han saae de hvide Fingre, trykte han dem med

Hestighed til sine Læber, i den Tanke at det var Urja. Men hvor forbausset blev han ikke, da han saae Skulde! Hendes Kinder glødede, og hendes sorte Dine brændte. „Stakkels Skiald!“ sagde hun med bævende Stemme, men med paataget Eystighed, „elsker du ulykkelig? Eller er det kun Indbildning, som Folk af dit Haandværk altid ere fulde af?“ — „Tilgiv, ædle Fyrstinde . . .“ stammede Hrane. — „Jeg tilgiver dig gjerne,“ sagde Skulde. „Din Forlegenhed klæder dig godt. Og Bisen behagede mig ogsaa, skiondt jeg meget vel veed, den ikke var til mig. Men det gaaer mig, som dig: jeg ynder den, jeg forsmaaes af.“ Hrane's Forvirring blev ved disse Ord endnu større, han vidste ikke, hvad han skulde svare, og trykkede i denne Tilstand hendes Haand, som hun havde lagt i hans. — „Dprigtig talt,“ sagde Skulde, og stirrede paa ham med et elskovdruffent Blik, „jeg har Medlidenhed med dig. Er det af Beskedenhed, at du foretrækker det udsprungne Bæger for Rosenknoppen, de kolde Taarer for den livsalige Lue, dorst Eiggylldighed for heftig Hengivenhed, Gistappen for Solstraalen?“ Med disse Ord rakte hun ham atter sin Haand, som han ikke modtog, men stirrede misfornøiet hen for sig; og da Urja i det samme kom langt borte mellem Træerne, sprang han op, og raabte: „Ak, Urja!“ — „Er hun der?“ spurgte Skulde, og hendes Kinder blussede dobbelt saa stærkt, men ei med Elskovens, men med Bredens dunklere Rose. „Suffer du nu? Svulmer dit stakkels Bryst? Daarlige Svend! Bragi Bænkpryder! bundet i en Haarlofs askegraae Lænker! du fortæner ingen ung og deilig Piges Venlighed. Hvad jeg har sagt, er kun skeet, for at lokke Hemmeligheden ud af dig. Tag dig i Agt, at du ikke herefter sukker for høit og for ofte!“ Med disse Ord forlod hun ham, opslug en hoi Skoggerlatter, og løb ind mellem Træerne.

Yrsa spurgte Hrane, hvad dette havde at betyde. Hun havde seet langt fra, hvorledes Skulde havde holdt sine Hænder for hans Dine, og hvordan han ivrigt havde kysset dem. Det var ham alt for smerteligt, at Yrsa skulde troe, han elskede Skulde, og denne Tanke afspræsede ham, hvad der maaskee ellers ikke i flere Aar var kommet over hans Læber. Han fortalte Fyrstinden, hvad der var skeet, og sang hende den hele Vise for. Yrsa hørte den, og rødmede undertiden; men da han havde endt, tørrede hun hurtig en Taare af sit Øie, og sagde i en munter Tone: „Elskov, gode Hrane! er en Alf; men om det er en Lysalf, eller en Svartalf, bliver et stort Spørgsmaal. Han er sammensat af Maanskin og Tusmørke, han gjør oftere ulykkelig, end lykkelig. Om den Rædsel og Gru, han har foraarsaget mig, vil vi ikke tale. Freia har lovet mig Moderglæden; og man siger, denne Lyksalighed opveier alle Gienwordigheder. Men ogsaa i sine stillere, mildere Virkninger er han tidt en skadelig Trolld, som tilintetgjør mangt et helligt fortroligt Forhold. Den lune, rene Solstraale, som forskionner Livet, forvandler han tidt til en fortærende Flamme; da viger den glade Dag, og Flammen fortærer sig selv med Røg og Aand, Mulm og Mørke. Derfor holder jeg mig til det blidere, stadigere Venskab. Dette skal jeg altid usfremtet have for dig, og mere for dig, end for de fleste Andre. Jeg haaber, du skienker mig dit ligesaa.“ — „Ja, det gjør jeg,“ sagde Hrane med Taarer, saa høit indtaget af Fyrstindens Bærdighed og Ynde, som af hendes Skionhed og Hierte. — „Der kommer vel den Dag,“ blev hun ved, „at jeg ogsaa kan lykønske dig til en elskværdig Brud.“ — „Den Dag kommer aldrig,“ raabte Hrane, greb Fyrstindens Hæand, trykkede den til sine Læber, og gik hurtig bort. Yrsa stirrede

efter ham. Da hun ikke kunde sene ham meer, lagde hun Haanden paa sit Hierte, sukkede, og sagde: „Hvad har jeg sagt? Jeg tør aldrig see ham ene meer.“

Niende Capitel.

Grane fortæller en Saga i Kongshallen.

Det varede nogle Aftener, inden man samledes i Hallen igien, thi først adskilte Groars Bedrøvelse, siden Ursas og Granes Forlegenhed Bennerne. Endelig lod Kongen Ursas, Skulde, Baulundur og hans Søn Bidrik, Grane og flere Mænd sammenkalde til et Aftengilde. Ursas havde han bedet at formaae Grane til at synge nogle Sange. — „Hvad kan det hielpe, jeg synger?“ sagde Grane med et venligt Smil. — „Det vil opmuntre Kongen,“ sagde hun. „Den forestaaende Krig har giort et mørkt Indtryk paa ham. Han trænger til Trøst, til at styrkes i sin Overbeviisning om at det er bedre, at være fredsfæl, end seiersfæl.“ — „Alt, hvad jeg sang, vilde neppe gjøre ham lystigere,“ svarede Grane. — „Nu, saa fortæl os en Saga!“ sagde Ursas; „af dem veed du dog saa mange. En Saga, som kan passe for Groars Tilstand!“ — „Dg for min,“ tænkte Grane. „Vel, Ursas! jeg skal fortælle en Saga, siden du beder mig derom, og Groar ønsker det.“

Om Aftenen vare Alle samlede i den luftige Svale i Kongens eget Lysthuus, hvor han pleiede at opholde sig, naar han havde udsøgte Gæster. Der blev spist og druffet uden synderlig megen Tale. Da Bordene vare borttagne,

satte Hrane sig strax til at fortælle. Yrsa sad ved Siden af ham, og kniplede Fiskergarn, hvilket endnu var hendes tiæreste Syssel. Paa den anden Side sad Skulde, hun tog sig Intet for, men støttede sin Arm til Bordet, betragtede den selv, hvor rund og hvid den var, legede med Fingrene i sine Løkker, og saae omkring paa Kæmperne, for at erfare, om de havde lagt Mærke til, hvor smukt de hvide Hænder afstak til de sorte Haar. Dette havde Vidrik Baulundurson, en smuk ung Kæmpe med gule Haar og røde Kinder; og neppe saae Skulde det, før hun veglede Diekast med ham, og fik ham reent til at vende Opmærksomheden fra Fortællingen. Baulundur selv derimod lagde begge sine Arme paa Bordet, og lyttede meget opmærksomt, før Hrane endnu havde begyndt; thi han var, som alle Smedde, lidt tunghør, og som alle Haandværksfolk, meget for at høre Eventyr.

„Edle Herre Konge,“ begyndte Hrane nu, opmuntret af den stærke Mød og af Yrsas Nærhed, „gode Kæmper, og forstandige Fruer! saa vil jeg da med eders Lykke fortælle om Erik og Koller, som levede under Frode den Fredegode, og hvem der er hændet heel mærkelige Ting. Skulde Get og Andet i min Fortælling forekomme eder utroligt, ja vel endogsaa urigtigt, da maa jeg bede eder glemme, hvad I før have hørt, og fæste Lid til mine Ord. Thi Skialden har altid Ret, naar det gjelder om at more Sindet, underholde Tanken og røre Siælen. Dog, Eriks Eventyr ere bekiendte nok; om dem have I vel allerede selv hørt endeel. Kollers derimod ere skjulte i Mørke, og det er kun ved en lykkelig Hændelse, jeg har opdaget dem. Mange have paaستاet, at han levede i Rolighed her i Landet, og var gift med Kongens forskudte Hustru Hanunda; men af min Beretning ville I see, hvor falsk dette Rygte er, som saameget Andet i de gamle Sager.“

Kongen smilte, og sagde: „Det er sandt, Hrane! det er af Sfialdene, man skal have Sandheden at vide.“ Orsa stirrede venlig og nysgierrig op fra sit Arbeide, og saae paa Fortælleren. Skulde gned sine Negle med Fingerenderne, satte sig igien i den første Stilling, og saae paa Vidrik; da begyndte Hrane at fortælle

Grifs og Rollers Saga.

Det er bekiendt, at i Frode Fredegodes Tid raadte Gøthar over Nåde i Norge. Mellem denne Konges Kæmper var Regnar den bedste. Gøthar holdt en Vinter Juul paa sin Gaard; der var mange Jarler, Herser og Bønder budne, blandt dem Regnar. Han havde to Sønner med sin Hustru Krage. Den ældste, Grif, var før og stærk, forvoven og af et stolt Hierte. Roller, den yngre, var blid og venne-salig, og derfor Moderen kiærest. Nu hændte det sig Jule-aften, at Roller tog sin Bue, og gik ud paa Jagt. Grif blev hjemme, for at tætte Huset med Mos mellem Bælkerne, da det var streng Vinter, og Moderen frøs. Da Roller havde gjort godt Bytte, og vilde gaae hjem, hørte han en Gispn i Krattet, som af et Menneske, der droges med Døden. Han gik hen, hvor Lyden kom fra, og traf en gammel Qvinde nedstunken i Isen paa en Mose, som hun vilde gaaet over. Roller traf hende op, lod hende staae paa Benene, og bad hende følge med hjem; der skulde hun faae tørre Klæder, varm Stue og en god Madver. Den Gamle blev herover heel glad; men da hun af Mæthed ikke kunde gaae, tog Roller hende paa Ryggen, og bar hende til sin Faders Gaard, hvor han dog ikke kom, før det var bælmørkt, og Stierne blinkte.

Grif stod just og tættede Bæggen, da Roller traadte ind i Stuen med den gamle Qvinde paa Ryggen. Hiin

meente, det var Bildt, og roste Broderen for det store Dyr, han bragte. Men Koller svarede leende: „Tammere Bildt gaaer ikke i Norriges Skove,“ satte Kiærlingen paa Gulvet, og fortalte, hvad hændt var. Da Grif saae, han havde taget feil, i det han havde holdt den gamle Qvinde for en læffer og velsmagende Bildbrad, blev han fortrydelig, og sagde: „Vel kunde Bedet af alle Norriges Skove behøves, for at giøre en eeneste Mundfuld mør af denne Steg.“ Koller lod hende sætte sig ved Ilden, for at tõe op; selv gif han ud med sin Broder, for at hente, hvad skudt var. Da Qvinden var alene med Krage, fortalte hun, at hun var en Troldkone, hedde Hartgrepe, og at hun til Giengield for Kollers Godhed imod hende vilde giøre ham til den flogtigste Mand. Hermed var Krage tilfreds. Gif da Hartgrepe ud i Skoven igien, og hentede tre Hugorme, hvoraf de to vare sorte, men den tredie graa og hvidspættet. Derpaa gif hun i Stegerset, og satte en grem Kiedel med Belling paa Ilden. De trende Orme hangte hun i Skorstenen, saa at de dryppede deres Gift i Kiedelen, medens hun sang et Hegerium. Da den underlige Mad var færdig, bar hun den ind i Stuen for Brodrene, men saa, at det Sorte vendte hen imod Koller, og det Blege mod Grif. Da de havde søbet noget sammen, mærkede Grif vel det Sortes Kraft, medens Koller sad i Tanker, som han ofte pleiede; satte derfor Eleben ned i Bellingen, og sagde: „Saaledes dreier et Skib sig i Havsnød, omtumlet af Storm og Bølger.“ Da Hartgrepe saae, at hun Intet havde udrettet til Kollers Fordeel, men at Grif havde faaet alt det Sorte paa sin Side, blev hun vred, stod op, og gif bort, uden at tage Afsked. Fra den Tid af mene Mange at Grif har faaet sin Klogt; af det Jndfald med at dreie Bellingen skulde man troe, han havde den i Forveien.

Næste Vaar havde dog nær hans Forvoenhed koftet ham Livet. Hans Faders Gaard laae ved Havet. Da han nu en Morgen sad i sin Fisserbaad, stirrende hen ad Havfladens vaade Ild, hvor det morede ham, at lade sig skulpe af Bølgerne, drev Strømmen ham langt ud paa Havet. Erik blegnede ikke. „Har Guderne bestemt, at jeg skal ende mit unge Liv paa Ekibenes vaade Bei,“ sagde han, „saa maa jeg hilse dem i Valhal med en frimodig Mine.“ Da han mærkede, det var forgieves, at bruge Aarerne, kastede han dem i Baaden. Til Lykke havde han Levnetmidler med; thi han pleiede ofte at tilbringe hele Dage paa Søen med at fiske, naar han var fied af Jagten. Uveiret tog til, Bølgerne truede hvert Dieblif med at sluge ham; men han holdt, som sædvanlig, sine tre Dagsmaaltider, tømte sit Bæger, og sang: „Hæver eder høit, ryster de frusede Lokker, blotter de fulde Bryster og Skuldre, I Hans hvide Døtre! og hæver Kæmpen til Valhal, Kæmpen, som smiler i Døden.“ Da Natten faldt paa, lagde han sig ned i Baaden, og sov. Næste Morgen kunde han endnu ikke see Land; men da han mærkede, det lustedede, heisede han Seil, og lod Binden raade. Den bragte ham pilesnart forbi nogle Smaaver, som han ikke kiendte; heller ikke kunde han naae dem. Det blev atter Nat. Erik sov under sit Dyresskind. Da han vaagnede, stod Baaden i en lille Vig. Himlen var blaa, Stormen havde lagt sig; paa begge Sider vare nysudsprungne skyggesfulde Lunde. For at udspeide Stedet, steg han op i en høj Eg; thi han kiendte vel hele den sydvestlige norske Kyst. Men hvor forundret blev han, da han hverken vinede Klipper eller Graner, men kun lutter Ege, Bøge, Smaabakker og Dale, omringede af Havet! Græsset var fuldt af Blomster; thi det var den skønneste Aarstid. Fuglene sang, og adskillige Bække skyllede ud fra Skoven. I Bigens Munding

sendte Havet dem sine Bølger i Møde; der kysfedes de, og sladdrede sammen nogle Dieblif, inden de fulgtes ud paa Dybet. Grik steg ned igien, og da han var træt, thi hans Søvn havde den sidste Nat været temmelig urolig, lagde han sig til Hvile i Græsset, efter at have fortæret Levningen af sit Forraad.

Da han vaagnede, og op slog sine Dine, stod der en deilig Mø for ham, blaaøiet, lysshaaret, rank som en Lilievand, blomstrende som en Rose. Det gyldne Livstykke spændte sig glat om den smeffre Midie, men skilte sig opad med Snorelænken for den fulde Barm. Hendes Haar var læmt glat tilbage, og snoede sig over Tøsen i en Guldknude. Hendes Ermer vare korte med smaae Knapper, og lode de trindeste hvide Arme til Syne; de solvspændte Skoe sluttede pænt om den spæde Fod."

"Kort sagt," faldt Skulde Hrane levende i Talen: "en Ursa op ad Dage!" — "Forstyr ham ikke, min Søster!" sagde Kongen alvorlig. "Dragten er uvæsentlig, og i saa Henseende holder Hrane sig til hvad han nærmest har for Dine."

"Jeg sidder heller ikke mange Dagsreiser borte," sagde Skulde. "Men det er det samme. Videre!"

"Denne skionne Pige", vedblev Hrane med nogen Forvirring, hvoraf han dog strax fattede sig, "blev opmærksom, da hun kom forbi den slumrende Kæmpe; thi paa hans Klædedragt saae hun, at han var fremmed. For Resten var han ogsaa meget smuk, og hun stod just og stirrede paa ham, da han vaagnede. Grik sprang forfærdet op, thi han troede at skue Freia. Den skionne Mø gjorde et stærkt Indtryk paa ham, og han ligeledes paa hende, skiondt hun skulde det. "Hvem er du?" spurgte hun; "hvoreledes kommer du her? Af din Klædedragt seer jeg, at du er ingen Dansk."

— „Altsaa er jeg i Danmark?“ raabte Grib forundret, og saae sig nysgierrig om. — „I Herthas Skove, ikke langt fra Leire, Kong Frodes Gaard. Vidste du ikke det?“ — Grib viste hende sin Baad i Viggen, sagde hende sit Navn, og fortalte sit Eventyr. Derpaa yttrede han stor Lust til at gaae op paa Kongsgaarden, for at see al den Herlighed, og hilse paa Kongen. Tillige spurgte han meget ivrig, hvem hun var, og traadte tilbage med Urbodighed, da han horte, at hun var Gunvar selv, Frodes Søster. Gunvar raadte ham fra at gaae til Kongsgaarden; hun frygtede for Grib's Liv, og dette var intet Under.

Da Fridleif, Frodes Fader, var død, var han kun sex Aar gammel. Bestmar og Kolle havde i hans Mindreaarighed tilranet sig Magten. Bestmar havde tolv Søner, Kolle tre. I deres Selskab blev Frode forført, thi med Tapperhed forbandt de den vildeste Grumhed. Tilstanden i Leire var affkyelig, Giestretten, der ellers saa ubrødelig holdtes over af vore Fædre, blev traadt under Fodder. Guderne vare foragtede, deres Huse nedrevne; man bortjog Almuen, naar den vilde bede. Bestmar og Kolle vare dødelige Fiender, og Sønerne havde arvet Fædrenes Had. Bestmars Slægt, som den talrigste, var og den stærkeste; hans ældste Søn Grib havde aldeles vundet Kongens Tillid. Disse Kæmpers Udsvævelser gif saa vidt, at ingen Qvinde eller Mø var sikker for dem; selv Gunvar levede affides i sit Buur, bevogtet af en Flok ældre retskafne Hirdmænd.

„Tak Guderne!“ sagde Gunvar, da hun havde underrettet ham om Alt, „at de to Gange paa en forunderlig Maade have beskyttet dit Liv, først ved at føre din Baad giennem Rattegattets farlige Skier, og nu ved at skaffe dig ligesaa hurtig uskadt til dit Hiem, uden at lade dig falde i Bildmændenes Hænder. Skialm, en Kiobmand, der handler med Pelsværk

og Jern, ligger ikke langt herfra, og gaaer om saa Dage til Norge. Skiul dig i Skoven! En af mine Kæmper skal bede ham tage dig med." — „Skal jeg stiale mig bort?“ spurgte Grik rødmende. — „Der er ikke Andet for,“ svarede Gunvar, „naar du ikke daarlig vil opoffre dig.“

Denne og de følgende Middage spiste Grik i et Lysthuus med Gunvar og en af hendes troe Terner. Han sad lige overfor, og modtog, hvad hun forelagde ham med sine hvide Hænder; men han kunde næsten Intet nyde. Desbedre kunde han see. Deres Dine mødtes ofte, da blussede de, og slog dem ned igien, og Ternen loe. Da Skipperen kom for at hente ham, fulgte han tumlende, som en Drukken, men sagde først til Gunvar: „Jeg fandt No paa Havet, for at miste den paa Landet. Jeg undgik Braddøden paa Bolgerne, for at døe af Kængsel paa den norske Klippe. Men jeg kommer igien, for at see dig, eie dig, eller døe.“ Gunvar gav ham en lille Pakke med, som han ikke maatte aabne, før paa hiin Side Glessø. Da han aabnede Linet, fandt han en Lok deri af hendes Haar. Nu vidste han, hvad han turde haabe, og tænkte kun paa at komme til Danmark igien.

Grik omfavnede sine Forældre, som troede, han var druknet, og sadde og begræd ham i Tusmørket; derpaa søgte han Koller paa Næsset ude ved den høie Gran. Han fandt Skialden ved Harpen, stirrende mod Astenroden. „Varme Sol!“ sang han, „din Straale vækker Alt til Liv og Glæde; men Griks Liv og Kollers Glæde fremkalder du ei. Dagens Die, som skuer saa vidt ud over Verden! viis mig min Broder. Stille! Bolgerne risle mod Klippen. Hvad fortælle de? Vi have vugget ham i den lange Sovn, sig de; og nu skylle vi koldt hen over hans Liig . . .“ Her qualte Emerten Kollers Stemme, og Grik gjorde en stærk Bevægelse i Busten. — „Var det din Aand, Grik!“ raabte Koller,

„som giennembaevende Lovet?“ — „Nei, det var mig selv,“ sagde Grik leende, og omfavnede ham. Da blev der en Glæde. Roller savnede Intet, thi han havde sin Grik; men han mærkede snart, hvad Grik savnede.

Nu vil jeg ikke opholde eder, ædle Herre Konge og skionne Qvinder!“ vedblev Hrane, „med vidtløftig at fortælle Griks Bedrifter; hvorledes Kong Gøthar, efter at hans Flaade var slagen af Odde, gav Grik Skibet Skrother, med hvilket han seilede til Danmark, og borede alle Oddes Skibe i Grund. Jeg vil kun berette, at da Grik efter vel forrettet Sag laae under Glessø for at hvile ud, inden han gif tilbage til Norge, fik han stor Lust til at see Gunvar igien, og besluttede derfor i en maanelys Nat at besøge hende ved hendes Buur i Leireskoven. Han sagde derfor til sin Broder: „Mig forlænges inderligt at vide, om Gunvar er mig tro, og om hun tænker paa mig. Dgsaa vilde jeg gjerne see hende igien. Vil du følge mig?“ Roller var strax villig. De satte altsaa Baaden ud, og landede lykkeligt i den lille Vig, uden at bemærkes. Grik sagde til Roller: „Snig dig hen til hendes Jomfrubuur! Seer dig en af Kæmperne, da siig, at du er Sigbert, og vil hilse paa din Søster Ragnhild! Dette er Gunvars Terne. Kommer hun, da meld Grik fra Rennesø, saa vil Gunvar snart vise sig, hvis hun ellers mindes endnu, hvad hun gav mig. Naar du da staaer for Gunvar, da meld hende min Død, og at du kommer for at bringe Loffen tilbage! Hører hun det ligegyldig, og tager rolig derimod, da vide vi, hvad vi kunne vente, og seile hjem igien, thi da er hun ikke værd, hvad jeg vil vove for hendes Skyld. Men bedrøves hun, og græder, da træder jeg frem af Busken, og saa skal snart Sorgen vende sig til Glæde.“

Roller lovede at udføre Broderens Grinde, og gif med Haarloffen. Da han kom til Buret, raabte den gamle Ræmpe, som gif frem og tilbage i Maanskinnet med sin blinkende Hellebarde: „Hvem der?“ Roller svarede, som Grik havde sagt ham. Ragnhild kom, og neppe havde han nævnet Grik fra Rennesø, før hun fløi ind, og hentede Gunvar; og neppe havde Gunvar aabnet Døren, og seet Roller i Almesfyggen, før hun fløi ham i Møde, omfavnede ham, og trykte et Kys paa hans Læber, thi Roller lignede sin Broder, hun meente, det var ham, og vilde nu forekomme al Forlegenhed ved at hilse ham som Beiler, hvorfor hun ansaae ham fra det Dieblif af, hun havde givet ham sin Haarlof. Rollers Bestyrtelse var ikke liden, og havde han ikke været Broderen saa tro, som han var, havde det ikke været ham ukiært, at trykkes i saa deilige Arme; men nu gjorde det ham heel bange, og han raabte: „Du tager feil, Kongedatter! Jeg er ikke Grik, men Roller, hans Broder.“ Gunvars Undseelse var stor; men hendes Sorg blev større, da Roller rakte hende Haarloffen, og forkyndte Broderens Død. Roller spurgte, om hun trofast havde elsket ham, og hun svarede grædende: „Kort var mit Kiendskab til Grik; men det saa jeg vel, at han saa langt overgif alle Ungerjvende, som Guldet overgaaer Jernet, Løget alle andre Urter, og Hjorten alle andre Dyr.“ Da Grik hørte det, kunde han ikke stiuile sig længer, men kom frem til Gunvars store Glæde. Hun bebreidede ham, at han havde forstrækket hende. Men Grik saa paa Roller, og sagde leende: „Det fik jeg betalt.“ Som sandt var; men det havde været bedre for Roller, at det ikke var skeet, thi saa bløde end Gunvars Læber vare, gavede ham dog et Saar, som han aldrig forvandt.

Nu blev det aftalt, at Grik skulde besøge Kong Frode i Høst med flere Skibe, naar han havde bragt Gøthar Ester-

retning om det lykkelige Udfald. Men det varede noget, inden han fik Saadant bragt til Veie, saa at han først kom igien, da Vinteren var indtruffet. Maaskee havde han med Billie maget det saa, for at kunne fryse inde hos sin Veile, og tilbringe Julen i Leire. Han bad strax om Tilladelse at gieste Kongen, og fik den paa de sædvanlige Vilkaar. Den gamle Gotvare, Bestmars Hustru, var berømt for sin Enildhed og Kløgt. Naar der kom Nogen, for at besøge Kongen, maatte de først løse de Gaader, hun forelagde dem. Kunde de ikke det, maatte de enten betale en stor Sum Guld, eller bøde med Livet. Noller raadte Grif derfra, siden de intet Guld havde; men Grif sagde spøgende: „Da maatte jeg slet have søbet Hartgrepes Belling, hvis jeg ikke kunde løse Gotvares Gaader.“ Dermed nærmede han sig Stranden, hvor hun stod med sin Krykke, og ventede ham, omringet af de tolv Sønner med dragne Sværd. Da hun havde hostet og rømmet sig, spurgte hun:

Hvad er rundere, end et Hiul?
 Hvor holdes den feireste Juul?
 Hvad er hvidere, end en Svane?
 Hvad er sortere, end en Trane?
 Hvilken Bro er skionnest,
 Og hvad er i Skoven grønneft?

Hertil svarede Grif leende, uden at betænke sig:

Solen er rundere, end et Hiul.
 I Valhal holdes den feireste Juul.
 Sneen er hvidere, end en Svane,
 Rumsfheden sortere, end en Trane.
 Regnbuens Bro er skionnest,
 Galden i gammel Høg er grønneft.

Skiondt disse Svar ikke alle vare efter Gotvares Sind, maatte hun dog lade sig noie dermed. Da Grib mærkede, at Grik havde overvundet hans Moder i Ordkamp, tænkte han at skade ham med Hæveri. Bestmars Sønner havde slagtet en Hest, og sat Hovedet med udspilet Mund paa en Stage. Saaledes kom de nu, for at bortskræmme den Fremmede. Men Grik loe, og sagde: „Den, som vil Andre ilde, farer selv ilde.“ Og neppe havde han sagt det, før Hestehovedet faldt ned af Stangen, og slog den ihjel, som bar det. Derover undrede de Andre sig saare, og lode Grik og Koller gaae med Fred til Kongsgaarden.

„Men nu“, sagde Koller, „ere vi lige nær; thi vi faae jo ikke Adgang til Kongen, uden vi bringe ham en kostbar Gave, og vi komme tomhændede.“ Grik bad Koller være rolig, tog en stor klar Jisflump, som laae ved en Kilde paa Beien, og giemte den under sin Kaabe. Da de treen i Salen, havde Kongens Trælle efter gammel Misbrug lagt et Bukkeskind ved Indgangen, hvilket de hurtig droge til sig, ligesom Grik traadte ind, saa at han vist var faldet, hvis ikke Koller, der kom bag efter, havde grebet og holdet ham overende. Da smilte Grik, og sagde: „Bar er broderløs Bag.“ Gunvar, som var nærværende, sagde, at Kongen ikke burde tillade sliq Spøg; men Frode svarede: „Enhver kan see sig for.“

Midt paa Gulvet brændte en stor Ild, og rundt om denne sadde Kongen og hans Kæmper. Da Grik nærmede sig, modtog de ham med Huien og Skrigen. Kongen forbød dem at tage saadan afsted, og Grik sagde: „Det er paa Hundeviis; naar Gen giver, give de alle.“ Koller, som var Kongens Skatmester, spurgte Grik, hvad Gave han havde bragt. Herpaa rakte Grik ham Jisflumpen over Ilden, men lod den med Billie falde deri, og paastod, at Skylden var

Kolles. Alle troede af Glandsen, at det var en kostelig Edelsteen. Kongen spurgte Gunvar om hendes Mening; hun svarede, at han ikke burde overtræde sin egen Lov. Da der nu var sat Dødsstraf for den, som forvanskede Kongens Gave, var Frode nødt til at lade Kolloe hænges, hvilket han vel havde fortient, om ei for dette, saa for meget Andet.

„Hvem er du, og hvor kommer du fra?“ spurgte Kongen. Da nu Grik vidste, det var Brug i Leire, at tale mørkt og forblummet, saa det skulde koste Hovedbrud at forstaae, svarede han: „Jeg drog fra Træet paa en Biælke, og kom til et Træ.“ — „Og hvor kom du saa hen?“ — „Jeg drog fra Træet til Træet.“ — „Det var mange Træer,“ sagde Frode. — „Der er fleer i Skoven,“ svarede Grik. — „Og hvor drogst du saa videre?“ — „Derpaa kom jeg til en Steen.“ — „Og saa?“ — „Foer jeg fra Stenen til Stenen.“ — „Det var mange Stene,“ raabte Kongen. — „Der er fleer i Fioldene,“ svarede Grik. — „Og hvorhen tog du saa din Bei,“ sagde Frode, „da du havde været paa Skibets Biælker, i din Faders Biælkehuus og paa de norste Klipper?“ — „Da traf jeg en Hval paa Havet, som skrækkede Kysterne. Den dræbte jeg.“ — „Det var en tapper Gierning,“ sagde Frode. — „Ikke skulde du rose den,“ svarede Grik, „thi jeg slog med det samme Døden af Leirekongens Spydstage.“ — „Det forstaaer jeg ikke,“ sagde Frode. — „Saa giv mig en Gave,“ vedblev Grik, „hvis du ikke kan løse min Gaade. Jeg meente dermed, at jeg har dræbt Døde, og nedsænket hans Skibe.“ — I det samme sprang Grik op, og vilde giennembore Grik; men Koller forekom ham, og giennemborede ham. — „Bedst er Broders Hielp, naar Nøden er stor,“ sagde Grik. — „Den Trofaste behøves meest i Fare,“ sagde Koller. Da raabte Frode: „Jeg frygter, det gaaer eder, som Ordsproget lyder: Staffet

er stundom Sværdet for de Stridende. For Haand, som Baade gjør, er Sorgen rede." Grif sagde: „Retfærdigt Nødværge er ustraffeligt." Nu traadte alle Grib's Brødre frem, og svore at hevne deres Broder. Grif sagde: „Med en svag Kniv skal man skære i Ledet. Jeg forlanger to Dages Frist og en nyflagtet Dæhud." — „Det er billigt," sagde Frode, „at den faaer Huden, som faldt paa Huden." Derefter bare Kongens Trælle Maden frem. Grif, som vidste, at Kongen ingen Levninger leed, beed af mange Stykker, og satte dem fra sig. — „Hvad lærer jeg af denne Overdaadighed?" spurgte Kongen. — „Faa Tienere og troe ere bedre, end mange utroe," svarede Grif. — Frode: „Er du mig da mere tro, end de Andre?" — Grif: „Banskeligt er det, at binde ufødt Hest ved Krybbe; du har endnu ikke prøvet dem alle. I Norge pleier man at give Drikke til Maden." — Frode: „Aldrig saae jeg nogen mere ublu Giest, end du." — „Ja," sagde Grif, „Faa hielpe den Stiltiendes Trang." I det samme kom Gunvar med Bægeret, og rakte ham det. Grif greb om hendes Haand, og spurgte: „Fromme Konge! skienker du mig, hvad jeg holder her?" Frode, som tænkte, det var Miodhornet, sagde Ja. Da drog Grif hende ned paa Skiedet til sig. Frode blev meget opbragt, og raabte: „En Daare kiender man paa sine Gierninger. Det er ei Skik hertillands, at omgaaes saa dristigt med Jomfruer." — „Ei!" sagde Grif, i det han greb sin Daggert, og lod, som han vilde hugge Haanden af Gunvar, „Haanden har du skienket mig, den er min; nu kommer det an paa, om du vil give mig Møen med, eller ei." Da Frode mærkede, hvorledes det var fat, og at Grif havde holdt hende om Haandledet, taug han stille, og vilde ikke bryde sit Løfte, siden det eengang var givet.

Dagen derpaa stred Grik med Grib's Brødre paa den glatte Jis. Kongen havde forbudet at hjælpe Nogen, som faldt. Imidlertid havde Grik gjort sig Skoe af Dyrhuder, som han overstrøg med Rodde af Furretræ og med Sand, for at staae desfastere. Disse gjorde ham god Tjeneste; thi han slog alle Bestmars Sønner ihjel. Nu vilde Faderen hevne deres Død, og foreslog, de skulde prøve Styrke, og at den, som tabte, skulde miste sit Liv. Grik var strax villig, og der blev nu indbragt et Reb af Bast, som de snoede med Løkker om Fodderne, hævede derpaa Snorene stramt med begge Hænder, og rykkede saa i Rebet af al Magt med Benene, for at kaste hinanden omkuld. I denne Leg var Bestmar vel øvet. Han havde overvundet tredive Kamper paa denne Maade, og dræbt dem alle; thi hans Grumhed var ligesaa stor, som hans Styrke. Ved det første Tag vaklede Grik lidet, og Kongen sagde spottende: „Det er ikke let, at drage Rebet fra den Stærke.“ — „Du har Ret, Konge!“ svarede Grik; „især naar man er trangbrystet og puffelrygget.“ Med disse Ord kastede han Bestmar overende, traadte ham Brystet ind, og Nygbenet ud. Frode tog sin Kniv, og hug den opbragt efter Grik; men denne bukkede sig, saa Daggerten fløi over hans Hoved. Grik tog den venligt op, og sagde smilende: „Man pleier ellers at give sin Ben den Foræring i Haanden, man har tiltænkt ham. Havde du raft mig Skeden tillige med Kniven, saa havde din Gave været antagelig.“ Frode rødmede, løste Skeden fra Bæltet, og rakte ham den.

Men Gunvar, som frygtede sin Broder, raadte Grik til at flygte bort med hende om Natten til sit Skib, og sagde: „Bedst at reise, mens Bognen er heel.“ Grik fulgte hendes Raad, efter at han hemmelig havde taget nogle Fiaele ud

af Kongens Skibe og sat løse Bræder i Stedet. Da nu Kongen forfulgte dem, var hans Skib ikke kommet langt, før det sank. Uagtet han var klædt i Harnisk, forsøgte han at redde sit Liv med at svømme. Da vare Erik og Røller strax ved Haanden, sprang ud i Havet, og opdroge Kongen ved Haarene paa Strandbreden. Alle hans Hofmænd druknede. Kongen blev iført tørre Klæder, og der løb ham meget Vand ud af Munden. De spurgte, om han ønskede Liv og Fred. Da greb han sig med begge Hænder for Dinene, og raabte: „Bed Guderne i Asgard beder jeg eder, skiller mig ved Livet! J have hiulpet mig mod min Villie. Maa jeg ikke døe i Havet, da lader mig dræbe mig med mit eget Sværd! Jeg var hidtil dog seiersæl, nu er jeg overvundet af dig, Erik! en ringe Almuesmand. Med en liden Magt har du berøvet mig mit Rige, min Søster, mine Kæmper og mit gode Navn. En elendig Mand tiener Intet bedre, end Døden. Vilde du end give mig Alt tilbage, min Ære kunde du dog ikke give mig. Bruddet vorder aldrig heelt. Man skal vide at sige af Frodes Fængsel, saalænge Verden staaer. Lader mig drikke den Skaal, jeg havde tiltænkt eder! Jeg tilstaaer det reent ud: havde jeg fanget eder i min Bold, da havde J ingen Raade fundet. Giorer mig nu samme Skiel! thi spares vil jeg ikke, og hvis J ikke dræbe mig, myrder jeg mig selv.“

Erik svarede: „Det forbyde Guderne, at du skulde faae Sligt i Sinde! Lykken har jo kun fristet dig ved at forsøge dit Sind og Hierte, din Sorg kan snart vendes til Glæde. Den veed først, hvad Sød er, som har smagt det Bittre. Vil du forkaste din Belsærd, fordi du er dyppet i Havet engang? Kan du ikke taale Vand, hvorledes vil du da taale det skarpe Staal? Det er dig en Hæder, og ingen Bancere,

at du har svømmet i dit tunge Harnisk paa det vilde Hav. Du est en unger Helt, og kan endnu øve mere Godt, end Ondt er skeet. Hvor er nu din Frimodighed, din Styrke? Est du allerede fied af Verden? Vi have hiulpet, ikke for-dærvet dig. Vi ere dine Venner, ikke Fiender og Forrædere. Fortryder det dig, at have givet mig din Søster, saa tag hende tilbage! Hun er saa god en Jomfru nu, som før hun kiendte mig. Men vil du tage os i din Tieneste, da ere vi rede. Du est saa fri og mægtig, som da du sad i dit Højsæde. Gjør, hvad du vil! Vi ere færdige til at udføre dine Befalinger."

Over denne Tale blev Kongen saa bevæget, at han omfavnede Erik, kaldte ham sin Ven, og tog ham hjem med til sin Gaard, hvor han holdt hans Bryllup med Gunvar. Erik var siden uadskillelig fra Kongen, hialp ham med at overvinde sine Fiender, og med at give de vise Love, som skaffede ham Navn af den Fredegode.

Dog," vedblev Hrane, „dette vide I alle, og det Meste, hvad jeg har fortalt i Dag, er ogsaa Flere bekiendt; men Slutningen af denne Tildragelse, og hvorledes det gif Roller, vide I ikke, skiondt hans Eventyr er vel saa mærkeligt, som Eriks. Men det er alt silde, fromme Konge!" sagde han, i det han reiste sig; „jeg tænker, det er bedst, at giemme det Følgende til en anden Aften."

Hroar takkede Hrane for sin Saga, som vel fortalt, skiondt han kiendte det Meste deraf. Næste Aften blev bestemt til at høre, hvorledes det gif Roller, og alle Tilstedeværende vare tilfredse, undtagen Skulde, der havde været adspredt, gabet, og var misfornøiet med at Bidrik havde skienket Hrane sin Opmærksomhed. Hun tilstod reent ud, at det kiedede hende, og at hun neppe vilde være med næste Gang. Herover var især Hrane glad; thi hendes Næsviished og

spodske Smiil havde ofte forstyrret ham. Det gaaer Skialden, naar han seer et følesløst Ansigt, som Harpen, naar den hænger i fugtig Luft: den bliver forstemt. Imidlertid havde han dog gjort BOLD paa sig selv. Da han var kommen i med at fortælle, havde det opmuntret ham, og Ingen uden Orsa havde mærket, hvad der foregik i hans Jnderste.

Tiende Capitel.

Grane fortæller Slutningen af Grik's og Koller's Saga.

Næste Aften vare Alle betids igien forsamlede hos Kongen, paa Skulde nær. Grane kunde nu fortælle i No. At der sad en Ugle uden for Svalen i det høie Træ, som ofte hylede, og ikke lod sig bortkyse, forstyrrede ham ikke nær saa meget, som hun vilde have gjort. Da nu Enhver havde sat sig paa sin forrige Plads, begyndte han:

„Bed Grik's Bryllup manglede kun Een, som næst Gunvar var ham den Ricreste. Men Koller havde undskyldt sig med at han ikke var vel, og at Gensomheden oven paa alle disse Bedrifter var ham tienligst. Grik troede det; men Gunvar vidste bedre. Jeg har allerede fortalt om det farlige Saar, han havde faaet ved den uheldige Misforstaaelse, og uden at tilstaae sig det selv, elskede han den skionne Fyrstinde. Men det er ofte nødvendigt, at bekæmpe sig, og det folie Koller, thi han elskede sin Broder.

For at skiule sin Tilstand, gif Koller ud i Skoven, hvor den var dybest, og agtede hverken Snee eller Jis; tværtimod var det ham langt behageligere, at de nøgne Grene

strakte sig op med Niimsfrosten i Stormen, som Steenplanter i det bølgende Hav, end om de havde været bedækkede med bløde Løv. „Det Grønne passer sig ikke mere for mig,“ sagde han. „Min Baar er forsvundet. Om Vinteren ligger Naturen Liig. Liigsneen er min Farve.“ Han havde flere Timer gaaet saaledes i Tanker, da Kulden tvang ham til at søge Ly. Men han hadede menneskeligt Selskab, og da han mødte en halvvoxen Dreng, der samlede tørre Grene, sagde han: „Kan du sige mig, min Dreng! hvor boer der Nogen, og dog Ingen?“ Drengen saae paa ham, loe, og sagde: „Jo, det kan jeg godt. Følg mig hen i Skoven ved Aabakken!“ Røller, som nu lagde Mærke til det Urimelige i sit Spørgsmaal, spurgte: „Boer der Nogen, og dog Ingen?“ — „Ja,“ sagde Drengen, „der boer min Husbond; det er en gal Mand, ligesom J. Gale Folk er ingen Folk, thi det er jo først Forstanden, som gjør Mennesker til Folk; men Nogen maae de jo dog være.“ — „En gal Mand?“ spurgte Røller, „og du hans Svend?“ — „Men en god Mand,“ vedblev Knøsen; „og det er han maaskee just, fordi han er gal, thi jeg har mærket, at Forstanden gjør Mange værre, end Fæ.“ — „Du lader til at være en skikkelig Knøs,“ sagde Røller. — „Fortryd ikke paa, at jeg gantes!“ sagde Drengen. „Den, som skurer sig paa sort Kiedel, smittes. Og dog vilde jeg heller dele min Husbonds Galsskab, end alle Leirekæmpernes Klogt.“

Røller fik Lyst til at gjøre Gubbens Bekiendtskab, og Drengen sagde: „Han vil modtage eder med Giestfrihed; kun maa J være snild og ikke sige ham for meget imod, thi det kan han ikke lide.“

„Hvori bestaaer da egentlig hans Ussindighed?“ spurgte Røller. — „Han troer ikke paa Guderne, men paa et lille Barn, en Dreng paa tolv Aar,“ sagde Knøsen. „Han har

al sin Tid været sær. I sin Ungdom sagde han bestandig, at Baldur var død, at Hødur havde forført Loke til at dræbe ham, og paastod, at fra den Tid af var der ingen Guder meer i Norden, at de vare reiste til Asgard igien, hvor man atter maatte opsoge dem. Til den Ende tog han Afsted med Slægt og Benner, snørte sig en Bylt paa Ryggen, og skar sig en Vandringstav af den Hasselbuss, som voxte ved hans Hyttedør. Hvad der paa Reisen er hændet ham for underlige Ting, vil jeg ikke fortælle. Han har selv digtet en Vise derom, som han synger for de fleste Fremmede, der besøge ham, og den tænker jeg han vil synge for eder med."

Medens Drengen fortalte dette, vare de komne til Hytten. Gubben aabnede Døren, og blev glad, da han saae sin Dreng, men forlegen ved at see den Fremmede. Dog, da Gutten havde fortalt ham, at Koller var en venlig Mand, der ønskede at giøre hans Bekjendtskab, tog han vel imod ham. Den gamle Givin var høi og rank; et hvidt Skæg naaede ham til Bæltet. Den store Pande hvælvede sig aabent; omkring Tøsen havde han tynde hvide Haar, men i de store blaae Dine sunklede Ynglingsild, og hans Stemme var behagelig. Han bad Koller sætte sig. Der blev giort Ild paa Urnen. Den Gamle hentede Levnetsmidler, og bad Koller at spise med sig. Koller troede aldrig, det havde været muligt, men han glemte nogle Dieblif virkelig Gunvar over Gubben.

Koller fortalte ham, hvem han var, og hvad han og hans Broder havde udrettet. „Nu saa belønne eder Jesus derfor!“ sagde den Gamle, omfavnede ham, og græd. „Saa er da nu denne Dglerede ødelagt. Men det er ikke nok, at udrodde Klinten; nu gielder det, at saae, min Søn!“ Koller blev forundret ved at høre hiint fremmede, usædvanlige

Ravn, og spurgte, hvem det var, han talte om. Gubben sagde: „Om ham maa man ikke tale, det er alt for ringe; om ham maa man siunge.“ Med disse Ord tog han sin Harpe ned af Bæggen, og sagde: „Hvad du onsker at vide af mig, indeholdes i denne Sang.“ Derpaa slog han Strængene hoitideligt, og qvad med den klareste Stemme:

Paa Skyens Kant, paa Purpurranden,
 Naar Maanen straalte — skionne Syn!
 Med gule Lokker, skilt i Panden,
 Med milde Smil, med hvide Bryn,
 Som venlig Gud for hver en Alder,
 Naar Dagens Sværm til Hvile gif,
 Sad freidig i sit Breidablik
 Dg saae til Jorden Asa-Balder.

Han mildned Kæmpens grumme Tanker,
 Sin Bennesalighed ham gav;
 Dg ned han sendte Haabets Anker
 Til den, som leed paa Stormens Hav.
 Han vistede fra Lastens Mose
 De søle Laagers frække Lyst,
 Dg pryded Moens unge Bryst
 Med Uskylds alsehvide Rose.

Men Morkets lumske Hære vaage:
 Dybt traf ham Hodur med sin Piil.
 Da sank de store Dienlaage,
 Da svandt det vennefulde Smil;
 Dg, som en Dodning, over Skaane
 Mod Herthadal og Odins D
 Sneg hen sig ad blyfarvet So
 Den gustengule Rattens Maane.

Da kunde jeg det ei udholde
 Blandt Jetter i det vilde Nord,
 Hvor alle strenge Hjerter kolde
 Tilbade kun den stolte Thor.
 De kaldte mig en svag Forkælet;
 Jeg greb min hvide Vandringsstav,
 Og gik, da først paa Balders Grav
 En Midienat jeg havde knælet.

Fra Osten kom de milde Guder,
 Med Purpur dækt er deres Bei.
 Hver Morgen Solen dem bebuder,
 Men Dagen seer endnu dem ei.
 Mod Osten drog jeg, for at finde
 Den Gud, mit Hjerter havde kjær;
 Hvem lumste List og Ondskab her
 Tvang til fra Norden at forsvinde.

Jeg Afsted tog med Søster, Broder,
 Mit Fædreland jeg skiltes fra,
 Og drog ad Dale, Bierge, Floder
 Hen mod det hede Asia.
 Hvor lang Tid, kan jeg ikke sige,
 Men pludselig jeg stille stod
 Ved Floden, kaldet Jordansflod,
 Som flyder i Judæas Rige.

Jeg laae ved Beien paa min Raabe
 Udmattet, hungrig, tørstig, arm.
 Jeg horte næsten op at haabe,
 Og raabte: „Balder! dig forbarm.

Med Betleren jeg Kaaret deler;
 Naar skal jeg dig i Aegard see?"
 Da saae jeg rige Konger tre,
 Som red ad Beien paa Kameler.

Den Ene sort, de Tvende hvide,
 Med straalende Guldkroner paa.
 Verbodigt Følget gif tilside;
 De holdt ved Stedet, hvor jeg laae.
 De klappede med deres Hænder
 Min store brune danske Hund;
 Og venligt fra den brede Mund,
 Som Perler, smilte Morens Tænder.

De spurgte, hvad jeg vilde vinde,
 Om Guldet var min Reises Meed.
 Jeg svarte dem: jeg gif at finde
 Guddommen for Ustydighed,
 Som Jorden længe havde savnet,
 Men som dog sikkert kom igien.
 Da kaldte Kongerne mig Ven,
 Og alle de mig varmt omfavned.

„Vi drager ogsaa fra det Fierne
 At finde ham, enhver især.
 Seer du den store Solverstjerne,
 Som blinker over Hytten der?
 Den har os vinket giennem Grene,
 Hen over Havet, Nat og Dag;
 Nu staaer den over Bondens Tag.“
 Saa talte broderligt den Ene.

Jeg fulgte dem til Bondehuset:
 Et Tag af Lægter, vedbendsmykt.
 Fra Marmoret, som laae i Gruset,
 Det hæved sig saa landligtrygt.
 Høit voxte Græsset om en Stotte,
 Hvis halve Deel var sønderbrudt,
 Og med en deilig lille Slut
 Sad Qvinden i den aabne Hytte.

De røde Roser monne voxer
 Om Lægterne med frodig Green.
 Der stod et Asten hos en Døge
 I Stalden, bygt af Marmelsteen.
 Den unge Biv var skion tilvisse,
 Huldt lued Kindens friske Blod;
 Og Stiernen over Gavlen stod,
 Og slog en Kreds om Barnets Jøse.

Med knælte Kongerne paa Jorden,
 Og rakte deres Gaver frem,
 Og Barnet sødt tilsmiilte dem.
 Da rullede der en dæmpet Torden,
 Ei frygtelig, som for at true,
 Men som et Varsel, himmelsendt,
 At Raaden var tilbagevendt,
 At tændt var Kiærlighedens Lue.

Jeg fandt min Asa=Baldur atter,
 Jeg var i Havn, og endt min Til.
 Jeg glemte Freia, Odins Datter,
 Ved Jesu Moders hulde Smiil.

Dg daglig vorde Barnets Vre.
 O, hvilke Blomster! hvilken Vaar!
 Dg da han fyldte tolvte Aar,
 Jeg horte ham i Templet lære.

Men pludselig var han forsvunden,
 Dg tomt det skionne Tempel stod,
 Jeg tabte brat, hvad brat var funden,
 Han sine Elskede forlod.
 Om, for i Gensomhed at drage,
 Dg gruble over, hvad han fandt —
 Jeg veed det ei, men han forsvandt,
 Dg ei min Baldur kom tilbage.

Da greb jeg atter, dybt bedrøvet,
 Min gamle tørre Vandringstav.
 Jeg var min Dmgangsvæn berøvet,
 Jeg flygted fra min Glædes Grav.
 Mod Norden jeg tilbage vendte,
 Dg tolfed, hvad mit Hjerte leed.
 De kaldte det Uffindighed,
 Dg spotted, naar mit Die brændte.

Jeg veed det: han tilbagevender,
 Skiondt tyve Aar han borte var.
 Nu som en Biis, der Skriften kiender,
 Den store Gaade løst han har.
 Men Alderdommen mig har høiet,
 Min Siæl er mat, snart Tungen stum;
 Min Fod er stiv, og Ryggen krum,
 Dg sidste Gnist kun staaer i Diet.

Held den, som ung i Kraftens Alder
 Kan skue Tidens største Mand!
 Hans broderlige Stemme kalder.
 O, iler til den fjerne Strand!
 Op! lader os tilsammen stimle
 Og lytte til hans Viisdoms Ord,
 Tilbede Jesus meer, end Thor,
 Og glemme Balhal over Gimle!

Denne Sang gjorde et overordentligt Indtryk paa Roller; han blev hos Gubben om Natten, og denne maatte fortælle ham Alt, hvad han vidste. Da Roller paa denne Maade havde overbevist sig om, at Baldur var giensødt, og levede nu atter ved Jordansflod i Jodeland, besluttede han at følge Gubbens Raad, og at søge den Lykjalighed og Trost, som den gamle Mand formedelst sin Alderdom maatte savne.

Efter en langvarig, men i det Hele taget lykkelig Reise kom han til Judæa, og det Første, han spurgte om, var om den nye Baldur. Herom kunde Ingen give ham Efterretning, derimod vidste Enhver at tale om den store Skiald, som just holdt en Tale for Folket paa hiin Side Bierget. Roller gav sig ikke Tid til at hvile, men ilede strax did. Folkemængden var overordentlig; hele Dalen, alle Baadene paa Floden, alle Træerne vare fulde af Tilhørere. Roller kæmpede sig hen til et Cedertræ, fra hvis Grene han kunde høre hvert Ord, og see Taleren i den vævede Kiortel med de adskilte kastaniebrune Loffer og det himmelske Ansigt. Roller forstod endnu ikke et Ord af hvad han sagde; men Talerens Udtryk, Kraften i hans Stemme, Ilden og Tilliden i hans Die, og Tilhørernes fromme spændte Opmærksomhed henrev ham."

Her hylede Uglen uden for Svalen i Træet, og det hialp længe ikke, alt hvad man flappede ad den.

Da det var stille, vedblev Hrane: „Af den stærke Anstrengelse og besværlige Reise var Koller bleven stærkt angrebet. Han var overmaade heed, da han krøb op i Cederen, og da han hele Natten maatte blive paa Bierget i Skoven, thi det var umuligt for denne Sværm, at finde Huusly, følte han sig næste Dag angrebet af en stærk Koldesygge. Til Lykke havde han truffet en Gothe, som nogenlunde forstod ham, og som tog sig af ham. Denne var ligesaa indtaget af den nye Lære, som Eivin havde været. Han pleiede Koller i Herberget, og da han begyndte at komme sig, lærte han ham Noget af Landets Sprog, og fortalte ham Hovedindholdet af hvad Taleren havde sagt i Skoven. Dette gjorde en overordentlig Birkning paa Koller; med en utrolig Lethed lærte han det fremmede Sprog, og bad til Guderne, at han snart maatte komme sig, for at gaae til Hovedstaden der i Landet, hvor Christus lærte, og gjorde stor Opsigt. Saasnart han var saa vel, at han kunde gaae, vandrede han afsted. Han havde i Sinde at begive sig til den elskede Lærer, og bede ham tage ham op i sine Staldbrodrers Tal, hvilket han hørte ikke blev afflaet Noget, som bad derom.

Da han kom til Hovedstadens Port, kunde han ikke komme frem for en talrig Mennekevrimmel. Han spurgte om, hvad det var, og man sagde ham, at det var tre Misdædere, som skulde henrettes. Han vilde atter spørge, hvad det var for Menneker, og hvad Ondt de havde gjort, da han i det samme saae Jesus komme ud af Stadsporten med et blegt Ansigt, hvorpaa Dødsveden allerede stod, med en Tornefrands paa sit Hoved, slæbende et stort Kors efter sig. I det han gik Koller forbi, smilte han til ham, og sagde:

„Jeg saae dig nok, hvor opmærksom du sad i Gedertræet. Farvel! Vi sees hisset.“ Da strømmede Taarerne ned over Rollers Kinder, han kastede sig i Stovet, og omsavnede den Helliges Knæ. Men de vilde Kæmper stødte ham tilside med Hellebarderne, og Toget gik afsted til en Bakke uden for Byen, hvor Henrettelsen skete.

Roller gjorde nu Bekjendtskab med den hellige Mands Lærlinge, og bestyrkede sig i Troen. Da de droge ud i den vide Verden, for at forkynde den, tog han sig paa at udbrede den i Norden. Han kom for tidlig. De fromme Følelser vare alt for voldsomt og usforberedt trængte ind i hans Hierte. Han bukkede under for dem; og hvad man med Uret havde beskylt Eivin for, påsede virkelig paa ham, thi hans ullykkelige Kierlighed og den dybe Smerte over hans Herres og Mesters Lidelse havde knuust hans Hierte, ophidsede hans Indbildningskraft, og gjorde ham ofte forvirret.

Der var forløbet tre Aar, siden Roller drog bort, og Eirik sad i Belmagt hos Kong Frode, som hans ypperste Jarl. Han havde faaet Kong Gøthar paa Agde til at slutte Fred med Danmark, og Frode havde ægtet Gøthars Datter Alvilde. Mod Benderne var der ført en lykkelig Krig, Frode havde overvundet dem. Den eneste Glæde, Eirik savnede, var hans Broders Nærværelse; heller ikke havde Gunvar uagtet to Aars Egteskab skienket ham Børn. Hvor stor var derfor hans Fryd, da hun mod Slutningen af det tredie Aar fødte ham en Søn! Dette Barn besluttede de begge, til en kærlig Amindelse, at kalde Roller. Kong Frode, Eirik Jarl, hans Hustru, og flere Hirdmænd vare just en Morgenstund gangne ud til Leirekilderne, for at vatne Drengen og give ham Navn, da de ved Kilden saae en fremmed Yngling med et solbrændt udtæret Ansigt

ligge henstrakt i Græsset med en Stav i sin Haand. Da han saae, at de vilde vatne Barnet, sprang han op, og raabte: „Overlader dette til mig! det er mit Kald.“ Med disse Ord tog han Drengen i sine Arme, og spurgte om hvad de vilde kalde ham. Nu kiendte de alle Roller, og vilde hilse ham henrykt; men han sagde: „Vigtigere Sysler kalder os nu her, end jordisk Kiærlighed,“ og da de havde sagt ham Drengens Navn, mumlede han Noget sagte i et fremmed Sprog, og døbte ham tre Gange. Gunvar modtog Barnet rørt af hans Hænder, og takkede ham med et deeltagende Blik. Alle vare begierlige efter at vide, hvordan det var gaaet ham; men han svarede dem forvirret, i hemmelighedsfulde Udtryk, som de ikke forstode. De toge ham med i Dfferlunden; thi Gudernes Dyrkelse var igien indført med megen Alvor. Men dette var ham en Rædsel, han forekastede Folket Afguderiet, og talte om det evige Lys. Almuen forstod ham ikke; den blev opbragt, og kun Eriks Anseelse kunde holde dem tilbage fra at dræbe Roller som en Gudsbespotter. Rystende paa Hovedet gif han derfra, og sagde bestandig sagte ved sig selv: „Jeg er kommen for tidlig, alt for tidlig!“

Om Aftenen talede Eriks hemmeligt med Roller; og lod ham fortælle sig Alt. Da han hørte, at Roller var kommen for at omvende Landet, raabte han: „Bed Guderne besværger jeg dig, opgiv dette daarlige Forsæt! Jeg elsker dig som Broder; men jeg elsker Guderne høiere, end dig, og har selv nylig udgivet en Lov imod Gudsforagtere, som jeg blev nødt til at haandhæve mod dig, saameget det end vilde smerte mig.“ — „Og hvilken Straf kan jeg efter den vente?“ spurgte Roller. — „Den samme, som Tyven efter Frodes Lov,“ svarede Eriks; „thi vi troe ikke at kunne straffe en sliG Overtræder vanærende nok.“ — „Og hvilken er da Tyvens Straf?“ spurgte

Roller. — „Der bliver flaaet Nagler giennem hans Sener,“ svarede Grif, „og en Ulv hængt ved hans Side.“ — „D, en skion Død!“ raabte Roller smilende, „den har jeg seet min Herre selv lide. Skulde jeg ikke gierne dele Skiebne med ham?“ Grif sagde: „Saa fremt du vil gjøre mig denne Skam, ved de evige Guder, jeg borer dig min Daggert i dit Bryst.“ Roller svarede: „Ild belønte du mig da, fordi jeg mangen god Gang reddede dit Liv.“ — „Hvad har du i Sinde?“ raabte Grif. — „Dristighed sømmer sig vel den Fromme,“ sagde Roller. — „D min Broder!“ juffede Grif, „med Hund skal man Biørn bede, og ikke med flyvende Fugl. Du est syg og vanvittig, dine Kinder ere blege, dine Dine gløde. Jeg vil lade dig være ene, og tale med dig i Morgen igien. Maaskee har du da faaet bedre Forstand. Gode Tanker komme med Natten.“ Med disse Ord forlod han ham.

Næste Morgen temmelig silde kom Grif igien; men Roller sov endnu, og Grif nænte ikke at vække ham. Henimod Middag kom han anden Gang, og da Roller endnu sov, fattede han Mistanke, og trak Forhænget fra Sengen. Da laae Roller smilende, hvid og død, med de foldede Hænder paa Brystet. „Det var det Bedste, der kunde hændes dig, min ulyfsalige Broder!“ sagde Grif grædende. Derpaa lod han ham bære hen i en Gravhøi, og Natten derpaa gif Gunvar alene ud, og plantede en Rosenbusk paa hans Grav.

Nogle Uger derefter fandt man et stort Træfors derpaa. Da man spurgte, hvor det var kommen fra, fik man at vide, at den gamle Givin havde været der, og plantet det med sine egne skælvende Hænder. Denne Gubbe døde kort derefter; men Grif levede lang Tid med Gunvar, hialp Frode at styre Landet, og var lykkelig.“

Hranes Fortælling gjorde stærkt Indtryk paa de Tilstedeværende. De vilde just skilles ad, da det raslede i Træet udenfor; et overmaade velskabt Been strakte sig fra Grenen ind i Vindueskarmen, og inden man vidste et Ord deraf, stod Skulde i Stuen med et sort Slør over Hovedet, og tudede som en Ugle. „Jeg har hørt det altsammen,“ sagde hun; „og I have mærket, at jeg af og til har givet mit Bifald tilkiende. Skynder eder noget at faae Christendommen indført, saa vil jeg strax begynde at synge og bede.“

Ellevte Capitel.

Hvorledes den vendiske Kong Skalk blev undertvungen.

To Maaneder efter at Keigin Jarl var reist til Benden, kom han tilbage med sin Flaade. Med hvilken Glæde stimlede Folket til Kysten, da den liden Gaasedreng tidlig i Morgengryet meldte, han havde seet en Skov komme flydende paa Bandet. Heraf vidste man, Keigin havde seiret, og at Skibene vare udsmykkede med Egeløv. Med stolt Glæde løbe de ned imod Hælfjord; Hustruer, Piger og Børn stimlede did, for at gienfinde Mænd, Brudgomme og Fædre. Da randt mangan salt Taare over de Savnede, da hørte man mangt et Skrig og mangan Beeflage; thi Seieren var dyrefiøbt, og næsten den halve Deel af de danske Kæmper vare faldne.

Keigin Jarl treen i Kongens Hal med de fornemste Hirdmænd; efter dem fulgte den vendiske Kong Skalk, dybt nedbøiet i tunge Vænker. — „Vi have fiøbt ham for meer,

end han er værd," sagde Reigin. Skalk maatte knæle for Hroars Høiscæde. — „Hvorfor brødst du din Ed?" spurgte Kongen. — „Den var tvungen," svarede Skalk, „og det ligger i enhver Skabnings Natur, at søge sin Frihed. Naar Buret staaer aabent, udflyver Fuglen." — „Vi skulle vel herefter spærre det bedre," sagde Hroar; og Skalk blev ført til et Taarn i Skoven. — „Hvad Straf har du tiltænkt denne Dyrer, Herre?" spurgte Reigin, da Skalk var borte. — „Han har mistet sit Rige," sagde Hroar; „for at forsikre os ham, er vel et stedsevarende Fangenskab nødvendigt, og for en saa frihedshigende Kæmpe, der ei engang kan finde sig i at være Skattekonger, er vel ogsaa Frihedens Tab den haardeste Straf."

For første Gang blev her Reigin Jarl utaalmodig, og sagde: „Sender Dankongen sine bedste Kæmper i Døden, for at straffe sine værste Fiender med Livet?" — Hroar, som følte, hvad han skyldte Reigin, svarede blid: „Jeg overlader ham i din Vold, foretag med ham, hvad du finder tjenligt!" Dette sagtmodige Svar indtog atter Reigin ganske for Kongen, og han sagde: „Tilgiv, Herre! men jeg troede, denne lumste Fiende burde straffes paa en Viis, som kan affrække Andre. Fængsel er næsten større Straf for Bogteren, end for den Bevogtede; thi denne nærer daglig Haabet om Flugt og Hevn, og det er just dette Haab, der bringer den Anden til daglig Frygt og ængstelig Forsigtighed." — „Belan," sagde Hroar, „jeg tilstaaer, han har fortient Døden. Som en Meeneder, der har ført Avindskiold mod Riget, miste han Fjor og Fæ, Guds og Liv!" — „Dette er en god Lov," sagde Reigin, „og vi have allerede straffet de øvrige Bønder efter en anden af Frodes Lov, hvilken du ellers i dit Land har ophævet; nu gielder det, om denne Selvraadighed tilgives os." — „Hvorledes det?" spurgte

Kongen. — „Slaaer nogen Udlænding en dansk Mand ihjel, da bøde to Udlændinge med deres Hals for een Dansk!“ sagde Keigin. „Thi Bønderne havde dobbelt saa mange Døde paa Balspladsen, som vi.“ — „Det tilgiver jeg gierne,“ sagde Hroar.

Dagen derefter holdt Kongen Thing i Skoven, og da han sad i Kredsen paa den store Kampesteen, omringet af de tolv Goder, traadte Lofde frem, og talte i alt Folkets Paahør: „Mange Vintre og Sommere ere nu henrundne, o Konge! siden Guderne fik et Offer. Troe vi paa dem, eller ei? Jeg forlanger ikke de blodige Tider tilbage, da man slagtede ni og halvfemsfindstyre Mennesker i Offerlunden; dog — aldeles at undlade denne gamle Skik er Daarlighed og Gudsforagt. Jeg kræver da her af dig i Gudernes Navn, at du skienker mig den vendiske Kong Skalk, at han kan udaande sit Liv, udstrakt paa Offerstenen, naar jeg har farvet den hellige Flintekniv med Blodet af hans Hierte. I ni Nætter skal han hænge, med Spyd stiuget, paa Træ til Odin, og dingle for Natteblæsten i den hellige Lund. Kun saadan takke vi Thor værdig for Seieren, Freier for Landets Held.“

Hroar saae paa Keigin Jarl; men da denne, saavel som de fornemste Kæmper bifaldt Lofdes Begiering, og en stor Deel af Folket understøttede den med høitidelige Raab til Guderne, maatte han give efter, og det blev bestemt, at Skalk om ni Dage skulde offres.

Kongen var ilde til Mode, og da Hrane om Aftenen paa en eensom Vandring vilde trøste ham, hjalp det ikke; Kongen blev mørk. Hrane anvendte al sin Veltalenhed; thi han var oprømt. Orsa havde kort tilforn talt venligt med ham, og takket ham for Rollers Saga. „Min stakkels Hrane!“ sagde Kongen, „det gjør mig ondt, at jeg skal

bedrøve dig. Du vil trøste Andre, og behøver selv Trøst. Jeg kender din Uskyldighed; og hvad er naturligere, end at et varmt Hierte indtages af huld Ekionhed? Men din Bæundring for Yrsa misforstaaes, og Yrsa misundes. Du kan selv tænke, min gode Ven! hvor haardt det maa være mig, at skilles fra dig. Men det bliver det Bedste. Bagvaskelsen vilde fordærve dig og Yrsa. Hun skal føde Danmark en Konge; Fædrelandets Forventning er spændt. Et besynderligt Sagn, stadfæstet af en stor Skare Kæmper, kaster et Slør over hendes forrige Skiebne. Man har glemt den gyselige Feiltagelse mellem Fader og Datter, og af Langsel efter Sonnen glemmer man Hustruen over Moderen. Men hvor let for Ondskaben at rokke denne svage Grund! Du har fulgt Fyrstinden hid fra Sagland — blev det bekiendt, at du elskede hende, blev hendes Godhed for dig udlagt til meere: den fæleste Forvirring vilde følge, de farligste Følger maatte befrygtes."

Med Taarer trykkede Hrane sin Konges Haand, og sagde: „Jeg føler Bægten af dit Ord, Herre! og gaaer i Landflygtighed.“ — „Kun et Par Aar,“ sagde Hroar venligt. — „Nei,“ raabte Hrane, i det han ilede ind i den tykke Skov, „for evig!“

Hrane stormede omkring hele Natten, og utallige forskellige Følelser betog ham. Naar han saae paa sin Daggert, fik han Lust til at støde den i sit Bryst; kom han til Vandet, troede han at see en Havsrue vinke ham ned i Bølgerne; Træets Grene susede spottende til ham: „Hæng dig!“ Han havde uden Tvivl i den første Smerte berøvet sig selv Livet, dersom ikke den Tanke: „Hvor meget vilde det ikke bedrøve Yrsa og dine gamle Forældre!“ havde holdt ham derfra. Nu besluttede han at reise uforsøvet bort til fremmed Land. Han stod ved Stranden, og havde allerede aftalt med en

Fisser, at denne skulde leie ham sin Baad, for at giøre en Fart i Maanskin paa Havet; men han betænkte sig, og gif ind i Skoven igien.

Han vidste ikke selv, hvor han var; pludselig blev han vaft af sin dybe Drom ved nogle vilde, sørgelige Toner. Han slog Dinene op, og stod for et rødt Fangetaarn, oplyst af Maanskinnet. Tonerne kom langt nede fra Jorden. Han lyttede, og hørte følgende Sang i det vendiske Sprog, som han vel forstod:

Kinda, min Brud, Allerkjæreste min,
Deilig og fin!

Kærer dig Natten at grue?
Sidder du hisset og tænker paa Skalk,
Klapper med sneehvide Hænder hans Falk,
Løfter hans Sværd og hans Bue?

Danskerne seirede, Benderne faldt,
Drotten er qvalt,
Glemmt nu er Heltens Bedrifter.
Solen skal finde ham blodig paa Steen,
Maanen skal see, hvor han hænger paa Green,
Gysende fra sine Rifter.

See, hvor i Træet han svingler saa bleg!
Koldhiertet Geg
Føler ei Medynk og Smerte.
Lydig han viger for Veir og for Vind;
Ravnen har sat sig paa blaabvide Kind,
Hugger sit Næb i hans Hierte.

Andet det var, da jeg Bryllupets Nat
Favned min Skat.

Nu skal mig Døden omfavne.
 Svantevit! Provo! foragtede Gud!
 Slaverne lystre nu Gothernes Bud,
 Odin har sendt sine Ravne.

Maanen sig sniger ad natlige Sti.

Var det forbi!

Dvalen ei ængster den Døde.
 Hevner, J Bender! paa Gothen min Spot,
 Afbrænder Skoven, hvor Skalk, eders Drot,
 Slagtes til Ulvenes Føde.

Hrane gik til Indgangen, og fandt de to Stridsmænd, som skulde holde Nattevagt, sovende, thi de forlode dem paa den forsvarlige Jerndør. Da han kom, vaagnede de, og bleve bange for, at han skulde forklage dem. Af denne Forlegenhed benyttede Hrane sig, og bad om at maatte besøge Fangen dernede. De vidste, at han forstod Bendsk, og at han som Skiald tidt besøgte Misdædere, og trøstede dem for Henrettelsen; lode ham altsaa stige ned.

Han fandt Benden ved et lille Steenbord, hvorpaa stod en Lampe. Fangen havde et Par guldstufne Hiortelærshandsker i sine Hænder, og trykte dem ofte til sine Læber. „Hvad vil du?“ raabte han til Hrane. „Natten er endnu ei forbi. Lad mig med Fred til min Dødsstund!“ Hrane: „Natten er den Ulykkeliges Ven. Forsmaa ei en godhiertig Fiendes Trøst!“ Skalk: „Trøst er kun Dlie i Ilden. Et Slagtoffer er trøstesløst. Spar din Trøst! Hvis Nysgierigheden drev dig hid at see og tale med mig før min Henrettelse, velan, den er tilfredsstillet. Gaa tilbage, und mig disse korte Dieblik!“ Hrane: „Hvorfor kysser du disse Handsker? Er det en Gave fra din Brud? Jeg hørte dig

synge en Bise; den rørte mig." Skalk: „Du taler godt Vendist; det glæder mig at høre mit Moderemaal af fremmed Læbe, før jeg skal bløde mellem Fiender, hvis Mundes skurrende Lyd mit Dre ikke forstaaer." Hrane: „Forekast ikke fremmed Tunge dit eget Dres Mangel og din Uvidenhed!" Skalk: „Snart er jeg der, hvor intet Sprog tales." Hrane: „Troer du ikke Udodeligheden?" Skalk taug, og stirrede hen i Mørket med et mørkt Blik. Hrane: „Hører der ikke ogsaa Kiærlighed til at haabe? Er Haab og Tro Andet, end den sunde Siæls dristigste Bedrift? Er det ikke feigere, at tvivle om et guddommeligt Forsyn, end at flygte i Krig?" Denne raske Maade at omvende paa havde noget Tillokkende for Skalk, og han blev opmærksom. „Det er let," sagde han, „fremmede Ven! at være trostig i en Andens Ulykke, naar man selv er i Sikkerhed, og Døden staaer langt tilbage i Baggrunden af Ungdomslivet. Du est lykkelig, jmuft, ung, har uden Tvivl en deilig Brud, og kommer nu og gjør mig et Besøg, for ved Følelsen af min Ulykkeligt ret at forstærke dig Bevidstheden om din egen Ulykkelighed. Jeg misunder dig ikke denne Vellyst; men nu har du nydt den: gaa nu, og lad mig med Fred i min sidste Stund!" Hrane: „Du tager feil; det er ikke dig, der skal døe, det er mig. Det er ikke for din Skyld, at jeg hæver min Aand til hine høie Forestillinger; det er for min egen. Tilgiv denne Egennytte!" Skalk blev forundret, men endnu mere, da Hrane hurtig bad ham at skifte Klæder med sig, og forlade Fængselet, ile til Stranden, og betiene sig af den Baad, han fandt der, som Fiskeren strax vilde give ham, naar han blot sagde paa Dansk, at han var Hrane. „Nei," raabte Skalk, da han havde fattet sig af sin Forundring, „det gjør jeg ikke; mit Livs Rigdom vilde tykkes mig en stiaalen Skat, naar jeg skulde købe det med din Undergang. Du stoler

maaskee paa, at de Danske skulle skienke dig Livet, og beundre din Hoimod; men du feiler. De blodtørstige Guder ville snyje, naar de see dem Byttet fraranet, og offre dig i deres Forbittrelse."

"Det er just det, jeg ønsker," sagde Hrane kold. "Tro ikke, min Herre! at jeg kommer her af Dyd, i det jeg vover mit Liv for dit. Jeg veed ei engang, om det var en Dyd. Ligesom Enhver maa sørge for sit eget Ophold, saa maa han ogsaa bevare sit eget Liv, naar det ikke gielder Fædreland, Forældre, Hustru, Børn, Mø eller Ven. Og vi To kiende jo Intet til hinanden, ere ikke Venner. Det er kun vor fælles Fordeel, som forbinder os: jeg ønsker at miste Livet, du at frelse dit. Belan! her tilbyder sig en Leilighed. Skynd dig, før den ophører! Thi det sværger jeg dig ved den almægtige As, at hvis du ikke gjør, som jeg siger, da gaaer jeg ud i Natten, og dræber mig med egen Haand."

"Ulykkelige!" raabte Skalk, "hvilken Fortvivlelse bringer dig til dette Raseri?" — "Ingen Fortvivlelse," svarede Hrane. "Den elsker ei ulykkeligt, som ikke forsmaaes. Jeg stoler sikkert paa en tilkommende Lyksalighed hos Freia; og paa Dodens raske Ornevinger iler jeg til hendes Folkvanger. Jeg vil ikke lade mit unge Blod udsuge af Aarenes krybende Tgler, før at finde No. Jeg vil elske, og døe. Jeg veed vist, at i en heel Levetid fandt jeg ikke denne Salighed igien. Intet Dieblik vilde komme, i hvilket Døden blev mig en Bellyst, som nu. Og da der nu tilbyder sig en Leilighed, at jeg kan redde en Andens Liv med min Dod, hvi skulde jeg da ikke gribe den? Til af dit Fængsel, og naar du igjen krystes af din Kindas hvide Arme, tænk da paa Hrane hiin Skiald, hvis Aske hviler i sorten Muld i den danske Bogeskov!"

Da Skalf saae, at Intet kunde bevæge Hrane fra sit Forsæt, omfavnede han ham, og modtog den Redning, der tilbødes. Ved Døren kaldte Hrane ham tilbage, og sagde: „Kun endnu Et: lov mig, at du ikke vil hevne dig paa Groar, og at du vil være hans tro Skattekonige, naar du kommer tilbage!“ Dette svor den vendiske Drot ved sin Gud Svantevits tredobbelte Hoveder. Dørvogterne lode ham gaae, da de saae ham i Hranes Klæder. Fiskeren vinkede venligt til ham langt fra, da han saae ham stige i sin Baad. Og som det nu stundom skeer, at den onde Skiebne pludselig vender sig til Held, saa gif det ogsaa her; thi Skalf seilede i sin Baad med god Bør, traf tilfældigviis paa Havet et vendisk Skib, og inden saa Dage favnede han sin Brud igien i sit Rige.

Colvte Capitel.

Om hvem der blev offret.

Næste Morgen i Dagbrækningen beredte Goderne sig til det hellige Tog, hvormed de vilde indvie Offerdagen. I den tykkeste Deel af Leireskoven var Gudernes Lund med en Dam, tæt indesluttet af Træer. Her var et Huus, hvor man forvarede Gudinden Friggas forgyldte Træbilled. Kun hver femte Aar blev det sat i en tildækket Bogn, der var forspændt med Røer, og saaledes draget giennem Skoven. Derpaa blev Billedet vasket i Dammen. Naar det var skeet, paastod man, at det talede nogle varslende Ord, som Goderne siden forkyndte Folket, til Held eller Uheld, hvorpaa et Uhyre steg op af Dammen, og opslugte Trællene, som havde tvættet

Bognen og Billedet. I Kong Hroars Tid var denne Fest endnu ikke helligholdt; thi Kongen yndede den ikke, havde Medlidenhed med Trællene, og mistænkte Goderne. Men nu var Løsenet givet til igien at sætte den hellige, saalænge foragtede Gudsdyrkelse ind i sine Rettigheder.

Hroar, som tænkte paa næste Dags blodige Handling, kunde ikke sove den hele Nat. Han stod op; men som han nu, medens han klædte sig paa, saae ud over Isfjord giennem den Laage, han havde aabnet, og Maanen skinnede, giennemsoer pludselig en Tanke hans Siæl, og han fattede et Anslag, som han strax besluttede at iværksætte. Han vækkede derfor nogle af sine Kæmper, og spurgte dem hemmeligen, om de vilde hjælpe ham med at fuldføre en Bedrift. — „Med Liv og Blod,“ var Svaret. — „Jeg haaber ikke, det skal behøves,“ sagde Kongen; „min Hensigt er at være hemmeligt Vidne til Trælles Død i Lunden. Jeg vilde dog een Gang for alle gjerne vide, hvad det er for et Uhyre, som sluger dem i Dammen, naar de have vasket Billedet.“

Derpaa gik Konning Hroar, fulgt af nogle Kæmper, hen i Lunden ad en hemmelig Gangsti. De tvende Bogtere, som Goderne havde henstillet der, kunde ikke hindre Kongen og hans Mænd Udgangen. Man bandt dem Hænderne, kneblede dem, og saaledes maatte de følge. Kongen og hans Mænd kom lykkelig om bag Gudehuset, hvor de skiulte sig i Krattet nær ved Sivene, og droge deres Sværd, ventende Bognen, som endnu, omringet af den følgende Skare, var paa hiin Side Skoven.

Efter nogen Tids Forløb kom Bognen langsomt indrullende paa den store Plads i Lunden. Ligesom Solen opsteg, saae man de hvide adstadige Røer komme dragende med Brædefarmen. Goderne fulgte, ligeledes i hvide Klæder, med Dger paa Skuldrene, og med Egeløv om Tindingerne.

Bed Helligdommens Indgang holdtes Folket tilbage, og Ledet for det hellige Pilegierde blev lukket.

Nu aabnede man Bognen, og udtog et stort grovtudhugget Træbilled, lueforyldt, med to store blaae Edelstene i Stedet for Dine. De blege forfærdede Trælle maatte bære det ind i Krattet til Dammen. Med skælvende Hænder toede de Billedet, og stirrede hen i Bandet med ængstelige Blik efter Uhyret, som de ventede hvert Dieblif skulde sluge dem. Da traadte to unge Goder frem med Strikker i Hænderne. „Knæler,“ sagde de, „og beder til Thor, at han tager eder til Thrudvanger! thi nu er eders Time kommen.“ Trællene knælede. I det samme kastede Goderne dem Strikkerne om Halsen, og vilde just drage Snorene til, da i det samme Kong Hroar og hans Mænd sprunget frem af Krattet — og „holder inde, Ridinger!“ raabte de med een Mund. Goderne skælvede, da de saae Dankongen og hans Mænd bevæbnede. Denne Forsædelse førte han sig til Nytte; han befriede Trællene, og gav dem Baaben. De rædde Goder turde ikke opløste deres Dine paa Kongen; kun Fosde havde endnu saa meget Mod, at han vovede at nærme sig, og sige: „Forraad os ikke, Herre! Hvad vi foretage, er en gammel Skik, hævdet og ærværdiggjort af Aarhundreder. Vore Forsædte have øvet den, før vi. Hver Gudsdyrkelse har sine egne Hemmeligheder; om Offeret sluges af Uhyret, eller paa anden Maade, er uvigtigt; nok, at Gudinden faaer sit Offer.“ — „Vel! det skal hun faae,“ sagde Hroar med et frygteligt Blik paa Overguden. „I ere Løgnere og Gudespottere, og du, som Ophavsmanden, skal undgielde det. Modtag den samme Død af de Uskyldiges Haand, som du vilde berede dem!“ Med disse Ord gav han Trællene et Bink; og i det Kongen vendte sig, og gik nogle Skridt ind i Skoven, havde de allerede kvalt Over-

goden med Strifferne, og kastet ham i Dammen. Derpaa kom Groar tilbage, og sagde til de Forsærdede: „Hvad der er skeet, bliver hemmeligt, saalænge det kan. Jeg skal ikke røbe eder. Men fra nu af vil jeg selv være Dvergode; og kun Lydighed kan tilbageholde den Straf, som I alle havde fortient. Følger mig til Dfferlund, at bringe Naade for Skalk! Her har Uhyret slugt Lofde. Dette vide I; dette haver I for Folket at sige, hvis man spørger eder.“

Med disse Ord skyndte Kongen sig til Dfferstedet, hvor der var stort Bulder og Dpløb, thi i Stedet for den vendiske Skalk havde man fundet Hrane. Med saa Ord havde han forsvaret sin Handling, og stod nu rolig, for at tage, hvad der fulgte paa. En besynderlig Stemning var i Folket; thi hvorvel man havde ønsket at offre Skalk, var der dog næsten Ingen, som jo havde Medlidenhed med Skialden. Men man skælvede for de ubøielige Goder. Hvor forundret blev man da ikke, da disse med en usædvanlig Mildhed vare de Første til at undskyldte Hrane! Han kunde selv ikke begribe sin Frelse. Men Goderne lode Folket stille sig ad, og forkyndte, at Frigga havde bejalet Naade for Skalk, da man væstede hendes Billed i Dammen. Først da han var alene med Kongen, fik han Sammenhængen at vide.

Trettende Capitel.

Skulde og Yrsa.

Den eneste Misfornøiede med denne Dags Begivenhed var Skulde. Hun havde pyntet sig, som til en Fest,

i sit Skarlagen, langt nedringet om Brystet og Nakken, for at tildrage sig de unge Kæmpers Blik. Tidlig om Morgenen havde hun allerede været tilstede, for at faae den bedste Plads tæt ved Retterstedet. Trællene havde raadet hende ikke at sidde saa nær, da hun let kunde besproites med Offerets Blod. — „O, det siger Intet,“ var hendes Svar; „derfor har jeg taget Rodt paa.“ — Siden maatte Trællene fortælle hende, hvordan man bar sig ad. De svarede først, at det vilde hun jo faae at see; men Skulde flappede dem med sine hvide Hænder, og tog dem under Hagen, for at de skulde fortælle. „Bliver han saa udstrakt paa Stenen?“ spurgte hun. — „Ja, det forstaaer sig.“ — „Binder I ham?“ — „Naturligviis.“ — „Og saa opridses Goden ham Bugen med Steenkniven?“ — „Hvad er det værd, at tale om Sligt?“ sagde Bødlerne. — „Naar man kan giøre det, kan man ogsaa tale derom,“ svarede Skulde. „Skriger han saa?“ — „Hvor kan jeg vide det?“ sagde Trællen. „Hvis han er en Helt, vil han ikke skrige.“ — „Jo vist“, raabte Skulde heftig, „maa han skrige, og vende det Hvide i Dinene ud.“ — Trællene vendte sig fra hende med Afsky, og gif. — „Hvilke Muldvarpe!“ sagde Skulde. „De bide i Blinde. Naar man engang er grum, maa man ogsaa have Fornoielsen deraf. Det er morsomt, at tænke sig disse Kiødtrevler skælve paa en ganske usædvanlig Maade. Og disse Indvolde, de komme frem for Lyset, som ellers vilde bleven bestandig i Mørket, indtil Baalet fortærede dem, eller de i Graven forraadnede. Solen tænker vist mindst paa, at den i denne Morgenstund skal skue Skalks violblaa Hierte.“

Saaledes stod hun og talede, og mærkede ikke, at hun var ganske alene paa Retterstedet. Hun var bleven længer staaende, hvis ikke en usædvanlig bedøvende Duft havde

ængstet hende. — „Hvad er dette?“ raabte hun. — „Det er den store Balmuefrands“, var Svaret, „som skal slynges om Offerstenen.“ — „Hu, hvor den lugter bedøvende!“ raabte Skulde. „Hvad har I dog for nogle Biørnenerver, at I kunne taale denne Lugt! Jeg faaer Ondt, det sortner for mine Dine.“ I det samme tumlede hun hen paa Jorden, og rev sin Haand til Blods paa Offerstenen. Da gav hun sig til at sukke og græde, beklagede sin skionne lille Haand, sin fine hvide Hud, vaandede sig over Smerten, blegnede ved at see sit eget Blod; og det var først Tummelen og Folkets Sammenstimlen ved Hroars Komme, som bragte hende til sig selv igien.

Siden hiint Dieblif forbittret paa Hrane, var denne Forvandling hende saameget mere fiærkommen. Hun paa- stod, at man endelig maatte offre ham i Skalks Sted, især siden han selv ønskede det. Men Kongens og Kæmpernes Mellemkomst gjorde alle hendes blodige Forsæt til Intet, og hun gif bedrovet til sit Jomfrubuur, hvor hun i sin Forbittrelse dreiede Halsen om paa sin kiæreste Sangfugl.

Ursa, som søgte at undflye hiin blodige Begivenhed, var paa Offerdagens Morgen gaaet ud til Baulundur, for at høre, hvor vidt han var med den Bævestol, han havde lovet at tomre hende. Baulundur havde meget travelt med det blanke Harnisk til sin Søn, som om nogle Dage skulde reise til Kong Didrik i Bern; imidlertid havde han dog faaet Bævestolen færdig, og gav hende en Træl med, som kunde bære den hjem for hende. Paa Veien opholdt hun sig med Flid længe hos den gamle Ebba, Hroars Fostermoder, som hun tidt besøgte, og som kunde synge allehaande lystige og sørgelige Viser. Ursa frygtede, hun skulde komme for tidlig hjem, for det blodige Offer var fuldbragt, bød sig derfor selv til Giest hos den gamle Qvinde, som tog meget

venligt imod hende, og kunde ikke nok beundre den herlige Bævestol. Yrsa bad hende synge en Vise. Hun sagde: „Jeg kan just en om en Bævestol; men den er sørgelig.“ Yrsa sagde: „Det Sørgelige huer mig bedst.“ Da satte Ebba sig ved sin Rok, lod Tenen snurre; og medens Yrsa i Tanker flettede en Krands af en over hendes Hoved nedhængende Egeqvist, sang Ebba:

Skion Asta mod udi Skoven gaaer;
 Hun havde som Hørrer saa guult et Haar,
 Som Rosens Blad var den friske Kind,
 Som Lilien var hun rank og trind.

Hun sørgede for sin Frovin kjær;
 Thi han var dragen i Ledingsfærd,
 Var seilet i Biking fra sin Mø
 Med Konning Humble til Orkens.

Dg hvor ung Jomfruen gif eller stod,
 Der tænkte hun kun paa Drab og paa Blod.
 Naar Hjertet først har en Veiler kjær,
 Da savner man Alting, er han ei nær.

Skion Asta ganger en Aftenstund
 Alt udi hiin grønne Uspelund;
 Hun sætter sig hen med bange Sind
 Bed Elverhøien, med Graad paa Kind.

Da skiller Tørvn sig hurtig ad,
 Det klinger i Jorden, hvor Jomfruen sad;
 Bed Høien skuer hun Piger tre
 At væve Linet, som Vintersnee.

Af røden Guld monne Bævtolen staae,
 De dandse, medens de Bæven slaae.
 De synger om Død, de synger om Liv;
 Det klinger, som skummende Bølger i Siv.

De række hende den Bæv paa Stand,
 Og svinde, som Bobler paa Kildevand.
 Da hylér det fiernt i hulen Luur,
 Og Jomfruen gaaer til sit Jomfrubuur,

Og væver saa flittigt og saa tidt
 Et Lagen, som Kirsebærblomsiret hvidt.
 Men da hun havde fuldendt sit Værk,
 Da var der nok til en Dødningsærk.

De Helte komme fra Seir og Krig,
 Og bringe paa Skioldet Herr Frovins Liig.
 Da Eliet erfared den Lilievaand,
 Hun syede ham Skiorten med egen Haand.

Og da hun gjorde det sidste Sting,
 Da dreied sig Stuen for Diet omkring;
 Den kolde Eved paa Panden udsprak;
 Thi Kummerens Naal hendes Hierte stak.

Nu ligger skøn Asta med sin Helt
 Alt under Bogenes Sommertelt.
 Der være de Ellepiger, og leer,
 Mens Maanen paa dem fra Skyen seer.

Da Ebba havde endt sin Sang, var ogsaa Urja færdig med sin Egefrands, og sagde: „Den skal Hrane have, han synger trosteligere Viser, end du.“

Bed Buret mødte hun Skulde, som fortalte, hvad der var skeet, med megen Tilfætning, for at ængste Yrsa. „Tænk, hvilken ædelmodig Helt Hrane er,“ sagde hun: „han har opoffret sig for Skalk, og udstod sin Død med største Standhaftighed.“ — „Er han død?“ raabte Yrsa, saa bleg som et Liig. — „Ja, det forstaaer sig,“ sagde Skulde; „jeg har jo selv seet ham bløde paa Offerstenen. Har du Lyst til at see ham endnu engang, saa gaa ud med mig i Skoven i Nat! Der hænger han paa Egegrenen, lang og stiv, i det deilige Maanskin. Vi ville sladdre lidt med ham, og spørge ham, hvorledes han har det hos Freia; thi der troede han vist og sandt han skulde hen. Jeg har længe ønsket at vide Noget om Livet efter Døden, og Hrane er vist saa god at sige os det, især naar du beder ham derom. Hvad gjør han ikke for din Skyld?“ — Yrsa var siunken i Afsmagt. Skuldes Skoggerlatter bragte hende til sig selv igien. Hun slog Dinene op, og fandt sig i Hranes Arme. — „See, her er han,“ raabte Skulde. „Jeg har manet ham, som Hervor manede Angantyr. Spørg ham nu selv: Er det ikke sødt, at døe, naar man elsker? Det vil ret glæde mig at høre. Jeg havde altid tænkt, at naar det var forbi, saa var det forbi, saa laae man i den fulsorte, fugtige, kolde Jord, og blev fortæret af Orme og Rotter; men nu veed jeg bedre Bessked.“ Dermed loe hun, og gif sin Bei.

Besskeden fortalte Hrane Fyrstinden, hvad skeet var. Da han havde endt, rakte hun ham Egekrandsen, som hun endnu holdt i sin Haand, og sagde med et ubeskriveligt Blik: „Naar man er stærk nok til at opoffre sit Liv for Andre, behøver man ikke at frygte for sig selv. Bliv hos os! Min Broder Groar har Fiender nok; hans bedste Venner maae ikke forlade ham.“

Fiortende Capitel.

Bidrik Baulundurson reiser paa Eventyr; Kongen formaner ham.

Nogle Dage derefter holdt Bidrik Baulundurson i Kongsgaarden paa en stor bruun glindsende Hingst; han var klædt i et blankt Staalharnisk fra Top til Taa. Ved sin Side havde han Sværdet Mimunger, og i Skioldet var malet Hammer og Tang med sorte og røde Farver. Baulundur bragte selv sin Søn ind i Hallen for Kongen til Afsted. Da Bidrik stod for Højsædet, og havde kysset Kongens Haand, sagde Hroar:

„Min Søn! Vid er Behov for den, som langt omreiser. Niemime taales meget; men til Spot bliver Taaben blandt Fremmede. Viis er kun den, som Veie kiender, og hvis Forstand har lært at udforske hvert et Hierte. Bedre Byrde bringer du ei tilbage med, end Viisdom. Forglemmelsens Heire hedder den Fugl, som svæver over Olhornet. Den staaer Folks Forstand; det var den, som forførte Odin i Bierget hos Gunlode. Ingen kalder dig uhøflig, fordi du gaaer tidlig til Sengs. Men stir ei heller som en Taabe, naar du kommer til Giestebud! Den, som tier, og muler, og kun svælger, hvad der sættes ham for, har en ringe Agtelse. Vogt dig for Fraadseri ved de Riges Borde! Fiordene vide, naar de skulle gaae fra Marken, men uviis Mand veed aldrig Maalet for sin Bug. Undres ikke ved Alt, hvad du seer, som om du nylig var kommen af Svobet; men smil ei heller spodst og stolt, som om du vidste Alting bedre! Kun ussel og ondhiertet Mand leer ad Alt. Han begriber sidst, at man spotter ham; han indseer ei, hvad der er ham vigtigst: sine egne Feil. Forsag ikke, fordi Veien er lang at drage! Det er ikke Veien, der adskiller Menneskene:

en lang Bei har jeg til min Fiende, skøndt han er min Gienbo; til min Ven finder jeg en Giensti over salten Hav. Bliv ikke for længe paa eet Sted! Riar vorder Ried, naar han dvæler for lang Tid i anden Mands Huus. Gior dig aldrig til Træl af fremmed Naade! Eget Huus, hvor lidet, er bedre, end fremmed Borg. To Geder, som du malter i flettet Hytte, er bedre, end Bøn. Sielden fandt jeg saa gavmild Mand, at han bortgav aldeles uden Egennytte; eller saa kied af Rigdom, at Løn for Belgiort var ham leed. Men dine Benners Ben skal du være, og deres Benners Ben; men aldrig holde du Benskab med dine Benners Fiende, thi det er Svig mod din sande Ven. Men har du fundet en redelig Ven, da skal du blande dit Sind med hans, skifte Gaver med ham, og besøge ham tidt; thi med Riis og høit Græs bevoges den Bei tilsidst, som Ingen træder. Mand er Mands Glæde, Mand af Mand vorder ved Tale kyndig. Det Træ visner, som staaer ene, naar det ei beskiermes af Bæg eller Planker. Men vogt dig for den falske Ven! Klarere, end Jld, skinner Fred i fem Nætter hos falske Benner; den siette Nat slukkes den, og Benskabet forgaaer. Meget kan du dog ofte med Huldsalighed købe for Lidet; for et halvt Brød og et halvt Bæger i rette Tid faaer du en Ven. Undres ikke, hvis der paa din Vandring møder dig Modgang og Brangvillighed! Sorgen sover ei, snevrene ere Folks Hierter, alle Mænd ere ei lige kloge, halv er kun hver en Alder. Men den Mand lever lykkeligst, som meget veed. Dog kan ogsaa dette drives for vidt. Den, som kræver for meget af sig selv, kræver for meget af Andre, og er sielden glad. Dnsf aldrig at vide din Skiebne forud; saa kan du sødeligst sove. Hold dig stedse vel toet og vel kæmt, naar du rider til Kongshallen! For Ekoe og Beenflæder skammer sig ingen Mand, eller fordi hans Hest

ei altid er saa god, naar kun Vinflæderne ere hvide, og hans Haar falder ham velkæmt om Skuldrene. Fulde Kamre saae jeg tidt hos den Riges Sønner; nu gaae de Tiggergang. Rigdom er som Dieblif; den er af Benner ustadigst. Bevar din Hemmelighed, meddeel den høist Een, aldrig To; Alle vide, hvad Tre vide. Det fornædler dig ei, paa ærlig Viis at giøre dig Tilhængere: Naar Ornen kommer til Havet, snapper den, og gaber; ligesaa en Mand, som har saa Forsvarere. Ordsproget siger: I Blæst skal man Træ fælde, i Havblik roe paa Havet, i Mørke med Mø tale; mange ere Dagens Dine. Med Skib skal man Fisk fange; Skield er til Forsvar, Sværdet til Hug, Mø til at kysse. Men vogt dig for Frillerne! Paa et omvæltende Hiul blev deres Hiertes dannede, Svig lagt i Brystet. I Sind og Tanke svæver dig maaskee mangen deilig Mø, som du dog ei faaer til Hustru. Du gif bort, og troede dig eie hendes Samtykke; du kom igien — da vaagnede alle Kæmper, og joge dig bort ad vilden Sti med Lygter og blanke Vaaben. Forfør aldrig anden Mand's Hustru til mange Samtaler! Lad ei ond Mand vide dine Feiltrin; af en Ildesindet vil du aldrig nyde Tak for dit gode Hierte. Bryd ikke Benskaabsbaand først med en Ven! Saa ere saa gode, at de ingen Feil have, eller saa slette, at de intet due. Skield aldrig meer end tre Ord paa den, som er ringere, end du! Ofte viger den Bedre for den Slette; tier du for ham, og du bliver beskyldt for Banghed — alt næste Dag er hans Ord forsvundet, og Folks Begn giendrevet. Skift derfor fielden Ord med en ukyndig Abe! Troskab af Onde faaer du ei for dit gode Hierte; men god Mand vil elske dig dobbelt, og prijse dig. Udlee aldrig graahærdet Mand, eller uforstandig Stakkel! Tidt er godt, hvad Gamle sige; tidt fra rynket Pande kommer floge Ord, skiondt han hænger med Hovedet.

Bevar din Sundhed! Jld saae jeg brænde hos den unge Mand, ude stod Døden for Døren. Men værre dog, end Sundhedens Tab, være dig et ondt Liv at leve. Døer Fæ, døe Frænder — Get veed jeg, som aldrig døer: Dom over hver en Død. Gaa nu med Guderne!"

Bidrik kysjede atter Kongens Haand, takkede ham for sine gode Raad, lovede at rette sig efter dem, og gik med sin Fader. — Efter Sædvane begyndte Kongens Fiender at mumle og holde sig op over den sladderagtige Formaning. Man begyndte allerede høit at spotte den, da Kongen var borte, indtil den gamle Dffergode Ralf kom, kysjede paa dem, og sagde: „Tager eder i Agt for hvad J yttre!“ — „Er det en nordisk Heltetale?“ raabte en ung fiirfskaaren Karl med tykke røde Kiæver og endnu tykkere Læber. „Er det talt som en Veirekonge?“ — „Bogt dig vel for hvad du siger, min Son!“ svarede Ralf; „hvad Kongen talte, er ikke hans egne Tanker, det er et Udtog af Odins Havamaal.“

Da de hørte, at det var Odins Havamaal, taug de alle bomstille, og saae paa hverandre. Derpaa begyndte Nogle at rose det meget. „Det indeholder mange gode Værdomme og Tanker,“ sagde Gen. — „Altsaa har dog ogsaa Odin tænkt og underviist!“ sagde en Anden. — „Men det Bedste mangler,“ sagde den lille visne Mand hurtig, som for nogen Tid siden havde bedømt Ragnvalds Qvad ved Gravellet: „Verset og Riimbogstaverne. Desuden er det Halve udeladt, Endeel forandret, og det Hele ganske vilkaarligt omsat. Paa den Maade kan man fordærve Alting, selv det Bedste. Kongen har dog Uret.“ — „Ja, det forstaaer sig; vist har han Uret,“ sagde Guderne. Dermed skiltes de ad.

Femtende Capitel.

Kongen redder en Fugl, og den ham.

Da Hroar havde taget Afsted med Vidrik, gik han sin sædvanlige Vandring i Ledreskoven med Keigin Jarl. Paa Veien havde Keigin meget at tale med ham. Han var Kongens oprigtige Ven, og ærgrede sig over de Fiender, som i Drottens egen Gaard daglig formerede sig; bad Kongen tænke paa et Middel derimod, og meente, det var bedst, at affedige alle de Ildesindede. Kongen svarede: „Ingen undflyer sin Skiebne. Vilde mine Fiender mig ondt, kunne de vel træffe mig, naar de ere borte; Vist og Nidingsværk har en lang Arm.“ — „Jeg beundrer din Rolighed,“ sagde Keigin, „og tilstaaer reent ud, at jeg ikke kunde være rolig i dit Sted.“ — „Hver har sin Tapperhed,“ svarede Kongen.

Medens de gik saaledes, hørte de Noget pibe ynkeligt i et Træ. — „Det er en Fugl,“ sagde Keigin. — „Den synger ikke, den giver sig,“ sagde Kongen. — „Det faaer den,“ sagde Jarlen; „nu have vi Andet at tænke paa.“ — „For Diebliffet intet Bedre,“ svarede Kongen, og saae op i Træet. — „Det er umuligt, at komme den til Hielp,“ vedblev Keigin, „den sidder for høit.“ — „Paa Bisils D har jeg lært at klatre i Træ,“ sagde Kongen, „og jeg er endnu ei saa gammel, at jeg har glemt det.“ — „Der er ingen Grene lavt nede paa Stammen,“ sagde Jarlen. — „Eaa maa du løfte mig,“ raabte Hroar; „jeg er kun en liden Mand, jeg er ikke tung at bære.“ — „Men hvis du nu faldt ned, og slog dig ihjel,“ sagde Jarlen, „var det da ikke en evig Skam, at man skulde sige, du havde mistet Livet over en Fugl?“ — „Mange miste det for mindre,“ sagde Hroar. Nu maatte den stive firskaarne Jarl løfte

den lille smidige Konge paa sine Skuldre, og derfra klavrede Hroar op i Træet, og vovede sig ud paa de yderste Grene.

Han kom lykkelig ned med den lille Eisgen, der havde faaet Benet forklemt i en snever Træsprække, hvor den var fangen, og ikke kunde slagre sig løs. „Den skal være mit Fosterbarn, og Agnars Legekammerat,“ sagde Kongen, tog den hjem med sig, og Baulundur maatte flette den et smukt Buur. — „Hvor barnagtigt!“ sagde nogle af de Kæmper, som vare Kongen troe, men misbilligede hans Handlemaade. „I det Dieblig, Ufred er for Døren, og hans eget Liv i Fare, bestiaftiger han sig med en Fugl, og sørger for den. Løber han ikke letfjindig i sin egen Ulykke? Stakkels Hroar! du falder sikkert som et Offer for Godernes Hevn.“

Imidlertid havde Hevnlysten ikke sovet. Hroars Fald var besluttet: han havde opdaget Godernes Hemmelighed, havde deres Skiebne i sin Haand. De havde hemmeligt svoret hans Dod. Ved Løfter og Trusler havde man faaet de to Trælle, som opvartede Kongen i hans Sovestue, paa sin Side. Ralf havde lovet dem Frihed og Eiendomme, hvis de hjalp; i modsat Fald, forsikrede han dem, kunde de være visse paa, at de med det første vilde blive udvalgt til at toe Gudindens Billed i Lunden. Hvad dette vilde sige, vidste de. Saaledes havde man da en Dag, da Kongen var paa Jagt med sine Mænd, løsnet en Gæbialske under Loftet i Sovestuet over hans Seng, og med Kunst atter faaet den til at hænge fast, saa at man oppe fra andet Stokværk kunde slippe den ved et Reb, og lade den falde. Udfaldet maatte blive, at Kongen vilde knuses paa sit Leie, og det Hele faae Udseendet af et ulykkeligt Tilfælde.

Kongen kom sildre fra Jagten, var træt, og gik til Sengs. Han havde ikke ligget længe, før han faldt i Sovn, og vilde uden Tvivl aldrig reist sig meer, dersom ikke den

lille Fugl med sin Piben havde vækket ham. Groar reiste sig overende i Sengen, og da han havde fattet sig, mærkede han snart, hvad det var. Han havde i Dag glemt at give Fuglen Vand og Æde, og i Aften havde Trætheden overvældet ham, saa han ikke heller havde tænkt derpaa.

Reppe mærkede han, hvad det var, før han sprang fra Leiet. „D, du arme Staffel!“ sagde han, „frelste jeg dit Liv for at lade dig sulte ihjel?“ Med disse Ord skyllede han Bægeret, gød Vand deri, og heldede Frø i Lædiken med de tre smaae Huller. Da styrtede Biælken med stort Bulder fra Loftet paa Sengen, og slog den flad ned til Jorden. En stor Tummel blev paa Kongsgaarden. Kæmperne vaagnede, grebe deres Vaaben, og ilede til Kongens Sovokammer. De rædde blege Trælle kom med Kerter i de skælvende Hænder. „Han er dræbt,“ raabte man; „Kongen er sønderknuust.“ Men Groar stod uskadt smilende med Fugleburet i Haand, og raabte dem i Møde: „Frygter ikke, mine Venner! Guderne have holdt deres Haand over mig.“

Da Reigin hørte, hvorledes Alt var tilgaaet, saae, hvorledes Biælken var falden, og hvad der havde reddet Kongen, stod han længe maaløs. Derpaa fæstede han sine Dine paa Kongen, og sagde: „Nu skal jeg herefter aldrig tvivle meer om et guddommeligt Forsyn.“ Groar smilte mildt, og sagde: „Der kan du see, Reigin! man skal ikke foragte Emaafolk. Kan Konge redde Fugl, saa kan Fugl ogsaa redde Konge.“

Sextende Capitel.

Grolf fødes.

Nu stundede Vinteren til; men i en kort Tid tildrog sig meget, som bragte Groarskildes Indbyggere til at glemme Is og Sne. Thi først forraadte en af Trællene Ralf og de andre Gøder for Reigin Jarl. Denne meddeelte strax Kongen det, og det var kun en hemmelig Flugt (som Kongen dog vidste, og gierne kunde have forhindret), der reddede Ridingerne. Men nu var Kongen ogsaa sine værste Fiender qvit. Inden Søen endnu lagde til, kom der en Herold fra Kong Skalf i Benden med dobbelt Skat, og med den hellige Forsikkring, at fra nu af skulde den vendiske Konge aldrig ophøre at være Groar lydig og tro, hvis han vilde skienke ham Hevnen. Dette Budskab gjorde stor Virkning. Uden Sværdslag var et mægtigt, tappert og opbragt Folk bragt til Lydighed, og for denne Lykke takkede man Hranes Høimod. Alle vare ham takskyldige, men kun Jaa taknemmeelige.

Sen ad Foraaret fødte Yrsa et deiligt Svendbarn, sundt og fuldvægtigt, som Kong Groar døbte ved Kilden, og gav ham efter Gudindens Bud Navnet Grolf. Hranes største Fornøielse var nu at lege med dette skønne Barn. Det lod, som om al hans Omhed for Moderen var gaaet over paa Barnet, og saavel Groar som Yrsa vare glade derved.

Ogsaa Skulde morede det, at lege med den lille Grolf; men hendes Glæde var af en anden Art, thi hun spasede med ham, som med en Duffe, spottede og ynkede hans spæde Alder. Ogsaa morede hun sig med at prøve allehaande forvovne Ting med ham, saa at man var bange for at lade

hende være ene med Barnet. Engang havde hun faaet ham op paa et Bord, og han var vist falden ned, hvis ikke Moderen var sprungen til, og havde grebet ham. En anden Gang havde Skulde givet ham et saa stort Stykke Vble i Munden, at han var nær ved at kvæles. Skiondt hun nu med Taarer og Eder forsikkrede, at hun var uskyldig, havde man hende dog mistænkt for, at hun gjorde det af Ondskab. Men endnu en anden Begivenhed bidrog til, at Yrsa aldrig mere lod hende være ene med Drengen. Thi eengang, da hun saa inderlig havde bedet om at maatte passe ham i Yrsas Fraværelse, og Moderen havde tilladt det med den Betingelse, at en Terne skulde være nærværende, kunde Yrsa slet ikke kiende sit Barn igien, da hun kom tilbage. Det lignede vel den lille Hrolf, men var dog ikke ham. Da Moderen nu i største Angst kaldte paa Ternen, og denne sagde, at hun kun havde været et kort Grinde borte for Skulde, at hun strax var kommen tilbage, og at Barnet sov roligt — var Yrsa utrøstelig. Hun lod Skulde kalde, og raabte hende i Møde: „Det er ikke mit Barn! Hvor har du gjort af min Hrolf?“ — „O,“ svarede Skulde med et koldt Smil, „det er umuligt, det er en Drøm. Troer du ogsaa paa Drømme?“ — „Hvilken Drøm? Tal, Ulyksalige!“ raabte Moderen. — „Nu, jeg tænkte, du havde havt lige saadan en Drøm, som jeg,“ sagde Skulde. „Jeg sad og vuggede Barnet i Tusmørke, og havde just sendt Ternen efter Melk. Da overfaldt mig en forunderlig Søvnighed. Om jeg sov, eller vaagede, kan jeg ikke sige; men det veed jeg, at der kom en bleg Kone ind ad Døren med grønne Haar, ligesom Siv, og en skællt Fiskehale stak hende frem bag Skjorteflæbet. Hun sagde: Jeg er din Moder Tangfiær, og kommer for at hente det lidet Utsyke, som vil giøre dig Kronen stridig; thi du est Kong Helges første Barn, og

du og din Husbond skal nyde Riget. Derpaa tog hun Drengen af Buggen, og lagde en anden i Stedet, gif ud af Kammeret, men vendte sig om i Døren, og stirrede fælt paa mig. Da vaagnede jeg, Drengen laae ganske rolig i Buggen, og da Ternen kom ind, drak han Mælk, som sædvanlig. Det har altsaa blot været en Drøm. Min Moder var en fattig Fiskerpike, Havfruer gives der ikke; Drengen ligger i Buggen, alle smaae Børn ligne hverandre. Slaa du dit Sind til No; der er ikke Noget i den hele Sag." — „Nei," raabte Yrsa rasende, i det hun som en Lovinde sprang hen, og greb den smilende Løgnerske i Struben, „du lyver, Svartalf! gif mig mit Barn!"

Under denne Begivenhed vandrede Hrane trøstlig og munter i Skoven langs ad Fiorden, med sin Bue under Armen. Hans Himmel havde opklaret sig, han begyndte at haabe. Nu var Hrolf født; efter denne Fødsel var Yrsa igien at betragte som fri. Hrane havde gjort Fædrelandet væsentlige Tjenester. Groar yndede ham særdeles; han kunde haabe at faae et Næs at bestyre, da turde han byde Yrsa sin Haand, og det kom kun an paa at borttrødde hendes Grillen. „Hvis hun elsker mig, vil det ikke være vanskeligt," tænkte han. „Dog, maaskee er det blot Medlidenhed og Bønskab, hun føler for mig. Men saa bliver jeg dog hendes Ven. Jeg er vis paa, hun ægter ingen Anden. Skee, hvad der vil! Nu er jeg lykkelig." Med disse Tanker hævede han munter sine Dine, og saae en deilig stor sneehvid Søfugl, hvis Rige han aldrig havde kiendt, hæve sig fra Havet, og svæve over ham. Hrane fik Lyst til at styde den; men den fløi for høit. Da den nu svævede ligesaa langsomt, som høit, haabede han, at den maaskee skulde dale ned et Sted, og fulgte den. Fuglen fløi i store Kredse over hans Jøse, og loffede ham giennem Krat og Tiorn, over Sumper

og Enge, indtil den endelig sank ned i en Mose mellem Siv. Giennem disses Blade kunde Hrane tydeligt see det Sneehvide bevæge sig. Han havde allerede lagt Piiil paa Buestrangen, og sigtede, da det forekom ham, som om han horte et spædt Barn græde. Hurtig kastede han Buen, bandt sig et Par brede Brætter under Fødderne, og vadede ud, hvor Lyden kom fra. Hvad skildrer hans Forundring og Bestyrtelse, da han fandt den lille Grolf, indsvøbt i sneehvidt Badmel, ligge der mellem Sivene! Det var paa ham, han havde sigtet. Med Kys og sit Mandedræt varmede Hrane ham, vuggende ham i sine Hænder, og tildækkede ham med sin Raabe. Saaledes ilede han hjem, aabnede Døren, og rakte Barnet til den fortvilede Moder, just som hun i sin Smertes Raseri havde anfaldet Skulde.

Saaledes forvandler den skarpe, skærende Iisfkorpe sig til rislende Bølge ved Foraarsstraalen, som Ursas vilde Fortvivlelse til sød Beemodighed, da hun saae sit Barn igien. „Ja, det er ham,“ raabte hun, „jeg seer det velsignede lille Ansigt; jeg kiender hans Negle, de smaae Fingre, Munden, Dinene, Pletten paa hans Hals.“ — „Fandt du ham i Riiskæret?“ raabte Skulde, da Hrane havde fortalt sit Eventyr. — „Ja,“ svarede han, „jammerligen henkastet. Jeg havde ondt ved at naae ham, uden selv at synke.“ — „Riiskæret og Havfruer“, sagde Skulde, „have Noget tilfælles. Jeg veed ikke, hvad jeg skal troe. Men glæd eder nu! nu har I ham.“

Da Kong Groar horte denne Begivenhed, blev han meget fortørnet. Han besluttede at komme efter Sagens Sammenhæng; og stolende, ligesom hiin vise Konge i Østerland, paa at Moderfølelsens Funke dog aldrig aldeles uddoer, befalede han, at man skulde dræbe det i Buggen fundne fremmede Barn, hvis Moderen ikke meldte sig. Dette virkede.

En ung bleg Bondekone treen for Kongen, og bad om at maatte tale med ham i Genrum. Her tilstod hun, at en fremmed tilfløret Qvinde havde forført hende til dette Skridt, og givet hende Haab om at hendes Søn engang skulde vorde Leirekonge. Kongen lod Konen sætte i Forvaring for Livstid, og lod Sagen neddysse. Kun indviede han Yrsa og Hrane i Hemmeligheden. Han lod Skulde kalde, forsikrede hende, at han kiendte alle hendes Mærker; at det kun var en aabenhiertig Tilstaaelse, der kunde frelse hende. Men hun negtede Alting med den største Hestighed, svor de gyseligste Eder paa, at det ei var hende, at hun var uskyldig, og raabte med Taarer, at man ikke skulde pine hende med slige nedrige Beskyldninger, men lade hende være med Fred. „Formodentlig“, sagde hun, „var det min Moder, som aabenbarede sig i Drømme for mig, der ogsaa har forført Bondekonon. En Søfugl loffede Hrane til at sigte efter Barnet med sin Piil; dette har vel atter været Tangkiær. Hvis det nu er løbet lykkeligt af, og eders Guder ere stærkere, end hun, saa maae I takke dem fromt, men ikke gjøre eder uværdige til denne Lykke ved at anklage og forhaane en uskyldig Mø, som veed sig aldeles feilsri.“

„Hun har Overtroen paa sin Side,“ sagde Groar, da han var ene med Yrsa og Hrane. „Vi kunne ikke straffe hende, af flere Grunde. Alt, hvad vi kunne, er at bevogte hende, og aldrig lade hende komme til Barnet. Hvi er dog denne Ondskabssfulde min Broders Datter!“

Da Groar var borte, stirrede Hrane stivt hen for sig. — „Hvad tænker du paa?“ spurgte Yrsa. — „Det er dog en selsom Begivenhed,“ sagde han. „Den er tildækket med et forunderligt Slør. Hvem veed —“

„Det tænkte jeg nok,“ sagde Yrsa smilende; „giv Skialden et Valg mellem det Naturlige og Dovernaturlige, saa

vælger han vist det Sidste." — „Det var dog saare selsomt med den hvide Sofugl," sagde Hrane, langsomt rystende paa Hovedet.

Syttende Capitel.

Ragnvald og Hrane.

I al den Tid havde Ragnvald været borte, for at besøge sine Frænder i Jylland.

Da han kom til Hroarskilde igien, og hørte, at Kongen havde belønnet Hrane ligesaa høit, som ham, at Hrane stod i stor Yndest hos Hroar og Yrsa, og at Folket beundrede ham for hans Bovestykke med Skalk, blev Ragnvald saa bleg som et Liig, og Helvedesgudinden Misundelse begyndte meer og meer at fortære hans Indvolde. Hvor han gik og stod, svævede denne Hex for ham i Luften med sine skelende Dine, sit slappe Bryst, med en svovlblaa Fakkell i hver Haand, og med sine filtede Marelokker. Beständig hvistede hun til ham: „Hrane agtes meer, end du. Skam dig! De kalde ham en større Mand, end du er. Taal det ikke, nedriv hans Rygte, hevnd dig!" Undertiden kom vel en god Følelse over ham, og naar han var ganske ene, sagde han imellem til sig selv: „Men det er jo ogsaa med Rette. Hrane er dog i Grunden ogsaa bedre, end du, baade fra Hiertets og Kraftens Side. Kan du ikke komme ham nær i det Sidste, saa vær dog i det mindste ligesaa ærlig og høimodig, som han. Det beroer jo kun paa dig selv." Men sliig en Tanke varede ikke længer, end en Solstraale lysner giennem den stormende Vinterslud, naar Skyerne et Dieblif fordele sig.

Imidlertid var Hrane meget lykkelig. Han sad ofte hos Yrsa, naar hun havde den lille Grolf paa Skiodet. Alle sine Kiærtegn viste han da Barnet, og dette beroligede den skønne Moder. Yrsa lignede atter en deilig Jomfru. Hun var endogsaa smukkere nu, end før, thi hun var bleven lidt fyldigere med den samme blomstrende Friskhed. Moder-glæden havde gjort hendes smilende Læber yndigere, opklaret hendes Pande, og forjaget den sidste Skygge af gyselig Grindring fra hendes Bryn. Hun var ikke længer bange for at være ene med Hrane, naar hun havde Grolf paa sit Skiod; og de vare dog ene. Da blev der talt om Grolfs Opdragelse, om hvad Hrane skulde lære ham; da trykte hun undertiden i sin Glæde Skialdens Haand, og han kyssede hendes.

Dette var nok for Ragnvald, Skulde og deres Benner til at udsprede sæle Rygter. De kom for Kongens Dren, og skændt han ikke troede dem, bragte det ham dog til at blive ved sit første Forsæt, at skille Hrane fra Yrsa; dertil raadte ogsaa Reigin Jarl.

Aldrig saasnart havde Ragnvald faaet dette at vide, før han gik til Kongen, og ved en hyklet Godmodighed, i det han forsikrede, hvor ondt det gjorde ham for Hrane, og hvor overbeviist han var om hans Uskyldighed, bragte han det til, at Kongen overdrog ham at forkynde Skialden sit Ønske. Dette skete i den falske Formodning, at Ragnvald nu var Hranes Ven, og at han som Skiald og mildtsolende Menneſke paa den klogeste og skaansomste Maade skulde sige sin Staldbroder Kongens Mening. At Kongen vilde gjøre Hrane til Høvding i Bensyssel, fortaug han Ragnvald; det besluttede han selv at sige ham.

Saaledes udrustet kom Ragnvald en Aften til Hrane, og for ret at nyde sin Hevn, lod han sig i Førstningen ikke

mærke med Noget, men lod blot, som han kom for at giøre et Besøg. Hrane, som troede, at Ragnvald vilde forlige sig med ham, og selv var af det forsonligste Sind, blev saare glad. Han trykkede den falske Ben til sit Bryst, og forsikkrede, at der ikke kunde møde ham større Lykke, end at Ragnvald vilde være hans Ben. Ragnvald sagde: „Vi ville slet ikke mere tale om hiin Tvist, men drikke Forlig, og lade, som om Intet var hændet.“ — „Herligt!“ raabte Hrane. „Vi ville tage Mad og Drikke med, og gaae ud sammen i det lille Skovhuus; der ville vi som ærlige Skialde drikke Broderskab.“ — „Du taler mig ud af Hjertet,“ sagde Ragnvald. — „Moder!“ raabte Hrane, „paa den lille røgede Skinke i Madkurven, giv os et stort Sigtebrød med, og fyld den brune Dunk med Mundgodt. Jeg gaaer ud i Skoven med Ragnvald. Vi ere blevne gode Benner; du maa ikke være vred paa ham.“ — Moderen maalte Ragnvald med et giennemboerende Blik; derpaa tog hun Hrane til en Side, og sagde: „Tro ham ei! Han mener det ikke ærligt; det kan jeg see paa det tvungne Smil og det forlegne Die.“ — „Moder!“ sagde Hrane, „vær ikke mistænkelig. Ragnvald har giort det første Skridt, gjorde jeg ikke det andet, hvem var da Fornærmeren?“ — „Tag dog i det mindste dit Sværd ved Siden! Han har sit.“ — „Det maa da være for Stadens Skyld,“ sagde Hrane leende, og bandt sit Sværd ved Bæltet. Den gamle Moder rystede paa Hovedet; men Hrane kysede hende, og sagde: „Hils min Fader! Jeg kommer snart igien.“ Moderen bad Trællen, som bar Levnetsmidlerne, at have et Die med dem, og stirrede bekymret efter Hrane, indtil han dreiede om Hjørnet. Da drog hun et dybt Suk, og gik langsomt ind i Huset.

I Skovhytten dækkede Trællen Bordet, medens de to Skialde fornsiede sig i det Grønne. — „Naar man sees,

hvor herligt Alting spirer og trives," sagde Hrane, „kan man da Andet end beklage, at Menneskene med deres Særheder forbittre sig selv det skionne uskyldige Liv? — Men", blev han ved, da han mærkede, at denne Tale mishagede Ragnvald, „der er ogsaa Storm og Uveir i Naturen. Det er Sluden, som ret lader os føle den klare Foraarsdag."

Derpaa gik de ind, satte sig til Bords, og lode Dillet smage sig. Men en ærlig Ruus stifter kun Godt mellem ærlige Venner. Kraften i Suttungs Drif har den samme Virkning paa Hjertet, som Niimfrosken paa Ruderne: den viser de forhen skrevne Ord, som man troede udslittede, tydeligt igien. Alt som de drak, blev Hrane mere aabenhjertig, og kostede det Ragnvald mere at være besteden. Talen kom snart paa Skialdefunsten, og Ragnvald sagde: „Der er ingen Tvivl om, holde Hrane! at du har stort Nemme, at Idun har ladet dig nyde mange af sine Æbler; men mig tykkes, at du paa den senere Tid mere ynder hende, end hendes Husbond, den skæggede Bragi. Du betiener dig af det sydlige Niim. Hvi forkaster du vore gamle Sange, vore Niimbogstaver?" — Hrane: „Disse gamle Qvad forekomme mig som smukke Jistapper, hvorpaa Solen straalet, og hvorigiennem den farvet bryder sig. De ere mig hellige Levninger af en forsvunden Tid. Gen og anden Gang kan en Sang vinde ved at digtes paa denne Maade; men i det Hele taget duer det ikke." — „Ei, ei!" sagde Ragnvald, „nuomstunder vil Ægget lære Hønen." — „Hønen er død," svarede Hrane leende, „nu er Ægget selv Høne, og forsvarer sig blot mod en anden Høne. Skialden bør stedsse kæmpe for Natur og Sandhed, forbinde Kraft med Wiisdom. Han maa hverken være Jette, eller Dverg." — „Han skal da vel være Gud?" spurgte Ragnvald spodst. — „Nei, han skal være Menneske," sagde Hrane.

„Dg naar du nu vidste, hvor jeg foragter denne Tænke-
maade!“ raabte Ragnvald. „Bent aldrig at komme i Val-
halla paa Bænk hos Odin, du Bantro! eller til Thor gien-
nem de klingende Kobberporte, du, som i dit Hierte spotter
Guderne, og tvivler om deres Tilværelse!“ — „Nei,“ sagde
Grane med et klart Blik til Himlen, „jeg tvivler ikke om
Alfader i Gimle.“ — „Dg kun ved dette taagede, vaflende
Billed hænger du?“ — „Nei,“ sagde Grane med Eftertryk,
„jeg troer ogsaa, at Bagnhøste er til, den vilde, skelende,
drufne Totun, der gaaer hærjende giennem Verden med sit
frumme Sværd.“ — „Det er din Gud,“ raabte Ragnvald
fnysende. „Viid, Forræder! vi kiende dig. Ogsaa Freia er
din Gudinde — det vil sige: ikke Freia i Folkvangur, de
lyse Alfes Asynie, men hende, som Skialden i sin Midvise
omtaler ved Uggirs Giestebud, værdig til Lokes Forhaanelse.
Men din Time er kommen. Du skal ikke længer fordærve
Folket ved dine Hylleqvad, ikke meer forstyrre nordisk Uer-
barhed med Lesten for en svag Fyrstinde. Kongen forviser
dig ved mig Landet inden otte Dage. See til Beviis her-
paa hans Ring, som han har betroet mig! Derfor var det,
jeg kom; derfor var det, jeg bedaarede din Genfold til at
troe, jeg meente dig det godt. Derfor lod jeg dig sladdre,
for ved dine Taler at egges, og for at give dig Stødet sole-
ligst i det rette Dieblif. Gaa nu som en elendig Uøling
til fremmed Land, og lær at hylle Fromhed af dine Munke,
som et Skalkeskiul for dine Laster!“

„Nu, gode Thor!“ raabte Grane, i det han drog sit
Sværd, „anraaber jeg dig. Drag din Glavind, Bagvæster!
Du fortæner ingen flere Ord.“

Drallen, som troede at have forladt Skialdene i den
bedste Forstaaelse, kom for silde. Forsærdet ved at høre
Sværdene flirre, aabnede han Døren. Grane svømmede i

sit Blod. Ragnvald tørrede sit Sværd af, stak det i Balgen, og sagde med tvungen Koldsindighed: „Han overfaldt mig, jeg var nodt til at forsvare mig.“ — „Det er sandt,“ sagde Hrane. „Bær mig hjem paa dine Skuldre, Leif! men bind mig først dette Klæde om mit Saar.“ Den forskrækkede Træl gjorde, hvad hans Herre befalede ham; Ragnvald aabnede sagte Døren, og sneg sig bort.

Attende Capitel.

Hranes Død.

Hranes Forældre sadde og talte med hinanden ved Hyttedøren. Siden hiin Dag, da Kongen havde været hos dem og foræret Hrane sin Ring, havde Faderen forandret sin Opførsel mod Sønnen; der var falden ham et Slor fra Dinene. Selv følte han ikke meget for Skjaldefunsten, og forstod sig ikke synderligt derpaa. Han agtede den, som Noget han havde hørt skulde opflamme Hierterne til Mod og Glæde. Men Sigurd var et af disse legemskraftige Mennesker uden megen Aand. Naturens Skionheder henrevede ham ikke; han kiendte vel ægtefabelig Hengivenhed, men Elskov havde han aldrig kiendt. Sigurd var aldrig ret ulykkelig, men heller aldrig ret lykkelig. Naar han ikke kunde stride, jage eller arbeide, var hans Hierte tomt, hans Tanker havde ingen Næring. Indbildningskraftens skionne Himmel var lukket for ham. Men han var en ærlig, diærv, trofast Mand, og med et stille, roligt Blik sad han da gierne i Hytten og fløttrede paa sine Baaben eller sine Markfredskaber.

Sielden er et Hierte saa koldt, at det ikke føler Faderfiærlighed, og den havde Sigurd for sin Søn. Men han saae saa mange forsængelige Ynglinger besatte sig med Skjaldefunsten, at han begyndte at ansee den som en Slags Borneleg og Tidsspilde, der gjorde Udøverne mere Skam, end Ære. Hans Stolthed vilde, at Hrane skulde udmærke sig paa en værdig Maade; og han ærgrede sig over, at det efter hans Formening ikke var skeet. Men da han saae, hvor aldeles han havde bedraget sig, da var den samme Stolthed atter Aarsag i at han af ganske Hierte fik Sønnen fiær, og fra den Tid var Hrane hans Dieststeen.

Moderen betvoede Faderen sin Frygt, og Faderen, som ikke vidste, hvad Frygt var, sad paa sin sædvanlige Maade i et godlidende Kiævlery med hende, thi deri fandt han sin meiste Tidsofordriv, naar de vare ene. — „Du skulde seet ham, den Ragnwald,“ sagde hun; „du vilde sandet med mig.“ — „Sande med dig i at Ragnwald er en daarlig Karl?“ sagde Faderen; „det vilde du let saaet mig til. Jeg har jo nu for længe siden mærket, at det hele høie Sprog, han taler, er Praleri og Hyfleri. Men skulde Hrane være bange for en Gief?“ — „Af, nu sidde de i Skovhuset og drikke; hvem veed, hvad der kan hændes! Det ene Ord giver let det andet. Hrane taaler ikke meget Æl, og mindre Fornærmelser.“ — „Gid Hel havde ham, hvis han taalte dem!“ sagde Faderen. „Vilde du heller ønske, at din Søn var en Niding?“ — „Nei; men Klogskaben, Klogskaben, Fader!“ — „Lad Snogen krybe og vride sig,“ sagde Sigurd; „Biørnen springer buus paa.“ — „Dg bliver ofte skudt,“ sukede Svafa. — „Saa falder den hæderligt,“ sagde Sigurd.

Under denne Samtale vendte de Dinene hen imod Skoven, og saae, at der stimlede en Mængde Mennesker ud. To Karle bragte Hrane blodig paa en Baare, efter ham

fulgte en stor Mængde Bønderfolk, især unge Piger, som græd, og vred deres Hænder.

Naar et Menneske pludselig falder i Vandet, er han kun beskæftiget med sin Redning, og tænker ikke paa sin Livsfare; saaledes bragte ogsaa Synet af den blødende Son de Gamle til at glemme alt Andet, end hans Frelse. De skyndte sig kun at faae Hrane bragt paa sit Leie; og medens hans Fader stødte Urter, og blandte dem med Honning, for at lave Salve, tilberedte Moderen Bindslerne. De opdagede snart det dybe Saar. Han blev forbunden, og Moderen besprængte ham med foldt Vand. Nu slog han Dinene op; og da han saae, hvor han var, og man havde fortalt ham alle Omstændigheder, sukede han, og sagde: „Ja, saaledes er det tilgaaet.“ Derpaa betragtede han Stedet, hvor han var saaret, følte derpaa med Haanden, og sagde med et trøsteligt Blik paa Moderen: „Vær rolig! det er ikke farligt.“ Den gamle Svafa lod sig trøste, Sværmen gif bort, og Hrane fik Ro.

Henimod Aften kom Groar med Yrsa, for at see til ham. Man havde sagt dem, at han var let saaret af Ragnvald i en Tvekamp. Den Enge sov, da de kom; de gamle Forældre ginge tause frem og tilbage uden for Hytten. For at opmuntre dem satte Groar sig paa Bænken, og gav sig i Samtale med dem. Yrsa gif ind i Stuen, stod ved Hranes Leie, betragtede længe hans blege skionne Ansigt, sukede dybt, lagde Haanden paa sit Hierte, og saae til Himlen. Derpaa fremtog hun sit lille Fiskenet, satte sig, og begyndte at kniple. Alt som hun arbejdede, saae hun af og til hen paa Hrane, og blev ganske forskrækket, da hun mærkede, at han med stive Dine og blussende Kinder betragtede hende.

„Guder!“ sagde hun gysende, og lod Nettet falde. — „Slipper du dit Net, skionne Havfru?“ sagde Hrane med et

vildt Smil; „er du allerede vis paa din Fangst?“ Derpaa gned han sine Dine, og da han var kommen til sig selv igien, vedblev han: „Åh, skionne Fyrstinde! tilgiv mig min Usnilde. Det var i Drømme.“ — „D, Hrane!“ sukkede Yrsa, „staaer jeg saaledes for din Indbildning? Hvad har jeg gjort dig imod?“ — „Tilgiv en saaret Mand,“ sagde Hrane, „som ikke er Herre over sine Feberdrømme! Indbildningen arbejder i sit Bærksted langt ud paa Natten, efter at den søvnige Forstand er gaaet til Hvile. Du har Intet viist mig uden alt Godt; Guderne lønne dig!“ — Yrsa: „Hvorledes er det med dig?“ — Hrane: „Vel! Jeg føler, at jeg faaer snart Fred.“ — Yrsa: „Den har du altid haft i dit Hierte.“ — Hrane: „Ikke ganske. „Liden Skalk over Naboens Gierde sprang, og stjal en Viol, som i Græsset hang,““ men Rosen lod han staae. Det er intet Tyveri, at plukke Markblomster. Ikke sandt? De trædes dog ned alligevel.“ — Yrsa lagde sin Haand paa hans. — „Den er veldannet,“ sagde Hrane. „Den har Alfader Vre af. Køl mine Læber et Dieblif med denne Sne! Mig tørster.“ — Yrsa saae sig om, og da der Ingen var tilstede, trykkede hun sin Haand sagte imod hans Mund. Hrane kyskede den brændende, og sagde: „Det var en Hiertestyrkning. Nu føler jeg mine Binger voxte. I Valhal er ogsaa Valkyrier, men ikke saa skionne og ædle, som du.“ — „Tal ikke saa vildt, Hrane!“ bad Yrsa. — Hrane: „Jeg svæver mellem Himmel og Jord; men jeg har ingen Lust til at fare afsted, thi mig tykkes, Himlen er paa Jorden.“ — Yrsa: „Er dit Saar dybt?“ — Hrane: „Lige til Hierteoden have eders blaae Pile truffet mig, hvalvede Buer!“ Han stirrede paa hendes Dienbryn. — Yrsa: „Vil du ikke drikke lidet?“ Hun rakte ham Bægeret. — Hrane lod sine Fingre løbe hen ad hendes Arm, og sagde: „Den er vel dreiet; saa skiont kan dog Baulundur ikke ar-

beide." — Yrsa: „Kom til dig selv! Du bliver saa bleg.“ — Hrane: „Blegere, end Linet paa din Barm, men ikke saa lykkelig.“ — Yrsa satte sig et Dieblif hen, saa han ikke kunde see hende, for at han skulde blive rolig.

Efter nogen Taushed sagde Hrane med foldede Hænder og meget sagtmodig: „Naar jeg ret estertænker Alt, har jeg dog været meget lykkelig. Alfader skienkte mig gode Forældre, som opdroge mig; en hugprud Konge, som agtede mig, og vilde mig vel; Bragi gav mig at øve Skialdefunsten — var det ikke en stor Lykialighed? Jeg har elsket en ædel Qvinde, den fagreste i Nord — og hun har elsket mig. Thi det vil du dog ikke negte, Yrsa! at du i Tugt og Erbarhed har elsket den blussende Skiald, skiondt du ikke turde være dig det selv bekiendt?“ — Yrsa, som troede at høre den hellige Røst af en forklaret Aand, reiste sig skielvende, foldede sine Hænder, græd, og stirrede paa ham. — „Nu farer jeg glad afsted“, raabte Hrane, „paa Freias Astensty, fulgt af de skionneste Alfer. Jeg har drukkit Perleskummet af Kilden. Jeg har baaret Rosenknoppen paa mit Bryst, og husvalet mig ved dens Duft, inden den aabnede sig. Var jeg bleven en gammel Mand her paa Jorden, var jeg hendset lidt efter lidt, saa vilde jeg kommet som en Gubbe til Odin, og blot fornøiet mig ved at spise Sæhrimmer og drikke Mundgodt. Nu svæver jeg som en Yngling til Freia, til Maanskinnets og Tusmorkets veemodige Glæder. Med Blomster skal man omplante min Grav. Alle hulde danske Moer ville begræde min Dod, det veed jeg; og mine Fiender ville fortryde deres Avind. Ingen Bautastene — store Rosenbuske skulle omfrandsje min Høi; og Skialden skal om Aarhundreder siunge ved min Grav: Her hviler en Yngling.“

Med disse Ord faldt han tilbage paa sit Leie, og Yrsa udstødte et Skrig, hvorved Kongen og de gamle Forældre

kom ind. Hrane blev bragt til sig selv igien, og Yrsa forlod Hytten med Kongen i ængstelig Uvished.

Denne sidste Nat havde Hrane stærke Drømme. Hans Digtersiæl sled sig løs fra det jordiske Støv, og sværmede under Striden i brogede, gyselig skionne Indbildninger.

„Jeg seer dem nok, de tre Kerner,“ sagde han, „hvor de sidde og stirre ned i Urdurs klare Brønd. Jeg kender dem ret godt. Den ene er gammel, hun ryster paa Hovedet, som en Ugle, og har lange, tynde snechvide Haar. Det er min Moder. Den anden er ung, deilig, og bryster sig som en Svane; den dybe Brønd speiler sig i hendes store blaae Dine. Det er Yrsa. Hendes Taarer falde, som Foraarsregn, og hvergang Draaberne blande sig med Brøndvandet, klinger det giennem Alverden med den lifligste Lyd, som det vilde smelte Marv og Been og Dovres haardeste Klipper. Den fæle vingede Snog der, som hvisler med Braaden, og bugter sin prægtige, spraglede Bug, kender jeg paa Diekastet: det er Skulde. See, hvor Freia ryster sin Falkeham! Hun rækker mig den, og siger: Flyv! Hvor skal jeg flyve hen? Hvad kan det hjælpe mig, at svæve til Folkvangur, naar Yrsa bliver i Leire? Følger hun efter? Det maa hun ikke. Den lille Alf holder hende tilbage ved Kiortelstigen. Grolf græder. Grolf bliver en stor Mand. See, der rider han i skinnende Harnisk over Skaanes Marker med Skiold paa sin Arm! Hielmsfærene vaie efter ham, og han har et langt Spyd i sin Haand. Foran gaae hans Kæmper, tolv og tolv, og svinge: Alt Dagen vil oprinde.“

Moderen tørrede Sveden af den Døendes Pande, og han sagde: „Seer du den gamle Odin, hvor han sidder der paa Glidstiaf og skuler mellem lutter Straaler med det ene hule mørke Die? Blodet udrinder ham af det andet Diehul.

Jeg kan ikke lide ham. Paa hans brede Skuldre sidde de tvende Ravn Hugin og Munin; de skrige ham Drene fulde, og slaae med Bingerne, ligesom Krager paa Galgebjælken over den Hængte. Men Baldur er saare skion. Det vidste jeg nok, at han lignede Hroar. See, der flyver han, som en stor Stjerne paa Himlen, med langt blegt svævende Haar, hvorigiennem man kan see de andre Stjerner! Men hans Ansigt indhyller sig i en frygtelig Taage. Han farer afsted giennem det uhyre Rum. Hvor fører du mig hen? Jeg svimler. Mange tusinde Miil flyver jeg giennem den blaa Luft. Ak, see! der sidder Moderen med det lille Barn i Bjælkehuset ved Rosenbusken. Den store Baldurstjerne standser over Gavlen, og forvandler sig til en Gysel om Yrjas og Hrolfs Jøser. Her er Rollers Grav. Gunvar fik han ikke. Men hun vidste dog, at han elskede hende, og græd ved hans Hoi; og det vil Yrsa ved min. Kom nu kun frem af din Hule, du lumste, grimme, fiendtlige Løse! Tag en Børste af dit Pindsvinehoved, og hård den i Rastronds Flamme til en Pii! Læg den paa Regnbuen, og skyd mig ihjel! Du kan vel faae mit Hierte til at bløde, men aldrig til at døe. Det slaaer evigt med det andet store Hierte — giennem Bølgerne, giennem Stormen, giennem Rattergalens Slag. Mine Dine funkler, som Solens Straaler. Jeg gaaer til min Fader igien." Med disse Ord greb Hrane med en krampeagtig Bevægelse omkring Sengestolpen, sagde: „Giv mig min Harpe!" sank tilbage paa Lei, og var ikke meer.

Hroar havde trøstet Yrsa med at Saaret ikke var saa farligt, og med at de i Morgen tidlig vilde besøge Hrane igien. Hun taug stille, stirrede ned paa Jorden, og rystede paa Hovedet. Hendes Urolighed tog til, alt som det blev sildigere; Hroar kunde heller ikke sove, og de gik ind sammen

i den øde Hal, hvor der kun brændte et eneste Lys. Dette fastede sit døsfige Skin hen paa Hranes Harpe, der hang paa Bæggen med den Egefrands, Yrsa havde givet ham, og flettet hos Ebba, da hun sang Visen om Ellepigerne. Yrsa spillede selv Harpe, men var saa blysom, at hun aldrig turde lade Noget høre det, selv Kongen ei, hvor tidt han end havde bedet derom. Men neppe saae hun nu Harpen, før en høi Ild farvede hendes blege Ansigt, hun vendte sig til Kongen, og bad uopfordret, om hun maatte spille for ham. Groar var glad ved at der var Noget, som funde adsprede hende, og satte sig strax i Højsædet. Da slog Yrsa Harpen, saa at de klare Taarer trillede Kongen ned ad Kinderne. Med den saligste Lyst berørte hendes Fingre de Strænge, som Hranes Haand saa tidt havde faaet til at bæve. Snart udtrykte hun i sagte svindende Lyd sin Beemod, snart i vilde stærke Slag sin stigende Fortvivlelse; dersfra gif det over og opløste sig roligt og alvorligt i Haab og from Hengivenhed til Guderne. Da hun skulde gaae hjem, bad hun Kongen om at maatte saae Harpen med til sit Buur. Han undte hende gierne denne Trost, og hendes Træl bar den efter hende. Da hun var ene hjemme, vilde hun atter sætte sig til at spille; men hun kunde ikke. I en stum Bedrovelse stirrede hun hen for sig. Da blev hun sin Bavstol vaer med det fine Stykke Lærred, der paa Lidet nær var færdigt. Da Yrsa dog ikke kunde sove, satte hun sig i sin stille Sorg til dette tankeløse Arbeide.

Senimod Morgenstunden var hun færdig med Lærredet; men ligesom hun afflippede Traaden paa Stuen, see, da sprang der en Stræng paa Hranes Harpe med høi skingrende Lyd. Da mærkede Yrsa vel, at Hrane maatte være død i denne Etund, og at hun, som Visen lød, selv havde vævet

hans Liiglagen. Da fastede hun sig paa sine Knæ, anraabte Alfader om Glæde for hans Siæl, og sendte ham et fiærligt Farvel med Taarer og dybe Hiertesuf.

Nittende Capitel.

Skulde lonner Ragnvald.

Hrane havde hvilet i Høi flere Maaneder. Den unge Baar besøgte for første Gang i fem og tyve Aar Norden, uden at træffe ham munter og levende. Hvor ofte havde dens Skionhed opflammet hans Bryst til Gudernes Lov! Hvor stærkt havde han følt Menneskelivets og Sommerens Glæder, med hvor mangen kraftig Qvad havde han hilst de blaae og røde Knopper i det spæde Græs! Nu taug han stille, nu slumrede han i den sorte, fugtige Hule, og saae ei Udsæt meer. Den letsindige Natur mærkede ikke hans Tab, tog sig det ikke nær, og han havde dog elsket den saa høit. Fuglene sang deres sædvanlige lystige Viser i Buskene paa hans Gravhøi, Roserne blussede, de vellystige Bier besøgte de søde Kalke, hang under Bladene, og sugede, og gnygede, uden at bekymre sig om hvem der laae i Høien. Kun en Rattergal syntes at føle Noget til Skialdens Savn; den havde bygget sin Rede i et Træ i Nærheden, der hævede den sin Stemme Morgen og Aften, og sang sin Længsel, medens Ursa sad i Træets Skygge med den lille Hrolf paa Skiodet, og tænkte paa sin hedenfarne Ven.

Imidlertid sværmede Ragnvald omkring, som Rain, da han havde ihjelslaaet Abel. Hvor han kom, søgte han at forsvare sig, og at stille sin Sag i et fordeelagtigt Lys. Uopfordret fortalte han Enhver, hvordan han var bleven overvældet af Hranes egenkærlige Hidsigthed, og hvordan han havde været nødt til Selvforjvar. Ingen svarede ham, Ingen troede ham, Alle hadede ham. Nu, Hrane var død, havde han ingen Fiender, men lutter Venner.

Den Æneste, der viste Tilfredshed med Hranes Død, var Skulde. Hun havde hadet ham fra den Dag, han ikke kom hendes Elskov i Møde; og med hans Død var der lettet hende en Steen fra Hjertet. Hendes Dine mødte ofte Ragnvalds paa den senere Tid; da blussede de begge, og Skulde slog sine blyfærdigt ned tværtimod Sædvane. Dette kildrede denne forsængelige Yngling, og hendes Skionhed opluede ham.

En lummer Hundedagsaften gik Ragnvald alene i Skoven. Hvide Dampe stode over Moserne, Græshopperne ziskede i Straaet, store Myggesværmene opførte luftige Dandsse, de sorte fede Snegle vare krøbne fra det Grønne, og laae omkring i Gangene paa den brune Jord. En Mængde Lovetandsvæxter fandtes i Græsset; de havde afblomstret, og de lange skiøre skarpmlekkede Stilke stode kun nu med runde hvide Duunbuske, hvilke den mindste Vind aspustede og fordeelte i Luften. Ragnvald vilde sætte sig paa et Sted, hvor Hrane saa tidt i sin Levetid havde siddet; da stak Myggene ham saa graadigt, at han strax maatte reise sig.

Træt og heed kom han endelig forbi Helges Badehuus. Døren stod paa Klem, og han fik Lyst til at gaae ind og bade sig. Badehuset var vel egentlig kun bestemt for Orsa og Skulde, og de havde Nøglen dertil; nu maatte en af

de medfølgende Terner have forglemmt at lukke Døren. Ragnvald besluttede at nytte Leiligheden.

Sagte aabnede han Døren til det følgende Kammer, men hvor glad skælvende foer han tilbage, da han saae Skulde ligge slumrende paa Løibænken! Hun havde nylig badet sig, hendes korte sortkrøllede Haar var endnu fugtigt, og et Par Sivblade sadde deri. Under en tynd lysrød Kiortel havde hun det fineste Linned. Støttende sin Purpurkind til den trinde hvide Arm, laae hun paa Løibænken. De smaae Fodder laae korsviis over hinanden. Hendes Klædebon bedækkede sædeligt hendes Knæe, men de velskabte Been vare ganske tilsynne. Halsklædet havde hun for Hedens Skyld afrevet, og Ragnvalds Dine drufnede sig i et bølgende Sneehav. Da svulmede hendes Barm pludselig høiere, og de store Dielaag hævede sig smægtende: „Ak, Ragnvald!“ sukede hun; men da hun i det samme lod, som hun først nu blev ham vaer, sprang hun op, som for at flye, men blev dog staaende, og holdt ham fast ved Haanden.

Ragnvald gyste, halv af Elskov, halv af Skræk. Den gamle Bise om Helge og Havfruen stod klart for ham. Det forekom ham et Dieblif, som om Skulde var et Uhyre, som om hun vandt sig slimet hen ad Gulvet med skællede Ringbugter. Men pludselig forsvandt dette fæle Syn for den rødmande Piges virkelige Skionhed, han sank til hendes Fodder, og hun hævede ham venligt i sine Arme.

Næste Morgen, da Skulde vaagnede, og saae den slumrende Yngling paa Løibænken, blev hun forskrækket, og stirrede vildt paa ham. „Vil denne Ungersvend ikke giøre dig ullykkelig?“ tænkte hun. „Skal dit hele tilkommende Livs Skiebne beroe paa denne forfængelige Mands Hoimod? Det er en slet Grund, du bygger paa; lumskere, end Badehusets Biælker. Endnu er du Herskerinde; naar han vaagner,

er han Herster." Hun saae ud af Døren, og troede i Forstrækkelsen at see Nogen langt borte nærme sig Badehuset. „Hvis de fandt ham ene med mig," sagde hun bleg, „hvad maatte de tænke?" Med disse Ord aabnede hun hurtig en hemmelig Laas i Væibænken, hvorved Fladen, som et Laag, sank ned i Vandet med Ragnvald. Da han var sunken til Bunds, hævede hun Laaget igien, og lukte det behændigt. Hun saae ud af Døren — der kom Ingen; det havde været hendes lille hvide Hund, der kom ind, og logrede. „Jeg burde egentlig ikke flappe dig," sagde Skulde, i det hun strog den over Ryggen, „thi du har forført mig til et Mord." I det samme saae hun Ragnvalds Lüg drive ud fra Badehuset med Strømmen. „Han har overstaaet," sagde hun, „nu lider han ikke meer, og jeg ikke heller. Mordet var Hundens Skyld. Ragnvald har dræbt Hrane, nu kommer Hornernes Straf over ham. Men jeg tilgiver ham gierne. Man bør Ingen hade efter Døden. Nu gielder det kun, at være taus, flog og forsigtig; saa er Alting godt igien. Jeg troer, jeg har forfølet mig; jeg skælver. Jeg vil hvile et Par Timers Tid, og fatte mig." Med disse Ord ilede hun til sit Buur, indsluttede sig i sit Bærelse, fastede sig paa sit Leie; og med den faste Forestilling, at Hunden var Skyld i Alt, at det havde ikke kunnet være anderledes, og at hun Intet havde at frygte, naar hun var forsigtig, faldt hun i en tryk Søvn.

Hranes gamle Forældre vare utrøstelige over deres eneste Sønns Tab. De fandt ingen No i Hytten, og ginge Morgen og Aften lange Vandringer med hinanden paa affides Steder, hvor de ikke før havde seet Hrane, for at ingen Gienstand skulde minde dem om hans Savn. Hytten skuede de; thi der mindte hver Bænk, hver Stol om ham. Der hang endnu hans Klæder i Skabet. Der stode endnu de Streger

i Bordet, som han havde skaaret med sin Kniv, og det lille sorte Hul, som han engang havde brændt deri ved at vælte Lyset som Barn. I en Urtepotte duftede endnu nogle Blomster, som han havde plantet. Der stod ogsaa Sengen, hvor han var død.

De gamle Folk vare eengang gangne en Omvei langs med Havet.ause satte de sig ved Stranden paa en af Bølgerne afrundet Steen, og stirrede ud i Vandet. „Nei,“ sagde endelig Sigurd, „jeg holder det ikke ud. Jeg maa tugte den Riding, saa gammel jeg er. Ragnvald skal bløde for mit Sværd. Hranes Skygge følger mig, hvor jeg gaaer, og kalder mig til Blodhevn.“

„Det er umuligt,“ sagde Moderen. „Hranes Siæl er i Gimles Glæder, den kan ikke spøge og pusle her paa Jorden, som et hevngierrigt Spøgelse. Jeg har jo selv i hans sidste Stund hørt ham tilgive alle sine Fiender. Det er dit eget heftige Blod, Fader! som gjør dig urolig. Tving dig, og bedrøv ikke din Søn hos Alfader med at hevne ham!“

„Saalænge Ragnvald endnu aander paa Jorden,“ sagde Sigurd, „er jeg syg og hiertegreben. Han, eller jeg maa bort. Falder jeg, saa er det kun et Dieblif for den naturlige Død; fælder jeg ham, stiller jeg Verden ved en Riding, der vilde udrette endnu mere Ondt, hvis han levede.“

Under denne Samtale saae de Noget komme drivende paa Vandet hen imod Strandbredden. De troede først, det var en Sælhund; men da det kom nærmere, mærkede de, det var et Menneske. Sigurd vilde springe i Vandet, i Haab om at redde ham, thi han bevægede sig mat, og sank tidt under Bølgerne; men den gamle Kone sagde: „Enten svømmer han endnu, og da kan han redde sig selv, thi han har jo strax Fodsæste; eller han er død, og saa er ingen Hielp mulig.“ Sigurd maatte give hende Ret; og nu stege de

begge op paa en stor Steen, for at tage Svommeren ret i Diesyn. Da fastede pludselig en skummende Bølge Ragnvalds Liig fra Havet hen paa Sandet mod Stenen, lige for deres Fodder, og skyllede ligesaa hurtig tilbage, som om den vilde vaske sig reen igien i Havet for det Udsjel, den havde baaret i sin Favn. De gamle Folk kiendte paa Diebliffet Ragnvald. Hustruen udstødte et Skrig, hævede sine taareblændte Dine mod Himlen, udstrakte sine Arme, og raabte: „Ewige Guder! tilgiver ham, lader ham ikke fare til Hel. Tag ham i det mindste op til Thrudvanger, Thor! mellem dine Trælle.“ Men den gamle Fader stirrede gridst paa Liget, som den ildøiede Ulv paa sit Bytte, nikkede tilfreds, og sagde: „Tak, Morner! Tak, Ran! Det var et Benskabsstykke. I qualte ham. Rigtig! Han fortiente heller ikke at bløde for Heltestaal.“ Med disse Ord drog han Hustruen bort, og sagde: „Lad os nu gaae hjem! Nu er jeg rolig; nu har jeg Fred. Hver Sit! Lad os ikke forstyrre den sultne Ravn, som hopper derhenne, og venter paa vor Bortgang, for at komme til sit Maaltid!“ — „Nei,“ raabte Hustruen, „du er ingen ærlig Kampe, og jeg forlader dig, saa gammel som jeg er, hvis du ikke hjælper mig at bedække Liget med Grene, indtil det kan blive ordentlig jordet.“

Da maatte Sigurd gaae ind i Skoven, hugge Lovqviste med sit Sværd, og hjælpe Hustruen at bedække Ragnvalds Liig. I Førstningen hug Gubben med megen Bredde; men med hvert Hug føledes Hestigheden, og da han atter kom hen til Liget, saae de brustne Dine og de forstødte blodige Tindinger, blev han selv ganske spagfærdig og stille, og sagde, da Konen vilde gaae: „Giv mig en Green til! Her er endnu et bart Eted ved hans Dine.“

Derpaa gif de hjem, og berettede paa Kongsgaarden Ragnvalds Død, for at man kunde besørge hans Jordefærd.

Tyvende Capitel.

Kong Hroar fældes i Kamp.

Adils hed Kongen i Vestgothland, han boede i Upsal. Han havde hiulpet de reidgothiske Drotter at overvinde den hallandske Jarmerik, og dennes Broder Sivald var bleven hans Underkonge, og gav ham Skat. Men da Adils var gierrig og herskesyg, havde han længe tænkt paa, hvorledes han skulde overfalde Kong Hroar og stille ham ved Riget. Alle de misfornøiede Danske vare flygtede til Adils. Først Hrofur, Hroars Søstersøn, fortrydelig over at Kongen havde straffet ham, da han engang efter Signes Død kom til Hroar, og forlangte med Hestighed Part i Riget og en kostbar Ring til Arvedeel. Da Hroar ikke vilde give ham den, rev han den af Kongens Arm, og kastede den foragteligt i Havet. „Du er en ond Dreng,“ sagde Kongen, og landsforviste ham paa tre Aar. Han var nu i Sverrige hos Adils, og pønsede paa Hevn. Did kom ogsaa de flygtede Offergoder. Disse vidste nøie Bested om Danmarks Tilstand, og havde deres Speidere, som gave dem fremdeles Underretning.

Nu skete det just i denne Sommer, at Reigin Jarl gik med en Flaade, for at aave en Underkonge, der ikke vilde rette sig efter de tre af Helge satte Jarler: Vesk, Geir og Leir. Aldrig saasnart havde Adils faaet dette at vide, før han kom med en stor Magt, indskibede sig hemmeligt om Natten, og seilede til Siclland. Kong Hroar sad just i fredelige Eysler hos Baulundur, da han fik det at vide. Men aldrig saasnart havde han rigtig erfaret Sammenhængen, og faaet Underretning om Adils Styrke, før han sagde: „Nu mærker jeg nok, at Odin vinker mig, og at det er

Nornernes Billie, at jeg skal forlade dette kiære Land, som jeg saa gierne endnu nogle Aar vilde levet og virket for. Lader mig da nu døe som en ærlig Kæmpe! Mine Fiender have tilforn beskyldt mig for Feighed, fordi jeg ikke elskede Krigen. De skulle see, at der er stor Forskiel paa at angribe, og paa at flye." Derpaa klædte han sig i sine bedste Hærklæder, bandt et Slagsværd ved sin Side, og drog i Spidsen af sine Mænd hen paa Roeslyng, hvor Adils ventede ham med en tredobbelt større Hær. Da de stode hinanden saa nær, at Hroar kunde see Hrofur og de danske Guder i den første Række, sagde han: „Det smerter mig, at see min egen nære Frænde som en Forræder mod Fædrelandet," sendte derpaa en Herold til Kong Adils, og forlangte en Samtale med ham. Adils, som troede, at Hroar vilde overgive sig paa naadige Vilkaar, traadte frem. Da meldte Dankongen: „Uden Tvivl, min Frænde! kommer du for at vinde Land, ei for at tugte; thi Tugt fortjener den Skyldige, men jeg har Intet forbrudt mod dig." Adils svarede: „Du har negtet din Søstersøn Bart i Riget, jeg kommer for at hevne ham, og giøre ham til min Skatfonge, naar jeg har overvundet dig." — Hroar: „Ikke af Herskesyge negtede jeg Hrofur Bart i Riget, men fordi han endnu var et Barn, fordi han gjorde sin Fordring med en usømmelig Bisterhed, og fordi jeg af Erfaring veed, at disse Adskillelser af Landene ere Aarsag til Tvedragt, og tære Landenes Marv. Var min Søstersøn kommen paa en høvist Viis, saa havde jeg vel givet ham et Styk at bestyre; men han trodsede." — Adils: „Denne Trods har han endnu. Hvorned vil du hindre den?" — Hroar: „Hunden, som giør i Lænke, giør sig kun latterlig; men til Ulven faster den forsigtige Hyrde vel undertiden et Rid, for at spare den hele Hiord. Jeg

vil give ham Fyen, hvis dig saa tykkes, og du vil drage bort med Fred." — Adils: „Det er for silde. Din bedste Hær er i Jylland, der er intet Andet for, end at overgive dig paa Raade og Unaade." — Hroar: „Da var jeg en Niding, og ingen Danerfonge." — Adils: „Vel, saa lad os begynde Slaget, og lad Lykken raade!" — Hroar: „Her er ingen Lykke, men en bestemt Skiebne. Din Hær er tre Gange saa stor, som min; skammer du dig ikke ved at angribe mig med saadan Magt?" — Adils: „Den Mægtige skal man lyde. Kan du ikke staae dig, saa maa du hylde mig." — Hroar: „Enten bliver jeg ved at være Leirefonge, eller op- hører jeg at leve. Er du en ærlig Helt, saa aflaa mig ikke min sidste Bon!" — Adils: „Hvilken?" — Hroar: „Hvorfor skal mit Folk bløde og dræbes, fordi det er mig tro? Jeg veed vist, de forsvare mig til sidste Blodsdraabe; men Udfaldet vilde dog blive, at du vandt. Belan! Det er dog egentlig blot mod mig, din Harme gaaer; det er os Lo, Sagen gielder. Saa lad os da tvækæmpe som ærlige Drotter! Falder jeg, saa est du Herre; falder du, saa drage dine Kæmper bort, og lade mig og mit Rige med Fred." — Den store bredskuldrede Adils blev heel forbausset over dette raske Forslag, som han aldrig havde ventet af den lille fredelige Kong Hroar, og sagde smilende: „Daarlig est du, som paa sliig Viis tænker at røre min Høimodighed." — Hroar svarede: „Hvi spille vi Ord? Lad Herolderne blæse i Luur, lad dem slaae Kreds i Sandet! Jeg er rede." — Da Adils mærkede, det var Alvor, studsede han. Han følte, hvor uædelt det var, at betiene sig af Overmagten; men snart vandt Egennytten og Forsængeligheden Seier over den sidste gode Mindelse i hans Bryst. Hroars Kæmper bleve alle meget opbragte, og paastode, at de vilde forsvare deres Herre; men Hroar sagde smilende: „Dste lære gode Benner først

ret at fiende hinanden ved Afskeden. Vi have hidindtil ikke ret forstaaet hverandre. Der gives Dieblif, hvor ogsaa den Fredsælle ønsker at stride, og det er Tilfældet her." Da raabte de gamle Helte: „Det er en bold Gierning af vor Konge, Groar den Fredsælle; hindrer hannem ikke! Hvis han døer, døer han en fager Død.“

Efter at alle Vilkaar vare bestemte, traadte Groar i Kamp mod Adils. Denne troede strax at faae Bugt med sin Modstander; men Groars Smidighed kom ham vel tilpas, og han undgik alle Kampens vældigste Slag, indtil han ret kom i Vand. Da fore Gnister af de blanke Hjelme, da bede Sværdene i Ringbrynierne. Adils' Hug vare dobbelt saa stærke, Groars dobbelt saa hurtige og mange. Da græde de gamle danske Kæmper hoit af Glæde og Fortrydelse, og sagde: „Vi have miskiendt ham. See, hvor tappert han staaer der og hugger, og sætter sit Liv til for os! Groar har elsket os, som en Fader, og nu forsvarer han os, som en Bjorn sine Unger.“ I denne Forventning stode de længe, indtil endelig Adils blev dybt saaret i Skuldren af Groar; da vendte han det Hvide ud af Dinene, ligesom Thor, naar han knuger sin Hammer, loftede sit Sværd hoit i Beiret, og klovede Groars Hoved, saa at Kongen faldt paa sit Skjold.

Et dybt Suf lod i den danske Hær, og den største Laushed herskede i Svenskerne. Intet Frydeskrig forkyndte deres Seir. Adils befalede strax, at man skulde begrave Groar med den største Hæder; og utallige Hænder vare pludselig sysselsatte med at opkaste ham en Høi i Nærheden af Hranes. Qvinder og Born kappedes med Mændene om at drage Bautaastene paa Hiul med lange Neb giennem Skoven fra Stranden; i Skoven frandsede de Stenene med Løv og Blomster. Den gamle Baulundur lod sig fiøre did i sin Stol, og efter at have kysset sin Herres blege Haand, lod

han sig række Kalk og Muursteen, og murede med utallige Haandlangeres Hielp et firkantet Steenkammer i Høien. Derpaa lagde han Kongen i en Kiste af tykt Egetræ, som han selv havde tomret, bonet, og forsynet med kosteligt Malmarbeide. Saaledes jordede de den gode Konning Groar, efter at han med Guldsalighed og Wiisdom havde styret Riget i tyve Aar. En ung Skiald sang følgende Qvad paa hans Høi:

Nu hviler Kongen her
 Bag Bautaftene,
 Bag mosbevøgne Træer
 Med unge Grene.
 Nu sørger Danmark; Solen os forlader.
 Nu tier fiendtlig Spot.
 Her hviler han, vor Drot,
 Vor elskte Fader.

Han sad, som Baldur, i
 Sit Kongesæde.
 Hver Siæl sig følte fri,
 Og stemt til Glæde.
 Fortvivlet slaaer nu Bolgen vore Strande.
 I tvivled om hans Mod?
 Nu farver Helteblod
 Den høie Bænde.

Forgieves Kæmpen skal
 I Hornet støde.
 Nu staaer vor Kongehal
 Forladt og øde.
 Han sidder ei, som Mimer ved sin Kilde,

Paa Bænk med sine Mænd,
 Og giester dem igien
 I Qvælden silde.

Hans Læber tale meer
 Gi Viisdoms Lære;
 I Hytten Hyrden seer
 Ham ei til Ære.
 Han smiler ei, naar Skovens Piger lege;
 Kan ei om Natten gaae,
 For Armod i dens Braa
 At vederqvæge.

I travle Bærksted nu
 Vil Hamren standse;
 Nu blinker kun til Gru
 Den skarpe Landse.
 Hav, Storm! din Røst, bland Lynild i din Torden,
 Høit, Hav! din Bølge fast;
 Det bedste Hjerte brast,
 Som slog i Norden.

Men evig skal vor Stad
 Hans Minde være.
 Saa længe Egens Blad
 Gjør Helten Ære,
 Skal ingen Old Kong Hroars Navn fordølge,
 Saa længe Kilden snøer
 Sig ud til Isefiord
 Med klaren Bølge.

Da Seieren var vunden, trængte Adils' Kæmper sig til Hallen, for at holde deres Fæst. De fandt den tom, thi alle Hroars Kæmper vare borte, og Qvinderne flygtede. Kun en saare deilig stor og velstabt Qvinde sad i Højsædet med et smilende Barn paa sit Skød, og en nydelig Dreng stod imellem hendes Knæ, og holdt hende om Livet. Paa sine lyse Haar, der i lange Fletninger faldt hende ned over Skuldrene, havde hun en taffet Krone af Guld og Edelstene, efter hvilken den lille blaaøiede Dreng paa Skødet rolig stirrede og greb med sine buttede Hænder, medens den Ældre ængstelig skottede til Døren.

De vilde Kæmper standsede deres Larm ved dette Syn, traadte ærbødige tilside, og troede at see en Gudinde; men Adils, som blev hertegreben af hendes Skønhed og hugprude Bæsen, traadte beskeden frem, og spurgte om hendes Navn. Da svarede hun: „Jeg er Yrsa, Kong Hrolfs Moder. Hvad Freia har forjættet ham, vide I. Efter Hroars Død er han Leirekonge, derfor har jeg sat ham i Højsædet, da han endnu er for spæd til at kunne det selv; og her staaer Agnar Hroarsøn, Hrolfs Broder og Medhersker. Ikke troer jeg, at du, Konning Adils! vil sætte dig mod Gudindens Villie, hvilket vel og kun lidet vilde nytte. Jeg stoler aldeles paa hende. Enten skal du derfor lade os sidde, eller bringe os alle tre døde herfra.“ Adils svarede: „Derfra bevare mig Guderne! Jeg føler allerede heel vel Freias Magt, som virker igiennem dine Blik paa mit Hierte. Hrolf skal beholde Riget, Agnar skal være hans Underkonge, og du hans Formynderske. Om du ogsaa vil være Sverriges Drotning, beroer paa dig selv. Min Hu har du vundet alt med dine stolte Blik; men Freia bevare mig fra at tvinge dig!“ Da sagde Yrsa: „Høimod sømmer sig vel Seiervinderen; men høimodig var du ei, da du overfaldt den ædle Hroar. Nu,

da du i dine Kæmpers Overværelse har hilset Hrolf og Agnar som Danmarks Konger, vil jeg overlade dig Hallen for i Aften, hvor du kan glæde dig med dine vilde Stridsmænd over en let Seier. Jeg gaaer at græde med mine Børn paa Hroars Hoi." Med disse Ord reiste hun sig, og gif langsomt bort med den lille Hrolf paa Armen, og Agnar fulgte med, og holdt hende ved Kiortelfliden. Alle de svenske Kæmper stirrede ærbødigt efter hende; men Adils lagde Haanden paa sit Bryst, og ønskede, at han ei havde dræbt Dankongen. — Hermed endes Hroars Saga.

Hrolf Krake.

Et Helteedigt.

Første Sang.

Hottur, liden Fiskerdreng, men af sin Alder stor,
Stod taus med Fiskergarnet ved bredden Isefiord.
Saa blaaligt Bølgerne rullede over den runde Steen;
Han stirred ned i Vandet paa blege Hestebeen.
Selsomme Tanker i Drengens Hierne drev,
Som Skyen hist paa Himlen af Stormen jaget blev.
Snart skued han paa Havet, saa igien paa Nettet,
Hvori de brogede Fiske saa lysteligt spratted.
Hans Fader, gamle Svipur, med Haaret graat som Tang,
Drog Baaden op paa Stranden, mens han en Vise sang.

„Nu skynd dig, liden Gangerpilt, som Handelen forstaaer!
I Bidiefurven læg dem, bring dem til Leiregaard,
Skynd dig snarlig at sælge vor gode Fiskedræt.
For Hamp vi bytte Fisken; jeg trænger til et Net.
Pulsvaaden og mit Bundgarn udueligt er blevet;
Alt gammelt, halvforraadnet, Kan har det sønderrevet.
Jeg saae den skumle Havfru ved klare Midienat;
I skallet Haand, som Finne, hun Garnet tog fat,
Og mens hun viste Tænder, sneehvide som Skum,
Hun rev mig Huller i Nettet med gyselige Brum.

Jeg knytter mig et andet, som skal det første ligne,
Men mere stærkt i Traaden. Det skal Goden signe,
Dffergoden Thorald, med Hammeren i Lund,
Saa mægter ei Ran at bide det med sin skarpe Mund."

I Tanker stirred Hottur, et Ord han svared ei,
Han stirred bort fra Havet til nære Landevei,
Hvor smukt i Aftenrøden, der farved dunkle Sky,
Grolf, Danerkongen, henreed i Hast til Leireby
Med sine giæve Kæmper. Den stærke Strandens Blæst
Drev Lokken ud fra Hielmen, løstet Manen paa hver Hest.
I Jernet klædt, som Isen, der stivned saa graa
Bed Juletid i Frosten, Bersærker han saae;
Dg tykke Jerngryder paa Hovederne som Hatte
Dem hviled ned ad Skuldren. Om Spyd de monne fatte,
Der ligned unge Graner, som Qvisten har forliist.
„Ha, hvilken Manddoms=Jdræt har disse Helte viist!
Dg see de vælige Hingster, de dele Heltens Mod,
De vrinske, som om hver sin Rytter forstod.
Nu de forbi os ride. Bersærken, stiv og stolt,
Seer ei til ringe Fisker, foragter fattig Folk;
Men Grolf er Alles Konge, han vinker med sin Haand
Med til vort Fiskerleie. Thor signe Heltens Aand!" —
„Nu skynd dig“, raabte Svipur, „til Leire med din Dræt!
Naar Jægeren kommer fra Jagten, han trænger til en Ret."

„Troer du,“ gien svared Hottur, „at slige Mænd ved Dist
Gienfinde deres Kræfter ved usselige Fisk?
Nei, slikt et ædelt Rovdyr maa bedre fødes op.
See kun de brede Skuldre paa stærken Heltekrop!
Som Ulven, som Løven, de nære deres Mod
Med Dgens, Hestens Bove, skiondt ei med Dyrets Blod.

Treen jeg for Svibdagger, hvis jeg en Fisk ham bød,
 Han hug med Jernhandsken, det blev min bratte Død.
 For Spot han vilde tage, for skammelig Foragt,
 At jeg til Kongehallen sliq Mad dem havde bragt." —
 Da raabte gamle Svipur: „Du stedse Drætten sælger;
 Jeg veed, at Kongens Søster det Allerbedste vælger."

„Ja, Fader!" svared Hottur, „det er en anden Sag;
 Forskiel paa Mand og Qvinde der er, som Nat og Dag.
 Fisken er Qvindekosten, og allermceest for Skulde.
 Thi skiondt nu ven og deilig hun straalcr som den Gulde,
 Vi kiende hendes Herkomst; den gamle Harpemand
 Har ofte Bisen sunget: hun stammer ned fra Strand.
 Kong Helge, hendes Fader, loved en Havets Viv,
 Dg hende skylder Skulde sit skionne Blomsterliv.
 Hvad Under, at hun ynder da Strandens gode Ret,
 Spiser sig i Østers, i Fisk og Reier mæt?" —
 „Stand's med sliq daarlig Tale, fortørn Fyrstinden ei,"
 Svared den sølvgraa Svipur; „gaf du din lige Bei!
 Hvad kommer da vel dig ved hiin gamle Regnars Sang?
 Ved Harpen, ølberuset, han lyver mangen Gang.
 Fyrstinden er Fyrstinde, lad dette nok dig være;
 Sælg hende dine Fisk, fornærm ei hendes Ære!
 Ei Kongebarnet lider med høie, stolte Mod,
 At man vil spæde Saltvand i hendes ædle Blod." —
 See, da skyndte sig Drengen, men redte først sit Haar,
 Tog paa sin nye Kiortel, og gif til Leiregaard.

Paa Beien tænkte Hottur: „Ha, hvo der var en Helt!
 Godt nok, at vorde Fisker ved Isfiord og Bælt;
 Fiskeren ogsaa strider, maa vise Mod som Kæmpe,
 Ved Kraft kun og Raaskhed formaaer han Faren dæmpe.

Naar Ugir Seilet fylder, naar Ran oprorer Sandet,
 Naar et rædsomt Bælmørk ruger over Bandet,
 Da gielder det, i Faren er dyrt det gode Raad.
 Dg dog, som Fugl i Luften, han flyver i sin Baad,
 Snart Reb i Seilet holder, snart stryger han sit Seil.
 Men, af — med Falkens Die dog stundom seer han feil;
 Da myrder ham en Havmand, og skyller hvide Been
 Ud Nare hen i Maanskin paa spraglede Glimmersteen.
 Dg drovelig jeg kalder en Strid, selv en Seir
 Mod en usynlig Fiende, mod Alfen Bind og Beir.
 Kun stolt os Stormen driller; brugte den sin Magt,
 Get Slag var tilstrækkeligt — den straffed vor Foragt.
 Dg nu — at gaae paa Dræbning mod stakkels svage Dyr,
 Som ei kan Faren høre, som rædde Døden flyer!
 At lokke dem ved Madding! Den værste Feil, jeg veed,
 Er, tykkes mig, sliq Lumskhed. Misbruge Giestfrihed,
 Dg knytte Net til Listen, blot for sin Egennytte!
 — Hvad Egennytte, Gottur? Tænk paa din Faders Hytte!
 Kan Tarvelighed faare vel mere noisom Stand?
 Nei, agt din Faders Haandværk, en ærlig Fiskermand!
 Men Ungen altid stræber ud fra sin Moders Rede,
 Dg prøver Vingernes Kræfter over Mark og Hede.

At vorde Danerkæmpe! det Ønske for mig staaer,
 Som Freia midt i Baaren, med Roser i sit Haar.
 Af Hrolf en Hielm at fange, et Skiold, et jagert Sværd,
 Følge Danerkongen i drabelige Færd —
 Af, alt for dristige Tanke! Vel er jeg ingen Træl;
 Fra Arildstid ved Havet, skiondt uden Pandser-skæl,
 Gif mine bolde Fædre med Somandstroien blaa,
 Dg Bandet dem tilhørte, saa vidt som Diet saae.

Men, af! hvad haaber Hottur? en Plads ved Kongens Duff?
Dæmp Modet, stolten Ungerjvend! og sælg dine Fisk."

Hvad drev den unge Søgut til dristige Begier?
Var det Hovmodigheden i rødt Kobberstær,
Der bryster sig, som Guldets, men daglig pudses maa,
At frit for grønlig Edder i sin Glands det kan staae?
Nei, alt for stolt til Hovmod, var Hotturs Hierte reent,
Reent, som Sølvets i Bierget, der er Lyset formeent.
Kun du, almægtige Fulla, som fletter Freias Haar
Til Ungerjvendens Lænker; som Alt, hvad han attraaer,
Stiult i din Veste giemmer! du mødte ham i Krat,
Indklædt i Maanens Straaler, til Dag du trylled Nat,
Du viste ham paa Siolund, Gefions Jomfrus,
Den høie Freias Billed i lilieranke Mø.
Til Signe, Skuldes Væstemø, du fanged Fisk, min Ven!
Dg mærked ei, at Signe dig fanged igien.

Til hende bar han Drætten, til et affides Buur,
Stilt fra Kongehallen ved brede Grøft og Muur.
Der saae man Skuldes Kammer, mod Havet laae det frit.
Sølver-Muslingskaller og Sneglehorn med Rit
Var mellem Mossjet muret; det gav et lifligt Syn.
Selv stod hun der livsalig, men med de skumle Bryn.
Nær Buret flød en Kilde, rolig som et Speil;
Der baded hun sig ofte, frit for alle Feil
Sit Legem hun beskued, forgabet i sig selv,
Som Bølgen kolde Huldre, sunken i en Elv.

Fisken modtog Signe med sneehviden Haand;
Men da hun Hotturs Forsæt ersøer, at kiæk i Vand
Han hen sig vilde vove til Dankongens Hal,

Hvor stærke drukne Kæmper sad rundt i Flokketal —
 Hun raabte: „Unge Daare, taabelige Dreng!
 Du reder dig før Aften din visse Brudeseng.
 Dig Hel i magre Arme vil trykke bleg og kold.
 Hil os, at Jomfruburet med tykke Muur og Bold
 Er skilt fra Kongehallen! Ei som en Thor blandt Ajer
 Kong Hrolf paa Bænken sidder: hans vilde Kæmpe raser,
 Forbittret Tænder skærer, udhyler fæle Sang,
 Blodig endnu af Slaget, end i Bersærkegang.
 Som Hunde slide de Riødet med Tænder fra Been,
 Og den, som først er færdig, han er ei længe seen:
 Han hugger Been i Panden paa den, som sidder fiern.
 Vel har de Hovedskaller hærdede, som Jern;
 Men ofte dog en Knoffel en Pandeskæl har knuust.
 Hvad agter Kæmpen Freden, naar han først er beruust?
 Da flyder Dlet af Hornet, Blod af dybe Saar.
 Det hjælper ei, Dankongen forbittret Skioldet slaaer,
 Man hører ei hans Barsel; det er en evig Krig,
 Og ud paa Trælleskuldre da bæres Heltelig.“

Ei forfærdedes Hottur ved skion Signes Ord,
 Han vilde gaae i Hallen, frygted intet Mord.
 „Jeg skal vel vinde Kæmperne, det koster ingen Taare;
 Jeg vil dem Tiden korte, forstiller mig 'som en Daare.“
 Han foer med baade Hænder op i sit lyse Haar:
 See, hvor det uredt strutter, i Børster det staaer.
 Ham Signe maatte laane sin Hue, spids og lang,
 Den bandt han sig paa Hovedet alt under lystig Sang.
 En Pude snørt til Armen hun, som et Skiold, ham bandt.
 En Hiortetak i Gaarden i Græsset han fandt;
 Den tog han med som Glavind udi sin høire Haand.

Ham Signe fletted i Rakken af Straahalm et Baand,
Saa treen han trostlig i Hallen, hvor stærke Kæmper sad.

Ha, hvilket mægtigt Bulværk, hvilken Hesterad!
Paa Gaffelbænken høiest Hrolf Danerkonge god;
Guldhaaret over Skuldren flød i en flammet Flod.
Bag ham paa Biælken over hans Hoved Hielmen hang,
Sværdet Gyldenhialte, som skönt i Stridenklang,
Og Skioldet blankt ved Siden; det gav et lifligt Syn.
Han stotted Haand til Kinden, sænkte sine Bryn.
Han var ei fro i Sindet, ei muntred Ol og Miod;
I Stilhed tidt begræd han den skønne Drifas Dod.
Næst ham paa Bolstret nede Svibdag i Pandjertroe.
Han stirred stolt i Salen med sit ene Die;
Det andet snelt ham Pilen fra Pandens Hvalving rev,
Da sidste Gang i Upsal for Adils kæmpet blev.
Han ligned vreden Jette, eensiet, grim og fæl;
Men i det ene Die stod dog en ærlig Siæl,
Og saae man paa hans Legem, beundred man med Lyst
Det ranke Liv, Bredskuldren, hvalvetstærke Bryst.
Hos ham hans Broder Beigal var klædt i Dyrehuder;
Paa Hænder og paa Halsen han havde hvide Knuder
Af dybe Sværdeskrammer, der alle vel var lægt.
Hos ham Hvitsærk hiin Rasse, samme Broderslægt;
Han løb omkaps med Hiorten, i Krigen som en Piil
Han fremmest var mod Fienden, stedse med et Smil.
Ham nær hans Frænde Hromund hiin Haarde. Sværdet beed
Gi paa hans stolte Bænde, lav, frølhaaret, bred.
Paa Kongens anden Side man Hake saae den Modige,
Haklang, Bøtt hiin Stærke, Hardrefil den Blodige.
Hvo nævner dennem alle? Hvo beskriver flart
De stærke Nordens Kæmper, deres Mafyn og Art?

Du skued deres Rige, Marius! dengang
 De dig forgieves fordred til Kamp med Skjoldeflang.
 Forfærdet dine Romere de høie Helte saae
 Med barnligt Ansigt, guult Haar, Dine store, blaae.
 Saa lysteligt de smilte; lange Haar nedflød
 Glat over Jernbrynien, Sværdet lynte Dod.
 Med Magten dem at sælde du mægted ei; tilsidst
 Dog seired dine Kunster, du dræbte dem med List.
 Her sad nu deres Ufkom — Einheriar hos Thor
 Ei nyde bedre Pleie — hver ved sit eget Bord,
 Med Baabnet over Biælken; og bag et linnet Hæng
 Fandtes haarde Bolstre, de bolde Kæmpers Seng.

Om Trællene bar Maden; det var en liden Slægt,
 Den stammed ei fra Odin. En klæffelig Bægt
 Dog kunde Skuldren bære; men Benene vare smaae,
 Fast som Grævlingehunden i Hal de monne gaae.
 Hiulbeen, tynde Lægge man paa de fleste fandt,
 Ufkegraat var Haaret; til Stavn dem Baandet bandt.
 De stammed ned fra Finners ældste Slægt i Nord,
 Hvis Skarer ødelagdes af Odin, Freir og Thor.
 Da flygted de til Hulerne, Biergets mørke Bold;
 I Borgestuen Viser man sang om Dverg og Trolld.
 Endeel blev dog tilbage, kom fra fierne Skov,
 Tiente bolde Kæmper, kiorte Harv og Plov.
 Her Danerkongens Trælle gif om i Troier graae.
 Med Flesk paa glatte Bakker af Træ de monne staae
 For Kæmper i Hallen. Og Ol og Miod de bar
 I Horn og skaarne Bægre; den Drif var sød og klar.

Det vared ikke længe, saa blev stor Stoi og Varm.
 I Hallen bag et Tralværk sad Skulde; hendes Barm
 Var ikkun halvbedækket, i Haaret bar hun Siv,

En Snor af Muslingskaller giorded hendes Liv.
 Der sad hun, Kongens Søster, fri for Overlast.
 Hun mored sig ved Larmen, ved vilde Kæmpekast;
 Og naar en Hirdmand dræbtes, nysgierrig op hun stod,
 Og gottede sit Die ved Syn af røden Blod.
 Thi grusom var den Deilige, ved Mord hun sig forstær.
 Hvo skulde troe, at Skulde var Hrolf den ~~høje~~ Søster?
 Jo bedre man hende kiendte, des meer man fæsted Lid
 Til Sangen om hendes Fødsel paa Strand ved Midnatstid.
 Bag Skulde skiælved Signe, den vene Lilievand,
 Som Straalen bleg paa Volgen, sendt ned fra Maanens Rand;
 Hun skiælved for ung Hottur, blegnede tidt af Skræk.
 Med Skoggerlatter Kæmperne besaae ham, klædt som Gief.
 Han gjorde mange Fagter, han Ridviiser sang
 Om Dankongens Fiender. Men op fra Sædet sprang
 Fromund da hiin Haarde; en Knokkel, tung og stor,
 Han kasted hen paa Hottur over bredden Bord.
 Havde den ramt hans Bænde, det vorden var hans Død;
 Men Hottur mødte Knoklen med Armpuden blød,
 Saa voldte den ei Skade. Da Kæmperne fornam,
 Han kunde vel sig væрге, til Skive de valgte ham.
 Da floi der Been, som Hagleld. Han gav sig Thor i Bold,
 Kunde sig meer ei bierge. Da kasted sit Skiold
 Til Hottur Danerkongen. Med Skioldet paa sin Arm
 Han tapper sig forskandsed, frygted ingen Harm.
 Da blev stor Lyst og Glæde, hørtes megen Latter;
 Men hen til Jomfruburet begav sig Helges Datter,
 Hun loe kun ad Ulykker, taabelig hun fandt
 En Strid, som Ingen tabte, hvorved Ingen vandt.

Men Signe lukked Hottur igien af Laagen ud:
 „At du ei dræbt est vorden, derfor tak Havets Gud!

Dig Ugir har beskiermet." — „Nei, det har Hrolf," han qvad;
 „Og ingen Dag i Livet var Hottur mere glad.
 Sit Skiold mig Kongen laante. O, leved jeg den Dag,
 At han sit Sværd mig rakte til Ed i Kæmpelag!" —
 „Hvad vover du at haabe?" qvad Signe. „Hust din Stand!
 Forstiel paa Leirekæmpe der er og Fiskermand.
 Tag dette Suul til Brødet, tom dette Horn, og gaa!"

Han med forelsket Die paa Signes Dine saae:
 „Jeg af dit Die nyder en Drif langt mere sød,
 End allerbedste Mundgodt, allerlignest Miød.
 Mig Danerkongen laante sit Skiold i lystig Færd —
 Den Dag jeg lever, han rækker for Alvor mig et Sværd."

Anden Sang.

Høstvinden hylte rædsomt under sortegraae Skyer;
 Den stormed over Siolund, hvor ikke mange Byer
 Med Straatage stode nær ved den vilde Strand.
 Den var bevoxet ved Seer og Mosevand
 Af dunkle Bøgestove, Danrigets Pryd,
 Hvis Rige vel i Bretland, men fielden i Syd,
 Selv ei paa Saxland findes: den ynderige Bøg,
 Der mellem Træer kneiser, som mellem Urter Løg,
 Stod med de fulde Kroner i hundred, tusind Tal.
 I Skoven hørtas fielden gientaget Dregskrald;
 I Fred sig Stammen bredte. Under Træet løb
 Ræve, Harer og Hiorte; skiult bag Grenen krøb

Det halelange Egern, samlede Nødder i Hul
 Under de grønne Blade dybt i runkne Bul.
 I Søen svømmede Svaner, Bildænder, Gæs i Skof;
 Af Ugerhøns i Græsset, af Størke i Mosen nok.
 Men sjelden strakte Marken sig med sin Fure lang;
 Dog hyppigt udi Græsset Engens Leer klang,
 Thi Græsset skientke Frigga Danstæn uden Moie.
 For Rugen maatte Trællene med Flid i Marken ploie,
 Afbrudt i Værket stedse ved evig Feidesfærd;
 Da slap man blanke Plovjern, greb de blanke Sværd.
 Nu havde golden Torke hiemsøgt Den længe:
 Man saae paa Træet Bladene halvvisne, gustne hængte,
 Engen var sveden, Vandet sank i den ferske Sø.
 Da forbarmed sig Gefion, Siolunds hellige Mø:
 Til Niord i Noatunen hun gif, forlangte Regn,
 For sødt at vederqvæge hele Danmark's Egn.
 Han aabned sine Eluser, Betsignelsen nedsank;
 Gienfødt med Perler atter stod Engen frisk og blank.
 Men Skade, Gudens Hustru, der altid gjør Fortræd,
 Paa sin rasende Ganger vilde være med:
 Da sank for Blæsten Aret, knaged mangt et Træ,
 Og styrted ned i Mosen. Da søgte Lammene Læ.
 Af Huse rev hun Tagene. Den stakkels Fiskermand
 Som kiæk sig turde vove paa det oprørte Band,
 Hvor der var godt at fiske, da fandt i Havets Skiod,
 Hvad før han modig undgik: den bittersalte Død.

Gamle Svipur kæmpede mod Stormen, Dødens Gys.
 I Hytten saae han flamme det lille røde Lys,
 Hvor sørgeligt hans Qvinde ham ventede; Bølgen tidt
 Det skiulte for hans Die, saa blev det atter frit.
 Da med høimodig Brede brød Gubben heftig ud:

„Du skal mig end ei dræbe, kummerlige Slud!
 End skal for mig ei flyde min Søn, min Hustrues Taare.“
 Da brugte Kæmpehaanden med Senekraft sin Aare;
 Høit Skuden løb paa Sandet, og ud af Baaden sprang
 Rigelig belæstet Fiskeren i Tang.
 Han vilde gaae til Hytten, stod paa sikke Strand,
 Da blev i Nattens Tusmørk han vaer en fremmed Mand,
 En bredskuldret Kæmpe. Ved Bidselen han holdt
 Under et Træ sin Ganger. „God Aften! Det er koldt,“
 Raabte Kæmpen til Gubben, „Stormen hylter brat;
 Kan du mig, Fisker! skaffe Huusly for i Nat?“ —
 „Ja, Herre!“ svared Svipur giennem Stormens Bruus.
 „Hil den, som har, hil den, som kan Andre byde Huus!
 Vel er min Hytte ringe; men i en saadan Nat
 Jeg bytted den ei, Wgir! for din hele Skat,
 For alle dine Perler paa Havets dybe Bund,
 Min gamle lune Kønne! See Trofast, min Hund!
 Der kommer han, og springer op ad sin Husbond glad.
 Fordi end ikke Døden i Nat har skilt os ad.“

At følge med i Hytten Kæmpen ei dvæled længe.
 Han saae de gamle Wgtefolk hinanden om Halsen hænge.
 Nu græd hun høit af Glæde, som havde grædt af Kummer.
 Godmodig gamle Svipur i Skægget sagte brummer:
 „Lad Manden ikke skue din Blødhed, svage Biv!
 For Stridsmænd Graad og Taarer er slet Tidfordriv.
 Maden sæt paa Bordet, bring den paa hvide Bakke!
 Hvor Fattigdom er Berten, taer Nøisomhed til Takke.“

„Ei!“ raabte fremmede Kæmpe, „hvad taler J om Nød?
 J Norge mætter Hungren sig tidt med Barkebrød.“ —
 „Er J fra Norge, Herre?“ — „Ja, Ven! fra Throndelagen,

Hvor Sol om Somren lyser om Natten, som om Dagen.
 Men her er mørkt og Laage, som i en Moje tid;
 Med Trætoppene Blæsten staaer i en evig Strid.
 Ei Klippevæggen luner; Landet er saa fladt
 Som flette Havrekage, her kneiser Intet brat."

"Selv Siolund er en Klippe," svared Svipur Gubbe;
 „Men dybt i Havet stander af Steen den brede Stubbe,
 Som Gefion brød fra Svithiod, da med sin hvide Stud
 Hun ploiede den fra Fastland i Ostresaltet ud.
 En liden D, som denne, hvad skulde den med Fielde?
 Her straaler Gullinborste, hersker Freiers Vælde.
 Naar man de gyldne Kornag bag Skoven bolge seer,
 Da tænkes ei paa Klipper, man ønsker dem ei meer.
 Her spises intet Barkebrød; den sortefede Muld
 Let skaffer Rug til Sulet af Freiers Agerguld."

"Det lader ei, at Freier har været dig saa huld",
 Svared den norske Kæmpe, „just med sit Agerguld.
 Mig tykkes, Ven! du lever i Danmark paa Norst,
 Og fanger i Livsfaren om Natten Sild og Torst."

"Det er et ærligt Haandværk," svared Svipur graa.
 „Ei Hver kan være Rigmand. Østersøen blaa
 Favner grønne Siolund; og hvad er større Lyst,
 End rigt med Fiskerleier at franske hviden Kyst?"

"Ha, kiendte først du Dofre", quod Kæmpen, „med sin Gran,
 Et Syn, som ei er skuet endnu af nogen Dan;
 De steile Klippesider, med Birk, med Fyrren smykt;
 Grandens stolte Hytte, ved Elv af Biælker bygt!
 Ha, hørte du Carpen bruse, saa skummende, saa hvid,

Den Sang du aldrig glemte meer i din Levetid!
 Gi nogen Skiald kan siunge Drapa med slikt Mod
 Om Jettens ældste Bedrifter, om Kampen Ymers Blod.
 Saaest du den norske Bonde staae ved sin Fjeldbevæg
 Udi sit hvide Badmel, med lange hvide Skiæg;
 Paa Ski den lette Jæger; og Gutten, som med Fryd
 Mødte den grumme Mandbjørn med sit Kastespyd —
 Du glemte Danmarks Kornag, glemte feden Muld,
 Og kiøbte Edelstenen med Glæde for dit Guld."

„Hvad vilst du da i Danmark?“ spurgte Svipurs Biv. —
 „For Kampen Heltelegen er bedste Tidsfordriv,
 Svared stolte Normand; „og over Alting staaer
 En Seierhelt med Vre, han Fjeldet overgaaer.
 Grolfs Kongerygte breder sig mægtigt nær og fiern,
 Fast overgaaer han Arthur, Diderik af Bern
 Med sine stærke Stridsmænd. Ham jeg længes efter,
 Ham skienker jeg min Tapperhed, mit Liv, mine Kræfter,
 Hvis han en Plads vil unde mig ved sit Heltebord."

„Velkommen da i Danmark, stærke Helt fra Nord!“
 Raabte den sølvgraa Fisker. „Du tiene vil vor Drot?
 Dit Ansigt, stort og aabent, lover idel Godt.
 Stærk est du, for af Lemmer; men ingen Grumhed fæl
 Udlyner af dit Die, besindig er din Siæl.
 At have dig til Fiende, derved vel Ingen vandt;
 Men ærlig Ven vist altid i dig en Broder fandt.
 Velkommen da i Danmark! Skienk, Moder! skynd dig, hent
 Et Horn med bedste Mundgodt. Han har det vel fortient."

Saa sadde de der tilsammen. O, hvilken salig Lyst,
 Som ofte Skialden mindes med dybtbevæget Bryst:

Naar Norges bolde Sønner til Siolund ilte frie,
At knytte Brodervenskab! — Hvi er den Tid forbi?

„Siig os dit Navn, min Herre!“ spurgte Svafas Mand. —
„Man kalder Bodvar Biarke mig i mit Fædreland,“
Svared den Fiirfskaarne. Da raabte Svipurs Biv:
„Ha, naar du ganger til Leire, da skaan min Hotturs Liv!
I Aften han ei kommer, han gjør mig Hiertesorgen;
Hvo veed, om heel og holden jeg skuer ham i Morgen?
Uborne Fiskerpebling, forvoven, taabelig!
Hver Dag han fast til Leire med Torst begiver sig.
Han som en Gief sig klæder, slipper altid ind
I Kongesalens Lofte. Bist ved sit fulde Eind
Den Pebling ei maa være. Den usselige Pog!
Hvo sætter sit Liv i Bove hver Dag, naar han er flog,
For Ingenting at vinde? De hugge ham med Been,
Saa store, gode Bodvar! som Strandens tunge Steen.
Dog veed han sig at bierge. Men du, som est saa stærk,
Komst du til Kongesalen, og øved slikt Hofværk,
Du dræbte ham paa Stedet. Thi er min Moderbøn,
At du de mindste Knokler vil kaste paa min Søn
Til Lon for Giestfriheden, som du har nydt i Nat.“ —
Bed disse Ord loe Biarke godhiertig overbrat,
Gif med sin Bert at finde paa Lofstet tørre Straae;
Sit Biørneskind derover han strakte, sov derpaa.

Næste Morgen, da Solen smukt over Havet stod,
Da de sorte Skyer Himmelen forlod,
Den ene med den anden, liig en bagtalerst Flok,
Der sværter Stormands Rygte: naar den har løiet nok,
Dg herlig han indtræder, fordunkles han ei meer,
Med milde Smiil paa Læben hver Smigrer paa ham seer;

Saa Skyen purpurbræmmet smilte til Dagens Gud,
Hvis Glands den vilde dække nys med en Taageslud.

Til Leire fra Hytten da Bodvar Biarke gif,
Og alt imens han vandred, det stolte Normandsblik
Blev meer og meer formildet. I det friske Gronne
Stod utallige Blomster. Det Høie for det Skønne
Treen søsterlig tilbage, som Nattens Stiernegys
Med Melkevei og Maane for Morgenrodens Lys.
Han sig i Lunden satte, hvor Rattergalen slog,
En Fugl, som han ei kiendte, som han for Drossel tog;
Men da de deilige Toner den floited i hans Dre,
„Selig Qvidren“, raabte Biarke, „før aldrig jeg mon høre.“
En liden Bæk i Græsset ved hans Fodder flød,
Det tyktes ham, som Bækken ham velkommen bød.
Den risled, Fuglen quiddred; stærk var svage Røst,
Selv Sarpens stolte Brujen den doved i hans Bryst.
En selsom Stemning Helten betog: Vaarens Pryd
Kom med sin Duft besvangret fra Ost og fra Syd,
Fra Kaukasus, hvor Ujer, for Odin Seier vandt,
Reed under brede Palmer Kameel og Elephant.
Ham tyktes atter mindes en længstforvunden Drøm;
Første Gang ham Barmen svulmed længselsom.
Men snart han vaagned atter, forlod den grønne Baar,
Uabnede Borgeledet, og gif i Leiregaard.

Det var endnu heel aarle, da Biarke kom fra Skov;
I Baabehuset Bagten sad paa Skioldet og sov.
Der havde været Gilde langt over Midienat,
Dybt slumred alle Kæmper, seent havde de forladt
Det gyldne Horn i Hallen. Hos Grolf ved Giestebord
Var mindst af alle Dyder Forsigtigheden stor.

Biarke gif med Lempe Skioldvagten forbi;
 Nu stod han midt i Hallen, den var ei lukket i.
 Aabne var alle Luger for Morgenlusten frisk;
 Trælle med varme Svampe tørred Bænk og Dist,
 Leergulvet de feied med Risefoste smaae.
 Bevæbnet vel de skued en Mand i Hallen staae,
 Men agted hannem lidet; søvnige de troede,
 Bodvar var en Hirdmand, som der paa Gaarden boede.
 Thi rundt om Kongehallen i en Alkove lang
 Sov Helte bag Gardiner; og deres Snorken klang,
 Mens Morgensolen sendte sin første Straale fold
 Paa Hielmen over Biælken, paa blanke Sværd og Skiold.

Forundret skued Biarke den Hal, som Bolig gav
 Saa mange vældige Helte. Nu stod den som en Grav,
 Forladt, mens tomme Baaben ved Ræmpeleiet hang.
 En Bunke, midt paa Gulvet opstabled, spids og lang,
 Som sorte Løv i Mosen, der stod af hvide Been.
 Nær den at betragte, Biarke var ei seen.
 Ham tyktes, noget Levende rørte sig derinde.
 Sagnet om fæle Slanges da kom i Heltens Minde,
 Der hvile mellem Knokler, naar Kiødet er opspiist,
 Naar Liv af giftig Edder Manden har forliist.
 Et Skridt han gøs tilbage; men paa sin Gysen vred,
 Tre lob han atter fremad, vilde rive ned
 Den hele Knokkelbygning, heel opbragt i Vand —
 Da stak der ud af Bunken en liden smudsig Haand.
 Biarke greb om Haanden; der høstes Bee med Af.
 Først ud af Knokkelbunken drog han en Hiortetak,
 Derpaa en broget Straavist, saa fra den haarde Seng
 I korte mørkeblaa Trøie — deilige Fiskerdreng.
 „Hvo est du, Mand?“ skreg Gutten i Rod og i Angst. —

„Jeg hedder Bodvar Biarke. Forunderlige Fangst!
 Hvad gjør du her i Stablen af hvide Fleskebeen,
 Af Dæknokler glatte?“ — „Bær, Bodvar! ei seen,
 Skynd atter dig at bygge trindt om min Krop en Borg;
 Du ellers volder min Moder stor Qvid' og Hjertesorg,
 Hvis du mit Mord fremsthynder. Og kan min Skioldborg ei
 Knokkelfastet hindre, da gaaer jeg Dødsens Bei;
 Sær dersom Hromund hugger, en Hirdmand ond og fæl,
 Den eneste Leirekæmpe med en uærlig Siæl.
 Han staaer mig efter Livet, har ofte gjort Forsøg,
 Hugger ei, som de Andre, med overgiven Spøg.“

„Ha,“ raabte Bodvar Biarke, „nu kiender jeg dig bert:
 En Søn du est af Svipur, min Ven, min gode Bert.
 Bær du kun rolig, Hottur! Er ikke saa dit Navn?“ —
 „Jo, Herre!“ svared Drengen; „J kommer mig til Gavn,
 Som jeg paa Alting mærker.“ — „Hold dig kun fiæk og rast,“
 Svared ham Norges Kæmpe; „gaf ud til Kilden, vask
 Dit Ansigt, dine Hænder, til Aserne gjør en Bon,
 Saa vil jeg dig knæsette her som min egen Søn.
 Der skal dig Ingen røre det allermindste Haar.“
 Da Hottur med stor Glæde gik ud i Leiregaard,
 Og treen igien i Hallen, ei som en Træl, en Daare.
 Synet af hans Skionhed Bodvar glæded saare.
 Han sagde: „Sæt dig rolig hos mig, du flinke Pog!
 Der sidder du saa sikker, som i din Moders Krog.“

Nu blev det lyst i Hallen, men stille dog, som før.
 Bed alle Sovesamre var til Skoven en Dør,
 Hvoraf de vaagne Kæmper udsmutted uden Ord,
 At bade til Forfriskelse sig først i salten Fiord.
 Ret som den dovne Sælhund, der slumrer paa Steen,

Saajuart den hører Larmen, er ikke længe seen,
 Men vælter sig i Havet; saa Leirekæmper sprang
 Ud i de klare Bover fra blegghviden Tang.
 Ha, hvilken Larm og Latter pludselig opstod,
 Da i Fiorden atter var kolt det hede Blod!
 De leged som Sokalve, dukked hinanden ned,
 Og prøved, hvo i Vandet med størst Udholdenhed
 Beiret holde kunde: naar Een da stundom fik
 Af de salte Bølger en bitter Morgendrik,
 Da skoggerloe de Andre, mens han sprudled ud
 Med et fordreiet Ansigt den uvelkomne Slud.
 Ha, hvilke Heltetekroppe! Her, Thorvald! havde du
 Skikkelser til Guder let funden, hvis du nu
 I Leire havde levet, i Kraftens Helligdom.
 Ei til døde Stene da i det døde Rom
 Du bolde Landsmand trængte, for at fremstille stor
 En Odin, en Stærkodd, en Heimdal, Tyr og Thor.

Nu steg de op som Swaner, nysødt, som Askur sprang
 Af Barken første Morgen, da Lærken for ham sang;
 Tjorte sig deres Kiortler, gav deres Heste Havre,
 Og gif saa selv i Hallen at nyde deres Davre.
 Der fandt de Bodvar siddende ved Døren, svøbt i Skind,
 Med Hielmen trykt i Diet. Medens de gif ind,
 Han ændred ei en Mine. Det var saa Brug og Skik,
 At ingen Fremmed hilste, før Kongen indgif;
 Og Hrolf besøgte Mange. Derved sig Jungen undred.
 Bed Bordene de sig satte, det høit i Hallen dundred.
 Men da de Hott opdaged, som ifkun lidet glad
 Til Hæibords nu som Herre hos den Ukiendte sad,
 Led misfornøiet Mumlen. Man var ei længe seen,
 Snart fløi over Bordet igien paa ham et Been.

Heel ræd han blev til Mode; ved Spisen og ved Drik,
 Han mærked, Bersærkerne begyndte gamle Skif.
 Han hviffed ræd til Biarke: „Nu lad igien mig gaae,
 Skiule mig, gode Bodvar! i min Knoffelvræa.“
 Ham Bodvar holdt med Haanden saa fast, fuld af Harm,
 At nær han havde knækket Ungersvendens Arm.
 Han sagde: „Hvis du viger mig her til Skam og Spot,
 Hvis den med Ondt du lønner, som vil dig idel Godt,
 Da skalt du ikke komme levende, Træl! herfra.
 Jeg lover dig at bestierme, hvad kan du frygte da?
 Det er jo blot for Morstab. De Been er alle smaae.
 Est du en liden Kylling, som Hagl kan sønderslæe?“

Saa sad han taus beskeden, holdt sin Brede tam;
 Snart Knoffen traf Hottur, stundom traf den ham.
 Men da Beenhaglen vorte, da lumste Hromund tog
 Laarbenet af en Dye, som, hvis han rigtig slog,
 Var vorden Hotturs Bane: da, rolig i sit Sind,
 Hiin Knoffel Biarke fanged i Lusten med sit Skind,
 Greb den med Heltehoiren, stod op, sigted først —
 For sidste Gang da, Hromund! du lædsked din Torst;
 Thi som han Hornet tomte, traf Biarke ham i Panden,
 Saa Blodet over Diet sprang ned i Sølvkanden.
 Han blegned som en Dødning, vaklede, Tænder beed
 I Krampe, tabte Bagret, og faldt paa Gulvet ned.

Da blev et svarligt Bulder. Svibdagger Freden brød,
 Greb Sværdet over Biælken, at hevne Frændedød.
 Forbittret han sig skyndte, som det opbragte Dyr,
 Der Ungerne beroves. Beigal, som Usa=Tyr,
 Naar han i Kampen raser, skreg høit i Hallen: „Mord!

Død over fremmed Niding, som haaner Kongens Bord!
Op, Hromunds Drab at hevne! Jeg efter Blodet tørster."

Men som det vrede Bindsviin reiser sine Borster,
Naar Faren er for Haanden, med Pigge trindt bedækt,
Ei Ulven Bidet vover — saa stod af Helteslægt
Biarke den Fjirfskaarne med Hielm, Sværd og Skiold;
Hans Die lynte Døden, dog blev han rolig, kold.

Nu opsprang Hallens Døre: Danerkongen stod
Streng for de vilde Kæmper; det dæmped deres Mod,
De satte sig paa Bænken igien hver ved sit Bord.
Da raabte Eviðdagger: „Edle Drot i Nord!
Du taaler ei en Niding, som bryde vil din Fred.“
Da bød ham Danerkongen forblive paa sit Sted;
Man maatte melde Sagen, og da den var bekiendt,
„Han ligger paa sin Gierning, har sin Skiebne fortient,“
Raabte Hrolf hiin Gode. „Hvor ofte har ved Drif
Jeg eder ei forbudet den skammelige Skif?
Det har alt for mig ærgret, at I den stakkels Bog,
Den usselige Fiskerdreng ei skaaned i sin Krog.
Hvor længe skal det vare, Bersærken er et Dyr,
Et tappert vel og modigt, som ingen Fare skyer,
Men fattigt paa Forstanden, uden Adelsdyd,
Ukiendt med Baldurs Glæde, Freias og Bragis Fryd?
Men ved min Faders Aske, ved Heimdals Gullintop,
Jeg hviler ei, før pustet er Aand i denne Krop.
De Tappreste paa Marken i Nord, dem har jeg alt;
Der er alt meget vundet. Men Brødet mangler Salt,
Suurdeig, at det kan smage. Velan, det er begyndt.
Hromund, lumsk og grusom, har selv sin Død fremskyndt.

Er det en Viis at hilse paa venlig fremmed Helt,
Som giester Danerkongen; som over Sund og Bælt
Sikkert langsveis er dragen?"

Da følte hver Mand,
At Hrolf talte Sandhed, den gode Drot i Dan.
De Dinene sloge til Jorden, mæled ei et Ord,
Medens Kongens Trælle toge Liget fra Jord,
Dg bare det til Graven. Men Bodvar boied sig,
Dg raabte dybt bevæget: „Nu, Hrolf! jeg kiender dig.
Tak, for du har beskiermet et Liv i vilden Spil,
Som fra i Dag, min Konge! kun dig hører til,
Hvis du mig ei forskyder.“ Da Konningen fornam
Bodvars Navn og Herkomst, da favned han ham
Med vennesalig Gammen; thi Biarke's Helters
Som Straalen havde bredt sig fra Dovrefieldets Sky.
Han quad: „Bilst du beklæde min dræbte Kæmpes Sted,
Sær est du mig velkommen.“ Da smilte derved
Biarke den Fiirskaarne, men sagde fro i Skiemt:
„Urlig Mand i Lykken har Bennen ei glemt;
Dg den, som Kundhed viser, heel ofte Fare staaer,
At han til Tak for Gaven kun flere Bonner faaer.“ —
„Hvad har du meer at bede?“ spurgte Kongen mild. —
„Hvo der i Nattekulden mig laante Arne-Ild,
Har Fordring paa mit Benskab,“ svared ham Biarke kiæk;
„Dg den, som jeg har ængstet med Dødens kolde Skræk,
Maa jeg med Bistand trøste. Skal Biarke blive her,
En Plads du ved hans Side forunde Gutten der!
I Nat hans bolde Fader mig viste Giestfrihed,
Dog Drengens Knoffelgiemme af mig blev revet ned,
Jeg maa nødvendig bygge ham op en anden Borg,
At jeg den gamle Moder løser fra sin Sorg.“

Da smilte Danerkongen: „For din Skyld jeg vil
Paa Bænken Gottur tage, skændt i Heltespil
Han ikkun lidt er øvet, forstaaer ei Kæmpestik;
Jeg vil ei spare Maden paa ham, ei heller Drik.
Maaskee han Helt kan vorde.“

„Ja,“ svared Biarke flog,
„Den Green maa tidlig kræges, som ret skal vorde Krog.“

Credie Sang.

Nu lærte Biarke Gottur Alt, hvad hører til Krig.
Drengen var fra Kæmpen uadskillelig.

En Dag med raske Normand Gottur paa Jagten gik;
Da stirred den Fiirskaarne til Jord med mørke Blif. —
„Hvad fattes dig, min Fader?“ spurgte den muntre Svend,
„Jeg kiender dig jo neppe.“ — „Sæt dig hos mig hen“,
Sagde Norges Kæmpe, „hist ved den Oldtids-Geg,
hvor Søverbækken sprudler, og driver Blomsterleg,
Saa skal jeg dig kundgiøre, Son! hvad mit Hierte trykker.
Mit Mod jeg Danerkongen har viist i mange Stykker;
Dog har han mig opfordret til en Bedrift i Dag,
hvortil — jeg maa tilstaae det — sig Biarke føler svag.“

„Du svag?“ gienmæled Gottur, „nu, saa er Egen skior.“ —
„Min Son! en Geg kan fnækkes,“ svared ham Biarke. „Hør
Opmærksom paa min Tale: Siolund ved Heltehænder

Er rensset vel for Rovdyr; dog eet i Skoven render,
 Dog har en usæl Bifingsmand forstyrret Leires Fred,
 Paa Sneffen bragt en Mandbjørn til Herthas grønne Bed,
 Som voldet megen Dde, thi Mennesker og Dvæg
 Den myrder daglig grusom." — Bleg som en falket Bæg
 Skotted Hottur tilbage, han frygted Bjørnen nær.
 Men stille Bodvar Biarke bag skyggesfulde Træer
 Saadan vedblev sin Tale: „Ei meer, end Gedehamsen
 Paa Vælet, agter Normand i Throndelagen Bamsen,
 Et dagligt Spil bag Graner. Thi har mig Kongen sendt;
 Han meente, jeg med Jagten var bedst her bekiendt,
 Derfor han bød mig Fjenden, og veed ei, Biarke stod
 Heller i Strid paa Dækket mellem Liig og Blod
 Mod hundred stærke Fiender, i Hagl fra sorte Skyer,
 End han i Dag med Sværdet gaaer mod et enkelt Dyr."

Ei Hottur kunde fatte den bolde Normands Ord. —
 „Min Gut!" vedblev den Hellede, „min Farfar i Nord
 Var mægtig Drot i Opdal; man kaldte hannem Hring.
 Om min Faders Skiebne fortaltes sære Ting.
 Jeg var en liden Pebling; min Faders, Moders Død
 Og deres Livsbedrifter som Eventyret lod
 Tidt mig i spæden Dre. Hvo skielner Falst fra Sandt
 Som liden Trears Gutten? Mig Faderløse fandt
 Ragnvald, en ærlig Bonde, han opdrog mig til Svend;
 Men Bisen om min Fader hørte jeg tidt igien.
 Maa ei en ærlig Fader elskes af sine Børn?
 Hvor tidt begræd din Søn dig, ulykkelige Bjørn!

Saa sigte sære Frasagn: min Fader tidlig misted
 Sin Moder, Ragnhild Fagre. Da Kongen havde fristet
 Slig Skiebne, Gubben meldte: „„Man lever kun eet Liv,

Jeg søger mig ad Aare paa ny en Benneviv
 For den, mig Doden roved.““ Han sendte sine Mænd
 Til søndre Land, at finde sig Hustru igien.
 Men snelt et rædsomt Uveir dem jog fra varme Kyst;
 I sorte Bolger Havfruer med skumhvide Bryst,
 Med Lyn i røden Die, drev Sneffen op mod Nord.
 Mellem Isens Stumper den standsed i en Fiord
 Fiernt i det nøgne Finmark, hvor Granen meer ei staaer;
 Hvor selve Fyrren slipper; hvor Birken Aar for Aar
 Kun voxer som et Ukrudt, en liden fattig Hæk;
 Hvor ingen Fisk meer findes i Elv eller Bæk;
 Hvor Mossen trives kummerligt, har tabt sin Farve grøn,
 Og sortebruunt sig strækker mod Klippen.

En Bøn

Til Aerne de gjorde, ventende Doden brat.
 Den hvide Snee dem hylled i bældørke Nat.
 Da bleve de vaer i Orken i Nattens folde Gys
 Langt borte som en Stierne; det var et jordist Lys.
 Did deres Bei de styred. Hvad troer du vel de saae?
 Som under en Glarkloffe hvælved sig Lusten blaa
 Hoit om en deilig Grønning med spraglede Blomsterbed.
 Min Farfars bange Sendemænd gyste derved.
 Thi Grønningen med Luftblaa stod midt i Sneens Nat;
 Snee gled fra klare Hvælving, mens den daled brat.
 Og i den brogede Runddeel, bestraalt som af en Sol,
 Saae de to skionne Qvinder, hver paa sin gyldne Stol,
 At binde Blomsterfrandsen i Skyggen af et Træ,
 Hvor Purpurfugle quiddred i lune Birkelæ.

De smiilte, da de tydeligt i Nattens Gnistersnee
 Bed Skimt af Lysset derinde grandt kunde see

Forfrosne Kæmper skiælve; de bød dem ind i Lund.
 Da mælede den Ældste med Smil paa røden Mund:
 „„J undres ved at see os i dette Vintermorke,
 En Foraarslund i Baaren, hensat i Finmarks Drke?
 Man Kunsten vel maa bruge, man som et Barn har lært,
 Fra Undergang at redde, hvad Hjertet meest har kiært.
 Hiin gamle Finnekoning, en Gubbe mere kold,
 Solvgraa meer, end Vintren med Isens klare Skiold,
 Har beilet til min Datter, den ranke Lilievand,
 Med Rette kaldet Sneehvid, thi Sneen ei kan
 Bramme med større Hvidhed, end hendes Haand og Barm.
 Dog der den ei fryser; den blænder ungdomsvarm.

For at redde min Datter, for at undgaae hans Garn,
 Jeg flygted hid til Finmark med mit eneste Barn,
 Men tog lidt med af Baaren, lidt Blomster, lidt Grønt,
 Lidt Aftensol, lidt Fugle; det klæder saa fiønt.
 Nær Isens evige Slotte, Vintrens lange Nat
 Har vi vor lille Trægaard midt i Sneen sat;
 Og medens Stormens Drne derude sig svinge
 Med Hyl fra Fjeld til Fjælde paa nordlysrode Binge;
 Mens sorte Mudder vælter iiskoldt, som storknet Blod,
 Af Skorpens brustne Side til Glivagas Flod —
 Det morer os herinde, hvor hver fornøiet sidder,
 At høre Kildens Risten, lystig Sisgenvidder,
 Mens broget Sommerfuglen i Solen flager her,
 Som Sneens hvide Flokker i Maanskinnet der.
 Kom ind, at spise Jordbær, saa modne, saa søde,
 Udflækket i vor Morgen-, i vor Aften-Rode!
 Kom ind, at see min Datter; thi hun har intet Graat,
 Kun asfelyse Langhaar. Det klæder hende godt.““

De Sendebud betragted hiin lilieranke Mø;
 De tænkte: „Længe rider Kong Hring under D,
 Før han sliq Hustru finder, og længe Kiolen staae
 Vi Somænd lade daglig i Bølgerne blaae,
 Før vi en Jomfru træffer, at bringe gamle Drot,
 Af halv saa sielden Skionhed. Han vist vil tykkes godt
 Om denne ranke Sneehvid. Ordsproget taler sandt:
 Uventet kommer Lykken; ofte man den fandt,
 Hvor mindst man den søgte. Vel er Konning Hring
 Ei meer i Ungdoms-Baaren; det siger Jngenting:
 Har Hosten ei sin Skionhed, skiondt den er ikke Baar?“
 De frembar deres Grind i grønne Urtegaard
 For Finnekonens Datter. Efter hendes Sind
 Var denne bratte Beilen. Skibet fik Bind,
 Da Moderen med Sneehvid berørte Dækkets Kant.
 Strax den skionne Trægaard i Sneen forsvandt.
 Med gunstig Bør de hurtig Finmarken forlod,
 Og seilede til Dpland, hvor Bryllupet stod.

Men staffet kun var Glæden. Til Husbondens Bæe
 Sneehvid blev imod ham kold, som hviden Snee;
 Han hende var for gammel, hun fødte ham ei Børn.
 Men skion var hendes Stedsøn, Ungerøvenden Biorn.
 Hun med forelsket Die paa Gutten daglig skued;
 Hestige Flamme voldsomt i hendes Hierte lued.
 Hun tilstod ham sin Attraa med frække Frillesind.
 Da pletted en Kindhest den rosenrøde Kind,
 Han opbragt hende stødte tilbage med Foragt.
 Sneehvid, ved Slaget til Rasenhed bragt,
 Strax brugte sine Kunster; en Ulvehandske tog
 Hun op af Sølvskrinet, dermed hun ham slog.
 Da brat han sig forvandlede: de lysegule Lokker

Blev sorte Biørnebørster; til Kløer og plumpe Soffer
 De smukke hvide Hænder. Hans Ansigt, som før
 Ligned Freir, naar han smiler i Balastkialsens Dør,
 Bedæftes af en Hætte med tykke Drer smaae.
 Munden lod hun spaltet til Drerne staae.
 En tyk og lodden Finmut indhyllend ranke Liv.
 Da raabte skion Sneehvid: „„Foragt nu Kongeviv,
 Og beil til Bondedatter; skynd dig i Skoven ud!
 I Huln ved Elven du træffer din Brud.““

Bera, Svendens Fæstemø, saa længselsfuld mon staae;
 Men da en Biørn i Skoven hun nærme sig saae,
 Forfærdedes den Fagre, hun vilde Flugten tage.
 Endnu engang paa Veien saae hun sig tilbage —
 Stirred i hans Dine, da kiendte hun ham brat.
 Diet, Siælens Bindve, florer ei Nat
 Ved Hærens Tryllekunster. Ved Seid vel hun kan
 Forvandle til Slange, til Fugl, til Dyr en Mand;
 Men Menneskeoviet dog altid han beholder
 I Pelsen som Biørn, som Dm i Slangefolder.

Knap stod hun udi Huln med Biørnen, før igien
 Til Menneske forvandlet hun fandt sit Hiertes Ben.
 Der samlede de ofte ved mørk Midienat;
 Men neppe skinte Solen i Østerlide brat,
 Før Biørnen som et Hovdyr med Labber og Skiæg
 Faldt ind i Kongens Hiorder, dræbte Hyrder og Dvæg.
 Vel han sig maatte vogte, naar Morgnen var nær,
 At grumt han ei myrded den, der var meest ham fiær.
 O, min usalige Fader! Han ønskte sin Død,
 Og ei han ventede længe. Konningen bød

Paa Dronningens Begiering sit Hof i Baaben staae,
Mod den grumme Mandbiørn paa Jagten at gaae.

„„Hør,““ sagde min Fader, da sidste Gang i Lunden
han talte med min Moder, „„snart Forløsningsstunden
Sig nærmer, kiære Vera! Min Død stunder til;
Mig bæres for, at Sneehvid sin Hevn smage vil
I al dens bittre Fylde. Men ville de mig fælde —
Jeg viser dem i Skoven min sidste Manddomsvælde,
Dg kiøbe skal den Dnde min kiærkomne Død
Med sine Benneris Nedlag.““ Veras Taare flød;
Men Biørn, min kiække Fader, saa vedblev sin Tale:
„„Gi kan en Mand sin Skiebne ved Klynken forhale,
Gi heller eier Livet for mig særdeles Gammen;
Dog trøster det i Nøden, at her vi fandtes sammen.
Saa hør mig, kiære Hustru! Naar nu af Landsesting
Jeg fældet er til Jorden, du finder den Ring,
Som du mig gav i Fæste, som min Finger bær,
Dit Trostabspant i Livet, du mig til Døden kiær!
At bede min Fader blot du har behov
Om det, som Biørnen giemmer under venstre Bøv.

Nu vil jeg meer dig si: du søder trende Sønner.
Thor give, hver med Trostabs og Tapperhed dig lønner!
Kald da den første Frode, den anden Thorer kald,
Den tredie Bodvar hedde! I Høien er en Hal,
Hvor jeg har giemt de Baaben, som hver sig hente måa.
Men Morgenhanen galer, min Biv! lad mig gaae,
At ikke jeg i Hulen et Utsyffe bliver,
Dg glubst, hvad mig er kiærest i Verden, sønderriver.““
han gif.

Knap var han ude, saa hylled Biørneham
 I Bels det ranke Legem. Da hørtes Hundeglam;
 Biørnen blev af Kongen og Dronningen forfulgt,
 Samt mange stolte Hirdmænd. Ei Sneehvid havde dulgt
 Sin Harm mod lodne Røver, som dræbte hendes Dvæg;
 Let den gamle Husbond hun daared til en Leg,
 Som kosted ham hans Arving. Vel værged Biørnen sig
 Dpreist med sine Labber, fiæk og mandelig,
 Den fældte mange Fiender; med Spyd, med Piil i Side
 Tilside den dog asmagtig i Græsjet maatte bide,
 Men kasted først sit Die paa Faderen saa sært,
 At Livet blev fra den Dag ei længer Gubben fiært.

Min Moder gif til Kongen i norske Graneskov,
 Bad om hvad der skjultes bag Dyrets venstre Bov,
 Dg snart sin Ring gientkiendte; da fik hun Beviis
 Fuldt op i Biørnedrabet paa sin Husbonds Forliis.
 Men Sneehvid lod sin Dndskab udraase; thi hun lod
 Den dræbte Bamse stege, da rundet var dens Blod,
 Derpaa hun for min Moder usalig monne gaae
 Med Biørnekied paa Brikken, skar det i Stykker smaae,
 Tvang hende til at spise, trued, hvis hun afflog,
 Med piinlig Dod paa Stedet. To Bid min Moder tog
 I rædselsfulde Jammer; men tredie Gang hun skreg:
 „Giv heller strax mig Døden!“ og sank til Jorden bleg.
 Da vendte hende Ryggen med Haan den fæle Dronning,
 Dg qvad: „Din Biorn ei deler meer med dig sin Honning.
 Skynd dig til dit Leie! Nu har mit Hierte No:
 Uhyrer skal du føde, hvad om det saa blev to!“

Min stakkels Moder i Løndom fødte Sønner tre.
 Elgfrode, den første, til Navlen var at see

Som Elsdyr, den Usæle. Den anden, Thorer god,
 En vacker Dreng for Resten, men med en Hundesod.
 Det voldte Biørnefiødet. Jeg, det tredie Barn,
 Bar vorden uden Lyder, jeg undgik Herens Garn.
 Min Moder døde fra mig i mine spæde Dage.
 Om Thorer, Elgfrode jeg Intet veed. Tilbage
 Jeg blev hos gamle Ragnvald; i mit tolvte Aar.
 En Midnat han mig viser den Høi, hvor Sværdet staaer.
 Mens Maanen giennem Døren straalte rædselsfuld,
 Jeg fandt min gode Snertir, uddrog den af Muld.
 Mangen havde prøvet før at faae Sværdet der;
 Som i Stenen voget, det sad for Andre qvar,
 Jeg drog det, som man drager af skiore Jord en Rod,
 Og stedse mig i Kampen min Snertir var god.

Kong Hring var længe gravlagt. I Throndelag i Strid,
 Ved Hærværk, ved Manddom forgik min Ungdomstid.
 Jeg Hære mig indlagde ved Hildurs blodige Leg,
 Og Biarke man mig kaldte, liig Barken af en Geg.
 Den usjelige Sneehvid faldt brat for mit Sværd.
 Tilgiv, min gode Snertir! hun var dig ikke værd.
 Jeg haabed at gienvinde min Faders Eiendom,
 Men kunde ham kun hevne. Da Hrolfs Rygte kom
 Til Norge, som en Trækfugl, der siunger i Vaar;
 Og ned fra Dovrefieldet jeg gik til Leiregaard.
 Nu veedst du Alting, Hottur! Trofast i Færd
 Drager for Kong Hrolf jeg Snertir, mit Sværd;
 Kun denne Biørnejagten — er høist min Siæl forhadet;
 Og dog maa Bamsen bløde for Stierneblink i Nat."

Her taug den gode Bodvar, saae i Bækkens Flod,
 Mens Hottur nysgierrig, hiertegreben stod,

Støttende sig til Spydet, og vilde høre meer. —
 „Hvergang en Biørn i Skoven jeg ene vandre seer,
 Bedblev alvorlig Biarke, „paa min Fader jeg tænker.
 Ei Biørnen kiender Ulvens, ei Løvsjens, Rævens Rænker,
 Er fielden blodigt Rovdyr, skiondt den er lagt for Had;
 Melk er dens bedste Drikke, Honning dens bedste Mad.
 Et Menneſke den ligner, naar paa Bagbeen den staaer,
 Tungſindig helst alene den om i Skoven gaaer,
 Lytter opmærksom gierne til Føſſens Suselyd,
 Bed Lurer, ved Trommer, som Helt, den finder Fryd,
 Angriber fielden Bonden; men ſaaret af hans Piil,
 Frygter den ikke Døden, forfølger med Jil
 Hevngierrig stolten Fiende med Kloer og ſkarpe Bid.
 Den har tolv Mænds Styrke, dobbelt Mandens Bid;
 Bee, hvo den ikke fælder ved første Pileſtud!
 Dog vil jeg uden Bægning lyde Kongens Bud.
 Jeg hører dybt alt brumme den-vilde Bamſe hiſt.
 Ruſende frem i Harme, brækker han Skovens Qviſt;
 Han æder Dødmænds Legem, vanartet fra ſin Slægt.
 Hvis Pilen ham ei dræber, da falde du med Bægt
 Paa ham, min stærke Snertir! Thi Hotturs blege Kind
 Lover mig liden Biſtand; han ſegter kun med Vind
 Og med de rædde Fiſke.“

Som talt var diſſe Ord,
 Bodvars Piil fra Strængen i Biørnens Bringe foer.
 Ei dødeligt var Skuddet, og Bamſen ſtyrtes mod
 Hiin drabelige Kæmpe; paa Pelsen flød Blod.
 Biarke da vilde drage ſin Snertir paa Stand;
 Men i Taſteremmen indvikled stærke Mand
 Den frygtelige Glavind. Det vorden var hans Død;
 Da glemte Hottur Frygten, dybt ſit Spyd han flød

I Biørnens venstre Dre, styrted imod den kæl.
 Kun for sin Fostersfader han folte Dødens Skræk,
 Sin egen Fare glemte; hans Banghed forsvandt,
 Bamsen i Fiskergutten en tapper Fiende fandt.
 Han raabte: „Plumpe Riding! sliig Helt vil du myrde?
 Har han mig ei forsvaret, som sine Lam en Hyrde,
 Da Kæmperne paa Leire mig hugged med Been?
 Nu vilst du sønderlide hans Krop bag Skovens Green?
 Nei, det til Løgn skal worde, du pralerste Jæ!
 Din Aand du skal udgive bag dette Bogetræ.“
 Saa talt, han altid stinged; den var alt længe død,
 Men Hottur i sin Jver gientog de stærke Stød.
 Ved Kilden havde Biarke sig sat, høit han loe,
 Drengens raske Jdræt ham Hiertet gjorde fro.
 Han mærked, der var Evne, Villien var stærk;
 Og gottede sit Die ved det fuldendte Bærk.

Derpaa han skrued Laaget af gyldne Drillehorn,
 Med Mundgodt forsynet, god bag en Slaaentorn
 Deri af Biørneblodet; saa rakte han med Tak
 Det Hottur hen i Hornet, og sang, mens Drengen drak:

„Naar Odin vinker,
 Naar Sværdet blinker,
 Er Helten glad;
 I røde Strømme,
 I Liig, som svømme
 I Birtingsbad,
 Paa Lynets Binger
 Han iler kold,
 Naar Rota svinger
 Sit røde Skjold.

Fornemmer du ei Noget?" spurgte Stridens Mand. —
 „At mine Kræfter voge, jeg fuldvel mærke kan,"
 Svared den unge Kæmpe. Da Biarke Spydet stak
 I Jord, hvor den var blodigst, og sang, mens Drengen drak:

„Hans Baaben runge;
 Den blanke Tunge
 Han svinger stærk.
 Til Balhal rider,
 Naar Sværdet bider
 I Pandserfærk,
 Den raske Kæmper,
 Hvis Mandemod
 Gi Skrækken dæmper
 Blandt Liig og Blod.

Fornemmer du ei Noget?" var Bodvar Biarkes Ord. —
 „Nu Frygten faldt som Laage, som et Hæreflor,"
 Svared hiin unge Kæmpe. Da Biarke af Egen brak
 En Qvist, vandt den om Spydet, og sang, mens Drengen drak:

„Ddin med Flammer,
 Thor med sin Hammer,
 Med Rølle Tyr,
 Og Kampens Piger
 Til Jorden stiger,
 Naar Baaben gnyer.
 Naar Luren tuder
 Som hungrig Biørn,
 Da loffes Guder
 Til Kampens Børn.

Fornemmer du ei Noget?" spurgte ham Klippens Søn. —
 „At Hildurs Leg er herlig, Heltens bedste Lon,"
 Svared hiin unge Kæmpe. Da med et Glædesblik
 Signede Biarke Bægret, og qvad til Svendens Drif:

„Hvad er vel Livet?
 Et Pust i Sivet,
 Som synker ned;
 Et Spil af Kræfter,
 Som higer efter
 En Evighed.
 Til Evigheden,
 Saa morgenrød,
 Gaaer Lei heneden
 Kun giennem Død.

Fornemmer du ei Noget?" spurgte ham Fiendens Dder. —
 „At Asa=Thor fortrolig min Aand i Skyen møder,"
 Svared hiin unge Kæmpe; „jeg hører Niolners Klang
 Paa stærke Kobberskiolde." — Da Bodvar Biarke sang:

„Blandt Misd og Piger,
 Du danske Kriger!
 Blandt Blod og Liig
 Du rask dig svinge,
 Til Rotas Binge
 Bortvister dig.
 Med Sværd fra Bælte,
 Med Egefrands
 Sig sømmer Helte
 Den sidste Dands.

Fornemmer du ei Noget, da Hornet er udtømt?"
 Spurgte den norske Kæmpe. — „For Signe Hiertet ømt
 Med Freias Ild skal brænde, til det banker ei meer.“
 Svared Hottur heftig; „men nu jeg hende seer
 Forvandlet til Valkyrie, den blide Gefions Mø.
 For Grolf, for Biarke, Signe hvor let, hvor sødt at døe!
 Jeg viger ingen Stridsmand i Leirekongens Bo,
 Selv ikke Bodvar Biarke. Vilst du mig ikke troe,
 Saa lad os Kræfter prøve!“

Da den Fjirskaarne sprang
 Fra Stenen, greb den Ranke; paa den grønne Bang
 De brødes længe, tumledes bag skyggesfulde Træ.
 Ikke Biarke mægted at sætte ham i Ræ.
 Hott slog med vældig Næve, greb saa med stærken Arm
 Sin Pleiesfar om Livet, boied ham i Harm,
 Som Stormen Egen bøier; men ei dog Egen knak.
 Biarke raabte: „Manddom af Blodet du drak;
 Men jeg har ogsaa druffet. Du svækker ei mit Mod.“
 Som tvende haarde Klipper ubøielige stod
 De længe mod hinanden. Da raabte Biarke: „Nof!
 Langt borte seer jeg Kongen hiddrage med sin Flok;
 Nu vil en Skiemt vi øve.“

En Rustning, gjort af ny,
 Han havde med i Skoven, den Hottur han mon flye.
 Hielm og Bryniehoser drog selv han Gutten paa;
 Smukt kneised unge Fisser i Staalbrynien blaa,
 Med Hielmenettet draget dybt over Næse, Mund.
 Som en fremmed Kæmpe paa Bakken i Lund
 Stod rank han med Spydstagen; stærkt funkled hans Die.
 Bag Hælken giemte Biarke hans Hat og Fiskertrøie.

Kongen kom med Rude, sin ældste Søster huld,
 Med sine tappre Hirdmænd og med den stolte Skuld
 Paa sorte, røde Gangere; men Kongens Hingst var hvid.
 Grolf hilste Bodvar Biarke med Høviskhed blid.
 Ein Høg, den frække Habrok, han holdt paa sin Haand;
 Den længtes efter Jagten, at slippe fra sit Baand.
 Da Grolf opdaged Biørnen, som senestærk og stor,
 Af Spydet giennemboret, i Blodet laae paa Jord,
 Han raabte: „Bodvar Biarke! Thor signed dit Skift,
 Du fældte Biørnen ene, med tolv Kæmpers Kraft.“

„Nei, Herre!“ svared Biarke, „jeg monne den ei fælde.
 Seer du hiin ranke Kæmpe, som kneiser med Bælde
 I prægtiglyse Brynie? Han kom til Hielp i Nød,
 Da Bamselabben trued mig med den visse Død.
 Just som jeg vilde drage mit Sværd til Dyrets Drab,
 Blev det viklet i Remmen. Alt aabned sin Flab
 Den forbittrede Bamse, mens jeg stod værgeløs;
 Da kom til Hielp i Nøden hiin drabelige Knøs.
 Han har Uhyret fældet, som slugte Køer og Faar,
 Og til dig tro at tiene beredt min Kæmpe staaer,
 Vilst du ham Sværdet række og tage hannem i Ed.“
 Danerkongen rakte med vante Høviskhed
 Den fremmede Kæmpe Sværdet. Han Trofabseden svor.
 Men see — da Hielmanettet fra Svendens Bænde foer,
 Kiendte de alle Hottur!

„Ha,“ raabte Grolf, „du har
 Dig viist i denne Morgen som fielden Kæmpe svar.
 Du dobbelt haver tient mig, thi først du Biørnen vog,
 Saa hindred du, at ei den min Biarke sønderflog,
 En Helt, som ei jeg misted for hundred Biørnes Død.“

At beholde Sværdet til Løn ham Kongen bød,
 Det skionne Gyldenhialte, og qvad: „Fra denne Dag
 Skal Hottur hedde Hialte; Biornens Nederlag
 Derved erindret være!“

Som af en Drøm opvakt
 Stod Hialt' i Skoven ene. Til den fierne Jagt
 Henreed alt snelle Skare. Men da han atter saae —
 Mødte ham med Elskov to Jomfrusøine blaae,
 Og et Par Arme hvide, med gyldne Ringe smykt,
 Aabned sig for den Kiække. Da blev til Hiertet trykt,
 Hialte! du af din Signe. „Min Konning! min Mø!“
 Raabte den Hugprude. „Nu, Odin! lad mig døe;
 Ei mere høit kan Aanden svinge sig fra Stov.“ —
 „Jeg fletter lyse Roser i dine Egelov,
 Svared, smal i Midie, den fagre Lillie smelt;
 „Med Aft og Kiælen Elskov lønnes bedst en Helt.“

Fjerde Sang.

Saaledes havde Biarke til Helt forvandlet Hialte.
 Men ofte foer i Baad han paa Boverne salte
 Med Fostersonnen fagre; Hialte danned ham
 Til Giengield til en Fisker. Ei agted de for Skam
 I Fredens Tid at stride mod Storm og Kastevinde.
 En ædel Siæl forgietter ei stolt sit Ungdomsminde;
 Og Swanen, skiondt den flyver over Krat, over Tiorn,
 Dvergaær i Skionhed selv stærken Kongeørn,

Forsmaaer dog ikke Sivet, men pladsker tidt i Dammen
Med tamme Gæs og Uender — som Børn de legte sammen.

Den vilde Larm ei hued Biarkes stille Sind;
Heller han i Jollen mored sig med Bind.
Dg tro var Hjalte Havet, som en oprigtig Danske,
Skiondt det tunge Slagsværd han bar i pladet Handske.
Han elsked sine Forældre, deres ringe Stand.
Tre Fjst han bar i Skioldet, malt i det sølvblaa Vand.
Saadan Baulundurs Bidrik med dybe Heltestrammer
Bar, som Kong Didriks Kæmpe, Smedetang og Hammer.
Det gamle Nordens Helte, som Græker, skatted Kunst
Dg hver en findrig Jdræt. Middelaldrens Dunst
Først taabelig foragted, hvad ei den monne forstaae;
Dg mangel gammel Daarskab fik Nutids Raabe paa.

„Siig mig,“ spurgte Biarke den unge Helt engang,
Da de i Havblik angled, og Tiden faldt dem lang,
„Hvad fattes Kongens Søster, den hulde Rude? Sielden
Man hende seer i Hallen. Helst hun vandrer i Qvælden
Dybt i Skoven ene til dunkle Midnat silde,
Hvor Nattergalen kluffer ved Hroars klare Kilde.
Hun har et deiligt Ansigt; men paa de hvalte Bryn
Ruger stille Sorgmod, og florer hendes Syn.
Selv Kongen, skiondt saa venlig og tapper, er ei fro;
Jeg saae ham ofte sukke, naar Kæmperne loe,
Mørk, som den ranke Fakkell, der nærer Lysets Glands,
Kulsort, som Ratten, kronet med Stierners Kongekrands.“ —
„At Hrolf tidt stille sørger,“ svared Evipurs Søn,
„Er intet Under, Biarke! Han sig græmmer i Løn
Over en usæl Skiebne, som Intet ændre kan.
I Blodskam blev undfanget Nordens største Mand;

Dg skiondt ved fielde Dyder han tvætter ud sin Skam,
 Saa den af Alle glemmes, den glemmes ei af ham.
 Mig tykkes, just for Helten det er en Ære stor,
 At bedste Frugt i Solen paa Gjødningsbænken groer.
 Dog ikke Fødslen ene har Hrolf bedrovet giort;
 For en huldsalig Qvinde slog hans Hierte stort,
 Hun, som en Lilie, blegned i Ungdoms fagre Baar.
 Men hvorfor Rude stille med Sorg i Skoven gaaer,
 Jeg gierne dig fortæller; dog lad os først i Læ
 For Solen styre Baaden bag dette Piletræ!"

Hurtig hialp ham Biarke Baaden did at roe,
 Dg da i Pilestykken svalt nu sad de To,
 Bedblev Hialte Taler: „Vor Konges fagre Søster
 Græmmer et daarligt Løfte, Intet hende trøster,
 Dg ei i hele Skoven, saa vidt og grønt den gaaer,
 Vorer en Urt, som mægter at læge hendes Saar.
 Et ubesindigt Løfte, ret som en Sygdom fuul,
 Sundheden undergraver bag hemmelige Skiul;
 Man daglig seer den Syge, har Medlidenhed,
 Men Raad for Banesaaret selv Gir ikke veed.“

„Hvem gav hun da sit Løfte?“ spurgte Biarke i Harm. —
 „Berømt for fielden Tapperhed i Bryst og Heltearm
 Var fremfor alle Hirdmænd Agnar Ingilsson,
 Svared Hialt' Hugprude; „og til en værdig Løn,
 Fordi han Danerkongen hialp paa Odinsø
 At fælde den gierrige Korik, loved hiin vene Mø
 Ham ukiendt Haand og Hierte. Men da hun Agnar saae,
 Graanede hendes Himmel, og var ei længer blaa.“

„Var han da fæl og vanskabt?“ spurgte den norske Herre. —
 „Han kneiser stolt, som Auka=Thor, der ager i sin Kærre.“

Svared Hialt' Hugprude. „Men fast som Gudens Lyn
 Ildrodt ham Haaret brænder; mørkerøde Bryn
 Spænder han som en Bue, der skyder giftig Piil.
 Som Malurt Ræben snerper, han drager sin til Smil.
 Stor er han af Legem, velstabt, knoffelstærk;
 Ingen Helt i Marken vel øved Odins Bærk
 Med mere Bold og Bildskab. Hans Mod er Raseri;
 Mens Een kun Andre fælde, let Agnar fælder ti.
 Men lumst han er i Freden, hovmodig, spodst og kold;
 Den lange spidse Hage skiuler han bag sit Skiold,
 Og leer ad Andres Alvor med tirrende Foragt.
 At han er første Kæmpe, har selv han ofte sagt,
 Og Ingen meer modfiger, hans Ord nu Alle troe;
 Hver Tvivler han med Sværdet hen over Giallerbro
 Biste til Dødens Rige. Men skal der prales ret,
 Han taler ei om sin Manddom, men om sin Helteæt,
 Den han fra Odin regner. De stolteste Bersærker
 Folge med ham i Hærværk; og hvergang Kongen mærker,
 At Agnar atter vender med Seit til Leiregaard,
 Grolfs Pande Skyen dækker; thi som en Frost i Vaar,
 Hver Knop han ødelægger ved sin Tilbagekomst,
 Der i Drottens Solskin tegnede til en Blomst.“

Mens Hialte saadan taled, dækked af Skyer en Brimmel
 Lidt efter lidt med Sortegraat den lyse Astenhimmel.
 Et Tordenveir opførte sin Muur; den var at see,
 Som Dovres tykke Fielde, taffede med Snee.
 Igiennem Skyens Abning i Vester Solen sendte
 En eneste lang Blodstraale. .Kovbegierlig Glente
 Gi svæved meer over Skoven, Muusvaagen søgte Skiul,
 Forfærdelig blev Himlen, brandrodlig, mørkeguul.
 Til Stormens dybe Drapa begyndte høit at dandse

Bølgerne paa Havet med hvide Liliefrandsø.
 Som gamle Folk, der Deel meer i Dandsen tager ikke,
 Stod Egene paa Stranden, med Hovederne de nikke
 Ud lystige Ungdoms Lege. Som Svalerne paa Jord,
 Dybt Maagerne paa Havet med dalende Binger foer.
 Da begyndte Braget, forfærdelig var Larmen.
 „See!“ hvisted Hialte sagte, „seer du ham ei paa Karmen
 Med sine skiæggede Bukke? Jeg Hiulet gnistre saae,
 Bukkeskiægget lyste; nu vil han snarlig slaae
 Med Miolnir Tordenskraldet, den vrede Auka-Thor.
 Freir naade den, han træffer! See, hvor Bølgerne groer
 Fra Luer op til Bakker. Vi Landet søge vil.
 Jeg siner alt derude den fæle Marbendil,
 Havmanden, som sig viser, naar Døden forestaaer;
 Han svømmer i Skalsbrynje med lange røde Haar.
 Den Hielm, han har om Jøsen, det er Egirs Hielm,
 Den gier ham tolv Mænds Styrke. Langspydet af Elm
 Han under Armen holder, derved han svømmer let.
 Nu vedder jeg, Margyge med sine lumske Net
 Er langt ei borte; Manden at følge hende lyster.
 Til Bæltsted som Qvinde; Stierthale, lange Bryster,
 Og Hinden mellem Tæer og Fingre vise klart
 Dog, at hun er en Havfru af fordærvelig Art.“ —
 „Lad af at drømme!“ Biarke giensvared; „jeg vil vedde,
 Det er en Mand i Havsnød, som strax vi maae redde.“
 Da Hialte hørte Biarkes Forsikkring om en Mand,
 Brugte han vel sin Aare; snarlig da paa Strand
 Den Fremmede de bierged, lagde ham paa Gruus,
 Hvor selv han kraftig opsprang, og gif i Svipurs Huus,
 Fulgt af de tvende Fiskere. Tilfreds der han skued,
 Hvor lystigt Arne-Jlden luun i Hytten lued.
 Han tørred sine Klæder ved varme Skorsteensglød,

Uspudjed sine Baaben; og knoffelstærk, rød
 Han sad nu der — som Agnar. Ham Hjalte kiendte strax;
 Men Agnar Ingen kiendte. Bæltets Baabensfar
 Han lagde blank paa Bordet, tømte Svipurs Kruus,
 Og medens Stormen derude sagtnede sine Bruus,
 Han stormed høit i Hytten:

„Det lyktes dig kun slet,
 Lumste Ran! at quæle Grams, Humbles, Haddings Ut.
 Om end mit Skib forliste med alle tappre Mænd,
 Stærken Agnar Ingilsson tilovers blev igien;
 Nok til at tugte Biarke med samt hans Fosterbarn.“ —
 „Hvad“, spurgte Fiskerhelten, skiult bag Hyttens Garn,
 „Har du saa stort mod Biarke? Kiender du ham, min Helt?“ —
 „Først nylig“, svared Agnar, „over Hav og Bælt
 Er han til Danmark dragen, mig ufordragelig;
 End kiender jeg hannem ikke, men han skal kiende mig.
 Om Kongen end vil taale, forsængelig meer, end god,
 Og høit berømt i Norden — sær for sit Taalemød;
 Om Kongen end tilsteder, at man hans Hal igien
 Med paltuge Stakarle, med ringe Almuesmænd
 Til Bæmmelighed fylder, saa taaler jeg det ei.
 Naar Agnar staaer i Hallen, maa Hjalte gaae sin Bei.
 Hvor tør en Fiskerpebling dristig sig understaae
 Med Konge-, Jarle-Sønner i Fosterlag at gaae?“

„Min Herre!“ svared Biarke, veltalende, med Bægt,
 „Kun svag mod rige Guders er Mennekkenes Slægt,
 De største Manddomsevner mod Ujernes kun smaae,
 Og dog, saa smaae de ere, de ere fiendne, saa.
 Nødvendig Frugt ei findes, hvis Kongen ei har Lov
 Med Wiisdom den at søge bag hele Landets Skov.

Naar du et Skib vil bygge, mon du et Gierde slaaer
 For nogle gamle Stammer, og siger: kun hvo staaer
 Paa denne Side Gierdet, til Sneffekiøl skal bruges?
 Mon troffet tidt ei Egen af Myrerne sluges?
 Naar nu til dode Skibe man Biælken vælge maa,
 Hvor den ogsaa voger — mon ei de Mænd, som slaae
 Mandhastige paa Dækket, behove slikt et Balg?
 Troer du maaskee, at Helten, som Trællen, er til Salg?"

Forundret ved hans Riækhed Agnar paa ham saae;
 Men Biarke vedblev rolig i Sømandstroien blaa:
 „At Trællen ei tilstedes at bære Skiold og Sværd,
 Nu, der er Syn for Sagen: til dristig Herrefærd
 Den Æt ei længer duer med døsigkolde Blod,
 Uden Helteraskhed, uden Udelmod.

I mange hundrede Vintre forkuedes af Frost
 Finnerne, deres Fædre. Ved tarvelige Kost
 De trives bedst bag Ploven; til Manddoms-Idrætter
 Skielve de, som Dverge, der gaae mod stærke Jetter.
 Maaskee med Tiden, Herre! forædlet deres Æt
 Tvætter med Fiendebloodet ud den dunkle Plet.
 De stolte Sønner svinge Sværdet maaskee den Dag,
 Da mangen gammel Stamme visner oldingsvæg.
 Nu skeer dem Ret. Men Hjalte, hvad har mod ham du?"
 — „Ti!"

Raabte vreden Agnar. — „Er Hjalte selv ei fri,
 Vedblev den vise Bodvar, „af ærlig Fiskerstand?
 Hvad har du mod en tapper, fattig Almuesmand?
 Hvad har du mod en Fisker, som reddet har dit Liv?"

„En Krands jeg under Fiskeren af Havgræs og Siv,
 Men ei af Egeblade," svared stolten Kæmpe.

„Jeg ingen Mand foragter, som farer spag med Lempe.
 Eder jeg strax betaler, I ærlige Svende to!
 Med hviden Solv min Nedning, Opholdet i jer Bo.
 Men faaer jeg fat paa Biarke!“ — „Hvad har dig Biarke giort?“
 Spurgte ham den Fiirfskaarne. — „Hans Navn er for stort,
 Det maa min Sag beklippe,“ svared stolten Herre.
 „Min Nidkiærhed han turrer; jeg kiender intet Værre.
 I Drotters Hal han gielder for Leires bedste Helt;
 Bør det en Budlung taale, født ved det danske Bælt?“

„Nu,“ raabte Bodvar Biarke, „et Land ei altid kan
 Opvise til sin Ære den stærkeste Stridsmand;
 Hvis Biarke denne Sinde selv Agnar overgaaer,
 Maa skee den mere Vældige staaer op om nogle Aar,
 Med danske Rug opfostret.“ — „Det norske Barkebrød
 Opfostred Bodvar Biarke kun til sin visse Død,“
 Raabte stolten Agnar. „Bed Odins sorte Ravne,
 Hylde han i Hallen ei mit for alle Navne,
 Mig som den første Kæmpe; udjager selv han ei
 Fiskerdrengen Hottur til Egirs vaade Bei,
 Hvorfra han ind sig voved i Dankongens Hal —
 Hans Hoved ham fra Skuldren min Høthing hugge skal.
 I Hallen Agnars Ansigt, forfærdeligt at see,
 Snart farver Hver, som staaer der, med Skrækkens hvide Sne.“

„Nu,“ svared Bodvar Biarke, „du har ei langt at gaae;
 Hvis du vil Biarkes Hoved fra Skuldren ham slaae,
 Ei behøver du, Herre! til Leire dig at begive.
 Han og hans Fostre Hottur endnu er her i Live,
 Ei langt fra Fiskerhytten. Vi strax dem vil hente;
 Skiondt kun ringe Maager, de frygter ingen Glente.“

Derpaa sig Begge skyndte, oppebied ei Svar,
 Gif ud, kom tilbage, hver i sin Brynie klar.
 „See, her staaer Bodvar Biarke: skiondt fostret op med Bark,
 Ei ræd dog for at møde Agnar i aaben Mark;
 Her Hjalte hiin Hugprude: skiondt fostret op med Fisk,
 Dog viger han ei Agnar ved Dankongens Disk.
 Nu selv bestemme kan du i fattige Fiskerbo,
 Hvem du vil Kampen unde. Du est ei nok til To,
 Og trænger først til Hvile. Skibbrudne, stolte Mand!
 Ud, drif, og jov i Hytten; og naar i solvblaa Band
 I Morgen Solen skinner, lad i Kredsen os gaae.
 Valkyrierne svinge sig giennem Lusten blaa,
 De Seieren bestemme!”

„Nei,” raabte Agnar gram,
 „Hofmodige! du skal bløde ved Nattehundens Glam.
 Nu, jeg min Fiende kiender, ei hvile Sværd og Skast!
 Troer du, vaaden Skibbrud svækker Agnars Kraft?
 Hvad taler du om Hvile? Jeg Hvilen ikke finder,
 For dit Blod, norske Praler! i Herthadalen rinder.”

„Vel!” jvared Bodvar Biarke; „paa din Taknemlighed
 For Giestfrihed og Redning Hottur at skionne veed.
 Her staaer hans Fosterfader, ham til at hevne næst;
 Saa kom, du stolte Fiende, nu ikke meer vor Giest!” —
 „Nei,” raabte den Hugprude, Hjalte den helterasse,
 „Jeg selv vil Agnar straffe, brænde ham til Aske,
 Hans Been skal Krukken giemme for næste Astenrød.” —
 „Jeg skulde mig besudle med Fiskerpiltens Dod?”
 Inos Kampen med røde Lokker; „for kæmpe Thor mod Træl!”

Da rysted Bodvar Biarke de blanke Pandserskæl,
 Som Klapperslangen Ranglen, og raabte: „Nu, ved Thor!

Nu skal kun Bærget tale; jeg væmmes ved dit Ord.
 Som paa en opbragt Qvinde det flyder af din Mund,
 Som Muddervand af Polen. Høit glammer Mattens Hund,
 Maanen og Stierne lyse. Saa lad nu Maanens Skin
 Med Bleggheden sig blande brat paa den Dræbtes Kind;
 Kun lad som Mænd os tie, men kæmpe! Man skal see
 I Hallen snart dit Ansigt med Skrækkens hvide Sne.
 Dermed du stolt har pralet; jeg sværger dig ved Thor,
 Dødslydes skal dit Løfte, jeg holder dit Ord."

Da gif de To at stride. Agnar, stærk og lang,
 I skionne gyldne Baaben, i Haand af Staal en Stang,
 Prægtige Sværd ved Siden. De røde Løkker faldt
 Rigt om Halsen og Skuldren. Solverhielmen hvalt
 Var fæstet om spidsen Hage. De dybe Dine laae
 Spodsk under Buskebrynet, Foragt man i dem saae.
 De stærke Knokkelfingre som Tænger Spydet greb,
 Bag de smalle Læber han Tænderne sammenkneb.

Biarke, den bolde Normand, et Hoved mindre var;
 Paa Heltens aabne Pande klædte ham godt et Arr.
 Fyldigt hans Ansigt smilte, rød musset, selv i Strid
 Godmodigt, for at hjælpe Bennen i Trængsels Tid.
 Fiirskaaeren, stærk af Lemmer, han raabte: „Bort med Spær!
 Lad paa baade Hænder i drabelige Færd
 Os vore Slagsværd svinge, fæste Skjoldet paa Ryg;
 Bag sine egne Kræfter bør Helten stande tryg,
 Som Padden ei bag Skallen." — „Vel, Biarke! jeg er din,"
 Raabte de Frisers Bane; og med et hurtigt Hviin
 Foer Spæret hen i Marken. De lange røde Haar,
 For ei at hindre Sværdet, der lyste Banesaar,
 Bandt Agnar i en Knude, fæstet i Hielmens Kam,

Hvor græsseligt en Slange hvæsed i skallet Ham.
 Da hvinte Staal mod Staalet i haarde Kæmpehænder.
 „Din Overmagt i Noget jeg, Agnar! dog erkiender,
 Raabte den vrede Biarke; „vi Eigemænd er ei:
 Et Hoved høiere, Budlung! velmaalt du er, end jeg.
 Men Kæmper bør være lige.“ Han satte paa en Stub
 Sin Fod ved denne Tale, traf Agnars Hovedknub,
 Og Hovedet fløi i Græsset; Blodets Straale sprang
 Høit i det blege Maanskin fra Heltetroppen lang.
 Længe den stod og vakked, før den til Jorden faldt.
 „Hvad?“ raabte Bodvar Biarke, „nu endt er Kampen alt?
 Saa kom, min bolde Hjalte! lad til Sengs os gaae,
 Imens den Døde sover her under Luften blaa.
 I Morgen skal paa Leire hver Mand hans Ansigt see,
 Og det skal farve Kæmper med Skrækkens hvide Snee.“

I Kongens Hal beredtes til Bryllupet en Fest;
 Hver Dag man ventede tilbage den uvelkomne Giest.
 Dog Intet Rude mæled, tolked ei sin Nød;
 Skiondt den Bene heller var gangen til sin Død,
 Gav Læben ingen Klage. De stærke Heltesædre
 Saa godt, som vi, ei talte; men de taug meget bedre.
 Man fandt sig i sin Skiebne.

Nu prydedes med Lov
 Hallen, og med Blomster. Der taaltes intet Støv.
 Skuret med hviden Aske blev Egebord og Bænke.
 Hvad hjalp det, at den glimred, den gyldne Trælletænke,
 Der Rude bandt til Agnar? Hun sukked seent i Døvd,
 Betroede først sin Kummer de mørke Kildevald.
 Skulde sig ene fryded til denne Bryllupsfærd;
 Hendes onde Glæde var hendes Hierte værd.

Ved Rudes blege Kinder kun hendes mere blussed;
 Thi deilig var den Flaske. Kæmperne studsed,
 Henrevet af hendes Skønhed, naar hun lod dem see
 Barmens og nøgne Skuldres fugelrunde Enee.
 Hun ældre var, end Rude, dog syntes hun meer ung;
 Paa hendes falske Hierte hviled ei Sorgen tung.
 Som Duggens Vand forfrisker spraglede Blomsterbed,
 Saa Urten i Perlestanket gienfødes derved,
 Forfriskede Badet Skulde; naar hun af Volgen steg,
 Det lod, som hendes Alder for Diebliffet veg,
 Og medtog alle Rynker. Den ranke Rude gif
 Med dybtbekymret Afsyn, med stille Sørgeblif,
 Og dulgte bleg sin Kummer; men som en lystig Ravn,
 Der nærer sig af Nadsler, til Rydelsernes Favn
 Joer Skulde med sorte Loffer i prægtig Foraarsbram,
 Og Badehusets Biælker skiulte hendes Skam.

Nu vented Alle Agnar. Grolf i Hu var mod:
 „Vil dette Bryllupsgilde feires uden Blod?“
 Tænkte Drotten gode. Han frygted Agnars Sæder.
 „Medbeilere han taaler ei, stolt, til sin Hæder.
 En Torn i Diet Biarke ham vorder ganske vist;
 Anap træder han i Hallen, før han ypper Tvist.“

Det vared ikke længe, før en Smaadrenge forkyndte,
 At Agnar sig til Leire fra Strandbredden skyndte.
 Sækkepiben, Trommen da høit sig høre lod;
 I blanke Rader staalklædte Kæmperne stod.
 Grolf sad paa Gaffelbænken hos sin Søster Rude,
 Den Blege, Hiertegrebne, ulykkeligst af Brude.
 Hun havde sig til Festen smykt i sorte Skrud,
 Ved Tegn sit Sorg tilkiendegav den yndige Brud.

Skulde, rød som Rosen, med spodske Miner, glade,
Skiulte de skarpe Torne bag de bløde Blade.

Nu opsprang Hallens Døre; men Ingen Agnar saae.
Biarke monne langsomt fra Gaarden indgaae,
Fulgt af den ranke Hjalte. De mæled ei et Ord.
Med Skalk, sin Evend, sig nærmed Agnars tomme Bord
Biarke den Fjirskaarne — og der til Alles Skræk
Agnars blege Hoved udtog han af en Eæk
Dg satte taus paa Bordet: med Staalhjelmen paa;
Som Horn de døde Dine brystne monne staae,
Dg stirred fælt i Hallen; det flamme, blege Skind
Spændte sig stramt om Knoklen paa rødskægget Kind,
Af levret Blod besudlet. End kommen ei til Ro,
Det lod, som Dødningehovedet spodst efter Døden loe;
Bed Sværdets Slag i Krampe drog sig den smalle Mund,
Dg viste smilende Tænder.

Da giøede Kongens Hund,
Der smuttet var i Hallen, ad dette Skrækkebilied,
Som et Spøgelse hæsligt for Kæmperne stillet.
Da forstummed Piben, Trommen taug, et Suf
Lod sagte giennem Salen.

„D, hvor han nu er smuk!“
Raabte letfærdig Skulde, der slog en Latter op;
Det klang, som naar ved Midnat i gyngende Granetop
En hornet Ugle sfriger.

„Fy!“ sagde Biarke, „skal
Din Latter kun bifalde min Daad i Kongens Hal?
Saa maa den god ei være. Tilgiv mig, ædle Drot!

Hvis om Biarkes Jdræt du ikke tykkes godt;
 Men Eden strengt mig binder, thi Agnars stolte Pral,
 At skrække dine Hirdmænd med Blikket i din Sal,
 Jeg loved at opfylde. Først redded vi hans Liv,
 Da han i Stormen kæmped mod Bølger og Siv;
 Men da vor Hielp ham ærgred, da han mig Kampen bød,
 Saa tog jeg Livet fra ham, og gav ham heller Død.
 Nu, Skalk! tag Agnars Hoved, nedlæg det ved hans Krop."

Fra sit Sæde hurtig Dankongen sprang op;
 Men da han Alting hørte, han Biarke Bisald gav.
 Sin Brudeseeng fandt Agnar i bælmørken Grav,
 Man brændte ham til Aske, i Krukken kom hans Been,
 Paa Høien satte Rolf ham en vældig Bautasteen.
 Men ingen Siæl sig græmmed ved denne Kæmpes Død,
 Ingen Krands blev flettet, Ingens Laare flød.
 En Steen fra Rudes Hierte der faldt samme Nat,
 Mere tung, end Stenen, paa Heltehoien sat.

Femte Sang.

Bed Benersøens Kyster i Sverrig en Hytte stod,
 Der boed en fattig Enke. Hendes Husbonds Blod
 Flød varmt paa Bener-Isen for trende Vintre siden,
 Da Sønnen, den raske Bøggur, endnu var saare liden.
 Bøggurs tappre Fader, skiondt fattig Almuesmand,
 Fulgte tro sin Konge paa det tilfrosne Band,
 Da Upsalsdrotten Adils mødte den norske Drot

Alle, der forstod sig paa Hildurslegen godt.
 De kæmpede midt paa Isen; der faldt saa mangt et Liig,
 Hvor Lagen og Giedden med Smaafist forte Krig.
 Hrolf med sine Kæmper da hialp den svenske Herre,
 Der aged, som paa Bravalla Hildetand, i Kærre,
 Slog til begge Sider med Sværd, som han kunde bedst;
 Men Hrolf og hans Bersærker i Harnisk var til Hest.
 Belskoet var Hestenes Hove, skærpet vel med Sem.
 Bøggur sig erindred endnu, som i en Drom,
 Hvordan ved Moderens Side paa Stranden fiernt han saae
 Skarerne sig bevæge derude med Brynier blaae
 Paa Isen i tykke Sneefog; hvordan for Klingen blank
 De Stridende monne synke, mangen i Vandet sank.
 De overvundne Normænd flygted i brustne Plader;
 Men dyr var Kampen Bøggur, den kosted ham hans Fader.

Hrolf bistod Konning Adils i denne Farens Stund.
 Til hver af Hrolfs Bersærker af Guld trende Pund
 Adils da maatte love; men Hrolf fik Hildesviin,
 Den dræbte Konges Staalhielm, dertil hans Brynie fin,
 Fjindsleif, silkestukken, med Plader; ligerviis
 Til Løn han fik den Guldring, som kaldtes Eviagriis.
 Men da det skulde sendes til Danmark som Skat,
 Regtede Konning Adils at holde Løftet brat;
 Thi rustede sig Dansken igien til tapper Strid.
 Da stilte sig Upsalsdrotten forsonet, venneblid;
 I Mindelighed at holde sit givne Kongeord
 Ved Freiers Billed i Upsal han paa Blodringen svor.
 „Jeg er din Skattefonge, med dig i Svogerskab,“
 Han sagde; „lad os enes, lad os undgaae Drab!
 Du hevnet har din Frænde, den fredegode Hro;
 Kun ved din Skaansel sidder jeg, Hrolf! i Upsals Bo.

Din Moder og din Søster Yrsa, den vene Liv,
 Tilbragte ved min Side Hælvten af sit Liv.
 Først vandt jeg hende ved Sværdet, hun sig i Skiebnen fandt,
 Ved venlig Dmgang siden Adils hende vandt.
 Saa skaan da nu din Svoger! Man siger, du est god,
 Giest mig som Ven i Upsal, lad os spare Blod!"

Saa talt, let han forsoned den ædle danske Drot;
 Men Adils i sit Hierte udruged intet Godt.
 Paa Svig han ene tænkte, var en Blodmand stærk,
 Slagtede Mænd til Guder i hviden Dffer=Særk.
 En Graneskov i Svithiod stod der skummel, mørk,
 Skilt fra de øvrige Dale ved Klipper, som en Drk.
 Der saae man Freiers Gravhøi, rummelig og stor,
 Der sad paa Stol hans Billed, forgyldt, ved et Bord.
 Ei langt fra Høien i Skoven paa Fieldets Bæg et Dyr
 Var hugget ud i Klippen, det ligned en Tyr.
 Og i det store Gudehuus, hvor Solens Straale faldt
 Fra Taget giennem Bælkerne, der saae man Freiers Galt
 Staae paa en mosgroet Klippe, klar af Guld hiin røde.
 Der maatte de blege Trælle for Steenkniven bløde.
 Adils, den grumme Blodmand, med vilde Sværmerlyst
 Jog selv dem Flintekniven i det skælvende Bryst,
 Og raabte, medens Blodet flød ud af Banesaar:
 „Skienk, Asa=Freier! mig Freden, skienk et frugtbart Aar.
 Yngve du jo kaldes, Ynglinger efter dig
 Upsalske Kongestamme. Forbarm dig over mig!"

Paa sig Viis Konning Adils opløstet sin Aand,
 Alfader! til din Almagt med Morderkniv i Haand.
 Af alle Dffergoder han høiligen blev priist,
 Bisald af stærke Kæmper ham lidet fun blev viist.

Thi Overtroens Laage saa tyk ei længer stod
 Om Afguds-Billedstøtter. At sone dem med Blod
 Af Heste, Haner, Hunde, deri man let sig fandt;
 Men hemmelig man gyste, naar Menneskeblodet randt.
 Dog voved Ingen Dadeln; og Udils, naar han sang
 Sine vilde Galdre, mens han Kniven svang,
 I hvide Flaggerklæder i Gudernes Forgaard,
 Med Egeløv i Guldring fring de tynde Haar,
 Udbredte Skræk og Laushed, skøndt han ligned meer
 En Hex med rynket Ansigt, man i Finmarken seer,
 End Upsals mægtige Konge.

Bed Benersøen gif

Offergoden Sigvald, og saae med mørke Blik
 I Boggurs muntre Die. Thi ved den ferske Strøm
 Gik Gutten ved hans Side, fortalte ham sin Drøm:
 „Mig tyktes, at jeg bekæmped en uretsfærdig Drot,
 Som vilde hærge Landet til evig Skam og Spot.
 Jeg Sværdet ham jog i Brystet, og monne gierne døe,
 Agtet af hver Kæmpe, begrædt af hver Mø.“

„Min Søn! din Drøm er Guld værd,“ sagde den lumste
 Gode;

„Bidste du, hvor i Danmark Hrolf den Forræder boede,
 Du skyndte dig som snarest at saae din Drøm opfyldt.
 Sin Død har Leirekongen ved Nidingsværk forskyldt.
 Snart nødes Konning Udils at give ham til Priis
 Hildeviin sin Brynie, Ringen Sviagriis,
 Samt alt sit Guld til Kæmperne, der stred paa frozne Sø,
 Hvor din Fader, Boggur! for Sværdet maatte døe.
 Hvis Konning Hrolf du dræbte, hvis du ihjel ham staf,
 Siffer du kunde være paa Udils' Løn og Tak.“

„Ei troer jeg,” svared Bøggur, „at Adils gavmildt lønner;
 Men Egennytte driver ei tappre Sveasonner.
 I Dalekarlien fødtes min Fader, hvor en Mand
 Hørdes til Frihed og Styrke med Byggryn og med Vand.
 Om Guld jeg ikke spørger, jeg trænger ei til Suul,
 Og i min Badmelskofte fandt jeg mod Kulden Skiul;
 Jeg beiler ei til Naade. Ei Upsals Unglingsæt
 I Dalene just yndes. Dog, Ret bør være Ret:
 Ei skal en fremmed Budlung betvinge svenske Mænd.
 Det Liv, mig Guderne skienkte, giver jeg glad igien,
 Hvis jeg mig kan udmærke ved en svar Bedrift;
 Hvad agter jeg i Hjertet den lille røde Rist,
 Hvoraf min Siæl sig svinger til Valhal sidste Stund,
 Naar Menneskeoiet brister? Ha, det er Smaating kun!
 Kun at den Rette bløder.“

„Min Søn!” var Godens Svar,
 „Tænk dog paa Unglingsstammen, saa agtet og saa svar,
 Udmærket ved Bedrifter. Hvor skiont, for den at vove
 Sit Liv i Leirehallen bag Herthas Bøgeskove.“

„Nu,” svared rasken Bøggur, „hvad har hiin Slægt da giort
 Saa hæderligt, min Gubbe? Hvad virked den saa stort?
 Svedger blev bragt i Klippen en Aften af en Dverg,
 Da drukken ei sin Høisal han skielned fra et Bierg.
 Banland, forfulgt af Hegen, af hende sær forhadet,
 Blev redet af en Mare, qvalt ved Midienat.
 Visbur forskød sin Hustru, skiondt hun var tro og skion,
 Til Lon han indebrændtes af sin egen Søn.
 Domald, da Hungerenoden var over hele Landet,
 Slagtede Mænd til Guder, blev slagtet selv, forbandet.
 Domar og Dygve døde Sotdød, og soer til Hel.

Dag paa Fugletale forstod sig saare vel,
 Dog vared den hannem ikke, da Trællen af Hæren skød
 En Hotyv mod hans Pande, gav ham Smædedød.
 Agnar sin Viv fra Finland med Bold monne føre,
 Til Giengield lod hun Smykket om Halsen ham snøre.
 Ulrik og Erik Brødre, blandt Ryttere de bedste,
 Thiel hinanden sloge med Bidslet af deres Heste.
 Alf, Yngve Brødre loved Bera, den samme Viv,
 Myrded saa hinanden, en stakket Tidsfordriv!
 Hugleik var Heremester, leged paa Harp' og Gige;
 Dog, af Hægen fældet, han Livet maatte vige.
 Erik blev dræbt i Kampen, ei Seier ham blev skienkt.
 Torund, som Sørover, blev i en Galge hængt.
 Men Nun var dog den Værste. En Bøddel mod sit Barn,
 Hvad kalder du ham, min Gubbe? jeg kalder ham et Skarn.
 Sædvanlig elsker en Fader sin Søn meer, end sit Liv;
 Med Nun var det dog modsat: for Drottens Offerkniv
 Blodte de bolde Dreng, og Odin gav ham Nar,
 Hvergang en Søn han slagted. Reiser sig ei dit Haar
 Bed sliq Bedrift at mindes? Til sidst han blev saa graa,
 I Stol han maatte bæres, kunde meer ei gaae;
 Da offred han den sidste, forbarmtes ei over Drengen,
 Skiondt han alderstegen, udlevet laae paa Sengen,
 Kunde meer ei nyde Ol, Misd, Risd eller Korn,
 Som nyfødt Noer han lalled, og died af et Horn.
 Egil blev overvunden i Krigen af en Træl;
 Den danske Frode Frækne hialp ham til Riget vel,
 Men Asa-Tyr forbittredes, omskabte sig til Dyr,
 Egil til Døde blev stanget af den mandolme Tyr.
 Da vilde Sønnen Ottar som Helt sig vise brat,
 Svor, at han ei betalte ydmyg til Danmark Skat.
 Men svag paa Bendil endte han sine Levedage;

Uf Træ udskaaet sendte Dansken til Sverrig en Krage
Til Spot, fordi med Pralen hiin faldt i Liimfiords Havn,
Dg Ottar Bendilkrage blev Drottens Dgenavn."

"Hold op, Søn!" raabte Sigvald, "og viis Uerbødighed.
Afmægtigt Ord ei river dog Kæmpehoien ned,
Som bovner over Helten. Paa denne Friggas Jord
Nat vegle maa med Dagen. Hvor Lysningen er stor,
Maa Skyggen ogsaa sortne." — "Jeg skuer lidet Lys",
Svared den raske Bøggur, "blandt disse Nattegys.
Hos os i Dalene, Fader! man kalder Ingen stor,
Som viser sig saa liden." — "Tæm dit Drengord!"
Raabte med Skæg til Bæltet stolten Dffergode;
"Det kunde dyrt dig vorde." — "Hvad koster det? Mit Ho'de?
Tag det, hvis ei det maa tænke! Mit Hjerte? Giennemsting
Det strax, hvis det skal føle herefter Ingenting!"

"Dig Hovedet og Hjertet endnu er begge unge,"
Svared den listige Gode; "thi, Bøggur! tæm din Tunge,
Bedom ei kaad og daarlig, hvad end du ei forstaaer.
Kraft har du alt i Armen, Forstanden først med Nar
Kommer i stolten Pande. Dog kunde du din Kraft
Alt Fædrelandet skienke. Jeg vier ind dit Skæft,
Dg Sværdet skal jeg signe, hvis du med dristig Harm
Det drager, som ærlig Svenske, mod Danerkongens Barm."

"Nu," svared ungen Bøggur, "jeg Intet love vil.
Til rast Bedrift at vove, der Mod hører til,
Dg Mod mig mangler ikke; kun een Ting jeg veed
Mere stærk, end Modet, det er Samvittighed.
Har Hrolf fortient at blegne som en Ildgierningsmand,
Da skiller ingen Klipper, ei fersk og salte Vand
Ham fra min Hevn, den Grumme. Behandler han mit Folf

Foragteligt og nedrigt, da vorde Sværdet Tolf
 For Bøggurs vrede Hierte! Og stod han i sin Hal
 Omgivet end af Hirdmænd, som Krebsen i sin Skal,
 Jeg skal ham sikkert dræbe." — „Nei," raabte Sigvald, „nei!
 Hvi skal du dig opoffre? Paa eenlig Landevei
 Kan man ham i et Baghold vel ogsaa sikkert møde.
 Den, som Hrolf har fældet, fortæner ei at bløde."

„Hielp, Baldur!" raabte Bøggur, „er, Graaskiæg! du
 forrykt?

Til Stimand mig at giøre? Ha, vorde dig saa tykt
 Ei Skiægget, varst du Yngling, du skulde det giengielde.
 Nei, den maa gaae i Døden, som vil den Stolte fælde.
 Hvo som uventet sender til Ddin Hrolf paa Stand,
 Maa følge ham til Balhal som uforfærdet Mand.

Dog — Ingenting jeg lover. Skiondt du har Skiæg
 som Snee,

Med mine egne Dine tillade mig at see
 Du maa, hvor jeg skal handle. Hvordan end Sagen staaer,
 Endnu den Dag i Morgen til Danmark jeg gaaer.
 Jeg saare længes efter at skue det fierne Land.
 Beedst du, hvorfor?" — „Nei," svared ham Gubben.

„Dette Vand,"

Bedblev den raske Bøggur, „den hele Benersø
 Staaer nu, hvor Landet blomstred, som udgiør Siolunds D.
 Gefion, den hellige Disa, har ploiet Den ud
 I Østresaltets Bover med sin sneehvide Stud.
 Hun var en deilig Qvinde, til Kong Gylfe kom,
 Bad om en Egn til Dphold i Drottens Giendom.
 Indtaget af hendes Skionhed han skienkte hende Skoven,

Som her paa Bakkerne grøntes. Da spændte hun for Ploven
 Fire Jettesønner, som gif i hendes Nag,
 Af Kiærlighed beruset. Det store Dielaag
 Omhvalved deiligt Diet. De gierne sig paatog
 Skiffelser af Dyne, til Havet Den drog.
 Hun lagde selv paa Ploven de hvide Liliesænder,
 Snarlig Bolgerne svulmed med Skum om hendes Lænder.
 Hun lod sig ei affkræffe, hun gif paa Havets Gruus;
 Røkker, Havfruer blæste paa Luur af Sneglehuus.
 Ei Dybets sæle Jetter, selv Ran ei hende standsed;
 Hun ploied Den i Havet, hvor solvblaae Bolgerne dandsed,
 Med Ege, Bøge, Blomster, med Fugle, Fiske, Dyr.
 Lyse Alfer svæved i Himmelblaat paa Ekyer,
 Saa glade ved denne Færdsel. Hvergang paa dette Band
 Jeg skuer, længes Siælen at see det kiære Land,
 Som fordum her sig strakte. Jeg stod som lille Dreng
 Saa mangan Qvæld ved Stranden, før jeg gif i min Seng;
 Og naar en Lustning kuled, og naar en Bolge klang,
 Det tyktes mig: om Den den mig en Bise sang.
 At see det kiære Siolund, jeg drager freidig frem;
 Det er jo dog et Stykke fun af mit eget Hiem."

"Den Dreng ei", tænkte Sigvald, "opfyldte vil sin Drøm;
 Mordtanker fielden hidse den Barm, der føler om."
 Han vilde talet mere; men Bøggur fra ham gif:
 "Jeg maa min Moder skienke de sidste Dieblif,
 Maa Affled med hende tage."

"Hvor vilst du hen, min Søn?"
 Spurgte den gode Qvinde. — "Jeg søger Heltens Løn,"
 Svared den raske Bøggur; "jeg gaaer i Heltefærd;
 Men, Moder! du maa signe min Faders gamle Sværd."

Maaskee du aldrig seer mig i denne Verden meer.
 Belan! hvad Bøggur hændes, hændtes Kæmper fleer.
 Som Helt at gaae til Balhal, det er en Lykke sod;
 Men største Skam for Manden, at døe kun Sottedød." —
 „Af," svared den gode Qvinde, „din Død dog blier min Dval.
 Sandt nok, at Kæmper lønnes med Fryd i Odins Sal,
 De sidde paa Bænk med Herian, de ere daglig Giester,
 Hvor det i Hallen lyser fra tusind Sværdesæster;
 Da spises af Sæhrimmer, drikkes Ol og Miød,
 Da strides lystigt, dræbes, og leves op fra Død,
 Valkyrierne fylde de tomte Bægre brat —
 Dog skiller fra din Moder dig Dødens lange Nat.
 Hun trykker dig ei til Hiertet, ei dig i Diet seer;
 Til Bords hos din Gunhildur aldrig du sidder meer.
 Maaskee, min raske Bøggur! du i din Ewighed
 Ønsker dig dog imellem til Venersøen ned,
 Sad heller ved Moderside ved tarvelige Fad,
 End midt i Balhalsglandsen i prægtig Helterad."

„Ha, Moder!" raabte Bøggur, ham Taaren i Diet stod,
 „Du kommer i Freias Folkvang, thi du est huld og god;
 I Breidablik til Baldur. Der skal jeg ved din Side
 I Lovsal ofte sidde, til dig paa Bisrost ride,
 Naar Heimdal skion paa Broen hos Farvemøerne staaer
 Og blæser i Giallerhornet med astengyldne Haar.
 Baldur skal see min Taare, men Usa=Thor min Daad.
 Farvel da, Moder kiære! stands nu med din Graad."

Saa vandred han til Danmark i Dage saa mangelund,
 Sat over af en Færgemand ved smallen Drefund.
 Han stod i Danerskoven; og da han Bøgen saae,
 Hørte Rattergalen ved Rildevældet flaae,

Det tyktes ham, at Løvet en Gaade løste brat,
 Som Benersøens Bølger før fused mangen Nat.
 Med Bønderne han taled, med Fisker, med Helt,
 Ja selv med dorste Trælle; men ved det danske Bælt
 Var kun om Hrolf een Stemme: at han var mild og stor;
 At Baldur atter leved blandt Helte paa Jord;
 At han var høist retfærdig, men at han kæmpestærk,
 Som en Thor i Slaget, var glad ved Hildurs Bærk.

I Bøggurs Siæl det dagedes; Hrolf den Godes Lov
 Stod lys, som Morgenrøden i dunkle Leireskov.
 Til Guderne bad Folket hver Dag for Kongens Liv.
 Ei Bøggurs Daggert længer var nogen Morderkniv.
 Alt hørte han i Svithiod, i Skaane, som overalt,
 Idel Godt af Mængden om Kongen blev fortalt;
 At Hrolf forlangte Skatten af Udils, men med Ret,
 Thi ei af Guld og Blodet Nidingen blev mæt.
 Forunderlig til Mode stod rasken Ungersvend;
 Han haded Hrolf ei længer, dog var han ei hans Ven,
 Han følte sig ydmyget, blev i Panden rød,
 Naar paa sit Sværd han stirred, og tænkte Helten død.

I disse sære Tanker gif han og saae sig om;
 En herlig Qvæld i Høsten ad Leire til han kom,
 Blev vaer en velskabt Kæmpe, som under Bladelæ,
 Over Kors med Armene, med Ryggen mod et Træ,
 Opstirred stivt mod Maanen. Did ogsaa Bøggur saae.
 En fulsort Sky, særdannet, paa Nattens Mørkeblaa
 Sig nærmed lysen Skive. Den smukke Kæmpe sprang
 Fra Stenen, drog sin Glavind, saa det i Balgen flang,
 Trued mod Himlens Hvælving, og raabte: „Lumske Dyr!
 Tak Loke for din Frelse; du skiuler dig bag Skyer.“

Men da ham Bøggur hilste, skamsfuld over Brede
 Stak han Sværdet atter, gyldensmykt, i Skeden,
 Mødte den Fremmede hovist, og sagde: „Jeg mig bedrog;
 Den sorte Sky for Ulven i Tanker jeg tog,
 Som skal opsluge Maanen engang i Ragnarok.
 Nu folder Skyen venligt ud sin lyse Lok,
 Og er en Ulv ei længer. Men i min bistre Harm
 Den stod livagtig for mig, sortbruun, som Maanegarm,
 Det fæle Dyr, den Jette, den Utgards galne Hund,
 Som vilde den sluge Lyset alt med sin sorte Mund.
 Hvi skal det Onde seire? Hvi synker Thor i Døden?
 Men smuk, skiondt den er blodig, min Ven! er Morgenrøden;
 Og blodig Morgenrøde sikkert i Østens Himle
 For Helten Væreporten bygger til lyse Gvinle,
 Hvor ingen Jette myrder, hvor ingen listig Trolld
 Nærmer sig gode Alfes med Avinds lumste Skiold.“

Forvirret slog til Jorden sit Die Bøggur brat,
 Og skammed sig ved Rødmens, skiondt det alt var Nat.
 „Mon denne Helt mig kiender?“ tænkte Svenden bold.
 „Nei, Talen mig ei gielder; thi jeg er ingen Trolld.
 Ei Ungdom Biisdom følger, vildfare kan en God.
 Jeg iled at udgyde grusomme Ridings Blod;
 Men Grolf er ingen Riding. Sigvald var sliq en Sky,
 Som vilde Maanen sluge; men gienfødt mangt et Ny
 Skal den paa Himlen straale, naar Dndskabs Magt er Damp.“

Opmærksom stirred Bøggur paa Helten, som i Kamp
 Mod Ulven sig vilde vove. Hiin smilte stolt og trygt.
 Med Guld, meer end sædvanligt, var hans Brynie smykt;
 I Skioldet under Træet med sølverlyse Rand
 Saae man tre Fiske malet smukt i et blaaligt Band.

„Herre! du est en Kæmpe fra Leire, kan jeg see,“
 Raabte den raske Bøggur. Da monne Hialte lee,
 Og svared: „Jeg kan høre, du est en Svenske, Ben!
 Du kiendte mig ved Diet, ved Dret dig igien
 Hialte hiin Hugprude, saa kaldt, troer jeg, til Spot,
 Fordi han ikke syntes om Bamselabben godt,
 Da den hans Fosterfader i Skoven vilde dræbe;
 Men forekom Skovgubben.“ — Med venligt Smil paa Læbe
 Qvad Bøggur: „Hil min Skiebne, da her jeg træffer dig!“ —
 Da sagde Hialt' Hugprude: „Til Giengiæld siig nu mig,
 Min unge Ben fra Fastland, saa kraftig og saa bold!
 Hvad bringer dig til Leire? hvad fører du i dit Skiold?“ —
 „Mit Skiold“, gien svared Bøggur, „er ifkun slet og ret;
 End har det intet Mærke, men heller ingen Plet.“ —
 „Har Kongens Helterngte hidbragt dig denne Bei?“
 Spurgte Hialt' Hugprude. — „Nei,“ raabte Bøggur, „nei!
 Enhver om Kongen taler i Sverrig ei saa godt;
 Dog troer jeg, Dndskaben sværter, bagtaler ham til Spot.“ —
 „Ja,“ raabte Hialte med Latter, „tro mig, Kulbrænder god
 Er Udils, Drot i Upsal; og med sin sorte Sod
 Han sværter hver en Dannemand, han ei kan farve rød,
 Steenhiertet med sin Steenkniiv, til skændig Dfferdød.
 Skam, at de tappre Svenske skal sliig en Konning lyde,
 Der koger Seid med Qvinder i blodig Hæregryde,
 Som fører feig til Kampen, og mere feig derfra,
 Og holder ei det Løfte, han helligt loved, da
 Ham tappre Normænd trued. Hrolfs Uedelmod og Magt
 Skylder han kun sit Nige; Hrolf er han underlagt.
 Men Intet er ham helligt, i Svig og Trædsfhed stærk,
 Uden Egennyttten, eget Ridingsværk.
 Men nødes vi at binde ham Tugtens hvassse Riis,
 Skal selv i Upsal hisset vi hente Sviagriis —

Da vil det til ham svie. I denne sidste Tid
 Rused vi frem i Saxland i seierrige Strid.
 Nu i tilstundende Vinter vor Juul vi holde vil
 I Ro og Fredens Glæde ved Drif og Harpespil.
 Thi Rude ægter Biarke; men Signe, som jeg her
 Bented i Aften forgieves under svale Træer,
 Sin Liliehaand mig rækker. Er Asa-Thor en Gud —
 Freia! du est Gudinde, vi hylde dine Bud.
 Men neppe seer man Isen i Baar paa Søen smelte,
 Før selv med kolde Plader dække vi os som Helte.
 Da Bee dig, lumste Adils! Lad ham offre til Freir!
 Freir ynder den Retfærdige, Thor ham skienker Seir."

Med disse Ord brat Hialte Bøggur i Hallen tog.
 Barmen den unge Svenske stærkt bag Koften slog,
 Imens han Hialte fulgte. „Er virkelig saa stort,
 Konning Grolf! dit Hierte? har Uret jeg dig gjort?
 Est ikke blot du tapper, men vennescæl i Fred?
 Ligner dig Ingen i Taalmod, Ingen i Gavmildhed?
 Det gielder dog en Prøve."

Saa tænkt, han brat gif ind,
 Og saae sig om i Hallen. Alt Kongen lagde Bind
 Tre Aar paa at indføre høviske Sæder der,
 Og Biarke' og Hialte hialp ham. Ei som i Røverhær
 Hirdmændene længer stœied, ei op fra Bænken foer,
 Hver sad taus besteden paa Hyndet ved sit Bord,
 Og hørte gladopmærksom Bragi den Gamles Sang.
 Solvskiægget ham til Bæltet i lange Tapper hang,
 Som frofsent Band fra Taget; han rynket var, som Bark
 Paa Egens gamle Stamme. Dog i Danemark
 Var Ingen Skialdens Rige. Hans Die sunkled Ild,

Som Ungerjvondens saligt, naar Møen smiler mild;
 Dog saae han ei paa Nogen, han ud af Rugen saae,
 Hvor Himmelvognen blinkte fra Nattens Mørkeblaa,
 Og sang, imens hans Fingre lod Harpens Strænge bruse:
 „Det dages, Morgenhanen lader sin Binge susse.“

Disimellem Bøggur for Danerkongen stod,
 Hvis gyldne Haar fra Jøsen flød i en flammet Flod;
 Han støtted Haand til Kinden, henrykt ved Skjaldens Sang.
 Bøggur ham betragted: Hrolf var smal og lang,
 Heel smuk og kraftig bygget; den Kummer, Hjertet leed,
 Paa Legemet dog sig præged med nogen Magerhed.
 For Kongen nu at prøve, der hilste ham igien
 Med Venlighed, da Hjalte for Hrolf ham bragte hen,
 Raabte den unge Bøggur: „Ei! ei! hvad seer jeg her?
 En lang afhugget Krake sidder paa Bænken der!
 Et Træ, heel smalt i Stammen, hvis Grene maatte vige!
 Er det den steile Trappe, hvorpaa man nu skal stige
 Til Odin og Valhalla?“ Han taug ved disse Ord.
 Forbauget stirred Kæmperne fra Bænk over Bord
 Paa Kongen og paa Bøggur; hver begierlig var
 At vide, hvad den Dristige fra Kongen fik til Svar.

Af Guld to store Ringe Hrolf bar om hver Arm;
 Han smilte, saae paa Bøggur, og svared uden Harm:
 „Du har mig Tilnavn givet: Hrolf Krake fra i Dag
 Skal mine Mænd mig kalde. Men du, i Evne svag,
 Hvad kan i Navnesæfte du skienke den, som fik
 Tilnavnet af dig, Bøggur?“ Han taug et Dieblif.
 Derpaa den ene Guldring han strøg af Armen klar,
 Og quod: „Saa maa den Rige vel den, som Intet har,
 En værdig Gave skienke. Tag Ringen!“

Uden Taf

Tog Bøggur hurtig Ringen, paa høiren Arm den staf,
 Og skiulte saa paa Ryggen den venstre, medens stolt
 Han gif omkring i Hallen, og høit den Høire holdt. —
 „Hvad“, spurgte Kongen atter, „betyder Bøggurs Færd?“ —
 — „Den venstre Haand, Herr Konning! er ei den høire værd,
 Den blues ved sin Armod, den er saa rigt ei smykt,“
 Svared den unge Svensker, og saae paa Kongen trygt. —
 „Gi skal den længe blues“, qvad Hrolf, „for Jngenting;
 Den Mangel let kan hæves.“ Han tog den anden Ring,
 Og staf om Svendens Haandlede.

Da, Bøggur! Angersgraad

Fyldte med Glands dit Die; smeltet ved hans Daad,
 Du styrted Hrolf til Fode, bedækkede hans Haand
 Med Rys og hede Taarer, og raabte fro i Mand:
 „Nu er hver Tviwl forsvundet. Ja, Hrolf! ja, du est god,
 Saa god, som stor og mægtig; og Bøggurs Hjerteblod
 Skal for Hrolf Krake flyde. O, hvilken Skiebne sod!
 Ja, Hrolf! i Fald du falder, jeg hevne skal din Død.“ —
 Da smilte mildt Hrolf Krake, saae fra sit Herresæde
 Paa sine Kæmper, og sagde: „Lidt kan Bøggur glæde.
 I ringe Bondekofte han taler som en Jarl.“ —
 „Ja,“ raabte Hialt' Hugprude, „det er en Dalekarl.“

Siette Sang.

Ved Biarkes, Hjaltes Bryllup flød intet Dfferblod,
Hrolf var ingen Blodmand, den ædle Herre god.

Det Skulde stærkt forbittred, hun ei til Bryllup gif,
Misundelsen udtindred af hendes stolte Blik,
Midkiær paa Rud' og Signe, som lykkelige fandt,
Hvad uagtet sin Skionhed aldrig Skulde vandt:
Et mildthengivent Hierte. Men stolt hun sig tilstod
Ikke selv sin Svaghed. „Et Bryllup uden Blod
Er en Afsky for Guder,“ hun raabte; „Bee Enhver,
Som formastelig tager Deel i sliq en Færd!“
Hun lukked paa sit Kammer sig inde Dag og Nat,
Klapped med hvide Hænder sin gnisterforte Kat.
Med falske gule Dine den stivt paa hende saae
Fælt med Hæreblikket. Hun tog den i en Braa
Dg sonderfkar den Struben, den sprætted, hende rev,
Arr af Rattens Negler lang Tid i Armen blev.
Hun agted det kun ringe, græd i sin Arrighed,
Løi for sig selv, forsikfred, at hun slet Intet leed.

Nu aabned sig Folkvanger for lykkelige Par.
Hjalte med sin Signe høist lyksalig var,
Dg Biarke med sin Rude.

I Nat fandt Hrolf ei Ro,
Fulgt af den raske Bøggur han gif til Skovens Bo.
Der stirred han paa Maanen, bevæget i sit Sind;
En stor, funklende Taare trilled paa Heltens Kind.
Saalunde kom de begge bag Skoven til en Høi
Afsides mellem Træerne, skilt fra Dalens Støi.

Den lille Dør til Graven Dankongen oplod,
 I Gal af Kampestenene nu Heltene stod.
 Mod Maanen vendte Døren; blege Midnatsskin
 I Gravens mørke Hvalving smuttede fortroligt ind,
 Dplysende Dødens Bolig. Dybt monne Kongen sukke,
 Han taug, og stirred længe paa sorten Asketrulle
 I Hulens dybe Baggrund, lys af Maanens Glands,
 Hvor de klare Straaler legede med en Krands
 Af falmede Kornblomster, alle dog blaae endnu.
 „Hrolf Krakens visne Foraar“, han sagde, „finder du.
 Sæt dig hos mig paa Stenen, paa dette stille Sæde!
 Mindet af mine Sorger er dog min bedste Glæde.
 Hos Freia i Folkvangur jeg Drifa seer igien;
 Til des maa Venstrib trøste. Saa hør mig, unge Ven!

Paa mine fierne Toge jeg tugted Sagers Drot,
 Som længe havde tirret til Kampen mig med Spot;
 Jeg traf hans Flok i Marken, med min Hær ham slog,
 Men fra Land og Rige Hafi dog ikke jog,
 Giorde ham ei til Fange, skiondt det er Krigerstik,
 Tilfreds alt, naar jeg Skatten aarlig af ham fik.
 Min Stigboile holdt han, jeg reed til hans Gaard.
 Ved Borgeled mig mødte hans Biv, svøbt i Maar.
 Knap saae jeg hende, Bøggur! for Freias Straale varm
 Trængte fra hendes Die dybt i din Konges Barm.
 Venligt jeg hende hilste, jeg arlede mit Skind,
 Gif i Høielofte for Fruer og Jomfruer ind.
 Jeg saae paa ingen Anden, jeg ene Drifa saae,
 Der ofte mødte mit Die med Dine store, blaae.
 Vi talte lidet sammen, langt fra hinanden skilt:
 En Rad af Skialde, Qvinder var mellem os opstilt.
 Paa Bænkene sad Kæmper; der lod om Hrolf en Sang,

Men ei hans Dre horte Skjaldeharpens Klang.
 Som Lilien feir paa Qviste, sad hun i Hafis Gaard,
 Guld var om hvide Hænder, det perlestukne Haar
 I askelyse Fletning til Hosten vandt sig ned;
 Den bedste Pryd, hun eied, var dog Blufærdighed.
 Jeg elsked, men jeg skiulte min Elskov i mit Bryst.
 At gieste Hafi stundom var da min bedste Lyst.
 Guldtavel over Borde jeg tidt med hende leged;
 De hvide Fingre, ringsmykte, deiligt sig bevæged.
 Sig Tæringen mon vende, den løb saa snelt omkring —
 Disligest løber Lykken forblommet i Ring.
 Det var min høieste Glæde.

Hafi ved Mord og Vold

Sad i sin Broders Rige. Han plettede sit Skiold
 Ved nedrige Bedrifter. Med døsiglumske Blik
 Bestæmmed han sin Manddom, umaadelig i Drif
 Og væmmelig i Bellyst. En Frillestok han holdt;
 For den hulde Drifa var hans Hjerte koldt,
 Kun Nidingsværk ham hidsed. At hendes Dine blaae
 Kiærligt og uskyldigt paa Danerkongen saae,
 Det kunde han ei taale. Dog voved han ei Ord,
 Urbødigt var hans Udfærd.

Bedrifter til Nord

Utter din Herre kaldte. Da mig det Budskab lød
 Forsærdeligt fra Sagland — at Drifa var død.

Bed Kamp og Krigertoge jeg hende vilde glemme;
 Men altid kaldte høit mig fra Hjertet en Stemme,
 Drev mig til Saglands Kyster. Hafi mødte mig suult
 Med falsk, paatagen Kummer; under Panden huult

Stirrede lumst hans Die. Jeg gik til hendes Grav,
 Frit Løb jeg mine Taarer i Genjombheden gav,
 Og blev der mange Nætter. Men, Bøggur! sidste Nat,
 Da til Afsted jeg dvælte, traadte for mig brat
 En hæslig Dverg, en Gubbe, med lurvet Kofte paa,
 I Gravens mørke Hvælving. Paa tykke Been og smaae
 Han stod, med plumpe Hoved. Hans Pande Trædsfheds Præg
 Bar i de dybe Rynker, hans Kind et falmet Skiæg,
 Bæltet et Nøgelnippe. Med et affkyeligt Smil
 Han hviffed: „Kom, Herr Konge! Bedriften kræver Jil.
 Dig venter Dronning Drifa. Med Rette sørger du;
 Thi snarlig døer den Vene, skiondt ikke død endnu.
 See, denne Ring, Herr Konge! hun medgav til dig,
 Den levende Begravne, at troe du skulde mig,
 Og følge mig i Hulen.“ Jeg Ringen tog, jeg saae —
 Jeg kiendte den, o Bøggur! Edelstenen blaa
 Som hendes Die lyste. Tidt den glæded min Aand,
 Naar jeg saae den sunkle paa hendes hvide Haand.
 Jeg fulgte ham, han aabned i Skovens mørke Nat
 En Løndør med en Trappe; vi nedstege brat.
 Blandlygten frem af Barmen han tog; i snevert Kammer
 Jeg da paa Bænken oined ved Lygtens matte Flammer
 Min huldeste Veninde. Hun rakte mig sin Haand,
 Ei længer som en Rose, men som en Gravens Aand.
 Bleg var den skionne Læbe, bleg indfaldne Kind,
 I halvbrustent Die dog end et himmelsk Sind
 Straalte med Baldurs Blidhed. Alt, hvad af hendes Vaar
 Tilbage var at skue, det var de sagre Haar,
 Den affkyse Fletning. Men da hun saae mig, strax
 Med sine sidste Kræfter greb hun skarpen Sax,
 Afklipped, rakte mig Skatten, og med sin Stemme fød
 Hun talte: „Hør din Drifa, Grolf! før hendes Død.

Min Husbond mig indspærred, begrov i Fængslet mig,
 Fordi mit Hiertes Tanker, min Ven! tilhorte dig.
 Ravnens flyver om Aftnen, om Dagen den ei maa;
 Den maa døie Sorgen, som ei kan Glæden faae.
 Mig aldrig Hafi loved, af Aft han ikke veed;
 Kun ved Sandserusen forstaaer han Kiærlighed.
 Hans vilde Hierte svulmed, det gav ham ingen Ro;
 Troskab af den han fordred, som han var aldrig tro.
 En Elskov, huld, uskyldig, en Alf, som lever om
 Af Længsel, Smil og Taarer i en begejstret Drom —
 Begriber Eligt et Hierte, som hårder sig i Synd?
 Der daglig, som Skarnbassen, sig vælter i Dynd?

Hemmeligt lod om Natten han mig i Hulen bringe;
 Dog stækked ikke Nøden, o Kiærlighed! din Binge,
 Paa Grolf jeg ene tænkte, den Trost var mig saa sød,
 At nu dit Helteoie grad over Drifas Dod.
 Men snart mig svækked Kummer i skumle Fangebo
 Med kolde, fugtige Mure. For sidste Gang dog fro
 Den Tidende mig gjorde, at du Drifa var nær.
 Ved Gaver og ved Løfter vandt jeg Dvergen der.
 End aldrig har min Læbe sagt, hvad i Hiertet boer,
 Saa hør da nu i Døden Drifas sidste Ord:
 Jeg elskte dig paa Jorden, skal elske dig hos Frei.
 Livets Skiebne gielder for Evigheden ei.
 I Livet Hafis Hustru, jeg var min Husbond tro,
 Men din er jeg i Døden, og din i Freias Bo.""
 Saa kysked hun min Læbe, saa trykte hun min Haand,
 Saa boied hun sit Hoved, og udgav sin Mand.

Hvad skal jeg meer fortælle dig om min Smerte, Ven?
 En Haarlof, en Guldring af Drifa var igien!

Til Hevn mod hendes Morder jeg brat i Baaben gif;
 Han modte mig med skumle, ængstelige Blik.
 Jeg fordred ham til Tvekamp. Ringen og min Lof
 Jeg bar som Tegn paa Hielmen. Den Usle kiendte nok
 De dybt bebreidende Mærker; han tilbagegøs.
 Med min Gyldenhalte jeg vilde hugge løs —
 Da vakled han, og raved, blev i sit Ansigt blaa,
 Et Krampeslag ham fældte, han kunde meer ei staae,
 Sank slap i sine Blader. Som Dfferoxen mat,
 Naar Hofgodens Hammer den Panden knuser brat,
 Faldt Hafi ned til Jorden. Da lød et mægtigt Raab
 Fra Kredsen, som omringed os, fra den store Hob:
 „En Evertalf ham fældte, han var ei bedre værd.
 Han sank i Sottedøden, ei for Kongens Sværd;
 Hos Hel ham Straffen venter.““

Med stille Kummerstaal

Jeg hos min Drifa dvæled, mens paa rogfulde Baal
 Det hulde Legem brændte. Samme Midienat
 Jeg drog igien til Leire med min hele Skat —
 Ring, Askekrukke, Haarlof.“

Bøggur paa Skaalen saae

I Høien, og paa Krandsen, hvis Blomst endnu var blaa;
 Og raabte dybtbevæget: „D, Grolf! dig ei bedrøv;
 Her hviler Drifas Aske, men hun er ikke Støv.“ —
 „Nei,“ svared Grolf, og vendte sin gyldne Ring omkring,
 „Sjælene forbindes ved Ewighedens Ring.
 Blaa straaler Stenen, Krandsen; og Himlen hist, den høie,
 Blaaner med klare Hvælving front, som hendes Die.
 Den askelyse Fletning jeg ogsaa har igien;

Den skal knytte mit Hierte til mangan trofast Ven.
 Belan, min bolde Bøggur! i ærlig Heltefavn
 Hylde jeg Thor og Mimer, men glemmer ei mit Savn."

Syvende Sang.

Misundelsen, en Svartalf af allerværste Slags,
 Som Bræmsen over Hinden, faldt paa Skulde strag
 Bed Rudes og Signes Lykke. Dybt lagde den sit Væg
 Umærkeligt om Natten i Hiertets skjulte Væg;
 Da voxte snarlig Trolden. Af det blodende Hierte
 Krob den med rynkede Binger, forvoldte piinlig Smerte.
 Da indfaldt Svanebarmen ængstelig og tung,
 Da var Helges Datter i lang Tid meer ei ung.
 Rosen svandt fra Kinden, hver Glæde monne flye;
 Svartalfen under Diet malte Streger med Bly,
 Fortærte hende Riødet, hun vasked, naar hun gif,
 Som en Glød, der slukkes, stirred hendes Blik.
 Den fæle Trold ei derved endnu det blive lod:
 Til en farlig Feber hidsed han hendes Blod.
 Hun syntes, at det regned i Nætter, Dage tre.
 I Vandet voxte Lilier, hvide som en Snee.
 Af Marken blæste Græsset; Siv stod overalt.
 Duggen hele Dagen giennem Luften faldt.
 Lammene bleve Swaner, Kalven blev en Sæl;
 Alt, hvad Haar var forhen, forvandledes til Skæl.
 Da hørte hun det pladse. Med deilig Væg og Fod

Tangfiær, hendes Moder, i Fladvandet stod,
Dg treen i hendes Kammer.

„Min Datter!“ Huldren sang,
„Før skilte fra dit Buur mig græsgrønne Bang;
Nu kan jeg dig besøge. Den Bei, som jeg skal følge,
Der maa Fisker svømme, der maae Boverne bølge.
Dit stolte Hierte græmmes, og græmmer sig med Ret;
Er ei Alfslægten meer, end Alfurs Ut?
Dg skal to Stovets Qvinder nyde de Livets Goder,
Som Skiebnen negter Skulde, der elskes af en Moder,
Udødelig som Havet? Gi med letsindigt Brum
Bragte jeg dig til Verden, som Bølgen føder Skum.
Du est mig fiær, du Bene! Din Fader var en Mand,
Som ofte blandte varmt Blod i Tangfiærsk kolde Vand,
Naar Kampen raste paa Dækket. Han blev mig tro; hans
Barn

Skal hel nu ikke fange med Sottesengens Garn,
Min Flod skal dig forfriske. Følg mig til Ran, min Frue,
Frygt ikke for, du drukner i vandgrønne Stue;
Jeg vogter dine Lunger.“

Saa tog hun hende med.

Skulde, modig ellers, gyste dog bleg og ræd
For alle de fæle Syner. Sær blev hun angst og bange,
Da hun saae sig strække hiin frygtelige Slange,
Midgardsormen grønne, der i Halen sig beed.
Af Skuldes kolde Pande sprang den kolde Sved,
Da Ormen paa hende skeled; men for Tangfiær tam,
Lod den af bløde Hænder sig klappe stiven Kam.
Saa fore de ned paa Dybet til Ran. Hun var ei smuk,
Den bedste Sang, hun hørte, var Livets sidste Suk.

En Krone vel af Perler hun bar, som Ducæg;
 Men skøndt hun var en Qvinde, hun havde hæsligt Skiæg,
 Af Tang de Lokker grønne vildt om Panden stod;
 End blodig hun om Munden var af det friske Blod,
 Hun drak af Dødmands Hierte. Der laae de overalt,
 Henstrøet, som Faar paa Marken, af hendes Hænder qvalt.
 Dog saae man end paa Liget det uforsærdede Blik,
 Hvormed den danske Sømand steds i Døden gif.

Tangkiær for sin Dronning klagede Nøden stor;
 Men høit hun maatte skrige, gientage sit Ord
 For den dove Gudinde, skøndt paa Bunden Vandet
 Skylled ei med Støien, med Grums af Stranden blandet,
 Men holdt sig grønligdunkelt i gyselige Ro.
 Til sidst dog Ran forstod det, affstyeligt hun loe.
 Hun raabte: „Kiære Tangkiær! du kommer mig tilpas.
 Solen dæmrer sparsomt giennem mit tykke Glas,
 Dog seer jeg Skuldes Blegghed. Jeg hader Grolf, som du;
 Sparsomt Dødmands Legem offerer Snekken nu
 Fra den Tid, han blev Herre. Den Daare elsker Fred,
 Gid Hel ham indebrænde med Leirestovens Bed!
 Gierne jeg vilde redde din Datters visne Baar,
 Men kan kun ødelægge, paa Hielp mig ei forstaaer.
 Dog kiender jeg en Læge, skøndt lænkebunden Mand,
 Der fremfor alle Jetter og Aser fik Forstand;
 Hans Raad nu ville vi høre. Thi Skade, min Veninde,
 Gierne løser Lænken, som selv hun monne binde,
 Naar Ran derom hende beder. Jeg haaber, Lokes Kløgt
 Under din Datters Qvide. Følger mig uden Frygt!“

Saa tog hun Tangkiær, Skulde med op til Havets Glade,
 Der taarned sine Bølger til Bierge, thi Skade

Blev ikke længe borte paa sin fulsorte Hest
 Med store Flaggermuus-Binger, som viste Storm og Blæst,
 Hvis Brinsken sender Dronene, saa truende, saa hule,
 Mens Skummet stænker Vandet fra Bidslet og dens Mule.
 Det var en bælmørk Midnat; men høit fra Finmarks Jis
 Paa Himlen vogte Nordlys, forfærdelige Riis.
 Og grandt paa øden Klippe ved Skin af Nordlys-Flammen
 Saae Skulde Ran og Skade sidde fortroligt sammen
 Paa Klinten, medens Hesten stod bunden ved en Blok.
 Da brat forstummede Stormen. Freias Stiernerof
 Nedglimted giennem Skyen. En Snekke foer forbi,
 Saae Klippen — dreied Roret, blev for Skibbruddet fri.
 Og høit et lystigt Hurra fra Mandskabet led,
 Som paa et Haarbred streifed nær Kysten af sin Død.
 De tvende grimme Qvinder saae Mandskabet frelst,
 Og ærgred sig derover, thi altid saae de helst,
 At Mennesker foer ilde; dog vilde de denne Gang
 Samtalen ei afbryde, den var qvindelang.

Tilfidsst de vinkte Skulde. Med sin Moder tryg
 Hun jatte sig hos Skade paa Stormhestens Ryg,
 Og foer igiennem Luften høit over Kattegat,
 Over Norges Biergaas i frygtelige Nat.
 Bed Dovrefield de standsed, af Gangeren steg,
 Fieldets lukte Side som Dør tilbageveg
 For Havets, Stormens Diser. Med selsomme Sind
 Skulde fulgte Skade dybt i Bierget ind
 Giennem de brune Haller, hvor Klippeblokken hang,
 Hvor bag vældige Soile med sidste Evanesang
 Fossen i Dybet styrted. Tilfidsst blev Alting stille;
 Vandet ei længer stoied bag Kampestenens Pille.
 De vandred i en Løngang, hvor Guldstenen smuk

Lyfte ved Nattens Fakkell. Men dybe Hjertesuf
 Fra fierne Hvælving toned. I Huln de treen —
 Guldets, Sølvets Arer, som i en Marmorsteen
 Spraglede Klippevæggen. Krystaller Loftet bar,
 Tap ved Tap i Mængde, som Diamanten klar.
 Men græsselig i Hallen tilvisse dog var Noden:
 Udstrakt paa trende Blokke forgieves vented Døden
 En Mand af fielden Skionhed, fold, bleg som et Liig.
 Smerten i hans Die blandte sig med Svig.
 Fra Jssn de sorte Lokker ned til Jorden naae.
 I Qual med hvide Tænder han beed sin Læbe blaa.
 Med matte Haand forgieves, Usalige! du tænker
 Fra Bryst og Been at løfte de vægtige Jernlænker,
 Som binde dig til Klippen.

Men ved hans Hoved stod
 En Kvinde, mindre deilig, men kiærlig og god.
 Et Uasyn, fuldt af Kummer, sin Mand i Døden tro,
 Biste hun taareblandet, mens haanligfølt han loe.
 Med Skælven i sine Hænder hun holdt et Sølvkar
 Læt over Fangens Ansigt. Til Randen fylt det var,
 Da Skulde treen i Hallen. Den Kummerfulde tog
 Fra Mandens Bænde Skaalen, gif bort, ud den slog.
 Da, Drømmerfken opdaged, hans Die stirred stivt
 Mod Hvælvingen i Angst for en Slange, hvis Forgift
 Ham dryppede ned paa Kinden. Den var spraglet, blaa
 Paa Ryggen, guul paa Bugen; i Lænker hun den saae
 Over hans Hoved hænge.

Det levende Liig
 Udstødte giennem Bierget et forfærdeligt Skrig,
 I Krampetræk sig vaandende. Da vakked Fiieldets Grund,

Mens ham den tykke Graade stod for blege Mund.
 Da skælved Jordens Piller. Af Skrak faldt Skulde ned.
 Men Skade løste Fangen, da han først med en Ed
 Loved igien at komme til Fængslet næste Nat.

Skulde giennem Luften til Leireskoven brat
 Blev ført i Lokes Arme. Under Luften blaa
 Saae hun ham i sin Skionhed trædsst for hende staae:
 Med hvide Marmoransigt, med ravnescorte Haar,
 Hviis Bægt i glindsjende Loffer ham ned til Hælen naaer;
 Med stort og lysbruunt Die, med hvalte Dielaag;
 Men uden Werlighed Blikket, skiondt Ingen mere flog.
 Han Skulde tog i Favnen, gav hende mangt et Kys;
 Længer ei hun bæved af Wengstelse, som nys.
 „Du har mig vederqvæget, et Dieblif mig løst,
 En liflig Honningdraabe mig i mit Bæger øst,“
 Han qvad; „det skal jeg lonne. Du ønsker dig et Raad,
 Din Sundhed at gienvinde? Det er en ringe Daad.
 Hør Asa=Lokes Tale: Du Guderne maa forsjone.
 Ikke meer de smile til Leires Bøgekrone,
 Hvor Dfferstenen stander i Solen uden Tvæt
 Af den Myrdedes Hierte, uden den hellige Plet.
 Med et Menneffeoffer, driistige, skionne Slut!
 Du Njerne formilde, skiondt Hrolf det har forbudt.
 Og for ham ret at saare — hør Asa=Lokes Ord:
 Du veedst, at hist i Hytten Enken Gunvar boer
 Med Datteren liden Drija. Det Barn er Hrolf saa kiært;
 Vilst du ret ham frænke — det har dig Loke lært —
 Da lok hiint Barn i Qvælden engang til Gudchuset,
 Mens Hrolf paa Bænken sidder med Kæmperne beruset;
 Dræb det paa Dfferstenen! Og ved dets sidste Suf
 Gienvinder du din Friskhed, blomstrer dobbelt smuk.“

Saa taled Asa=Lofe, forsvandt med Drømmen brat.
 Skulde sig paa Leiet fandt i bælmørke Nat;
 Snart var hun kold som Sneen, snart som Ilden heed,
 Febertersten vegled med Pandens flamme Eved.
 Men sikker paa sin Helbred stod op hun næste Morgen;
 Med Mordtanken i Hiertet glemte den Grumme Sorgen,
 Som en Ulv, der sig sniger med rovbegierligt Mod,
 At vinde tabte Kræfter ved et uskyldigt Blod.

Bed Herthadalens Bakker, frandsjet af grønne Skove,
 Hvor i Søen flyder sølverklare Bove,
 Der fordem blandte sin Susen med Trælles bange Skrig,
 Naar dem Goderne drukned; naar steenbetyngte Liig
 Sank til Bunds i Dammen med Lænker om Been og Arm;
 Naar i Vandets Bolge var tvættet hellige Karm,
 Der førte Friggas Billed — ved denne klare Sø,
 Hvor, siden Grolf blev Konning, Ingen maatte døe;
 Som endnu deiligt flyder skovfrandsjet i Herthas Skiod;
 Ofte til Sommer=Lystfart Aegls Søner bød —
 Der boede Gunvar Enke, hvis Mand var Kongen fier.
 Selv Slutten han havde vatnet, som legte sorgfrit her,
 Og givet Navnet Drifa. Den fiække Fader faldt
 I Krigen for sin Herre; hans Hielm af Staalet hvalt
 End hang i Gunvars Etue. Grolf besøgte tidt
 Enken i Herthadalen, og Barnet legte frit
 Paa Skiodet af Leiredrotten paa Bænk i Hyttens Braa.
 Alle store Hierter elske de hulde Smaae.
 Maa Siælen ei beundre Ekienhed, Uskyldighed?
 En Ynde, som henrykker, fordi den ei det veed?
 Nedsiger ei til Jorden Alfes hver en Baar
 Som Barn? Han ikke Skikkelsen af Barnet forsmaaer.
 Ofte den lille Drifa blev op til Gaarden bragt,

At lege med Dankongen, naar han ei gif paa Jagt;
 Thi let hun, som en Sommerfugl, fløi om i grønne Gaard,
 Smuk hun var, som Rosen, hvis Knop i Lovet staaer.
 Med kloge Falkesine hun var ei sky, men tam;
 Og fiælen hun var og venlig, som hvide Dæggelam.
 Syv Somre hun havde skuet, syv Somre grædt og leet,
 Og med sit blide Die Solen og Maanen seet.
 Nu skulde det lille Die briste for Morderkniv,
 Nu ønskede Huldrens Datter at ende Barnets Liv.

Selv turde Skuld ei komme, hun sendte did en Svend,
 Som bad den liden Drifa, til Kongen, hendes Ben,
 Paa Gaarden op at ile. Det skete før saa tidt.
 Moderen Barnet sendte, da det var pyntet lidt,
 I hvide Lærredskiortel, i Hue med Hareskind,
 Med en blaa Sløife bundet under den røde Kind.
 I Skoven mødte Skulde liden Drifa skion,
 Gav hende Honningkage; da paa Fyrstindens Bon
 Hun fulgte til Gudehuset, at see forgyldte Billed:
 Ddin med sine Navne paa Skuldrene stillet.
 Hun fulgte gierne Skulde, skialv ei for Livets Tab.
 Saa styrter en Fugl fra Træet i Slangens aabne Gab,
 Og Nyggen ind i Lyset.

Men Drifas Fylgie god
 Bevared Barnet i Nøden, skiondt hende den forlod.
 Den fløi til Kongens Kammer, hvor Hrolf i Tanker sad
 Med Haanden under Kinden. En Krands med visne Blad
 Hang nær paa Biælkevæggen. Den havde ham Drifa forært;
 Hver Blomst, han fik af Barnet, var Heltens Hierte kiært.
 Fylgien ind ad Rugen fløi som usynlig Giest,
 Og kasted Krandsen af Sømmet paa Gulvet, som en Blæst.

Hrolf skued Krandsen falde, snoes om i Hvirvelvind —
 Til at see den Lille da længtes Drottens Eind.
 Han ilede til Gunvars Bolig, opdaged trædsken Svig,
 En Træl ham alt forraadte, blegnende som et Liig.
 Men som en Storm, der styrter igiennem aabne Bierg,
 Foer Hrolf til Gudehuset — og saae en hæslig Dverg
 Hen over Dfferstenen at holde den liden Pige
 Med Haanden tæt for Munden, at hun ei skulde strige.
 Men Skulde, som Hel i Hulen, fast i sit Ansigt blaa,
 Blev seet af Danerkongen med Flintekniven staae
 Over Barnets skælvende Hierte.

„Fordømte Nastronds Vand!
 Hvad gjør du?“ raabte Kongen. Og Kniven af hendes Haand
 Faldt ned, og sprang i Stykker paa Gulvets Flisesteen.
 „Ha, varst du ei min Søster, da skulde dine Been
 I Piinsler svede Blodet,“ raabte med Bredens Lue
 I skionne Blik Hrolf Krafte. „Viig bort, du giftige Flue
 Med Glands paa smukke Binger, der kun slagrer til Synd!
 Dm, som dig ei opløster en Tomme fra dit Dynd!“

Som Hulens skumle Skygge viger for Fakkens Skin,
 Saa veg forfærdet Skulde, da Konningen treen ind;
 Forlod sit Rov, som Ravnene paa Marken Bingerne flaaer,
 Naar pludselig en Bonde den fiernt i Møde gaaer.
 Men skelende tilbage, med Fingren paa sin Mund,
 Hun opbragt hvisted sagte — saa giser paa Flugt en Hund:
 „Søn af din egen Søster! du Blet paa Reirestol!
 Snart synker i sin Afgrund din pralerste Sol.
 Biet har Usa-Løke til Mord min Dfferkniv.
 Den søndersprang — fleer Knive kan hvæsses mod dit Liv.
 Og da først aander Skulde, fri for Dval og Harm,
 Naar hun kan støde Daggerten, Hrolf! i din egen Barm.“

Ei Kongen Truslen hørte; fast i Armen han holdt
 Barnet, som af Rædsel endnu var stift og koldt.
 Han kysfed det bekymret, og bad det ei forsage.
 I Drifas Die vendte Livet snart tilbage,
 Hun smilte, som en Lysalf. Grolf med Graad paa Kind
 Vendte sig med Barnet mod Astenrødens Skin.
 „Alfader!“ quad den Bolde, „det Offer, som dig ret
 Behage skal i Gimle, det er en god Jdræt.
 Du vilst ei, at din Skabning skal gaae i Dval fortabt;
 Glædes ei ved at øde det Liv, du selv har skabt.
 Forbandet være til Nastrond alt skummelt Nidingsværk!
 Ei Ondskaben skal seire, saalænge Grolf er stærk.“

Faurt smyktes Besterhimlen med rødliggule Skær,
 Sidste Glimt af Solen faldt gennem Leiretrær,
 Da Kongen vandred ene, satte sig veltilfreds
 I Skov paa Dommersædet, i Stenenes store Kredts,
 Hvor Landet han monne bygge hver Dag med Lov og Ret.
 Utter slog hans Hierte med Venlighed og let.
 Da saae han trende Kæmper i Skoven vandre hid
 I skionne Badmels Kiortler: en rød, en blaa, en hvid.
 Han kiendte dem, og smilte; han havde Dragterne givet
 De bolde Leirekæmper, med Bælter om Livet.
 Biarke fik hviden Badmel: det tyded Norges Snee,
 Jsens evige Toppe, som kiæft mod Himlen see.
 Det grønne Bælte var Granen, som over Sneen grøn
 Forfrisker dit muntre Die, Norges stolte Søn!
 Blaakiortlen klædte Bøggur; thi Everriges Fiorde blaae
 Høit op fra Distresaltet i Fastlandet gaae,
 Hvor Søer og Elve dem møde. Hans Bælte, guult som Halm,
 Tyded det rige Biergværk med lyseblanke Malm.
 Danmark er Syd i Norden, der rødmer Frugten sød,

Hypigt staaer i Græsset Kiærminden, Rosen rød,
 Og Havet Alt omslynger: Om sin Skarlagenskofte
 Bar Hialte lysblaat Bælte, slynget om ranken Hofte.
 Saa traadte de for Kongen, og hilste, men ei froe;
 Mørke var deres Pander, ingen Læbe loe,
 De taug, og stirred til Jorden.

Da raabte Hrolf: „Hvad nu?
 Hvor er den gamle Munterhed? Min Biarke! siig os du,
 Hvad mørkner Veirestierner?“ — Han svared, men ei fiæk:
 „Mænd, som ei ellers frygte, betages her af Skræk.
 Vi elste Hrolf vor Konge, vi vide: Hrolf er god;
 Men hvis den gamle Gode, Herre! vi ret forstod,
 Da nødes vi til at gysе.“ — „Hvad har dig Goden sagt?“
 Spurgte ham Kongen venlig. — „At Hrolf har Ringeagt
 For Valhals store Guder,“ var Bodvar Biarkes Ord;
 „At ei paa Vingolfs Aser dit Hierte længer troer;
 At du din Tillid sætter til eget Sværd og Skaft,
 Og ugudelig stoler kun paa din egen Kraft.
 Er dette sandt, min Herre? Skienk atter Hiertet No!
 Kan den vi Trofskab holde, som ei er Guder tro?
 Dog — naar vi see dig, Konge! saa tillidsfuld igjen
 Sidde paa Dommerstenen, da haaber Hiertet end.
 Saa smiler ingen Riding.“

„Nei, Biarke!“ raabte rørt
 Hrolf Krake, „hør nu Alting, da du har Noget hørt.
 Jeg bøier Knæ hver Morgen for ham i høie Himle,
 Alfader, for den Evige, som raader i sit Gimle;
 Hvem Ragnarok ei fælder; som skabte Sol og Jord.
 Jeg ærer Tapperheden, jeg troer paa Asa=Thor.
 Mit Hierte slog for Elskov; hvo seer den grønne Mai

Med sine deilige Blomster, og tvivler om Frei?
 Den herlige Moder Frigga mig favner i sit Skiod,
 Og nærer mine Kræfter hver Dag med sunde Brød.
 Ugir i Havet hersker, Niord i den friske Vind,
 Baldur i mit Hierte, Mimer i mit Sind,
 Alfaders Aser alle. Op til hans Valaskialf
 Vinker mig den lyse, bortskyer mig svarten Alf.
 Men den jeg ikke frygter — mig derfor ei bebreid! —
 Den lumste Hexemester, som fogte Qvinde-Seid;
 Boleren, som Gunlode bag Fjeldet har forført;
 Hvis Eventyr med Rinda har op mit Hierte rørt;
 Og kaldte han sig Odin — en Aand, som ei er god,
 Hvis Bautasteen kun plettes af uskyldigt Blod,
 Aldrig for ham Hrolf Krake skal boie stolten Knae,
 Og bede til hans Billed af ormestuffent Træ.

Ru handler, som eder lyst! Uengster eders Ed,
 Saa løses her I fra den. Forlader mig med Fred!
 Jeg frygter ei min Skiebne; mig Kronen er ei saa kjær,
 At jeg den skulde kiøbe for et Skyggestiær,
 Der flyer for Sandheds Straale."

De trende giæve Helte
 Laug længe. Bodvar Biarke da først for alle meldte:
 „Du lover Alfaunder i Gimle; saa kald ham, hvad du vil!
 Til Hiertet i Biarke brister, det tro dig hører til." —
 „Du hylder Folkvangs Freia," quod Hjalte, „jeg min Ed
 Ei bryder dig, som hylder huldsalig Kiærlighed." —
 „Du troer paa Baldur og Mimer," quod Bøggur, „det er godt;
 Ugudelig er ikke med sliq en Tro min Drot." —
 „Jeg troer paa Benslabs Bælde," quod Hrolf, og favned hver.
 „D, havde Nordens Søner, som vi, hinanden kjær,

Da Danmark, Sverrig og Norrig i hæslig Broderstrid
 Ei spildte Kraften længer i uheldsvangre Tid.
 Som Brødre de levede sammen. Velan, saa lader os staae
 For Tiderne som et Billed, der aldrig skal forgaae:
 Den hvide Badmelékofte favne den rød' og den blaa!"

Ottende Sang.

Nu stander til at siunge, hvorledes Grolf en Dag
 Sad med sine Kæmper i lystigt Drickelag.
 Han kastede sit Die vidt i Hallen omkring,
 Sigende: „Mægtig Styrke samles her i Ring.“ —
 „Ja,“ svared Bodvar Biarke, „man længe sege skal
 Slig Drot, slige Kæmper i een og samme Hal;
 Rundt paa alle Kyster og Skialden Drapa qvæder.
 Kun een Ting forringer, Grolf! din Kongehæder.“ —
 „Hvad“, spurgte Kongen, „fattes end til din Herres Tærv?“ —
 „At du af Udils kræver med Baaben ei din Arv,“
 Svared ham den Fiirskaarne. „Paa uforstammet Biis
 Forholder han dig Skatten.“ — „Troer du, Sviagriis“,
 Spurgte Grolf med Latter, „saa dyrebar mig er,
 At jeg for den Sag skulde fremkalde Danerhær?“ —
 „Ei for Guldets at vinde,“ giensvared Biarke fiæk;
 „For Ridningen at tugte med angstkolde Skræk.
 Thi sommer det sig, Herre! dig, mægtigst Drot i Nord,
 Ustraffet den at lade, som svigter dig sit Ord?“ —
 „Nu,“ sagde Grolf, og smilte, „jeg reise har i Sinde;
 Jeg giefter Udils i Upsal — ei for Guldets at vinde,

For at besøge min Moder. End een Gang i mit Liv
 Vil jeg til Hiertet trykke den herlige Viv.
 Som Ven, ei som en Fiende, kun med Kæmper tolf,
 Giefter ham i Upsal om nogle Dage Hrolf.
 Hvo vil mig did ledsage?"

Da reiste sig alle Helte,
 Som gierne den Tappre fulgte til Bedrift, naar det gieldte.
 Men Hrolf stod ved sit Forsæt: med tolf Bersærker kun
 At hilse sin falske Svoger, med sin Høg og sin Hund,
 Gram, den store gule, der ved hans Fodder laae,
 Som med ærlige Dine paa Danerkongen saae,
 Naar ei han var paa Jagten. Vel prøved Rude blid
 Kongen derfor at vare; men Skulde sig i Strid
 Gav med den ædle Søster, spottende hendes Frygt.
 Hun sagde: „Paa sine Kræfter vor Broder stoler trygt.
 Hvi vil hans Mod du svække? Hvi vil hans Sind du vende?
 Hans Billie bliver en Bue, som han kun selv kan spænde.
 Lad af at drage Strængen med Qvindehaanden blod!
 Den giver dog ei efter.“ — „Han iler til sin Død,
 Raabte den bange Rude. — „Nei,” svared Skulde suurt,
 „Man siger, ellers voxer for Døden ingen Urt;
 Men Biarke, Hialte, Bøggur, Svibdagger, Beigal, Bott,
 Hardrefil, Hake, Haklang, Hvitsærk har Farer mødt,
 Som overgik langt disje. Det har ei mindste Nød.“ —
 „Dg Skuld med tørre Dine begræde vil vor Død,
 I Fald vi ogsaa falde,” qvad Hialte. — „Salten Vand
 Jeg græder,” qvad den Skionne, „som Volgen ved den Strand,
 Hvorfra Hrolf Hottur hented.“ — Da bad Kongen sin Skiald
 I Harpen stærkt at gribe, for Freden i sin Hal
 At skaane, for at skaane sin Søster for Skam,
 Skiondt ei hun det fortiente, thi ei hun skaante ham.

Bestemt var Reisen til Svithiod; næste Morgenstund
Indskibed de deres Heste, foer over Dresfund.

Der reed den ædle Herre nu over Skaanes Mark
Med sine stolte Kæmper, hver som et Træ i Bark
Saa blomstrende, saa frodig, i Hielm, Pandserplader.
Det var en Lyst at see dem: snart de traved i Rader,
I Flok snart Hestene sprunge. Dagen var smuk og klar;
Men hen ad Asten lagde der sig en Taage svar
Over Skov og Floder, over Mark og Enge.
Et Nattely de rundtom sogte forgieves længe.
Da mælede Svibdagger: „Her see vi Adils' Kunst;
Det hele Land indhyller han i en Taagedunst,
Blot for os at forvilde. Jeg kiender ham: han slaaer
Som et Barn kun med Sværdet, men som Mand han forstaaer
Vel sine Tryllegaldre.“ — „Ei brydes Sværd og Stang“,
Svared ham Kongen venlig, „ved daarlig Galdresang.“ —
Svibdag paa Hovedet rysted, mæled til Beigal sagte:
„Jeg vover, hvad Helt tør vove; men platud at foragte
Jetternes skjulte Bælde, deri han farer vild.“ —
„Jeg gaaer for ham i Kampen giennem Vand og Ild,“
Giensvared Beigal Tappre; „min Stang jeg for ham bryder,
Men bryder ei mit Hoved om hvad meer det betyder.
Hvo ei derover grubler, ængstes derved ei svart.“ —
„Heller ei har Svibdag i Balg sit Sværd forvart,“
Svared den stolte Broder, „hvor der var Kamp paa Færde;
Men paa Taagen bider kun slet de skarpe Sværde.
Hvor findes Huus i Asten? Et Biarkemaal dig syng,
Dg stræk din Krop paa Marken hen i de vaade Lyng;
I Morgen ville vi see da, hvor flink du er en Giest.
Her er ei Træ, hvorved man kan binde fast sin Hest.

Dg Hesten er mere fiælen, end Manden, som rider derpaa.
Hvor findes Ho? hvor Havre? til Stroelse hvor Straae?"

Som saa de talede sammen, i Taagen bleve de vaer
Et Huus, som stod paa Marken. Lusten var mere klar.
En Mand de saae i Doren, stor af Baxten, høi;
Han kaldte nogle Duer, som over Taget fløi.
Kulsorte to sig satte da hver paa bredden Skulder.
Nu nærmed sig Leirekæmperne med Hurtighed og Bulder
Genoiede gamle Bonde. Rød blussed hans Kind
Med Munterhed og Etyrke. Han bød dem venligt ind.
De sorte Fugle paa Skuldren tamme siddende blev;
Undertiden de Næbet mod hans Dre drev,
Det lod, som de til ham hvisked. Knap Manden var paa Ord,
Indbød dem til en Skinke, som damped paa hans Bord.
O! han god dem i Bægret, om gamle Tider sang.
Forunderligt hans Stemme langt ud i Taagen klang.
Han priste Adils i Upsal, fordi han Odin loved.
Han sagde: „Odin vogter Kronen paa hans Hoved;
Heste, Hunde, Haner han slagter, og har Mod
Til stundom ham at offre Menneskenes Blod.
Thi Blodet smager Odin, som Miøden en Helt i Hal,
Naar det i Lusten bydes ham i en Pandeskål.“
Derpaa han dem et Kammer aabned i Nattens Stund.
De sov, men frøs under Dækket; Tænderne dem i Mund
Klapprede, som af Kolden. Han ledte dennem paa Bei
Næste Morgen, men sagde Farvel til Afsted ei,
Han borte blev i Taagen.

Da raabte Eviðdag bange:

„Var det ei Odin Gamle, saa tage mig til Fange
Den første, bedste Niding!“ — „Siig, hvi du dette troer!“

Spurgte hannem Hrolf Krake. — „Først, for han var jaa stor,
 Raabte den rædde Svibdag. — „Haklang har samme Høide,
 Svared Danerkongen. — „Men ikke samme Droider,
 Mæled den lystige Bøggur. — „Han har jo kun eet Die,
 Bedblev Svibdag i Brede; „han vil din Frækhed bøie.“ —
 „Hvis det beviser en Ddin, at han eensiet seer,
 Da est du selv Hærfader; thi du har ikke fleer,
 Raabte den muntre Bøggur.

Da loe de alle: „See,
 Der rider Ddin Gamle!“ Selv Svibdag maatte lee;
 Han hug i Spøg mod Bøggur, men Bøggur ham undgik,
 Bludjelig han bag fra Svibdag om Livet fik.
 Da var al Frygt forsvunden; oprømt var Alle. Snart
 Hen over Laageheden satte de i en Fart.
 Men Laagen ei vilde vige, sig ei fra Marken flytte;
 Det Alsten blev, da sandt de, som før, en Bondehytte.

Det var den samme Bolig, det var den samme Bonde
 Med sorte Fugle paa Skuldren. — „Her leger Alsten onde,
 Qvad ræd til Kongen Svibdag. „Staaer der ei Friggas Mand,
 Saa vil med mine Hænder af Staal jeg vride Band.
 Det er den forrige Stue, forrige Stol og Bord.“ —
 „Men usfortært paa Bordet staaer frisk en Svinke stor,
 Qvad Hrolf; „i blanken Bæger atter der Mundgodt staaer,
 Som ei, min ærlige Svibdag! du druffet har i Gaar.
 Giv dig tilfreds! Ei mægter dig Modet stærke Mænd
 I Kamp at bøie; sig da, hvi est saa ræd en Svend
 For Sagn du og for Dromme? En høistnaturlig Ting:
 I Laagen ere paa Heden vi redet om i Ring.
 Den gode Gubbe viser os Giestrihed; han troer
 Paa Oldtids Dæmesager, men han er ingen Thor,

Saalidt som han er Ddin. Han vil os venligt favne.
 De tamme Duer paa Skuldren er ei Hærfaders Ravne." —
 Bed denne Tale trøstet, Svibdag paa Skinken løs
 Gif med fornyet Iver, og drak, saa han ei frøs.
 Da næste Morgen de vaagned, stod Taagen længer ei,
 Bonden hen mod Upsal gierne dem viste Bei.

Paa Beien mødte Svibdagger mangen gammel Ven,
 Som den holde Evenfke fiendte strax igien;
 Der misfornøiet med Adils var for hans Ridingsværk;
 Som ærede Hrolf Krake, den Hærrer viis og stærk.
 Sveakonningens Hofgaard de nærmede sig til Hest;
 Da meldte holde Svibdag, som reed Kongen næst:
 „Nu ville vi ei sige, hvo her af danske Kæmper
 I Flokken er Leirekongen; thi Adils neppe dæmper
 Sit Had og sine Rænker. Derfor tykkes mig ret,
 Vi møde hannem i Baaben; nedslagne Hielmenet
 Ansigtet for ham skiule. Thi skiondt svag i Krig,
 Er han en listig Binger, Mester udi Svig;
 Dg skiondt med lovet Leide du møder paa hans Slot,
 Ei blot som Giest i Benskab, men som Overdrot,
 Jeg frygter dog, han pønser paa nogen Underfund.“

Alle Hielmenettet droge for Dine, Mund,
 Dg reed i Borgegaarden, saa Etenene gav Skrald.
 Deres gode Heste bragte de først i Stald.
 Svibdagger Karlene kaldte, bad dem vogte paa Stand
 Med Flid de stolte Hingster. Hvilken Riddermand
 Elsker ei tro sin Ganger, og vogter den for Skade?

Men Adils, som de Danske af Hiertet monne hade
 Dg vilde dybt fornærme, gav hemmelige Bud

Til Trællene, der frygted Kongen som en Gud:
 Man skulde fare listigt, snedeligt i Mag,
 Afstære Hestenes Haler til den blodige Bag,
 Afflippe deres Maner og giøre dennem Fortræd,
 Saa at Pandeskindet afflaaet fulgte med.

Deraf slet Intet vidste de danske Kæmper gode.
 Trostig de gik i Hallen, skiondt de monne formode,
 Der vel var Evig paa Færde. Til Hallen dem en Gang
 Førte, som var knudret, mørk og kroget, trang.
 Men med Sværd i Høiren, men med Skjold paa Arm
 Fremgik de Pandserklædte med Kiækhed udi Barm.

I Hallen brændte sparsomt kun hist og her en Spaan. —
 „Adils, min Skattefonge, modtager mig med Haan,
 Sagde da Hrolf Krake. Ind Skaren traadte neppe,
 Før store bistre Kæmper treen frem fra Ræggens Tæppe,
 Bevæbnede, bedækte med Jern fra Top til Taa.
 „Her gielder det at lade de tunge Sværde slaae,
 Raabte den danske Konge. Da var Striden begyndt;
 Bersærkerne fra Leire sig snart havde skyndt,
 De rydded op i Hallen. En Skare Døde laae.
 Da paa Gaffelbænken Adils man saae;
 Han raabte: „Hvilket Hærværk! hvilken Misforstand!
 For Skiemt jeg ikkun prøved, om Hrolf var en Mand
 Saa kiæk, som Nygtet lyder. For Spøg en liden Skræk
 Jeg vilde jer indjage.“ — „Du spøger som en Giel,
 Svared ham vreden Biarke; „og disse dode Mænd,
 Saalange Solen skinner, ei spøge vil igien.
 Alvorlige de skule i Døden til dit Skiemt;
 Nu er dem Overmodet af vore Sværde tæmt.“

„Den, som med Lysen leger, tidt brænder sig derpaa,
 Raabte Hialt' Hugprude. Da lod af mørken Braa
 Udils de Døde drage, bære bort paa Stand.
 Han raabte: „Kerterne tænder! at jeg betragte kan
 De særvelfomne Gæster. Nu tænder Ild paa Baal,
 At det kan deiligt blinke fra Leirekæmpe=Staal!“

Da tændte Trællene Kerter, øgede Baalets Ild,
 Som midt paa Gulvet brændte. Røgen slyngte vild
 Sig under Loftets Bælker, gennem det aabne Tag.
 Da blev det lyst i Hallen, som paa en Sommerdag.
 Underst i Kongesalen med Hælm og Harnisk sad
 De Danske; Sveakongen, med sine Mænd i Rad,
 Ved Lugen og ved Tæpperne, hvor der var Dør ved Dør,
 Hvorfra de væbnede Stridsmænd i Hallen traadte før.
 Bag Leires Kæmper høined sig tyk en Bælkevæg.

Da raabte Konning Udils med tynde hvide Skæg:
 „Velkommen, holde Svibdag! Jeg kender dig igien.
 Jeg troede, med dine Brødre du varst ei Svea=Ben.
 Dit Fædreland forlodst du, drogst til Isefiord.
 Hvad bringer dig til Fjeldet igien, hvor Jernet groer?“

„Herre!“ gien svared Svibdag, „J spørger om hvad J veed.
 Lang Tid med mine Brødre med trofast Tapperhed
 Slog jeg for eders Valde. Nidingsflokken jeg fandt,
 Som hærget i jert Rige; den jeg overvandt,
 Og skaffed eder Freden. Dengang J monne love,
 Da J var stedt i Nøden, mig Guld og grønne Skove,
 Men glemte Loftet siden. Jeg glemte dog jer Svig,
 Nedslog eders Fiender, og gjorde mangt et Liig.
 Men da i sidste Feide mod frække Oprørs mænd,

J Baghold skiult, J speided, hvor Seiren heldte hen,
 Før frem J turde træde med Hielp for den, som vandt,
 Skiondt jeg, som Odin, havde mit Die sat i Pant,
 For Hæder i Kamp at skaffe — da var jeg Eden qvit.
 Get Die var nok at miste for den, som kun saa lidt
 Paa Troskabs Gave skionner. Jeg med det andet saae
 Hrolf i Leiregaarden ved Isfiorden blaa.
 Han skionner paa Bedrifter, paa ærlig Trofasthed;
 At kun jeg har eet Die, hos Hrolf jeg ikke veed.
 Han seer med Faderomsorg paa sine Kæmpers Tarv;
 Hans er mit andet Die, hans min sidste Marv."

"Jeg", svared Konning Udils, "har megen Agt for Hrolf,
 Som hid til Upsal er dragen med Kæmperne tolf.
 Hvi skiuler han sig for mig med lukt Hiemenet?
 Elig Udfærd af en Herre, som han, mig huer slet.
 Er han for Udils bange?" Da monne Hrolf Krake vinke
 Til sine Mænd, og sagde: "Vi ei med Dine blinke
 Bed i sliig Sol at skue." Han slog med disse Ord
 Eit Hiemenet tilbage; da fra hver Bænde foer
 Nettet ved Kongens Tale. Men over Jlden kiæf
 Stirred de danske Kæmper paa Udils, som af Skræk
 Nær daanet var paa Bænken ved sliige Mænd at skue.
 At Thor var kommen fra Balhal paa brogede Regnbue,
 Troede den rædde Seidmand, at tugte ham til Straf.
 Forsærdeligt Hrolfs Die den blege Niding traf.

Han sagde: "Kiære Svoger! velkommen i min Hal.
 Freden, jeg dig har lovet, trolig jeg holde skal.
 Lad os som Benner drikke, glemme hvert et Nag!
 Skatten, jeg dig skylder, faaer du end i Dag.
 Tilgiv, jeg ei den sendte! Blandt sine Helte raste,

Jeg veed, Grolf agter Guldet ei meget meer, end Afke;
 Og mens af Elskovs Kummer din Kind blier daglig vaad,
 Din Haand det Malm bortodaler, som kaldes Freias Graad."

Grolf qvad: „Med egne Heste jeg fiører helst min Kærre,
 Over min Gavmildhed, Frænde! jeg selv vil være Herre.
 Venner jeg gierne skienker Guld, Solv, Sværde nye,
 Men lader mig ei astrodse blandt Fiender et Stykke Bly." —
 „Nu," mæled Adils, „Skatten paa dig længst monne vente,
 Jeg vidste nok, du vilde med Tiden selv den hente." —
 Grolf svared: „Gi for at hente det usle Pengeskriin
 Jeg kom, men for at trykke til Hjertet Moder min,
 Og for dig at formane til Urlighed mod den,
 Som du est undergiven." — „Da kommer du som Ven,"
 Skreg Adils. „Jler, Trælle! fylder Bægret til Rand.
 At første Bæger Odin jeg vier, Grolf ei kan
 Fortryde, skiondt jeg hører, han ei paa Guder troer." —
 „Det første Bæger vier jeg ind til Usa-Thor,"
 Svared ham Leirekongen; „saa bruges i Danmarks Egn."
 Over sit Horn med Sværdet han gjorde Hamrens Teg.

Disimellem paa Jlden de svenske Trælle kasted
 Alt meer og mere Brænde; røde Luerne hasted
 I Veiret op under Loftet, knitted i Røgen tidt.
 Længer ei man i Salen aanded sundt og frit;
 Thi forsmædelig Heden udbredte sig med Dvalm,
 De tykke Brændeknuder brændte saa let, som Halm.
 Paa Bænk de svenske Kæmper alt vege meer tilbage;
 Da de ved Tapperne sadde, de let sig kunde drage
 Hen mod de aabne Døre. De Danske Jlden saae
 Nærme sig deres Fodder, indklemte i Biælkevræ.

Fast ved Flammen Haarene paa deres Dienlaage,
 Tiaren paa Bøggens Bialker begyndte stærkt at fuge;
 Men deres Skiolde Bodvar og Hialte for Kongen holdt.

Udils qvad: „I Hallen er det ei længer koldt,
 Hvad siger det saa mere, hvis Ilden ei er fiern?
 En Ed Dankæmperne binder: Ei Ilden eller Jern
 De svore nogensinde, hvor det saa var, at flye.
 Ei, meensvorne Midinger, de feigt for Baalet flye.“

De Danske stirred forbausset ved disse Udils' Ord
 Paa hinanden; thi Eden var svoret høit ved Thor,
 At aldrig flye de vilde hverken Jern eller Ild.
 Alt stærkere blev Branden; den fortærte vild
 Bænken, hvorpaa de sadde, tog i Klæderne fat.
 Alt indhylled Røgen dem i den lange Nat,
 Fyldte de tappre Barme med Dødens qualme Luft.
 Alt syntes tabt — men tabt var endnu ei Hrolfs Fornuft.
 At Ingen Eden svigted, at Døden han foretrak,
 Skjendt det glødende Pandser alt i Heden sprak,
 Det forudsaae Dankongen; selv var han Eden tro.
 Men midt i al den Rædsel Hrolf Krake lystigt loe.
 Han raabte, mens han kasted paa Ild Skjoldpladen haard:
 „Den flyer ei Ilden, Venner! som giennem Ilden gaaer.
 Nu drager eders Sværde, nu hugger paa baade Hænder,
 Men kaster de brede Skiolde, hvor stærkest Flammen brænder!“

Neppe var Ordet givet, neppe var Budet sagt,
 Før Baalet var i Hallen med Skjoldene belagt.
 Og let, som Gutten springer over Isen, før den brast,
 Styrtes de danske Kæmper giennem Flammen i Hast.
 I sorte Jernbrynier, med Sværd over Hielmen høit,

De hug, som Bonden hugger, der fløver Knuden drøit.
 Alt sloge de ned for Fode. Hvo dem i Flammen saae,
 Troede Surtur i Luen i Ragnarok at staae.
 Da tonede Biarkemaalet fra deres vrede Læber.
 Hvor en Niding dvælte, fandt han sin visse Dræber.
 Saa sloge de sig giennem Hallen, stode paa Marken brat;
 Dg Maanen til dem smilede i kølignare Nat.

Paa Marken dem Jngen forfulgte; Branden i Kongens Hal
 Gav Mængden nok at vare. Høit hvirvlede med Knald
 Jldtungen giennem Taget. Konning Adils forfærd
 Frygted sit Guld at miste, glemte Fiendens Sværd.
 Han skulde sin Gaard forlise, kostbar, rummelig bygt;
 Gierrigheden drev ham, den overvandt hans Frygt.
 Nær de hvirvlende Flammer saae man ham raadvild staae,
 Tvang Trællene til af Karret paa Jlden Band at staae.
 Men lidet kun det baaded; det Dlie var paa Jld.
 Rødgrøn med gule Strimer Flammen sig snoede vild
 Mod Nattehimmels Mørke. Giennem Røgen graa
 Stjerneerne fra Himlen ned i Hallen saae,
 Da Gavlen alt var brusten; saae gamle Hestebænk
 Brænde, nys besudlet af Blodets røde Stænk;
 Saae Biælkerne brænde, som fordum de blanke Brynier bar;
 Den gamle Tonde med Miøden, Kæmperne dyrebar.
 (Den laae i Krogen i Hallen, af den blev druffet ei
 Uden ved store Fester. Sagnet fortalte: Frei
 Havde selv den tomret og brugt i Oldtids Dage.)
 Intet af gamle Minder længer der blev tilbage.
 Kommer i Menneskebolig først Jldens vrede Gud,
 Han sletter med roden Finger alle Mindesmærker ud;
 Intet ham meer er helligt. Hvad Arhundreder haged,
 Hvad med Oldtidsmærket Hierterne dybt bevaged,

Tilintetgjor hans Brede; det smuldrer hen, som Røv,
 Og af den hellige Levning blier kun en Haandsfuld Støv.

Hiartvar, Adils' Frænde, fólte Alenodiets Værd,
 Boved sig ind i Ilden, at redde Freiers Sværd.
 Det hang ved Gaffelbænken, der halv var styrtet ned.
 Rusten var i Skeden den gamle Glavind bred.
 Den Ingen mere brugte; men Eder derved man svor.
 Hiartvar, bolden Ungersvend, voxen høi og stor,
 Havde den tidt betragtet med Vrefrygt som Dreng;
 Nu voved han sig i Hallen, af skimlet Væderhæng
 Han Sværdet tog, og bragte sin kongelige Frænde
 Det selv i Borgegaarden. — „Ha, lad det Tant kun brænde,“
 Raabte den vrede Gubbe; „bring mig mit Sølv og Guld!“ —
 „Det smelter kun i Ilden, det sluges ei af Muld,“
 Svared forvovne Hiartvar; „men den fortiente Tak,
 Som Freiers hellige Glavind dig ud af Ilden trak.“

De danske Mænd paa Marken saae Upsalsgaarden brænde,
 Vidste dog ei, i Natten hvorhen de sig skulde vende.
 I Stalden de havde fundet deres Heste staaende vel,
 Men lignende de Helheste, hvorpaa den Døde til Hel
 Traver ad Giallerbroen: med Pandebenet bart,
 Med Diet dorst og livløst. De Gangere, som i Fart
 Med Brinsken og slagrende Maner til Vren dem havde ført,
 Med skiælvende Knæ nu vakked. Da blev Kæmperne rørt,
 Lunge Taarer paa Kinden de ædle Helte brændte;
 Thi Gangerne deres Herrer endnu i Døden kiendte,
 De lode sig af dem klappe, de slickede deres Haand,
 Saa sank de ned, og døde. — „Har Hesten ingen Mand,
 Som kommer til Thor i Thrudvang?“ spurgte Gialte sin Herre.
 „Hvi ager Thor med Bulke for sin lynende Kærre?“

Mig tykkes, det flødte ham bedre, høit at fare til Hest.
Det ædle Dyr af alle dog kommer Manden næst."

Hrolf taug, og gif, forbitret ved dette Eventyr.
Da gned sig op ad Kongen hans Hund, det fiælne Dyr.
En Tasse den bar i Munden; den havde Kongen glemt
I Hallen, da bag Baalet han hardt var indeflemt.
Sin Tasse tog Hrolf af Tænderne paa den ærlige Gram;
Han sagde: „Hunden og Hesten gjør ofte Menneſket Skam.“ —
„Ja,“ raabte Bodvar Biarke, „jeg agter fra denne Stund
Ringere Drotten i Upsal, end den troløſeſte Hund.“

Niende Sang.

Paa Marken dem en Skare sig nærmede. De Tolf
Stillede sig til Bærge, fremst i Spidsen Hrolf
Med Skofnung, goden Glavind. „Skal i Græsſet vi bide,
Saa ville vi, som Biørne, først om Seiren stride,“
Sagde den ædelig Herre. „Jeg agter ikke svart
Livet; dog, fiære Benner! eders jeg havde spart
Heller til større Bærker. Vi er i Fiendens Bold;
Vel Sværd i Haanden blinker, men vi har intet Sfiold,
Dg Kampen alt har trættet.“ Da ved Flammen klar,
Der steg fra brændende Kongsgaard, saae de, hvad det var:
En Kvinde dem gif i Mode, fulgt af væbnede Svende;
Hrolf ved Ildbranden tydeligt kiendte hende,
Skiøndt stærkt hun var forandret fra sidst, han hende saae.
I lange hvide Klæder og med Guldkrone paa

Kom den ædelig Dronning; men under Kronens Krands
 Et falmet Ansigt smilede, af Ungdommens Glands
 Bar sidste Levning svundet. Dog Siælens ædle Træl
 Udletter ingen Sygdom, ei Kummer, eller Skræl;
 Og Sorgen, naar den træffer et høit og kærligt Sind,
 Adler Tankepanden og venligblege Kind
 Med Beemods hellige Mærke.

Hun betragtede sin Søn;

Da vendte Kindens Rose tilbage, hun blev skion,
 Ilden i hendes Die gienfødtes, hendes Barm
 Svulmed. Yrsa trykte Kong Hrolf i sin Arm,
 Og quod med Moderglæde: „Nu vil jeg gierne døe!
 Den visne Blomst har nedlagt velsignede Frø,
 Der voget er til Stamme. Som Barn min Hrolf jeg hægede,
 Da lignede han en Uysalf, der med Blomster legede.
 Jeg skuede dig som Yngling: Skirner, den halve Gud,
 Rasken Svend i Balhal, Ufernes Bud,
 Du ligtede, naar han iler til Hest fra Sky til Jord.
 Men Hrolf, nu est du vorden mandelig og stor;
 Nu trykker du din Moder fast til din Heltebarm
 Med Ufa-Baldurs Ansigt, med Seirgudens Arm.
 Nu lad mig gaae til Freia! Jeg aldrig vender meer
 Tilbage til den Riding, hvis Gaard du brænde seer.
 Lang Tid, af! alt for længe tilbragte jeg mit Liv
 I den Forræders Nærhed; thi jeg var hans Biv.
 Forgieves daglig jeg prøved ved Dffret af min Fryd
 Med Raad og Daad at mildne Steenhierdet til Dyd.
 Af, alt for blode Qvinde! dit Haab forførte dig;
 Ei vidste du: en Riding er uforbederlig.
 Saa kom, min Søn! min Gnefte! Stands din Moders
 Graad!

I denne Nat er brusten den sidste svage Traad,
 Som Urja bandt til Adils. Men dobbelt stærke Baand
 Binde, Hrolf! til dit Hierte min glade Moderaand.
 Jeg følger dig til Danmark; og de Kilder, der saae
 Helge som en Yngling blandt Blomsterne staae,
 Skal suse ved min Gravhøi."

Urja gav hver Giest

I Stedet for den dræbte en stærk, herlig Hest.
 To hundred Mænd i Blade kom med hvasse Sværd,
 Rede til at forsvare Kong Hrolf, tapper hver,
 Opbragt ved Adils' Feighed, ved hans Underfund.
 „Hrolf er vor Overkonge!" raabte de med een Mund;
 „Han har i ærlig Feide vundet denne Ret,
 Han er en vældig Skioldung af gammel nordisk Æt.
 Han havde Riget i Hænde, nøiedes dog med Skat;
 Nu vil hans Skattekonige forraade ham i Nat!
 Nei! bedre, med en Ædling at gaae til fremmed Færd,
 End at i Fædrelandet Landsmænd drage Sværd
 Mod deres egne Brødre — smaae Sofongers Kov,
 Der aldrig drak ved Urnen, under sodet Biælke jov.
 Nei, Hrolf! du skal ei falde for Adils' Nidingehaand."
 Saa talte hver ærlig Svenske, rakte tro ham Haand.

Langt droge de om Natten alt fra den brændte Gaard.
 Hen ad Morgenstunden de flinke Trælle slaaer
 Op Teltet, bringe Davren. Svensken og Dansken drak
 Som Benner af samme Bæger; roligt Sværdet stak
 Dybt i den prægtige Skede. Da Bøggur raabte: „See!
 Svibdag, Hvitsærk, Beigal er svenske Brødre tre,
 En Dalekarl er Bøggur. Blandt sine Kæmper tolf
 Tæller alt fire svenske Mænd i Hallen Hrolf,

Saa troe, som Siællandsfaren og Jyden. Biarke der
 Frivillig kom fra Norge, han veier op en Hær.
 Nu grunder Hrolf et Rige for Nordens tappre Folk,
 Som gior os alle til Brødre. Sproget er vor Tolk,
 Gen Tunge vi alle tale, Frigg er vor sælles Moder;
 Saa lad nu Dansk og Normand og Svenske vorde Broder!"

Alle Kæmperne tyktes vel om Boggurs Ord.
 Haklang, den Helt fra Ribe, stod op ved Davrebord,
 Og greb i gyldne Harpe. Den havde han altid med,
 Naar Hrolf med sine Hirdmand drog til et fremmed Sted.
 Thi gamle Bragi længer til Kamp ei kunde drage;
 Skiondt ung af Siæl og Hierte, Gubben blev tilbage,
 Naar Heltene drog i Leding. Men Haklang Harpen tog
 I Striden med, og slog den, hvergang Hrolf Fienden slog.

Saa qvad han denne Sinde, til Lyft for alle Mænd,
 Om ungen Humbles Tvefamp med Sivard Snarensvend;
 Hvordan i Baande Humble kom til Vaulundurs Vidrik,
 Der i Bern udmærked sig hos den tappre Didrik.
 Vidrik hialp i Nøden tro den unge Helt,
 Der med ham var dragen did fra det danske Bælt;
 Laante hannem sin Skimmung, sin stærke jydsk Hest,
 Der i Didriks Toge løb for alle bedst.
 Han laante ham sin Ganger, som hans gode Ben,
 Skiondt han frygted, aldrig at faae den karst igien.
 Han vidste, Sivard vilde sit Glavind mod den vende;
 Thi Sivard var en starblind Svend, saae ei sit Sværd til Ende.
 Hans Spær let kunde Hesten for Manden giennem bore;
 Thi om det løb i Sivards Haand, som Kringlen udi Spore.
 Heller ei var det vorden Humble til stort Gavn;
 Thi kastet fra Sadelbue, kryftet i Sivards Favn,

Han laae paa Græsset i Baande. Da nævnte han sin Elægt,
 Dg strax tog Sivard Snarensvend ham i sin Baretægt,
 Thi han var Humbles Frænde. „Nu bind mig til en Teg,
 Han sagde, „gaf til Kongen, og siig, du vandt den Teg!“
 Indtreen ungen Humble, kasted sit Sværd paa Bord:
 „I Skov staaer Sivard bunden, han mæler ei et Ord.“
 Meldte Baulundurs Bidrik: „Du farer vist med Tant;
 Det var alt med hans Vilie, i Fald du Sivard bandt.“
 Bidrik kaldte sin Smaadrenge, lod sadle Ganger graa:
 „Jeg rider mig i Lunden, hvor Sivard mon staae.“
 Sivard stander i Skoven, seer Bidrik fremride:
 „Finder han mig bunden, han hugger mig Ribbeen fra Side.“
 Hesten med ung Bidrik hen imod Sivard rendte;
 Sivard oprykker Egen, han tør hannem ikke vente.
 Dronningen staaer i Høieloft, og seer hun ud saa vide:
 „Hist kommer Sivard Snarensvend med Egen ved sin Side!“
 Smiled Dronning Eline, da hun saae Sivard komme:
 „Saamænd du gjorde det af Nød, togst op tillige Blomme.“
 Kongen stander ved Borgeled udi sin Brynie ny:
 „Hist kommer Sivard Snarensvend, han bringer Sommer
 i By.“

Der gif Dands paa Bratingsborg, der dandsed de stærke Helte,
 Der dandsed Sivard starblinde Svend med Egen ved sit Bælte.

Saa sang for Kæmperne Hafflang; af Bisen de alle loe,
 Over de Danskes Jdræt i fremmede Lande froe.
 Meget blev der da skiemtet over hiin Helteleg,
 Over stærken Sivard, som rykked op en Teg.
 „Hvor stor var Egen, Hafflang?“ spurgte Hialte prud.
 „Var den i Fior først plantet, var det et ringe Skud;
 Stod den fem hundrede Vintre, hvor findes saa stærke Mænd
 I alle Kongens Lande, som Sivard Snarensvend?“

Selv Orsa smilte venligt. „Jeg seer til Borgen ham komme“,
 Hun sagde, „med Egen ved Siden, ved Roden den lille
 Blomme.“

Derpaa Hrolfs ædle Moder tog rige Klenodier frem,
 Hun havde dem bierget og medbragt fra hiint brændende Hiem:
 De herligste Guldbægre, Pendinge, store, smaae;
 Ogsaa Ringen Sviagriis de Danske blandt Skatten saae.
 Og Gangerne, de raske, det var det Allerbedste,
 Hun bragte dem, til Giengield for deres dræbte Heste.
 Thi Adils var Staldmester, som sig paa Eligt forstod,
 Og agtede meer sin Ganger, end Undersaaternes Blod.

En Flok af Trælle bragte de danske Kæmper bolde,
 I Stedet for de mistede, prægtige Kobberskiolde
 Samt fleer nødvendige Vaaben, da Ildbrandens Magt
 Mangen Hielm og Brynie havde dem ødelagt.
 Derpaa ved Mioden og Maden fik de fornyet Kraft
 I Teltet, som sig reiste hvidt paa det gyldne Skast.
 Eiofna, Søvnens Disa, som lindrer alskens Kummer,
 Derpaa med Balmublosten dem døsede dybt i Slummer,
 Hun avægede de Stærke. Kong Hrolf, den Herre god,
 Strakte sig sønlig til Hvile nær ved sin Moders Fod.
 Men neppe saae hun ham lullet ind i Sønnen sød,
 For varligt hun tog hans Hoved, lagde det i sit Skød.
 Derpaa hun Heltens Ansigt betragtede med Moderfryd,
 Hvor Venlighed var blandet med Dygtighed og Dyd;
 Hun streg ham Haaret fra Panden, kysjede den Herre stor,
 Og mindtes de Dage forleden, hun havde ham vugget som
 Noer.

Saamangen Laare viskede hun fra sin blege Kind,
 Men solte sig vederqvæget, styrket udi sit Sind.

Morgenstiernen, som funkled, hun saae med glandsfuldt Die,
Dg sagde: „Nu lønner du, Freia! Urså for al sin Noie.“

Da blev der blæst i Lurer, og Trællene, som gav Agt,
Af Urså klogelig stillet omkring paa Nattevagt,
Kom brat at vække de Danske. De raabte: „Adils er nær,
Han rider over Fyrisvold alt med en talrig Hær,
Der hurtig er sammenstimlet allevegne fra.“
Opspringende deres Baaben Danskerne grebe da,
Evang sig paa vrinskende Hingster. Hrolf fløi fra Moderbarm;
Hun fulgte ham usorfærdet, agende paa sin Karm.
Da tænkte Hrolf hiin Spage: „Med to hundrede Mand
Ei overvindes Adils, der tæller Folk som Sand;
Men han os overvælder.“ Thi lod Hrolf Krakes Bud,
Man skulde hænge Smykkerne paa Bust og Træer ud,
Der stode ved Landeveien. I Morgensolens Skin
Hang nu de funkledende Braser, dingled i Bestenvind,
De deiligbrogede Ringe, sær Ringen Sviagriis
Med Diamant, som Solen, der blinker paa klaren Iis.

Alt langt var Dansken vandret; da kom med Drotter
i Flok

Adils, der i Overmagt var usorfærdet nok.
Han svor Dankæmper Hevnen, han loved dem alle Doden;
Men da de gierrige Drotter skued i Morgenrøden
Kostbare Smykker funkled, som Frugt paa Træets Qvist,
De tænkte: „Fienden undflyer os ei ved en liden Frist.“

Saa lode de Hæren standse, skyndte sig hver, som bedst,
Hen til de loffende Grene; hver sprang af rasken Hest,
Dg strakte mod Guldet Armen. Men enige de ei blev,
Den Ene Smykket af Haanden paa den Anden rev.

Nu Adils kom i Brede; han skreg: „I rane frit,
 Hvad, som af Alle vides, dog ene kun er mit!
 Strax lægger mig i Skioldet, af Sølvet dreven fin,
 Den straalende, den hvalte, kostbare Hildesviin,
 Mig bringer Sviagrifen samt alle Spænder og Braser!
 Eller, jeg sværger ved Odin, ved Freir, ved Valhals Aser,
 Hvo som frækt mig skiller ved mit Liggendesæ,
 Skal hænge selv, hvor Ringen hang, som en Lyv paa Træ.“

Da maatte de Kongen give, hvortil de selv havde Lyst;
 Men liden Drift de søled at gaae for den i Dyst,
 Som lonte saa karrig Trofskab. „Er Guldet meer, end Blod?“
 De mumled mellem hinanden; „betaler Heltmod
 Han med os Byttet at rane? Hvis selv han eie maa
 Alt Guldet — lad alene ham ogsaa Fienden slaae!“ —
 Vel raabte Adils: „Nu lader Forræderen os forfølge!“
 Men Hrolf med sine Kæmper paa Østersøens Bølge
 Var alt, før hine paa Stranden ved Dresundet stod.
 Fornærmede Drotters Heste kun travede Fod for Fod.
 Forbittret skummed Adils med hevnsfuld Ridingsaand;
 Men Danerkongen paa Skibet slog op med hviden Haand,
 Og raabte: „Denne Ende du kan ustraffet haane;
 Men stielv, naar Hrolf med Hæren staaer næste Gang
 i Skaane!“

Da vrister han dig af Haanden, Skyldige! din Skat,
 At det for Diet sortner dig i en evig Nat.“

Nepppe var Adils i Upsal, før han tænkte paa
 At sone de vrede Guder, før Hrolf i Kamp at slaae.
 Han vilde friste Skiebnen, en Bølge han indbød,
 En saare flog Spaaqvinde, som stor Ure nød.
 I Boigdelaget ofte til Giestebud hun kom

Hos Hver, som vilde kiende Fremtidens skjulte Dom.
 En gammel Hal i Sigtun fra fordums Dage stod;
 I Stedet for den brændte Kongen den indrette lod
 I Hast paa bedste Maade. Paa Tryllehialeet laae
 Et Hynde med Hanesfjære; klædt i en Raabe blaa
 Satte sig Bolven paa Hialeet. Raaben med Stene besat
 Blinkte, som Stierne blinkte fra ravnensorte Nat.
 Glasperler hun bar om Halsen, paa Hovedet af Ratteskind
 En fulsort Hue. Livet var hende snøret ind
 Af hunniffe Bælte. Der giemtes Trylletsiet i Pung.
 Spor af forsvunden Skionhed viste hun, længst ei ung.
 Hun gif med Skoe af Kalvehud, hvorved end Haarene hang.
 Med Kobberstokken hun vinkte; da Boigdens Piger sang,
 Bardloffer kaldtes Bisen, de gvaaded den høit i Rad.
 En Ret af Dyrenes Hierter bragtes hende paa Fad.
 Hun spiste med Skeen af Hvaltand Gedemelken med Grød,
 Draf Miød, med Blodet blandet. Da høit hendes Stemme lod:
 „Et kostbart Menneskeoffer, Adils! i Gudernes Bo
 Du slagte dem paa Blodstenen; da fanger dit Hierte No.“

Knap erfoer Konning Adils, at han ved Dffring kunde
 Forsone de vrede Guder i hellige Granclunde,
 Før han blev let om Hiertet, og skreg med sæle Fagter:
 „Ei, som Hrolf, er Adils en Gudernes Foragter.
 Jeg veed: i Herthadalen et Billed stort af Træ,
 Som forestiller Ddin, forfaldent, uden Læ,
 Staaer midt i Skoven ene bag Egenes tykke Stammer,
 Og naar Regnen og Haglen det i Ansigtet rammer,
 Synger det huult en Bise — hvad mangan Mand har hørt,
 Som seent forbi om Natten Billedet er fiørt —
 Om Hrolfs Ugudeligheder. Men Hevn, men Hevn er sød,
 Og skiændig, som hans Fødsel, vorde skal hans Død.“

Nu blev et rædsomt Offer af Konningen bestemt.
 Ni og halvfemsfindstyre Fanger hart beflemt
 Stode med blege Kinder, snorede fast i Baand;
 De Livet skulde lade for Godernes Haand.
 Med Aaget af en Dye de skulde til Døde slaaes.
 Ni og halvfemsfindstyre Hunde, Haner saaes,
 Som ei til Nøden kiendte; den dyriske Natur
 Med kiække Dine roligt, i Lænker og i Buur,
 Stirrede paa den Mængde Bønder, som hidkom
 Til Festen og til Gildet i Guders Helligdom.
 Hofgoderne sig skyndte med Harper, Giger, Sang.
 Hlautbollerne med Kiæder over Ilden hang,
 Hvor Blodet skulde sydes; hvor, som onde Trolde,
 Af Hiertets Aarer Goderne ved Dampen af Indvolde
 Skulde spaae sin Skiebne Kongen, som til Hest
 Hidiled, at bivaane den drabelige Fæst.
 Han var en god Etaldmester, gav sine Heste Navn,
 Den ene kaldtes Elongvir, og den anden Ravn;
 Den han fratog Kong Ale, der fandt paa Isen Grav.
 Af Ravn blev Føllet kastet, som Godegiest ham gav;
 Men Ravn, den glindsende sorte, hver anden overgif
 I Fod, i Hals, i Bringen, i Reising og i Blik.

Ind i Disarsalen nu Kongen paa den reed,
 Den gamle fæle Blodmand; forfærdelig og vred
 Saae han paa blege Fanger, der skulde bløde brat.
 Da indhylled sig Solen pludselig i Nat;
 Paa Himlen den formørkedes, skiondt ei der var en Sky,
 Dækt af en fulsort Skive. Da monne Lyset flye.
 Duggen faldt ved Middag; og alle Blomsterkrukker,
 Der sig ved Aftentide for Nattekulden lukker,
 Indfoldede deres Kalke. Bælmørkt blev det ude,

Bælmørkt i Gudehuset. Hundene monne tude,
 Som skulde paa Stenen slagtes til Aser og til Vaner.
 Pludselig galed ni og halvjemfjndstøve Vaner.
 Da steilede Kongens Ganger, der skulde gaae omkring
 Stadigt Freiers Billed; den gjorde Sidespring,
 Skummet den stod for Munden, i Diet blodig Ild,
 Forfærdeligt den vrinsted, og afkasted wild
 Paa Offerstenen Drotten. Ved Ilden man ham saae
 Med Pandeskallen knuset; stænket Hiernen laae,
 Og blandte sig med Dyndet.

Da raabte fellsomfro
 Bølven, som var tilstede: „Nu har hans Hierte Ro;
 Et kostbart Menneſkeoffer han Guderne har bragt.“

Intet meer i Hallen blev af Mængden sagt,
 Skiondt der var flere Tusind. De skiltes fra hinanden.
 Da blinkte Solens Skive klart igien med Randen.
 Hiartvar, Kongens Brodersøn, bød Alle hjem at gaae;
 Ei Fangerne misted Livet. Den døde Konge laae
 Med fæltopspilede Dine; Hundene ved hans Fod,
 Løsladte, som skulde slagtes, sliffede hans Blod.
 Man lukte Gudehuset; og næste Midienat
 Blev Adils paa sin Ganger i Ræmpehøien sat.

Tiende Sang.

Ligg Elven, der fra Klippen styrter som en Fos,
 Med Grus og Stene blandet, før den henrykker os
 Som rolig Flod i Dalen; men neppe fik den Fred,
 Knap sig speilede Træet, Blomsten ved dens Bred,
 Før den forsvandt i Havet — saa Dronning Yrsa nød
 Kort Fryd paa lange Sorger hos Kong Hrolf før sin Dod.
 Hun sad hos ham i Hallen, hørte Skialdens Sang,
 Smilte dertil veemodigt, mens yndigt Lokken hang
 Bleg fra den gyldne Krone langt over Kaabens Rand.
 At hun havde været en deilig Lilievand,
 Viste den ædle Skabning. Saa vidner brustne Muur
 Om Riddertidens Blomstren midt i en ung Natur;
 Skiondt Taget længst er styrtet, der smykke Klippens Huus,
 Bedbend, grønne Ranker fransse dog dets Gruus.
 Deiligt end hendes Dine fra Jord til Himlen saae,
 Abne, som den, og venlige, sommeraftenblaae;
 Og Blikket var en Stjerne, som, naar den funkler ned,
 Beviser Menneskehierttet: der er en Ewighed.
 Nu bæved ei hendes Hierte meer af Angst og Nød.
 Tusind Godnat, min Yrsa! Nu bragte dig din Død
 Siofna, Søvnens Disa, ved rolig Midnatsstund;
 En dobbelt Balmudraabe paa Laaget krysted hun,
 Da glemte du Jordens Dvide. Hver kjær Grindring gif
 Som Alf med dig paa Skyen til Baldurs Breidablik.
 Hvo sidder hist og græder med foldede Hænder i Løn?
 Er det en Heltefonge? O, nei! det er en Søn,
 Et Barn, som kjærligt føler, hvad Moderen var værd.
 Kong Hrolf! vist Taaredraaben ei af dit Ræmpesværd,

Lad den paa Bladet funkle. Den smykker Staalet just;
Det er ei Blod, som pletter, det blier en hellig Røst.

I denne bløde Tilstand, hvor med nysgierrigt Sind,
Som Barn, vor Aand ad Sprækken paa Døren titter ind
Til Evighedens Løngang, hvor kun en Straale guul
Udlyser fra den Dæmring, der holder Alt i Skjul —
I denne Tilstand Siælen har ei til Strengbed Lyft,
Hiertet mere taler, end Forstandens Røst;
Og Hrolf var hiertegreben.

Han sad ved salten Hav
Paa Thingets Dommersæde, nær ved Ursas Grav.
Paa store runde Stene paa Bakken deromkring,
Paa Kampestenes Knuder hans Kæmper sad i Ring.
Da blev der meget talt om, hvo Drot nu skulde være
For Upsal, Kongekronen efter Adils bære.
Hrolf meente: den unge Hiartvar, Adils' Brodersøn.
Eviddag raabte: „Hiartvar er mandelig og skøn,
I Haabets Ungdomsalder; men hvis nu Haabet sveg?
Jeg kender Gutten. Livet er kun for ham en Leg.
I ham er ingen Alvor, saalidt som ægte Espøg.
I kan affkrælle Hiartvar Blad for Blad, som et Løg,
Og finder ingen Kiærne. Hans Aand er klar, som Vand;
Selv farveløs, modtager den Farven ved sin Rand
Af hvad den kommer nærmest: grøn, rødlig, sort og blaa.
Jeg som et Eiv i Dammen har ofte seet ham staae
Og svaie hen for Beiret.“ — „Han voved sig dog ind
I Luen efter Sværdet, ei bange for sit Skind,“
Meldte den stærke Biarke. — „Og det var Freiers Sværd.
Elig Bedrift er altid Roes og Belønning værd,“
Sagde den raske Hjalte. — „En Rose paa en Torn
Er fielden ei at træffe; blind Høne selv et Korn

Stundom vel ogsaa finder," svared Svibdag flog.
 „Jeg aldrig kunde lide Hiartvar som en Bog;
 Han var mig alt for pyntet, forfængelig, for kold.
 Heller næsten saae jeg Udils, leden Trold,
 I Gudehuset rase, end sledste Hiartvar: varm
 Kun, naar hans Die skotted til Qvindens fulde Barm,
 Og naar han kunde vise sin Færdighed med Glæde,
 For at faae andre Bilte med Harm til at græde,
 Fordi han overgik dem." — „Du dømmes ham for streng,"
 Sagde Hrolf hiin Gode; „han er ei længer Dreng,
 Og han er Udils' Frænde. De svenske Helte helst
 Onste dog Kongestammen, Selvstændigheden frelst.
 Han ned fra Yngve stammer. Jeg gav ham alt mit Ord,
 Det kan jeg ikke bryde." — „Hust, Loke daared Thor,"
 Bedblev den ærlige Svibdag; „Hrolf! slaa dig ei til No.
 Jeg skuer med eet Die, hvad du ei seer med to.
 Bedre det var, at sætte Biarke til Upsals Drot." —
 — „Nei, Tak, som byder! Biarke har her det alt for godt,"
 Svared ham den Fiirskaarne. — Da raabte Svibdag: „Nu,
 Jeg redeligt eder vared." — „For ængstelig est du",
 Meldte Hialt' Hugprude, „i Freden. Kun i Kamp
 Du ingen Fare frygter; men Spøgelse i Damp
 Du seer i hver en Taage."

Med Haanden paa sin Barm
 Svibdag gif fra Thinget, taug, og twang sin Harm.
 Saa blev da Hiartvar Konning, og buden ind til Leire,
 At sværge Hyltingseden, og for Festen at feire.

Det var en herlig Sommer, en deilig Aftenstund;
 Smukt speilte sig i Vandet fra Strand den danske Lund,
 Da Hiartvar kom fra Skaane. Ved sagte Bestenvind,

Der spulmed let i Seilet, drev langsomt Snekken ind
 Mod Isefiordens Kyster, liig hvide Lilieblad,
 Der svam paa Bækkens Bove. Tankesuld Drotten sad
 Og stirred hen i Vester, hvor Solens Kugle gled.
 Under gyldne Bølger med dobbelt Deilighed.
 Ei Vandet Ilden slukte, den lued med stor Pragt.
 Graalige Skyer paa Himlen, med Purpur belagt,
 Som Græs og som Violer da blomstred. Barme Skiær
 Uformærkt udsluktes; sorte blev grønne Træer,
 Blyfarvet blaalige Bølge. Men Maanen, der saa bleg
 Stirred nys misundelig til Aftensolens Leg,
 Fast som et Liig at skue paa Himlen — lyseguul
 Bludselig frem nu traadte prægtig af sit Skiul,
 Udbredte Natteflammen langt over dunkle Skove,
 Byggende Sølvbroen over den krusede Bove.

Da hortos Noget pladskende sig Bei paa Bølgen bane.
 Først troede de paa Vandet at see sneehviden Svane;
 Men da det nærmere kom dem, raabte Jarmerik,
 Der fierne Ting opdaged bedst med sit skarpe Blik:
 „Nu frels mig, Thor! nu seer jeg, hvad før jeg aldrig saae:
 En Havfru, som sig boltrer udi de Bover blaae.
 Jeg tydeligt et Ansigt kan skielne, Hænder, Finger.
 Hun iler hid mod Snekken, fast som hun havde Binger.
 Seer I ei dette Særsyn?“

Ragnvald, den gamle Helt,
 Som ofte havde faret paa Isefiord og Bælt,
 Holdt Haanden over Diet, og qvad: „I mine Dage
 Jeg skued mangen Havfru ad Bølgerne drage;
 Men hun ei ligned denne. Hun hæslig var, som Hel,
 Under Bæltstedet bedækt med Fiskestæl;

Med gamle Rierlingansigt og med det slappe Bryst
 Jeg hende saae huulsoiet at gloe til nære Kyst,
 Med Finner, korte Fingre, med et Haar som Tang.
 Men denne ligner en Jomfru paa grønne Danavang.
 See! Barmen staaer i Vandet med faste Twillinghoie.
 Hun har jo Rosenkinder, naar hun betragtes noie,
 Sneehvide Hænder, Fingre langlige, veladskilt.
 See Armen! Hvilke Skuldre! Munden smiler mildt.
 Hun boltrer sig i Vandet saa liflig og saa frisk.
 Nei, ved Hler Wgirs Bælde, hun er ei Hvalvten Fisk." —
 „Tys!" raabte Hiartvar, „skriger hun ei om Hielp i Nød?
 Udkaster Rebet til Pigen, hindrer hendes Død!
 Nu griber hun om Rebet med Hænders hvide Snee.
 Hun klavrer op i Skibet —" Han taug for ret at see
 Den unge skionne Qvinde. Knap hun paa Dækket staaer,
 Før hun skiuler sit Legem i de fulsorte Haar,
 Der tørredes af Binden. For Diet ei at lokke,
 Hun stille stod bag Haaret, der hvælvede, som en Klokke,
 Sig rigeligt fra Jøsen til hendes Hæl og Fod.
 Som Nød i Skallen brune, den hvide Qvinde stod.
 Da raabte hun: „O, skienfer et Klædebon mig nu;
 Men vender mig alle Ryggen, skaaner min Pigeblu!"

Hvor fandtes vel en Klædning? Dog Pigen saae ei feil:
 I Bagstavnen giemtes hoirøde Silkesæl,
 Som man til Høitid brugte. Det skulde spændes paa,
 Naar Svenskerne lod Snekken mod Jsefiorden gaae.
 Thi Hiartvar havde nylig det kostet, frygted, let
 Paa lange Bei fra Upsal det kunde fange Plet;
 Derfor det laae bag Bænken sammenrult i Stavnen.
 Han kasted selv det Møen med Latter i Favnen;
 Hun strakte fyldig Armen fra Haarskiulet ud,

Dg greb med runde Fingre det høirode Skrud.
 Det vared ikke længe, før ærbar hun sad,
 Indhyllet i sit Klæde, som en Knop under Blad,
 Dg quad med skionne Stemme, der som en Klokke klang,
 Fordærvelige Løgne, Hæxe-Tryllesang:

„D, Bee mig arme Skulde! Bee mig stakkels Mø!
 Heller jeg af Blusel strax vilde døe,
 End saadan redde Livet af Boverne blaae.
 Dog, Steet er steet disværre. Glemmer, hvad I saae,
 Dg hører min Undskyldning! Jeg med en Legeføster
 Dste mig i Bandet i Fiorden forlyster;
 Thi Sundhed boer i Badet. Hvo sig, som en Fisk,
 Daglig der kan tumle, bliver altid frisk.
 I Bandet Intet visner. Bølgen er ei tung;
 Som unge Rid paa Marken, den gantes evigung
 Med sine Følgesvende. Havets Lilie groer
 Baade Vinter og Sommer lige frisk og stor,
 Dg kiender ingen Falmen; den knækkes heller ei,
 Flygtig den forsvinder kun paa sin vaade Bei,
 For atter ud at springe, hvor aldrig man det troede.
 Derfor tidt i Fiorden med mine Terner gode
 Jeg svømmer og mig boltrer. Men ei de kappes kan
 Med Kongemøen Skulde paa det violblaa Band.
 Som Høns og Gæs i Gaarden, som Natteflovens Ugle,
 Der troe, for de har Binger, at de er ogsaa Fugle,
 Saa roe med tunge Lemmer mine Terner en Stund
 Faa Favne giennem Bandet; men snart de sank til Bund,
 Hvis længer de sig voved. Jeg piler, som en Høg;
 Men i Dag, jeg tilstaaer det, for dristige Forsøg
 Jeg ud paa Dybet prøved. Dg varst du kommen ei,
 Fremmede! da Skulde drog hen ad Dødens Bei

Bag Havgræs og Koraller. Du redded hendes Liv,
 Det skal hun aldrig glemme. Taknemmelig en Biv
 Paa din Belgierning skionner." Hun greb med henrykt Mand
 Med disse Ord og trykte til Barmen hans Haand.
 Da beed han flux paa Krogen; og uden mindste Spræt
 Guldfisken alt var fanget i Skuldes Silkenet.

Skulde, da hun hørte, man kaldte Hiartvar Drot,
 Slog sine Hænder sammen, forstille sig godt.
 Hun studsed. „Er det muligt?“ hun raabte, „Hiartvar du?
 Heller var paa Havets Bund jeg druknet nu,
 End taale denne Blusel. Jeg haabed, mig befrie
 En fremmed Sømand skulde, som drog Landet forbi,
 Som aldrig kom til Leire. I Biking at hærge,
 Der drage jo saamange.“ Hiartvar maatte sværge
 Eden i hendes Hænder: med alle sine Mænd
 Gi paa Siolund atter at kiende Skuld igien.
 Han sagde: „Hvad du onsker, du hvide trinde Vilie!
 Det onsker ogsaa Hiartvar; hans Hu er din Villie.
 Men før du mig forlader, forkynde lad dit Ord,
 At Eiermand jeg vorder af al den Skionhed stor,
 Som undrende paa Havet i Aften jeg har seet!“ —
 Skulde smilte rodmende: „Glem, hvad der er skeet!“ —
 „Nei, aldrig!“ quod Hiartvar; „kun du er min Tanke,
 Thi lettere mit Hierte forglemmer at bænke,
 End Hiartvar glemmer Skulde.“ — „Du est en deilig Mand,“
 Hun svared; „men man siger, at Skum kun paa Vand
 Er Trostfab hos et Mandfolk. Du kiender Sagnet vel
 Om Moen, der blev daaret saa sørgeligt i Dvæld,
 Og druknet af en Havmand?“ — „Det Sagn er kun Tant,“
 Raabte den unge Hiartvar; „hvis Viser talte sandt,
 Da maatte meer jeg ræddes for dig i alle Maader:

Du lignte meer en Havfru." — „Min Ven! Skiebnen raader
 Kun for vor Fremtids Lykke," giensvared Skulde fiælen,
 Dg smiilte, saa hun suged af Hiertet ham Siælen.
 „Bær varsom og forsigtig! Jeg rækker dig min Haand.
 Os Havet her forbinder med sivgrønne Baand;
 Dg Sivet ikke brister saa let, som Markens Straae.
 Nu lad i Gensomheden mig atter Buret naae,
 At Stranden ingen Vidner samler til vor Færd!"
 Trostak til Døden han svor paa sit Sværd,
 Saa vilde han henstyre til hendes Jomfrubuur.
 „Nei, nei!" raabte Skulde; „hvis Nogen stod paa Luur,
 Det kunde Lykken spilde. Nu er jeg Stranden nær,
 En Tidlang har i Sneffen jeg hvilet mig her,
 Nu kan jeg atter svømme." Hun lod med disse Ord
 Silkeklædet falde ved det knagende Ror;
 Dg neppe sanded Kæmperne med studsende Lyst,
 At hun var skion fra Ryggen, som fra det hvalte Bryst,
 Før ud hun sprang i Havet. Hiartvar som et Liig
 Blegned, og udstødte fortvivlet et Skrig,
 Thi hun blev længe borte. Men jnart man hende saae
 Svømme, som en Bildgaas, i Bølgerne blaae.
 Hun vendte sig mod Drotten, hvis Dine hendes fandt,
 Kysfede paa Fingren, loe høit — og forsvandt.

For Intet ei om Skulde det hed: en Fiskeriv
 Havde hende skienket paa Stranden sit Liv;
 Thi Fiskerdont forstod hun, og udspæided flog
 Hver Mand's Drm, den satte hun snildt paa sin Krog,
 Naar hun ham vilde fange. Ved Sandselighed fandt
 Hun Bei til Hiartvars Hierte. Grolf hun atter vandt
 Bed paatagen Anger; ved hyllet Udelmod
 Jndbildte hun Dankongen, at hun var mere god,

End man om hende troede. Hun stolede derpaa,
 At ei de store Siale kan tænke sig det Smaa
 Saa smaat, som dog det findes. Hun smigrede sig ind
 Hos Rude, hos Signe med estergivne Sind.
 Hos Rude var alvorlig og taktsfuld hun ofte.
 Hun roste Biarkes Manddom; hun syede ham en Kofte
 Med Silkesomme stikken. Hun ønskede sig at see
 Norges stolte Fjelde, dækkede med Snee;
 Hun fandt, at Klippelandet langt Dalen overgaaer.
 Signe hjalp hun tidt med at flette gule Haar;
 Hun roste hendes Blomstren og hendes hvide Hud.
 Hun sagde: „Fra den Tid, at du blev Hialtes Brud,
 Da blev du Skuldes Rige. Rigte kun Skulde dig,
 Og eied sliig en Husbond, da var hun lykkelig.“
 Hun roste selv sin Broder, ei, naar han var tilstede,
 Men Qvinderne paa Leire saae tidt hende græde,
 Naar om Hrolf Krake talte den Falske; naar ei Ord
 Hun fandt, for at beskrive, hvor han var god og stor.
 Selv den unge Drifa hun yded alskens Godt.
 „Ulykkelige Sygdom,“ hun sukked, „som til Spot
 For Verden gjorde Skulde! Men i en Feberild
 Hvo er sin Villies Herre? Hiernen sværmer vild,
 Og veed ei, hvad den drømmer. Tilgiv, og velsign
 Hrolf, som dig Livet frelst! Ham i Godhed lign!
 Da lykkelig du vorder.“

Saaledes Skulde vandt

Indbyggerne paa Leire. Skioldets skarpe Kant
 Mod hendes Smiger satte kun Gen, med Bælde tryg,
 Han hende var for klog; en Anden var for styg,
 Saa vel han kunde vide, hun roste ham til Spot.
 Svibdag ikkun tyktes om Skulde lidet godt;

Dg Bøggur, som et Hierte for Hrolf i Barmen bar
 Saa fiærligt, saa varmt, som det Norden avlet har,
 Brød sig kun lidt om Qvinder. Han elsked Heltefærd,
 Han pleied sig skiemtviis: „Min Brud er mit Sværd.
 Med Hrolf jeg mig troloved; paa Finger ei, paa Arm
 Guldringen han mig satte. Min Kiærlighed er varm,
 For ham jeg gaaer i Døden.“ Naar Skuldes Die sødt
 Smægtende søgte Bøggurs, da blev det ikke mødt;
 Han smilte: „Knap du vinder i denne fiælne Kamp.
 Vel gnistrer Flintestenen; men for frisk er min Svamp,
 Saa let den ikke fænger.“ Hun rødmende sig tvang.
 Først i Buret ene hun høit en Vise sang
 Om Hødurs Drab paa Baldur, om Troldes Hevn; da brød
 Hun ud: „Send, Asa-Lofe! mig mine Fienders Død.“

Hiartvar af Dankongen blev favnet venneskalt.
 I blanke Pandserplader stod den unge Helt,
 Forgyldt fra Top til Foden. Fiærbuften blaa
 Paa Hielmen over Isen man prægtig vaie saae.
 Et Skjold med Edelstene paa sin Arm han bar,
 En Flaggergrif var malet i Skjoldbullen klar.
 Nøddebrune Lokker om Halsen hang tykt.
 Paa den unge Hiartvar fandtes intet Stygt,
 Kun Smilet paa hans Læbe. Hans Dine brune, store,
 Lod til, som Qvinderne's Hierte de kunde giennemboere,
 Hvad Dieblif de vilde; men dog det fiælne Blif
 Af Aanden ei og Hiertet sin stærke Junklen fik.
 Man saae ei giennem Diet i Siælen; det var smukt,
 Men, som et malet Dække, det holdt hans Indre luft.
 Dog var han tidt bevæget; og da ham Biarke bragte
 Det gamle Freiers Glavind, ham det paa Stenen rakte,
 At sværge Kongen Troskab — da græd han høit, og svor:

„Hvis jeg Hrolf Krake sviger, da knuse mig Thor!
 Du bragte Nordens Slægter igien til Frodes Alder.
 Det var en anden Hødur, der dræbte Asa-Balder,
 Som dig forraade kunde. Dig elsker jeg, og frit
 Jeg sværger Trofalsæden Alt, hvad der er dit.“
 Med disse Ord han skotted til Qvinderne, de hulde;
 Og fremmest udi Flokken han fik et Smil fra Skulde.
 Da skælved han, da trængte sig Taaren mere stor
 Frem i det drukne Dø; Læben mangled Ord.

„Det undrer mig, at alt ei han Kongen har sveget,
 Hvisted til Hialte Svibdag. — „Han græder mig for meget,
 Sagde Biark’, og rysted paa Hovedet. Men Suf
 Lød høit fra Qvindeklæren: „D, Frei! hvor er han smuk,
 Hvor velkabt er den Svenske. Den gode Helt, han græder!
 Sikker han aldrig vorder mod Hrolf en Forræder.“ —
 Saa modtog Kongen Eden, og med en prægtig Fest
 Beverted han i Leire sin henrykte Giest.

Hornene med Ollet gif om, med Honningsaften;
 Qvinder drak i Fællig med Mænd her i Aften,
 Thi traf det sig, at Hiartvar med Skuld af Bøger drak.
 Saa sædeligt nu Kiortlen sig over Barmen traf;
 Men Hiartvar fuldvel vidste, hvad Skionhed den skulde.
 Skielmsk i hendes Kinder et Smil Gruben huulte,
 Mens tankesuld hun stirred, og rødmed en Stund
 Med den hvide Finger paa rosenrøde Mund.

Fro paa Gaffelbænken sad Hrolf med sine Skialde.
 Høit Harperne klinge. De Asa-Bragi kalde,
 For værdigt at besynge med Kraft den danske Drot,
 Der smilte heel fornøiet, og drak til Sangen godt.

Han steg fra Gaffelbænken, gik om med Faderglæde
 Som Bert snart til det ene, snart det andet Sæde,
 At hilse sine Gæster; da kom han ogsaa hen,
 Hvor hans Søster Skulde sad hos den svenske Ven.
 „Nu," spurgte Hrolf, „hvor gaaer det? Est du tilfreds med
 Gaven,
 Som jeg i Dag dig skienkte?" — „Blomsten staaer i Haven,
 Og Fyrren høit paa Klippen," svared ham Hiartvar mild:
 „Du Fyrrestoven gav mig; men, Hrolf! hvis du vil
 Fuldstændiggjøre Gaven, saa lad mig ikke komme
 Til Sveafjeldet atter uden hiin Rosenblomme,
 Som Herthadalen herligt i Solen klækked ud.
 Jeg elsker høit din Søster, skienk mig den hulde Brud!"

Skulde smilte venligt, og rødmed beskeden.
 Af Mioden stemt til Glæde, Kong Hrolf troede Freden,
 Saae ei paa hendes Ansigt et Træk, halv undertrykt,
 Som indgød Rude fiernt hist i Salen stor Frygt.
 Hun saae, hvorledes Kongen tog Skuldes Haand, og lagde
 Den faderligt i Hiartvars. Da til sin Husbond sagde
 Den ædle, kloge Rude: „Mig bæres for, at Svig
 Vil lønne denne Høimod. Alt tykkes mig et Liig
 Min milde, ranke Broder, som sund bag Bænken staaer,
 Og omkring Skuld og Hiartvar venligt Armen flaaer.
 Hun smilte før; jeg kiendte det Smil igien: det kommer,
 Som Lummerhed for Tordnen i skylose Sommer." —
 Da lod der langs ad Bænken en Hviſten: „Skulde blev
 Trolovet nu med Hiartvar."

Som Østenvinden drev
 I Høsten Træets Blade fra Grenen, ved de Ord
 De gode danske Skialde med Harperne fra Bord

Sprang op, og ud af Døren sig skyndte; alle brat
De forsvandt, som Avner, i bældørke Nat.

Hrolf raabte: „Siunger Drapa til Skuldes Fest i Hal!“

Men der var ingen Harper, og der var ingen Skiald.

Hrolf raabte: „Tømmer Bægret!“ Det tømtes uden Klang,
Trolovelsen ei signet blev af en Skialdesang.

„Ha, hvor er mine Skialde?“ qvad Hrolf. — Af Miøden
varm

Qvad Bøggur: „Nattergalen bortskræmmes af Larm.

Jeg troer, de lige Stierner, de gif i Lunden ud,

Men see vist faa derude; det tegner stærkt til Slud.“

Saa endtes denne Høitid. Men Skulde tvang sig godt;

I Hiertet vel hun loved at hevne sliq Spot,

Men trykte fiælent ydmyg sin Broders Haand til Mund.

Da gioede Gram i Hallen, Kongens gule Hund.

Med Haanden Tegn til Afsted gav Hrolf, og gif til Seng;

Fortrædelig han fulgte sin liden Kertedreng.

Ellevte Sang.

Det var en aarle Morgen. Luften var kold og graa,

Tyffe sorte Skyer paa Himlen mon staae;

En tæt og taaget Støvregn paa Græs og Urter faldt.

Galgerne ved Stranden var reiste næsten alt.

Paa lysegule Biælke krøb Trællen; med Hammer

Slog han Søm i Følserne. Paa brune Bøgestammer,

Der fældte laae ved Stranden, Sørøverne sad

Barhovedet, bagbundne, fem og fem i Rad.
 Med dosigt Blik de stirred ud i den dunkle Sø,
 Hvor mangen usæl Kiøbmand før tidt maatte døe
 For deres Morderknive. Nu stod ved skumle Maal
 Ridningen, og skulde selv tømme besten Skaal.
 De stirred hen i Marken paa det trebeente Dyr,
 Der truende sig reiste, liig i et Eventyr
 Uhyret, der vil sluge den skibbrudne Mand.
 De lysegule Galger fælt skinte fra Strand.
 Nef sad overkrævs paa Tverbiælken, og slog
 Sømmet i, som Skofte han tidt af Haanden tog.
 Han sang en lystig Bise. „Der skeer dem deres Ret,“
 Raabte han; „jeg længes at see de sidste Spræt
 Af disse Morderhunde. Nu faaer dog Havet Ro.
 Særdeles mig forlænges at hænge de To:
 Den Ene med sin Klumpfod, med senestærken Arm;
 Den Anden, som i Regnen med blottet lodne Barm
 Saa tankesuld grunder. Det var de værste Halsse.
 Men dersom rigtig Biælken slutter i sin Falsse,
 Vil det ei længe vare med deres Heltmod.
 De skal ei meer i Freden spille Danskes Blod.“

Leif, heel hiertegreben, med bleghviden Læbe,
 Svared ham paa Biælken: „Det er dog tungt, at dræbe
 Mennesker, som aldrig mig noget Ondt har giort.
 Oprigtig talt, hvad har de da syndet saa stort?
 I gamle Dage Vikingsmand jo hver kunde være;
 Derfor man Ingen hængte, det holdtes for en Ære.“ —
 „Ja,“ svared Nef paa Biælken, „ny Lider, andre Sæder;
 Da kaldes tidt en Skiændsel, hvad før kaldtes Hæder.
 Bryd nu ei meer dit Hoved, tal kun om hvad du tør!
 Grolf er Leirekoning, han veed, hvad han gjør.

See kun, om der til Tyvene Strikker ere nok!
 De sidde, fem og tyve, bagbundne paa Blof;
 Thi fem og fem skal hænges i disse Galger fem." —
 Leif quod: „Naar før var Tyve, da hængte man dem
 I Træet midt i Skoven; det var langt mere nemt,
 Og som et Syn for Diet ei heller saa slemt." —
 Ref svared: „Veirekongen høit elsker sin Skov;
 Han vil ei, Retterstedet skal frækt have Lov
 Til skummelt at forstyrre det smukke Sommerlæ.
 Grolf siger: man bør ære hvert blomstrende Træ,
 Og skaane det for Skiændsel. Derfor i Bøgelund
 Maa Tyven meer ei hænges; paa død Biælke kun
 Ved Strandens øde Kyster, affides. Ei bedækkes
 Han skal, at Søens Røver derude kan forstrækkes,
 Naar Galgen han fra Havet paa Engen stande seer
 Med Ridningen, som dingler, og ikke myrder meer.
 Men stille! seer du, Biarke med Kæmperne kommer?
 Han sætter sig paa Stenen. Grolf har valgt ham til Dommer,
 Fordi han er retfærdig, streng, og ynkes ei,
 Og siger ikke Ja, hvor han burde sige Nei."

Leif svared: „Hans Ansyn seer ikke muntert ud,
 Som ellers, ei rødmostet; det ligner Dagens Slud.
 Han gjør det ikke gierne." Da Biarke gav et Bink
 Med Sværdet, som han uddrog; og neppe dets Blink
 Saae Svendene, som hisset Sørøverne holdt fast,
 Før de sig med dem skyndte til Thinget i Hast.
 Der stod de Ufselige nu rundt om Hoiens Steen
 Med Hovederne blottet og med de bare Been,
 Med graaligblege Kinder af Skræk, Dødens Jammer;
 Og paa hvert gustent Ansigt sig viste fæle Skrammer,
 Der snart dem gjorde Næsen, snart Diet, Munden stæv.

Forfærdede de skuled, da Skiebnen raabte: Bæv!
 Kun deres Høvding yttred et Varsen mere stolt,
 End skummelt og forbittret; han saae paa Biarke koldt.
 Men Røveren med Klumpfod og han med lodne Barm
 Stod front og ganske roligt; der fiendtes ingen Harm
 I deres Dine kiække. De tog, hvad Skiebnen bød,
 Med Fatning. Uden Rædsel de gik til deres Død.

Da det var tyft og stille, tog Biarke til Ord:
 „Hædre Tapperheden bør Helten i Nord;
 Og ingen ærlig Kæmpe det være skal formeent,
 At prøve Manddomsdræt. Naar tidlig eller seent
 Kampsjekkerne mødes, i Solskin eller Damp
 Af Havets kolde Taage; naar Luren til Kamp
 Har Helten kaldt paa Dækket i stærke Brynie blaa —
 Da er det ret og lystigt, Stormhagen at slaae
 I Fiendens høie Bagbord, og med det dragne Sværd
 At springe hen paa Skibet til drabelige Færd.
 Thor raader da for Seiren, han signer hver Død;
 Og selve den, som synker i Uegirs salte Skød,
 Oplofter Bølgen atter mod Himlen høit i Eving,
 At han kan naae Thrudvanger i et eneste Spring.
 Men Kraft bør møde Kraften, Mod skal trodse Mod.
 Ei Helten er et Rovdyr med Tørst efter Blod,
 Og mindre han, som Tyven, indsticæler sig paa Folk;
 Thi, Ufa=Thor! din Miolner er ingen Morderdolk.
 Derfor har Danerkongen strengelig forbudt
 At entre Riobmandskibe. Sit Liv har forbrudt,
 Hvo lumsk i Overvalden angriber Bærgeløse,
 Blot for Guld at vinde, blot for Blod at udøse.
 Hvo som i Fred antaster hiin fredelige Mand,
 Der paa en usæl Skude til fiern, usikker Strand

Sig vover, Ting at hente, hvortil høit trænge vi —
 Det er en Trolld fra Niflheim, som Loke stander bi;
 Det er en grusom Svartalf. Hvo paa det skiore Bræt,
 Slængt over Dødens Afgrund, end foler ei for Ret;
 Hvis Hierte, varmt af Medynk, ei for hans Broder slaaer,
 Naar skummende med Tuden ham bittre Bølge naaer —
 Det er en nedrig Jette, en hæsligvinget Alf,
 Med Steen i Barm, som Hrugner, et Dyr, som Morkurkalf.
 Ham sende vi til Helheim for Nidingsidræt;
 Han hænges bør i Galgen. Det kiendes her for Ret."

Med disse Ord sig Biarke fra Røverne vendte,
 Mens een for een dem Ref og Skofte monne hente
 Til Galgen, lagde Strikken om Halsen, drog dem op.
 Kort sprætted den, før livløs hang stivnede Krop.
 Rask gik det. To og tyve brat endte deres Dage
 Paa denne Biis. Nu vare der tre kun tilbage,
 Den ene Hovedsmanden. Klumpfoden sin Arm
 Til Afsted lagde venligt om ham med lodne Barm,
 Treen frem for Bodvar Biarke, som vendte Galgen Ryggen,
 Og stirred mørk, alvorlig langt hen i Bøgeskyggen.
 Han sagde: „Ædle Herre! vor sidste Bon ei negt.
 Vi ere Twillingbrødre, født af norske Slægt,
 Har giennemvandret Livet foreente; lad os døe
 Ogsaa da nu tilsammen paa denne Danersø,
 Lad ei den Gne skue den Andens Hedensart!
 Saa takke vi din Raade, som har os Sorgen spart.
 Der er jo tvende Bodler; saa lad paa een Gang hver
 Dø hisse nu i Enoren i Morgenrødens Skiar,
 Der bryder giennem Eluden. Vi Solen over Jord
 End een Gang see i Livet, og evigt hos Thor."

„Den Gunst kan eder vises,” svared Biarke, rørt
 I Hjertet, da han havde den norske Tunge hørt,
 Og da i Ansigtstrækkene han Landsmands-Liighed fandt;
 Men Biarke var retfærdig, og han sig overvandt.
 Alt droges de til Galgen; da gav sig til at lee
 Røverhovedsmanden. Stolt han monne see
 Med sammenbundne Hænder paa Biarke, raabte: „Nu
 Lykkes dig vel hugprud, høist retfærdig du,
 Og veedst ei, at du myrder Uskyldige saa grum,
 Som Hartbein rædde Kiøbmænd tilfern paa Havets Skum.“

„Vi,” raabte Bodvar Biarke til Trællene, „stands!
 Hvad taler han forvirret uden Sind og Sands
 I Dødens bange Rædsel?” Da svared Hovedsmanden:
 „Du kan mig røve Livet, ei Modet og Forstanden.
 I Livets sidste Time jeg veed hvad jeg har talt.
 Du, som de To at hænges i Galgen har befalt,
 Du myrder dem med Uret. Jeg havde dem tiltænkt
 Døden med os Andre; nu skal dem vorde skienkt
 Livet end at nyde. De skal i Strikker seige
 Brødeløst ei quæles, da de er ikke feige.
 Havde høit de hylet, forsvaret deres Sag;
 Da graaned denne Morgen som deres sidste Dag;
 Men siden de med Taalmod i Skiebnen sig finde —
 Lader dem ikke længer med Strikkerne binde!
 Paa Tærskelen til Døden jeg finder det Skam,
 At slagte Bærgeløse, Uskyldige, som Lam.“

Det er to stakkels Fiskere, som fra en liden Ø
 Paa Norges Kyst vi lokked langt ud i vilden Sø.
 De vilde prøve Manddom, og gierne vinde Bytte;
 Men Udelmodigheden gif over Egennytte

I deres Hønschierner; og skiondt det vel var dumt,
 Til deres Forsvar Vidnet ei her dog vorde stumt.
 De vilde slaaes med Kæmper; men da vi Snekken vog
 Med usselige Kiøbmænd, de skreg: „I os bedrog!“
 Da skummed de, som Biørne; de vilde bort igien.
 Nær havde jeg da dræbt dem; men som jeg er en Ven
 Af raske, frække Svende, gif Raade for Ret.
 Jeg sagde kun: „I slippe mig ikke saa let.“
 Da kom os fuus i Møde den danske Kæmpeholk,
 Tæt opfyldt af Stridsmænd. „Det er af vore Folk,“
 Raabte de vrede Normænd; og i den sidste Færd
 Bist ingen Mand i Striden bedre brugte Sværd.
 De kæmped som Einheriar, forsvared os troe;
 Men der kom flere Fiender, vi kunde bort ei roe,
 Da maatte vi os give. Saa bleve de da slagne
 I Hartkorn med os Andre, som Ridinger tagne.
 Gjør selv nu, hvad du lystet! Jeg siger Intet meer.
 Som Mand har jeg levet, som en Mand jeg seer
 Døden under Dine. Du seired over mig;
 Barst i min Bold du, Biarke! da hængte jeg dig,
 For Solen kloveð Skyen, høit op i sorten Naa.
 Jeg ikke dig fortænker, at du gjør ligesaa.“

„Gaaer,“ raabte Bodvar Biarke, „flynger slug ham op!“
 Leif og Skofte grebe den senestærke Krop;
 Een turde ham ei røre, dem Stridsmænd fulgte ti.
 Man hissed ham i Galgen. Men endnu ei forbi
 Det var med Hovedsmanden; thi Strikken med ham brast.
 Da raabte han med Latter, med vilde Diekast:
 „End een Gang altsaa vandt jeg i denne sidste Kamp!“ —
 Leif svared: „Der paa Siolund voger saa megen Hamp,
 At man en Tyv kan hænge ved Siden af en Ulv,

Saa ei han falder atter paa Moder Friggas Gulv." —
 Høvdingen vilde svare; men Leif sig monne snige
 Bag ham med Strikken, raabte: „Glem, hvad du vilde sige!“
 Og snored ind ham Halsen. Han foer i Dødens Favn.
 Der hang han nu for Krager og for den sorte Ravn.

Bed Davrebord hos Svipur Bodvar Biarke sad
 Med hine norske Brødre; man gav dem Middagsmad.
 Bøggur, Hjalte begge tilstede vare med.
 Det var en Lyst at see dem, hvor flink de foer afsted
 Med Skeen udi Gryden, med Kniv i gode Suul,
 Hvordan de suged Marven af Beenpiben huul,
 De stakkels fromme Normænd. Det giver Lyst til Spise,
 Naar man i Galgen fastende skal Livet forlise,
 Og bliver saa benaadet, og sat til lækkert Fad. —
 „Lad først i Ro dem drikke, fortære deres Mad,“
 Sagde Bodvar Biarke; „lad saa dem efter Bord
 Fortælle deres Saga! Jeg sikkerlig troer,
 Den bliver værd at høre. Men først til Maden Ro!“ —
 Høviske for Maaltidet takkede de To,
 Da det var vel fortæret. Da Biarke derpaa
 Dpfordred til Fortælling, den Ene talte saa:

„Over vor første Barndom ruger et Laageslør;
 Men dersom Lid vi første til en Skovrøver bør,
 Vi bragtes ham i Hulen af en blødhierdet Træl,
 Som ei os dræbe nænte, endskiøndt han det vel
 Bor Stedmoer havde lovet. Glubst, som et graadigt Dyr,
 Laae Røveren i Hulen, gif ud paa Eventyr,
 At myrde med sin Dye veifarende Mand,
 Mens Maanen giennem Granen det saae fra Skyens Rand.
 Han leved ei med Menneker; i Gensomheden mørk

Han vandred med Ulven, med Bjørnen i sin Drk.
 Men Ulv og Bjørn ham kiendte, løb bort for ham af Skræk,
 Naar, lyserød af Skiægget, han laae ved en Bæk,
 Og lædsked efter Nusen sig med den ferske Drif.
 Lyst hang ham Underlæben, døsig var hans Blik,
 Hvad han af Guldnet raned, af Sølv, Klædebon,
 Det giemte han i Hulen med gridst og gierrig Aand.
 Han Jntet af det brugte; han myrded for Lyst,
 Som Løssen, som Maaren, med hierteløse Bryst.
 Han mæled: „„J er udstødt af Mennekens Tal —
 Du, for du har en Klumpsod; men jeg dig lære skal
 At gaae paa den som Kæmpe. Du med den lodne Barm!
 Bryd ei dig om det Lodne; stærk er din Arm.
 Jeg eder vel skal lære den raske Mandejagt.
 Kun viser ingen Feighed! Frisk, uforsagt!
 Her seer J denne Kølle; med roligstille Sind
 Har mange Pandeskaller med den jeg hugget ind.
 Den skal engang J arve.““ Vi maatte med ham gaae,
 Og gysende, taus vi Gubben myrde saae
 Mangen stakkels Vandrer, der ventede ingen Fare.
 Men naar i Øst vi skued Solstraalerne klare,
 Det grønne Græs om Somren, den hvide Vintersnee,
 Blomsterne saa røde, saa yndigt at see,
 De høie, ranke Stammer, og hørte Fuglesang,
 Medens Trolden raste fælt i Bersærkegang —
 Vi aldrig kunde troe det, at Mennekter paa Jord,
 Som Ulv og Bjørn, var skabte blot for at øve Mord.
 Det steile Fjeld, som strakte sig stolt, forvovent ned
 I Solen mod sin Afgrund, os lærte Urlighed.
 Naar vi os kunde staae fra Gubben, var vor Fryd
 At høre Føssen susse med stærk og selsom Lyd.
 Muldebær vi plukked i Mosen, søde, gule,

Og siden dem fortærte paa Bænken i vor Hule,
 Mens Gubben sig beruste med røvet Æl og Miod.
 Tidt i blodgierrig Råsen han trued os med Død,
 Og slog os ofte farligt, naar ei vi med hans Kniv
 Den Slagne vilde stille ved Resten af sit Liv.
 Da løb vi bort fortvivlet i Nattens kolde Gys,
 Saae hist i Nord paa Himlen blege Ræmpelys.
 Vi nærred os af Rødder, af Bær, af Kildevand.
 Da fandt om nogle Døgn os hiin Ildgierningsmand;
 Han kielded for os venligt, helbreded vor Skramme,
 Gav os Ulveunger, vi skulde giøre tamme.
 Men knap en Tand i Munden fik Ungen, før den beed
 I Fingren, slikte Blodet. Da kasted vi den vred.

Thor veed, hvad der var vorden af os tilsidst. Til Held
 Fandt vi en anden Gubbe bag Skov engang i Qvæld,
 Som boede langt ei borte. Det var en hellig Mand,
 Røveren selv havde stor Agt for hans Forstand,
 Frygt for hans fromme Væsen. I Hytten tidt han sad
 For et udskaaet Billed, som han ivrig tilbad.
 Det var Alfader i Gimle. Han lærte os i Løn:
 At aldrig Nser gode fandt Ridingsdaaden skion;
 At Urlighed maa enes med Troskab for en Ben;
 At jeg maa slaae den Fiende kun, som kan slaae igien,
 Hvis ei, er jeg en Morder. Han raadte os heelt snart
 At fange gamle Røver; derved vilde spart
 Mangt Liv i Skoven vorde. Dog voved vi det ei.
 Men tengang traf Skovgubben en Sovende paa Bei;
 Han bandt ham fast med Strikker, og sagde fælt med Emill:
 „„Lad først ham ud kun sove! Det har slet ingen Til.
 I Morgen jeg ham dræber; i Nat jeg seer ei ret
 Angsten i hans Ansigt, Livets sidste Spræt.““

Det var en deilig Høstnat; han lagde sig til Ro
 I Nærheden i Græsjet, saa rolig, munterfro,
 Som Bonden, der i Morgen gaaer til sin modne Høst.
 Men neppe sov Uhyret, før skælvende tyft
 Vi løste Mandens Lænker, og lærte ham hans Fare.
 Ei bade vi ham Livet i Røveren spare,
 Vi viste ham den Gamle. Med blottet Barm han laae
 Udstrakt, med aabent Die mod Nattens Maaneblaa.
 Et Stød af Heltens Glavind var nok. Uhyret foer
 Til Underverdens Løse. „„Hel!““ var han sidste Ord.

Knap hørte fremmede Kæmpe vor Skiebne, vort Navn,
 Før han bevæget krystet os fast i sin Favn,
 Og raabte: „„Taffer Guder, at Aðlaug eder fandt,
 Hvem ærligt Trostabsløste til eders Fader bandt!
 Alt skal I faae at vide. Men vogter eder, Vilte!
 Troer ei, fra skumle Fiender I nu ere skilte,
 Fordi Skovtrolden bløder. Nævner ikke meer
 Eders rette Navne; fortæller ingen Fleer
 Den selsom-onde Skiebne, som I her monne friste!
 Ved utidig Tale kan let I Livet miste.
 Du, Dreng! kald dig Thorbjørn, og du dig Olaf kald!
 Forsigtighed tidt vogter en Kæmpe for Fald.““

Vi gjorde, som han bød os ulykkelige Børn.
 Jeg siden altid Olaf dig nævned, mig Bjørn,
 Min Broder! du til Giengield. Saa fulgte vi vor Ven,
 Som til en mægtig Slægtning os vilde bringe hen.
 Men som han steg paa Klippen, hvor den især var steil,
 Vor ædle, bolde Fører med Foden traadte feil,
 Han styrted i en Afgrund; sin Hemmelighed
 Han medtog i Dybet, i Bælmørket ned.

Der stod igien forladte de stakkels Gutter to,
 Uden Trost i Nøden, uden Hjertero.
 Vi offred ham vor Taare; det var ham lidet Gavn.
 Alt hvad han havde lært os, det var at bytte Navn.
 Maaskee det dog har frelst os — hvorfra? det veed vi ei.
 Mismodige fortsatte vi farligsnævne Bei,
 Beslutted ei at dvæle, men altid fremad gaae,
 Til vi opdaged Kysten med Havbølger blaae.
 Thi skændt vi før ei droge fra Fieldets høie Borge,
 Vi vidste: Havet breder sig langs ad vort Norge.
 Saa tigged vi os frem da, som Olaf, som Biorn,
 Sov stundom i en Sæter, ofte bag en Tiorn.
 Tilfidsst vi vined Søen med stolte Bolgekast.
 Vi aldrig havde seet den tilforn; i Taarer brast
 Vi begge, da den svulmed for os med hviden Skum,
 Og hilsed os paa Kysten med høitidsfulde Brum.

Et usselt Fisserleie vi traf paa salten Strand;
 Ind treen vi til en fattig venlig Fissermand,
 Som giestfri modtog os. Han sagde: „„Kom kun, kom!
 Jeg kan ei Velstand skienke; men hvis min Fattigdom
 Sønligt I ville dele, saa sætter eder her
 Bed Arnen paa Bænken! De, som før sadde der,
 Gi vende meer tilbage. Min gode Skialm, min Alf
 I Fjor fra Dybet svang sig til Odins Balastialf.
 Tidt havde de Stormen tvunget, tilfidsst dem Stormen tvang.
 Jeg hørte dem i Døden, de høit en Vise sang
 Igiennem Bindens Hvinen, medens det klække Bryst
 Arbeided sig forgieves mod elskte Norges Kyst,
 Før Bølgerne begrov dem.““

Vi blev hos Gubben troe,
 Fulgte daglig med ham hen ad den falske Bro,

Som kruset Vandet hvælver over Dødens Hiem.
 Hver Dag vi stred mod Stormen, heel bister og slem,
 Hver Dag Uveiret trued at svække Kraften frisk;
 Og af vor Løn for Kampen var nogle stakkels Fisk,
 Knap nok til Livets Dphold. Det usle Fiskerleie
 Ved ingen Arne samlede en Slægt i sin Tie;
 Hist var en Fader druknet, der Sønnen, der en Mand.
 De rynkede Fiskerqvinder grimme gik paa Strand,
 Dem blomstred ingen Roser paa Kinden; Blæsten kold
 Udflækked ingen Ungdom yndelig og bold,
 Som hist bag Field i Dalen. O, jammerlige Liv!
 Kun Kamp med daglig Fare var vor Tidsfordriv.
 Dog hærde den os Kræfterne, den øvede vort Mod;
 Og Søens kolde Bæde koldte det unge Blod,
 Naar af en ukiendt Længsel det brændte paa vor Kind.
 Vi tausé sad i Hytten med nedslagne Sind.

Gengang landede en Snekke ved Midnat paa Strand.
 De hvide Seil sig viste ved Maanens blege Brand,
 Som Binger paa en Evane. Langs Kysten den foer;
 Hovedsmanden bød os heel venligt ombord,
 Da ind vi havde lodset ham fra de blinde Skær.
 Skiold og Hielm og Glavind foræred han os hver.
 Han sagde: „„Vil I tiene mig troe, dele Faren,
 Dptager jeg som Stridsmænd gierne jer i Skaren.““
 Hans Folk ham kaldte Konge; vi troede, han var Drot,
 Som Fleer paa Heltestibe. Det hued os godt,
 At bytte Fiskeraaren bort for en Glavind bold,
 Det hullede Net at tuske med hudtatte Skiold.
 Vi svor ham Trofskabseden. Men snart vi opdaged,
 At af en grum Forræder vi listigt var bedraget;
 At ikke stort han bedre var paa hiin salte Sø,

End Gubben, der i Skoven lod Vandringsmanden døe.
 Hvad mere der er hændet, har selv han dig sagt.
 Med Taal at lide Døden som Mænd var vor Agt;
 Da snelt sig Bladet vendte. Nu gværger du os her.
 Tid, naar størst er Nøden, er ogsaa Hielpen nær."

De taug. Da raabte Biarke: „Siger eders Navn!“ —
 „Thorer og Elgfrøde,“ de svared. Da i Favn
 Tog dem den rorte Bodvar, og raabte: „Ufa=Thor!
 Jeg takker dig. Forsete! din Retfærd er stor.
 O, Hjalte! Vøggur! kommer, seer mine Brødre, seer.
 Nu er ei Bodvar Biarke frændeløs meer.
 Seer I, at Eventyret tildeels dog var sandt,
 Skiondt høilig overdrevet, udsmykket med Tant?
 Thi han har ingen Hundefod paa formeløse Stump;
 Det stærke Been kun svulmer lidt ud i en Klump.
 Og han er intet Elsdyr, endskiondt de lodne Haar
 Bedække tykt et Hierte, som menneskeligt flaaer.
 Men jeg er deres Broder. Hvo havde Sligt vel tænkt?"

„O, Thor da være lovet, at du os ei har hængt!“
 Raabte de fromme Normænd. See, da var Alle froe,
 Hjalte græd af Glæde, Vøggur af Glæde loe.
 Men Brødrene betragted hverandre, mangled Ord.
 Med Hænder trykt i Hænder de sad ved bredden Bord,
 Som tre udskaarne Billeder. Det Eneste, hvorpaa
 Man kunde Livet kiende, det var de Taarer smaae,
 Som trilled dem i Skiægget; det var de stærke Blik,
 Der lynete dybt fra Siælen, og dybt til Siælen gif.

Colvte Sang.

I No med sine Kæmper nu fredelig paa Leire
 Sad Hrolf. Underkongerne han monne beseire,
 De billige Skat ham bragte. Velgiørende var hans Færd;
 Thi Fred og No i Landet han indtvang med Sværd.
 Ei var der længer trindtom et evigt Had, en Feide
 Blandt vilde Næssedrotter. Til Velstand arbeide
 For Hytten kunde Bonden, som slap det tunge Spiud,
 Dg greb den lette Spade. Pyntet, som en Brud,
 Stod Hertha med sin Aeglands; den Hest, som med Hoven
 Redtramped nylig Marken, gif stadig for Ploven.
 Ei toned længer Luren forbitret til Skræk.
 De nyttelige Møllehiul sig vælted i hver Bæk;
 Det var en Lyft, at see dem i Solskinnet bruse.
 Dg alt som Rugen voxte, voxte Landets Huse;
 Den Hede, som tilforn ei gav Fugl i Busken Ly,
 Nu bølged med Guldvover, og der stod en By.
 Det var, som efter Ragnarok, som efter Jettefærden,
 Naar Tvist og Kamp har styrtet i Mulm den gamle Verden,
 Dg naar en anden opstaaer; naar Jorden blomstergrøn
 Fremstjyder sig af Bølgerne, dobbelt jaa skøn;
 Naar Aserne Guldbrikker i Sommergræsset finde,
 Dg spille stille glade; naar Rædslen er et Minde,
 Der kun fornøier Siælen, som Børn et Eventyr,
 Dg som en Hyrde Legen af morgenrøde Skyer.

Lyksalighed paa Jorden! hvi est du dog saa svag,
 Som Rosen, der knap blusser en eneste Dag?
 Men Dodsværdet Tapperhed ei fuer med sin Klang —
 Dg derfor være munter om Hrolf min sidste Sang!

Skulde sad i Upsal, beherskende sin Mand,
 Mens han behersked Riget. Den trinde Lilievand
 Alt over ham formaaede; hun havde Mandens Kraft,
 Hiartvar Qvindens Svaghed. Dog svang han Sværd og Skift
 Med usædvanlig Jver. Af Legem var han stærk,
 Udmærket ved Bedrifter, glad til Hildurs Værk,
 Kun svag og myg i Anden; høielig som Siv,
 Han mærked ei: i Trældom han gif hos sin Biv.
 For Hiartvar Skulde tænkte; men hendes Tanke mørk,
 Som Flaggermusen, sprætted i Hadets, Hevnens Drk.
 Hun foragted Ollet, foragted Mioden god
 Bed Kæmpers Drikkegilde; hun tørsted efter Blod,
 Og Blod af hendes Broder. Bredt spulmed hendes Bryst;
 Hovmodigheden døved Samvittighedens Røst.

„Et Slegfredbarn“, hun raabte, „skal bære Kronen skion?
 Og meer: en Træl i Blodskam, sin egen Søsters Son?
 Naturens Adel væmmes ved slig affkyelig Synd.
 Og dog paa Kongesædet han svang sig af sit Dynd,
 At give Norden Love. Men hvilke Love? Ha,
 I stærke Sveakæmper! mærker I da
 Saa lidt end Farens Jammer? Han vil forvandle Nord
 Til Malkeko, som yder kun Melk til hans Bord.
 Audumble sliffed Stene, da Kæmpen udsprang;
 Men nu skal atter Kæmpen, som Qvæg paa grønne Bang,
 Hrolf! for din Bellyst græsse. Du strider ikke meer,
 Du Gudernes Foragter! Din Undergang du seer
 I Møde, hvis du kæmper; thi Tyr og Usa=Thor
 Ei hielpe den, som daarlig paa egne Kræfter troer.
 Han har os lagt i Lænker; nu, til sin grumme Fryd,
 I Sovn han vugger Barnet, og sladdrer om Dyd.
 Op, drabelige Kæmper! Ei fange lad i Garn

Jer, som de dumme Fiske! Styrter Ursas Barn
 Fra uretmæssige Sæde! Frygter ei Kampens Stund!
 Det gaaer hans fede Kæmpe, som det gaaer dovne Hund:
 Den glemmer ganske Jagten, og mædsker sig i Fred
 Med Suul og lækkre Mundgodt ved luunt Urnsted."

"Jeg har ham Eden svoret," sagde med sagte Røst
 Kong Hiartvar til sin Qvinde. — "Lad det dig vorde Trost,"
 Svared stolten Dronning, „at han, som ei har Ret
 Eden af dig at kræve, mod ham er det ei slet,
 En tvungen Ed at bryde. Kong Helge var min Fader;
 Mit er med Rette Riget, hvis tappre Mænd i Blader
 Tor Skuldes Krav forsegte. Jeg fødtes først, er ældst;
 Og Hrolf har ingen Sønner, Skioldungstammen frelst
 Ved Skuldes Utkom vorder. Jeg er af Kongeblood;
 Men Utten fra min Moder er dobbelt saa god,
 Thi hun er en Gudinde, en Disa: Havets Biv
 I Favnetag med Helge gav Skulde sit Liv."

Saalunde hun forførte sin Husbond og hans Folk;
 Hendes slebne Tunge var Ondskabens Tolk.
 Vel gjorde Konning Hiartvar asmagtige Forsøg
 Paa hendes Hu at vende; men hans Villie som Røg
 Fordunstet, svandt i Luften. Da Skulde blev syg,
 Da var den svage Hiartvar estergiven, myg.
 Utaaleligt det blev ham, at Roserne svandt
 Af hendes falske Kinder, at ei han hende fandt
 Saa blomstrende længer. Han agted ingen Dag
 Med ærlige Solstraale; hendes Favnetag
 Ham uskatteerlig gjorde den mørke, lumske Nat.
 I den hun overvandt ham; han samtykte brat.

Det var ved Vintertide, det var ved høien Juul.
 Ei havde Sneens Lagen end linnedhvide Skiul
 Lagt over frozne Marker; men Træet stod i Rund
 Bladløst med sorte Grene. Smallen Dresund
 Tilfrosset var, og Vintren med Jsens Diamant
 Danmark og Sverrig til Fastland forbandt.
 Tre Mar sad Hiartvar inde med Skatten i Fred;
 Derfor han kunde takke Grolfs Gftergivenesshed.
 Nu skulde han den bringe. Til Julens høie Ffest
 Han bødes med sin Hustru af Kongen til Giest.
 Da rusted sig i Løndom Forræderen til Krig,
 At overfalde listig Grolf Krake med Svig.
 Han skulde sine Stridsmænd; om Natten de gif
 Fra Biergene til Skaane ved blege Stjerneblik.
 Thi Maanen selv de frygted; de kunde den ei taale,
 Dem tyktes: den bebreided dem koldt med sin Straale,
 Dg vilde dem opdage. Til Nidingeseiden
 Sang Skulde sine Galdre, Skulde fogte Seiden.
 Dermed Samvittigheden hun dnyssed i Ro.
 Hun offred til Sebelia, sin fulsorte Ro;
 Thi selv var hun Hofgydie. Bisende-Mænd
 I hendes Gudehuse fik frit Spil igien.
 Paa Blodstenen Mennesker ihiel de monne flaae,
 Stak Mavernes paa Kieppe, hvoraf de kunde spaae.
 For Hiartvar at styrke, hvis Hierte var bange,
 Hun stegte ham en Ulv, hun fogte ham en Slange,
 Fortæred med sin Husbond den væmmelige Ret.
 Ei paa Gudebilleder blev spart den røde Tvæt.
 Naar de uskyldige Trælle fik deres Banesaar,
 Hun klipped af de Døde baade Negler og Haar,
 Dg gjorde skumle Kunster. Men da hun kom til Skaane,
 Da reiste hun paa Stranden ved Skin af fulde Maane

En Hæsselstang, nedstukken i Jorden, hvorpaa
 Et Heste=Dødninghoved hvidtbleget man saae.
 Hun vendte det mod Danmark, og qvad: „Jeg opretter
 Mod Siolund denne Ridstang, forvilder Landvætter
 Og alle Dens Dverge, indtil mig hjælper hver,
 Mod Hrolf at vinde Seier i denne Nattefærd.“

Saa droge de til Danmark, kun med et lidet Følge,
 Paa skarpe Hestehager over den frośnie Bølge.
 Den væbnede Hærskare de havde kun forladt,
 At finde den paa Siolund i bældmørke Nat.
 De haabed, at ei Maanen sig vilde lade sec,
 Thi tykke, sorte Skyer truede med Snee.
 De stoled paa, at hysjet den festligstærke Drif,
 Som Skyen, skulde fløre de danske Heltes Blif.

Saa giested de Dankongen, der venlig dem i Møde
 Kom rank i sin Kiortel af Skarlagen røde,
 Den han drog paa til Hoitid. Paa Hielm, Skiold og Sværd
 Gi tænkte den bolde Herre til fredelige Færd.
 Han favnede sin Søster. At for hun var saa slet,
 Han havde reent forglempt nu; at hun var Helges Æt,
 Stod klart kun for hans Die. Hun kysjed ham saa ømt,
 At Urligheden troede, det var umulig Skromt.
 De satte sig til Hoibords. Ved Harpernes Klang
 I Drapa danske Skialde Hrolfs Bedrifter sang,
 For Svensken at ærgre. De troede hannem ei.
 Biarke, Hialte, Boggur ei Skuldes Contrafei
 I Hallen kunde lide, hvor dydig end hun nu
 Stod hyllende for Kongen med stille Qvindeblu.

Men Horn og skaarne Bæger, af Æl og Miøden fulde,
 Bedrog de Danske langt meer, end Hiartvar og Skulde.

Ei siunges der for Jntet, at, Qvaser! dit Blod
 Rißer i Karret blandte med Honningens Flod;
 Thi kort du vel opmuntrer, du Trold, som blev en Mand
 Af Gudernes Uhumskhed! men slumrende Forstand
 I Ledebaandet drager usynlig Dvergeslof,
 Naar af dit lumste Mundgodt Hver har faaet nok.

Nu Overmodet voxte, tillidsfulde No
 Blandt stærke Leirekæmper. Spottende de Ioe
 Ud de forsigtige Giester, som svigtede hver Skaal,
 Der bragtes dem med Stoien i bredfulde Maal.
 Biarke tømte Hornet, saa stærk som en Teg,
 Hvis Blade Regnen suges. Men Hiartvar var bleg.
 „Hvi farver“, spurgte Hialte, „Bleggheden din Kind?
 Hvi blusser du ei lystig? Hvad trykker dit Sind?“ —
 „Mig Reisen har forkolet,“ svared Skuldes Mand. —
 „Thi nipper du til Mioden, som Hønen til Vand?“
 Med Spot gienmæled Hialte. — „D, gid du gjorde saa!“
 Sagde den floges Rude. Men Hialte forstaae
 Ei hendes Barsel vilde. Dog Bøggur det forstod;
 Og da de fleste Giester Hallen forlod,
 For seent at gaae til Hvile, sig Bøggur paa sin Seng
 Bevæbnet henstrakte, men satte sin Smaadrenge
 Til Speider ud i Lunden, hvor Jntet var at see,
 Thi tykt i sorte Midnat faldt den hvide Sne.
 Dog vared det ei længe, før Drengen i et Træ,
 Hvis visne Løv og Grene gav ham for Sneen Læ,
 Langt borte skued Fakler, som nærmed sig; og tykt
 En Skare sig bevæged ved Isefiordens Kyst
 Mod skovbekrandste Leire. Da løb hiin Gangerpilt
 Til Helten, som halvvaagen sig ei havde skilt
 Ved sine blanke Baaben. Da Bøggur Drengen saae,

Paa den stumme Rædsel han kunde ham forstaae,
 Sprang op, og løb i Gaarden. Der mødte ham en Mand
 Af Skuldes Flok, som drevet fra iislagte Strand
 Bar af Samvittigheden. See, da var Alting klart,
 Da blev Forræderiet Helten aabenbart,
 Thi tom stod Giestehallen. Skulde var flygtet hen,
 At møde sine Skarer, for frygtelig igien
 At komme som Valkyrie; for i den mørke Nat
 At stille Danerkongen ved Land og Livet brat.

Bøggur ilede hurtig til Huset, som en Vind,
 Hvor Hjalte sov med Signe; men ei han kom ind,
 Thi Slaaen var for Døren. Da raabte han: „Min Ven!
 Stat op, frels din Konge, mens jeg iler hen
 Til Roskild, som snarest, at hente den Hær,
 Som efter sidste Feide blev indhuset der!
 Jeg haaber, Thor tilstedes, at vende flux tilbage,
 Med Herreskiold at møde hiin glubende Drage,
 Der sig paa Bugen skyder, at bringe Danmark Bee,
 Over den frozne Bølge, giennem Nattens Sne.
 At redde Hrolf, din Herre, nu, Hjalte! vær snar.
 Imens jeg henter Kæmper, Alting aabenbar
 For Kongens Mænd i Hallen! Væk hiin gode Drot!
 Skiondt Flokken kun er liden, jeg veed, den segter godt
 Mod en tredobbelt Vælde. Dog — hialpes ikke vi,
 Der maatte kæmpes, Hjalte! snart Gen imod Ti.“

Han taug, og svandt i Natten. Da Hjalte sprang op
 Fra Signe, som i Sovne den sneehvide Krop
 Kun halvt i Linet skjulte. Hun mærker, han opstaaer;
 Sig til sin Albu støtter. De guldgule Haar
 Red over Barmen rulle. Med store Dine blaae,

Hvorover halv i Sovne de hvalte Laage laae,
 Betragter hun sin Husbond, og med en Stemme sød
 Hun sukker: „Min Hialte! du iler til din Død
 Fra Signes omme Favntag? D bliv, min Elskte! bliv,
 Og hos din hulde Qvinde red dit skionne Liv.“

Alt Hialte stod bevæbnet, med Sværdet i sin Haand;
 Miosden af Aftengildet opløded hans Aand,
 Men mere Kongens Fare, meer Heltens Troskab stærk.
 Alt længtes Leirekæmpen efter Hildurs Bærk.
 Han med Foragt betragted sin Signe. — „Bi, o bi!“
 Gientog den Banges Læbe. Da til Raseri
 Gik Hialtes Heltetrede. „Hvordan?“ han raabte, „du?
 Du holder mig tilbage fra Pligt og Ære nu?
 Har du ei hørt, at Skulde Kong Grolf vil overfalde?
 Hørte du ikke Bøggur sin Ben til Kampen falde?“

„Bøggur har ingen Hustru,“ gienhvared Signe ræd.
 „Lad dem til Kampen fare som vilde Dyr afsted;
 Mig skylder du din Troskab, saavel som Grolf, din Drot.
 Hvi frygter du for Skulde? Hun altid leed mig godt;
 Hun vil os ikke skade, hvis hun fortørnes ei.“

„Førdømte Hex fra Nastrond, gaf du den samme Bei!
 Du skal mig ei forføre,“ raabte med Bredens Harm
 Hialt', og jog sin Glavind igiennem Signes Barm. —
 „Min Ben! det var ei velgiort,“ hun sukked, og faldt ned;
 „Hvad angst min Læbe talte, deraf ei Hiertet veed.
 Dog Hialte jeg tilgiver.“ — „Ei tænker man paa Alt,“
 Sagde med dæmpet Stemme, fast i Taarer qvalt,
 Hialte hiin Hugprude. „Gaf du til Freia brat!
 Der træffes vi vel atter, før endt er denne Nat.“

Han drog det hvide Lagen over det skionne Liig,
 Og raabte: „Førstefrugten, Skuld! af din Ewig
 Alt modnes her, og rødmer. Nu har du viet ind
 Min Klinge til en Lynild.“ Han kysfed Signes Kind,
 Han knælte ned for Leiet, og raabte: „Mig tilgiv,
 Du alt for ømme, fiælne, trofaste Venneviv!
 Ubillig var min Harm. Qvinden bør sin Mand
 Elske, som han sin Konge, som han sit Fædreland.
 Nu hører jeg først ganske min bolde Herre til.
 En Elsker skatter Livet, sætter ei Alt paa Spil.

Gia, I danske Helte!“ — han brat i Hallen stod
 Med Sværdet i sin Høire, hvorpaa var elsket Blod —
 „Baagner af eders Slummer, forjager Søvnens Ro,
 Hver Mand, som haver svoret at vorde Kongen tro!
 Nu Tiden er for Haanden, ved Daad og ei ved Ord
 Taknemmelighed at vise for hver Belgierning stor.
 Han gav os skionne Klæder, Pendinge, blanke Sværd.
 Viser jer Sværdene værdig i denne sidste Færd!
 Nu skal ei Møer kysfes, ei Qvinder tages i Favn,
 Men tappert og med Vren vindes et evigt Navn.
 Her frem, I ærlige Danske! træder i stolten Skare
 Om Hrolf, om eders Konning uden al Frygt og Fare,
 Vender som ædle Orne mod Fienden det fiække Bryst,
 Og styrter med blinkende Binger paa Hielmene til en Dyst,
 Lad Sværdet lyne fra Lusten paa Byttet, som en Falk.
 Hiartvar, feige Forræder, o du arrige Skalk,
 Som fulgte din Hustru Skuldes lumske, blodige Raad!
 Men hendes spottende Latter forvandler Thor til Graad.“

Som i en Myretue, som i en Kube stor,
 Begyndte det at mylre ved Hjaltes Helteord.

Men ingen Larm der høstes; med rolig Manddom hver
 Spændte sig i sit Harnisk, greb sit gode Sværd.
 Alt Sønnen var forjaget, og Rufsens Dunster veg
 For de alvorlige Tanker, som høit i Barmen steg.
 Thi Kiærlighed til Kongen brat Tanken dem bortjog
 Om Overmagt og Fare. De flinke Trælle tog
 Fyrrespaanerne fede, tændte ved Arnen brat,
 At lyse Kæmper til Striden i mørke Midienat.

Nu skyndte Hialt' Hugprude sig hen til Biarke's Huus,
 Hvor han i Rudes Arme sov ud sin lette Ruus.
 Han hørte Larm paa Gaden i Nattestormens Gys,
 Og kaldte paa sin Smaadrenge: „Stat op, Skalk! tænd Lys,
 Fei Gulv, tænd Ild paa Arnen, at jeg kan vorde varm.
 Jeg hører Støi derude; hvad siger denne Larm?“

Da raabte Hialt' Hugprude: „Biarke hviler endnu?
 Snart Leirehallerne brænde forfærdet skuer du.
 Nu gjelder det, at vise, hvor høit du Grolf har kiær.
 Glem ei, da Roriks Skatte han deelte blandt os hver!
 Ham Intet var saa kostbart, han det jo Bennerne gav.
 Ei Guld saa høit han agted, som Asken i Heltens Grav;
 Og ingen Herskervælde var ham saa stort til Gavn,
 Som ærlige Kongerygte, som ubesmittede Navn.
 I Belmagt dydig, deilig og dristig han var som en Fugl.
 Nu truer Forræderen Hiartvar, dækket af Nattens Skiul.
 Snart flyder paa Gaderne Blodet, blandet med Nattens Sne.
 Op, lader intet Mærke paa Frygtagtighed see!
 Thi denne Nats Bedrifter skal lyse stort for Nord,
 Naar længe vi er raadnet til Støv i jorten Jord.“

„Hvi raaber du, fiæffe Hialte! saa høit?“ var Biarkes
Svar.

„At jeg er Kongens Svoger, troer du, forglemt jeg har?
Troer du, jeg mig unddrager fra denne Heltetvist?
Nu griber jeg mine Baaben; giv mig kun liden Frist!
Nu fast mit Sværd jeg binder over min Brynie blaa,
Af Bæggen min Dxe tager; jeg har alt Hielmen paa.“
Saa treen han ud i Natten.

Da kom den væbnede Skare,
Udstyrtende fra Hallen; den agted ingen Fare,
Skiondt Fienderne den trued i voxende større Mængde.
Kongen sig viste vældig i Døren i Kæmpelængde,
Som Balens Mand fra Høien. Det staalbedækte Skjold,
Jernbrynien og Guldhielmen bar den Herre bold.
Foran ham gif hans Trælle, de havde ham ei forladt,
Med ryggede Fyrrespaaner oplyste de mørke Nat.
Dg efter ham kom hans Skjalde; de siunge, Harperne slaaer,
Medens ved Fakkelskinnet man saae guldflammet hans Haar
Langt over Brynien svæve. Hans Blik var roligklart,
I Kæmpehøiren holdt han, forfærdeligt og svart,
Skofnung, sit vældige Slagsværd. Han smilte mildt, og saae
Paa sine herlige Kæmper i tykke Brynier blaa.
„Nu er da Timen kommen,“ han raabte. „Følg os, Thor!
Med Magt at straffe den Ondskab, som tæmmes ei med Ord.“
Han ud i Gaarden traadte til Skaren i samme Stund;
I Hielmen Falken Habrof, ved Siden Gram, hans Hund.
Stærkt gnistred Fuglens Dine, Hundens gløded med Blod;
De ogsaa vilde forsvare Grolf deres Herre god.

Men, som en Sky, der bryder kulsort med Torden frem,
Fremgif Forræderskaren fra Nattens dunkle Hiem.

Den sendte tusind Pile foran med Lynets Bold;
 Da smilte de danske Kæmper, hver holdt for sig sit Skjold,
 Og Pilene faldt, som Haglen fra Borgens glatte Tag.
 Da gif en Sky fra Maanen, det blev som høilys Dag.
 Ei sneede det meer og blæste. Den hvide Maane saae
 Med utallige Stierner fra Nattens Mørkeblaa
 Dankæmpernes Bedrifter. Fremst i Spidsen Grolf
 Med Sex ved hver en Side — det var de tappre Tolf —
 Gif frem, som i en Ager Høstkarlen, der slaaer Ug;
 Saasnart kun Skofnung blinkte, faldt der en Kæmpe strag.
 Med Stagen staalbeslagen Hjalte paa Fienden staf;
 Den hvide Sne i Natten da Purpurbloedet drak.
 Men Biarke brugte sin Dye paa raske Normands=Viis,
 Indlagde sig med Elgfrøde, med Thorer største Priis.
 Saa fløver Lynet Klippen i Splinter store, smaae.
 Skrak i Fiendernes Ansigt man da ved Maanen saae.
 Da frygted ei Svibdagger noget Spøgelse meer;
 Af Levende gjør han Spøgelser, og høit ved Daaden leer.
 Beigal med hvide Skrammer uddeelte Skrammer stærk,
 Hvitserk tvang Rosenbloed ud af den hvide Særk,
 Haklang lod Skjoldene klinge, men Hardrefil var haard,
 Hvor Steenfløveren hviinte, den bragte Banesaar.

Da kasted de gode Skjalde Harpen paa Ryggen snelt,
 Hver drog sin blinkende Glavind, og viste sig ogsaa Helt.
 Ha, hvilken Støien og Raaben! hvilket Baabengny!
 Da saae de danske Helte Valkyrier høit i Sky
 Paa Himlens mankede Heste; med Binger, i Svanehamme,
 Fløi Fylgier hen, og glædte sig over Sværdenes Flamme.
 Det var, som de sang i Lusten: „Frem, danske Kæmper! brat!
 Saa herligt end aldrig hidtil blev feiret en Julenat.“

Kulsorte Skyer daled i Himlens nordre Kant,
 Der flammed blege Nordlys; men siden saae man grandt
 Thor med de sfiæggede Bukke, høit paa sin lynende Kærre.
 Med Miolnir de danske Kæmper vinked den adelig Herre.
 Da gif de glade siungende for deres Drot til Thor;
 For Overmagten blodige de sank paa hviden Jord.

I Mørket Forræderstjæren længe forsagt monne staae;
 De troede: hvor Biarke kæmped, en Kæmpebjørn de saae,
 Som lagde dem Alting øde. Men Skulde fik fortalt:
 Saasnart som Maanen skinte, kom frem en Gyldengalt,
 Der kæmpede for de Evenste; der sine Borster skod
 Som Pile paa de Danske, og voldte Fienders Død.

Alt blev det tyndt om Kongen; hans gode Helte sank
 Udi de fløvede Brynier. Den Herre høi og rank
 Stod stærk og uforfærdet; og i hans Hielmekam
 Sad Falken under Slaget, saa rolig og saa tam,
 Som var den støbt af Malmet. Dog sunklede dens Die.
 Intet Sværd sig voved mod Hielmen hiin høie,
 Smykt af den gyldne Krone. Selv under Seiervinding
 Forræderflokken æred den kongelige Tinding.
 Men af den lumske Række da brat udstormed Skulde,
 Klædt i et kulsort Harnisk; med Vintersneens Kulde
 Hun raabte: „Frem, at dræbe den danske Kongeskam!“
 Og hug sin Broder i Hielmen.

Da fløi fra Hielmens Kam
 Falken med sprættende Binger. Da var hun Dødens Brud:
 Den satte sig i hendes Ansigt, hug hendes Dine ud.
 Og Gram, som Kongen fulgte, den tro, den stærke Hund,
 Foer over Huldrens Datter alt udi samme Stund,

Dg sønderbeed hende Struben. Der laae nu Tangfiær's Barn.
 Men Hiartvar, som var hildet i hendes Skionheds Garn,
 Forbittret og fortvivlet hevned sin dræbte Liv,
 Jøg Freiers gamle Glavind igiennem Kongens Liv,
 Jmedens Hrolf bekymret sin Søster saae forhaant
 Af Dyrene selv i Døden. Han havde saa gierne skaant.

Da Konning Hrolf var falden, blæste man høit i Luur.
 Hiartvar i gyldne Rustning steg op paa Gaardens Muur,
 Dg raabte: „Endt er Krigen; jeg vilde kun Hrolfs Død.
 For meget af Helteblodet her mod min Billie flød.
 Jeg byder Fred og Bendinge, hvo vorde vil min Mand.“ —
 Han kunde meer ei tale; thi mod hans Skiolderand
 Klang vrede Danstes Pile. Han biergede sig i Hast.
 Da raabte Bodvar Biarke, mens svenske Hielme brast:
 „Gia, I ærlige Danske! nu vinker Thor til Lyst.
 Nu kaster Skioldet paa Ryggen, kæmper med blotte Bryst!
 Binder Armbaand om eders Hænder, at stærkere de kan slaae!
 Hver ærlig Mand i Døden sin Konge følge maa.
 Hver træde kiæk mod Fienden, og signe Skiebnen sød,
 At følge sin ædelig Herre, naar hevnet er hans Død!
 Ti døde Mænd i Skioldet Hrolf mig til Hæder gav;
 Ti stærke levende Svenske jeg offerer paa hans Grav.
 Mig drages ei til Minde, hvor jeg et Sværdsflag saae
 Saa mandeligt og prægtigt; thi rundt i Brynier blaae
 Sig høine de døde Kroppe, som Bierge, hvor jeg stod.
 Men, Hialte, min Hugprude! hvor est du, Fostre god?“

Da raabte smilende Hialte: „Her staaer jeg, Fostrefader!
 Du kiender vel ei din Hottur paa de forhugne Plader?
 Af Skioldet et lidet Stykke han har kun i sin Haand.
 Jeg bløder af mine Bunder. Nu længes stærkt min Mand

At skue Hrolf og Signe. Ja ja! i Maanens Skin
 Jeg hende deroppe kiender paa Hullet i hendes Kind.
 Det altid venligt smilte, det smilte selv, dengang
 Jeg Hullet i Barmen boved med Gyldenhialte lang."

Saa taled de blege Kæmper i Livets sidste Færd.
 De matte Hænder ei mere kunde løfte tunge Sværd;
 Men Ingen voved at nærme sig Biark' og Hialt' i Døden.
 Støttende sig til Sværdene, de stirred i Morgenrøden
 Med de halvbrustne Dine. Da Rude fiæf gif frem,
 Farvel sin Husbond at sige; slet Ingen hindred dem.
 Hun tog ham ømt i Favnen. Da spurgte han hende vildt:
 „Seer du ei Odin Gamle? Han meget Blod har spildt;
 I Fald jeg Trolden træffer, da giver jeg ham hans Rest.
 Jeg frygter ei hans Gagner og ei hans hvide Hest." —
 „O, vend dit Sind til Gimle, du min trofaste Helt!"
 Sagde den ædle Rude. Besindigheden snelt
 Igien fik gode Bodvar. Han sukked: „Ræg mig hen
 Bed Træet hos min Konge! Hielp saa min blege Ven!
 Thi gaae han selv ei mægter. Dog end jeg skielne kan.
 Barmt af mig Blodet rinder; jeg doer som ærlig Mand.
 Nedlæg mig ved Hrolfs Hoved! Hialte, min Fostre god!
 Du trænger ogsaa til Hvile, synk ved din Herres Fod.
 Om Ravn og Orn paa Marken end siden vort Kiød fortære,
 Hvad siger det? Vi blegne med Troskab og med Ære."

Disimellem var Bøggur med fem hundrede Mand
 Fra Roskild hurtig dragen. Han tænkte: „Ene kan
 Jeg dog ei Hrolf forsvare. Kommer jeg tidlig nok,
 Da skal jeg gjøre fyldest for Kongen med min Flok;
 Men kommer jeg for silde, da holder jeg mit Ord,
 Og mindes, hvad i Hallen hiin gode Drot jeg svor,

Da han mig Ringene skienkte. Jeg bærer hver paa Arm;
Dg Tapperhed og Trostøb jeg bærer øvil i Barm."

Saa iulte han, den Frækne, med et uroligt Sind,
Tidt drog han dybt sin Mande, stærkt brændte Heltens Kind.
Han vilde saa gierne redde Hrolf fra Forræderdød,
Men frygted at forsinkes. Giennem Skoven han brød,
Hvor den var allertykkest, for ei af Fiender at sees.
Den blanke Hielm og Brynien i Natten tykt besnees,
Dg Øvistene rev hans Ansigt. Det mærkte Helten ei;
Han ønskte Flokken Binger kun paa den sene Bei.
Nær havde de sig forvildet i Nattens Mulm i Lunden;
Da skinte venligt Maanen: igjen var Beien funden,
Men, af disvær! en Omvei der var i Mørket giort.
Alt gloded Morgenrøden hist hen paa Leireport.

Da de den øine kunde fra Krattet paa en Brink,
Han saae det sorte Banner, forstod sin Smaadrenge Bink.
Thi Bøggur havde befaltet Pilten i Borgens Taarn:
Saalænge Kongen leved, skulde der, som tilforn,
Det røde Banner vaie; men strax, naar Hrolf var død,
At satte sorten Mærke til Barsel, Helten bød.
Nu skinte Morgenrøden hen over hviden Enee —
Det sorte Banner flagrede. Da folte Hiertevee
Den ærlige, bolde Evenske. Han græd et Dieblif;
Men snart igjen sin Fatning, sit Heltmod han fik.
Han vendte sig mod Flokken, og raabte: „Giver Tid!
Nu haster det ei længer; dog endt er ei vor Strid.
Nu lader mig gaae ene! Men seer I atter hist
Det røde Banner heiset, da bryder Skovens Øvist,
Fremstyrter af eders Baghold, og hugger Fienden ned!"

Af Samvittigheden Hiartvars Hierte leed,
 Da han var Seirvinder; alle de tappre Mænd,
 Der faldt for deres Konge, han ønskede Liv igien.
 Han følte sli­g en Skares uslatteerlige Værd,
 Og raabte: „Leirekæmper, som vil paa dette Sværd
 Mig Trofsabæden sværge, Freden jeg gierne skienker;
 Paa forrige Tvist og Fiendskab jeg ikke længer tænker.
 Har Skieb­nen Nogen sparet, som ei Hrolf Krake fulgte?“ —
 Bøggur nu ikke længer for Hiartvar sig dulgte,
 Han traadte frem, og sagde: „Jeg blev tilbage, jeg.
 Da dog jeg er en Svenske, fandt jeg det nødigt ei,
 Til Odin Hrolf at følge; det var ei Døden værd.
 Thi vil jeg Trofskab sværge. Ræk, Hiartvar! mig dit Sværd.“

Hiartvar, som kiendte Bøggur, blev hierteglad. Sli­g Helt
 Han havde neppe haabet at vinde; derfor snelt
 Han rakte ham sin Glavind, at brat den unge Mand
 Paa Odden kunde sværge, som Brug var i hans Land.
 Bøggur betragtede Sværdet med stor Opmærksomhed;
 Derpaa han saae paa Hiartvar, og sagde: „Naar en Ed
 Kong Hrolf man svor i Leire, da rakte han hvergang
 Ei Kæmpen Sværdebladet, men Sværdets gyldne Fang,
 At han det kunde gribe. Det Tillid var og Være;
 Det vidned: man skulde Vaaben tro for sin Konge bære.“

Hiartvar rakte Bøggur den store Glavind brat.
 Med sine baade Hænder tog den da Kæmpen fat,
 Og quod: „Hvis ret jeg mindes, er dette det samme Sværd,
 Som du af Luen frelst ved Adils' Ridings­færd,
 Kort før ham Guderne straffed; den gode Friers Bærg,
 Hvorpaa trofaste Fædre steds Eden maatte sværge.“ —
 „Det er den samme Glavind,“ svarede ham Hiartvar stolt. —

„Og dersom ret jeg mindes,“ vedblev Bøggur faldt,
 „Er det den samme Glavind, hvorpaa du Eden svor,
 Hrolf Krakes Mand at vorde — og dog du brødst dit Ord.
 Belan, jeg sværger Troskab, en ærlig Faders Søn,
 Og giver dig, Forræder! din velfortiente Løn.“

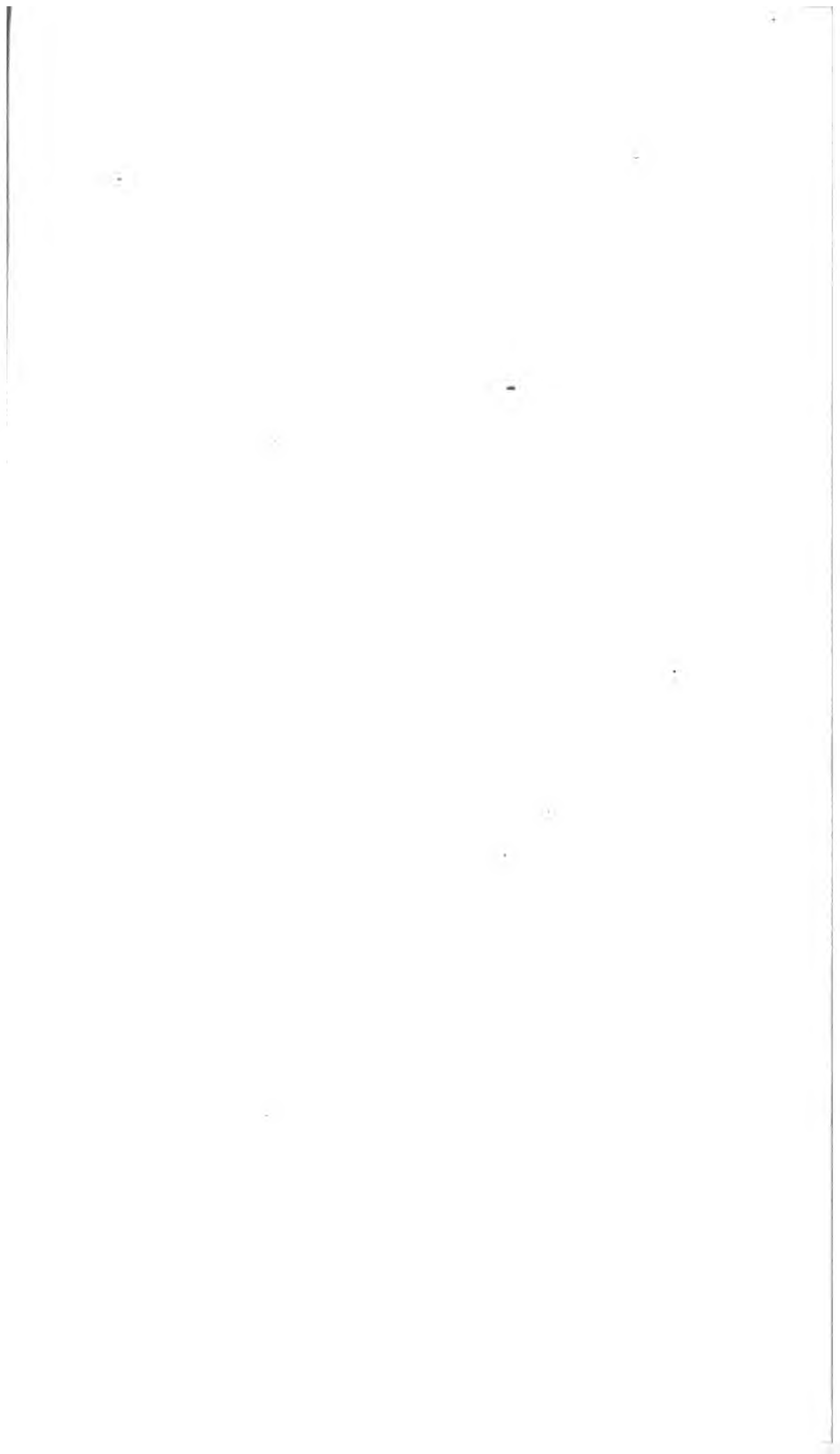
Med disse Ord han Drengen paa Taarnet gav et Vink,
 Da vaied det røde Banner; og snelt med Lynets Blink
 Foer Sværdet i Hiartvars Hierte. Han faldt. Da Bøggur loe,
 Og raabte: „Sugger, stikker! Jeg er i Døden fro.
 Jeg hevnet har min Konge, jeg opfyldt har min Ed.
 Naar jeg er død, da lægger mig hos min Herre ned!“
 Omringet af hundred Klinger, han brugte Freiers Sværd,
 Da brast det i hans Hænder — det var den sidste Færd.
 Da sank den ærlige Svenske, som hørte til de Tolf,
 Ved Biarkes, Hjaltes Side ned hos den døde Hrolf.

Jeg har ei meer at siunge, mit Helteqvad er endt.
 Paa Baalet blev Hrolf Krake med sine Kæmper brændt.
 Fuldelig blev han hevnet af tappre danske Mænd;
 Den svenske Hær af Landet jøge de flux igien.
 Til Konge valgtes Hother; det var en Herre mild,
 Dog ligned han Hrolf Krake, som Bandet ligner Ild.
 Thi Bandet har ogsaa Kræfter; men størst er Ildens Kraft.
 Han var en tapper Høvding, brugte Sværd og Skaf.
 Men, Hrolf! dit Kongehierte — hvor fandtes det saasnart?
 Du haver dig som en Stierne blandt Skyer aabenbart.
 Du vilde tvinge Viisdom ind i en grusom Tid;
 For mægtig var din Fiende. Men herlig var din Strid,

Dg skjønnere var i Døden dit Fald i gamle Leire,
End siden med stor Lykke de største Heltefeire.
Nu hviler du i Høien ved Biarkes, Hjaltes Side
Samt hos den ærlige Bøggur; og naar i Besterlide
Den gyldne Sol neddaler, og skinner paa din Brink
Udi det viftende Baargræs med rosenrøde Blink,
Da føler Vandringsmanden, mens Høien forbi han gaaer,
Sig smeltet af en Beemod, som selv han ei forstaaer.
Men Skialden vel forstaaer den: det er din Helteaand,
End bunden til kære Danmark ved et usynligt Baand.
Du svæver, som en Fylgie, med hver en Konge god,
Som arvet har dit Hierte, din Wiisdom og dit Mod.
Dg pløied endogsaa Bonden din Høi ned i sin Mark,
Udsletted Tidens Finger paa Skiold og Steen og Barf
Alt, hvad om dig er tegnet — i danske Hierter staaer
Dit, dine Kæmperes Minde; det evigt ei forgaaer.
Naar Baaren skienker Blomster, i Høst ved Leers Klang
Skal Nordens ærlige Sønner gientage froe din Sang.

A N M Æ R K N I N G E R.

Side 1: **Hroars Saga** er forfattet, dog nok for største Delen kun som et Udkast, i Sommeren 1816 paa Frederiksberg. I December samme Aar tiltraadte Oehl. sin anden Udenlandsreise, og paa denne „udarbeidede“ han Sagaen i Paris (see Oehls En Reise fortalt i Breve til mit Hiem, I, 1817, Side 233; Oehls Erindringer, III, Side 151), hvor han opholdt sig fra den 1ste Februar til den 21de April 1817. Hroars Saga blev derefter trykt i Kjøbenhavn i Digterens Fraværelse, og udkom (A) i Juli 1817. Anden, betydelig forkortede Udgave (B) findes i Digterværker af Oehl., III, 1835, og tredie (C), med anden væsentlig samstemmende, i Oehls Digterværker, II, 1845. Nærværende Udgave slutter sig i Henseende til Forkortelserne paa de allerfleste Steder til B og C.

Da Oehl. havde skrevet sin Helge, var det, som man seer af Efterskriften til dette Digt (Oehls Heltedigte og Sagaer, II, 1862, Side 201), hans Plan strax at skrive en Hrolf Krake, og dette Arbeide skulde da, ifølge Conferentsraad C. Hauchs Meddelelse til nærværende Udgiver, været udført i store Romancer, af og til forbundne ved prosaiske Stykker i den gamle Sagastiil. Ved denne Fremgangsmaade meente han at finde en ny episk Form, hvortil Grunden alt var givet i flere af den ældre Eddas historiske Sange. Det maa vel være denne Plan, der, overført paa et andet Arbeide, har givet P. Hjort Anledning til i sin 12te Paragraph om Baggesen (Molbechs Athene for December 1816) at skrive: „Hroars Saga, et episk Digt, i blandet Form, som meget snart udkommer“.

Oehls Levnet, fortalt af ham selv, II, 1831, Side 322:

I denne Sommer [1816] skrev jeg ogsaa [foruden Digtet Frederiksberg] Hroars Saga. Den skildrer en fredelig god Konges Liv og Tilstand i en barbarisk Omgivning. Hranes Kjærlighed til Yrsa er maaskee noget af det meest Erotiske, jeg har digtet. Endeel moderne Betragtninger og nogle Hentninger, hvortil min egen ubehagelige Stilling [under den baggesenske Feide] forledte mig, vilde i en ny Udgave være let at borttage, som det allerede er skeet i den tredje.

Bemærkninger til Hroars Saga:

- Side 24, Linie 4-5: Gæ er i Alfgrund, men Græs ikke.] Af Völuspá; see Finn Magnusens Ældre Edda, I, Side 32.
- 35, — 12, til Side 38, Linie 13: Utgarde-Lofe i Læufer lured osv.] Efter hvad Digteren nedenfor Side 43, Linie 25-28, og Side 50, Linie 16-18, lader først Hrane og saa Hroar yttre om dette Digt, skulde man troe, at det var en Efterligning af et eller andet Oldtidsdigt. Dette er imidlertid kun for saavidt Tilfældet, som Digtet har enkelte meget fjerne Liigheder med Eiríksmál og Hákonarmál, navnlig med det sidste.
- 80, — 3-4: Drehyder, som han overstrøg med Rødder af Furetræ og med Sand] Rødder d. e. Harpix (i ældre Dansk, og endnu i Svensk og Norsk).
- 97, — 27-28: Som en Meeneder... miste han Fjær og Fæ, Guds og Liv!] Fjær og Fæ, Liv og Guds, er et af Vedel ofte brugt Udtryk, og findes netop saaledes omsat, som her hos Oehl., i Vedels Saxo, Side 100.
- 113, Linie 11, til Side 116, Linie 5: „Min Søn! Vid er Behov for den, som langt omreiser osv.] Ved dette Udtog af Havamál følger Oehl. Sandvigs nu tildeels forældede Oversættelse.
- 132, — 19: Henimod Aften kom Hroar med Yrsa] Digteren mener: Den følgende Dag henimod Aften kom osv.
- 135, — 27: Alt Dagen vil oprinde.] Bjarkemaalets Begyndelse i Peder Syvs Danske Viser, fjerde Part, Nr. 1.

Nærværende Udgaves Afvigelser fra Originalen:

Side 3, Linie 3-4: i Du var Yrsa paa Reisen fra Saxland til Sialand! Med] = B; A: i Du Yrsa var, paa Reisen fra Saxland

til Siælland kunde Keigin Jarl og flere mærke, af hendes Bleg-
hed og Ansigtstræk. Med

- Side 3, Linie 7-8: saaledes nær ved] = B; A: saaledes ved
 — —, — 16: Havet til] = B; A: Havet, Keigin, til
 — —, — —: et Favnetaag] = B; A: et gyseligt Favnetaag
 — 5, — 12: langsomt] = B; A: langsom
 — —, — 21: dit] A, B og C: din (smlg. Var. til Side 43, Linie
 24, 25; Side 44, Linie 17-19).
 — 6, — 23: staaer] = B; A: staaer
 — 8, — 4: gif gnaven] = B; A: gif ganske gnaven
 — —, — 6: tidligt, og havde et] = B; A: tidligt, og da hun
 aabnede sine Dine, havde hun et
 — 9, — 3: Vennefalighed] = B; A: Hengivenhed
 — —, — 10: ham] = B; A: han
 — 10, — 11-12: haardt. „Men der maa] = B; A: haardt;
 hvad der foregaaer i Din Siæl, veed du uden Harpeslag og
 Sang; det er kun ved din Kunst at Du meddeler os det. Men
 hvad skulde jeg gjøre? Der maa
 — —, — 12: flette] = B; A: skumle
 — —, — 14: Grane sagde] = B; A: Grane trykte med Ærbødig-
 hed Jarlens Haand; og sagde
 — —, — 18: som kun vorer] = B; A: som vorer
 — —, — 23: Vær rolig] = B; A: Vær Du rolig
 — —, — 30: komme] = B; A: kommer
 — 11, — 13: af fri] = B; A: af egen fri
 — —, — 19: modtager] = B; A: antager
 — —, — 22: Grane havde] = B; A: Grane var rørt, og havde
 — —, — 25: nogle Gieffe,“ sagde den hundrede] = B; A: nogle
 Narre, sagde den gamle hundrede
 — —, — 27: hørt deres Trætte] = B; A: hørt den hele Trætte
 — —, — 31-32: Landsmand. Du driller] = B; A: Landsmand.
 Men hvad kommer Hjertet og de menneskelige Tilbøieligheder
 Landsmandskabet ved. Brodne Kar i alle Lande! Du driller
 — 12, — 4: ærligt] = B; A: aabenhjertig
 — —, — 7-9: Bending; og da Nogle meente, det dog var Skade,
 at Naboer altid skulde lives, og stride om Fortrin, raabte Urne]
 = B; A: Bending. Dette hæftige Tilfælde gav Anledning til
 rolige Betragtninger; og da Nogle anmærkede, det dog var
 Skade, at Naboerne altid skulde lives og stride om deres For-
 trin, og aldrig kunde forliges; sagde Urne
 — —, — 10-11: skulde lives, naar] = B; A: skulde stride med
 hverandre, naar
 — —, — 12-13: blive velsmagende? Er der nogen Sundhed,
 uden Kappelhst og Strid? Ddin] = B; A: blive sundt? Er
 der nogen Sundhed muelig, uden Bevægelse, nogen Fuldkommen-

- heb, uden Kappelyst? nogen Kraft, uden Strid? Lad dem stride,
 og kappes. Dbin
 Side 13, Linie 13: Tømmer] = B; A: Ved
 — —, — 15: bygget; dog] = B; A: bygget; for det meste af
 Biælker; dog
 — —, — 19: adskilte, som] = B; A: adskilte klumpeviis, som
 — —, — 21: Ut, endeel] = B; A: Ut; samt af endeel
 — 14, — 2: blev hun forskrækket. Det] = B; A: blev hiin
 forskrækket over et hæsligt Syn. Det
 — —, — 7: vare] = B; A: ere
 — —, — 17: Orsa. — „Sun] = B; A: Orsa efter en fort Taus-
 heb. — Sun
 — —, — 27: sig] = B; A: dem
 — —, — 29: Spurve] = B; A: Spurver
 — —, — 32: indrette] = B; A: indrømme
 — 15, — 2-3: Buur. | Ved] = B; A: Buur, og overgav hende
 til Dvinderens Omsorg.
 Ved
 — —, — 5: opføre] = B; A: opreise
 — —, — 7: Høiløftet] = B; A: Høiløft
 — —, — 10-11: løb under] = B og C (som dog have løbe
 for løb); A: løb skraae under
 — —, — 11: med] = B; A: ved
 — —, — 18: Bolstre] = B; A: Bolstere
 — —, — 27: ham, og] = B; A: ham paa en eller anden
 Maade, og
 — —, — 32: paa Kongen. Hvergang] = B; A: paa Groars
 Siæl. Det var en Forestilling han længe havde vænnet sig til.
 Hvergang
 — 16, — 2: han] = B; A: Selge
 — —, — 3-4: elskede sin Broder, men deres høist forskjellige Sind
 adskilte dem] = B; A: elskede Broderen, men deres forskellige
 Tilbøieligheder, havde adskilt dem
 — —, — 8: klogere] = B; A: indsigtsfuldere
 — —, — 9-10: fremmede. | Derimod] = B; A: fremmede. Barn-
 domserindringen kan vel for en Tid sammenholde forskellige
 Siæle; men alt som Enhver udvikler sig, adskilles de mere; og
 den Tvang, som da slige Barndomsvenner ofte gjøre sig, for
 atter at forenes, bliver, ved de stedse mislykkede Forsøg, en ny
 Kilde til Adskillelser og Misthykke.
 Derimod
 — —, — 18: styrtede fra] = B; A: styrtede dig fra
 — —, — 20: Vaardag: blomsterfuld] = B; A: Vaardag i sit
 Blod: blomsterfuld
 — —, — —: Frugt. Gib] = B; A: Frugt. Kraftigt var dit
 Væsen; og dermed endte du. Gib

Side 16, Linie 23: Dbin. Som Heimdal har du] = B; A: Dbin.

Din Tillid gav din Ganger Binger. Som Heimdal est du

— 17, — 2: og langt] = B; A: og forskellige, langt

— —, — —: staae] Efter Digterens tyske Oversættelse i hans
Skriften, XV, 1830 (stehen); A, B og C: stode

— —, — 2-3: Liv." | Et Par] = B; A: Liv. Men vi have dog
begge hvilet under eet Hierte! begge stræbte vi kraftigt og konge-
ligt; skændt ad modsatte Veie; og ligesom vor Fødsel vil ogsaa
Døden igien forene os, naar dette korte Livs brogede Drøm er
tilende. Da iler jeg dig imøde, der, hvor du og min Dgn nu
vente mig. Med disse Ord svøbte Kongen sit Hoved i sit
Skind, og gif grædende ind i sit Lønkammer.

Et Par

— —, — 3: Kongen] = B; A: han

— —, — 4: bedrøvede ham ikke nær] = B; A: bedrøvede ikke
Kongen nær

— —, — 8: ham om Freias] = B; A: ham Sammenhængen
af Freias

— —, — 25: sagde] = B; A: fortalte

— 18, — 5-9: med dig." I dette Dieblit kom den lille Agnar,
Kongens Søn, ind, og satte sig paa sin Faders Knæ, uden Frygt
for Urså. — „Du var gift, og dette er dit Barn?" sagde Urså.
| „Jeg har et heelt Aar] = B; A: med dig. Vær freidig,
mit Barn. Hvor er den, som ingen Sorg har følt. Groar
søgte bestandig at undgaae Forvovenhedens Fielde, og Ustabig-
hedens lumste Strande; og dog udrev Nattestormen mig mit
Livs kiæreste Blomst. Frøet deraf besidder jeg vel endnu. Al,
naar Tiden har læget mit Saar, skal den yndige Spire trøste.
Med disse Ord forlod han Urså, som indtaget af Kongens
Bennsalighed glemte sin Nød over den stille Kummer, hun
troede at spore hos ham. Hun stod just, og grublede over hans
Tilstand, da han i det samme atter aabnede Døren, og bragte
en nydelig lille Dreng paa sex Aar, med lange brune Lokker, og
store blaa Dine. Her er min Dgns udtrykte Billed, sagde
Groar, i det han hævede den lille Agnar i sine Arme. Sæt
dig ned, min Urså. Det er Aften og Tusmørke. Tusmørket er
Eventyrets og Fortællingens Ven. I det Mellemrum, naar
Dagen med sin Virkelighed forsvinder, og Natten nærmer sig,
er Siælen stemt for Grindring og Medlidenshed. Det er i denne
Dæmringstid, at Gufommelsens Afsær spege, og forbinde Døden
med Livet. De henfarne Venner staae som blege Skygger i den
dunkle Baggrund og vise os de kiære Ansigtstræk igien, som
vi have glemt i Lysets Tummel.

For da nu, mit Barn, at fortælle dig min Elskovs Til-
dragelse, der begynder aldeles uden Elskov, er det nødvendigt,
at gjøre dig bekendt først med Begivenhederne. Du er selv en

Angelsaxerinde, og skal nu tilbringe dit Liv i Danmark. Det vil være dig kjær at høre hvad jeg fortæller; det er ogsaa nødvendigt, for at forberede dig mit Levnetsløb.

Om Helges og min Ungdom, vil du høre mange Viser, hvori det Virkelige er blandet med Fabel, og der vil ofte nok gives Leilighed for mig, til at forklare hvad der er Digt eller ikke. Da vi sadde i No paa vort Højsæde, faldt Tiden Helge lang. Allerede ved sin Hævn paa sin Farbroder, havde han lagt sit vilde Sind for Dagen, som de blide Tanker, der dog undertiden opstod hos ham, ikke kunde tæmme. Havde han havt et andet Billed for Dine, var maaskee Tilbøieligheden ikke blevet saa stærk; men paa den Tid udmærkede sig den hallandske Jarmerik ved Tapperhed og Grumhed. Helge var endnu ei istand til at skielne mellem Gudernes Lys, og Jetternes Flamme. De sidste stak ham stærkere i Dinene, og deres Røg blendte ham. Jarmerik indgik Venkab med Helge, roste hans Mod, og stod ham bi med at overvinde den vendiske Kong Skalk, samt Sember, Kurlænder, og flere Folk i Musturveg. Jarmerik havde en stor Flaade, var en god Sømand, og kaldtes Røg, efter sine Snekker. Af ham lærte Helge Seiladsen. Men han saae ogsaa Jarmerik drage Strikker giennem Fangerens Skinnebeen, for at lade dem flæbes ihjel af Tyre; og skiondt Helge aldrig deelte denne Grumhed, ofte forekastede Jarmerik den, ja endogsaa kæmpede med ham et Par Gange derover, smittede dog det vilde Levnet uformærkt; og han begyndte at betragte min fredelige Færd med altfor medlidende Blik.

For nu dog ogsaa at sætte mig i nogen Anseelse hos disse Krigere, besluttede jeg et Mars Tid at overgive Bestyrrelsen af Riget i mit Raads Hænder, og at gaae med en Hær til Northumberland: hvor Kretta, en engelsk Fyrste, min Faders Ven, havde stiftet et Rige i Lindsey; og hvor han trængte til Beskyttelse.

Jeg har hørt meget tale om de store Helte Hengst og Hors, sagde Yrsa, som gik med Angelsaxerne til Bretland, men jeg kiender kun lidet til Sammenhængen, Herre Konge. — Det var to mægtige Rovere, sagde Groar.

Hengst kom med Angler, Hors med Jyder, for at forsvare Bortigern mod Pictor og Scoter. De satte sig ned i Northumberland og fik Lov af de Christne, at dyrke deres Guder. De havde stærke Sværd og Ører; Fienden var kun vant til Landser og Kastespind; det blev dem let, at overvinde hine. Hengsts Datter Raven, en heilig Mø, rakte Bortigern paa Knæ et Guldbæger, og sagde: „Lavad King! was Heil!“ Bortigern svarede: „Drink Heil!“ blev forelsket i hende og fik hende til Hægte af Faderen. Nu kom ogsaa Ohta, Horses Søn, som satte sig ned paa Grændsen af Deira og Skotland, ved

Romerne's Muur. Han bragte trehundrede Stibe med Qvinder og Born; og det varede ikke længe, før Forsvarerne selv bleve Britternes værste Fiender, og det kom til en Krig, hvori disse bleve slagne med stor Grumhed. Man brændte Byer og Gudhuse, dræbte Præster, nedrev Taarne. Landets Indbyggere maatte flygte til Huler og Stove, i Wales, Cornwallien, og Bretagne. Romerne kunde ikke beskjytte dem, maatte selv trække sig til Gallierland. Hengst slog paa een Dag fire tusind Britter, lod derpaa, som han vilde slutte Forliig, og indbød sin Svigerfader Bortigern med de fornemste Mænd i sin Hal. Men han havde aftalt med sine Kæmper, at de skulde glemme deres korte Sværd i Støvlerne; og da han midt under Maaltidet raabte: „Nimet eure Saxes!“ dræbte hver Angler sin Nabo; undtagen Eldad, som værgede sig tappert med en Bæl, og Bortigern, som man for Svogerfædets Skyld sparede. O Freia! raabte Urfa! er dette den Helt, som jeg før i Uvidenhed saa meget har beundret? — Derpaa indtog Hengst London, vedblev Groar, og var Herre over alt Landet syd paa. Han dræbte Præsterne for Alteret, og tilkastede de hellige Mænds Grave. Bortigern, en Forbandelse for sine Landsmænd, fordi han havde ført Ulykken over Landet, blev kort derpaa indebrændt i Diu-Gurtigern. Efter ham kom Uther Pendragon, som holdt Hof i York, bragte, efterat Hengst var død, Northumberland istand igjen. Han overvandt Ohta; og denne blev nødt til at gaae ham imøde med en Kæde i sin Haand, og med Sand paa sit Hoved, sigende: Mine Guder ere overvundne, din Gud har seiret. Vil du ei vise Raade, da bind mig med denne Lænke. Pendragon sparede ham dog. Paa denne Tid forbandt Kretta, som stammede fra Begdeg, Hengstes Svigerfader, sig med Pendragon, og fik af ham Lindsen. Men Inder og Angler kunde ikke taale, at Northumberland atter skulde komme i engelske Hænder, og begyndte svarligen at ruste sig. I denne Nød, sendte Kretta til mig, bad om Hielp; og tilbød mig at arve Riget, hvis jeg vilde ægte hans eneste Datter.

Et betydeligt Tilbud af en Fader, sagde Urfa.

Kretta kiendte mit Rygte, vedblev Groar, og jeg havde hørt, at hans Datter var dydig og fager. Jeg havde længe, krænket af Jarmeriks og Helges Stolthed, ønsket en Leilighed til Krig. Men jeg vidste forud, at i enhver anden Kamp, end for den retfærdige Sag, vilde Modet mangle mig. Derimod havde min Siæl længe brændt af Harmen over de Forurettelser, der gik i Svang i Bretland, af mine egne Landsmænd. Jeg besluttede at holde dem i Skranterne.

Dog, afbrød Groar med et venligt Smil, du har længe nok hørt om Krig og Udelæggelse, det er Tid, jeg skynder mig med at fortælle hvad angaaer min Agnar, og som vil være dig

kiært at høre. Saa bliid da, at jeg med en Flaade gik til Northumberland, og slog lykkelig den angelsaxiske Hær, som under Gosa, Dttas Broder, havde samlet sig. Kretta var taknemmelig, uagtet han selv i Slaget havde faaet et farligt Saar. Hans Hustru og Datter vare flygtede op i Biergene. Han lod sig bære til dem; overgav mig Riget imidlertid, og lovede, saasnart han var helbredet, at bringe mig sin Dgn, og paa Bryllupsdagen at skænke mig Hælften af Riget i Medgift.

Da det nu varede en heel Sommer med Krettas Helbredelse, morede det mig, til Tidsfordriv undertiden at gjøre smaa Reiser i det heilige græsfriske Bretland; og saaledes kom jeg da engang forklædt som en Hyrde til en Hytte i en tyk Skov. Der har altid været en Drift hos mig til at skiule min Stands Fortrin. Jarmerik vilde kalde det Smaahed; jeg selv har levet i Følelsen om, at skiont Forskiel i Raar er nødvendig til Bestyrelsen af et Land, adskiller dog atter denne Forskiel i Vennelag og Samqvem ligesaameget, som den i det Dffentlige forbinder. Glæden, Sindrigheden og hiertelig Meddelelse gjøre alle gode Mennecker lige. Det er kun med Mennecker at Mennecker kan glæde sig; og ligesom vi for Gudernes Dfferstene maae knæle ned i eet Samfund, uden Rang, saa maae vi med den samme vennehulde Ydmyghed imodtage enhver Fryd af Asernes Haand. Den Hovmodige skiller sig selv fra Samlivet; han staaer ene; men Stolthedens Kildren er ham kun en svag Erstatning for de høie Meddelelsens Glæder, hvilke han i sin høitidelige Drik maa savne.

I denne Hyrdehytte fandt jeg en gammel Qvinde, hvis vise Samtale glædede mig; skiondt den kun dreiede sig om almindelige Ting. Men det er ikke i Talens Gienstand, at Mennecker lægger sin Indsigt og sit Væsen for Dagen. Jeg har hørt Hofgoder og Skjalde tale som Daarer om Gimle, og tidt har jeg vederqvæget mig ved en Bondes jevneste Tale om sin Ploug. Menneckerets Sial er et Billed paa Gudernes Kraft; den afspeiler sig i det ringe Sandkorn, saavel som i Dovres høieste Klipper.

En anden Qvinde var der i Hytten, som ogsaa behagede mig, skiondt hun næsten intet talde. Det var en Mø paa atten Aar, som kaldte sig Snefred. Hun besøgte den Gamle, der havde været hendes Amme; selv var hun Datter af en Hærse i Nabolauget. — Snefred kom tidt siden til Moder Ula; og jeg med. Hun svarede aldeles til sit Navn! thi hendes Hænder og Arme, Bryst og Nakke vare saa hvide som Snee; og man vilde troet i denne ranke, blendende Pige med de store blaae Dine at see Billedet af den reneeste, klareste Vinterdag, hvis ikke hendes Kinder og Læber havde vidnet om de skionneeste Sommerroser, ligesom hendes Haar om den brune Høst med sine gyldneeste Løv.

Hverken Ulla eller Snefred vidste hvem jeg var. Jeg kaldte mig Erpur, gientog mine Besøg ofte, og passede altid at komme, naar Snefred var tilstede. I Begyndelsen fandt vi begge en særdeles Fornøielse i at see og tale med hinanden. Men alt som vi oftere saaes, bleve vi mere nedslagne. Svi jeg var det, vidste jeg kun altfor vel; mit forestaaende Bryllup med Dgn begyndte at ængste mig; men hvad der fattedes Snefred, begreb jeg ikke. Rigtig nok havde hun fortalt, at hendes Farbroder, hos hvem hun opholdt sig efter Forældrenes Død, var syg. Men jeg hørte ogsaa Snefred sige Ulla, at han kom sig, Dag fra Dag. Dg dog blev Snefred Dag fra Dag sorgmodigere.

Saaledes forholdt det sig, da jeg fik Bud fra Kretta, at han var helbredet og vilde komme, for at bringe mig sin Datter. — Jeg var fortvivlet, thi jeg sølte kun altfor vel, hvor høit jeg elskede Snefred. Jeg forbandede det Dieblit, der havde bevæget mig til at love Krettas Datter min Haand. Dengang tænkte jeg: du er Konge, og har alting bedre end dine Under-saatter. De bør ogsaa have noget, som du ikke har. En Drot skal elske sit Land, men ikke lade sig henrive til at glemme Rigets Fordeel, over en om Følelse. Dgn er dndig, ung og deilig, det er dig nok. Du forbinder med dette Egteskab Danmark med Northumberland, og hæmmer derved utallige Feider og Blodsudgyddelser. Nu tænkte jeg: hvad er Livet uden Ungdom, hvad Ungdom uden Etkov? Er det ikke daarligt, at giøre Regning paa en Frugt, som aldrig var Blomst. Det er umuligt, og strider reent mod Naturens Love. Hvor kan jeg elske mit Folk, naar jeg ikke elsker min Mø; først med sværmerisk Ungdoms Henrykkelse, siden med mandig klar og hulder Trofasthed, som mine Børns elskværdige Moder? Den Konge, som ingen Børn har havt, kan ikke føle Kiærlighed for sine Under-saatter; thi hvad er Kongen andet end Fader for en større Kreds, og maa ikke de Fornemmelser, der opstaae hos ham, først vise sig for det Enkelte, før de kunne drages over paa det Hele? For at have sit Folk kiært, maa han altsaa elske sine Børn, for at elske sine Børn ret, maa de være Frugter af hans Vaars skionnefte Følelser. Desuden er Kongen et Menneffe, og maa ikke for nogen verdslig Indretnings Skyld quæle det Guddommelige i sin Barm, der hæver ham over sig selv, hvilket er Kiærligheden i alle sine Virkninger. Uden dette bliver han en romersk Munk, eller en gammel Ungkarl! Dg Guderne see i Naade til det Folk, der maa lade sig beherske, af flige vrantne, visne Skabninger. De vilde med nidst Misundelse quæle Glæden hos Andre, som de ikke selv mere vare istand til at dele. Saaledes tænkte jeg nu. — Men du har givet dit Ord, sukkede jeg, og det maa du holde. Endnu er intet skeet, stridende mod hvad Ret er. Snefred har smeltet dit Hjerte, med sin Skionhed og Ynde.

Det er en naturlig Virkning, hvis Følger vel kan smerte, men ei tilregnes dig. Maaskee knuses dit Hjerte! Og hendes? — Men jeg vil skjule mig for hende, for at gjøre Affæden let, og for ei at bedrøve hende. Saaledes fandt jeg hende uden for Hytten, i Skyggen af en stor Birk, styttende sin runde Arm til en mosbevokset Runesteen. Jeg var stærk bevæget; Sneefred sprang op, og viftede Taarer af Diet, da jeg kom. Sneefred, sagde jeg, tilgiv, jeg forstyrer dig. Jeg kommer for at tage Affæd. Jeg maa nu reise hjem til min Fødeegn. Jeg tilstaaer dig det, hulde Sneefred! jeg har trolovet mig med en Mø — for jeg kiendte dig — mit Bryllup venter! Sneefreds Ansigt blev overdraget med en dødelig Blegghed ved disse Ord; men i hendes fromme Die sunklede Brede, hun betragtede mig med et foragteligt Blik, og sagde: Allsaa alt i din Forlovelses første Dage, forlader du din Brud, og bedaarer andre Møer med kælne Diekast? Vel, at jeg kiender dig. Glendige! — Den Foragt kunde jeg umuelig taale og jeg raabte, da jeg dog endnu ikke vilde give mig tilkiende: Sneefred! hør mig! Undskyld mig! Kan man elske Rosen, før man kiender den? Er ikke den blaa Viol elskelig, fordi den ei endnu er en Rose? — O den blaa Viol er tro, raabte Sneefred! tro og uskyldig! Men du er et giftigt Ukrudt, som er voret ved Siden af den, og har fordærvet dens Lust. Viig fra mig falske Vendemod! Du veed ikke hvad jeg havde i Sinde at vove for dig. — Og om du havde givet en anden din Tro, Sneefred, uden at elske, uden at kiende ham? raabte jeg. — Sneefred studsede, maalte mig med et stolt Blik, og sagde derpaa, med en truende Stemme: Kiender du mig, Forvovne? — Jeg kiender dig, som den elskeligste Mø mine Dine har seet, sagde jeg; saadan vil du staae for min Siæl til Livets sidste Dag. Jeg beder dig, svæk ikke det hulde Billed, i Affædstimen, med en ufortient Harm. — Fortiener du ikke min Brede? sagde hun, og lod Stemmen synke. Hvad vil du sige med det, at give den sin Tro, som man aldrig har seet? — Hvis nu Omstændighederne uskyldigviis havde fremvirket dette sære Forhold, sagde jeg. — Sneefred taug nogle Diebliske, grundede dybt, og betragtede mig med sær frygtelig Kulde; derpaa sagde hun: Nu kiender jeg dig, Erpur! og seer, at du kiender mig. Tak, fordi du har helbredet mig, for en stor Daarlighed. Men jeg tilstaaer, jeg havde hverken af dig ventet denne Forvovenhed, eller denne lave Egennytte. Gaae Forfører! Og siden du nu engang veed hvem jeg er, nu ja — jeg vil tilstaae dig, at dit ærlige Udvortes, der aldeles ikke svarer til dit Inderste, indtog en Kongedatter saa meget, at hun var nær ved at glemme hvad hun skyldte sin Fader og sig selv. Jeg troede dig uskyldig og kæk, at du i mig elskede en fattig Bondepige, at dit Hjerte var frit. Men nu jeg veed, at det kun var Egennytten og For-

fængeligheden, der fik dig til at glemme din stakkels Brud, over en svag Fyrstinde — saa gaae! kom mig aldrig meer for Dine, hvis du ikke vil føle Virkningen af min Havn. Jeg iler nu hen at række den forhadte Groar min Haand. Han er ærligere end du, og han skal eie mit Hjerte.

Du kan let tænke, hulde Ursula, vedblev Kongen, hvorledes jeg ved denne Opdagelse blev tilmødt. Saaledes føler sig den Skibbrudne, naar han midt i Livsfaren kastes pludselig paa en frugtbar, for uopdaget De; saaledes er en Faders Hjerte, naar Lægen forsikrer ham, at hans eneste syge Barn er frelst fra Døden. Jeg kastede mig for min Dogns Fodder, og med de saa Ord: „Elskeligste Fyrstinde! Jeg er selv Groar!“ var hele Gaaden løst, og vi følte i hinandens Arm Elskovs saligste Fryd.

Saaledes havde et eventyrligt Tilfælde forsonet Statsklogt med Kiærlighed; og hvad kold Klogskab var paa Bei til at fordærve, havde et lykkeligt, dristigt Tilfælde skaanet og vedligeholdt.

- D hvilken Glæde! raabte Ursula. — Jeg har et heelt Aar
 Side 18, Linie 9: [svarede] = B; A: sagde
 — —, — 10: [Det] = B; A: Dette
 — —, 10-11: [Baardag. Min Dogn skienkte mig] = B; A: Baardag, og just fordi det var saa saligt, er der saa lidt at sige derom. Efter dette Aars Forsøb skienkte Dogn mig
 — —, — 12: [din] = B; A: den
 — —, — 13-14: [af min Kummer.] | [Med disse] = B; A: af min Smerte. Kun vilde jeg med denne Fortælling vise dig, at jeg er ikke lykkeligere end du. Vi leve begge i Haabet om vore Sønner. Kom Agnar! du min Dogns udtrykte Billed! hun lever endnu for mig i dig.
 En dyb Taushed herskede; Kongen omfavnede sit Barn, og Ursula græd. Da sagde Groar: Vi have dybt følt vore Ulykker. Hjertet trænger til Trost. Dnsker du det, saa vil jeg sammenkalde mine Kæmper, opfordre mine Skialde, og holde Helges Gravøl. Ursula svarede: Min Bedrøvelse gjør mig endnu menneskesky, Gensomheden vil bedst trøste mig. Belan, sagde Groar, jeg har endnu en Skiald, som undgaaer Selskabets Larm, og Verdens Roes; som kun nynner i Gensomheden, og som sikkert vil trøste dig. Helges og Dogns Aander svæver i Nattens Vind. Lyse Alfere ledsage dem, og de ville giennem Harpens Strænge siunge os en Sang, som Forstanden ei fatter, men Hjertet desbedre forstaaer. — Med disse
 — —, — 14-15: [Vinduesluger] = B; A: Vinduesluger
 — —, — 19: [Sang] = B; A: Lyd
 — —, — 22: [Agnar sad paa sin] = B; A: Agnar satte sig imellem sin

- Side 18, Linie 27: Da bruste pludselig] = B; A: Da hævede sig pludselig
- —, — 28: Trætoppene] A, B og C: Trætopperne (smlg. Linie 17: Bøgetoppe)
- —, — —: fufede] = B; A: hvidflede
- 19, — 3-4: Skionhed, forunderlige Bæsen, Wildskab] = B; A: Skionhed og forunderlige Bæsen. Folk i Egnen havde meget at fortælle om hendes Wildskab
- —, — 9: indflettet] = B; A: indviklet
- —, — 30: spurgte] = B; A: sagde
- 20, — 9: Urså, „og] = B; A: Urså godhiertig, og
- —, — 22: endnu. — Jeg har] Efter Digterens tyske Oversættelse; A, B og C: endnu.
- —, — 23-24: Vil du det? | Dette] Efter Digterens tyske Oversættelse; A, B og C: Vil du det? Dette
- —, — 25: modstaae, men] = B; A: modstaae hende, men
- 21, — 5: sprang] = B; A: steeg
- —, — 28: med brændende] = B; A: med de meest brændende
- —, — 28-29: den. Smaa] = B; A: den. De smaa
- —, — 30: stærkeste] = B; A: Insekte
- 22, — 13: Tilbudet] = B; A: Forslaget
- —, — 19-20: for Urså, og hun besluttede] = B; A: for Urså. Det Ny, Besynderlige beskæftiger Indbildningskraften; Urså haabede ogsaa at faae nogen god Indsigelse paa Skulde, og besluttede
- —, — 26: hans Ansigt] = B; A: hans dødelige Ansigt
- 23, — 4: brystne] = B; A: store
- —, — 22: til] = B; A: for
- 24, — 5: Spøg] = B; A: Spas
- —, — 13: Dagen er lang] = B; A: Dagen lang
- —, — 18: spurgte] = B; A: sagde
- —, — 20: Kiærlingsnat] = B; A: Kiærlingsfladder
- —, — 27: utro, at hun af] = B; A: utro, og at hun derfor af
- 25, — 3: derinde] = B; A: derude
- —, — 9: Korf paa] = B; A: Korf oven paa
- —, — 17: forslagte] = B; A: forslagt
- —, — 25: hans Mænd] = B; A: hver Mand
- 26, — 3: sig] = B; A: dem
- —, — 3-4: vare omkomne] = B; A: vare derved omkomne
- —, — 10: hevne] = B; A: hæve
- —, — 11: Orm fortære Landet.“ Befalede] = B; A: Orm, vilde fortære Landets Kiærne, naar først Tarvelighedens Pandser var giennemboret — befalede
- —, — 19: syntes, det] = B; A: syntes vel, at det
- —, — 20: og Visere] = B; A: og de Visere
- 27, — 4: Vært] = B; A: Skabning

- Side 27, Linie 14: [spurgte] = B; A: sagde
 — —, — 23: [sig] = B; A: dem
 — —, — 32, til Side 28, Linie 1: [med paatagen Beseffedenhed] = B; A: med en paataget Beseffedenhed
 — 28, — 4-5: [ventede paa Kongen] = B; A: ventede Kongen
 — —, — 15: [sig i bløde Følde] = B; A: sig yndigt i bløde eftergivende Følde
 — —, — 20: [var blot] = B; A: var kun blot
 — —, — 21: [som en Raabe] = B; A: som Raabe
 — —, — —: [De fineste Linflæder] Efter Digterens tyske Oversættelse (die köstlichste Leinwand); A, B og C: De fine Linflæder
 — —, — 26: [Floidøre op. En] = B; A: Floidøre fra hinanden. En
 — 29, — 21: [Lykke, saa kunne vi dog heller] = B; A: Lykke, (hvilket er nødvendigt, for at vi med Dristighed kunne handle); saa kunne vi dog, som Skabninger med Eftertanke, heller
 — —, — 24-25: [mindre? Helge var en Helt. Høit] = B; A: mindre? Og naar den ypperste Handling forgaaer, men kun Virkningen bliver tilbage, som en moden eller umoden Frugt, indsee vi da ikke tydeligt, at Guderne have skabt Ulfur og Embla af Stammen, for at vore og høve sig til en større, frugtbarere Skov; og at Heltens Jdræt ikke fortjener Roes for den Styrke hvormed den skeer; men for dens Hensigt og Frugter? — O ved den gode Freir! ved Baldur, Bragi, Mimer, Forsete og alle fredelskende Guder, ikke er det min Hensigt ved disse Ord at nedværdige min Broders Minde; det vilde være usfelt af mig, i det Dieblig jeg staaer her, for at vække kjær Grindring i eders Bryst. Men paa den store Grændse mellem Livet og Døden, svinder alle forsængelige Hensigter. Helge er nu en Einheria! han trænger ikke til vor Roes og Dverbærelse. Neen har ham Nornerne rensat i den hellige Flob, det vilde være smaas af mig, at sminke hans Liig med fremmed Skionhed. Hvo af Eder solte mere hvad Helge var, end Groar? Troer I ikke, jeg beundrer den vældige Biorn i Skoven, som sønderlider det Krat, der vil besnære ham, og gjør sig frygtet af de mindre Dyr? Hvilken Fugl ligner den kongelige Høg i sin Flugt? Hvor sikkert og stolt styrter den paa sit Bytte! — Men, ville I sige, Helge var meer end det ædleste Dyr: han var en Helt. Ja! høit
 — 30, — 3: [forsvunden] = B; A: forsvundet
 — —, — 8: [rustet] = B; A: rustner
 — —, — 12: [fremmest] = B; A: fremst
 — —, — 13-14: [hans Vennesalighed. Thi uagtet heftig, stolt, og haard] = B; A: hans egen Elskværdighed. Thi uagtet han var hæftig og stolt, og undertiden haard
 — —, — 15: [Ven. Ingen] = B; A: Ven. Hvor ofte stod han

- i Hallen her, og opmuntrede os med sin Kløgt og sin Ild.
 Ingen
- Side 30, Linie 16: Pande, han følte] = B; A: Pande, eller ind-
 snærpede hans Læber. Han agtede Kampen overalt; og følte
- —, — 18-19: J takke hans Edelmød. Han] = B; A: J
 maae takke hans Vennesalighed. Han
- —, — 22: Venden] = B; A: Slaven
- 31, — 2: Men med] = B; A: Men — med
- —, — 5: Dyrene] = C; A: Dyret
- —, — 7: Skionne Bryst] = B; A: skionne hvælvede Bryst
- —, — 12: den; da først følte Jarmerit] = B; A: den; og da
 følte først Jarmerit
- —, — 16: Kraft uden Blidhed! Derfor] = B; A: Kraft uden
 Dyd, Kamp uden Hensigt. Derfor
- —, — 21: Dgdrasil have Træer hævet sig i flere Aar, og baa-
 ret] = B; A: Dgdrasil har Træet nu, Guderne see Tak! hævet
 sig i flere Aar, og det har baaret
- —, — 23: han] = B; A: og
- 32, — 6: skummede, liig] = B; A: skummede jynsende mod
 Himlen, liig
- —, — 26: og altid] = B; A: og som altid
- 33, — 1: sin Haand] = B; A: sin skælvende Haand
- —, — 5: Omsorg for Landets Lærv, Livets Udvikling, Hjer-
 tets] = B; A: Omsorg og Ild, til Landets Lærv, Sjælens
 Reenhed, Hjertets
- —, — 8: vil Hroar] = B; A: vil vist Hroar
- —, — 13: flog] = B; A: slog
- —, — 18: see] = B; A: ser
- —, — 24: tilfredse] = B; A: tilfreds
- 34, — 16: hielpe] = B; A: hjælper
- —, — 18: hidtil] = B; A: hidindtil
- —, — 23-24: Arbeidere. J see] = B; A: Arbeidere. Hans
 Mand dvæler ikke ved en enkelt Færdighed, han har Indsigt og
 Duellighed til alt hvad der kan frembringes med Hænderne, og
 hvortil der horer Opfindelse, Eftertanke og Indsigt i hvad der
 er smukt og nyttigt. J see
- —, — 29-30: det vilde J snart erfare." | Nu satte] = B; A:
 det vil J snart erfare.

Skiondt de unge Hirdmænd havde sat sig for, at spotte
 Kongens Handling, vovede de det dog ikke, og skiondt de ingen
 Agtelse havde for fredelige Kunster og Sindets Gaver, var dog
 Baulundurs Værv saa almindelig udbredt, og hans nysforegaaende
 Ulykke, af hvilken han ved Mod og Duellighed havde reddet sig,
 saa vigtig, at de ikke vovede at nytte deres Spot. Desuden
 smigrede det dem, at denne berømte Mand vilde tiene deres

Konge, da de vidste, han vilde være vel modtaget allevegne. Et almindeligt Skjolbslag gav da ogsaa her Bifaldet tilkiende.

Nu satte

Side 35, Linie 10: Harpe til følgende] = B; A: Harpe, og sang i fiæf Ild følgende

— —, — 22-23: I Leire ved Lofe | Lofked Frode] = B; A:

I Leire Lofe

Lof loffe Frode

— 38, — 13-14: Sang, og Lofde] = B; A: Sang, den mindte dem om adskillige andre, de havde hørt for længe siden, og som vare dem kiære fra deres Ungdom. Ogsaa Folket roste den. Hofgoderne, adskillige unge Hirdmænd og Skulde vare hentykte; Lofde

— —, — 14: bød] = B; A: bad

— —, — 20: synge, Grane] = B; A: synge, min Grane

— —, — 24-25: en anden. Nu havde] = B; A: en anden. O nei, sagde een af de gode Ungerstvende, det gaaer Manden med Håndsgaver, som den unge blomstrende Mo; de rødme begge over den Opmærksomhed de vække; thi deres Fortrin ere dem begge selv en Gaade. Og dog er han hidsig og indbildsk, sagde en Tredie. Grane veed hvem han er, sagde Ungerstvenden. Men han trænger sig aldrig frem; han er kiærlig og blid mod enhver dygtig og uforsængelig Mand; at Indbildskheden og Misundelsen turrer ham, er naturligt. — Nu havde

— —, — 26-27: betragtede ham, gav ham Mod, og han sang: | Prnd Høien] = B; A: betragtede ham, og det Fiendskab, som han troede at læse i nogle af Hirdmændenes Ansigter, gav ham Mod, og han sagde:

Jeg vil gjerne synge; men er underlig tilmode derved. Thi ved denne Belønning, som jeg skal stræbe efter, faaer det Hele — tillad mig det, Herre Konge — en fiæv Retning. Det lader, som om Festen var en forsængelig Bæddekamp mellem tvende Skialde; da den dog bør være en alvorlig, rørende Grindring om en elsket Konges Død. Men jeg foler mig beskalet ved at mindes Kong Helge! Han har tit opluet mig med sin udmærkede Kraft, og jeg skylber ham en Sang ved hans Grav. Jeg vil synge, saa godt, Diebliffet og Lykken tilsteder det, og forlanger intet derfor. Kalder ikke dette en falsk Beskaedenhed. Det er en sømmelig Selvsølelse. Skialden bør ikke synge af Egennykte, og hvad der strømmer fra Hiertet, kan kun fattes med Hiertet. Kold Halvklogt er ikke istand til at bedømme det. Med disse Ord hævede han sin Røst, og quod:

Prnd Høien

— 39, — 26: Arvesøl] = B; A: Graversøl

— 41, — 25: forvirrede Tider] = B; A: forvirrede, svage Tider

— —, — 26: Tænkemaade ved] = B; A: Tænkemaade igien, ved

- Side 41, Linie 30: [svæffe [vage Hjertes] = B; A: svæffe de daarlige Hjertes
- 42, — 1-2: [stirrede hen for] = B; A: stirrede for
- 43, — 6: [Gvner] = B; A: Landsgaver
- —, — 23: [kan] = B; A: maa
- —, — 24: [det] = B; A: den
- —, — 25: [Det] = B; A: Den
- —, — 31-32: [Hundingson] = B; A: Hundingson
- 44, — 17-19: [hedenfarne Helge. Jeg sang min Stemning. At gjøre et godt Qvad ved bestemt Leilighed er vanskeligt. Lærken synger bedre paa Mark, end i Buur.] — „Dumme] = B; A: hedenfarne Helt. Som Kunstsykke til at vække Følelsen for Helges Forsvar, var Ragnvalds Vise sikkert den bedste. Jeg sang min Følelse. At gjøre en god Qvad ved en bestemt Leilighed er altid vanskeligt; og jeg troer, jo mere Skialden er Skiald, jo mindre lykkes det; thi det er Gensomheden og Indbildningskraften, ikke Menneskeevrimlen og Forskriften om en bestemt Gienstand, der er istand til at besicæle ham. Lærken synger altid bedre paa Marken, end i Buret.] — Dumme
- —, — 28-29: [ikke!] — „Hvorfor] = B; A: ikke, fiære Hvorældre! — Hvorfor
- 45, — 5: [min] = B; A: en
- —, — 21: [dig, Svafa] = B; A: dig, min Svafa
- —, — 22: [hændet?] — Hæller] = B; A: hændet dig. — Hæller
- —, — 24-25: [ulykkelig!] — tænkte Hrane; „nu] = B; A: ulykkelig, sagde Hrane sagte, i det han utaalmodig beed sig i Læben; nu
- —, — 30-31: [eller været Marsag til een] = B; A: eller be-gaaet een
- —, — 31: [svarede] = B; A: sagde
- 46, — 6: [mig, selv at gjøre min Skiald en] = B; A: mig, at gjøre min Skiald selv en
- —, — 26: [mere.] — Groar] = B; A: mere herom. Groar
- —, — —: [blidt] = B; A: spøgende
- —, — —: [hans] = C; A: sin
- —, — 27: [Hrane. Derpaa] = B; A: Hrane meget. Derpaa
- —, — 31: [spundet] = B; A: opspundet
- 47, — 1: [kom] = B; A: komme
- —, — 4-6: [sammen. | **Siette**] = B; A: sammen. Saameget afhænge selv de bedre Mennesker af Lykken og Omstændighederne. Istedet for at man burde holde sammen i Nød, opirrer Nøden ofte Sindelagene, og den Brede, Andre har fortient, yttres da ofte af Venner mod Venner, da det ligger i Bredens Natur, at skaffe sig Lust. Men mellem gode Mennesker varer det ikke længe! og kommer da Glæden, da føles den saa meget des stærkere.

- Side 47, Linie 17: hende tiær] = B; A: hende meget tiær
- —, — 21: af] = B; A: i
- —, — 27: været. Hver Aften] = B; A: været. Det gaaer Menneſker, ſom Træer. Saalænge de endnu er Planter, kan man omflytte dem, og de trives i enhver Grund, ved ordentlig Pleie, hvor de ſtaaer; ere de fuldvorne, da er det farligt, og ere de gamle gaae de ud. — Hver Aften
- 48, — 5: Giengield om] = B; A: Giengield Wiſen om
- —, — 8: virkelig var. Egnens unge Folk] = B; A: virkelig var. Thi enhver ſtedſe tilbagevendende Tanke eller Føleſe, ſom udelukkende beſtæfter Siælen, er Vanvid. De unge Egnens Folk
- —, — 10-11: gif ind. | Nogle Dage] = B; A: gif ind; og ſaa var Kummeren ſaameget mere trykkende, fordi den ingen Luft fik.
- Nogle Dage
- —, — 11: Gravøl] = B; A: Graverøl
- —, — 17: Smedien] A: Smedden; B og C: Smidien (ſmlg. Oehl.s Eventyr, Fortællinger osv. II, 1861, Side 225, Var. til Side 24, Linie 3-4)
- 49, — 18: ſkion Solvhielm] = B; A: ſkion forſølvbet Hielm
- —, — 24: Vaulundur, „naar] = B; A: Vaulundur godhiertig, naar
- —, — 25-26: at leve. | Længer] = B; A: at leve. Hvor kunde jeg elſke og opfinde det Smukke i diſe Malmſtikkelfer, naar ikke Odin havde givet mig Die til at ſee, og Hierte til at ſole Dvinderneſ Skionhed, ſom er og bliver den forſte paa Jorden? — For en Mand, ſagde Groar. Jeg har dog hørt Reifende ſige, at de kunſtige Billedhuggere i Myklegaard paaſtaaer: Mandens Skionhed er den forſte. — Der kan være noget i, ſagde Vaulundur, med Henſyn til Kunſten. Mandens Skabning er mere udviklet, og kunſtigere ſammenſat. Men to modsatte Ting kan kun Daarerne ſammenligne; og for en Mand (og ingen Dvindergræker) bliver altid qvindlig Skionhed den hypperſte. Men det forſtaaer ſig, lagde han til, med et beſkedent Blik paa Orſa: Den røde Roſe beſidder ſin halve Skionhed i den uſynlige Duft; og Dvinden ſiu i de ſtille blyſomme Dyder.
- Længer
- —, — 29-30: hvilken] = B; A: hvilke
- 50, — 1-3: ſine Landsmænd Livets Nødvendigheder og Beqvemmeligheder. | Paa Veien] = B; A: ſine Medmenneſker Livets Betingelſer og Beqvemmeligheder; ſom ſelv den Hovmodige, der foragter dem, nødvendig vil undvære, og ſom ikke kan undværes, naar Menneſket træder ud af den forſte dyrifke Tilſtand for at grunde et Samfund.
- Paa Veien

Side 50, Linie 4-5: første rørte Hjertet, den anden Stoltheden. „Men] = B; A: første talde til Hjertet, den anden til Hovmoden. Men

— —, — 7: [svarede] = B; A: sagde

— —, — 9-10: virkelig mere for ham, end Hrane.“ | „Det er] = B; A: virkelig efter sin Natur mere for ham, end Hrane. Denne troede, af Ugtelse for den Døde, at burde begynde med en Beundring, som han i Grunden ikke havde, for at komme til sine Betragtninger over Dyd og Last, over Straf og Belønning efter Døden, hvorved han meget venkfabeligt fortsatte Gangen og Meningen i min Tale, og forstærkede den.

Det er

— —, — 13-14: han det.“ — „Synes dig] = B; A: han det. Undertiden kan Godhertigheden faae den Bolde til at rose meer, end Gienstanden fortienet, naar han troer at gavne med sin Roes. — Synes dig

— —, — 14: noget Giendommeligt] = B; A: noget besynderlig Giendommeligt

— —, — 15-16: jeg modsigte] = B; A: jeg aldeles modsigte

— —, — 16: var en] = B; A: var plad ud en

— —, — 17: Draper] = B; A: Drapar

— —, — 18-19: et vist, bestemt for Dine.“ | „Lofde meente,“ vedblev] = B; A: et vist bestemt Digt for Dine. Men en Efterligning kan ogsaa, til Tid og Sted vel anvendt, have sin Fortieneste, og det havde Ragnvalds. Desuden var Hranes Sang, skiondt god og smuk, ikke mellem hans bedste. — Men det skulde den være, sagde Ursæ ivrig. Af den Bedre venter jeg mig det Bedste. — Og bliver vred naar jeg ikke faaer det? sagde Hroar smilende. Stakkels Bedre! saa behandles du jo slettere end den Bærste, just fordi du er bedst! Ursæ studsede. Lige-god, vedblev Kongen, kan Ingen altid være. Tænk dig et Land, hvor man var vant til blot Kobbermynt. Nu kom der en Krig, og skionkte sine Venner Guld. Men naar han nu iblandt til en Afverling, og fordi han intet Guld i Diebliffet havde, gav dem Sølv? Var det ikke den største Utaknemlighed af den Kobbervante, hvis han vragede Sølv, blot fordi Vennens egen Gavnildhed havde vant dem til Guldmynten? Og er ikke ogsaa Sølv et ædelt Metal, vedblev Kongen? Og besidder det, skiondt underordnet, ei en Skionhed, som selv Guldet maa undvære? — I Grunden angriber jeg kun Hrane saa strængt, sagde Ursæ, for at du saa smukt skal forsvare ham. Jeg føler det samme som du, men jeg kan ikke udtrykke mig.

Lofde meente ogsaa, vedblev

— —, — 23: [svarede] = B; A: sagde

— —, — 24: Dffergoderne ønske. Kun i Mørke stanger] = B
A: Dffergoderne foretrække. Kun i Mørkningen stanger

Side 50, Linie 25: ved Blus. Dog maa man ei fortvivle. Det er nu engang] = B; A: ved Blus. Thor kræver Tapperhed og Mod, og Heimstringla vil vel altid nok forsyne ham dermed, uden at man ved klogtige Indretninger behøver at nære Grumheden. Freier og Frigga ere Guder for Frugtbarhed og Frembringelser. Hvo maa ikke ære og tilbede dem? Hvad er Arbeid uden Værktøi? Kan en sund Siæl virke uden et sundt Legem? Er ikke Siæl og Legem saa formede, at de ei af menneskelig Forstand kan tænkes adskilte? Ja, de Ord: Siæl og Legem, ere jo egentlig kun Tanker. I Virkeligheden udgiøre de Et. De ere kun Billeder i vor Hieme, for Aarsag og Virkning. Der er ingen Dyd uden Dygtighed; og Mimer bevare os fra Romer-munkenes Galenskab, som af indbildsk Kiærlighed til Alfader ledes til den uhyre Modsigelse at foragte hans Værk, just fordi de tilbede ham, og at ansee Livet som en piinlig Skiærsild, der luttrer dem til en Lyksalighed, de aldeles ingen Forestilling kan giøre dem om. Dette bringer dem til at døde deres Sandser, til at fornægte deres Forstand; blot for at blusse med mørk Drukkenskab i en svimlende Feberdrøm. Og denne menneskefiendske affyrlige Tilstand, vove de at kalde Fromhed. — Jeg har ogsaa hørt, at de kalde det Christendom, sagde Orsa. De tilbede deres hvide Christ, sagde Groar, ligesom vore Bildmænd deres skiæggede Guder. Undertiden viser sig det Sande og det Udele paa Jorden; men hvordan den vrider og vender det, veed den forblindede Hob altid at fordærve Alting snart igien, efter eget Lykke; og tilsidst er der intet Andet tilbage end et nyt Navn for en gammel Daarlighed. Ofte faldes dog ogsaa til de modsatte Laster. Jeg er en Hedning, og som saadan vil jeg doe; men har dog i Bretland erkjendiget mig om den nye Lære, og deraf indseet, at den ikke skiller sig fra vor ældste, rene Tro i Hovedsagerne. De Christne ansee den gode Villie, som det ypperste hos Mennesket. Og det er den; thi Kraften faae vi fra Guderne, den kan ikke tilregnes os; men Villien til det Gode er vor Giendom; og i den maa altsaa Siælen grunde sin egentlige Salighed. Men Villien til det Gode giør, at vi maa forbinde vor egen Kraft med de gode Kræfter uden for os. Dette er Kiærlighed; og saaledes bliver da Baldur og Freia de vigtigste Guder; hvis Altene staae ei i Offerlunden af haarde Kampe-Stene, men i Siælens Jnderste. Men ligesom vi oftest i Verden see det Helligste i Mennesket undertrykkes af andre Lidenskaber, saa forestille sig de Christne (ligesom vi med vor Baldur), at denne Godhedens Gud kun staaet har hersket paa Jorden, men bortskræmmet af Ondskaben var gaaet tilbage til Alfader; hvor vi dog sikkert engang atter see ham i Gimle. Da vil den Onde revses af sin egen Samvittighed og, i Følelsen af sin skionne spildte, misbrugte Kraft, hyle i Fortvivlelsens Rastrond. —

Der er flere Ting, hvori den nye Lære ligner vor: De Christne troe paa hvide og sorte Alfes, ligesom vi, paa en Utgardelofe; de forestille dem ogsaa, at Jorden vil forgaae i Ragnarok, og at alting da vil blive bedre og fuldkomnere i den nye Verden. — Jeg havde aldrig troet, at der var saamegen Lighed, sagde Ursula. — So længer vi gaae tilbage til Mennekkelighedens rene Kilder, desmere ligne de hverandre, sagde Groar. Det er først nede i Dalen, at Vandet faaer en Afsmag, efter de jordiske Dele, som blande sig dermed. Hvad Odin var for os, det blev Raven i Rom for de Christne. Nu skildte Siæl og Legem, Kraft og Fromhed sig fra hinanden. Legemet uden Siæl blev et vildt Dyr, og Siælen uden Legem et fælt Spøgelse; og nu kæmper Spøgelset med Dyret i natlig Strid. Den høie Wiisdom, den rene Mennekkelighed, begge Gudsdyrkelser indeholdt, blev fordreiet til dum og taabelig Dvertro; og da den Gne ikke vilde antage den Andens Bildfarelser, forvandlede sig Kiærligheden til bittert Had, og Mildheden til Grumhed og Blodsudgyndelse. — Ak, det er dog en Ulykke, sukke Ursula. — Nu sagde Groar: Ulykke og Ulykke kommer fra Hornerne; men Mennekket er selv Skyld i sine største Glendigheder. Dog, den Gode bør ei fortvivle. Det er nu eengang

Side 50, Linie 26-28: vise Mod i Taalmod." | Under disse] = B; A: vise mit Mod i Taalmod. I andre Omstændigheder kunde det Modsatte være Dyd. Det ualmindelige Mennekket maa altid kæmpe mod den blinde Mængde, ved at sætte de forglemte Dyr i deres kraftigste Lys. I Myklegaard odelægger Svagheden Mennekket; her Styrken. Ligesom det da vist er til stor Nytte for den svækkede, velslyttige Græker, at see et Billed af sund Afholdenheds Kraft i vore nordiske Væringes; saa kunde vi ogsaa have godt af at nærme os de Christnes renere Lære, og at mildne den uorne Styrke ved skionne Forestillinger af huldere Dyd. Det er dette, jeg stræber efter. En saadan Kamp kæmper jeg hver Dag, fra Morgen til Aften, og dog forekaste Ungerfvendene mig min Rolighed!!

Under disse

- 51, — 1: en Kilde. Denne Kilde] = B; A: en Skilde, som Groar havde ladet indrette. Thi det gaaer Kilden, som den gode Gyne; den maa ledes og sammentrænges, hvis den klare forfriskende Straale skal springe ned i sit Bækken, slynge sig hen i sin Flod; og ikke med uindskrænket umærkelig Biblen, forvandle hele Blomsterengen til en sivbegroet Mose. Denne Kilde
- —, — 7: Breddens] = B; A: Strandens
- —, — 8: store Hav; og der svulmer den] = B; A: store Verdenhav; og der opsvulmer den
- —, — 20: hen, tog] = B; A: hen, og tog
- —, — 25: fagre] = B; A: smukke

- Side 51, Linie 27: brubben] A, B og C: bruddent
- 52, — 12-13: affkaffe] = B; A: hæve
 - —, — 14: Kiærlighed] = B; A: Menneſkelighed
 - —, — 15-16: Kongen. „Hvilken] = B; A: Kongen. Hvad formaaer ikke Sædvaner og Fordom? Og hvilken
 - —, — 16-17: fager Tale] = B; A: fagre Ord
 - —, — 25: gamle Qvinde med det venlige Ansigt] = B; A: gamle herlige Qvinde med det udtrykfulde Ansigt
 - —, — 29: hver Dag. Men ſaadan] = B; A: hver Dag, og tænkt: mon de ikke ſkulde lade dem ſee. Men ſaadan
 - 53, — 15: Kongen omfavne] = B; A: Kongen brast i Graad, omfavne
 - —, — 17: er ikke] = B; A: er endnu ikke
 - —, — 17-18: Kongen fortalte nu Orſa, at] = B; A: Kongen gjorde Orſa bekendt med hende, og fortalte, at
 - 54, — 1: havde talet noget] = B; A: havde underholdt dem noget
 - —, — 2: ſig] = B; A: dem
 - —, — 9-10: glemte deres] = B; A: glemte virkelig deres
 - —, — 22: diſſe] = B; A: hine
 - —, — 25-26: Orſa en Morgenſtund beſøge de gamle Fiſkerfolk. Den] = B; A: Orſa beſøge de gamle Fiſkerfolk, en ſkøn Morgenſtund. Den
 - —, — 27: Dørtærſkelen upaaklædt, ſom] = B; A: Dørtærſkelen i ſin Morgentroe upaaklædt, og uredt, ſom
 - 55, — 11: at de maatte adſkilles. Det] = B; A: at det maatte ſkee. Det
 - —, — 14: Myſſatis] = B; A: Myſſatis
 - —, — 16: lod de] = B; A: lod derfor de
 - 56, — 5-6: op mod Kongens Gaard i en Baad med en ſtor Sæt, koſtelig baldhret.] = B; A: op i en Baad, med en ſtor Sæt, koſtelig baldhret, mod Kongens Gaard.
 - —, — 8: Herolden] Efter Digterens tyſke Oversættelse; A, B og C: Herolderne
 - —, — 9: Trommer; tvende] = B; A: Trommer; og tvende
 - —, — 10: bare] = B; A: bar
 - —, — 11: Skuldre] = B; A: Skulder
 - —, — 15-17: frabedet ſig det. | Da Herolden] = B; A: frabedet ſig det; thi han holdt for, at enhver ſtolt Glæde i de Dvervundes Nærværelſe, er ham et Knivſtik i Hjertet, ſom pirrer Lyſten til at hævne ſig, og Modet til at vaagne. Den opblæſte Dvervinder, pleiede han at ſige, kiender ikke Menneſkene. Han betragter dem, ſom Brikker i Skaktavl, fordi de en lang Tid maae lade ſig lede af hans Klogt, opoffre for hans Blodtørſt, og ſtrække af hans Krigsheld. Men han mærker ikke, at han ſelv opdrager dem til ſine Eſtermænd; og at de viſe deres førſte

Fremskridt og Duelighed, ved at sælde Undertrykkeren. Vee den Helt, som lader sig blinde, af et Folks Hyltingskrig under et Seierstog! Den samme Sværm, som nu tvungent og frngtsomt ærer ham, forbauder ham i Hjertet, og udhyler ham om faa Dage, naar der gives Leilighed dertil; og den samme Stang, som bar hans Banner, bærer da maaskee hans blodige Hoved gennem Gaderne.

Da Herolden

Side 56, Linie 28: [skalde findes." Groar] = B; A: [skalde yttre sig. Groar

- 57, — 8: [Hunde] = B; A: Hund
- —, — 13-14: [Saa sandt Guderne leve] = B; A: [Saasandt de hellige Guder leve
- —, — 14: [skulle] = B; A: skal
- —, — 15: [J skulle overtræde Giesteretten. Hvi snuse] = B; A: [J skal overtræde Folkeretten, og Danmark skalde have den Plet paa sig, at have ihjelslaaet en fredelig Herold. Hvi snuse
- —, — 16: [maae] = B; A: [skulle
- —, — 17: [Trælle] = B; A: Slaver
- —, — 19: [men ikke] = B; A: men lader os ikke
- —, — 20: [ærlige] = B; A: rebelige
- —, — 22: [astraf] = B; A: straf
- —, — 26: [Følger] = B; A: Foranstaltninger
- —, — 26-27: [Liv for et Dieblif, raabte] = B; A: Liv, raabte
- 58, — 1: [først nu] = B; A: nu først
- —, — 15: [Liv glemt] = B; A: Liv strax glemt
- —, — 16: [Danskes, og] = B; A: Danskes Sag. Og
- 59, — 1: [selsomt] = B; A: besynderligt
- —, — 8: [paa at han] = B; A: paa, om han
- —, — 15: [og dækkede i tunge Lag den] = B; A: og laae i tunge Lag over den
- —, — 16: [ringe] = B; A: fage
- —, — 19: [du Bugen] = B; A: du dig Bugen
- —, — 22: [Foged, af en] = B; A: Foged og en
- 60, — 5-6: [være det. — Og du isnebe] = B; A: være det. — J ethvert andet Forhold kunde jeg være tilfreds med mit Væsen, min Tilboielighed. Men som Drot — og du isnebe
- —, — 12: [til Forstillelse? Hvis Wren] A, B og C: til Forstillelse?

Hvis Wren

- —, — 13: [bedre] = B; A: ædlere
- —, — 14-15: [det Bedste?" | Den bedrøvede] = B og C (som dog ikke lade Den bedrøvede begynde en ny Linie); A: det Wdelste? — Nei (sagde han igien efter en kort Tausked) den viseste, kraftigste Siæl maae i det mindste undertiden give efter

- for de herskende Fordomme; og her er kun Vren og Tapperheden agtet. — Den bedrovede
- Side 60, Linie 17: Blomsterblade ned over] = B; A: Blomsterbade over
- —, — 18: et Vink] = B; A: en Virkning
- —, — 19: den] = B; A: dem
- —, — 21: Mand sørger over] = C; A: Mand maae sørge over
- —, — 26: Domstol! — Stærkødder] = B; A: Domstoel. — Ogsaa det er godt. — Stærkødder
- —, — 27-29: Landets Lær, og Hroars Hierte har aldrig Samvittighedens Svartaler plaget med] = B; A: Landets indvortes Lær, og i Hroars uskyldige Hierte har aldrig Samvittighedens Svartaler plaget ham med
- 61, — 3: Hranes Glæde] = B; A: Hrane havde strax mærket Kongens Nedslagenhed, og var klog nok, til at begribe den sande Årsag dertil. Derfor indsaae han ogsaa at Kongen vist vilde finde Trost og Opmuntring i sig selv, naar han kun først havde fattet sig. Hans Glæde
- —, — 4: han havde viist ham] = B; A: han viste ham
- —, — 5: nedslaaet, og] = B; A: nedslaaet end Kongen havde været, og
- —, — 6: dyb] = B; A: dybere
- 64, — 6: ere fulde] = B; A: er fuld
- —, — 23-24: der?" spurgte Skulde, og hendes Kinder blusfede dobbelt] = B; A: der, raabte Skulde; og derpaa blusfede hendes Kinder dobbelt
- —, — 26: Svend] = B; A: Svendbarn
- 65, — 5: Tanke] = B; A: Stilling
- —, — 8: den, og] = B; A: den opmærksom, og
- —, — 13: Tusmørke, han gjør] = B; A: Tusmørke, og sandsynligviis er han en Blanding af begge. Saameget er vist, at han gjør
- 66, — 6: Åstener] = C; A: Åstner
- —, — 14: forestaaende] = B; A: pludselige
- —, — —: mørkt] = B; A: sørgeligt
- —, — 15-16: at styrkes i sin Overbeviisning om at det] = B; A: at bestyrkes i sine Forsæt, i sin Overbeviisning, at det
- —, — 18: Hrane. — „Nu, saa fortæl] = B; A: Hrane. Ethvert Malm giver Klang efter sin Natur, og efter den Maade det røres paa. — Nu saa fortæl
- —, — 19: mange. En Saga, som kan passe for] = B; A: mange. Det vil fornøie os meer; og faae os til at glemme Diebliffet. En Saga, som kan passe sig for
- 67, — 2: kniplede Gissergarn] = B; A: kniplede fine Gissergarn

- Side 67, Linie 23: før have hørt, og fæste] = B; A: før har hørt, og at fæste
- —, — 25: underholde Tanken og røre Siælen. Dog] = B; A: underholde Forstanden og røre Hjertet, hvilket jo her er Hovedsagen. Dog
- —, — 27: skjulte] = B; A: skjult
- —, — 29: han] = B; A: Røller
- 68, — 25: Radvær] = B; A: Radvære
- —, — 31: Hiin] = B; A: Han
- 69, — 18: trende] A, B og C: tvende (smlg. Saxo, Side 86 i Vedels Oversættelse)
- 70, — 20: heise de han Seil] = B; A: hidsede han sit Seil
- —, — 23: sov under] = B; A: sov atter under
- —, — 30: omringede] = B; A: omringet
- 71, — 11: for den fulde Barm. Hendes Haar] = B; A: for den blomstrende Ungdomsfulde. Uerbarheden havde bedækket det skønne Bryst med hvide Lin; men det fine tynde Lærred nænte ei at fordærve den delige Skabning; det rundede sig troligt efter sine Tvillinghøie, og forraadte hvad det skulde skjule. Hendes Haar
- —, — 14: til Synne; de] = B; A: tilsynne; og de
- —, — 15: spæde Fod] = B; A: spæde lille Fod
- —, — 32: Danst] = B; A: Danse
- 72, — 2: Herthas] = B; A: Herthes
- —, — 8: Uerbødighed, da] = B; A: Uerbødighed og Forundring, da
- —, — 10: ham fra] = B; A: ham aldeles fra
- —, — 19: Huse] = B; A: Lunde
- —, — 23: aldeles vundet Kongens] = B; A: aldeles vidst at vinde Kongens
- —, — 28: om Alt, „at] = B; A: om det Nødvendige, at
- 73, — 9: Desbedre] = B; A: Desmere
- 74, — 2: sagde] = B; A: raabte
- —, — 3: Glæde. Røller] = B; A: Glæde og en Fortrolighed. Røller
- —, — 8: slagen] = B; A: slaget
- —, — 14: hendes] = B; A: sit
- 75, — 8-9: ham, og] = B; A: ham i sine Arme og
- 76, — 4: Beile] = B; A: Næreste
- —, — 15-16: Krykke, og ventede ham, omringet af de tolv Sønner med dragne Sværd. Da] = B; A: Krykke, omringet af sine tolv Sønner, der stode med dragne Sværd og ventede ham. Da
- —, — 17-18: sig, spurgte hun: | Hvad] = C; A: sig, sagde hun: Kan du sige mig min Søn:
Hvad

- Side 76, Linie 29: Regnbuens Bro er skjønnest] = B; A: Broen fra Godt til Ondt er skjønnest
- 77, — 3: Ordkamp] = B; A: Ordstrid
- —, — 5-6: og sat Hovedet med udspilet Mund paa en Stage. Saaledes kom de nu, for] = B; A: og havde sat Hovedet paa en Stage, med udspilet Mund. Saaledes kom de nu i Optog, for
- —, — 18: hurtig droge til sig,] = B; A: hurtig traf til dem,
- 78, — 9-10: Hovedbrud at forstaae, svarede han: „Jeg] = C; A: Hovedbrud og Vanskelighed at forstaae, tænkte han: Det maa du vel ogsaa prøve, hvis du vil tæfkes ham, og svarede derfor: Jeg
- —, — 10-11: drog fra Træet paa en Biælke] = Digterens i 1802 skrevne og forkastede Fortælling Erik og Roller, om hvilken kan sees i Oehls Digte, I, 1860, Side 306, Var. til Side 34. (Digterens tyske Oversættelse har: zog vom Balken auf den Balken); A, B og C: drog fra Træet til en Biælke
- —, — 18-20: da du havde været paa Skibets Biælker, i din Faders Biælkehuus og paa de norske Klipper] A, B og C: da du paa Skibets Biælker havde været i din Faders Biælkehuus, og paa de norske Klipper (Digterens tyske Oversættelse har: nachdem Du von dem Balken Deines Schiffes, innerhalb der Balken Deines Vaterhauses und auf Norwegens Klippen gewesen warst)
- —, — 25: Gave] = B; A: Belønning
- —, — 26: dermed, at jeg har] = B; A: derved, at jeg havde
- 79, — 5: Ledet] A, B og C: Ledet (smlg. Linie 30)
- —, — 11: ere] = B; A: er
- —, — 17-18: „Gaa hjælpe den Stiltiendes Trang.“] = B; A: Gaa kunde og afhjælpe den Stiltiendes Nød.
- 80, — 11: [aa] = B; A: derpaa
- —, — 24: raft] = B; A: givet
- —, — 29: hende] = B; A: sig
- 81, — 4: vare] = B; A: var
- —, — 5: opdroge] = B; A: opdrog
- —, — 13: hidtil] = B; A: hidindtil
- —, — 15: liden] = B; A: ringe
- —, — 18: Bruddet] = B; A: Brudet
- —, — 24: mig selv.“] = B; A: mig selv med egen Haand.
- 82, — 8-9: Tieneste, da ere vi rede. Du est] = B; A: Tieneste, [aa ere vi rede. Dog er din Thegn ikke din Herre. Du est
- —, — 10: færdige] = B; A: rede
- —, — 25-26: Saga, som vel fortalt, skjøndt han kiendte det Meste deraf. Næste] = B; A: Saga; thi skjøndt han kiendte

- det meeste deraf, fornøiede det ham dog at faae det alt saa sammentrængt og overflueligt. Næste
- Side 82, Linie 28: vare tilfredse, undtagen] = B; A: var tilfreds og takkede Hrane, undtagen
- —, — 28-29: været abspredt] = B; A: været meget abspredt
- —, — 31: vilde være med næste Gang] = B; A: vilde tage Deel i Selskabet næste Gang
- —, — 32: Hrane glad] = B; A: Hrane meget glad
- 83, — 13: nu Enhver] = B; A: nu altsaa Enhver
- —, — 18: det; men] = B; A: det virkelig; men
- —, — 19: vidste bedre] = B; A: vidste det bedre
- —, — 20-21: Misforstaaelse, og uden] = B; A: Misforstaaelse. Dette Saar var ikke lægt ved at han daglig saae og talde med Gunvar. Koller havde et blødt og sværmende Hjerte, og uden
- —, — 21-22: Fyrstinde. Men det er ofte nødvendigt, at] = B; A: Fyrstinde. Ingen aaben Siæl kan imodstaae Skønhedens og Dydens Indtryk. (Her kastede Hrane rødme et flugtigt Blik paa Ursæ) Men det er ofte Pligt, at
- —, — 23-24: sin Broder. | For at skjule] = B; A: sin Broder, og var ham tro, hvilket vi af det Foregaaende have seet. Derfor svor han og en hoi Gæd, aldrig med et Ord at røbe sit Hjertes Tilstand. Men Enhver, som har elsket, kender ogsaa Nidkærlighedens Dval. Saalænge den Elskede endnu ingen Anden foretrakker, finder han sig i sin Skæbne. Han elsker hende, som han elsker Solen, Maanen, Baaren og Blomsterne. Det blotte Syn er Lykkelig nok. Han er lykkelig; og denne Tilstand, kjøndt Elskovens første, er maaskee ogsaa dens høieste, ligesom der vel i Baaren med Tiden gives skønnere, større, mere stærkduftende Blomster, end de første smaae blæ Violer i Græsset; men dog ingen — selv Rosen ei — har saa himmelsk en Lugt, og den Uafhængighed. —
- For at skjule
- 84, — 1: Steenplanter] = B; A: Steenplanten
- —, — 4: Om] = B; A: J
- —, — 16: Mennesker] = B; A: dem
- —, — 17: være." — "En] = B; A: være for det! — En
- —, — 17-18: Mand?" spurgte Koller, „og du hans Svend?"] = B; A: Mand, sagde Koller studsende, og du hans Tjener?
- —, — 20-21: gjør Mange værre, end Fæ." — „Du lader til at være en] = B; A: gjør mange Mennesker værre end Fæ, naar den ikke ledsages af et godt Hjerte. Og skal der endelig værre Ugler i Mosen, saa holder jeg det for bedre, at Hjertet løber af med Forstanden, end tværtimod. — Du lader til en
- —, — 22: gantes!" sagde] = B; A: gantes lidt, sagde
- —, — 23: paa sort Kiedel, smittes. Og] = B; A: paa en sort Kiedel bliver smittet. Og
- —, — 24: Galstab] = B; A: Raseri

- Side 84, Linie 27-28: med Giestfrihed; kun] = B; A: med største Venlighed; kun
- —, — 28: være snild og] = B; A: være smukt besfeden og
- —, — 29-30: ikke lide." | „Hvori] = B; A: ikke lide. Han vil have Lov til at troe i sin egen Gnytte, hvad han vil; og deri kan ingen fortænke ham, saalænge han lader Andre have samme Frihed. Han lægger ingen et Straahalm i Beien, og er elsket af alle Bønderfolkene i Egnen; især af Qvinder og Pigerne, som tit besøge ham, og bringe ham Forfriskninger.
- Hvori
- 85, — 3-4: ingen Guder meer i Norden, at de] = B; A: ingen rette Guder meer i Norden, ingen Ufkyldighed; at de
- —, — 16: Gutten] = B; A: Slutten
- —, — 17: han vel] = B; A: han ogsaa vel
- —, — 20: aabent; omkring] = B; A: aabent og kongeligt; omkring
- —, — —: han tynde] = B; A: han kun tynde
- —, — 22: var behagelig] = B; A: var meget behagelig
- —, — 23: Urnen. Den] = B; A: Urnen, med det Kvas Drengen havde bragt. Den
- —, — 26-27: Gubben. | Koller] = B; A: Gubben. En høiere Kiærlighed end den han bar til hende, troede han at spore i Oldingens Die; og det Høitidelige, Hæmmelighedsfulde stemte hans Siæl paa en forunderlig Maade.
- Koller
- —, — 31: saae, min Son!" Koller] = B; A: saae, min Ven! Nu giælder det at saae. Koller
- —, — 32: hiint] = B; A: dette
- 86, — 2: tale, det] = B; A: tale i det sædvanlige, daglige Sprog; det
- —, — 2-3: ringe; om ham] = B; A: ringe, til at man i det skulde kunne udtrykke sine Følelser for ham. Om ham
- —, — 3: siunge." Med disse] = B; A: siunge; og den, der ikke kan giøre Visen selv, maa lære den af Andre. — Med disse
- —, — 17: sendte] = B; A: kasted
- —, — 28: Herthadal] = B; A: Hertjedal
- 87, — 12: endnu dem] = B; A: dem endnu
- 89, — 11: hos] = B; A: med
- 90, — 13: dybt] = B; A: vild
- 91, — 11: Koller] = B; A: han
- —, — 20-21: tale om den store Skiald, som] = B; A: tale om Nazaræeren, eller den store galilæiske Profet, som
- 92, — 14: Hovedindholdet af hvad Taleren] = B; A: Hovedindholden af hvad det var Taleren
- —, — 18: Christus] = B; A: Nazaræeren
- —, — 21: i] = B; A: mellem

Side 93, Linie 2: over] = B; A: af

-- --, -- 6-7: [fete. | Koller] = B; A: fædte.

Saadan en Ende tog det med denne store Jesus, her paa Jorden. Andengang havde Valdur aabenbaret sig, lært Mildhed og Mennefskelighed, Had til det Onde og Kiærlighed til det Gode. Men det Onde fik atter Overhaand, og forraadte ham til Døden.

Koller

-- --, -- 9: den] = B; A: Sandheden

-- --, -- 14: og den dybe] = B; A: og dybe

-- --, -- 18: forløbet] = B; A: forgaet

-- --, -- 21: Gothars] = B; A: hans

-- --, -- 24: hans Broders Nærværelse; heller] = B; A: hans Broder; heller

-- --, -- 27: fødte] = B; A: fænkede

-- --, -- 30: en Morgenstund] = B; A: en skøn Morgenstund

-- 94, -- 3: mit Kald."] = B; A: min Pligt.

-- --, -- 8-9: i et fremmed Sprog] = B; A: i det fremmede Sprog

-- --, -- 10: rørt] = B; A: grædende

-- --, -- 14-15: igjen indført med megen Alvor. Men] = B; A: igjen indsat med megen Alvor og Overholdelse. Men

-- --, -- 16-17: Afguderiet, og talte om det evige Lys. Almuen] = B; A: Afguderiets Vederstyggelighed, talde om det evige Lys, om Forsoneren. Almuen

-- --, -- 18: Koller] = B; A: ham

-- --, -- 22: Om Alftenen talede Erik hemmeligt med Koller, og] = B; A: Om Alftenen indsluttede Erik sig med ham i sit hemmelige Værelse og

-- --, -- 24: omvende] = B; A: overvinde

-- --, -- --: "Bed Guderne besværges] = B; A: Bed Guderne, min Broder, besværges

-- --, -- 25: som Broder] = B; A: som min Broder

-- --, -- 29: "Dg hvilken Straf kan jeg efter den vente?"] A, B og C: Dg hvilken Straf kan den vente? (Digterens tyske Oversættelse har: Und welche Strafe würde meiner warten?)

-- 95, -- 18: Erik] = B; A: han

-- 96, -- 1-2: gjorde stærkt Indtryk paa de Tilstedeværende. De vilde just] = B; A: gjorde et dybt Indtryk paa de Tilstedeværende, og Alle takkede de ham hierteligt. -- Den stakkels Koller! sagde Orsa. -- Hvi skal dog altid from Henrykkelse udarte til fiendlig Strid? sagde Groar. -- Hvor levende alt er fremstillet, sagde Vaulundur; Jeg seer ret Gunvar staae med Livstykke paa for Erik; seer ham række Kongen Isen over Jlden. Jeg seer ret Koller sidde i Cederen og lytte til den hellige Mandes Tale. Det Huus af Lægter og Roser, hvor Qvinden sad med

Barnet, maa ogsaa have været smukt. — Jeg kan dog meget bedre lide Eric end den svagelige, sygelige Koller, mældte Vidrik. — Det er paa Ungdomsviis, sagde Faderen. I Eders bedste Kiærlighed maa der altid blande sig Had, eller i det mindste Modbydelighed for noget Modsæt. I kan aldrig rose uden at laste; aldrig vise Beundring uden Foragt; og Skialden maa gjøre det saa godt han vil, saa veed I dog Alting bedre end han; og det høieste I tilstaae ham, er, at han nogensunde har hævet sig til Eders bedre Forestilling. Du maler her Stolt-heden, men ikke Unglingen, sagde Proar smilende. Man maa boie Grenen, mens den er ung, sagde Baulundur, utaalmodig.

De vilde just

- Side 97, Linie 1: Keigin. Skalf] = B; A: Keigin; men nu have vi ham. Skalf
- —, — 7: Skoven. — „Hvad Straf] = B; A: Skoven, flere Favne under Jord. — Hvad Straf
- —, — 10: stedsevarende] = B; A: stedseværende
- —, — 14-15: utaalmodig, og sagde] = B; A: utaalmodig, han rødmede som et Blod, og sagde
- —, — 17: Keigin, sværede blid: „Jeg] = B; A: Keigin, vilde ikke giengælde det bidende Spørgsmaal, som han vel havde kunnet, men sagde rolig: Jeg
- —, — 18: Bold, foretag] = B; A: Bold, gode Jarl! Foretag
- —, — 20: Herre! men jeg troede] = B; A: Herre! Guderne bevare mig fra at gjøre Indgreb i Eders Raades kongelige Magt; men jeg troede
- —, — 21-22: Viis, som kan affkrække Andre] = B; A: Viis, saa at det affkrækker Andre
- —, — 29: Keigin, „og] = B; A: Keigin smilende; og
- 98, — 9: Sommere] = B; A: Somre
- —, — 10-11: eller ei? Jeg forlanger] = B; A: eller ei? Agte vi, eller haane vi dem? Frygte vi Asathors knusende Miolner, eller spotte vi den, liig Dvisten i Drengens spæde Haand? — Jeg forlanger
- —, — 12-13: Offerlunden; dog — aldeles] = B; A: Offerlunden. Denne Rædsel, der bragte vore Fædre til at forsone Aserne med Blodstrømme, var mere Frygt, end Tilbedelse. Vi skulle ikke frygte, men dyrke dem. Dog — aldeles
- —, — 14: Gudsforagt. Jeg kræver] = B; A: Gudsforagt. I det Dieblik, da Steenkniven opridses Offerets Indvolde, og de dampe mod Solen, føler Asfurs Børn, meer end ellers, hvilken Afstand der er mellem dem og Bors og Bures Et. Et saadant blodigt Syn er undertiden nødvendigt til Gudernes Vre ved Menneskets Ydmygelse; og jeg kræver det! — En almindelig Ridning eller Jldgierningsmand kan jeg ikke vælge til denne Hæder; thi det er en Hæder at bløde til Vre for Aserne. Men en kiæk

- Fiende; blandt de fiæffe Fiender den fiæffeste Drot — han er værdig, naar først Geds Dvertrædelse har gjort ham dødsfyldig.
Jeg kræver
- Side 98, Linie 18: til] = B; A: for
— —, — 26-27: offres. | Kongen] = B; A: offres i Lunden.
Kongen
— —, — 31: Saga. „Min stakkels] = B; A: Saga; hun havde beundret Givins Sang om Reisen, og Grane havde henrykt kysset hendes Haand. Min stakkels
— 99, — 1: bedrøve dig. Du vil] = B; A: bedrøve dig; men det kan ei andet være! Du vil
— —, — 3: Men din] = B; A: Men Ukrudtet qvæler ofte Blomsterne. Din
— —, — 7: og Orsa] = B; A: og den elskværdige Orsa
— —, — 18: Grane] = B; A: han
— —, — 22-23: for evig!“ | Grane] = B; A; for evig!
Hvorfor afbrænder dog Hæl saamange af Freias skionnefte Roser med sine svovlblaæe Flammer? sagde Hroar bittert, i det han stirrede efter Skialden.
Grane
— 100, — 10: Brud, Allerkjæreste] = B; A: Brud! o du Kjæreste
— 102, — 3-4: Mundes skurrende] = B; A: Mundes vilde skurrende
— —, — 5-6: din Uvidenhed!“ Skalk: „Snart] = B; A: din Sjæls Uvidenhed. Ethvert Sprog klinger vildt og skurrende for den Ukjendige. Tale er ikke Strengelæg og Sang. Det er ikke blot efter Lyden, du skal dømme, men efter de Tanker og Følelser det udtrykker; og ved de evige Guder, saalænge Verden stod, taldes intet herligere Sprog end af Gother og Geirmanner. — Skalk: Snart
— —, — 9: haabe] = B; A: formode
— —, — 10: Bedrift] = B; A: Bedrifter
— —, — 10-11: ikke seigere] = B; A: ikke meget seigere
— —, — 12: Krig?“ Denne raske] = B; A: Krig. Er det ikke langt større Nidingsværk, at berøve Guderne sin Tillid, end at frastjæle fremmed Mand sit Geds? — Denne raske
— —, — 14: han, „fremmede Ven] = B; A: han, min gode Ven
— —, — 15-16: staaer langt tilbage] = B; A: staaer smukt langt, langt tilbage
— —, — 17: deilig Brud] = B; A: deilig kjælen Brud
— —, — 19: om] = B; A: af
— 103, — 3: offre] = B; A: opoffre
— —, — 6 7: Dyd, i det jeg vover mit] = B; A: Dyd, for at vove mit
— —, — 19: Grane. „Den elsker] = B; A; Grane rørt, men inderlig sød Bemod. Den elsker

- Side 103, Linie 19-20: forsmaaes. Jeg stoler] = B; A: forsmaaes.
 Men Skiebnen har ikke bestemt vor Forening her paa Jorden.
 Jeg stoler
- —, — 24: fandt] = B; A: finder
 - —, — 25: vilde] = B; A: vil
 - —, — —: blev] = B; A: bliver
 - —, — 29: hvide Arme] = B; A: hvide syldige Arme
 - —, — 30: hvis Afse] = B; A: hvis kolde Afse
 - —, — 31, til Side 104, Linie 1: Bøgeskov!" | Da Skalk] =
 B; A: Bøgeskov; men hvis længselsfulde Siæl seer Eders Fryd,
 hos den guulhaarede Afhynie, hvor han venter sin Brud. —
 Da Skalk
 - 104, — 2: ham, og] = B; A: ham med Taarer, og
 - —, — 3: tilbødes. Ved] = B; A: tilbødes ham. Ved
 - —, — 10: stundom] = B; A: ofte
 - —, — —: onde] = B; A: særindede
 - —, — 11: gif] = B; A: var
 - —, — 19-20: Lund med en Dam, tæt indesluttet af Træer.
 Her var] = B; A: Lund, som vendte med sin bageste, smalleste
 Deel til Fiorden. Her var
 - —, — 24: Dammen] = B; A: Fiorden
 - —, — 26: Uhyre] = B; A: Havuhyre
 - —, — 27: Dammen] = B; A: Fiorden
 - 105, — 5-6: Rettigheder. | Groar] = B; A: Rettigheder, at
 Frigga, eller Hertha (som hun ogsaa af Anglerne kaldes, efter
 Jorden, hendes Rige) skulde føre omkring i sin forrige Hæder.
 Kong Groar
 - —, — 9-10: Maanen skinnede, giennemfoer] = B; A:
 Maanen skinte ham venligt i Ansigtet, giennemfoer
 - —, — 11-12: Han vækkede derfor nogle af sine Kæmper] =
 B; A: Han sammentaldte derfor sine slumrende Kæmper
 - —, — 18: Dammen] = B; A: Fiorden
 - —, — 18-19: Billedet." | Derpaa] = B; A: Billedet. Svo
 af Eder, der nu ikke frygter for at sluges med, han følger mig!
 — Kæmperne smilte, trykkede glade Kongens Haand og sagde:
 Vi forstaae dig, Herre! Vi frygte ikke Uhyret. Vi tage vore
 Eværde og Skjolde med. Slige Dyr pleie at være ligesaa feige,
 som blodtørstige.
 Derpaa
 - —, — 19: af nogle Kæmper] = B; A: af syv mandhaftige
 Kæmper
 - —, — 21: henstillet der, kunde] = B; A: henstillet, kunde
 - —, — 23-24: følge. Kongen og hans Mænd kom] = B; A:
 følge. De tappre Følk kom
 - —, — 26: Skare] = B; A: Mængde
 - 106, — 6: Dammen] = B; A: Fiorden

- Side 106, Linie 10: „Knæler,“ sagde de, „og beder] = B; A: Knæler! uffelige Stakarle, sagde de; knæler og beder
- —, — 13: Snorene] = B; A: Snoren
- —, — 16: Goderne skælvede, da de saae] = B; A: Goderne sank til Jorden af Forsærdelse, da de saae
- —, — 17: Forsærdelse] = B; A: Ufsmagt
- —, — 21: nærme sig, og] = B; A: nærme sig, synke i Knæe, og
- —, — 25: Uhyret] = B; A: Havet
- —, — 26: hun saae] = B; A: hun da saae
- —, — 27: Dvergoden. „Jere] = B; A: Dvergoden. Her her, hvad jeg fortelig har at sige dig: Misbrug ærværdiggjøres ei af Tiden; Misgierning straffes af Evigheden. Jere
- 107, — 1: Dammen] = B; A: Giorden
- —, — 2: Groar tilbage, og sagde til de Forsærdede: „Hvad] = B; A: Groar roligt tilbage, med langsomme Skridt, og sagde til de forsærdede Goder med megen Værdighed. „Hvad
- —, — 4: være Dvergoede] = B; A: være Eders Dvergoede
- —, — 5: kun Lydighed] = B; A: kun ubetinget Lydighed
- —, — —: alle havde] = B; A: alle fuldkommen havde
- —, — 6: Dfferlunden, at bringe] = B; A: Dfferlunden. Den evige Us har alt faaet sit Dffer i denne Morgenstund. Den blodrøde Sol luttres i Luften, og forvandler sit Purpur til Guld. Det sommer sig Kongen at være mild, som Dagen. Følger mig, at bringe
- —, — 8: man spørger eder] = B; A: man skulde spørge Eder
- —, — 11: Grane. Med] = B; A: Grane, den Dannemand. Med
- —, — 12: nu rolig] = B; A: nu sagtmodig og rolig
- —, — 16: Skialden. Men man] = B; A: Skialden. — I det Dieblif, man staaer Fare for at miste et Gode, føler man først ret hvad det er værd. Alle erindrede sig nu de Sange, hvormed han saa tit havde glædet, rørt og opflammet dem, og ingen ønskede hans Død. Men man
- —, — 21: Dammen] = B; A: Giorden
- —, — 23-24: at vide. | **Trettende**] = B; A: at vide. De beundrede hinanden værelviis; men Grane sagde: Det er kun dig Herre, som fortiener Roes; thi jeg har handlet af Egennytte, din tappre Gierning bliver en Hemmelighed, og mit Eventyr løstes i Ekherne, uden at man veed Uarsagen dertil. Hundrede Gange har jeg øvet en god Handling, som ingen erkjendte; nu hæves jeg for en Forvovenhed, jeg har begaaet i Drukkenskab. — Saa er Menneffet, sagde Groar. Salig, hvo selv sig skaffer

Lov eller Medbynt, usikkert er alt hvad som eies kan i andres Hjertes.

Trettende

- Side 107, Linie 25: [Skulde og Yrsa.] = B; A: *hvorledes Skulde*
 Yrsa opførte dem under hiin Begivenhed.
- 108, — 6: [Intet] = B; A: ikke
 - —, — 8: [svarede først] = B; A: [svarede hende først]
 - —, — 12: [spurgte] = B; A: [sagde]
 - —, — 21: gif. — „Hvilke Muldvarpe] = B; A: gif til deres Arbeid. — Hvad det er nogle Muldvarpe
 - —, — 22: [man engang er grim, maa man ogsaa] = B; A: [man eengang er grusom, maa man dog ogsaa]
 - —, — 31: [Hun var bleven længer] = B; A: [Hun vilde blevet længer]
 - 109, — 20: [søgte at undflye] = B; A: [søgte — ganske modsat Skulde — at undflye]
 - —, — 25: [Bern] = B; A: [Verona]
 - 110, — 2 og 3: [Bævestol] = B; A: [Bæverstoel]
 - —, — 2: [hende synge] = B; A: [hende ont at synge]
 - —, — 12: [sørgede for sin Trovin] = B; A: [sørged for hendes Trovin]
 - 111, — 9: [flittigt] = B; A: [flittig]
 - —, — 27, til Side 112, Linie 1: [end du." | Ved Buret] = B; A: [end du. — Hvad vil du bryde dig om den gamle Bise, sagde Ebba — hvordan? Du græder? Nei nu har jeg aldrig seet Magen! Det urimelige Toi har bedrøvet dig? — Havde jeg vidst det, skulde jeg aldrig siunget den. Jeg gjorde det meest for Tenens Skyld; thi der lader sig godt spinde efter den. Bisen selv er maadelig. Der er ingen Døfindelse deri. Det er den evige gamle Snak, om Ellepiger og Varsler og Dod. — Det træffer saa besynderlig ind med Bævestolen, sagde Yrsa. — Ei hvad, det var jo netop Bævestolen, der svævede mig for Dine, da jeg valgte den, svarede Ebba; det er meget naturligt; men at jeg valgte et saa sørgeligt Sagn i denne Anledning; det var dumt af mig; og vil du begræde min Dumhed, saa maa du gierne; men kun ikke bilde dig ind, at denne Sang har mindste Forstaaelse med dig eller din Skiebne. — Yrsa tog Afsted med Ebba, undskyldte sin utidige Bedrøvelse, og lovede snart at besøge hende igien. Derpaa gif hun hjem i dybe Tanker, og Trællen bar Bævestolen efter hende. Paa Veien giennem Skoven smaa-snakkede hun med sig selv, og Trællen horte hende sige: Baulundur er ingen Ellepige! — Bævestolen er af Birke træ, ei af Guld; og jeg har ingen Trovin! — Jeg vil ikke ængste mig! — Hrane reiser nu snart bort. — Jeg vil strax begynde mit Arbeid, og forslaae Grillerne. Krandsen skal tilhøre ham. —

Ved Buret

- Side 112, Linie 4: Skalf, og] = B; A: Skalf, han paatog sig at
offres for ham, og
- 112, — 9: paa Egegrenen] A, B og C: paa Egegrene
(Digterens tydske Oversættelse: an der Eiche)
- —, — 13: Livet] = B; A: Tilstanden
- —, — 26-27: Beskeden fortalte Hrane Hrstinden, hvad skeet
var. Da han] = B; A: Med Beskedenhed og Undseelse for-
talte Hrane Hrstinden kortelig hvad der var skeet, uden at tilføie
en eneste Bemærkning. Da han
- —, — 27: ham Egefrandsen] = B; A: ham taus Ege-
frandsen
- —, — 28-29: Haand, og sagde med et ubeskriveligt Blik:
„Naar] = B; A: Haand, med et ubeskriveligt Blik, og sagde:
Naar
- —, — 31: nok; hans] = B; A: nok alligevel; hans
- 113, — 7-8: Farver. Vaulundur bragte selv] = B; A:
Farver. — Skibet laae for Anker ved Jffefjord, som skulde bringe
Vidrik til Reidgotland, fra hvis Kyster han vilde ride til den
gothiske Konning Diberik i Velfland, og søge Bedrifter. Vau-
lundur bragte nu selv
- —, — 9: Høisædet] = B; A: Høistolen
- —, — 10-11: Haand, sagde Groar: | „Min Søn] = B; A:
Haand, talde Kongen saaledes til ham, i alle Hirdmændenes
Nærværelse.
Min Søn
- —, — 12-13: Taaben blandt Fremmede. Wiis] = B; A:
Taaben mellem Fremmede. Dog hvad dette angaaer, frygter jeg
ikke for dig; thi dig mangler ikke Nemme. Reis med Guderne!
Wiis
- —, — 13: fiender, og hvis] = B; A: fiender, som har
været i fremmed Land, og hvis
- —, — 15: Wiisdom. Forglemmelsens] = B; A: Wiisdom.
See, at skaffe dig den! Lad dig ikke bedaae til Drukkenskab
eller Vellyst. Forglemmelsens
- —, — 23: uviis] = C; A: uvis
- —, — 26: heller spodst] = B; A: heller altid spodst
- 114, — 2: min Ven] = B; A: min gode Ven
- —, — 4: han dvæler for lang Tid i anden Mandes Huus]
= B; A: han bliver for længe i en Andens Huus
- —, — 8-9: eller saa] = B; A: eller en saa
- —, — 13: fundet] = B; A: funden
- 115, — 2: ham velkæmt om Skuldrene. Fulde] = B; A:
ham om Skuldrene i velkæmte Lokker. Fulde
- —, — 8: ligesaa] = B; A: ligesom
- —, — 14: dannebe] = B; A: dannet

- Side 115, Linie 20: ei] = B; A: aldrig
- 116, — 2: end] = B; A: med
- —, — 4: doe] A, B og C: døer
- —, — 6: Vidrif] = B; A: Viderif
- —, — —: ham for] = B; A: ham hierteligt for
- —, — 8: Fiender at] = B; A: Fiender og Modstandere at
- —, — 17-18: Havamaal] A, B og C: Havamal (smlg. Linie 19, hvor A har Havamaal)
- —, — 19: taug] = B; A: tauge
- 117, — 3: Groar] = B; A: Kongen
- —, — 12: Arm." — "Jeg beundrer] = B; A: Arm. Jeg er beredt paa alt. Min elskte Dgn døde fra mig, men der er dog endnu meget, som binder mig til Livet. Først min Agnar, dernæst Orsa, som skal føde Danmark endnu en Konge. Han skal dele Magten med Agnar; og Agnar skal elske ham, som Groar elskede Helge. Har jeg ikke ogsaa dig og Frane og mange duelige bolde Kæmper, som ere mig hengivne. — Jeg beundrer
- —, — 14-15: Tapperhed," svarede Kongen. | Medens de gif saaledes, hørte] = B; A: Tapperhed, gode Jarl, svarede Kongen; somme til at udholde, andre til at modstaae. Jeg virker i Stilhed, og troer ogsaa at yttre Kraft paa denne Viis. Kommer Frugten ikke frem i min Levetid, saa har jeg dog lagt Sædekornet til vordende Tidens Frugt.
- Medens de gif saaledes og talde sammen, hørte
- —, — 19: svarede] = B; A: sagde
- —, — 21: vedblev] = B; A: sagde
- —, — 30: Groar. Nu maatte] = B; A: Groar; men jeg falder ikke, jeg er smidig og sikker paa min Fod. — Nu maatte
- 118, — 2-3: yderste Grene. | Han kom] = B; A: yderste Qviste.
- Det er dog underligt med os Mennecker, sagde Reigin ved sig selv, mens Kongen var i Bogen: Vi gaae sagtens Alle paa to Been, have to Arme, een Næse, een Mund; kunne tale, klæde os af og paa o. s. v.; — men jeg troer dog at vi ere saa forskellige mellem hverandre, som Dyrene paa deres Viis. En Fugl er skabt til Luften, en Fisk til Vandet: Er der ikke lige saa stor Forskiel imellem Groar og mig, som imellem en Fugl og en Fisk?
- Groar kom
- —, — 8: Buur. — "Hvor] = B; A: Buur. Saaledes hang den i Kongens Sovkammer og Groar gav den selv Vand og Hampestrø hver Dag, medens Agnar stod og hoppede og glædte sig. — Hvor
- —, — 12: Ulykke? Staffels] = B; A: Ulykke? Vi kunne ikke

hjælpe ham! Med Magt skal ingen tilføie ham noget Ondt; men bør man ikke ogsaa forvare sig imod List og Underfundighed? Staffels Groar!

Side 118, Linie 14: Hevnlysten] = B; A: Ralf

— —, — 16-17: hemmeligt svoret hans Død. Ved Loftet] = B; A: hemmelig forsamlet sig, og svoret hans Undergang. De saa Udse deriblandt, som ikke deelte de Andres Avind, Blodgierrighed og Herksesyge, men af virkelig Gudsfrugt havde ladet dem indvie i denne Stand, gjorde forgiæves Indvendinger; alt hvad de udvirkede var, at man holdt Die med dem, og siden ikke gjorde dem deelagtige i de hemmelige Underhandlinger. Ved Loftet

— —, — 18: Sovkammer] = B; A: Sovkammer

— —, — 20: dem, kunde] = B; A: dem, med et fælt Smil, kunde

— —, — 21: visse] = B; A: vis

— —, — —: vilde] = B; A: skulde

— —, — 22: Lunden. Hvad] = B; A: Lunden igien. Hvad

— —, — 24-25: Mænd, løsnet en Egebiælke under Loftet i Sovkammeret over] = B; A: Mænd, og næsten ingen hjemme, løsnet en stor Egebiælke under Loftet i Kongens Sovkammer, lige over

— —, — 26-27: fast, saa at man oppe fra andet Stokværk kunde] = B; A: fast, paa en Maade, saa at man oppe fra Svalen, naar man vilde, kunde

— —, — 28: maatte blive] = B; A: maatte da blive

— —, — 29-30: Tilfælde. | Kongen] = B; A: Tilfælde, hvori ingen var Skyld. Næste Midnatstime var bestemt til at udføre dette Anslag, naar Kongen laae i sin første Søvn.

Kongen

— —, — 30-31: gif til Sengs. Han havde ikke] = B; A: gif tidlig tilfængs; hvilket huebe Ralf og hans Stalbrødre meget vel. Han havde heller ikke

— 119, — 1: med sin Biben havde vækket ham. Groar reiste] = B; A: med sin Skrigen og Biben havde vaagnet ham. Kongen, forurologet af denne Lyd, reiste

— —, — 3: havde i Dag glemt] = B; A: havde nemlig idag i denne Tummel glemt

— —, — 7: Leiet. „D] = B; A: Leiet, ilede hen til Buret, og — D

— —, — 10: med de tre smaae Huller] = B; A: ved de tre smaae runde Huller

— —, — —: styrtede Biælken] = B; A: styrtede i det samme Biælken

— —, — 14: Sovkammer] A, B og C: Sovkammer (see Var. til Side 118, Linie 18 og 24-25)

- Side 119, Linie 18: holdt deres Haand] = B; A: holdt Haand
 — —, — 21: han længe] = B; A: han først længe
 — —, — 22: Dine paa] = B; A: Dine med Graad paa
 — —, — 23-24: Forsyn." Groar smilte mildt, og sagde]
 = B; A: Forsyn; og om dets Varetægt over Uskyld og Dyd.
 Med disse Ord trykte han et Kys paa sin Konges Haand, Groar
 trykte ham i sine Arme, smilte mildt, hævede Fugleburet med
 Fuglen høit, og sagde
 — —, — 25, til Side 120, Linie 1: Kan Konge redde Fugl,
 saa kan Fugl ogsaa redde Konge." | **Sextende**] = B; A: Kan
 en Konge redde sin Fugl, saa kan en Fugl ogsaa redde sin
 Konge. Havde den nu ikke vaagnet mig med sit lille Næb, hvad
 Nytte havde jeg da havt af alle Eders blanke Hellebarber?

Sextende

- 120, — 11: med dobbelt] = B; A: med en dobbelt
 — —, — 15: Sværdslag var] = B; A: Sværdslag, uden Blods-
 udgydelse var
 — —, — 17-19: Faa taknemmelige. | Hen ad Foraaret] = B;
 A: faa vare taknemmelige; thi de misundte ham sin Dyd, og
 hadede ham, fordi han havde udmærket sig. — Alt som nu
 Ursas Nedkomst tilstundede, holdt hun sig mere inde. Kongen
 havde meget at tage vare med de nye Forandringer. Keigin,
 Baulundur og Hrane vare hans fornemste Raadgivere. Dette
 adspredte den Sidste endeel for sin Tungvind. En stillere, blidere
 Følelse bemestrede sig ham, og alting lod til at gaae fuld-
 kommen vel.

Hen ad Foraaret

- —, — 21: Bud] = B; A: Bestemmelse
 — —, — 24: paa] = B; A: til
 — —, — 26: det, at] = B; A: det meget at
 — —, — 27: en anden] = B; A: en ganske anden
 — —, — 29: Alder. Ogsaa] = B; A: Alder, istedet for at
 beundre og roses over den himmelske Barnlighed. Ogsaa
 — 121, — 5: qvæles. Skiondt] = B; A: qvæles, og var
 allerede ganske mørkeblaa i Ansigtet. Skiondt
 — —, — 24: Skulde. "Jeg sad] = B; A: Skulde. Den var
 rigtig nok underlig; men hvad! En Drøm er en Drøm! Ingen
 floge Folk fæster Liid til sligt. — Og hvad drømte du da?
 spurgte Ursaa. — Jeg sad
 — —, — 25: Tusmørke, og havde] = B; A: Tusmørke, sagde
 Skulde, og havde
 — —, — 26: efter Melf] = B; A: efter lidt Melf
 — —, — —: mig en] = B; A: mig pludselig en
 — —, — 27: kan] = B; A: skal
 — —, — 29: Siv] = B; A: Blade

- Side 122, Linie 4: jeg, Drengen laae ganstfe] = B; A: jeg, og da laae Drengen ganstfe
- —, — 5: han Melt, som] = B; A: han strax Melten, som
- —, — 6: en Drøm] = B; A: en tom Drøm
- —, — 13: denne Begivenhed] = B; A: denne sørgelige Begivenhed
- —, — 14: munter i Skoven langs ad Fiorden, med] = B; A: munter omkring i Skoven, langs ad Fiorden, paa Jagt med
- —, — 15: Hans] = B; A: Hranes
- —, — 19: Næs at bestyre, da] = B; A: Næs til Leen; da
- —, — 22: han. „Dog, maaskee] = B; A: han; men desværre! maaskee
- —, — 24: Anden. Stee] = B; A: Anden. Jeg seer hende da daglig, hjælper hende at opdrage den lille Hrolf. Stee
- —, — 28: fik Lyst] = B; A: fik stor Lyst
- —, — 32: ham giennem] = B; A: ham afsted giennem
- 123, — 1: endelig sank] = B; A: endelig (da Skytten ganstfe træet, næsten havde opgivet at forfølge den) sank
- —, — 1-2: mellem Siv. Giennem] = B; A: mellem endeel store Vandliljer. Giennem
- —, — 4: sigtede, da det forekom] = B; A: sigtede paa det Hvide — da det i det samme forekom
- —, — 5: græde. Hurtig] = B; A: græde ynkeligt. Hurtig
- —, — 9: der] = B; A: henkastet
- —, — 10: sigtet. Med Rys] = B; A: sigtet! Det var ham, han var paa Veie til at giennembores med sin Piil! Men Frygten for Barnets Sundhed, og Jver efter at redde det og trøste Moderen, fortrængte pludselig enhver anden Tanke. Han tog Drengen i sine Arme; den lille Hrolf frøs og græd. Med sine Rys
- —, — 19: Ansigt; jeg] = B; A: Ansigt igien; jeg
- 124, — 2-3: en fremmed tilfløret Qvinde] = B; A: et fremmed tilfløret Fruentimmer
- —, — 3-4: Skridt, og givet hende Haab om at hendes Søn engang skulde vorde] = B; A: Skridt, med det Haab at hendes Søn eengang vilde vorde
- —, — 5: Konen] = B; A: Qvinden
- —, — 11-12: med Taarer] = B; A: med grædende Taarer
- —, — 29: selsom] = B; A: besynderlig
- 125, — 1: saare] = B; A: saa
- —, — 5: Ragnvald og Hrane.] = B; A: Ragnvald Skiald kommer tilbage fra en liden Reise, og besøger Hrane.

Side 125, Linie 6-8: I al den Tid havde Ragnvald været borte, for at besøge sine Frænder i Jylland. | Da han kom] = B; A: I al den Tid, fra Helges Gravøl til nu, havde Ragnvald været borte. Aldrig saasnart havde han modtaget den prægtige Armring til Priis for Minnisangen, før han reiste bort, for at besøge sine Frænder i Jylland. Nogle meente, at det kun var et Paaflud, for at drage omkring til Jarler og Herfer i Landet, og lade sig see og beundre, som den herligste Sanger. Saameget er vist, at han kun stakket opholdt sig hos sine Ullinge, og i den Tid han var der, kiedede han sig, og var gnaven og kold. I Jylland opholdt han sig længe rundt omkring uagtet han, som indbildt Normand, bestandig holdt sig op over Gotherne, fortalte dem, at de egentlig ingen Gother vare; men stammede ned fra Jetterne; og at ikke Odin og Thor, men Utgardiloke eller Geiraud, Gudmund, var deres Gud; at han nu boede i Biarmeland, og sad i en Hule med lange pindsvinagtige stinkende Haarbørster; hvor de kun med Livsfare kunde besøge ham. — Denne Snak mishagede, især en gammel agtværdig Normand, som havde sat sig ned, her i Landet, og som for sit satte sædelige Væsen og sin mandige Kraft nød den største Ugtelse. Man beklagede sig for ham over Ragnvalds Raadhed, men han svarede vranten: Skulde de fornøstige Folk i ethvert Land svare for deres næsvise Knægtes Drengestreger, saa fik vi sandelig for meget at bestille! — Har I ikke ogsaa lapsede Jydepilte? og Ragnvald er jo en Jyde! han er født her. Hvad kan vi gjøre for, at han har tilbragt sin meste Tid i Norge; og forgabet sig paa en latterlig Maade i os. Dette kunde man ikke nægte, og altsaa lode de ham med Fred. — Skiondt nu det, Ragnvald saaledes sagde, altid skulde være Spøg, saa forstærkede kun denne Underfundighed Virkningen mere. Ragnvalds Spøg var i Grunden intet andet, end en Rægrime for hans onde Lune. Han var ikke meget vittig; han fik ikke gode Indsald af Munterhed, Begeistring, Overgivenhed, men han stak bestandig, som en Slange, bag Blomsterne, og brugte kun det spøgfulde Udseende, som et Skjold, der i Nødsfald kunde dække ham. Imidlertid var det dog eengang ved et Bryllup nær kommen ham dyrt at staae; thi da han ogsaa der, efter sin Sædvane, begyndte at stille paa Jyderne, forstod en firskaaeren Karl ham uret, og spurgte om han kiendte det skionne Qvad Ugirs Gæstebud, eller Lokesenne? Da nu Ragnvald med sit sædvanlige foragtelige Blik spurgte hvorfor? sagde Ungkarlen: Denne Loke var en ligesaadan huul, indbildsk og hovmodig Kæltring, som du. Men veed du hvad Aferne gjorde ved ham? De bandt ham til en Steen med hans egne Indvolde. Dette vilde nu være for haardt, og til lige for vidtløstigt med dig. Desuden skulde jeg næsten troe,

at du ingen Indvolbe har, men er huul inden i. Men siden du dog er kommen til Gæst, uden at Ollet har kunnet giøre dig lystig; saa maae vi see, at skænke saaledes for dig, at du bliver oprømt; og holder jeg det derfor bedst, at sætte dig her, hvor du har det fuldt op. — Med disse Ord tog han Ragnvald, og kastede ham paa Hovedet i Skarret, hvor han useilbarlig var druknet, hvis ikke de Andre vare sprungne til, og komne ham til Hielp.

Derimod havde han større Lykke og Anseelse andre Steder, især paa Kyften ved Hiarnø. Her blev han en Tidlang, for ret at see og opholde sig ved Hiarnes Grav, der laae paa en liden Holm en Fierdingvei fra Landet. Kæmperne og Jarlerne havde for Skik at spotte Hiarnes korte Herredømme og det ubetydelige Dvad, der havde giort ham til Konge. Da Frode den Fredegode var død, havde Folket elsket ham saa hoit, at hans Hirdmænd vare nødte til at skule hans Endeligt. De toge Indvoldene af hans Legem, saltede Liget, og kiorte det opreist omkring paa en Bogn, som om han endnu levede. Endelig, da Dødsfaldet rygtedes, blev det afgiort, at den skulde være Konge, som gjorde det bedste Dvad over Frode. Hiarne vandt Prisen ved følgende:

De Danske førte Drotten,
Den døde Frode.
Tree Aar i Landets Lunde
Paa Karm var Liget.
Hvor tungt for tappre Thegner
Sin Thor at miste.
Nu under aaben Himmel
Ham Hoi en favner!

Istedet for at tage Tingen, som den rimeligviis var, at Hiarne havde giort Kongen hiin Gravskrift, og siden som tapper Høvding vundet endeel af Jylland, indtil han atter faldt i Kamp mod Fridleif, holdt man sig heller til det forunderlige Sagn, at en Skiald havde arvet Riget, til Belønning for det korte Dvad. Kæmperne spottede denne Handlemaade, Bønderne roste den. De vare nu engang vante til at see Hiarnes store Steendyffe paa Den; de havde hort Frodes Liigsang fra Barndommen af; læst den udhuggen med mosbegroede Runer paa Gravstenen; og forbandt nu en heitidelig og ærbødig Følelse dermed, som de hverken kunde eller vilde forklare, og som de frygtede for at tabe ved for streng Undersøgelse. Hvor glade bleve de da ikke, ved at finde Medhold hos Ragnvald, som af Forsængelighed og Kiærlighed altid holdt med Almuen mod de Klogere, altid roste det Gamle for at nedsætte det Nye, og hyllede Beundring for det Forsvundne, for med saameget mere Fryd at kunne foragte det Nærværende.

Saaledes, sagde han, bør just en Grabsang være. Hvor meget æblere er ikke denne høitidelige Korthed, end Nutidens slappe Sladderagtighed. Her er ingen hyllede Følelser; det ligger i Tingen selv; de enkelte store Billeder: Heltens elskede Liig paa Karmen — de tappre Kæmpers Døvelse over at have mistet deres Thor, og endelig Høien under aaben Himmel. — Det er stort; høit! Hjarne har fortient at være Konge. Den, som med sliig Magt kan sammenholde sine Tanker og Forestillinger, er ogsaa istand til at sammenholde et heelt Folk.

Slige Taler stod han og holdt paa en stor Steen ved Stranden og Bønderne sammenstimlede og hørte ham med aabne Munde og med megen Andagt. — Troer ikke, vedblev han, uagtet Gøderne, (Ufernes ædelste Sønner) havde tilkiendt mig Ringen; (her hævede han sin Arm imod Himlen, og viste med det samme den i Solen blinkende Ring) troer ikke, at jeg sammenligner mig med den store Hjarne, denne ædle, herlige, længsthenfarne Skiald. Jeg stræber kun i Ydmyghed at nærme mig, at hæve mig til hans Lidsalders Genfold og Kraft, ved at modstride den bløde, sydlige Tænkemaade, og den nye Læres Ugudelighed.

Denne hovmodige Ydmyghed skattede Uerfarenheden høit, og Ragnvald fik Ord for at være en Mand af ægte gammelt Præg og Værdi.

Da han kom

Side 126, Linie 6: lidet] = B; A: lidet

— —, — 8: hendes Pande] = B; A: hendes hvælvede Pande

— —, — 15-16: nok for Ragnvald, Skulde og deres Venner til] = B; A: nok igien for Ragnvald, Skulde og deres Tilhængere, til

— —, — 28-29: til Høvding i] = B; A: til sin Lehnsmand i

— 127, — 3: saare] = B; A: overmaade

— —, — 4-5: forsikkrede, at] = B; A: forsikkrede med Taarer, at

— —, — 6: hans Ven. Ragnvald sagde: „Vi] = B; A: hans Ven. Jeg har altid høiagtet dine Landsgaver, sagde Graue; men det var dit fiendtlige, altfor bittere Sindelag imod Andre, som først opægede mig mod dig. Husker du hvor haardt du angreb den herlige gamle angelsaxiske Skiald Høsting? Jeg fandt det uværdigt for en ægte Bragis Søn, at giøre Ridviser over en stor Mand; og det var den Misfornøielse og Harm, jeg viste dig i Anledning af Høsting, som æggede dig til ogsaa at udgnyde din Bitterhed over mig. Men nu er det forbi! Nu er du god igien! Du gjør det første Skridt til Forsoning; og

ved de evige Guder — det havde jeg gjerne gjort, dersom jeg havde troet, at det kunde hjulpet. Men med hiin Tænkemaade kunde jeg ikke elske dig; og bedre, naar galt skal være, aabnbare Fiendskab, end hyklet Venfkap. — Deri har du Ret, sagde Ragnvald; jeg tilftaaer dig oprigtig denne Feil, og fortryder den. Det var andre onde Mennesker, fom ophidsede mig og beloi dig. Skam den, der sætter Splid imellem to Vædlinge. — Derfor er man ædel, min Ragnvald, sagde Hrane venligt, fordi man ikke lader sig fordærve af de Slette. Lad os ikke indblande Fremmede; ikke give Fraværende Skylden. — Du har Ret, sagde Ragnvald, vi

- Side 127, Linie 7: hiin] = B; A: denne
 — —, — 8: Hrane. „Vi ville] = B; A: Hrane; veed du hvad? Vaaren staaer i sin skionnefte Vært; vi ville
 — —, — 10: fom ærlige] = B; A: fom to ærlige
 — —, — 12: Hrane, „paf den] = B; A: Hrane, og sprang fom et Barn af Glæde; — kiære Moder! paf mig den
 — —, — 13-14: den brune Dunk med Mundgodt.] = B; A: den glatte brune Dunk med Gammeløl.
 — —, — 15: Ragnvald. Vi] = B; A: Ragnvald, min Broder og Medfiald. Vi
 — —, — 16: paa ham.“ — Moderen] = B; A: paa ham. Altting er nu godt imellem os. Al Skylden var dog heller ikke paa hans Side. Skialdene ere et hidfigt Folk; og naar der forst er falden en Gnist, tænder den let; men nu er Bredes-Iden flukt, og kun Venfkapfbluen brænder. — Moderen
 — —, — 16-17: et giennemborende Blik] = B; A: et koldt giennemtrængende Blik
 — —, — 19-20: Die.“ — „Moder!“ sagde Hrane, „vær ikke] = B; A: Die. Paa hans Pande lurder der et hemmeligt Anflag, jeg frygter for, han forraader dig. Du er altfor godtroende, for hæftig. Naar vil du dog engang blive kold, findig og fornuftig? — Fornuftig vil jeg gjerne være, svarede Hrane, men kold bliver jeg forst, naar jeg ophører at være Skiald; det vil fige, naar jeg ophører at leve. Giv mig Maden med, Moder, og vær ikke
 — —, — 24: Hrane leende, og bandt fit] = B; A: Hrane, og bandt lystig fit
 — —, — 25-26: Hrane kyssede hende, og sagde] = B; A: Hrane tog hende i sine Arme, kyssede hendes Haand og Mund, sagde
 — —, — 27: igjen.“ Moderen] = B; A: igjen! — og gif bort, Arm i Arm med Ragnvald. Moderen
 — —, — 28: bekymret] = B; A: med Taarer
 — —, — 29: han dreiede] = B; A: han, kyssende paa Fingeren ad hende, dreiede

Side 127, Linie 30-31: i Huset. | I Skovhytten dækkede] = B; A: i Huset igjen. —

Attende Kapitel.

Hvad der tildrog sig i Skovhuset.

I Skovhuset dækkede

- —, — 32: Skialde fornoiede] = B; A: Skialde gif udenfor, og fornoiede
- 128, — 6-7: Foraarsdag." | Derpaa] = B; A: Foraarsdag. Det maa vel ogsaa være engang imellem.
Derpaa
- —, — 7 og 8: sig] = B; A: dem
- —, — 9: Drik] = B; A: Bæger
- —, — 11-12: de forhen skrevne Ord, som man troede udslattede, tydeligt igjen. Alt] = B; A: de gamle forhen skrevne Ord tydeligt igjen, som man troede udslattede. Alt
- —, — 13: beskedden. Talen] = B; A: beskedden og eftergiven. Talen
- —, — 18: Bragi. Du betiener] = B; A: Bragi. Dine Sange have ikke det Oldtidspræg, som i Begyndelsen. Du betiener
- —, — 19-20: Riim. Hvi forkaster du vore gamle Sange, vore Riimbogstaver?" — Hrane: „Disse] = B; A: Riim, istedet for de mandhaftige Riimbogstaver; skriver lange Linier, der have mere slapt end de korte; og lader dine Helte snakke for megen Wiisdom. Det er dog en Feil! En Synken fra det rette Maal! Det kan du aldrig nægte. Og om jeg maaskee i mine Sange er mere raa og stobende, saa seer man dog i dem en Stræben efter at nærme mig Oldtidens herlige Lyd. — Hrane svarede: Jeg snyder ikke for at nærme mig nogen Lyd, men for at udtrykke den Lyd, jeg har. Naturen og de Følelser, Aserne have lagt i mit Hjerte, ere mine Veiledere, ikke enkelt Mands Ord. Ungdommen begynder med at efterligne, og ofte klinger just det Skurrende diervt i et uvant Dre. Hvo som ikke forstaaer sig paa Vinen, troer at den er kraftigst, medens den giærer. Det brusende Skum kildrer Tungen; til at smage den klare Druesaft horer en ædlere Sands. Jeg har ikke meer den første blinde Kiærlighed for ethvert gammelt Ord, blot fordi det er gammelt og fædrelandsk. Jeg elsker det først for den Virkning det gjør paa min Siæl; ikke min Siæl fordi den er istand til at modtage en nordisk Virkning. Jeg forbinder det Gode og Skionne med mit eget Væsen. Men jeg maae gaae ud fra mit eget Liv; uden det er jeg et Intet. Skipperen kan vel drage omkring, og berige sig i fremmed Land; men har han intet godt Stib at forlade sig paa, med stærkhaget Anker og evige mægtige Seil, saa hjælper al fremmed Rigdom ham lidet, og han gjør en maadelig Seilads. — Men jeg sætter Kraft over Kunst,

sagde Ragnvald. — Kraft, svarede Hrane, er Gudernes Kunst, og Kunst er Menneskets Kraft. Guderne give os vore Gver, og vi udvikle dem. — Ragnvald sagde: Tapperhed, Foragt for Døden og Selvstændighed er det høieste for en Helt. Det skal Skialden synge. Hrane svarede: det at være Helt er ikke det høieste for et Menneske; og Skialden skal være saa tapper, at han vover at synge hvad han vil; ellers har han selv ingen Selvstændighed. Ragnvald: Naar han har hævet os til høie Ideer, maa han ikke selv igjen drage os ned til smaae. Hrane: Naturens Rige er intet Smaat og Stort; hver Ting er god i sit Slags, naar den er, hvad den skal være; saaledes og i Kunsten. Hvo vil foreskrive den fri Mand Love for sine billige Tanker og Følelser? Gives der en mere plump og fornærmelig Herskesynge, end den at ville bestemme Menneskets Hierte, hvad det skal føle og ikke føle? Gives der noget Ukiærligere og Skiævere, end at afstikke Skialdekunstens Grændser efter sine egne snevre Tilbøieligheder, og at agte et andet Væsen, blot for saavidt som man finder sig selv i ham eller ikke? For at nære os blot selv behøve vi hverken at høre eller see. Disse Sandser har Alfader givet, for at vi kunne tilegne og forstaaeliggiøre os det, som er udenfor os. Jo mere Verdensvæsen jeg kan optage i mit, desmere er jeg en Verdensaand. Ingen enkelt Gienstand, ingen enkelt Dyd, den være nok saa stor, kan udelukkende tilegne sig min Dpmærksomhed. Min Siæl er aaben for alt Smukt. Jeg beundrer Ornens og Fluens Binger; Menneskets og Bæverens Forstand. Alfader har skabt det alt viseligen; og ved at erkiende den evige Viisdom og den høie Skionhed i det Smaae, som i det Store, føler jeg mig først selv viis og skion. Derfor er ingen Gienstand min Harpe for ringe, intet Forhold min Dpmærksomhed for ubetydeligt, og jeg foragter intet andet i Verden, end den menneskelige Hovmod, som i sine gyldne egenkiærlige Lænker bilder sig ind, at dens Smaahed er Storhed, at den overskuer Verden, skiondt den er starblind, og aander Livet i høitidelige Mandedræt, skiondt den er trangbrystet. Ragnvald: En dansk Skiald skal vedligeholde Nordens gamle Lære og Tænkemaade, ikke være en smidig Talsmand for det Nye. — Hrane: Ogsaa det Gamle var en Tid nyt. Uden Nyt, intet Liv. Hvad der engang har været, kommer aldrig aldeles saaledes tilbage igjen. Ragnvald: Han skal ikke snakke Viisdom! — Hrane: Han skal heller ikke lege med plumpe Trædukker, hvis latterlige Lumlen og Huggen med Hovederne skal betynde Krig og Død. Tale maa han dog vel? Hvad kan han andet? Hvad der foregaaer i Menneskets Hierte skal han siunge. — Men, sagde Ragnvald — saa bør han dog i det mindste holde sig til det gamle Sprog; og ingen Forandringer gjøre. — Alting forandrer sig, sagde Hrane, hvi skulde da Spro-

get ikke giøre det? Hvad vinde vi ved den evige Stilstand? Forandringen giver Anledning til nye Tanker, Bendinger, Billeder; det maa Skialden søge. Det, indtil de ubetydeligste Udtryk aldeles bestemte Sprog, er dødt; i et saadant blomstrer intet meer. Aldeles giøre BOLD paa Sproget kan kun en Fremmed, eller en keithaandet Fusser; den der lever, tænker og føler modent og kraftigt i sit Sprog, bringer det videre; og de Smaafrigheder han tager sig, og de Egenheder han har, bidrage kun til at give hans Sang sit Udtryk og sit Særkende, ligesom Trækene i det menneskelige Ansigt. Ragnvald: Hvi forkaster du vore gamle Sangarter, vore Riimbogstaver? — Hrane: Fordi de i Grunden intet due, fordi der paa den Maade lidet lader sig sige. Disse

Side 128, Linie 21: Jistapper] = B; A: Jisstumper

— —, — 24-26: men i det Hele taget duer det ikke." — „Ei, ei!" sagde Ragnvald, „nuomstunder] = B; A: men til noget Stort, der skal udtrykke Liv og Handling, due de ei. — Det var meget, sagde Ragnvald smilende. Nuomstunder

— —, — 26-27: død," svarede Hrane leende, „nu] = B; A: død for længe siden, svarede Hrane, nu

— —, — 28-30: Høne. Skialden bør stedse kæmpe for Natur og Sandhed, forbinde Kraft med Wiisdom. Han maa hverken være Jette eller Dverg." — „Han skal] = B; A: Høne. Du vil have mig saaledes! Munkene fra Romerland, som uafslædig synge bedrovelige Bonner til den usynlige Us, og bede ham ivrigt om at miste Livet igien; som foragte Skaberens i hvad de see, og beundre ham for hvad de ikke vide: disse Sværmere vilde vist kalde min Sang vederstyggelig af en ganske anden Grund, fordi den var dem meget for diært. Skialden maae altid, i enhver Tidssalder, kæmpe for Natur og Sandhed. Han maa i sit Digt søge at forbinde Kraft med Wiisdom, Billed med Tanke; Handling med Grundsætning. Han maa hverken lade sig forlede til at blive en plump Jette, eller en latterlig Dverg. — Han skal

— —, — 31: spurgte] = B; A: sagde

— —, — 32, til Side 129, Linie 1: være Menneske," sagde Hrane. | „Dg naar] = B; A: være, hvad han er, sagde Hrane: Menneske; han skal med Forstand og Fromhed udvikle hvad der er nedlagt i ham; skue det Mærkværdige uden for ham og tolke det til Bederqvægelse for sine Stalbrødre i Livet, og ikke lade sig skævt hendirge af nogen Udsvævelse. Fremstille skal han Lidenskaben med friske Farver, men ikke hylde den.

Dg naar

— 129, — 1-2: Tænkemaade!" raabte Ragnvald. „Vent aldrig] = B; A: Tænkemaade, sagde Ragnvald. Kun for at lade dig

- lægge dit hele smaalige Sind for Dagen har jeg ladet dig tale ud. Vent du aldrig
- Side 129, Linie 5: og tvivler] = B; A: og aldeles tvivler
- —, — 7: Gimle," — „Dg kun] = B; A: Gimle. — Men du troer ikke paa Thor, paa Odin, paa Vidar, paa Freier! Du betragter dem kun, som ryggesløse Billeder, ikke som evige, virkelige Væsener, der have deres Borge over Regnbuen, over Stierne. — Alfader er allevegne, sagde Hrane, han agter intet over eller under! — Dg kun
- —, — 8: Billed] = B; A: Begreb
- —, — 8-9: Hrane med Eftertryk, „jeg troer ogsaa, at Vagnhofte er til, den vilde] = B; A: Hrane: jeg troer ogsaa paa Vagnhofte, den vilde
- —, — 10: giennem] = B; A: igiennem
- —, — 11: Sværd." — „Det er] = B; A: Sværd, og deels tilintetgjort, deels sporer Kræfterne. — Det er
- —, — 14-15: men hende, som Skialden i sin Nidvise omtaler ved] = B; A: men saadan som Skialden i sin Nidvise maler hende ved
- —, — 17: ved] = B; A: med
- —, — 17-18: nordisk Uerbarhed med Lefsen] = B; A: nordisk Sædelighed, med din Lefsen
- —, — 25: hylle Fromhed] = B; A: hylle udvortes Fromhed
- —, — 27: Hrane, i det] = B; A: Hrane med Taarer i de sunklende Dine, i det
- —, — 29-30: flere Ord." | Trællen] = B; A: flere Ord. Ord ere for Mennesker, Hug og Slag for Dyr. Din Aand er lukket for Tanke, dit Hjerte for Menneskefølelse, din Sjæl for Billighed! Drag dit Sværd, Niding; og giv mig mit Banesaar paa eengang, hvis du mægter det. Jeg kan ikke længer udholde dine giftige Slangestik.
- Trællen
- —, — 31: silde. Forsærdet] = B; A: silde ind. Forsærdet
- —, — 32: Hrane [svømmede i] = B; A: Hrane laae svømmende i
- 130, — 1: tørrede sit] = B; A; tørte skælvende sit
- —, — 2: Koldsindighed: „Han] = B; A: Koldsindighed, men saa bleg som et Liig: Han
- —, — 3-4: Hrane. „Bær] = B; A: Hrane mat; det var min Skyld. Bær
- —, — 6-7: ham; Ragnvald aabnede sagte Døren, og sneg sig bort] = B; A: ham; imidlertid aabnede Ragnvald sagte Døren og sneg sig hurtig bort
- —, — 8: **Attende]** = B; A: **Nittende**
- —, — 9: **Død.]** = B; A: **Endeligt.**

- Side 130, Linie 10: Granes Forældre] = B; A: Granes gamle Forældre
- —, — 12: Faderen forandret] = B; A: Faderen reent forandret
- —, — 13: mod Sønnen; der] = B; A: mod sin Son; der
- —, — 16-18: til Mod og Glæde. Men Sigurd var et af disse legemskraftige Mennesker uden megen Aand. Naturens] = B; A: til Dyd, Kraft og Glæde; som kunde levendegjøre de forsvundne og give et Fremstyn i de kommende Tider, udtrykke Elskov og Had, Kiærlighed til Fædrelandet, Kundskab om Mennesket, Gudsfrugt og Alfsky for det Onde. Men Sigurd var en af disse mørke Siæle uden andre Videnskaber end Uergierighedens. Hverken Sandselighed eller Forsængelighed havde noget Herredomme over ham. Han havde altsaa ingen slige Fiender at bestride. Mod besad han i høi Grad; det behøvede ei at opflammes. Derimod nød hans Hierte heller ingen af de mildere, sødere Livets Glæder. Hans faste Bryst kiendte lidet til Skrobelighedens Bakken, men det luede heller aldrig med høi hellig Ild. Naturens
- —, — 25: Mand, og] = B; A: Mand paa Jorden, og
- 131, — 2: Sigurd for] = B; A: Sigurd i høi Grad for
- —, — 3: Unglinger] = B; A: Unglinge
- —, — 20: og Hykleri. Men] = B; A: og dumme Streger. Men
- —, — 21: Gief] = B; A: Nar
- 132, — 4: kun beskæftiget med sin] = B; A: kun betænkt paa sin
- —, — 6-7: at glemme alt Andet, end hans Frelse. De skyndte sig kun] = B; A: at sætte ethvert andet Spørgsmaal, enhver anden Forestilling tilside. De skyndte dem kun
- —, — 8: Urter, og] = B; A: Urter i en Morter og
- —, — 11: Nu] = B; A: Da
- —, — 13: Omstændigheder, sukke] = B; A: Omstændigheder; (thi i Forvirringen havde han selv glemt det) sukke
- —, — 17: farligt." Den gamle] = B; A: farligt. — Man troer gjerne hvad man onsker; jo mindre Sandsynligheden er, jo mere affrækkes man fra at tvivle. Den gamle
- —, — 20: ham] = B; A: Grane
- —, — 22: ginge tause] = B; A: ginge ængstelig tause
- —, — 23: sig paa] = B; A: sig hos dem paa
- —, — 25: Ansigt, sukke] = B; A: Ansigt, med nedrullende Taarer, sukke
- —, — 31-32: falde. — „Slipper] = B; A: falde paa Gulvet. — Slipper
- 133, — 1: allerede vis] = B; A: allerede saa vis
- —, — 3: igien, vedblev han: „Ik, skionne Gyrstinde! til-

- giv] = B; A: igien: Af skionne Gyrtinde — vedblev han — tilgiv
- Side 133, Linie 5: Indbildning? Hvad] = B; A: Indbildning? Ulyksalige Ungerfvend? Hvad
- —, — 6: imod? — „Tilgiv en saaret Mand,“ sagde] = B; A: imod? Hvad Ret har du til at klage over mig? — Tilgiv en saaret Skrantning, sagde
- —, — 7: Hrane, „som] = B; A: Hrane rørt, som
- —, — 7-8: sine Feberdrømme! Indbildningen arbejder i] = B; A: sine egne Feberdrømme. Indbildningskraften arbejder endnu længe i
- —, — 9: Forstand] = B; A: Fornuft
- —, — 13: dit Hierte] = B; A: dit gode Hierte
- —, — 15-16: plukke Markblomster] = B; A: plukke smaae Markblomster
- —, — 23: men ikke] = B; A: men de ere ikke
- —, — 24: saa skionne og ædle, som] = B; A: saa smukke og saa dydige, som
- —, — 24-25: vildt, Hrane!“ bad Urså. — Hrane] = B; A: vildt, kiære Hrane, sagde Urså; fat dig: Hvorledes er det? Hrane
- —, — 27: Saar dybt] = B; A: Saar meget dybt
- —, — 28: have] = B; A: har
- 134, — 7-8: gode Forældre] = B; A: gode, kiærlige Forældre
- —, — 8: hugprud] = B; A: ædel
- —, — 9-10: øve Skialdekunsten — var] = B; A: øve den hellige Skialdekunst: var
- —, — 10-11: Ulyksalighed? Jeg har elsket en ædel Dvinde, den fagreste] = B; A: Ulyksalighed? Norden er vel et koldt Land; men Vinteren styrker. I Sydens fede Sumper, hvor Græsset groer Bonden over Hovedet, hersker pestagtige Syger; men hvor Planterne hungre, trives Menneskets Bryst. Heller ikke viger den danske Tunge i Sødhed og Kraft noget fremmed Sprog paa Jorden. Jeg har elsket en deilig Dvinde; den æbleste, fagreste
- —, — 18: druffet] = B; A: druffen
- —, — 23: Sæhrimmer] = B; A: Sæhrimmer
- —, — 27: jeg; og] = B; A: jeg vist; og
- —, — 29: skulle] = B; A: skal
- —, — 30: siunge ved] = B; A: siunge for end ufødte Dvinge ved
- —, — 31: han tilbage] = B; A: han mat tilbage
- 135, — 12: Dine. Det er Urså. Hendes] = B; A: Dine, som hun stirrer ned med. Det er Urså! See, hvor hendes
- —, — 25: vaie] = B; A: svæve
- —, — 28: tørrede] = B; A: tørte

- Side 136, Linie 5: han] = B; A: Baldur
 — —, — 6: med langt] = B; A: med et langt
 — —, — 7-8: hans Ansig] = B; A: hans blege Ansig
 — —, — 12: Rosenbusken] = B; A: Rosenqvisten
 — —, — 13: om] = B; A: over
 — —, — 18: Rastronds] = B; A: Misundelsens
 — —, — 22: Bølgerne, giennem Stormen, giennem Nattergalens] = B; A: Bølgerne! Giennem Nattergalens
 — —, — 23: funkle] = B; A: blusse
 — —, — 31: gif ind] = B; A: gif begge ind
 — 137, — 5: spillede selv Harpe, men var saa blysom, at] = B; A: spillede vel paa Harpe, men var saa undseelig, at
 — —, — 7: bedet derom. Men neppe saae hun nu Harpen] = B; A: bedet hende. Neppe saae hun Harpen
 — —, — 11-12: Harpen, saa at] = B; A: Harpen paa saa rørende en Maade, at
 — —, — 13: Fingre] = B; A: Fingerender
 — —, — 14: Haand] = B; A: Fingre
 — —, — 22: ikke. J] = B; A: ikke. Hendes Følelser vare udtømte, hendes Taarefilder udtørrede. J
 — —, — 26: dette tankeløse] = B; A: dette stille tankeløse
 — 138, — 1-2: Knæe, anraabte] = B; A: Knæe, og anraabte
 — —, — 4: **Nittende]** = B; A: **Tyvende**
 — —, — 5: lønner] = B; A: belønner
 — —, — 6: Høi flere] = B; A: Høi i flere
 — —, — 10: Menneffelivets] = B; A: Menneffelivet
 — —, — 11-12: hilft de blaae og røde Knopper] = B; A: hilft Violerne og de røde Blomsterknopper
 — —, — 14: Tab] = B; A: Fraværelse
 — —, — 15: det] = B; A: den
 — —, — 18: hang under] = B; A: hang sig under
 — —, — 21: bygget sin Rede i et Træ i Nærheden, der] = B; A: byggt sin Rede i det Birketræ, som Urfa havde ladet henflytte til Høiens Fod, og der
 — —, — 22: sin Stemme] = B; A: sin Klagestemme
 — —, — —: sin Længsel] = B; A: sin svulmende Længsel
 — 139, — 3: Sag] = B; A: Sorg
 — —, — 8-9: Venner. ! Den Eneste, der viste Tilfredshed] = B; A: Venner. Og det var naturligt; thi han havde aldrig gjort Nogen Fortræd, men Mange Glæde; og var kun undertiden bruset utaalmodig op over den Fortræd hans Fiender gjorde ham.
 Den Eneste, der viste Ragnvald Tilfredshed
 — —, — 11: Elskov] = B; A: Venlighed
 — —, — 14: sine blyfærdigt ned tværtimod Sædvane] = B; A: sine sagtmodigt og blyfærdigt ned, tværtimod hendes Sædvane

- Side 139, Linie 17: En lummer Hundedagsaften] = B; A: En Hundedagsaften
- —, — 17-18: Skoven. Hvide] = B; A: Skoven; det havde været en meget brændende Dag, og var endnu saare lummert. Hvide
- —. — 19: Mnggesværme opførte luftige Dandsse, de sorte] = B; A: Mngsværme opførte hist og her luftige Dandsse, saa man hvert Dieblif maatte slaae til dem med Hænderne, for ei at sluge dem ned i sine Lunger. De sorte
- —, — 20: fra det Gronne, og] = B; A: fra Græffet, og
- —, — 21-22: En Mængde Lovetandsvæxter fandtes i] = B; A: En stor Mængde Lovetandsvæxter stode omkring i
- —, — 23: nu med] = B; A: nu bedækkede med
- —, — 25: et Sted] = B; A: et skiont Sted
- —, — 26: fiddet; da] = B; A: fiddet, skuet og grundet; da
- —, — 27-28: strax maatte reise sig. | Træt] = B; A: strax igien maatte reise sig, og forlade Stedet.
- Træt
- 140, — 3: det kolige] = B; A: det stille, kolige
- —, — 4: hvor glad] = B; A: hvor forundret og glad
- —, — 5-6: sig, hendes] = B; A: sig, thi hendes
- —, — 15: Dieblaag] = B; A: Silkevielaag
- —, — 32, til Side 141, Linie 1: Biælker. Endnu er du Herfferinde; naar han vaagner, er han Herffer." Hun saae] = B; A: Biælker. Var det ikke bedre, at dette Gulv slugte ham? Saa var du vis paa hans Laushed. — Ragnvald laae i en dyb Sovn. — Endnu er du Herfferinde — vedblev Skulde; saasnart han vaagner, er han Herffer. Thi om han end ikke forraader dig, har han ikke Evne dertil, naar han vil? — Er ikke din Villie afhængig af hans? — Sy, ingen Lænker. Havets Bolger laade sig ikke binde; ligesaa lidet mit Hierte. Min Siæl hader enhver Tanke om Forpligtelser og Evang. — Hun saae
- 141, — 1-2: Forstrækkelsen] = B; A: Forstrækkelse
- —, — 15: Ragnvald] = B; A: Han
- —, — 23: det havde ikke kunnet være anderledes, og at hun] = B; A: det kunde ikke andet være, og hun
- 142, — 4: plantet. Der] = B; A: plantet i Fior. Der
- —, — 6: vare eengang gangne en Dimvei] = B; A: vare et Par Morgener gangne en stor Dimvei
- —, — 7: sig ved Stranden paa en af] = B; A: sig ned ved Stranden, paa en stor af
- —, — 14: Gimles] = B; A: Evighedens
- —, — 16: Stund] = B; A: Dieblif
- —, — —: Fiender. Det] = B; A: Fiender med et saligt Smil. Det
- —, — 25: først, det] = B; A: først, at det

- Side 142, Linie 26-27: de, det] = B; A: de, at det
 — —, — 27: vilde [springe] = B; A: vilde strax springe
 — —, — 28: han bevægede] = B; A: han maatte være svøm-
 met langt, bevægede
 — —, — 30: han reddede] = B; A: han strax reddede
 — —, — 31: strax] = B; A: allerede
 — 143, — 1: paa en stor Steen, for at tage Svømmeren ret]
 = B; A: paa den store Steen, for at tage alting ret
 — —, — 2: en skummende] = B; A: en stor hvidskummende
 — —, — 3: Liig fra] = B; A: Liig med en overordentlig
 Fart fra
 — —, — 4-5: tilbage, som om den vilde vasse] = B; A: til-
 bage, at vasse
 — —, — 5: den] = B; A: det
 — —, — 12: tilfreds, og] = B; A: tilfreds med Hovedet, og
 — —, — 17: Ravn] = B; A: Heire
 — —, — 19-20: ærlig Kæmpe] = B; A: ærlig gammel Kæmpe
 — —, — 20: som jeg er] = B; A: som du er
 — —, — 23: maatte Sigurd] = B; A: maatte den gamle
 Sigurd
 — 144, — 1: **Tyvende]** = B; A: **Get og tyvende**
 — —, — 2: **faldes]** = B; A: **falder**
 — 145, — 9-10: stode hinanden saa nær, at Groar kunde see
 Grokur og de danske] = B; A: stode for hinanden saaledes, at
 man kunde see det Hvide i Dinene, og Groar opdagede Grokur,
 og adskillige af de danske
 — —, — 11: Kæffe, sagde han: „Det smerter mig, at] = B;
 A: Kæffe, græd han og sagde: Det gjør mig ondt at
 — —, — 12: Fædrelandet,“ sendte] = B; A: Fædrelandet.
 Men hvad hjælper det at klage? Sendte
 — —, — 14: ham. Udils] = B; A: ham i begge Hæres
 Raahor. — Udils
 — —, — 15: Vilkaar, traadte frem. Da] = B; A: Vilkaar,
 tog imod Forslaget, og traadte frem for Groar. Da
 — —, — 16: vinde Land] = B; A: vinde dette Land
 — —, — 17: tugte; thi] = B; A: tugte os; thi
 — —, — 17-18: jeg har Intet forbrudt mod] = B; A: jeg
 veed intet hvormed Danmark eller jeg have forbrudt os mod
 — —, — 24-25: af Erfaring veed, at disse Udskillelser af Landene
 ere Marsag til Tvedragt, og tære Landenes Marv] = B; A: af
 Erfarenhed veed, at disse Smaaskilsmisser af Landene er Marsag
 til al den indvortes blodige Tvedragt, og fortærer Rigets Marv
 — —, — 27-28: trodsede.“ — Udils] = B; A: trodsede og
 opførte sig hos sin Morbroder heel maadeligt. — Udils
 — —, — 29: hindre] = B; A: forhindre
 — 146, — 3: for, end] = B; A: for dig at gjøre, end
 — —, — 20: lade] = B; A: lader

- Side 146, Linie 22: Forslag] = B; A: Tilbud
 — —, — 25: Ord? Lad] = B; A: Ord, de nytte dog intet.
 Lad
 — —, — 25-26: i Luur, lad dem slaae Kreds] = B; A: i
 Ludrene. Lader dem slaae en Kreds
 — —, — 29-30: sidste gode Mindelse i] = B; A: sidste Mindelse
 af Dyden i
 — 147, — 3: onsker at] = B; A: onsker inderligt at
 — —, — 7: Efter at alle Vilkaar vare bestemte] = B; A:
 Efterat nu altsaa alle Vilkaar vare afgjorte og bestemte
 — —, — 12: i Ringbrunnierne.] = B; A: i de ringede Brunner.
 — —, — 13: dobbelt saa hurtige] = B; A: dobbelt hurtige
 — 148, — 4: tomret, bonet] = B; A: tomret og bonet
 — 149, — 10: dens] = B; A: sin
 — —, — 26: Sig ud til Jsefiord] = B; A: Sig over Jse-
 fiord
 — 150, — 4: saare] = B; A: overmaade
 — —, — 7: sine] = B; A: hendes
 — —, — 14: blev hjertegreben af] = B; A: blev ganske ind-
 taget af
 — —, — 17: J. Efter] = B; A: J vist. Efter
 — —, — 18: Leirekonge] = B; A: Overkonge
 — —, — —: i Høisædet, da] = B; A: i sit Høisæde, da
 — —, — 25: vel Freias] = B; A: vel den evige Freias
 — 151, — 1: hilset] = B; A: erkiendt
 — —, — 5: Høi] = B; A: Grav

Side 153: *Hrolf Krake* er forfattet i 1827-1828; den 13de October 1827 forelæste Oehl. de to første Sange i Studenterforeningen, og i Februar 1828 var han „beskjæftiget med Slutningen“ (see *Kjøbenhavnsposten* for 1828, Nr. 43, Side 170). Digtet udkom første Gang (A) i November 1828 baade særskilt: *Hrolf Krake et Heltedigt af Oehl.*, og som første Deel af Oehl.s nye poetiske Skrifter, I—III, 1828-1829; anden Gang (B) i *Digterværker af Oehl.*, VIII, 1837; tredie Gang (C) i *Oehl.s Digterværker*, III, 1845, og fjerde Gang (D) særskilt: *Hrolf Krake. Et Heltedigt af A. Oehl. 1847.* B, C og D have Side 227, efter Linie 3, hvormed 6te Sang ender, et Indskud af 96 Verslinier, der ikke er optaget i nærværende Udgave. I A findes efter et Tilegnelsesdigt

Til Kongen, der er indført i Oehl.s Digte, III, 1860, Side 138-140, følgende

Fortale.

Dette Digt, der, som Sagn betragtet, er en Fortsættelse af Historien om Helge, fremtræder her i poetisk Selvstændighed. I Helge bragte mig de romantiske, fra hinanden i Tid og Rum hyppigt adskilte Begivenheder til at udmale disse i en Række af Billeder, i Viser, hvortil Romancetonen forekom mig den meest passende, indtil den tragiske Catastrophe med Yrsa fordrede en Tragødie. Fortællingen om Hrolf og hans Kæmper har en ganske anden Character, end Helges Eventyr. Disse tiltale fornemmelig Phantasien; Hrolfs egne Bedrifter indeholde aldeles intet Eventyrligt og Overnaturligt, det Skionne deri er netop det Naturlige: Grundringen om en Mand, langt hævet over sin Tid, der tildrog sig lignende Mander, virkede til Fædrelandets og Tidsalderens Forædling, men maatte bukke under for Dm-givningens Barbari, uden at komme til Maalet. Denne tragiske Character har egentlig enhver stor Mennekevirkning til enhver Tid, da al mennekelig Handling er Stykkeværk, som Tingenes Gienstridighed bekæmper, og Døden overrumpler. Saaledes bliver Hrolfs Død da symbolisk og ægte tragisk, det vil sige skion i sin Ulykke, fordi vi see, at han har virket betydeligt for Efterverden, lagt en Grundsteen med til den store Bygning, og steg, i det han sank. Min store Forgænger Ewald folte dette, og Hrolfs Død begejstrede ham til et Sørgespil, som, skiondt Digteren alt for meget fiernede sig fra den Tids Mand, han vilde fremstille, stedse vil beholde sit Værd, som et Product af Genie og af et ædeltsøgende Hierte. Uden Tvivl har Ewald i sin Rolf Krage givet de bedste Prover paa sit dramatiske Talent, skiondt Balders Død og Fiskerne, Værker fra en modnere Periode, da han var Mester over Sproget, glimre med større Iyriske Skionheder. Om nu altsaa end Catastrophen af

Hrolfs Historie kunde give Stof til en Tragodie, der vilde vinde ved at trænge meer ind i Heltetidens Aand, saa vovede jeg dog ikke at skrive et saadant Drama efter Gwalds Rolf, fordi jeg følte, at han uagtet Alt, hvad der kunde indvendes, havde gjort fyldest for Hovedsagen, og i skionne dramatiske Situationer rørt os til Ekraft og Medlidenhed for sine Helte. Derimod forekom hele Hrolfs Historie mig aldeles at egne sig til et Epos; ja selv Catastrophen, tyktes mig, maatte vinde ved at træde i sin store Forbindelse med det Foregaaende. Tænke vi os nu ved et Epos et Digt, som i Aand og Bæsen ligner de homeriske Digte, saa finde vi, at Epos og Tragodie have meget tilfælles. Thi de homeriske Digtes Skionheder bestaae ikke i en Mængde selsomme Begivenheder, der afløse hinanden, og beskæftige den studsende Phantasie (hvilket ogsaa til sin Tid kan være godt), men i en fuldstændig, idealt Skildring af en vis Tidsalder, visse Nationer med deres Religion, Sæder og Skikke, og i en fuldstændig Skildring af visse udmærkede Menneskers Handlinger, hvorved de tilkiendegive deres Character og Sindelag, og sætte Læsernes Sjæleevner i fleersidig Virksomhed. Ogsaa Hrolfs Bedrifter, troede jeg, vilde vinde ved at fremstilles paa denne Maade. Indblandingen af det Overnaturlige som Maskineri troede jeg derimod ikke at burde bruge i en Skildring af moralske Handlinger, da det kun vilde forvandet mine Helte til Marionetter. I de homeriske Digte, hvor Hovedsagen fornemmelig gaaer ud paa at skildre det skionne Udvoortes i alle Forhold, er det en anden Sag; der er det ret, at ogsaa de usynlige Naturkræfter faae menneskelige Skikkelser; der indblande sig de mythiske Fabler med Gude. Men en Digter skal ikke ængstelig copiere en anden i alle Egenheder; Homers evige Digteraand bør gaae ind i vor, og begeistre os til selv frit at bevæge os med naturlig Selvstændighed. I Helge passede sig overalt Indblandningen af det Overnaturlige, i Hrolf Krake kun episodisk. Thi at et Digt, som skildrer Nordens Oldtidshelte, ikke kunde undvære nordisk Mythologie og Dvertro, forstaaer sig selv; og der gaves altid Anledning

nok til flige Skildringer som Virkninger af de Handlendes egne Forestillinger. I det nu Iliaden og Odysseen foresvævede mig som Værker, der vare meest episke (hvor meget end andre Digte siden have glimret, og undertiden overstraalet hine, med prægtige Malerier og Iyriske Udbrud); i det jeg solte, at Epopeens Hovedsag bestaaer i at fremstille udmærkede Mennesker i en Forbindelse af Handlinger og i Fremstillingen af en Omgivning, som ligger uden for Tragødiens Form: saa blev det mig tillige vigtigt, at istemme den ægte episke Tone, der roligt og barnligt fortæller alt det Lidenskabelige, selv uden Lidenskab, alt det Store og Herlige uden Ophævelse, og som uden Anstrengelse rører Hjertet med sin Genfold. Men saa herligt som nu end Hexametret angiver denne Tone, saa heldigt som vi finde det benyttet i det i mine Tanker meest episke nyere Digt, Goethes Hermann og Dorothea, saa vægrede min Tølelse sig dog ved at bruge det her, da det stærke nationale Præg, der er paa-trykt vore gamle nordiske Sagn, vilde svækkes, naar Digteren sang i en Tone, der bestandig mindte om et fremmed Digt, og let kunde forføre ham til videre Efterligning. Men nu vare gode Raad dyre. Der blev jo tilsyneladende ikke Andet tilbage, end at bruge det rimede Vers, der vilde give Digtet en Iyrisk Character, og som ved at slippe sin Vise-Kortheit og modtage den episke Vidtløftighed tilsidst vilde vorde slæbende og trættende. Af denne Forlegenhed hjalp jeg mig saa godt, jeg kunde. Jeg antog, at Tonen i de danske Kæmpeviser var den bedste Grundtone for min Melodie. Have ikke Rhapsoder sunget Viser for Homeriderne, og have disse ikke benyttet hine? Allerede i det tyske Nibelungenlied fandt jeg en saadan episk Brug af formodentlig foregaaende ældre Kæmpeviser. Men i Nibelungenlied er det uendelig tidt gientagne Romancevers af fire og fire Linier endnu beholdt. Dette forkastede jeg, for i min nordiske Sang at optage saa mange af Hexametrets Fordele, som muligt, hvilke bestaae i at forene Versets og Prosaens Fuldkommenheder. Thi ogsaa Prosaen har sin Skjønhed ved de mangfoldige Ordbevægelser, ved sit Ophold og sine Affnit. For at undgaae

Monotonie altsaa forkastede jeg Stanzerne, og lod Perioderne rette sig, snart korte, snart lange, efter Indholdet, snart begyndende efter, eller endende med et Riim, snart paa hvilket som helst Sted i Linien. Friheden i de gamle Kæmpeviser, at veksle med forskjellige Fodmaal, kom mig ogsaa ved denne Leilighed vel tilpas; det var en Skønhed mere, som jeg ikke gav Slip paa for et saa kaldet correct modernt Versemaal, det vil sige et Vers, som bestod af blotte Jamber, Trochæer eller Dactylter. I mine Tanker har den nyere danske og tyske Poesie ikke vundet synderligt ved bestandig at underkaste sig denne Gensformighed; og ligesaa lidt finder jeg deri et Beviis paa større Kunst, thi det er lettere, og der hører mindre Dre til at synge Alting i een Tone, end til at bruge snart høie snart lave Noder, for at udtrykke de Følelser, der befale os. Grækerne og Romerne vekslede i alle deres Digte med forskjelligt Fodmaal; selv det dramatiske jambiske Trimeter, den ottefodede Trochæe undgik Monotonie ved de hyppige Forslag af Smaaord, hvorved ofte to korte Stavelses blev brugte til Afvexling i Stedet for en lang, eller omvendt. Det er, som i Musiken, hvor en Tact ikke altid bestaaer af de samme Noder, men snart af Hele, snart Halve, snart Fierdedele o. s. v. Den musicalske Deel af Poesien maa nødvendig have Musiken til sit Mønster, for saavidt som det forskjellige Stof tillader det. Thi da vort Medskab ikke er Toner, men Ord, der skulle høres og forstaaes, saa kunne vi i de hurtige Tactbevægelser ikke gaae saa vidt, som Musiken; men Noget af denne skønne Forskiellighed kunne vi dog bruge. I den italienske, spanske, franske og engelske Poesie falder aldrig den ene Linie aldeles, som den anden; i den gamle tyske og danske Poesie var dette heller ikke Tilfældet. Det er først i de seneste halvhundrede Aar bleven Mode — jeg har her atter voiet at synge i den gamle Tone. Mit Vers er fornemmelig et jambisk Vers i otte Tacter (for det meste med en Tactpause), som hyppigt afbrydes af Trochæer, Spondæer, Dactylter og Anapæster, dog saaledes, at de otte Tacter altid høres, og Jamben er den meest fremtrædende. Det er ligesaa let at læse disse Vers, som at læse

de gamle Ræmpeviser; man behøver blot at holde sig til Ordnes naturlige Udtale. Da Hemistichen og Cæsuren næsten altid ere kvindlige (Toftavelsesord), var det naturligt, at det mandlige eller Genstavelsesrimet fornemmelig blev brugt her; men forbinder dette Rimm efter sin Bencævnelse en større Kraft med sin Klang end det kvindlige, saa kan det vel heller ikke dables, at det fremtræder som det herskende i et Helteedigt.

Og saaledes overgiver jeg da dette Digt (hvoraf jeg selv besorger en tydsk Oversættelse) i mine Læses Hænder med det Ønske, at hvad der kom fra Hjertet, maatte bevæge Hjertet, og at Digtet, ligesom det vandt Selskabet for de skønne Videnskaber's Bifald, der hædrede det med en Præmie, ogsaa maatte vinde Publicums. Et stort Heltebilled fra vor nordiske Oldtid begejstrede mig. De tre nordiske Folk, der (uden Hensyn til Politik), characteristisk og poetisk tagne, altid i Sammenligning med andre Nationer maae føle sig som Brødre, ville i dette Digt, haaber jeg, ikke finde uværdige Repræsentanter; ogsaa vover jeg at troe, at jeg uden smaalig Nationalpartiskhed har ndet Enhver Sit. Hrolf, Hjalte, Biarke og Veggur vare Benner — gid Danske, Norske og Svenske stedse være det!

Oehl's Erindringer, IV, Side 48—50:

I 1827 skrev jeg Helteedigtet Hrolf Kraake, der i Character og Colorit aldeles skiller sig fra mine andre to episke Digtinger [Regnar Lodbrok er skrevet sildigere end Erindringerne]: Helge og Nordens Guder, ligesom og disse indbyrdes ere forskiellige. Romancerne i Helge ere dristige, let henkastede Skizzer, stærke Omrids af nordisk Natur og af udbortes Bedrift, hvori vel ogsaa med enkelte tydelige Træk den aandelige Tilstand er angivet. Nordens Guder ere store, omhyggeligt udførte Natur- og Phantasi-Billeder for religiøse

Linie 3: kvindlige] Efter Oehl's sædvanlige Sprogbrug, see Linie 6; Orig.: kvindelige

— 8-9: hvoraf jeg selv besorger en tydsk Oversættelse] En saadan er aldrig udkommen.

og filosofiske Ideer. Hrolf Krake nærmer sig Tragødien, og er mere et egentligt Epos. Her fremstilles vel ogsaa det gamle Helteliv, og det i episk Fuldstændighed; men det Characteristiske, det indvortes Mennekelige er Hovedsagen. Dyd og Last, Characterer, milde Eæder og Barbari stride tragisk, og røre, som i Tragødien, til Skræk og Medlidenshed.

Der havde for mange Aar siden [see Rahbeks Minerva for Januar 1789, Side 119—121] været udsat en Præmie af Selskabet for de skønne Videnskaber for en god Epopee. Pastor Jens Michael Herb udgav i 1804 sit i Hexametre skrevne Befriede Israel. Skiondt nu Dommerne ikke syntes, at de kunde give Forfatteren for dette indgivne „Priisdigt i den episke Poesie“ det hele Honorar [1000 Rdlr.], fik han dog 600 Rdlr. 400 Rigsdaler vare altsaa blevne tilbage, og ventede endnu efter 23 Mars Forløb paa den Værdige, der kunde fortiene dem. Jeg havde rigtig nok allerede digtet Nordens Guder og Helge; men da disse Digte ikke vare sammenhængende i eet Versmaal, men Cycler af flere (rigtig nok sammenhængende) Digte, saa vovede jeg ikke at bede om de 400 Rdlr., da jeg risquerede, at man vilde sige, det var ingen rigtige Epopeer. Den Maade, at give Digtere Honorar, der ikke søgte derom, var endnu ikke Brug i Selskabet, og jeg fik altsaa intet. Imidlertid løb mine Tænder i Vand efter disse 400 Rdlr., og skiondt Hrolf Krake heller ingen rigtig classisk Epopee var, da jeg i den hverken havde anraabt Sanggubinden, eller søgt at efterligne Homer og Virgil, tværtimod at være saa original og national som muligt, tænkte jeg, maaskee det dog lod sig giøre, og indgav Digtet til Selskabet ved Rahbek, som var dets Medlem.

Geheimeraad Malling, Selskabets Formand, hørte jeg siden, havde havt Noie med at komme til Rette med det Metrum, jeg havde valgt i Hrolf Krake; men Professor Theol. Hohlenberg, hans Svigersøn, var kommen Digtet til Hielp, og havde læst det op for ham, hvorved han var bleven opmærksom paa den Virkning, jeg søgte at frembringe ved Versmaalet. Helge og Nordens Guder vare Forbindelser af mere adskilte Digt-

ninger, hvis Forskiellighed i Indhold og Væsen ogsaa krævede Forskiellighed i Tone og Udtryk; her kom mig altsaa de voxende Versformer (og i Helge endnu Tragødieformen) godt til Hielp. Men Grolf Krake var et aldeles sammenhængende Heelt, hvori Grundtonen ikke maatte forandres. Jeg havde altsaa seet mig om efter en Versart, jeg kunde bruge heelt igiennem; men hvorledes fandt jeg den? Hexametret vilde jeg ikke vælge, for ikke i mit Digt at faae for meget af den græske Colorit. Man kunde sige: „Hvorfor brugte du da Trimetret i mange af dine nordiske Tragødier?“ og jeg svarer: Gen ædel, stor Sprogform maatte jeg have. Den gamle nordiske Poesie yder ingen saadan dramatisk Form. Trimetret har en høi Genfold, og det gamle nordiske Helteliv har i sine store Bedrifter en vis Liighed med det oldgræske; derfor lod Trimetret med sin kraftige Værdighed sig meget godt overføre i det Fædrelandske, uden at udviske dets Giendommelighed. Havde jeg ikke havt Andet, saa havde jeg ogsaa brugt Hexametret her; men om ikke fra Edda og Skialdene, saa have vi dog fra Middelalderens Kæmpeviser en episk Grundtone, som ikke burde forsmaaes eller miskiendes. Men i Kæmpeviserne gaae de fire korte Linier alt for meget over i det Lyriske, og trætte Dret med en langvarig Gientagelse. I det tyske Nibelungenlied ere Linierne dobbelt saa lange, og optage altsaa mere Stof i deres Klang; men ogsaa saaledes vendte mig Klagen for et stort Digt alt for monotont tilbage. Deri bestaaer Hexametrets Fortrin, at det forbinder Versets Belklang med Prosaens Afsværling i Tact og Ordvendinger. Jeg besluttede nu i Grolf Krake at gjøre mig selv et aldeles episk Versmaal ved at forbinde Linierne, som de findes i Nibelungenlied, snart i større, snart i mindre Perioder, snart med Ophold i Linierne hist, snart her, snart i Enden med Rimet. Paa den Maade skabte jeg mig selv et nyt Vers, der aldrig før har været brugt saaledes, og troer ogsaa derved at have undgaaet den

 Linie 21: trætte] Orig.: trætter

Bers-Monotonie, der findes i Ribelungenlied og i de skønne Digtninger af Camoens, Ariost og Tasso.

Hrolf Krake blev vel modtaget af de skønne Videnskabsers Selskab, og jeg fik mine 400 Rdr.

Bemærkninger til Hrolf Krake:

- Side 163, Linie 22: Da fløi der Been, som Hag[elb.] Hagleld, Hagelbyge, Hing. Smlg. Oehl.s Trag. Dram., I, 1858, Side 145, Linie 22.
- 172, — 12: nu fiender jeg dig bert] Ordet bert forekommer i Kjæmpeviserne, hos P. Lolle og Forfatterne fra det 16de Aarhundrede, i Betydningen: smuk, prydelig, fin, belevet; her maa det være brugt for: nøie, fuldkomment.
- 219, — 5: „Det dages, Morgenhanen laber sin Vinge [use.“] Begyndelsen af Bjarkemaalet, frit gjengiven.
- 225, — 3-4: Ravnun flyver om Aften, om Dagen den ei maa; den maa døie Sorgen, som ei kan Glæden faae.] See første Strophe af Verner Ravn (Abrahamson, Nyerup og Rahbek, Udvalgte Danske Viser fra Middelalderen, I, 1812, Side 195).
- 244, — 17-18: Thi skiondt svag i Krig, er han en listig Vingler, Mester ubi Ewig] Paa Svensk forståes ved en vinglare en letsindig Speculant, en Plattenslager.
- 255, — 16, til Side 256, Linie 23: ungen Humbles Tvefamp med Sivard Snarensvend] See Udvalgte Danske Viser fra Middelalderen, I, 1812, Side 8-14; Oehl., Gamle danske Folkeviser, 1840, Side 1-6, Fortalen Side XII-XIII; S. Grundtvig, Danmarks gamle Folkeviser, I, 1853, Side 94-118.
- 256, — 18: „Saamænd du gjorde det af Nød, togst op tillige Blomme.“] Togst op tillige Blomme d. e. tog Blomsten ved Roden op tilligemed Træet. See Var., og smlg. Side 257, Side 1-3: „Jeg seer til Borgen ham komme . . . med Egen ved Eiden, ved Roden den lille Blomme.“ Oehl. har uidentvilt misforstået Stedet i Udvalgte Danske Viser: „Du togst op tvilike Blomme“, og opfattet tvilike som tillige i Stedet for som deslige, slig. I sin egen Behandling af Gamle danske Folkeviser har han dog fulgt den rette Opfattelse: Du plucked saa stor en Blomme.
- 260, — 4-6: Paa Tryllehialeit laae et Hynde med Hanesfære; flædt i en Raabe blaa satte sig Bølven paa Hialeit.] Hialeit d. e. Forhøiningen (Isl.: hiall).

- Side 292, Linie 21-22: Visende-Mænd i hendes Gudehuse fik frit Spil igien.] Visende-Mænd d. e. Troldmænd, Isl.: vísenda-menn.
- 293, — 7-8: Saa drog de til Danmark ... paa skarpe Hestehager over den frogne Bølge.] Paa skarpe Hestehager d. e. paa Heste, hvis Skoes Hager vare skærpede.
- 304, — 3: Saa ilte han, den Frækne] Den Frækne d. e. den Dristige, Modige.

Nærværende Udgaves Afvigelser fra Originalen:

- Side 155, Linie 12: „Nu skynd dig, osv.] I A begynder denne Verslinie ikke noget nyt Afsnit, saaledes som i B, C og D.
- —, — 16: blevet;] A, B, C og D: blevet,
- —, — 17: halvforraadnet,] = B, C og D; A: halvforraadnet;
- 156, — 5: Lanker] A, B, C og D: Tanken
- —, — 28: de brede Skuldre paa stærken] = B; A: de bredre Skuldre, stærken
- 157, — 5: steds Drættten] = B; A: steds dog Drættten
- 158, — 1: Ugir Seilet fylder, naar Ran] = B; A: Ugir i Seilet spulmer, Ran
- —, — 3: det gode] = B; A: hin gode
- —, — 12: Slag var tilstrækkeligt] = D; A: Slag kun var tilstrækkeligt
- —, — 20: Haandværk, en ærlig] = B; A: Haandværk, ærlig
- —, — 25: Skjold, et fagert] = B; A: Skjold, fagert
- 159, — 6: frit] = D; A: fri
- —, — —: grønlig] = B; A: grønne
- —, — 7: Hovmod, var Hotturs Hjerte reent] = B; A: Hovmod, Hotturs Hjerte var reent
- —, — 10: Lanker; som Alt] = B; A: Lanker; alt
- —, — 12: Straaler, til Dag du trylled] = B; A: Straaler, og til Dag trylled
- —, — 20: Sølv-Muslingfaller og Sneglehorn] A: Sølv-Muslingfaller, Sneglehorn; B og C: Sølv-, Muslingfaller og Sneglehorn; D: Sølv-, Muslingfaller, Sneglehorn
- 160, — 4: bleg og fold] = B; A: bleg, fold
- —, — 26: spids og lang] = B; A: spids, lang
- —, — 27: under] = B; A: med
- 161, — 9: fine] = B; A: fin
- —, — 10: Øl og Riød] = B; A: Øl, Riød
- —, — 13: sit] = D; A: det
- —, — 16: grim og fæl] = B; A: grim, fæl

- Side 162, Linie 8: bræbte dem] = B; A: dem bræbte
- —, — 9-10: Uffom — Einheriar hos Thor | Ei nyde bedre Pleie — hver] A, B, C og D: Uffom. Einheriar hos Thor | Ei nyde bedre Pleie; hver
- —, — 16: Grævlingehunden] = B; A: Grævlinghunden
- —, — 18: Uffegraat var Haaret; til] = B; A: Uffegraat Haar om Isen; til
- —, — 24: Tiente bolde Kæmper, fiorte] = B; A: Tiente Kæmper i Huset, fiorte
- —, — 25: Troier] = C; A: Troien
- 163, — 3: Larmen, ved visde] = B; A: Larmen, visde
- —, — 14: Jagter, han Ridviser] = B; A: Jagter, Ridviser
- —, — 16: tung og stor] = B; A: tung, stor
- —, — 17: bredden] = B; A: fierne
- —, — 20: Saa voldte den ei] = B; A: Det volte ham ei
- 164, — 16: Med Straatage stode nær ved den vilde Strand] = B; A: Stode med Straataget, ei langt fra vilden Strand
- —, — 17: bevoret ved Søer og Mosevand] = B; A: bevoret kring Søer, Mosevand
- —, — 18: Bøgeskove] = B; A: Eggeskove
- 165, — 4: Storke] = D; A: Stork
- —, — 6: Dog] = B; A: Skøndt
- —, — 8: Glib i Marken] = B; A: Glib Marken
- —, — 18: frisk og blank] = B; A: frisk, blank
- —, — 23: Tagene. Den staffels] = B; A: Tagene; staffels
- 166, — 6: til] = B; A: i
- —, — 12: svareb] = B; A: raabte
- 167, — 7: Steen den brede Stubbe] = B; A: Steen bredden Stubbe
- —, — 8: med sin hvide Stud] = B; A: med sneehviden Stud
- —, — 13: Da tænkes ei paa] = B; A: Tænkes ei meer paa
- —, — 14: Barkebrød; den sortefede] = B; A: Barkebrød! sortefede
- —, — 15: Freiers Ugerguld] A, B, C og D: Freirs Ugerguld (Lige før og efter, i Linie 11 og 16, læses Freiers, Freier. I A kan Digteren dog muligens her have brugt Eenstavelsesformen med Villie, men neppe i de øvrige Udgaver, hvor han paa de allerfleste Steder har forladt den i A hyppige Sammenstilling af to betonedede Stavelser.)
- —, — 16: „Det lader ei, osv.] I A begynder denne Verslinie ikke noget nyt Afsnit, saaledes som i B, C og D.
- —, — 26: Birk, med Fyrren] = B; A: Birk, Fyrren
- 168, — 14: mægtigt] = B; A: mægtig

- Side 168, Linie 27: vel fortient] = B; A: velfortient
 — 169, — 11: slipper altid] = D; A: slipper dog altid
 — —, — 16: store] = B; A: tunge
 — —, — —: tunge] = B; A: runde
 — —, — 29: fordunkles] = B; A: fordunkler
 — —, — 30: ham] = B; A: han
 — 170, — 3: Bodvar] = C; A: Bodvor
 — —, — 10: som han ei kiendte, som han for Drossel tog] =
 C; A: som ei han kiendte, som for Drossel han tog
 — —, — 19: Ddin Seier] A, B, C og D: Ddin, Seier
 — —, — 23: forlod den grønne] = B; A: forlod grønne
 — —, — 28-29: Kæmper, seent havde de forladt | Det gylbne]
 = B; A: Kæmper, havde seent først forladt | Gylbne
 — 171, — 16: En Bunke, midt paa Gulvet opstabled, spids
 og lang] = B; A: En Bunke paa Gulvet, opstabled spids,
 lang
 — —, — 22: Naar] = B; A: Sit
 — —, — 29: fra den haarde Seng] = B; A: fra haarden
 Seng
 — 172, — 8: ond og fæl] = B; A: ond, fæl
 — —, — 15: kommer mig] = B; A: mig kommer
 — —, — 26: det lyst i Hallen, men stille] = B; A: det Dag
 i Hallen; stille
 — —, — 29: i salten Fiord] = B; A: i Jøsefiord
 — 173, — 10: han] A: hans (B, C og D: Kæmpen)
 — —, — 22: sidde] = B; A: sidde
 — 174, — 1: Spisen og ved] = B; A: Spisen, ved
 — 175, — 3: Men som det brede Bindsviin osv.] I A begynder
 denne Verslinie ikke noget nyt Afsnit, saaledes som i B, C
 og D.
 — —, — 6: Sværd og Skjold] = D; A: Sværd, Skjold
 — —, — 8: Nu opsprang Hallens Døre osv.] I A begynder
 denne Verslinie ikke noget nyt Afsnit, saaledes som i B.
 — —, — 17: forbudet] = B; A: forbuden
 — —, — 17-18: skammelige Skif? | Det har alt før] = B; A:
 skammelige Skif,

At kaste paa hinanden, at slaes om Been, som Hunde?
 Hvad vinder den som giver, som fanger sliq en Bunde?
 Thor vender sig fra Striden; men Loke tyktes vel
 Om sliq en Heltedråbning, og Valen gaaer til Hel.
 Misundelsen og Naget har indført sliqe Sæder:
 Det lader vel, som Kæmpen ved Allet sig glæder,
 Mens Lumskheden lurar, ta'er Spogens Kappe paa,
 Og venter kun paa Leilighed Medbeileren at slaee.
 Det har alt før

Side 175, Linie 19-20: i sin Krog. | Hvor længe] = B; A:
i sin Krog.

Jeg veed, tit overskrider vel Overgivenheden
Besindighedens Grændser; men bør den bryde Freden
Imellem ærlige Kæmper? Bør Heltens Willie stærk,
Gi mere stærk end Rufen, bekæmpe Nidingsværk?
Hvor længe

- —, — 22: fattigt] = D; A: fattig
- —, — 29: grusom, har selv sin Død fremskyndt] = B; A:
grusom selv sin Død har fremskyndt
- 176, — 1: hilse paa venlig] = B; A: hilse venlig
- —, — 3-4: dragen?" | Da folte] = B; A:
dragen, at see min Kæmpeslof?
Skal han kun finde Jetter, som rase vildt i Skof?
Som overtræde Giestfrihed? Og skal han, naar han staaer
I Fædrelandet atter, omtale Leiregaard
Som skumle Røverkule?
- —, — 8: bare det til Graven. Men] = B; A: bare til
Grav i Lunden. — Men
- —, — 18: Fiirskaarne, men sagde] = B; A: Fiirskaarne,
sagde
- —, — 21: flere] = B; A: fleer
- —, — 25: med Dødens kolde Skræk] = B; A: med døds-
kolde Skræk
- —, — 28: viste] = B; A: skænkte
- —, — 29: Knokkelgiemme af mig blev revet] = D; A:
Knokkelgiemme jeg grunt har revet
- 177, — 10-11: uadskillelig. | En Dag med raske Normand
Hottur] = B; A:

uadskillelig.

Han viste ham, at bruge Steenøren, med Kraft.
Den Tiden har bevaret, men fortæret dens Skaf;
Endnu i gamle Gravhøi vi mange flige finde,
Fra den mørke Oldtid. Helligt Helteminde!
Selv kunde Biarke slibe deslige Drex fleer;
Forstod den Kunst med Vre. I Heltehoien seer
Man hvassen Dre ligge fast paa sin Slibesteen,
Gi langt fra Ufkekrucken, som giemmer brændte Veen.
Han ogsaa kunde hårde Kobber til lyse Malm,
Der tabte roden Farve, gulnede som Halm,
Til skionne Greb for Sværdet. Det modstaaer Tidens Magt.
Af Høien flige Hialter er tit for Dagen bragt,
Saa hele, saa holdne, som smedede først igaar;
Dog have de hvilet i Jorden henved totusind Aar.

Men opløst Sværdebladet derved, som visstent Løb,
Ligger, en Dferstrime, brunlig Strimmel Støv.

En Dag med Bodvar Biarke Gottur

- Side 177, Linie 15: ved den Oldtids-Geg] = D; A: ved en gammel Geg
- —, — 20: Hvortil — jeg maa tilstaae det — sig] = B; A: Hvortil i Livet førstegang sig
- 178, — 11: meente, jeg med Jagten var bedst her bekiendt] = D; A: meente Biarke med Jagten var allerbedst bekiendt
- 179, — 8: i det nøgne] = B; A: i nøgne
- —, — 18: var et jordist Lys] = B; A: var jordisse Lys
- —, — 25: Og i den brogede] = D; A: Og midt i brogede
- —, — 26: paa sin gylbne] = B; A: paa gylbne
- 180, — 2: mæled] = B; A: mæled
- 181, — 10: Ungdoms-Baaren] = B; A: Ungdoms Blomstren
- —, — 15: Sneehvid berorte Dækkets] = B; A: Sneehvid stod ved Dækkets
- —, — 17: Bør de hurtig Finmarken forlod] = B; A: Bør hurtig de Finmark forlod
- —, — 25: ham sin] = D; A: ham i sin
- —, — 26: Kindhest den rosenrøde] = D; A: Kindhest rosenrøde
- 182, — 1: Biørnebørster; til Kloer og plumpe Soffer] = B; A: Biørnebørster; til Kloer og til Soffer
- —, — 11: Skoven hun nærme sig [aae] = B; A: Skoven sig nærme hun [aae]
- —, — 26: han] = B; A: ham
- —, — 27: ei] = B; A: er
- 183, — 7: dens] = D (som dog ved en Trykfeil har den); A, B og C: sin
- —, — 22: og Tapperhed dig lønner] = B; A: og Dierv-
hed, dig belønner
- 184, — 1: Biørneham] = B; A: Biørnehammen
- —, — 2: Hundeglam] = B; A: Hundeglammen
- —, — 8: fiæk og mandelig] = B; A: fiæk, mandelig
- —, — 9: Den fældte mange Fiender; med Epyd, med Piil] = B; A: Og fældte mange Fiender; med Epyd, Piil
- —, — 16: Fuldt op i] = B; A: Fuldt i
- —, — 17: Sneehvid lod sin Dndskab udrafe] = B; A: Sneehvid sin Dndskab lod rafe
- —, — 22: Lo Bid min Moder tog] = B; A: Lo ringe Bid hun tog
- —, — 25: Haan den fæle] = B; A: Haan fæle

- Side 185, Linie 15: Kong Fring var længe osv.] I A begynder denne Verslinie ikke noget nyt Afsnit, saaledes som i B, C og D.
- 186, — 13: Kløer og skarpe] = B; A: Kløer, skarpe
- —, — 26: Skuddet, og Bamsen styrte mod] = B; A: Skudet. Den tog sin Retning mod
- 187, — 13: havde] = B; A: have
- —, — 18: Mundgodt] = B; A: Mundtgodt
- —, — 21-30: Naar Odin vinser, osv.] Denne Strophe og de fire i samme Versemaal Side 188 og 189 har Oehl. laant af sit eget Ungdomsdigt Biarkemaal, der er optaget i Oehl.s Digte, I, 1860, Side 36-38, og hvis Historie findes sammesteds Side 307 (hvor dog en af Kilderne, den fjerde Udgave af Hrolf Krake, er glemt at anføres). I første Udg. af Hrolf Krake læses Side 187, Linie 29: Skogul for Rota; Side 188, Linie 8: Odin for Balhal; Linie 24: Baabnet for Baaben; Linie 28: Seirens for Kampens; Side 189, Linie 23: Skulbas for Rotas .
- 190, — 8: iffe] = B; A: ei
- —, — 13: Iffe Biarke mægted at] = B; A: Ei formaede Biark' at
- —, — 14: vældig] = B; A: vældige
- —, — 21: jeg Kongen hidbrage med] = B; A: jeg, Kongen hidbrager med
- —, — 23: En Rustning] = B; A: Harnisset
- —, — 24: den] = B; A: det
- —, — 25: Bryniehoser] = B; A: Bryniehoser
- 191, — 3: Gangere] = B; A: Gængste
- —, — 7: senestærk og stor] = B; A: senestærk, stor
- —, — 19: Kør og Gaar] = B; A: Kior, Gaar
- 192, — 14: dine Egeløv] = B; A: dine dunkle Løv
- —, — 20-22: Gialte danned ham | Til Giengield til en Gisser. Ei agted de for Skam | I Fredens Tid at stride mod Storm og Kastevinde] = B; A: Gialte forvandlede ham
Tit igien til Gisser. Ei agted for Skam
I Freden de, at stride mod Storm, Kastevinde
- 193, — 10: Smedetang] = B; A: Smeddetang
- —, — 16: Da de i Havblif angled] = B; A: De sad i Havblif, angled
- —, — 20: Nattergalen fluffer] = B; A: Nattergalerne fluffe
- —, — 22: Sørgmod, og florer] = B; A: Sørgmod, florer
- 194, — 2: Saa den af Alle glemmes, den glemmes ei] = B; A: Saa at den alle glemme, glemmes den ei
- —, — 8: hvorfor] = B; A: hvi

- Side 194, Linie 9: [Jeg gierne dig fortæller] = B; A: Gierne jeg dig fortæller
- —, — 17: [Løfte, ret som en Ehygdom fuul] = B; A: Løfte, som Ehygdommen fuul
- —, — 20: [Banesaaret selv Gir ikke veed] = B; A: Banesaaret Naturen selv ei veed
- —, — 22: [Bryst og Heltearm] = B; A: Bryst, Heltearm
- —, — 24: [Hugprude; „og til en værdig Løn] = B; A: Hugprude; — til værdige Løn
- 195, — 1: [„Men fast som Gudens] = B; A: men istedet for Gudens
- —, — 8: [kun] = B; A: tit
- —, — 9: [spodst og kold] = B; A: spodst, kold
- —, — 12: [har selv han ofte] = B; A: har han dem ofte
- —, — 20: [som en Frost i] = B; A: som Frosten i
- 196, — 4: [Ungdoms Lege] A: Ungdoms-Lege (i B, C og D Forandring)
- —, — —: [Svalerne] = B; A: Svaler
- —, — 10: [den] = B; A: hin
- —, — 16: [Den Hielm, han] = B; A: Hielmen han
- —, — 24: [drømme!“ Biarke gienstvared: „jeg vil vedde,] = B; A: drømme! raabte Biarke fra Strandens Bredder;
- —, — 29: [opsprang, og gif] = D; A: opsprang, gif
- —, — 30-31: [skued, | Hvor lystigt] = D; A: skued. | Lystigt
- 197, — 8: [Haddings] = D; A: Haddings
- —, — 11: [hans] = B; A: sit
- —, — 29: [findes, hvis Kongen ei har] = B; A: findes, hvor ei Kongen har
- 198, — 1: [mon du et Gierde slaaer] = B; A: mon et Gierde du slaaer
- —, — 5-6: [Skibe man Biælken vælge maa, | Hvor den ogsaa voxer] = B; A: Skibe, Biælken vælges maa, | I hvilket Træ den voxer
- —, — 11: [Skjold og Sværd] = B; A: Skjold, Sværd
- —, — 26: [Vedblev den vise Bodvar] = B; A: Vedblev viden Bodvar
- —, — 28: [Fisser, som reddet har dit] = B; A: Fisser? Reddet han ei dit
- 199, — 28: [strax dem] = B; A: strax dig dem
- 200, — 16: [Sværd og Skaf] = B; A: Sværd, Skaf
- 201, — 9: [holder dit] = B; A: holder selv dit
- —, — 30: [fæstet] A: fæstet (i B, C og D Forandring)
- 202, — 4: [Raabte den brede Biarke] = D; A: Raabte vreden Biarke

- Side 202, Linie 6: Men Kæmper bor være lige." Han satte paa en] = D; A: Og Kæmper bor være lige. — Han satte mod en — —, — 20: Klage. De stærke Heltefædre] = B; A: Klage. Vore stærke Fædre
- —, — 22-23: Man fandt sig i sin Skiebne. | Nu prydedes med Lov] = B; A:
 Man fandt sig i sin Skiebne, med Fatning, Værdighed,
 Smilte selv, naar Tanden i bittert Uble beed.
 Hrolf og Rude frygted en sørgelig Forklaring,
 Thi Lovtet var alt givet. En redelig Bevaring
 Af Ordet var dem helligt.
- Nu prydedes med Lov
- 203, — 5: Hun ældre var, end Rude, dog syntes hun meer ung] = B; A: Ældre skiondt end Rude, hun syntes langt meer ung
- —, — 24: Leire] = B; A: Leiren
- —, — 28: Den Blege, Hiertegrebne, ulykkeligst af Brude] = B; A: Den blege, hiertegrebne meest af alle Brude
- 205, — 1: du] = B; A: dig
- —, — 2: Eden strengt mig binder] = B; A: Eden Bjarke binder
- —, — 12: Man brændte ham til Aske, i Krukken kom hans Been] = B; A: Hans Legem brændtes til Aske, blandet med Splinter Been
- —, — 14: denne] = B; A: stolten
- —, — 22: den raffe Boggur] = D; A: den eneste, Boggur
- 206, — 3: Laren og] = B; A: Laren for og
- —, — 4: sine] = C; A: sin
- —, — 17: Guld] = B; A: Guldet
- —, — 20-21: Fjindsleif, silkestukken, med Blader; ligerviis | Til Lon han fik den Guldring, som kaldtes Eviagriis] = B; A: Fjindsleif, af Silke stikken, med Blader, paa Herreviis; Dernæst fik han den Guldring, som kaldes Eviagriis
- 207, — 10: Guder i hviden Dffersærf] = B; A: Guder, frandsæt, i hviden Særf
- —, — 11: Svithiod stod der skummel] = B; A: Svithiod var voren skummel
- —, — 14: Bord] = B; A: Steenbord
- —, — 21: Eværmerhst] = B; A: Eværmer hst
- —, — 22: i det skjælvende] = D; A: i stjælvende
- —, — 25: jo] = B; A: ogsaa
- 208, — 16: thf.es] A, B, C og D: thffes
- —, — 18: Bryftet, og monne gierne] = B; A: Bryftet, monne saa gierne
- —, — 19: hver Mø] = B; A: hver en Mø

- Side 208, Linie 25: give ham til Priis] = B; A: give til Danskens Priis
- —, — 28: Hvor din] = B; A: Hvor dog din
- 209, — 11: kan udmærke] = B; A: udmærke kan
- —, — 15: bløder] = B, C og D; A: bøder
- —, — 30: døde Sotdod, og foer] = D; A: døde af Sot, foer
- 210, — 4: Bold monne] = B; A: Bold bort monne
- —, — 5: Smykket om Halsen ham snore] = B; A: Smykket ham fast om Halsen snore
- —, — 9: Myrded saa hinanden, en] = B; A: Myrded hinanden i Halsen i en
- —, — 23: Skiondt han alderstegen, udlevet [aae paa] = B; A: Skiondt hoist alderstegen udlevet han laa paa
- 211, — 11: dit] = B; A: dine
- —, — 26-27: Ting jeg veed | Mere] = B; A: Ting end jeg veed, | Mere
- 212, — 8: Baldu] = B; A: Thor
- —, — 18: staaer] = B; A: staae
- —, — 29: Skionhed han skienkte hende] = B; A: Skionhed, skienkte han hende
- 213, — 4: Omhvælved] = B; A: Omhvæved
- —, — 12: Fiske, Dyr] = D; A: Fisk med Dyr
- 214, — 5: svared den gode Qvinde] = D; A: svared goden Qvinde
- 215, — 2: Bolger for fused mangen Nat] = B; A: Bolger fused ham hver Nat
- —, — 3: Med Bonderne han taled, med Fisser, med Helt] = B; A: Han taled med mange Bonder, med Fisser og med Helt
- —, — 4: Ja] = B; A: J
- —, — 8: Som en Thor i Slaget, var glad] = B; A: Var som en Thor i Slaget, glad
- —, — 11: Til Guderne bad Folket hver Dag for] = B; A: Til Guder Hænderne strakte Folket for
- —, — 16: Thi] = B; A: It
- —, — 23: Blev vaer en] = B; A: Opdaged en
- —, — —: som under Bladelæ] = D; A: som, i Bladelæ
- 216, — 5: Ragnarok] = B; A: Ragnarokker
- —, — 6: ud sin luse Lok] = B; A: ud sine luse Lokker
- 217, — 18: bagtaler] = B; A: bagvasser
- —, — 22: til skændig Offerdod] = B; A: skændig til Offerdod
- —, — 32: Skal selv i Upsal hisset vi hente Sviagriis] = B; A: Selv i Upsal at hente kostbare Sviagris
- 219, — 9: Grolf] = B; A: Kongen

- Side 219, Linie 10: bygget] = B; A: hærbed
 — —, — 19: Bænf] = B; A: Bænfen
 — —, — 22: bar om hver Arm] = B; A: bar paa hver en
 Arm
 — —, — 25: du] = D; A: fun
 — 220, — 21: sagde: „Lidt] = B; A: sagde: Kun Lidt
 — 221, — 1-2: **Siette Sang.** | Ved Biarkes, Hialtes Bryllup]
 = B; A:

Siette Sang.

I Leirekongens Haller stor Glæde monne være;
 Biarkes, Hialtes Bryllup blev holdt med megen Ære.
 De udvandrede paa Marken, i aarle Morgenstund.
 Baarsolen med sine Straaler, giennem dunkle Lund,
 Saae hen paa Kampestenen, med grønne Mus bedækt.
 Hvor mangt et Par var fordem af gamle danske Slægt
 Signet paa denne Bakke! De holde Kæmper stode
 Paa Stenen, med deres Brude, hos Thorald Offergode.
 Egekrandsen flettet var i hans Sølvhaar.
 I lange hvide Klæder, med brogede Bændler, staaer
 Odins Præst, med Hornet, drevet af røden Guldb;
 Det, som lang Tid efter en Mo, bag sorten Muld,
 fandt i en Eng ved Slesvig, og bragte Dannerdrot;
 Blandt fieldne Kostbarheder giemtes det paa vort Slot;
 Men hvad totufinde Vintre med Ærefrygt havde skaant,
 I natlig Lue smeltedes, af Tyvehaand forhaant.
 Alt Hornet i Grolfs Dage var fiældent og af Værd,
 Hidbragt til Dannerkysten af fierne Folkesærd.
 Man ei forstod de Billeder, der stod om Guldets Rand,
 Dog saae man der en Dvinde som offred grumt en Mand.

Ved Biarkes, Hialtes Bryllup

- —, — 3-4: den ædle Herre god. | Det Skulde stærkt for-
 bittred, hun ei] = B; A:

den ædle Herre god;

Meget hans Tro forargede hver ivrig Afgudsdyrker:
 Ingen Gudsfrugt — hvad man — nu Leirekongen styrker;
 Han paa sig selv kun stoler, sit eget Heltemod;
 Han Aferne fortørner, deres Hævn kræver Blod.

Sær Skulde var forbittret, ei

- —, — 8: Et mildthengivent Hierte. Men stolt hun] = B;
 A: Et fromthengivent Hierte. Men hun
 — —, — 12: lukked paa sit Kammer sig inde Dag og Nat]
 = B; A: lukked sig i sit Kammer, sad Dag der og Nat
 — —, — 17: Ur] = B; A: Urret
 — —, — 22-25: Og Biarke med sin Rude. | I Nat fandt Grolf

ei Ro, | Fulgt af den raske Bøggur han gik til Stovens Bo. |
Der stirred han paa Maanen] = B; A:

Dg Biarke med sin Rude. Forskiellig dog var Fryden:
I Biarke beundred Rude Manddommen, Heltedhyden;
Han hendes ædle Tælle. De sammengik i Lund;
Deres Elskov ligned en yndig Aftenstund,
I Høst, naar Maanen skinner saa klar, tioligmild,
Paa Stovens brune Blade, med reen og himmelsk Ild.
Urbødige for hinanden, der blev kun lidet sagt;
At Kiærlighed var større, meer sød end Venkabs Magt,
At troe de neppe voved. De gik, som Mand og Liv,
Der alt har tilbragt sammen et længe prøvet Liv;
Langsomt, alvorligt, ærbart, høitideligt Haand i Haand,
Forenede med hinanden, ved et usynligt Baand.

Som Sommerfugl om Blomsten, Fuglen om sin Frugt,
Om Signe Hjalte slagred. Alt hvad hun havde smukt
Henrev den unge Kæmpe. Den ranke Rosenmaar
Sad paa Græsbænken hos ham; de lange gule Haar
Fra Jæsen han hende løste. Han kysed Munden varm
Paa hendes Purpurlæber; i den sneehvide Barm
Derpaa dem atter kiole. Paa hendes Haand og Fod
Han stirred; Kinden brændte med ynglingsraske Blod.
Saaledes Matten fandt dem, de lykkelige To!
Dg Freia gav dem Glæder, Siofna gav dem Ro.

Grolf gik om i Skoven; inat han fandt ei Hvile;
Bøggur, ved hans Side, ofte saae ham smile
Dg stirre hen paa Maanen

Side 222, Linie 2: nu Heltene stod] = B; A: nu begge Helte stod
— —, — 5: Dplysende] = B; A: Dplyste
— —, — 6: Han taug, og stirred længe paa [sorten Afskekrukke]
= B; A: Han stirred giennem Taarer hen paa en Afskekrukke
— —, — 12-14: min bedste Glæde. | Hos Freia i Folkvangur
jeg Drifa seer igjen; | Til des maa Venkabs trøste. Saa hör]
= B; A:

min bedste Glæde.

Medlidenhed du fole, med Den, du agter som Mand.

See! Maanen tolker: Siælen er fra et bedre Land;

Dg først i Freias Rige sin Fryd den finde vil.

Hælvten af de Slagne hører Freia til,

Dg Grolf tilhører hende. Men til jeg seer igjen

Min Drifa, trøste Venkabs. Saa hör

— —, — 15: Toge jeg tugted Saxers Drot] = B; A: Toge
tugted jeg Saxers Drot

Side 222, Linie 21: jeg reed til hans] = B; A: jeg standsed ved hans
 — —, — 26-27: ind. | Jeg saae paa ingen Anden, jeg ene
 Drifa] = B; A:

ind.

En deilig Flok af Dvinder han havde valgt, med Flid,
 For sin Dervinder at gjøre hierteblid.

Jeg saae paa ingen Anden, ene jeg Drifa

— —, — 30: Skialde] = B; A: Varde

— 223, — 1-2: hørte Skialdeharpens Klang. | Som Lilien feir]
 = B; A:

hørte, hvad Vardeharpens Klang.

Som Hyrden seent i Dvælden, naar venligt i det Fierne,
 Ved Solens Nedgang, blinker Freias store Stjerne —

Han kun paa Stjernen skuer, glemmer Mark og Skov,

Hører ei Fugleskaren, quiddre Vaarens Lov;

Saa sad, i Angelsaren, den kongelige Gæst,

Saae paa den skionne Drifa, glemte sin Roes og Fæst.

Som Lilien feir

— —, — 3: Guld var om hvide Hænder, det] = B; A:

Guld bar hun om sin hvide Haand, det

— —, — 5: dog] = B; A: sød

— —, — 8-13: jeg tidt med hende leged; | De hvide Fingre,
 ringsmykte, deiligt sig bevæged. | Sig Tærningen mon vende, den
 løb saa snelt omkring — | Disligest løber Lykken forblummet i
 Ring. | Det var min høieste Glæde. | Haki ved Mord og Vold]
 = B; A:

jeg stundum med hende leged;

De hvide Fingre, med gyldne Ringe, derved sigyndigt bevæged.

Sig Tærningen monne vende, den løb hurtig omkring;

Disligeste løber Lykkens Hiul, forblummet, paa Jorden i Ring.

Et Tryk af Drifas bløde Haand, stundum et Kys derpaa,

Det var min høieste Glæde. Men Lok', i dunkle Braa,

Misundte mig denne Lykke. Af Honning Freia giød

En Draabe kun i mit Bæger; men Hæl den fandt for sød,

Dg krysted deri sin Malurt.

Haki, ved Mord og Vold

— —, — 18: den hulde Drifa var hans Hierte] = B; A: den
 ædle Drifa var Hakis Hierte

— —, — 25-28: at Drifa var død. | Ved Kamp og Krigertoge
 jeg hende vilde glemme; | Men altid kaldte høit mig fra Hiertet
 en Stemme, | Drev mig til] = B; A:

at Drifa var død!

Jeg foer til hendes Gravhøi — de visne gule Løv

Krandsed en Afsekrutte med en Haandsfuld Støv.

Hun sad ei meer i Hallen — hun havde mig forladt —

Min Maane var forsvunden — fulsort var min Nat!

Ved Manddom og Bedrifter jeg vilde hende glemme;
 Men altid sagte hviffed i Hjertet mig en Stemme:
 Du har mistet din Drifa, du elskte hende ømt;
 Gientkærlighed vel ofte har din Hjerne drømt —
 Men aldrig end sit Hjerte hun aabned med et Ord.
 Din Borgen var et Haandtryk! Paa Emil, Blik du troer,
 Det Sprog kan let bedrage. — O Drifa, min Veninde!
 Din Hrolf i denne Verden raver nu som i Blinde;
 Maaskee, naar han hos Freia hist dig atter seer,
 Vender du kold ham Ryggen, ynder ham ei meer.

Engang igien at skue det Sted, hvor Drifa nød
 De korte Livets Dage, hvor hun saa ung var død,
 Drev mig til

- Side 224, Linie 7: Hoved. Hans Pande Trædsffheds] = B; A:
 Hoved; Panden Trædsffheds
 — —, — 8: Rhytter, hans Kind et] = B; A: Rhytter, Kin-
 den et
 — —, — 9: Bæltet] = B; A: Og Bæltet
 — —, — 11: Dig venter Dronning] = B; A: Vil du see
 Dronning
 — —, — 13-15: See, denne Ring, Herr Konge! hun medgav
 til dig, | Den levende Begravne, at troe du skulde mig, | Og
 følge mig i Gulen." Jeg] = B; A:
 Af sin Finger, Herr Konge, hun denne Ring mig gav,
 Den levende Begravne; at ei for hendes Grav
 Du dig ræd skulde frngte. — Jeg
 — —, — 16: den, o Bøggur! Udelstenen] = B; A: den paa
 Timen. Udelstenen
 — —, — 19-22: Jeg fulgte ham, han aabned i Skovens mørke
 Nat | En Løndør med en Trappe; vi nedstege brat. | Blænd-
 lhygten frem af Barmen han tog; i snevert Kammer | Jeg da paa
 Bænken oined] = D; A:
 Jeg fulgte Dværgen hurtig, med Sværdet af sin Skede,
 Halvvaagen, som i Dromme, som i Feberhede.
- Han hurtig nu en Løndør aabned i Skovens Nat;
 Ned ad en Bindetrappe stege vi sammen brat.
 Blændlogten han af Barmen tog frem. Først en Gang
 Maatte vi sammen vandre, skummel, smal og lang;
 Saa lukked op han Dørren, og i et snevert Kammer,
 Jeg paa Løibænken oined
 — —, — 25: var den skionne] = B; A: var skionne
 — 225, — 6: Kun ved Sandserusen forstaaer] = B; A: Ved
 en jordiff Uttraa, forstaaer

Side 225, Linie 7: vilbe] = B; A: stolte

— —, — —: [svulmed, det gav] = D; A: [svulmed, gav

— —, — 10-11: Drom — | Begriber] = B; A:

Drom,

At den til Gimle stiger, som var paa Jorden nys,

At dens Løn er et Haandtryk — aldrig maaskee et Kys —
Begriber

— —, — 12: [sig vælter] = B; A: vælter sig

— —, — 17: Men snart mig [svækked Kummer] = B; A: Snart
mig [svækked min Kummer

— —, — 24: Livets Skiebne gielder for] = B; A: Støvet's
Lænker gielde for

— —, — 25: jeg var min Husbond tro,] = B; A: jeg fulgte
Pligtens Bud,

— —, — 26: din i Freias Bo.] = B; A: din er jeg hos Gud.

— —, — 28: og udgav] = B; A: og sødt udgav

— 226, — 2: mødte mig] = B; A: mig mødte

— —, — 5: dybt bebreidende] = B; A: dybtbebreidende

— —, — 11: ned] = B; A: flux

— —, — 12: os, fra] = B; A: os i

— —, — 13: "En Svartalf ham fældte, han var ei] = B;
A: Samvittigheden ham fældte, han er ei

— —, — 15-16: Hos Hæl ham Straffen venter." | Med stille
Kummerstaal] = B; A:

Hos Hæl ham Straffen truer. — Da vendte jeg mit Syn

Med Sky fra Nidingsliget; som truffen af et Lyn

Med Svovellugt det sortned. — Jeg bød i Kredsens Rø;

Men lod dog gierne blive Folket i sin Tro,

At ham Samvittigheden fældte til billig Straf;

Skiondt jeg vidste: Havis Hierte den ei traf.

Det var ei Mandens Rædsel, det var ei Siælens Nag;

Drickfældighed og Velslyst gav ham et Nerveslag,

Dg Dyret sank som Rædsel! —

Med stille Kummerstaal

— —, — 27: den] = B; A: hin

— 227, — 16: [sluktes] = B; A: [sluktes

— —, — 17: derved endnu det blive] = B; A: derved det
længe blive

— —, — 18-19: hendes Blod. | Hun syntes] = B; A:
hendes Blod;

Da havde Skulde Syner. Det sære Drømmespil

Eder, i denne Vise, grant jeg fortælle vil.

Hun syntes

— 228, — 7: græmmes, og græmmer] = B; A: græmmes,
græmmer

- Side 228, Linie 8: Alfeslægten] = B; A: Alfeslæten
 — —, — 13: Bener] = D; A: Bolde
 — —, — 26: den] = B; A: hin
 — —, — 27: Ormen] = B; A: den
 — 229, — 3: Tang de Lokker grønne vilde om Panden] = B;
 A: Tang Lokkerne grønne vilde omkring Panden
 — —, — 10: høit hun] = B; A: hun høit
 — —, — 12: ei med] = B; A: ei meer med
 — 230, — 17: Menneſker] = D; A: Menneſket
 — 231, — 16: men kiærlig og god] = D; A: men mere hulb
 og god
 — —, — 23: Da, Drommerſken opdaged, hans] A: Da Drom-
 merſken opdaged — hans ; B, C og D: Da — (Drommerſken
 opdaged) — hans
 — —, — 24: Mod Hvalvingen i Angſt for en] = B; A: Op
 mod de klare Tapper — en
 — —, — 28: Det] = B; A: Da det
 — 232, — 16: onſker dig] = B; A: dig onſker
 — —, — 28: til] = D; A: i
 — 233, — 17: deilig] = B; A: deilig
 — —, — 29-30: til Jorden Alfen hver en Vaar | Som Barn?
 Han ikke Skikkelsen af Barnet forſmaaer.] = B; A:
 til Jorden, ufængſlet af Smaaheds Garn,
 Alt ſmelte den Børnes Hovmod, Alfen ſom et Barn?
 — 234, — 2: Thi] = B; A: Til
 — —, — 10: komme, hun ſendte did en] = B; A: komme,
 ſendte til Hytten en
 — —, — 11: den] = B; A: hin
 — —, — 16: Skulde liden] = D; A: Skulda hin liden
 — —, — 19-20: Ravne paa Skuldrene ſtillet. | Hun fulgte gierne
 Skulde, ſkialv ei for Livets Tab] = B; A:
 Ravne, paa Skuldren, høit opſtillet,
 Bag Offerſtenen i Hallen.
 Du ſtaffels Noer! hvad veed
 En lille Slut om Trædſkhed, om Underfundighed?
 Hun fulgte gierne Skulde, aned ei Livets Tab
 — —, — 22: Og Myggen ind i Lyſet] = D; A: Og ſaadan
 Myggen i Lyſet
 — —, — 26: Med Haanden under Kinden. En Krands med]
 = B; A: Med Haand under Kind alene. Krandsen med
 — 235, — 6: til] = B; A: i
 — —, — 25: Hun opbragt hviffed ſagte — ſaa gioer paa
 Flugt en Hund] = B; A: Hviffed hun opbragt ſagte, ſom flyg-
 tende gioer en Hund
 — 236, — 17: bygge hver Dag med Lov og Ret] = B; A:
 bygge, hver Thingets Dag, med Ret

- Side 236, Linie 20: J skionne Vadmel's Kiortler] = B; A: J for-
 skielige Kiortler
 — —, — 22: med Bælter om Livet] = D; A: med skionne
 Bælter om Livet
 — —, — 27: Fjorde] = B; A: Fjorder
 — —, — 29: Hans Bælte] = B; A: men Bæltet
 — 237, — 1: staaer] = B; A: stander
 — —, — 2: Skarlagenskoft] = D; A: Skarlagenskoft
 — —, — 3: Insblaat] = B; A: Insblaa
 — —, — 16: At ei paa Vingolfs Ufer dit Hjerte længer troer]
 = B; A: At paa Vingolfs Ufer dit Hjerte meer ei troer
 — —, — 17: eget] = B; A: skrobeligt
 — —, — 20-21: er Guder tro? | Dog — naar vi] = B; A:
 er Himlen tro?

Dyb Sorg vort Hjerte trykker; kraftigt det meer ei slaaer;
 Tre tappre stærke Biorne forvandledes til Faar,
 Der mistede deres Hyrde! Til Fange Hver blev tagen,
 Af Skrak, da Wrens Banner faldt ned fra Bannerstagen.
 Grædt har Viarke med Hialte, med Beggur, grædt som Born,
 Der vilde Rosen brynde, men rev sig paa en Tiorn.

Dog — naar vi

- —, — 26: hoie] = D; A: hine
 — 238, — 1: tvivler om] = B; A: tvivler end om
 — —, — 4: Vind] = B; A: Luft
 — —, — 5: mit Eind] = B; A: min Fornuft
 — —, — 9: fogte Qvinde-Seid] = B; A: fogte med Qvinde
 Seid
 — —, — 11-12: mit Hjerte rort; | Dg kaldte han] = B; A:
 mit Hjerte rort;

Som sang affknelige Galdre, men lod de andre slaae,
 Saalænge for sig i Marken, til han blev oldinggraa;
 Mærked sig saa med Geirsod, et smaaligt Gubbespil; —
 Aldrig for en Gud ham min Aand erkjende vil,
 Dg kaldte han

- —, — 20: Der flyer for Sandheds] = B; A: Der taaler
 ei Sandheds
 — —, — 26: dig] = B; A: Drotten
 — —, — 27-28: Beggur, „det er godt; | Ugudelig er ikke med
 sig en Tro min Drot.“ —] = B; A:

Beggur — aldrig kan

- Jeg svigte den Herre, som ener sit Hjerte med Forstand. —
 — —, — 30: Sonner, som vi, hinanden kjær] = B; A: Sonner
 hinanden alle saa kjær
 — 239, — 11: man længe sege] = B; A: længe sege man
 — —, — 13: alle Kyfter os Skialden Drapa] = B; A: alle
 Strande, Skialden os Drapa

- Side 239, Linie 19: Spurgte Hrolf] = B; A: Spurgte ham Hrolf
 — —, — 21: vinde,“ gien[svared Biarke] = D; A: vinde,
 svared ham Biarke
 — —, — 22: „For Nidingen at] = B; A: Men for Niding at
 — —, — 23: Herre! dig, mægtigst Drot] = B; A: Herre
 mægtigste Drot
 — —, — 24: Ustraffet den at lade, som svigter dig sit] = B;
 A: Ustraffet den Tiener at lade, som svigter sit
 — —, — 25: smilte, „jeg reise har i Sinde] = B; A: smilte
 — selv har jeg slikt isinde
 — 241, — 13: fiender ham] = B; A: ham fiender
 — 242, — 9: blussed hans Kind] = D; A: blussed Bondens
 Kind
 — —, — 19-20: Heste, Hunde, Haner han slagter, og har Mod
 | Til stundom ham at offre Menneskenes Blod] = B; A:
 Fordi han slagter Heste, Hunde, Haner, og Mod
 Har stundom til at offre ham ogsaa Menneskeblod
 — —, — 24: Tænderne dem i Mund] = B; A: Tænder i
 deres Mund
 — 243, — 3: Svared Danerkongen] = B; A: Svared ham
 Danerkongen
 — —, — 25: stærke] = B; A: stærkeste
 — —, — 26-27: boie; sig da, hvi est saa ræd en Svend | For
 Sagn du og for Drømme] = B; A: boie; hvi est du da nu
 saa ræd en Svend, | For gamle Sagn og Drømme
 — 244, — 10: Som ærede Hrolf Krake, den Herre] = B; A:
 Som i Hrolf Krake frngted en Herre
 — 245, — 8-9: Til Hallen dem en Gang | Førte, som] = B;
 A: Til Hallen i en Gang | Bragtes de, som
 — —, — 13: modtager mig] = B; A: mig modtager
 — 246, — 20: dig til Fieldet igjen, hvor Jernet groer] = B
 A: dig atter til Fieldet, hvor Jern for Sværdet groer
 — —, — 24: i jert Rige; den] = B; A: i Eders Haller;
 den
 — —, — 27: glemte dog jer Svig] = B; A: glemte denne
 Svig
 — —, — 28: Medslog eders Fiender, og gjorde mangt] = B;
 A: Giorde blandt Eders Fiender, siden, dog mangt
 — 247, — 2: træde med Hielp for den] = B; A: træde,
 hielpende den
 — —, — 14: luft] = B; A: lufte
 — —, — 28: glemme hvert et Nag] = B; A: glemme det
 mindste Nag
 — 248, — 1: Guldet ei meget meer] = D; A: Guldet stort
 ei meer
 — —, — 4: qvad] = B; A: svared

- Side 248, Linie 8: „Nu,“ mæled Udils, „Skatten paa dig længst]
= B; A: — Nu — svared Udils — Skatten paa dig her
længst
- —, — 10: svared] = B; A: mæled
- 249, — 5-7: Hvad siger det saa mere, hvis Ilden ei er
fiern? | En Gd Dankæmperne binder: Gi Ilden eller Jern | De
svore nogensinde, hvor det saa var, at skye] = D; A:
Gi nu, hvad siger dette? Hvis Ilden ei er fiern,
En Gd Dankæmperne binder: Skye hverken Ild eller Jern,
De svore; saa ville de nu vist ei heller Jaren skye
- —, — 8: Ridinger, de feigt] = B; A: Ridinger, feigt
- —, — 15: Barme] = B; A: Bryster
- —, — 18: alt] = D; A: ham
- —, — 21-22: Han raabte, mens han kasted paa Ild Skjold-
pladen haard: | „Den skyer ei Ilden, Venner! som] = B; A:
Han tog sit Skjold, han kasted paa Ilden Pladen haard,
Raabte: Den skyer ei Ilden, som
- —, — 24: stærkest] = B; A: heftigst
- 251, — 2: blier] = B; A: blev
- —, — 8: bolden Ungerhvend, voren] = D; A: bolden
Yngling, velvoren
- —, — 27-28: flappe, de sliffede deres Haand, | Saa sant
de ned, og] = B; A: flappe; saa sliffed de deres Haand, |
Sant ned paa Straaet og
- 252, — 2: Manden] = B; A: Menneffet
- —, — 3: gif, forbitret ved dette (ventyr.)] = B; A: gif
nedslagen, bedrovet af Hjertensgrund.
- —, — 4: Kongen hans Hund, det fiælne Dyr.] = B; A:
Kongen Gram hans venlige Hund.
- —, — 5: Munden] = B; A: Flaben
- —, — 6: hardt] = D; A: farlig
- —, — 12: nærmede] = B; A: nærmed
- —, — 25: Klæder og med] = B; A: Klæder, med
- 253, — 4: Rummer, eller Skræk] = B; A: Rummer, ei
Skræk
- —, — 5: høit og fiærligt] = B; A: høit, fiærligt
- —, — 6: Udler Tankepanden og venligblege Kind] = B;
A: Udler tænkende Pande, venlige Kind
- —, — 16: Jeg skuede dig som] = D; A: Jeg skued ham
som
- —, — 20: Nu trykker du din Moder fast til din Heltebarm]
= D; A: Nu staaer du for din Moder, trykker mig til din
Barm
- —, — 25: I den Forræders Nærhed] = B; A: I For-
ræderens Nærhed
- —, — 26: daglig jeg prøved] = B; A: daglig prøved

- Side 253, Linie 28: Qvinde! dit Haab forforte dig] = B; A: Qvinde!
 Haabet bedrager dig
- —, — 29: Gi vidste du: en] = B; A: Du veedst ei, at en
- 254, — 1: brusten den sidste] = B; A: brusten sidste
- —, — 17: Nei! bedre med en Qdling at gaae til] = B;
 A: Bedre stærken Qvding at følge til
- —, — 19: Mod deres egne] = B; A: Daglig mod egne
- —, — 23: Langt droge de om Natten alt fra den brændte]
 = B; A: Langt vare de om Natten dragne fra brændte
- —, — 27: Skede. Da Bøggur] = B; A: Skede; og
 Bøggur
- 255, — 1: Siællandsfaren og Jyden.] = B; A: Siællands-
 farer og Jyde.
- —, — 3: Nu grunder Grolf et Rige for Nordens tappre
 Folk] = B; A: Saa lader Grolf et Rige grunde blandt Nordens
 Folk
- —, — 4: Som gjer os alle til] = B; A: Som alle
 gjer til
- —, — 9: havde han altid med] = B; A: havde steds
 han med
- —, — 10: til et fremmed] = D; A: til fremmed
- —, — 13: Heltene] = B; A: Manddommen
- —, — 20: did] = B; A: hist
- —, — 25: den] = D; A: dem
- —, — 27: Hans Spær let kunde Hesten for Manden
 giennem bore] = B; A: Let kunde han Spær i Hesten istedet
 for Manden bore
- 256, — 8: med hans Billie, i Fald] = D; A: med Billie
 giort, ifald
- —, — 13: med ung Vidrik hen imod] = B; A: med vrede
 Vidrik hen mod
- —, — 18: tillige Blomme] = B og C; A: tillige med
 Blomme; D: tilligemed Blomme
- —, — 27: rykked op en] = B; A: rykked med Rod en
- 257, — 6: Guldbægre, Pendinge] = B; A: Guldbægre,
 med Pendinge
- —, — 8-9: Og Gangerne, de raske, det var det Allerbedste,
 | Hun bragte dem, til Giengiæld for deres dræbte Heste] = B; A:
 De væligste Gangere, Jorden treen, blandt Udsogte de bedste,
 Hun bragte de Danske til Giengiæld for de myrdede Heste
- —, — 14: Waaben, da Jdebrandens] = B; A: Waaben,
 Jdebrandens
- —, — 17: paa det gyldne Skift] = D; A: paa kneisende
 Skift
- —, — 19-20: Balsmublomsten dem dnyssed dybt i Slummer,
 | Hun qvægede de Stærke. Kong Grolf] = D; A: Balsmu-

- blomsten Diet dem luffed til Slummer, | Git om og qvæged de
Stærke. Hrolf
- Side 257, Linie 25: Hvor Venlighed var blandet med Dngtighed og
Dnd] = B; A: Hvor Dngtighed sammensmeltet var med den
reneste Dnd
- —, — 26: fra] = B; A: af
- 258, — 12-14: som Sand; | Men han os overvælber." Thi
lod Hrolf Krakes Bud, | Man skulde hænge Smykkerne paa
Bust og Træer ud] = B; A:
- som Sand;
- Vel snart med blinkende Glavind til Freja gif jeg helst,
Naar først jeg saae min Moder og mine Venner frelst,
For overhængende Fare. — Thi lod hans kloge Bud,
At Smykkerne skulde tages, hænges paa Grenene ud
- —, — 22: Dankæmper Hevnen, han loved] = B; A: Dan-
kæmper at fælde, loved
- —, — 25-26: en liden Frist." | Saa lode de] = B; A:
en liden Frist.
- Vi maa Menobiet bierge; det kunde ranes af Inve,
Det var en evig Skiændsel; og Dansken kan ikke flyve.
- Saa lode de
- 259, — 1: Nu Udils kom i Brede; han skreg: "I rane frit]
= B; A: — Da kom Udils i Brede; raabte: Raner I frit
- —, — 2: dog ene] = B; A: ene dog
- —, — 3: Strax lægger mig i Skioldet, af] = B; A: Strax
kommer! lægger i Buler, af
- —, — 4: Den straalende, den hvalte, kostbare] = B; A:
Den heilig straalende, klare, kostbare
- —, — 5: Mig bringer Sviagrifen] = B; A: Lægger mig
Sviagrifen
- —, — 7: frækt mig] = B; A: fræk! mig
- —, — 12-13: "betaler Heltemod | Han med os Byttet at
rane? Hvis] = B; A: betaler han Heltemod | Med Byttet af
Haanden at rive? Hvis
- —, — 17: hine] = B; A: hin
- —, — 24: Haanden, Skyldige! din Skat] = B; A: Haanden
saa stærk den ranede Skat
- —, — 25: Diet sortner dig i en evig Nat] = B; A: Diet
dig sortner, i den evige Nat
- —, — 29-30: nod. | I Boigdelaget ofte] = B; A: nod |
I Boigdelaget, hvor ofte
- 260, — 9: En fulsort Hue. Livet] = B; A: Fulsort en
Hue; men Livet
- —, — 11: længst] = B; A: meer
- —, — 12: Hun gif med Skoe] = B; A: Paa Benene Skoe

- Side 260, Linie 20: Knap erfoer Konning Ubilis, osv.] I A begynder denne Verslinie ikke noget nyt Afsnit, saaledes som i B, C og D.
- —, — 21: Forsone de brede Guder i hellige Granelunde] = B; A: Forsone brede Guder, i de hellige Lunde
- —, — 28: hvad] = B; A: det
- 261, — 11: med] = C; A: ved
- —, — 12: Hlautbollerne med Riæder over] = B; A: Hlautbollerne paa Gulvet tæt over
- —, — 14: Af Hiertets Arer Goderne ved] = B; A: Goder, af Hiertets Arer, ved
- —, — 15: som til Hest] = B; A: som mægtigflædt til Hest
- —, — 16: drabelige] = B; A: herlige
- —, — 18: kaldtes] = D; A: hedde
- —, — 19: Den han fratog Kong Ule] = B; A: Hvilken han fratog Ule
- —, — 20: ham] = B; A: han
- —, — 27: formorkedes] = B; A: formorktes
- —, — 28: af en fulsort Ekive] = B; A: af fulsorte Ekive
- 262, — 1: Hælmorkt] = B; A: Morkt
- —, — 5: Stadiat] = B; A: Stadiq
- —, — 16: Da blinkte Solens Ekive flart igien med] = B; A: Snart Solffiven atter blinkte flart med
- 263, — 5: speilede] = B; A: speiled
- —, — 12: brystne] = D; A: siunkne
- —, — 14: Skiondt Taget længst er styrket, der smykke Klippens Huus] = D; A: Skiondt Muren længst er smuldnet, der kneiste for som Huus
- —, — 15: dets] = D; A: dens
- —, — 16: Dine] = B; A: Die
- —, — 21: Tusind Godnat] A, B, C og D: Tusindgod Nat
- —, — —: bragte dig] = B; A: dig bragte
- —, — 27: Heltkongen? D, nei! det er en] = B; A: Heltkongen? Nei, det er kun en
- —, — 29: Kong Grolf] = B; A: D Grolf
- 264, — 9: var hiertegreben.] = D; A: var saare smeltet.
- —, — 12-13: Paa store runde Etene paa Bakken deromkring, | Paa Kampestenes Knuder hans Kæmper sad i] = B, C og D (som dog alle have: . . . Etene, paa . . . deromkring | Paa . . .); A: Paa store runde Etene, paa Bakken deromkring | Sad, paa granitne Knuder, hans Kæmper i
- —, — 14: Drot nu skulde] = D; A: Drotten skulde
- —, — 27: Sværdet, ei bange for] = B; A: Sværdet, frygted ei for

- Side 265, Linie 2: „Jeg aldrig kunde lide] = B; A: Men aldrig kunde jeg lide
- —, — 12: Dnske dog Kongestammen, Selvstændigheden [frelst] = B; A: Dnske Selvstændigheden, Kongestammen [frelst]
- —, — 14: bryde.“ — „Huff, Lofe] = D; A: bryde. — Selv Lofe
- —, — 15: Vedblev den ærlige] = B; A: Vedblev ærlige
- 266, — 1: langsomt] = B; A: langtsomt
- —, — 16: pladskende sig Bei paa Volgen bane] = D; A: pladskede, sig Bei i Volger bane
- —, — 28: skued mangen Havfru] = B; A: skued tit en Havfru
- —, — 30: Under] = B; A: Strax under
- 267, — 3: Yngre, med] = B; A: Yngre, ja med
- —, — 10: Ugris] = D; A: Ugris
- —, — 17: af] = B; A: for
- —, — 29: Bænken sammentult] = B; A: Bænken, tæt-sammenrult
- 268, — 1: runde] = B; A: lange
- —, — 23: Skulde paa det violblaa] = B; A: Skulde, giennem violblaa
- —, — 30: paa] = B; A: i
- 269, — 6: Skuldes] = D; A: Skuldas
- —, — 28-29: der blev daaret saa sorgeligt i Dvæld, | Og druknet af] = D; A: der vankede saa tankesuld i Dvæld, | Forledet af
- 270, — 30: paatagen Anger; ved hyllet Udelmod] = B; A: paataget Anger; ved falske Udelmod
- 271, — 1-2: troede. Hun stolede derpaa, | At ei de store Siæle kan tænke] = B; A:
troede. En Dannemand, som frygter
At gjøre Noget Uret, stoler ei paa Rygter.
Han selv vil undersøge, bedrages tit derpaa,
Han selv vil undersøge, bedrages tit derpaa,
Fordi ei store Siæle tænke
- —, — 7: Med Eilkesomme stikken. Hun ønskte] = B; A:
Med skionne Bandskerplader, og ønskte
- —, — 10: gule] = B; A: skionne
- —, — 13: blev] = B; A: var
- —, — 14: eied sliig en Husbond, da var hun lykkelig] = B;
A: eied jeg sliig en Husbond, da var jeg lykkelig
- —, — 26: Saaledes Skulde vandi] I A begynder denne halve Verslinie ikke noget nyt Afsnit, saaledes som i B, C og D.
- 272, — 2: avlet] = D; A: modnet
- —, — 29: tidt] = B; A: stærkt
- 273, — 2: Du] = B; A: Han

- Side 273, Linie 3: Det var en anden Hødur, der dræbte Ufa-Balder] = B; A: Det er en anden Hødur, der dræber Ufabalder
- —, — 28: den] = D; A: hin
- —, — 29: smilte heel fornøiet, og drak] = D; A: smilte velfornøiet, drak
- 274, — 12: herligt] = B; A: herlig
- —, — 13: mig den hulde Brud] = D; A: mig hende Brud
- —, — 17: fiernt hist i Salen stor Frygt] = D; A: fiernest i Salen, megen Frygt
- —, — 24: for] = D; A: fælt
- —, — 28: Som Østenvinden] = B; A: Men som Øst-
vinden
- 275, — 2: hælørke] = B; A: tusørke
- —, — 6: Skialdesang] = B; A: Bardefang
- —, — 14: fiælent] = B; A: fiælen
- 276, — 6: paa det trebeente] = D; A: paa trebeente
- —, — 30: Hoved, tal kun om hvad] = C; A: Hoved, og
tael kun hvad
- 277, — 8-9: Lov | Til skummelt] = D; A: Lov, | Skummelt
- —, — 17: med Kæmperne kommer] = B; A: med sine
Kæmper kommer
- 278, — 1: Forfærdede de skuled, da Skiebnen] = D; A:
Forhærdede de skuled, skiondt Skiebnen
- —, — 4: Klumpfod og han med lodne] = B; A: Klump-
fod, Han, med den lodne
- —, — 5: fromt og ganske roligt] = D; A: fromt, barnlig
roligt
- —, — 9: bør Helten i] = B; A: bør hver Helt i
- —, — 17: paa] = B; A: i
- —, — 29: Guld] = B; A: Guldet
- 279, — 2: som Løse stander bi] = D; A: som stander Stor-
men bi
- —, — 8: Møkkurkalf] A, B, C og D: Møkkarkalf (smlg.
Oehl.s Heltedigte og Sagaer, I, 1862, Side 293, Linie 13)
- —, — 22: Vi ere Tvillingbrødre] = B; A: Vi er to Tvil-
lingbrødre
- —, — 28-29: Skær, | Der bryder] = D; A: Skær. | Den
bryder
- 280, — 1-2: „Den Gunst kan eder vises,“ svared Biarke, rørt
| I Hiertet, da] = B; A: Den Gunst kan vises! svared dem
Biarke. — Hiertet rørt | Han solte, da
- —, — 3: Ansigtstrækkene] = B; A: Ansigtstrækket
- —, — 19-20: nyde. De skal i Strikker seige | Brødeløst ei
qvæles] = B; A: nyde. Gi her i Strikker seige | Jeg vil, at
de skal qvæles
- —, — 21: Havde] = D; A: Thi havde

- Side 280, Linie 22: Da graaned denne Morgen som deres] = D; A: De havde denne Morgen seet deres
- —, — 25: jeg finder det Skam] = D; A: jeg selv det finder Skam
- —, — 26: slagte Værgeløse, Ufskyldige, som] = B; A: slagte, værgeløs, den Ufskyldige, som
- —, — 27: som fra en liden] = B; A: som bort fra liden
- 281, — 6: men som jeg er en Ven] = D; A: men jeg er en Ven
- —, — 7: Svende, gif Raade for] = B; A: Svende, lod Raade gaae for
- —, — 22: Jeg ikke dig fortænker, at du gjør] = B; A: Jeg kan dig ei fortænke, du nu gjør
- —, — 29: altsaa] = D; A: dog
- 282, — 7: Med hine norffe] = B; A: Nu med de norffe
- —, — 14: lækkert] = B; A: lækkre
- —, — 16: Sagde Bodvar Biarke] = B; A: Sagde til Hialte Biarke
- —, — 26: Vor Stedmoer havde lovet. Glubff, som et graadigt Dyr] = D; A: Stedmoderen havde lovet. Glubff som et Dyr
- —, — 29: Granen det saae fra Skyens Mand] = B; A: Granen saae ned med blege Mand
- 283, — 3-4: laae ved en Bæk, | Og lædsfed efter Rusen sig med den ferske] = B; A: laa ved kolde Bæk | Og lædsfed, efter Rusen, sin Tørst med ferske
- —, — 7: gridff og gierrig] = D; A: gridff, gierrig
- —, — 31: stærk og selsom] = D; A: stærk, selsom
- 284, — 1: Bænken] = B; A: Stenen
- —, — 7: Saae hist i Nord paa Himlen blege] = B; A: Saae tit i Nord paa Himlen de blege
- —, — 8: Bær, af Rildevand] = B; A: Bær, Rildevand
- —, — 9-10: os hiin Ildgierningsmand; | Han skæled for os venligt, helbreded vor] = B; A: os igien den onde Mand; | Skælede for os venligt, helbreded vor
- —, — 17: Røveren selv havde stor] = B; A: Røveren havde stedsse stor
- —, — 20: lærte os i] = B; A: lærte, men i
- —, — 27: Skovgubben] = B; A: Gubben
- 285, — 5: hans] = B; A: sin
- —, — 12: bevæget krysted os fast] = D; A: bevæget trykte hver fast
- —, — 14: ærligt Troffabslofte] = B; A: ærlig Troffabsloftet
- —, — 29-30: Afgrund; sin Hemmelighed | Han medtog i] = B; A: Afgrund; vor Hemmelighed | Tog evig han i

- Side 286, Linie 24: sig] = B; A: dem
- 287, — 1: hvælver over] = B; A: hvælver, høit over
- —, — 12: var vor] = B; A: var al vor
- —, — 13: øvede] = D; A: øged
- 288, — 1: der i Skoven lod] = B; A: der bag Fjeldet lod
- —, — 6: Viarke: „Siger] = B; A: Viarke: Mig siger
- —, — 9: Jeg takker dig. Forsete] = D; A: Vær takket!
- Forsete
- 289, — 3-4: Grolf. Underkongerne han monne beseire, | De
billige] = B; A: Grolf. De Underkonger, han monne beseire,
| Billige
- —, — 10: Uretrands; den Hest, som] = B; A: Uretrands;
og Hesten, som
- —, — 18: Jettesærden] = B; A: Kæmpesærden
- —, — 19: Kamp] = B; A: Riv
- —, — 26: dog] = B; A: tit
- —, — 27-28: en eneste Dag? | Men Dødsværdet Tapperhed
ei fuer] = B; A:
- en eneste Dag,
- J friske, fulde Skionhed, naar den er sprungen ud
— Af Knuppen, som beskærmed? Hvi est du Dødens Brud,
Som skulde være Livets? Men haaner du en Dod?
Nei, Sommerfuglen flyver som Blomst fra Larvens Skibod,
Til evige Vaar i Gimle. — Feigt fortvivle? Nei!
Fortvivle gjorde Grolf og hans gode Kæmper ei;
Dg det gjør ingen kraftig og kæk og ærlig Siæl,
Om Dndskabslangen saarer end giftig Heltens Hæl.
J Frændskab med Alfader, Dens Mand sig føler stærk,
Hvis gode Willie virked til Evighedens Værk;
Hans Munterhed Dødsværdet ei fuer
- 290, — 14: Formodigheden] = B; A: Uergierrigheden
- —, — 15: Slegfredsbarn“, hun raabte, „skal bære] = B; A:
Slegfredsbarn, hun raabte, bære
- —, — 17: affkkelig] = D; A: affkkelig
- —, — 27: Tyr og Usa-Thor] = D; A: Tyr, Usathor
- —, — 30-31: J Sovn han vugger Barnet, og sladdrer om
Dnd. | Dp, drabelige Kæmper] = B; A:
- Nu vil han vugge Barnet, og sladdrer om Dnd,
Fordi det ei skal skrike. Han stikker stakkels Blut,
Med smukke Talemaader, i Mund den søde Sut;
Dg fraaser og beruser sig selv paa sit Leire,
Medens Skialden Inver, om de forsvundne Seire.
Dp, drabelige Kæmper
- 291, — 5: læffe] = B; A: læffe
- —, — 16: en Gudinde, en Disa: Havets Riv] A, B og C:

en Gudinde — en Difa — Havets Biv; D: en Gudinde —
 — en Difa. — Havets Biv
 Side 291, Linie 17-18: sit Liv." | Saalunde] = B; A:

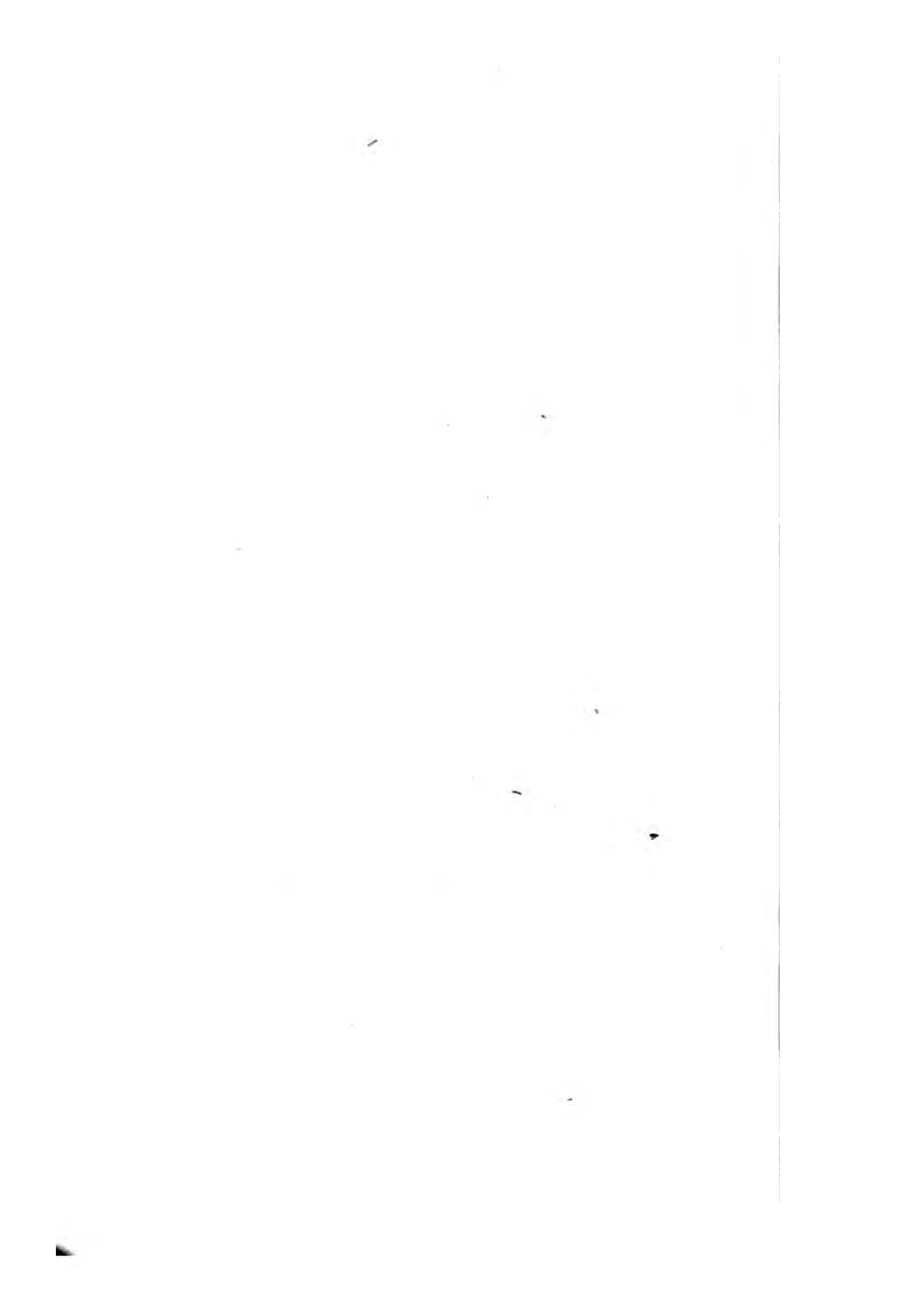
sit Liv.

Hun blandte Heltens Varme med Havets kolde Kræfter,
 Derfor ei for Svaghed mit Hierte gav efter;
 En sngelig Medlidenhed, et smaaligt Føleri
 Min Aand ei lænkebinder, som Volgen kold og fri.
 Men — for bestraalt af Solen — den ønsker sig Glands.
 Velan! saa henter Skulde fra Leire sin Krands!

Saalunde

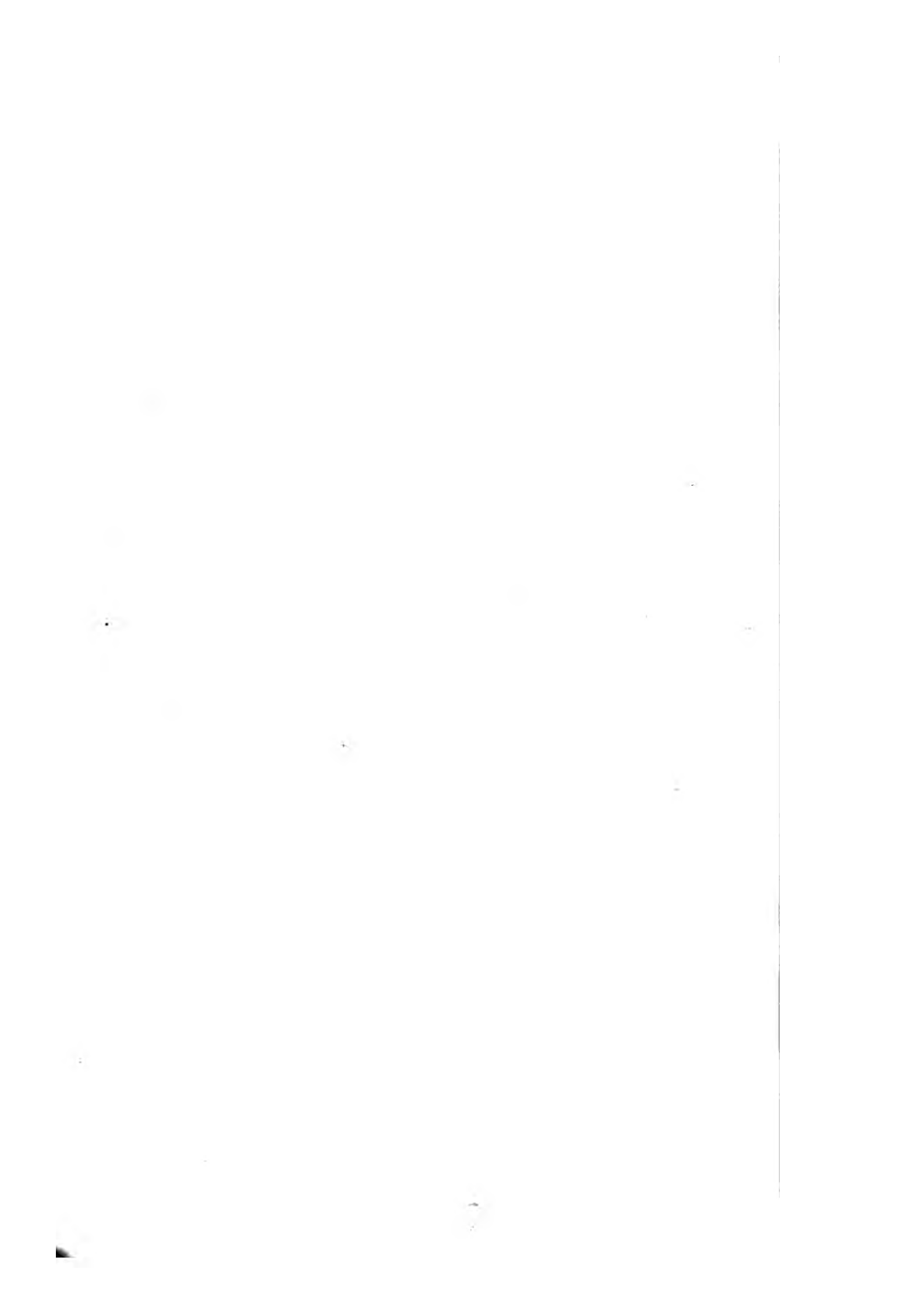
- —, — 19: Hendes] = B; A: Thi hendes
 — 292, — 2: Lagen end linnedhvide] = D; A: Lagen linned-
 hvide
 — —, — 5: Tilfrosset] = D; A: Tilfrosset
 — —, — 25: styrke, hvis Hierte var] = B; A: styrke, der stund-
 dum var
 — —, — 27: Husbond] = B; A: Herre
 — —, — 31: skumle] = B; A: mange
 — —, — 32: Da reiste hun] = B; A: Dpattered hun
 — 293, — 4: forvilder] = B; A: forvildende
 — —, — 11: haabed, at ei] = B; A: haabed ei
 — —, — 12: truede] = D; A: trued
 — —, — 13: stolede] = B; A: stolte
 — —, — 17: Skjold og Sværd] = B; A: Skjold, Sværd
 — —, — 19: favnede] = B; A: favned
 — —, — 22: det] = C; A: der
 — 294, — 9: svigtede] = D; A: svigted
 — —, — 17: gienmæled] = B; A: gienstværed
 — —, — 18: Sagde] = B; A: Raabte
 — 296, — 29: vi vel] = B; A: vel vi
 — 297, — 12: Med] = D; A: Men
 — —, — 15: Daad og ei] = D; A: Daad, ei
 — —, — 16: Taknemmelighed] = B; A: Taknemlighed
 — —, — 19-20: Nu skal ei Moer kyskes, ei Qvinder tages i
 Favn, | Men tappert og med Vren vindes et evigt Navn] =
 D; A:
 Ei gielder det Moer at kyske, Qvinder at tage i Favn,
 Men tappert og med Vren evigt at vinde Navn
 — 298, — 5-6: Kongen brat Tanken dem bortjog | Om Over-
 magt og Fare] = B; A: Kongen, hver Følelse forjog, | Om
 overhængende Fare
 — —, — 14: horer Stoi derude; hvad] = B; A: horer Stoien
 paa Gaden; hvad
 — —, — 18: deelte] = B; A: deled

- Side 299, Linie 6: fast] = B; A: op
 — —, — 7: Af Bæggen min Dre tager; jeg] = D; A: Min
 Dre tager af Bæggen; jeg
 — —, — 11: i vorende større Mængde] = D; A: i overlegne
 Mængde
 — 301, — 2: flammed blege] = B; A: flammed de blege
 — —, — 11-12: Evenske; der sine Borster skod | Som Pile
 paa de Danske, og] = B; A: Evenske, som sine Borster skod,
 | Utallige Pile, paa Dansken, og
 — —, — 20: Fjorræderflokken æred den kongelige] = B; A:
 Følge Fjorræderen Uresnngt for kongelige
 — —, — 21: Men af den lumste Række da brat udstormed
 Skulde (som dog har forandret Skulde til Skuld, ligesom i
 den næste Linie Skulde til Skuld)] = B; A: Men ud af lumste
 Række stormed pludselig Skulde
 — —, — 28: stærke] = B; A: gule
 — 303, — 13: hans] = B; A: sin
 — 304, — 7: den] = D; A: der
 — —, — 9: Dvisten] = B; A: Dvisten
 — —, — 22: flagrede] = B; A: flagred
 — —, — 24: Fatning, sit Heltemod] = B; A: Fatning og
 Heltemod
 — 305, — 7: Fiendskab jeg ikke] = B; A: Fiendskab ikke
 — —, — 15: havde neppe haabet] = B; A: havde saasnart ei
 haabet
 — —, — 26: dette det samme] = D; A: dette samme
 — 307, — 16: evigt] = C; A: evig
-

R e t t e l s e .

Side 86, Linie 7: Þurpuranden, læs: Þurpuranden

Dehlenschlägers
Poetiske Skrifter.

Udgivne

af

F. L. Liebenberg.

To og Tredivte Deel.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter.

Hovedkommissionair: Th. Lind, Store Kjøbmagergade Nr. 44 (6).

1862.

Druck bei J. D. Schulz.

Wchlenſchlägers

Heltedigte og Sagaer.

Udgivne

af

F. L. Liebenberg.

Fjerde Deel.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Selskabet til Udgivelse af Wchlenſchlägers Skrifter.

Hovedcommiſſionair: Th. Lind, Store Kjøbmagergade Nr. 44 (6).

1862.

Druckt hos J. P. Schulz.

Indhold.

	Side
Drvarodds Saga:	
Drvarodds Fødsel	3.
Odds Barndom	5.
Odd besøger sine Forældre	7.
Epaadommen	9.
Om Hesten Faxe	11.
Biarmelandsfarten ..	14.
Drvarodds og hans Faders Samtale	19.
Hjalmar	21.
Hjalmar fortæller	25.
Alfen	29.
Hjalmar og Drvarodd	36.
Om Urngrims Sonner og Hervor	39.
Om Ingeborg og Freia	42.
Om Trællen Faste	44.
Gefions Gudehuus	50.
Fastes Jordefærd	54.
Om Urngrims Sonner	56.
Anganths Eventyr	57.
Hjalmars og Drvarodds Elskov	66.
Holmgangen	69.
Begravelserne	74.
Ingeborgs Endeligt	75.
Om Hervor	77.
Nornerne tale med Hervor, og Gefion lyster hende hjem ..	81.
Hervors og Drvarodds Samtale	84.
Hervor henter Tyrting	86.

	Side
Hervors Død.....	93.
Om Tyrting.....	96.
Drvarodd drager til Upsal igien	98.
Alfen kommer igien	101.
Drvarodd redder sit Liv med en flet Vise.....	103.
Odd kommer til et selsomt Gudehuus.....	105.
Abbeden forklarer Alting, og Odd bliver hos ham	107.
Odd gaaer i Skole, og bliver en Christen	109.
Om Kong Herrod og hans Raadgiver Siolf.....	114.
Drvarodds Giftermaal.....	119.
Drvarodd bliver hundrede Aar, og faaer Hiemvee.....	122.
Drvarodd drager til sit Fædreland, og døer.....	124.

Regnar Lodbrof:

Lathgertha	133.
Sigurd Ring	143.
Lindormen	147.
Regnar Lodbrof.....	158.
Thora Borgarhiott	168.
Kraka	171.
Aslaug	179.
Grif og Agnar	194.
Ivar Beenløse	200.
Haslidalen	202.
Uffleden	209.
Regnars Død	212.
Sønernes Hevn	223.

Episke Digte.

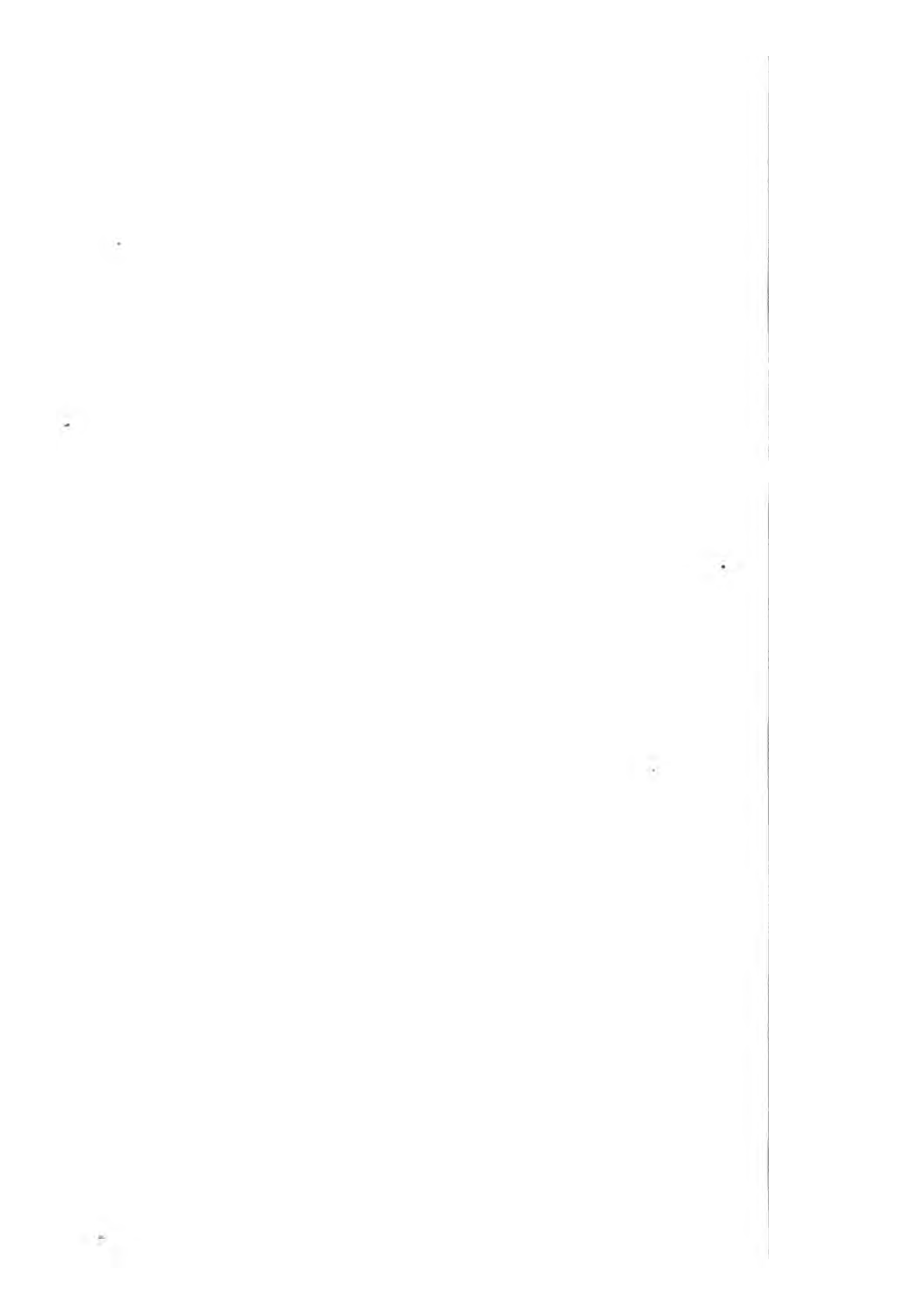
Heltemdigte og Sagaer.

Fjerde Deel.

Drvarodds Saga.

Et oldnordisk Eventyr.

1.

Orvarodds Fødsel.

Grim Loddenkind, en mægtig Mand paa Rasnista i Halogaland, var gift med Lofthena, en Datter af Harald Herje i Bigen. Da Harald døde, reiste Grim med sin Hustru, uagtet hun var høifrugtsommelig, ned til Bigen, for at skifte Arven. De styrede langs Kysten; da de kom uden for Gaarden Berurjoder, fik Lofthena Ondt. Der boede en rig Bonde, som hed Ingiald, hans Kone Mof. De havde en lille Søn, hed Åsmund. Ingiald tog vel imod de Fremmede, og Lofthena fødte et deiligt stort Svendbarn, som Faderen overøste med Band, og kaldte Odd. Efter faa Dages Forløb kom Lofthena sig snart; men hverken hun eller Grim brøde sig meget om Barnet. De talede bestandig om den store Arv, de skulde have i Bigen, og maaskee ginge glip af, hvis de tøvede for længe. Ingiald og hans Kone vare vennelselle Folk; dem tyktes, en sliG Gave, som et deiligt Barn, var meer, end Guld. Dog taug de, for ei at frænke Giestevenskabet.

Da de Andre skulde reise, og Lofthena beklagede sig over, hvordan hun skulde faae det nyfødte Barn frem og tilbage fra Bigen til Halogaland, sagde Ingiald: „J have

budt mig Koftbarheder og Penge for min Giestfrihed; men Giestfriheden var ikke længer fri, hvis den lod sig købe, som en Træl. Dog eie I Noget, hvilket jeg vilde skatte høiere, end Penge, hvis jeg fik det." — „Hvad er det?" spurgte Lofthena. — „Her løber min lille Asmund om paa Gulvet," svarede Ingiald, „og har ingen Legebroder. Lader mig beholde Barnet hos mig, saa vil jeg knæsette og opdrage Odd. Det varer vist ikke længe, før han i Væxt og Førlighed har indhentet Asmund; thi jeg kan see paa ham, han har sat sig for at vorde en Kæmpe." Lofthena tog med Glæde mod dette Tilbud; Grim derimod var noget mere seen, som altid, naar han skulde beslutte sig til Noget. Han gif hen til Buggen, og betragtede Barnet, i det han tillige overveiede alle de Udgifter og Uleiligheder, som han vilde spare, hvis Ingiald tog sig af Barneopdragelsen. „Hvad siger du, Odd?" spurgte han med en enfoldig leende Mine, „vil du blive hos den fremmede Mand?" Barnet gav, som man vel kan tænke, intet Svar endnu; men det betragtede Faderen med et Par Dine, som gjorde ham ganske vred, fordi han troede, deri at læse den dybeste Foragt. „Belan," sagde han, „Lofthena! lad Ingiald beholde Odd; han seer ikke paa os Ravnstafolk med venlige Dine."

Saa droge Grim Loddenkind og Lofthena hen at stifte Arv, og derfra hjem. Odd blev hos sin Fosterfader Ingiald og den lille Asmund paa Berurjoder.

2.

Odd's Barndom.

Hos Ingiald havde Odd nu været i sex Aar. I Størrelse og Skønhed fandtes intet Barn hans Lige. Asmund var to Aar ældre, ogsaa fager; men han kunde ikke sammenlignes med Odd. Der var imellem disse Børn stort Benskab, saa de aldrig skiltes ad. En af deres bedste Lege om Sommeren var at finde Fuglereder i høie Træer. En Dag kom Odd hjem alene med en smuk Fugl i et Buur, som han selv havde flettet af Vidier. Da Fosterfaderen spurgte ham om Asmund, smilede han, og sagde: „Aldrig havde jeg troet, Asmund var saa doven en Dreng. Han vilde klavre op efter Fuglereden, og faldt ned i Græsset. Der lagde han sig til at sove, og det hjalp ikke, alt hvad jeg ruskede i ham. Jeg tog Fuglen, og da han ikke vilde gaae med, og ikke svarede mig, blev jeg vred, og gik alene hjem. Men nu vil jeg dog gaae ud og hente ham.“

Faderen fattede Mistanke, og fulgte Odd. I Birke- og Gran-Skoven stod nogle store Egetræer. Under en gammel Eg med en tyk Stamme laae Asmund bleg og affjælet. Faderen, som elskede sit Barn høit, gjorde Miner, som Odd endnu aldrig havde seet, og store Taarer trillede Gubben ned i Skiægget. Odd begyndte nu ogsaa at blive urolig, og spurgte om, hvad der fattedes Asmund. — „Han er død,“ svarede Faderen. — „Hvad er det, at være død?“ — „Han lever ikke meer iblandt os her. Han er fløiet til Vanenheim, hvor alle Emaabørnene komme.“ — „Seer jeg ham da aldrig mere her?“ — „Nei!“ — „Og naar jeg er voksen, bliver en Helt, falder i Kamp, og kommer til Odin,

er da min Fostbroder Asmund endnu et lille Barn i Banahheim, og kan jeg besøge ham der?" — „Det haaber jeg,“ svarede Ingiald. Odd gav sig høit til at lee. Thi det var en Besynderlighed ved ham fra Barnsbeen: han græd aldrig, naar han var bedrøvet, og loe aldrig, naar han var glad; men naar han var hiertegreben af dyb Sorg, da skoggerloe han. „Jeg har hørt,“ sagde han, „at de vorne Fostbrodre ofte følges ad til Balhal; synes dig ikke, at jeg ogsaa skulde følge Asmund til Banahheim?“ — „Nei!“ svarede Ingiald. Men han kunde ikke indlade sig meer i Odds barnagtige Tale, thi han var mod i Hu over sin Sønns Død.

Asmund blev nu bragt hjem, og da Moderen hørte Ulykken, græd og jamrede hun. — „Den Hysten gidder jeg ikke hørt,“ sagde Odd, og gik ud i Skoven igien. Moderen klagede over hans Foleløshed og Uafnæmmelighed; men Faderen sagde: „Lad ham gaae! Han vilde døe med sin lille Fostbroder. Odd skal erstatte mig Asmunds Forliis.“

Henimod Aften kom Odd hjem igien. Han havde gjort en Leerkruffe, usfelt sammensat af de bitte Hænder; den satte han paa Bordet for Moderen. — „Hvad skal det betyde?“ spurgte hun. — „Det er Asmunds Afkruffe, og under Træet, hvor han faldt, har jeg sammenslaabt en stor Mængde Qviste, der ville vi brænde ham.“ Da tog Moderen Odd i Favn, hulkede, og raabte: „Du er en god Dreng, du skal være mig i Asmunds Sted.“ Men Odd sprællede paa Qvindens Knae for at komme ned, og sagde: „Hvordan kan Gen blive To? I hans Sted faaer du Ingen, før du faaer en Søn igien. Men jeg kan ikke lide ham. Han ligner ikke Asmund. Heresterdags vil jeg lege alene.“

3.

Odd besøger sine Forældre.

Da Odd var tyve Vintre gammel, var han saa stor og skøn, at der ikke fandtes hans Lige. Nu vilde han dog engang see sine Forældre, og faae sin Fader til at udruste sig et Skib, at han kunde drage paa Vikingstog. Ingiald sagde: „Det vil holde haardt; thi Pengene sidde faste paa din Fader. Skal det skee, maa du giøre ham et Forslag, der giver Sandsynlighed for rigt Bytte. Men jeg vil give dig et Raad: foreslaa ham at udruste et Skib til Biarmeland! Der kan du med Lethed giøre stort Bytte, og lov saa din Fader, at du vil dele med ham! For hvad du vinder, kan du selv udruste flere Skibe til hæderlige Tog.“

Odd tog Afsted med sine Pleieforældre, og reiste til Halogaland. Da han treen ind i Hallen, hilste han Forældrene, uden endnu at give sig til Kiende. Hans rige Pleieforældre havde vel udstyret ham. Han havde en rød Skarlagenskiortel paa, smukke Strømper og Skoe, et Baand om Hovedet, hvorfra de lange gule Haar slagrede ham over Skuldrene; et Pilekogger paa Ryggen, Bue i Haand. Thi Odd var bleven en saa stor Bueskytte, at hans Lige ikke fandtes. Almuen troede, at en Hex havde skienket ham nogle Pile, der altid traf, naar de fløi fra Buestrængen, og naar de havde truffet, fore tilbage i hans Kogger igien. Derfor kaldte man ham Drvar= eller Pile=Odd.

Forældrene vidste i Førstningen ikke, hvo den fremmede Mand var; men Moderen kiendte ham igien paa Dinene, der vare ligesaa store og blaae, som hendes egne. Hun var vant til at speile sig i den stille Sø, og var saare indtaget

af sin egen Skionhed. Nu blev hun glad ved at see sin Søn igien som en sager, velvogen Ungerjvend, der lignede hende. „Kiender du ham ikke? spurgte hun Manden. — „Hvordan skulde jeg kiende et Menneſke, jeg aldrig før har seet for mine Dine?“ — „Kiender du ikke dit eget Barn? Seer du ikke, han ligner mig?“ Nu faldt det Grim som Skæl fra Dinene, og han omfavnede sin Søn. Moderen vilde kyſe Odd; men han sagde but: „Lad os bie med det, til vi blive lidt nærmere bekiendt sammen!“ — „Nu ligner han dig slet ikke meer paa Dinene,“ sagde Grim. — „Han er vred,“ svarede Vosthena, „fordi vi hidtil ſaa lidet brøde os om ham; men snart ville vi indhente det Forsømte.“ Odd sagde, han var kommen, for at bede sin Fader om et Skib til Biarmeland. Da Grim hørte, han vilde hente Guld og Sølv fra Biarmerne, blev han glad, og lovede at ſtaa ham bi i Raad og Daad. — „Jeg behøver intet Raad,“ svarede Odd; „hidtil har jeg maattet raade mig selv, og Daaden maa jeg ogsaa udføre selv, hvis den ſkal lykkes. Men et Skib med udsøgt Mandſkab behøver jeg, hvis Færden ſkal iværkſættes; og vil du give mig det, ſaa deler jeg Hælvten af Byttet med dig.“

Grim lovede ham det, hvis Seidkoneſen Heid ſpaaede Godt om dette Grinde. — „Hvad er det for en Seidkone?“ spurgte Odd. Grim fortalte nu sin Søn, at det var en ſaare klog Bølge, der drog omkring i Egnen, for at forkynde Folk deres Skiebne; hun kom nu ogsaa i Aften her til Gaarden med et Følge af Svende og Møer, der iſtemte hendes Sange. Hvis hende tyktes godt om Færden til Biarmeland, ſaa vilde han udruste et Skib til Odd.

„Altsaa paa ſlig Kiærlingefnak kommer det an,“ sagde Odd, „om jeg ſkal vorde Helt, eller ei? Jeg beder dig, Faer min! agt dog ikke paa ſlig Daarlighed. Her løbe ſaamange

Bedragerster omkring, for at vildlede Almuen, for at nyde godt af deres Giestebud, og stille dem ved deres Benge. Til Giengiæld fylde disse Qvinder Folks Hierter med Angst og Mismod. Mig tyktes, en af de bedste Gaver, hvormed de rige Guder have forsynet os Mennesker, er Uvidenheden om vor Fremtid. Jeg troer slet ikke, at vor Skiebne er forud bestemt; ellers vare vi jo kun Brikker paa Gudernes Skiftavl, og Lykke og Ulykke vare i Grunden lige gode og slette, siden vi ingen virksom Deel selv toge deri. Jeg siger dig, jeg vil aldeles Intet vide af denne Qvinde; kommer hun til mig med sine Spaadomme, saa vil hun ikke takke mig for sin Lon." Faderen svarede: "Jeg horer i din Tale Frugten af din Pleiefaders Dmgang; thi han troer hverken paa Guder eller Jetter." Drvarodd sagde: "Jeg troer paa Guder, men ikke paa gamle Rierlinger."

4.

Spaadommen.

I det samme gif Doren op, og Giesterne og Husets Folk kom ind, og satte sig i Hallen paa Bænkene. Derpaa horte man en Lyd af Trommer og Piber, og den gamle Bølge traadte ind ved sin Stav, fulgt af Evende og Moer, af hvilke nogle opforte en underlig Dands, medens de andre spillede og trommede, alt hvad de kunde. Der blev nu baaret Mad og Drikke omkring; og da Alle vare rigeligen mættede og vederqvægede, begyndte Spaadommen, som gif ud paa, at de Fleste fik Løste om hvad de ønskede.

Den Gnefte, der ikke brød sig om Bølven, men sad i Krogen paa Bænken, og hyllede sig i et Biørnesskind, saa man ikke kunde see ham, var Drvarodd.

„Hvo er det, der bevæger sig saa urolig der under Huden i Dvinkrogen?“ spurgte Bølven; „er det et Dyr, eller et Menneske?“ — „Det er min Søn Odd,“ svarede Grim, „der ikke kan lide dig, og Intet vil vide af sin Skiebne.“ Ved Bølvens Ord havde Odd forbitret draget Biørnesskindet fra sit Ansigt, der var saare fager, og de tykke gule Lokker slyngede sig vildt omkring hans høie Pande og røde Kinder; men Munden fortrak han med et sælt haanligt Smil. — „Da behøver han ikke at være bange for mig,“ sagde Qvinden; „thi efter hvad jeg læser i hans Ansigt, vil jeg neppe sige ham Noget, som han ikke lyster at høre.“ — „Est du gal, Kierling?“ raabte Odd; „troer du, jeg frygter for en tandløs Hex? Men bliv mig fra Livet med dine Spaadomme, ellers gaaer det dig ilde.“ — „Ei bekymrer jeg mig om din Trusel,“ sagde Heid; „din Skiebne skal ikke holdes hemmelig.“ Derpaa istemte hun følgende Qvad:

Hvor du end i Verden drager,
 Ungersvend, saa stærk og fager!
 Asa=Thor dit Liv bevarer
 Seirende for alle Farer.
 Dybt i Fienders Hjerter ile
 Fra din Bue dine Pile.

„Det var en god Spaadom,“ sagde Odd, og slog Kierlingen i Næse og Mund, saa Blodet randt.

Bølven brød sig ikke derom, men gav sig til at danse med de Andre ved Pibe- og Tromme-Lyd. Derpaa standsede hun for Drvarodd, og qvad atter:

Hundred Aar vel skal du blive,
 Fiernt af Landet dig begive;
 Men tilsidst dog skal du drage
 Til dit Fædreland tilbage.
 Da du hurtig Døden fanger
 Fra din Faxe, fra din Ganger,
 Som du daglig gav sit Foder
 Som et Barn paa Berurjoder.
 Der den dig til Tak for Føden,
 Drvarodd! skal volde Døden.

Med disse Ord dandsede Spaaqvinden ud af Hallen med samt sit Følge, da hun vel frygtede en bedre Betaling for den nye Spaadom. Alle vare glade og tilfredse, og Faderen syntes, at Odd ogsaa maatte være det. Naar man kunde leve i hundrede Aar, meente han, saa kunde man vel lade sig slaae ihjel af en Hest. — „En hæderlig Død“, sagde Odd, „er mere værd, end et langt Liv; men jeg har sagt eder det, jeg agter ikke denne Qvindesnak.“

Derpaa blev Gildet fortsat, og nogle Dage derefter reiste Odd tilbage, for at tage Afsked med sine Pleiesforældre, medens Faderen lod ham bygge et Skib til Biarmelandsfarten.

5.

Om Hesten Faxe.

Da Odd kom hjem til Berurjoder, var han nedslaaet, hvilket hans Pleiesforældre ikke kunde forstaae, da Alting var

gaaet ham efter Dnske. Bølvens Spaadom fortaug Odd. Det Første, han gjorde, efter at have hilst paa Ingiald og Alosf, var at skynde sig ud i Stalden. Der stod Faxe i sit Spiltoug, den deilige store skimlede Hingst. Ingiald havde faaet den som Føl fra Jylland, og foræret Odd den som Dreng. Faxe voxte endnu hurtigere, end Odd, og blev en Hest af overordenlig Styrke. Da Odd selv var stor, red han heller den, end de sædvanlige, vel raske og stærke, men dog smaae og uanseeligere Norbagger. Faxe elskede ham igien; den sliffede hans Haand, naar han lagde den Bidselet i Munden, og forstod Alt, hvad han sagde til den.

I Dag stirrede Odd Faxe i de skionne lyse Dine, derpaa kyskede han den, og sagde: „Den slemme Hex har villet sætte Ondt for dig, Faxe! men det skal ikke lykkes hende at forstyrre vort Venskab.“ Derpaa sadlede han Hesten, og bød Trællen følge med paa en lille Kleppert.

Odd red ud i Skoven; det var en lys Høstasten, Fuldmaanens skinnede. Odd red en lang Omvei, og standsede paa Tilbageveien under den store Eg, hvor han steg af, og bandt Hesten ved en Green. Han satte sig i dybe Tanker hen paa en Steen. Pludselig vaagnede han, som af en Drom, og raabte: „Er dette ikke det samme Træ, hvorfra min lille Fostbroder faldt og slog sig ihjel?“ — „Jo,“ svarede Trællen. I det samme gav Faxe sig høit til at vrinske. Odd saae forfærdet i Beiret, og Gangeren, som stod i Fuldmaanens lyse Skin, med mørke Træskygger til begge Sider, vrinskede igien, stirrede hen paa Odd, og nikkede selsomt med Hovedet. Som et Lyn foer Odd op fra Stenen, drog sin Daggert, og stødte den dybt ind i Bringen paa Faxe, saa den skionne Hest strax styrtede død til Jorden. — „Hvad gjør du, Odd?“ raabte Trællen forkræffet; „dræber du dine bedste Venner? Saa er vel ogsaa snart Røden til mig.“

„Det kommer af disse nederdrægtige Spaadomme,“ raabte Odd. „Den gamle Hex har fortryllet mig. Hun spaaede, at Faxe skulde vorde min Bane. Denne Tanke var mig utaaelig. Jeg havde ingen Ro paa mig, før jeg fik Spaadommen tilintetgjort.“ — „Men det skulde jo først skee om hundrede Aar,“ sagde Trællen, til hvem Odd var vant at yttre sig i Fortrolighed, og som havde frit Sprog med ham; „hvoreledes kunde dog du, der ellers er saa snild, lade dig daare af sliq taabelig Snak? Et Menneske kan vel leve hundrede Aar; men naar har du hørt, at en Hest lever halv saa længe?“ — „Der seer du,“ svarede Odd: „Hexen har havt sit Spil; thi jeg pleier dog ellers hverken at være gal, eller utafnemmelig. Lad os nu begrave Faxe under Træet her! Jeg glemmer ham aldrig. Men lad os glemme denne Tildragelse; thi den vorder mig til Banhæder.“ Derpaa jordede de Faxe, og ginge hjem.

Den hele Aften sad Odd taus, og vilde ikke nyde Roget af den Mad, hans Fostermoder satte for ham. Da de trængte ind paa ham, og vilde vide Aarsagen, raabte han tilsidst: „Jeg har ingen Madlyst, fordi jeg er en Morder. Jeg har dræbt en af mine bedste Benner uden Aarsag, uden Fornærmelse, til Løn for al den Tjeneste, han i lang Tid viste mig.“ Moderen slog forbausset og bedrøvet Hænderne sammen, og spurgte om den Dræbtes Navn; Faderen lovede strax at betale Mandebod for Odd. Da Odd nævnte Faxe, loe Ingiald, Alosf faldt der en Steen fra Hiertet, og hun sagde: „Frei være lovet! Det var dog kun en Hest.“ Odd sprang op fra Bordet, og raabte: „Du taler, som du har Forstand til. Sliq en Hest er bedre, end mange Snefe Mennesker.“

Dermed løb han ud i Skoven, blev borte den hele Nat, og kom først hjem tre Dage derefter, da de troede, der var

tilstødt ham en Ulykke, og havde opgivet Haabet om at see ham mere. Nu var han rolig og munter. Han bad Pleiemoderen om Mad, og spiste Alt, hvad hun satte for ham, med overordenlig Graadighed. Alos loe, og sagde: „Man skulde troe, du havde fastet i tre Dage.“ — „Det har jeg ogsaa,“ sagde Odd.

6.

Biarmelandsfarten.

Da Skibet var udrustet, gik Toget til Biarmeland. En gammel Mand, Sigurd, drog med, for at være den unge Odd behjælpelig i Raad og Daad, hvad Faderen endelig vilde. — „Nu, saa lad os da høre dine Raad!“ sagde Odd en Dag, da der var Bindstille, og de sadde rolige i Loftingen. — „Jeg tænker paa,“ sagde Sigurd, rystende paa Hovedet, „det er godt nok, at du drager til Biarmeland, Odd! der kan man paa Markederne tilforhandle sig de herligste Skind, og siden sælge dem med stor Fordeel. Men saa skulde din Fader givet os flere Penge med; thi for hvad vi have, kunne vi ikke indkøbe noget Klækkeligt.“ — „Hvor meget have vi da?“ spurgte Odd. „Jeg overlod de Sager til dig; vor Raadgiver bør ogsaa være vor Skatmester.“ — „Opriktig talt, han gav os slet Intet med,“ svarede Raadgiveren. — „Sigurd!“ raabte Odd, „det er lige meget. Jeg er ingen Kiøbmand, og vil ingen være. Jeg er vis paa at man kunde narre mig lige op i Dinene, hvis jeg bestemte mig til denne Haandtering, og jeg vilde

holdes for en Taabe af Folk, hvis Forstand dog ikke rækker længer, end deres Men, og hvis Sind og Hu ikke gaaer dybere, end Guldet i deres Lomme. Jeg reiser ikke efter Skind." — „Hvordan faaer du da Penge?" — „Det er just dem, jeg reiser efter, Sigurd! Det er den Vare, jeg vil hente; og den behøver jeg ikke at sælge, for at komme til Velstand, thi den er baade Vare og Betaling paa een Gang. En Vikingsmand har fortalt mig, at Biarmerne have en Høi, hvor der er ligesaa mange Penge, som Muld. De lægge et Guld= eller Sølv=Stykke deri, hvergang et Menneske fødes eller døer. Paa den Maade anvende disse enfoldige Skrællinger det ædle Malm, der gives dem for deres Graaværk. Denne Høi ville vi gieste, Sigurd! og jeg er vis paa at Biergværket giver et rigt Bytte uden stor Umag."

De seilede nu afsted, og om deres Reise veed man Intet, før de kom til Biarmeland, og seilede med Skibet ind i Vina=Na. Saasnart Biarmerne saae dem, kom de løbende ned til Stranden med deres Graaværk. Odd lod, som om han havde mange Penge, og gjorde store Bestillinger til næste Dag. Men Hovedsagen var at faae at vide, hvor Høien stod, der skulde Sølv og Guldet. Tale med disse Mennesker kunde han ikke, og ingen af hans Mænd forstod deres Sprog. Den forsigtige Fader havde reent glemt at give ham en Tolk med, som dog ikke havde været vanskelig at faae, og det var ogsaa undgaaet den gamle Raadgivers Opmærksomhed. De smaae Mænd talte meget ivrigt til dem, medens de frembød deres Varer; men det forekom Odd som en Fugleqviddren, naar de sladdrede i Munden paa hverandre.

Lykkeligviis var der Een iblandt Biarmerne, som kunde Norst; til ham yttrede Odd, de skulde komme i Morgen igien med flere Skind, saa kunde Handelen begynde. Da

de vare borte, sagde Odd : „Der er nu intet Andet for, end at snige os op i Land, naar Mørket falder paa. Jeg maa see at fange denne lille Mand, der taler vort Sprog; han maa sige os, hvor Høien stander.“

De ginge i Land, velbevæbnede, og fik i Skoven Die paa en stor Skale eller eenlig Bygning, hvor der var Lystighed. Odd kigede giennem Dørsprækken, og i det han glad vendte sig til sit Følge, sagde han: „Skuld bringer Lykke: der er min Mand, han er Skaffer og Skienker ved Gildet. Der er ikke Flere end ti Gange saa mange, som vi. Dem kunne vi nok faae Bugt med. Nu maa jeg strax fange min Tolk paa en Maade, der skaffer os Uerbødighed hos disse Biarmere, der ere ligesaa feige, som smaae af Bært.“

Med disse Ord aabnede Odd Døren til Skalen, gik hen til Skafferen, og uden at sige et Ord, tog han ham, og kastede ham paa Skulderen, som en Lastdrager sin Sæk, hvorpaa han gjorde Tegn med Haanden, at Biarmene skulde gaae af Veien, at han kunde komme ud med Karlen. Biarmene vare ikke tilfredse med at miste deres Skaffer, og vilde spærre Odd Veien, hvorfor denne, der ikke vilde slippe sit Bytte, var nødt til at gribe Skafferen ved Benene, bruge ham som Kolv og slaae med ham til Høire og Venstre, for at komme ud til sine Landsmænd.

Biarmene vovede ikke at forfølge den store stærke Mand, der saae ud mellem dem, som en Høstkarl, der slaaer Hø. Da Odd var kommen ud med sin Fange, kastede han ham paa Skulderen igien, og løb ned med ham til Skibet, før Biarmene havde fattet sig af deres Forundring. Her gav han Tolken noget varmt Ol at styrke sig paa, og bad ham meget undskyldte den Maade, han havde gjort hans Bekjendtskab paa, hvortil Nød, som bryder alle Love, havde tvunget ham.

Tolken, der selv var en Normand, takkede Odd med mange Haandtryk, for at han paa denne Maade havde befriet ham fra sit Fangenskab, og pryglet Biarmerne med ham, til Straf fordi de havde gjort ham til deres Opvarter og Træl. Han sagde Odd, hvor Pengehøien stod, men raadte ham for det første at lægge længer fra Land, og at komme om nogle Nætter igien, naar Biarmerne ikke ventede det, for at de ei skulde skade ham med deres Trolddom og giftige Pile.

Efter denne Aftale kom Odd igien tre Nætter derefter, og traf Tolken paa Strandbredden, der førte ham og hans Staldbrodre giennem Skov og Fieldkloster mange Omveie, indtil de kom til Høien, hvor Guldet og Sølvet laae. Høist forundrede bleve de, da de i hver Skuld Jord næsten fandt ligesaa meget Guld og Sølv, som Muld. Odd bød nu sine Folk at sigte Muldet fra Pengene, og giøre Pakker saa store, som Enhver med Lethed kunde bære; selv tog han een, tre Gange saa stor, som de Andres. Men da de nu skulde til at gaae, savnede de Skafferen. Odd satte sig paa Høien, gav sig høit til at lee, og sagde: „Det er ikke første Gang, at Gridsfhed efter Riggendesæ bringer Mennesket til sin Undergang, naar den først har forvirret ham Sind og Sands. Hvor kunde jeg stole paa et Menneske, som jeg først havde behandlet med saa stor Forsmædelse? Nu henter han sine Biarmere; de snige sig bag paa os, og hverken vor Rigdom eller overlegne Styrke kan hielpe. Som en ædel Ganger overfaldes af Bremser, falde vi for disse Nidingers giftige Naale. Uden Bedrift, uden Hæder, uden Skialdeqvad! Vore Frænder ville kun omtale os som forvovne Galninger. Vi dræbes, som Fosner, paa Guldet; men det er desværre ingen Sigurd, som fælder os.“

Som han sagde dette, lagde han en Piil paa Buestrængen, thi han saae Skafferen komme snigende langt borte, og raabte: „Tag din Straf, Riding!“ Men Skafferen fastede sig plad ned paa Jorden, saa Pilen fløi ham over Hovedet, og inden Odd kunde sende en anden Piil, raabte den Fremmede: „Du dræber dig selv, hvis du dræber mig. Jeg er ikke mine Landsmænd utro; Alt, hvad jeg har giort, er skeet for at hielpe eder.“

Nu erfarede Odd, at Stein (saaledes hed den Fremmede) kun havde forladt ham, for at bringe Biarmerne paa Bildspor. Han havde fortalt dem, at han havde lokket Odd og hans Følge hen i en Biergkloft, hvor de vare styrtede ned i Afgrunden og omkomne. — „Men“, sagde Odd, „ville de nu dog ikke fatte Mistanke, og udstille Nattevagter?“ — „Nei,“ svarede Stein, „de ere ligesaa dovne og letsindige, som lettroende; nu ligge de alle og sove i deres Hytter.“ Odd blev meget glad ved denne Efterretning; han og hans Mænd skyndte sig ned til Stranden med deres Hylter — men der var intet Skib. „Nu ere vi lige nær,“ sagde Odd, og saae mistænkelig paa Stein igien. — „Jeg har sagt dine Folk, der bleve tilbage paa Skibet,“ sagde Stein, „at de maatte lægge langt ud fra Land, for at Biarmerne skulde troe, at de vare seilede bort. Men nu ville vi give dem det aftalte Tegn.“ Han tændte Jld i en Bunke tørre Qviste paa Stranden, og Skibet vendte flux tilbage.

Da Odd stod sikker ombord med alle sine Pengeposer, faldt han Stein om Halsen, og raabte: „Det kan ogsaa være Godt, hvad der er Smaat. Aldrig var Kolv Kæmpe saa fjar.“ Hvormed han mente, at han havde brugt Stein som Kolv i Skalen, for at bane sig Vej mellem Biarmerne. „Men“, tilføiede han, „havde du ikke selv fremdeles frivillig

banet mig Bei ved at bruge dit Hoved og faae Biarmerne tilside, saa var jeg bleven høilagt med samt Guldets og Sølvets."

Da de kom ud paa Dybet, opstod der et Uveir. „Jeg har hørt," sagde Stein, „at naar to Vinde mødes i Luften, lyder der et stort Knald; nu frygter jeg for, Biarmerne have opdaget vor Flugt, og skade os med deres Finnefunster." — „Nei," svarede Odd, „saa vidt gaaer ikke disse Skrællingers Magt, at de kunne frembringe Torden og Lynild, som blot kommer fra Auka-Thor, naar han ager giennem Luften paa sin Kerre. I Tordenveir er jeg aldrig bange; jeg har den Tro, at Thor kan lide mig, og ikke vil skade mig." — „Men", sagde Stein, „Skade er gift med Niord, Stormguden, og Ran med Havguden Ugir. Begge disse Qvinder ere af Jetteslægt, og skiondt optagne i Gudernes Kreds, ynde de dog deres gamle Uet, og holde med Biarmerne." — „Nu blæser Niord os i Havn," sagde Odd. Og saa var det; thi Ekjerne fordeelttes, Luften blev blaa igjen, Solen stod op, og skinnede hen ad Havsladen. Fra nu af finge de lykkelig Bør, og landede snart med deres Koftbarheder ved Halogaland.

7.

Drvarodds og hans Faders Samtale.

Fader Grim blev saare glad, da Sønnen hiembragte ham alle disse Koftbarheder; og da Odd forærede Moderen et prægtigt Guldsmykke til sin Hue, vilde hun atter kysse ham, men han vendte Hovedet bort. Selv bar han fra den

Lid af en kunstig udarbejdet Guldkrands om Haaret, der gik fra Nakken, og var lidt aaben for Panden, saa den kunde udvides og flemme sig selv sammen igjen. Denne brugte han, for at Lokkerne, som han ei naente at skære af, ikke skulde falde ham ned i Ansigtet.

Nu blev der udrustet flere Skibe, og da de vare næsten færdige, sagde Faderen: „Jeg haaber, at du snart gaaer paa Vikingstog, min Søn! som Skif og Brug er, og henter dig flere Rigdomme.“ — Odd svarede: „Naar jeg er mæt, spiser jeg for det første ikke meer; thi det er usundt.“ — „Hvad vil du sige med det?“ spurgte Faderen. — „At jeg nok vil gaae paa Vikingstog, men ikke, som Skif og Brug er,“ svarede Sønnen. — „Der er noget Sært ved dig,“ sagde Grim, „du stræber i din Opførsel at skilles fra alle andre Mennesker?“ — „Ellers kunde jeg jo ikke kiendes,“ sagde Odd; „af de Sædvanlige er der nok.“ — „Hvorledes vil du da gaae paa dine Vikingstog?“ — „Mod Vikinger,“ svarede Odd. „Jeg vil ikke være Glente, der æder Maager; men Orn, der æder Glenter.“ — Grim stirrede paa ham, og forstod ham ikke. — Odd sagde: „Maaskee du forstaaer mig bedre, naar jeg synger, end naar jeg taler.“ Han sang:

Den Kæmpe, som Høimoden fremmer,
Gjør Odin og Thor sig til Ven;
Naar Bifingen plyndrer en Kræmmer,
Saa plyndrer jeg Bifing igjen.

Den Koftbarhed, Røveren røved,
Taer Drvarodd atter fra ham;
Ei Enten da gjør jeg bedrøvet,
Dg ikke mig selv nogen Skam.

Den Fiende, min Dye skal true,
 Maa være min Tapperhed værd;
 Hvor Drvar skal spænde sin Bue,
 Der Kæmpen maa drage sit Sværd.

Dermed gik han ud af Døren. — „Det var fromt,“ sagde Grim. — „Hans Fromhed ville vi ikke rose,“ sagde Lofsthena. — „Baldur er jo død for længe siden,“ sagde Faderen, og talte de Guld- og Sølv-Penge, Drvarodd havde hjembragt.

8.

Hjalmar.

Medens Drvarodd udrustede sig til Toget, indtraf der en mærkelig Hændelse, der havde stor Indflydelse paa hele hans følgende Liv. Han gik en Morgen tidlig ud paa Fuglejagt; denne Sysjel var hans bedste Morskab, da han var en overordenlig god Bueskytte. Han havde forsynet sit Røggevær med Pile, gik i sine egne Tanker, og stirrede ud over Havet. Da saa han et Skib langt borte kaste Anker; en Baad sættes ud, og paa den opdagede han tydeligt med sine Falkerone en Mand bagbunden og otte bevæbnede Mænd foruden tvende Rorkarle. Odd skilte sig nysgierrig bag et fremragende Klippestykke i Nærheden af Strandbredden, hvor han formodede de vilde lande. De gjorde saa, stege ud med den unge Mand, der var en stor, skøn Helt, og ledte ham op paa Strandbredden, hvor der stod et vissent Træ med en tyk udstrakt Green.

„Her har Frigga selv tømret Galgen for dig, Hjalmar!“ sagde den ene af Mændene; „siung nu din Dødsfang.“ — „Jeg vilde siunge Dødsfang,“ svarede den unge Kæmpe, „hvis jeg havde fundet hæderlig Død for Kæmpehaand; men nu, da Nidinger myrde mig, farer jeg taus herfra.“ — „Saa dø da taus!“ sagde den Anden. „Det er bedre, at tie taalmodig, som Faaret, end at skrige, som Ornen, naar man ledes til Slagterbænken.“ — „Slagter, og ingen Helt!“ sagde Hjalmar, „lyd din Herres skændige Bud, men ti selv. Dine Ord stinke værre, end din Daad.“

Smidlertid havde Een af de Andre kastet et tykt Reb over Træets Green; men i det de vilde lede Hjalmar til Træet, styrtede en af Bødlerne til Jorden. — „Hvad er dette?“ raabte Formanden. Men han havde ikke Tid til at sige meer; han fulgte den Anden, og de laae begge blødende paa Sandet. De Andre bleve forskædede, slap Fangen, og vilde flye; men susende Pile, der kom fra Klippekløften, indhentede dem snart.

Nu traadte Drvarodd frem i sin røde Kofte; med Bue for Die, Piiil paa Stræng løb han lige ned til Stranden, sigtede paa en af Rorkarlene — og neppe klang Buen to Gange, før begge Rorkarle styrtede, den ene forlænds i Baaden, den anden baglænds i Havet.

„Der ligge de alle,“ raabte Drvarodd; „det var en heldig Fuglejagt. Kom nu, min Ven! og lad mig løse dine Baand. Følg mig! Jeg boer ikke langt herfra. Og naar du er vederqvæget, saa fortæl mig dit Eventyr, og hvorfor disse Nidinger vilde dræbe dig!“ — „Jeg er alt vederqvæget,“ sagde den Fremmede. „Du har reddet mig fra en skammelig Død; hvad kunde meer vederqvæge, end sliq uventet Frelse? Hvor finder jeg Ord til min Taknemmelighed?“ Derpaa omfavnede han Odd, og kysjede ham. Odd kunde

ellers ikke godt lide, at man kyskede ham; men denne raske Fremmedes varme Kys modtog han venligt, med en næsten undjeelig Beskedenhed, og sagde: „Jeg har gjort, hvad du vist ved lignende Leilighed vilde gøre for mig.“ — „Det lod jeg nok være,“ svarede den Fremmede, „saa maatte jeg være ligesaa stor Bueskytte, som du.“ — „Det er ingen Sag, at træffe slige Fugle,“ sagde Odd, „der ikke flyve høiere, og ikke længer bort. Følg mig i Hallen! Den er ikke langt herfra. Der ville vi tømme et Bæger sammen til Tak til Alfader for din Frelse, og saa ville vi gøre nøiere Bekjendtskab.“

Da de havde spist og druffet sammen, og Odd hørte, Hjalmar var dansk, kunde han ikke lade være at haffe lidt paa sin Giestevens Fædreland, som ofte Brug er endnu i Norge, uagtet han aldeles Intet kiendte dertil. Hjalmar greb hans Haand, og sagde: „Bedrøv mig ikke, du som har reddet mit Liv! med at saare mit Hierte eller min Ære. Jeg elsker mit Fædreland, som mine Forældre; og du vilde vist ikke tale ilde om dem i min Nærværelse. Jeg skylder dig saameget; vær hoimodig, og lad ikke ubetænksomme Ord strax bryde det Venstabs, som jeg saa gjerne vilde skulde være til Døden!“

„Det være langt fra mig, at tale ilde om dit Fædreland,“ sagde Odd; „men det kan dog vist ikke sammenlignes med mit.“ — „For at sammenligne maa man først kiende begge,“ svarede Hjalmar. „Jeg kiender ikke blot vore Lande, men mange flere til. Jeg seer, der hænger en Harpe her paa Bæggen. Du er Skjald?“ — „Saa en Smule,“ svarede Odd. — „Det er jeg med,“ vedblev Hjalmar. „Lad mig synge dig min Hu og Mening! Der er visse Ting, som man aldrig burde tale med hinanden om, thi man kommer ingen Bei dermed; men Sangen gaer til Hiertet, og saa=

ledes bliver man enig i en Haandevending." Derpaa tog han Harpen ned, slog den, og sang:

Danmark er kun et lidet Land,
Men flyder i Havet, som Blomsten paa Vand.

Norkysten stor, men uden Blad,
Staaer gold med sin mægtige Klipperad.

Hver har sin egen herlige Skat,
Saa forskiellig som Dag og Nat.

Natten viser sin Stjerneklare,
Norge Fjeldtinder i Nordlys klare.

Solen staaer op, naar Værken slaaer,
Over Danemarks Urtegaard.

Norrig er rig paa Fos og Elv,
Danmark med Regn maa vande sig selv.

Mod Norges Flod er Danmarks Na,
Hvad imod Kæmpen hans lille Taa;

Men Norges Dal er mod danske Mark,
Hvad imod Frugterne Træets Bark.

Paa Jorden findes ei skønnere Læ,
End under det danske Begetræ.

Paa Jorden gives ei stoltere Syn,
End Norriges Fjeld i Storm og Lyn.

Saa stande de, høist forskiellig hver,
Dg dog hinanden saa ganske nær.

Med Den deler Bierget sin Roes;
 Af samme Helteslægt de beboes.

Naar i Norræna Skialdene svinge,
 Da lyder ogsaa den danske Tunge.

Gen er vor Bugge, som een vor Grav:
 Det fælles, hølgende Heltehav.

Saa lader os stifte Venskab nu,
 Sæt Graneqvisten i Hielmen du!

Jeg sætter, ikke slettere vist,
 I Hielmekammen min Egeqvist.

Er nordisk Fieldbo med Dbo Ven,
 Da kommer Aernes Tid igien.

Fra dette Dieblif af var Venkabet stiftet, og Drvarodd havde ingen No, før Hjalmar fortalte ham sine Hændelser.

9.

Hjalmar fortæller.

„Jeg er født i Danmark; min Fader er en Herse i Siælland ved Leire. Han eier fem Gaarde, hvilke, naar han døer, tilfalde mig som hans eneste Søn. Guderne forunde ham et langt Liv; men han er gammel, og det var Rygtet om en Sygdom, han var falden i, som bragte mig til at reise fra Svithiod, hvorved jeg loffedes i den Snare,

hvoraf du har reddet mig. Jeg havde alt seet mig meget om i fremmede Lande, thi Reiser morede mig fra Barndommen af; nu fik jeg ogsaa engang Lyst til at besøge Sigtun og Upsala, hvor de høie Guder have levet, medens de vandrede her paa Jorden. Jeg besøgte Kong Yngve, og saae hans Datter Ingeborg, der dengang endnu var et Barn. Han var i Krig med sine Underkonger; jeg tog Tjeneste hos ham, svang mig op til Hovedsmand, og snart blev jeg hans Landeværnsmand. Saaledes gik fem Aar, i hvilke Ingeborg vorte op til den deiligste Jomfru. Jeg havde leget med hende, da hun var et Barn, og mærkede ikke, naar jeg siden i Fruerstuen saae hende lære Slynge, at hun bandt mig med den samme tynde Silketraad, som hun syede Billederne med. Og saaledes var det dog; thi Freia er mægtig, som Odin. Har du alt følt Prøver paa hendes Styrke, Drvarodd?" — „Nei," svarede denne; „og med en Silketraad vilde jeg desuden vel neppe lade mig binde af en Jomfru. Det maatte da være en Valkyrie, en Skioldmø, som indtog mig med Raskhed og Mod." — „Nei," svarede Hjalmar, „her virker just Forstielligheden; en Kvinde maa ikke være Mand, hvis hun skal vinde Mandens Kiærlighed. Det var just Ingeborgs blufærdige Frygtagsomhed, som vandt mig. Paa Mænd saae jeg altid uforskyldt; men for hendes store lysebrune Dine frygtede jeg, især naar hun slog dem ned." — „Det kan jeg ikke begribe," sagde Drvarodd. — „Naar din Tid kommer, vil du vel begribe det," vedblev Hjalmar. „Nok, jeg elskede Ingeborg, uden at hun, eller jeg selv vidste det." — „Hvordan fik I det da at vide?" spurgte Odd. — „Paa en underlig Maade. Vi vare engang sammen paa Jagt, og kom ved en dyb Elv til et Badested, som jeg vilde bære hende over. Jeg vakkede med hende paa de smalle Stene, gled, faldt i Elven med hende, og vi vare uden Tvivl druf-

nede, hvis ei vort Følge havde reddet os." — "Saa fattede hun vel Nag til dig," sagde Drvarodd, "fordi du bar dig saa flodset ad; og — tag mig det ikke ilde op — mig tykkes ogsaa, det var en Emule svagt af dig." — "Fra dette Dieblif af", svarede Hjalmar, "dulgte Ingeborg mig ikke meer sin Kiærlighed. Thi hun begreb let, det kun var af Elskov til hende, at det var bleven mig umuligt, hvad ellers var Borneleg for en Mand. Hun havde seet Prøver nok paa mit Mod; nu glædte det hende, at Modet veg for Elskov, thi deraf mærkede hun, at denne var stærkest." — "Bor Noget være stærkere, end Mod?" spurgte Drvarodd. — "Ja, Elskov; ellers Intet." — "Det maa være en løierlig Ting, den Elskov," sagde Odd, rystende paa Hovedet. "Jeg har ogsaa hørt andre tappre Kæmper yttre Sligt; men den faaer vist aldrig Bugt med mig."

"Jeg beilede nu hos Kong Yngve til Ingeborg," vedblev Hjalmar, "og han havde vist ogsaa givet mig sit Ja, hvis ei en uheldig Omstændighed var indtruffen. Paa Bolmø hændte det sig sidste Juleqvæld, at man efter Skif og Brug gjorde Løfter ved Bragibægeret. Da svor Arngrims Søn Hiorvard, at han vilde ægte Kong Yngves Datter. Angantyr, Hiorwards ældste Broder, gift med Svafa, en Datter af Biartmar Jarl i Aldeigeborg, lovede at følge Broderen; og hvad han gjorde, det gjorde de andre ti Brødre altid med. Angantyr's Datter Hervor, en Ungmø af ualmindelig Skionhed, men af et mandigt Bæsen, fulgte Faderen. Denne Skare besøgte Kong Yngve just i de Dage, jeg havde beilet til Ingeborg. Kongen spurgte sin Datter, hvem hun bedst kunde lide; hun svarede, hun vilde heller have den, som hun kiendte af gode Gierninger, end den, der blot var hende bekiendt af onde Rygter. Thi Alle vidste, at Arngrims Sønner vare vilde og grumme. Da Hiorvard hørte hendes

Beslutning, udfordrede han mig til Holmgang, og jeg havde strax gjort ham Fyldest, hvis der ei just samme Dag var kommen et Sendebud fra min Fader i Siælland, at han laae for Døden, og endnu en Gang ønskede at see og tale med sin Søn. Jeg indskibede mig da som snarest, og bød Hiorvard være Hvermands Ridning, hvis han ægtede Ingeborg, inden jeg kom tilbage, og før jeg i ærlig Holmgang havde kæmpet om hende. Jeg tog Afsted med Ingeborg, som svor, aldrig at ægte Hiorvard, i hvad saa Udfaldet blev. Derpaa skyndte jeg mig afsted, for endnu engang at see min Fader og opfylde hans Ønske, hvilket du vel kan begribe, thi kiender du ikke Elskov, saa kiender du dog Forældres Kiærlighed til deres Børn, og disses til dem?" — „Nei, heller ikke," svarede Odd; men det sagde han saa sagte, at Hialmar neppe kunde høre det. Denne vedblev:

„Skipperen var en Ridning, og jeg formoder, han var underkiøbt af Hiorvard. I Etedet for at seile til Isefiord, toge de Veien op ad Norge til, da de vare komne ud af Sundet. Jeg havde lagt mig til Hvile, træt af Mismod. Da jeg vaagnede, fandt jeg mig bunden med Reb, og de bragte mig til denne Kyst, hvor jeg uden din Hielp vilde have lidt den skændigste Død."

„Jeg haaber at kunne hielp dig ydermere," sagde Odd; „thi det er kun en ringe Tjeneste, at frelse ærlig Mand fra Galgen, naar Tyvene ville hænge ham. Du kommer, som kaldet; jeg har just i disse Dage udrustet tre Skibe, og var raadvild med mig selv, hvilken Bedrift jeg vilde øve. Jeg vilde frelse Kiobmand i Mangel af Andet; men Helten hielper jeg heller. Jeg bringer dig til Danmark, til din Fader, og saa seile vi til Svithiod. Formodenlig kommer det til Kamp mellem dig og Arngrims Sønner. Tolv imod To

ere rigtig nok vel mange; men siden de ere grumme, ere de vel ogsaa feige, thi det følges gierne ad."

Hjalmar betragtede ham forundret, og sagde: „Jeg kunde næsten være fristet til at holde dig for en af Aserne, Drvarodd! for Odins Svend, den raske Hermod, der kom fra Ekhen paa hans Bud, at hjælpe mig. Du kneiser et Hoved høiere, end de Fleste af dine Landsmænd, og dine sagre Haar ere ogsaa en stor Sielendhed.“ — „Derfor nænner jeg heller ikke at klippe dem af,“ sagde Odd, „men sammenholder dem med denne Guldfrands, hvilket jeg beder dig ei at udlægge mig til Forsængelighed. Den minder mig desuden om et lystigt Tog til Biarmeland, hvor jeg hentede den i en Hoi.“ — „Du er vist ætstor,“ sagde Hjalmar. — „Min Moder stammer fra de gamle Konger,“ svarede Odd; „i det Udortes ligner jeg hende, og saa ligner jeg vel ogsaa dem — paa Haarene. Men man skal ikke kiende Hund, og jeg tænker, endnu mindre Menneſker derpaa. Dine brune Haar ere lige saa smukke og tykke, som mine, skiondt ikke slet saa lange. Du tager dig mandeligt ud i den slette blaa Kofte; naar du kommer i Harnisk, ligner du vist ogsaa en Gud.“

10.

Alfen.

Dagen derefter seilede de til Danmark. Hjalmar fandt sin Fader endnu levende; han blev hos ham, og pleiede ham paa det Bedste. Imidlertid gif Odd tidt omkring i Skoven, og morede sig over de herlige Bøge og Ege, og

det frodige Græs med skønne Blomster. Han tænkte paa Hialmars Vise, og fandt selv, at det var en Taabelighed, at ville sammenligne det aldeles Forskiellige, hvor Naturen netop har søgt at undgaae Liigheden.

„Disse Sammenligninger“, sagde han ved sig selv, „komme fra de smaa gierrige Siæle, der ikke have Raad til meer end een Henrykkelse. I Grunden henrykkes de kun af deres egen Mening, medens de bilde sig ind at forstaae Naturen i dens friherlige Virkninger.“

Som han sad i disse Tanker ved Kilden under et stort Bogetræ, og slog sine Dine op, saae han en deilig Qvindestikkelse, som betragtede ham langt henne mellem Buskene. Hendes hvide Legem var kun halvt bedækket af et grønt Klædebon. De lange Haar, der næsten vare mere hvide, end gule, flagede i Vinden. Paa Hovedet havde hun en Krone af smaae blaalige Vys. Hun gik ikke, men hun svævede langsomt, og i det hun svævede, kunde Drvarodd see Træer og Buske utydeligt giennem hendes halvt giennemsigtige Legem. Odd, som aldrig blev bange, mindst for en Qvinde, vendte sig til Kilden, og sagde spøgende: „Siig mig engang, du fladderagtige Væld! hvad er dette for en Qvinde? Thi hun er formodentlig i Slægt med dig.“

Kilden lod sig ikke spørge to Gange, men svarede strax med tydelig Røst, saa Odd kunde forstaae hvert Ord:

Klogt du her til mig dig vender.
 Godt jeg denne Qvinde kiender.
 Kiendt hun er fra første Tider,
 Gi af Alderdom hun lider.
 Da din Wetmoer blev begravet,
 Var med Ungdom hun begavet;
 Naar begraves din Datterdatter,

Straaler hun i Skønhed atter.
 Hvergang Vaaren nyt udspringer,
 Faaer som Sommerfugl hun Binger.
 Hvor Kiærminderne sig boie,
 Farven sprang i hendes Døie.
 Naar fra Marken Hør blier baaret,
 Boyer hende Nakkehaaret.
 Maanen, som min Bølge vander,
 Med det gule Haar sig blander,
 Flagrer hende langt fra Rinden,
 Selsomt snoet i Aftenvinden.
 Lygtemænd den skionne Kone
 Fleiter til en Tindingkrone;
 Græs, hvori sig Lærken hæver,
 Selv hun til sin Kiortel væver.
 Hendes Legem, hvidt som Lilie,
 Dandse kan for dig paa Lilie.
 Men — hun er ei Qvinde rigtig,
 Derfor er hun giennemsigtig.
 Ei fra Askurs Æt hun stammer,
 Født i Skovens Aftenkammer
 Mellem Elletræer, Ege.
 Hendes Læber ere blege,
 Blege, som paa Mø, den døde;
 Men dog liflige, dog søde.

Da Kilden havde endt sin Tale, holdt den pludselig op at risle. Alfven nærmede sig, og sang:

Ungling fra de norske Fielde!
 Dit Besøg jeg maa giengielde.
 Jeg har hørt din Gnetale

I min grønne Sommersvale.
 Ei du deler Daarefagter,
 Ei min Bogelund foragter,
 Ei paa Klippen ene tænker,
 Smeddet, som en Træl, i Lænker.
 Derfor vil jeg dig forære,
 Hvad til Nytte dig kan være,
 Dersom du mig først beviser,
 At du frygter ei for Diser.
 Hvis du mig et Kys vil unde,
 Benter dig i mine Lunde
 Herlig Skatten, uden Mlage,
 Held for dine Levedage.

Odd, som var Skiald, fik nu ogsaa Lyst til at rime,
 og svarede strax:

Den, som ikke frygter Sværde,
 Lader ikke sig forfærde
 Ved et Kys, om end det klæber
 Sig til blege Pigelæber.
 Hift paa Fjeldets Kampedykse
 Leed jeg ikke Mænd at kysse.
 Aldrig kysjed mig min Moder,
 Sielden jeg min Pleiebroder.
 Hialmars Kys til Ned jeg taalte,
 Da med Tak hans Die straalte.
 Men at kysse vene Pige,
 Det vil ganske Andet sige.
 Grandt jeg læser i dit Die:
 Du har Frændskab med det Høie.
 Drmens Gift vil ei mig skade

Fra de blege Rosenblade.
 Tag da Kysset! Uden Anger
 Intet derfor jeg forlanger.

Alfen nærmede sig nu, og kysjede ham, men kun en eneste Gang, med største Beskedenhed, hvorved han dog uagtet al sin Manddom ikke kunde holde sig fra at gyselidt, thi hendes Læber vare iskolde, og Dinene skinte med en uhyggelig Flamme, som Ildorme i Mørke. Men Odd forjog Frygten, og var snart munter igien. Alfen traadte atter nogle Skridt tilbage, og sang:

Hil dig, du unge frække Svend,
 Som ei for mig blev bange!
 Eligt Heltemod jeg traf ei end,
 Skiondt jeg traf Helte mange.

Jeg bød dem Kys, jeg bød dem ind
 I Hulen til min Gammen;
 De troede, jeg var falsk i Sind,
 Og frygted Maanesflammen.

Da krænked mig Mistanken lav,
 Da lod min vrede Tale;
 Kun reddet blev fra aabne Grav,
 Hvo hørte Hanen gale.

Da smutted jeg i Skovens Skjul,
 Svandt vred i Elmeskyggen,
 Indbildte dem, at jeg var huul,
 Naar jeg dem vendte Ryggen.

Men gol ei Hanen, jeg dem tog,
 Svang dem i Astenrøden,

Dg mellem Hærderne dem slog,
 Indtil de sank i Døden.

Ung Oluf red til Bryllupsfærd,
 Da saadan han var tegnet;
 Men Døden blev Bedriften værd,
 Da han hos Bruden blegned.

Du frænked ei, du negted ei
 Mig Kys, du Heltemodige!
 Thi skienkes dig paa Livets Bei
 Et dyrebart Alenodie.

Gaf nu med mig i Hulen ind,
 Før Rattergalen tier!
 Jeg viser dig i Maaneskin
 Der Bøggens Malerier.

Saa mangen Fryd, i Livets Baar
 Ungdommen har oplevet
 I mange hundred, hundred Aar,
 Med Straaler malt er blevet.

De hænge paa min Hules Muur,
 Dem grønne Løv omfatter.
 Naar Maanen skinner i mit Buur,
 Dens Billed lever atter.

Grindingskilden flyder nær,
 Dg mægtig af sit Fængsel
 Udspudler høit i Stierneskiær
 Den kærilige Forlængsel.

Alt, Drvarodd! det fieldne Bærk
 Dig Alfeskaren væver:
 En sneehvid Silke-Bandsersærk,
 Saa let, saa tynd og snever.

Seer du det fine Spindevæv,
 Med Aftendugg bestænket?
 Gi for min Pigeskare bæv!
 Den Brynie dig er skienket.

Hør mine Terners Dands! — Den lod,
 Som Myg i Lusten surre.
 De karte Spindevæven blød
 Hift paa den skarpe Borre.

I Lusten foer min travle Flok,
 Og der den Freia finder.
 Gudinden paa sin egen Rok
 Mig Silketraaden tvinder.

See! Hiulets Stierner funkle meer,
 Imens de sig omdreie.
 Der falder Brynien, du det seer,
 Og nu skal du den eie.

Den falder, som et Stierneflud.
 I Hielmen du den fange!
 Men hør nu mit og Freias Bud
 I disse Nattesange:

Den Brynie skiermer dig for Saar,
 Naar kæk du Fienden møder;
 Naar du med den mod Baaben gaaer,
 For Baaben ei du bløder.

Men skulde du — jeg troer det ei,
 Jeg kiender vel din Flamme —
 Men viger du for Faren feig,
 Da vil dig Døden ramme.

To Gange kan du bruge den,
 Og atter af den trække;
 Men tredie Gang vil den dig, Ven!
 Din Levetid bedække.

En Anden aldrig skienk din Skat!
 Det vilde ham kun skade.
 Og — hvis du rober denne Nat,
 Vil Lykken dig forlade.

Da Alfen havde endt denne Sang, forsvandt hun. Kilden rislede igien; Odd stod alene i det tykke Krat, og Maanen, som skiulte sig bag Tordenskyer, hvormed hele Himlen var overtrukken, sendte netop saa mange Straaler giennem en liden Rift, at han kunde finde Stien igien, hvorfra han ligesom i Drømme havde fiernet sig. Store Draaber faldt, og forkyndte en stærk Pladskregn, og Drvarodd skyndte sig hjem til Hialmars Huus, der ikke var langt derfra.

11.

Hialmar og Drvarodd.

En Træl sagde Drvarodd ved Huusdøren, at Hialmars Fader nylig var død, og at Sønnen sad inde ved

Liget. Odd gik ind, og fandt to tause Blege, den ene af-
 sæt liggende i Sengen, den anden siddende paa Bænk
 ved Siden af, stirrende paa Liget, uden at hilse Drvarodd.
 „Er din Fader død, Hjalmar?“ spurgte denne. — Hjalmar
 pegede paa den Døde. — „Guderne glæde ham! Han var
 gammel. Har han i Livet øvet hårdelig Bedrift?“ — Hjal-
 mar pegede med en stolt Mine paa Faderens Skjold og
 Sværd, der hang paa Bæggen ved Sengen. — „Saa er
 han ogsaa hos Odd. Thi den Døvtro, at mærke sig med
 Geirsodd, for ei at døe Straadød, bryde vi os vel ikke
 mere om?“ — Hjalmar viste Odd et lidet Saar i Tindingen
 paa den Døde. — „Saa har han dog mærket sig?“ —
 Hjalmar nikkede. — „Kom nu, forlad Liget, lad os nyde
 Nadværen sammen, og drikke hans Grævel!“ — Hjalmar
 rystede paa Hovedet. — „Den Svend er mig dog for blød,“
 tænkte Drvarodd, „jeg troer, jeg forlader ham igien.“ I
 det samme slog Lynilden ned med et forfærdeligt Torden-
 skrald i Kammeret, løb omkring Hjørnerne paa Bæggen, og
 smuttede ned i Gulvet lige ved Hjalmars Fødder, efter at
 den først havde smeltet Dopskoven paa hans Sværd. Odd
 soer tilside; men Hjalmar sad ubevægelig, han forandrede
 ikke en Mine, og mærkede slet ikke, hvad der foregik. „Saa
 er der dog Styrke i Kiærligheden?“ tænkte Odd. Han be-
 tragtede den Bedrøvede med Høiagtelse, trak sig tilbage, og
 overlod Hjalmar til sin stille Sorg. „Der er noget Helligt
 i dette Væsen,“ sagde han ved sig selv, medens han gik;
 „det er ikke saa smukt, som Alfepigens, men det er varmere.“

Drvarodd gik nu ind i sit eget Kammer, for at gaae
 i Seng. Da han tog Hjelmen af, faldt der en lille blød
 Klump paa Gulvet. Han tog den op; den saae ud som noget
 sammenrullet Spindevæv. „Hvordan?“ tænkte han, „skulde
 det virkelig være Pandserfærken? Var det ingen Drøm,

ingen Indbildning?" Han begyndte nu meget forsigtigt at pille Bylten fra hinanden, for ei at sønderrive Bæven med sine stærke Fingre; men den lod til at være saare stærk, thi ikke en Traad brast. „Hvorledes?" tænkte han, „skulde denne lille Klump indeholde en heel Skiorte til mig?" Alt som han pillede, udbredte Klædebonnet sig meer; han lagde det paa Bordet, og det var virkelig en Skiorte til et fuldvozent Mandfolk. „Men hvorledes faaer jeg den paa?" tænkte han; „inden jeg har stukkert Hovedet og Armene deri, er der ikke heelt af den." Han klædte sig nogen af, og begyndte med stor Forsigtighed; men da han havde faaet den noget vrangt paa, og det ikke vilde gaae strax, blev han utaalmodig og hidsig, og gav sig til at trække stærkere og stærkere. „Nu bliver der ikke Bialt af den," tænkte han. Men han mærkede snart, at der maatte være Hegeri med i Spillet; thi Spindevævstraadene holdt, som om de havde været Staaltraad, eller Ringene i en Jernbrynne. Da han havde faaet Skiorten til at sidde ret, sluttede den saa tynd og let til Kroppen, at han slet ikke mærkede, han havde Noget paa. Han kunde godt tage den anden Skiorte udenover; og da den første var dybt nedringet om Halsen, og aaben for Brystet, kunde den slet ikke sees. Saaledes gif han i Seng, da han var søvnig, og faldt strax i Sovn.

Næste Morgen troede han atter at have drømt; thi han kunde Intet see inden for sin Lærredsskiorte. Men da det blev lysere, opdagede han Spindevæven, der var saa giennemsigtig, at han kunde see Legemet's Farve derigennem.

„Hm!" tænkte Drvarodd, „det er godt nok; men det er dog Hegeri alligevel. Hun har vel ikke slaaet mig mellem Hærderne, saa jeg er død af Blodstyrtning; men hun vil skille mig ved hvad der er meer, end Livet: min Manddoms Ære. Thi hvad var min Tapperhed og mit Mod, hvis

min Sikkerhed herefterdags blev saa stor, at jeg slet Intet vovede? Nei! saaledes skal hun ikke fange mig i sit Spindevæv." Han trak Pandserærken af igien, og gienste den i sin Hielmekam, hvor der var et lidet Rum, som han kunde lukke for.

12.

Om Arngrim's Sønner og Hervor.

Hiorvard, som, uden at kiende Ingeborg, havde gjort det Løfte ved Bragibægeret at vinde hende, havde aldrig saasnart seet hende, før han blev antændt af heftig Elskov. Til Hjalmar fattede denne grumme vilde Kæmpe et dødeligt Had, og Hiorvard havde ganske rigtigt begaaet den Ildgierning, for hvilken Hjalmar mistænkte ham. Ikke just fordi han frygtede Hjalmar, thi Tapperhed kunde paa den Tid selv ikke den største Niding undvære, naar han ikke vilde være almindelig foragtet; men fordi han misundte Hjalmar en ærlig Død, og fordi hans Samvittighed Intet bebreidede ham ved saaledes at komme sikkert til Maalet og til Ingeborgs visse Besiddelse. Der var altid Kæmper nok, tænkte han, med hvilke han siden kunde stride og bevise sin Manddom. Klogeligt havde han ikke selv afgjort Sagen og betalt Skipperen for Mordet, men ved en Træl, og denne Træl havde han strag derpaa dræbt for en ringe Brøde. „Saaledes druknede jo ogsaa Hofgoderne Trællene i Søen, naar de havde vasket Herthas Billed," sagde han sig selv til Beroligelse. Hemmeligheden var altsaa vel gienst; med

ingen af Brødrene havde han talt derom, thi saa vilde og haardhiertede de end vare, frygtede han dog, de skulde misbillige Daaden.

Angantyr, den ældste Broder, fulgte Hiorvard af en ganske anden Grund, end for blot at staae sin Broder bi paa et Elskovs-eventyr. Han vidste, at der længe havde hersket et uvenskabeligt Sindelag mellem Kong Yngve og dennes Broder Alf. Yngve var Enkemand, Alf havde en deilig Hustru Vera; hende tyktes Yngve saare godt om, og tilbragte hver Aften i hendes Selskab i Hallen, hvor de ofte sadde og talede sammen til over Midnat. Skiondt Forholdet var ulasteligt, blev Alf dog nidfiær, og Angantyr haabede at oppuste Bredeagloden til Flamme, der skulde fortære begge Kongerne. Naar da den ene havde dræbt den anden, og der kom Oprør, vilde Angantyr giøre sit Slægtskab med Ynglingestammen giældende, og selv sætte sig paa Upsals Kongestol. Hertil havde især hans Datter Hervor opmuntret ham.

Hervor, som fulgte sin Fader, var endnu neppe sytten Aar, granvoksen og deilig. Alf Ingeborgs yppige Qvindelighed havde hun Intet, dog saa hun ikke ud, som en Ungerjvend i Qvindedragt. Hun var en Lillievand; hendes Kinder havde kun et svagt rødligt Skær, hendes Bryst var høit hvælvet, men næsten uden Barm. Hendes Hænder vare stærke, men overordenlig velskabte og sneehvide. Hun var temmelig bredskuldret, dog stode Hofter og Lænder i Forhold hertil. Næsen og Panden gif næsten i eet; Haaret var glat og kulsort, men Dinene store blaae, og betragtede alle Mennesker med en usigelig Stolthed og Foragt. Hun ærgrede sig selv tidt over, at hendes Fodder vare for smaae; men hun løb paa dem, som Hiorten i Skoven, uden at blive stakaandet. Ingen Mø havde en skønnere Mund, og

dog døde hun, inden Nogen fik et eneste Kys deraf, selv ei hendes Fader. Denne, der elskede hende høit, havde af en kunstig Smed ladet hende hamre det skønneste Harnisk og en Hielm, som klædte hende saare godt. Ungantyr vilde ladet Baabnene forgylde; men Hervør foragtede det, og forlangte, at de skulde være sortglindsende, som Skarnbassens Skalvinger. I Hielmen vaiede blaae og gule Fjær; i Skioldet stode de tre Valkyrier i røde Kiortler, med forgylde Hielme og lange Epyd. Disse vare hendes Gudinder, til dem offrede hun; hendes hele Higen og Tragten gif ud paa at ligne dem. De havde ogsaa fra hendes Barndom af ofte besøgt hende; og ved sidste Julegilde, da Sne laae paa Jorden, og Riimfrost hang paa Trærnes Qviste, som blinkende Stierner, havde de nærmet sig Vinduet paa hendes Jomfrubuur, og alt medens Ulvene tudede i Skoven, og Stormen hvinede, havde de siunget:

Hervør! dig til Hædersdaad, til Heltesæder
 Kalde vi, mens hvide Klæder
 Vise Sneens Vinterglæder.

Vintren er saa skion, ja mere skion, end Baaren.
 Bedre Frugt i den blier baaren;
 Taagen svandt med Blødhedstaaren.

Marken ligger ikke braf — der voxe Vandser,
 Pile med, og Helt i Vandser.
 Bondens Straa ham ikke standser.

Arnens Jld Valkyrien tidt om Vintren tænder,
 For at varme valne Hænder,
 Hvergang By og Borgen brænder.

Roser ogsaa purpurrødt hos os udspringe.
 Blodet, vi af Barmen twinge,
 Tvætter os den hvide Binge.

Hervor Jarledatter! hor vor Kæmpevise:
 Du skal ogsaa vorde Dise.
 Frygt ei, Frugten at forlise!

Hoi dig lad, som Hildur kiæk, af Blod bestænke!
 Skion du hist skal Miøden skienke,
 Bringe Helte den paa Bænke.

Livet er en Drøm, som ei du her udgrunder;
 Men jo raslere du blunder,
 Bækkes du til Balhals Under.

13.

Om Ingeborg og Freia.

Ingeborg, Yngves Datter, var af ganske andet Slags. Hun var frygtjom og undseelig, som en Due, fyldig og blomstrende. Hendes tykke, askefarvede, lokkede Haar hang hende ned ad Nakken næsten til Hælene i stærke Fletninger. Hun havde lysbrune Dine, og var større, end Hervor. Før hun kiendte Hjalmar, levede hun eensomt i Tomfruburet, og det gjorde hun endnu. Hendes Omgang vare Børn, Fugle og Blomster. Af dem havde hun altid nogle i sin Nærhed; hun flettede Bure til Fuglene, dyrkede Blomster i Haugen, og syede Klæder til fattige Børn, naar hun ikke baldyrede.

Da Hjalmar var bortreist, var hun ofte veemodig, og havde mørke Aelser. Paa en deilig Vaarmorgen sad hun i Lovhytten, henfunken i sine sædvanlige Dromme, da aabenbarede Freia sig for hende.

Freia fløi, som en stor Fugl, giennem den blaa Luft i sin prægtige Fjæderham. I Luften vare hendes Binger lange og brede, og hun slog dem stolt, som Ornen over Fjeldet; men neppe stod hun i Rosenslunden hos Ingeborg, saa foldede Bingerne sig ind, og bleve ikke større, end to store Sommerfuglevinger, der prydede hendes runde Skuldre. Den brogede Fjæderham bedækkede kun halvt de svulmende Brystbuler, og sluttede som et Livstykke om den smekke Midie. Om Bænderne flød et forunderligt Stof, som Skiort: det glimtede og rislede, som Kildevand, og flød hende ned til Anflerne. De deiligste Fodder, noget Menneſke vilde see, vare nøgne, og saa fine og skicere, som om de aldrig havde betraadt Jordens Støv; og det havde de heller ikke, thi hun svævede, selv naar det lod, som hun gif. Forunderligt var det ogsaa, at neppe standsede hun for Ingeborg, saa slyngede sig hendes lange Guldhaar, der før havde slagret i Luften, ligesom Bingerne, til faste Fletninger, og foldede sig om hendes Hoved til den yndigste Pryd. I Banden havde hun et Klenodie, der sunklede meer, end den klareſte Diamant, og det var intet Under, thi det var Morgenſtiernen. Da Freia kom nærmere, saae Ingeborg, at hun havde en Rose i hver Haand, hvis Lige i Skionhed hun endnu aldrig havde fiendt. Freia hilste hende venligt, og sang:

See mine Roser gløde:
Morgenrøde!
Salig Elſkøvs Morgenrøde
Var ei lang.

Lærkesang
 For Dagen svinder;
 Dagen har ei Rosenfinder,
 Solen blinder.

See mine Roser gløde:
 Aftenrøde!
 Naar de unge Hierter bløde,
 Sorgen er ei lang.
 Ved Rattergalesang
 Sorgen svinder;
 Stiernen du i Mørket finder,
 Haabet vinder.

Freia spinder
 I lyse Stjerneflok
 Paa sin Rok
 En Traad, som binder
 En Rosenfrands af alle hellige Minder.

Da Freia havde endt sin Sang, fløi hun bort, som en Fugl, igien. Ingeborg sad i dybe Tanker, og gientog Visen ofte, for ei at glemme den.

14.

Om Trællen Faste.

Af alle de Menneſker, Hiorvard havde krænket og mishandlet, var der Ingen, det var gaaet værre ud over, end Gen, der var hans daglige Dmgang, der aldrig havde

giort ham mindste Fortred, men tværtimod var ham til Hielp fra Morgen til Aften. Dette var hans Træl Faste. Narfagen hertil var Misundelse. Naar de stode ved Eiden af hinanden, saae de ud, som om de af en Feiltagelse havde taget hinandens Klæder paa; thi Hiorvard lignede en Træl i Herredragt, og Faste en Herre i Trællekoft. Han havde et Par Gange med stor Tapperhed i Krigen reddet Hiorwards Liv, hvilket for en hugprud Helt vilde været Grund nok til at frigive Redningsmanden; men Hiorvard lod, som han ikke havde mærket det, holdt Faste kun strengere derefter, og spottede hans høivise Sæder, som Noget, der ikke vedkom hans Stand, hvorfra Intet kunde løse ham. I den senere Tid, kort efter Hialmars Bortreise, var Faste bleven koldere, tausere mod sin Herre; ja, denne troede endog undertiden at læse Foragt i Trællens Dine, hvilket forbittrede ham endnu meer. Han pryglede ham, som en Hund, og truede med at tage Livet af ham. Faste faldt paa Knæ med usædvanlig Ydmyghed, og tryglede med ængstlige Ord om sin Frelse. Det morede Hiorvard, at have ydmyget ham. „Af denne usle Tryglen kiender man din Herkomst,“ sagde han; „en fri Mand vilde heller lade sig slaae ihjel, end vanære sig med saa feige Bønner.“ — „Af, Herre!“ sagde Faste, „I har Ret. Jeg føler nu først ret Forskiellen mellem Fri og Ufri. Men dersom I denne Gang lader mig leve, saa lover jeg eder helligt, at hvis jeg en anden Gang skulde være saa ulykkelig at mishage eder, vil jeg taalmodig modtage min Straf, uden at tye til eders Barmhiertighed.“ — „Saa lev da idag!“ sagde Hiorvard med et skummelt Blik, der taledede værre, end hans Tunge.

Faste gif hiem til sin Hytte, hvor han sov om Natten med en anden Træl. De vare gode Benner; men det forekom Narfe, som om Faste i den senere Tid havde Noget

paa Hiertet, hvilket han skjulte ham. „Narfe!“ sagde Faste, „i Morgen drager jeg til Thor i Thrudvang; vil du have Bud med?“ — „Hvad vil det sige?“ — „Det vil sige, at Hiorvard i Morgen prygler mig ihjel.“ — „Jeg kan ikke løse Gaader,“ sagde Narfe. — „Jeg har i mange Aar tient Hiorvard tro,“ vedblev Faste; „det var en Feil af mig, men det kom af at jeg ikke kiendte ham ret. Grum var han, det vidste jeg; hugprud var han ikke, det lærte jeg snart. Men jeg vidste endnu ikke, at han var en topmaalt Niding.“ — „Det er haarde Ord,“ sagde Narfe. — „Den, der skal slaaes ihjel i Morgen, maa have lidt frit Sprog i Dag,“ svarede Faste. „Men jeg vil ikke sætte din Taalmod og din Skarpsind paa Prøve. Husker du Nef, den sidste Træl, Hiorvard dræbte?“ — „Nef var en Niding, der fortiente Døden for flere Ildgierningers Skyld.“ — „Neppe var det for at straffe Ildgierning,“ blev Faste ved, „at Hiorvard dræbte ham.“ — „Nu taler du atter i Gaader,“ sagde Narfe. — „Det er en styg Bane, jeg har,“ svarede Faste. „Jeg vil løse dig dem.

Det er Skade, at Trællehytternes Bægge tidt ere saa tynde, at man udenfor kan høre hvert Ord, der tales derinde. For nogle Ugers Tid siden havde jeg træet lagt mig til Hvile i Skoven i Krattet bag ved Nefs Hytte. Hiorvard gik ind til ham. De talede hemmeligt sammen. Nef fik en betydelig Sum Penge til Skipperen, for at hænge Hjalmar paa Norges Kyst. Da Nef havde rogtet sin Herres Grinde, fik han den velfortiente Død til Løn, og Hiorvard troede Hemmeligheden vel begravet med Trællen. Men i Morgen vide Ingeborg og Kong Yngve den ogsaa, og Hiorvard prygler Faste ihjel.“ — „Taabe!“ sagde Narfe, „har du da Lust til at prygles ihjel? Hevn dig, og fly; saa nyder du din Hevn.“ — „Den skal jeg nyde hos Thor,“ svarede Faste. „Jeg hader Underfund, det er en Søster til

Nidingsværk. Jeg maa nyde den Glæde, at staae rolig for en høibaaren Skurf, og vise ham min Foragt uden Frygt."

Faste gif til Kong Yngve, og fortalte ham Alt. Yngve havde længe baaret hemmeligt Nag til Ungantyr og hans Brødre. Den Maade, de opførte sig paa, var saa dumdriftig, at Yngve ikke kunde udstaae dem, og han vidste nok, at de satte Dndt for ham hos hans Broder. Hele Fastes Fortælling bar Præget af Ærlighed og Oprigtighed, og da han nu, som han var færdig, vilde gaae hen at lide Døden af Hiorwards Haand, sagde Yngve: „Det maa du ikke. Straf skal her finde Sted, men paa den Skyldige. Bliv hos mig! Jeg skal ikke forraade dig.“ Derom lod Faste sig ikke bede to Gange.

Da Kongen ved Middagsbordet saae Hiorvard, bad han ham at sælge ham Faste; han havde faaet Lyst til denne Træl. Hiorvard saae forundret paa Kongen, men fattede sig strax, og sagde: „Herre! dersom J ei vil forsmaae en ringe Gave, J som viser mig og mine Brødre saa stor Giestfrihed, da er han eders.“ Nu var altsaa Faste Kongens Træl, og saaledes frelst fra at blive mishandlet af Hiorvard.

Nogle Dage derefter lod Kong Yngve opreise en høj Galge, og derpaa Krigsfolk sammenkalde, der skulde være tilstede ved en stor Forbryders Henrettelse. Ingen vidste, hvo denne var, men man formodede, det maatte være en magtig Mand, siden Kongen væbnede Krigsfolk i Forveien. Yngve gjorde paa Henrettelsesdagen et Gilde, hvortil ogsaa Hiorvard og hans Brødre vare indbudne. Da man havde spist og drukket, satte Kongen sig i Høisædet, og sagde:

„En Jldgierning har jeg erfaret, som kræver Straf. En Mand her i Hallen har underkjøbt Bifingen, der skulde bringe Hjalmar til Danmark, at gribe ham, baste ham og bringe ham til Norge, for at hænge ham paa en øde Kyst.

Hvad tyffes eder sliq Niding fortiener?" — Ved disse Ord bleguede Hiorvard; thi det kom ham aldeles uventet. — „Hvi blegner du, som et Liig?" raabte Yngve. — „Herre! jeg vil dog ikke haabe, at du mistænker mig?" stammede Hiorvard i saa stor Mandsforvirring, at selv hans Brødre fattede Mistænke, og saae paa ham med vrede Dine. — „Nei," svarede Yngve, „nu mistænker jeg ikke meer, nu har jeg Visshed. Bringer ham til Galgen!" Neppe havde Kongen talt disse Ord, før hundrede bevæbnede Mænd traadte frem fra Tæpperne, og dobbelt saa mange ventede derude. Angantyr og hans Brødre saae nu, det Intet kunde hielpe, at forsvare Hiorvard. De vare ogsaa fortørnede over denne Handling, der kastede en Skygge paa dem alle. Angantyr gav Kongen Ret, og sagde: hans Broder havde fortient at lide Døden, hvis han virkelig havde begaaet Forbrydelsen; kun bad han Kongen at sige ham, hvilke Bevijer han havde. Kongen kaldte Faste frem. Ingen kiendte ham; thi Kongen havde skienket ham Frihed, han var klædt som Helt, og som han stod der, var han den stouteste Mand i Hallen. Faste saae paa Hiorvard med dyb Foragt, og sagde: „Lovede jeg dig ikke, Hiorvard! at naar vi saaes næste Gang, vilde jeg ikke mere tye til din Barmhiertighed?" — „Og paa en Træls Bidnesbyrd vil du lade en velbyrdig Mand skammelig henrette?" spurgte Hiorvard. — „Naar Trællen er ærligere, end den Velbyrdige — ja!" svarede Kongen rolig. „Ti nu, Hiorvard! Din Blegthed og din Udfærd før var ærligere, end din Løgn nu. Hvis en Tyv kunde snaffe sig fra Galgen, blev der Ingen hængt." — „Er jeg en Tyv?" raabte Hiorvard hovmodigt blussende. — „Du har villet stiale Livet af Hjalmar," svarede Kongen, „det var et fælt Tyveri. Afsted med ham!"

Saa ginge de da til Galgen med Hiorvard, og hans Brødre fulgte med, for at see hans Hedensart, hvilket var en drøvelig Gang, ved Pibers og Trommers Lyd. Kongen spurgte Faste, om han selv vilde hænge Hiorvard, saa tillod han ham det gierne; men Faste bad sig undskyldt, og meente, at siden Kongen havde gjort ham til fri Mand, passede sig dette Arbeid ikke saa vel for ham, dog hvis Kongen onskede det, vilde han ikke undslaae sig derfor. Der bleve da tre af Kongens stærkeste Trælle valgte dertil, for let at faae Bugt med Hiorvard, hvis han ikke godvillig skulde finde sig i Hængningen, hvorom man meget tvivlede.

Da Hiorvard saae Galgen langt borte, raabte han: „Er det den Jomfru, som strækker sine hvide Arme ud efter mig? Hun ligner ikke Ingeborg. Men gid Ingeborg snart ligne hende, og gid hendes tilkommende Brudgom finde Døden i hendes visne Arme, som jeg i dennes!“ Da de kom til Galgen, lagde Bøddelen en Strikke om Halsen paa ham. Han vilde tage Afsted med sine Brødre; men de skammede sig, og vilde ikke række ham Haand, fordi han havde Strikken om Halsen.

Allerede stod Hiorvard paa Stigen til den anden Verden, der gif ned til Hel, skiondt det lod, som den gif opad, da blev der en Skrigen og Raaben: „Hænger ham ikke! han er uskyldig, der kommer Hialmar.“ Og langt borte saae man ogsaa Hialmar komme til Hest med en anden høi Kæmpe, vinkende med Haanden, for at hindre dem i at hænge Hiorvard.

„Skiændige Løgner!“ lod det trindt omkring; og trusfen af den forbittede Mængdes Spydstif, sank Faste død til Jorden.

„Hænger ham ikke,“ raabte Hialmar, da han kom saa

nær, at de kunde høre ham, „berøver mig ikke min Hæv! Jeg vil selv dræbe ham i ærlig Kamp.“

Yngve omfavnede Hjalmar. „Guderne være takket,“ sagde han, „som bevarede dit Liv! Men jeg har gjort Hiorvard Uret, og maa gjøre det godt igjen.“ — „Nei, Herre!“ svarede Hjalmar, „Uret har J ikke gjort ham; jeg skulde virkelig været hængt, som han. Men saa nær hielper mangen Mand; et lykkeligt Tilfælde reddede os begge.“

15.

Gefions Gudehuus.

Ingeborg havde hørt Efterretningen om Hjalmars Drab; men det gjorde en ganske anden Virkning paa hende, end man havde formodet. Hun klagede ikke, hun græd ikke; men Roserne svandt af hendes Kinder. „Freia havde Ret,“ sagde hun ved sig selv: „Salig Elskovs Morgenrøde er ikke lang; men Stiernen skinner i Mørket, og Haabet vinder. Man kan ogsaa døe i Galgen som Helt; det har mangen Konge bevist. Nu vil jeg gaae en Gienvei, for at møde Hjalmar. Jeg drager i Krig, jeg følger Valkyrierne — og Hildur — og Hervor.“

Med disse Ord drog hun et skönt Harnisk paa af blinkende Staal, som hendes Fader havde givet hende, og satte en lignende Hielm paa Hovedet med røde Fjær, som Hjalmar pleiede at bære dem med dansk Farve. Et let Skiold tog hun paa Armen, omkring Lænderne ringlede et Jernskiort. Hendes Terne forundrede sig; thi siden Kongen

forærede hende Rustningen, havde hun aldrig prøvet den, den hang blot til Stads paa Bæggen. Ternen spurgte, hvor hun vilde hen. Hun svarede: „Op paa Klippen til Hervor.“ Hun var alt i Døren, da hendes Dine faldt paa Skioldet, der var blankt uden Mærke. „Vi lidt!“ sagde hun, „jeg maa først have mig et Baabenmærke. Gønt mig et Kul fra Urnen! — Nei,“ raabte hun igien, „ikke Sod, men Blod!“ Hun saarede sig let i Armen, dyppede Fingeren i Blodet, og sagde: „Mit Skioldmærke er to Viælker, en lang og en kort, der støde sammen i lige Kant.“ Derpaa malede hun en Galge med Blodet i Skioldet, og sagde: „Galgen er adlet, siden man hængte Hjalmar.“ Hun iilte nu med raske Skridt op ad Fjeldet. Ternen fulgte hende bedrøvet, og frygtede for, at hun var bleven vanvittig.

Hervor havde under sit Besøg moret sig med efter Ungves Tilladelse at lade bygge et lidet Gudehuus eller Hof for Gefion paa en Fjeldkant. Gefions forrige Hof var brændt; men hendes Billed var lykkeligviis reddet. Dette Billed var, ligesom de andre Gudebilleder i Upsal, meget skønt udskåret af Træ, livagtigt malet, havde Haar paa Hovedet, og var prægtigt klædt. Hvo der havde skåret disse Billeder, vidste man ikke; men der kunde Ingen nu gjøre det nær saa godt. Mange troede, at de vare af Baalundur, der var optagen i Gudernes Tal, og at han havde udskåret dem efter deres Lignelse. Derfor betragtede man ogsaa disse Billeder som uskatteerlige Helligdomme, og tilbad dem som Guderne selv.

Hervor havde, da Hoffet var færdigt, just sat Gefion paa Hialet igien, ligesom Ingeborg traadte ind ad Døren. Forundret og forbittret stirrede hun paa den fremmede Kæmpe, som vovede at vanhellige Gefions Hof, hvori ingen Mand turde træde. Hun drog sin Daggert, og med det

Ord: „Gudsbespotter!“ vilde hun dræbe Ingeborg, da hun lykkeligviis kiendte hende. Ingeborg omfavnede Hervor, og sagde: „Jeg gjør nu fælles Sag med dig. Min Veiler er dræbt, jeg vil aflægge Løftet i Gefions Haand, at forblive Jomfru, som du, og hun.“ — „Det er vel gjort,“ svarede Hervor, og betragtede Ingeborg med smilende Spot, thi hendes mandlige Dragt afstak stærkt til hendes tydeligt fremtrædende Qvindelighed, skiondt den klædte hende godt.

Men just som Ingeborg gif hen til Gudebilledet, raabte en bekiendt Stemme fra den aabne Dør: „Ingeborg! her er jeg. Kom ud til mig! jeg tør ikke komme til dig.“ Ingeborg vendte sig om, og saae Hjalmar i Døren med udstrakte Arme. Nu tænkte hun ikke meer paa Gefion, og de fløi i hinandens Favn. — „Lad os først lukke Døren!“ sagde Hervor med et foragtende Blik, „at ikke Gefion vanhelliges, og væmmes ved dette Syn!“

Hun gif selv ud af Hoffet, da hun havde lukket Døren. Hjalmar og Ingeborg vare alt langt henne i Lunden, og taledede med hinanden, Arm i Arm; men der stod en høj, deilig Kæmpe i Skarlagentiortel, overordenlig bredskuldret, ued Bue og Pilekogger paa Ryggen, og stirrede paa Hervor. I det han boiede sig lidt forover, faldt ham de lange gule Lokker i Ansigtet over de røde Kinder; men han strog dem tilbage, og klemte dem sammen under en Guldfrands, som han bar om det blottede Hoved. Hielmen havde han i Haanden. — „Eft du i Følge med Hjalmar?“ spurgte hun. — „Ja!“ — „Hvem er du?“ — „Hjalmars Ven.“ — „Hvor kommer I fra?“ — „Fra Galgen til Galgen.“ — „Hvo skulde hænges der?“ — „Din Farbroder.“ — Hervor studjede. Hun havde i et Par Dage været fraværende, og vidste slet ikke, hvad der var forefaldet. „Hvi skulde min Farbroder hænges?“ spurgte hun roligere, end man kunde ventet. —

„Fordi han vilde lade Hialmar hænge.“ — „Hvad er det for en Hængesnak?“ raabte Hervor fortornet. — „Ja, det hænger underligt sammen,“ sagde Drvarodd; „hvis du ikke veed det, kan jeg sige dig det.“ Nu fortalte han hende den hele Tildragelse. — Hervor taug, og rystede paa Hovedet. — „Nu har Hialmar“, vedblev Drvarodd, „æffet Hiorvard, Ungantyr og alle de øvrige Brødre til Kamp paa Samsø om otte Dage.“ — „Vil han kæmpe mod dem alle tolv?“ — „Nei, han har Gen til Hielp.“ — „Hvem er det?“ — „Mig.“

Hervor betragtede ham fra Tøse til Fodsaal. Hun vilde lægge Foragt i sit Blik og sin Stemme, men det var hende ikke muligt; Mage til Yngling havde hun endnu aldrig seet. „Du est en forvoven Ungersvend,“ sagde hun med et medlidende Smil. — „Ja, det er jeg ogsaa.“ — „Og mener du, at dit Sværd vil staae sig imod min Faders og hans elleve Brødres?“ — „Jeg kæmper ikke med Sværd.“ — „Hvorned da?“ — „Med Bue og Pile.“ Han ranglede med sit Røger paa Ryggen, ligesom Klapperslangen med sin Hale. „Kan jeg først faae Sigte paa dem, mens Hialmar strider — i tolv Skud ligge de alle.“ — „Est du saa stor en Bueskytte?“ — „Ja.“ — „Beviis det! Der flyver en Orn høit i Luften over Fjeldet.“ — „Nu daler den.“ — „Du traf.“ — „Det gjør jeg altid.“ — „Hvor blev Hialmar og Ingeborg af?“ — „De kysjes i Granskyggen.“ — „Feige Elskov!“ — „Det har jeg ogsaa før sagt; men nu begynder jeg at troe, den er stærkere, end den seer ud til.“ Med disse Ord betragtede han hende med et Blik, der for første Gang i hendes Liv fik hende til at slaae Dinene ned.

„Jeg gaaer ind igien til Gefion,“ sagde hun; „gaf du til dine Benner! Vi ere Fiender, og have ikke meer med

hinanden at tale." — „Fiender kunne vorde Benner," sagde Drvarodd; men hun hørte ham ikke, hun var alt inde i Gudehoffet, og havde lukket Døren efter sig.

16.

Fastes Fordefærd.

Da Hjalmar og Ingeborg havde talt med hinanden, og med fiærlige Ord forstikkret hinanden deres Tro og Love, gif Hjalmar i Hallen til Kong Yngve, som sad der med sine Kæmper, og iblandt dem Urngrim's Sønner, der nu lode, som om intet Mærkeligt var forefaldet. Hjalmar hilste Kongen, og sagde ærbødigt til ham: „Med eders Tilladelse, Herre Konge! vil jeg og min Staldbroder Drvarodd fra Norge om tre Dage gaae i Kamp mod Hiervard og hans Brødre. Til Kamppladsen foreslaaer jeg Samsø; men først maa jeg røgte et Kald, som Taknemmeligheden kræver." — „Hvad er det?" raabte Ungantyr spodst; „du har dog ikke flere Fædre at begrave?" — „Nei," svarede Hjalmar rolig, „men en Ven, som satte Livet til for min Skyld, og jeg beder dig, o Konge! at han maa vorde høilagt med al den Værdighed, der tilkommer en tapper Helt." — „Hvis det er en fri Mand," svarede Kongen, „hvorom jeg ikke tvivler, saa skal din Bøn vorde opfyldt." — „At han er fri," svarede Hjalmar, „veed Ingen bedre, end du, der selv har frigivet ham til Løn for ærlig Daad. Det er Faste, jeg mener, der vel fortjener denne Hæder, til Tak fordi han opdagede din Fiendes Midingsværk, og lod sit Liv for din Datters Fæstemand.

Vi skyldte ham denne Dypreisning, da han maatte døe som en Løgner i det Dieblif, han havde Hierte nok til at tale Sandhed, hvor det var farligt."

Neppe hørte Arngrims Sønner dette, før de alle tolv sprang op fra Bænken, hujede, og hvinede, og Ungantyr raabte: „Jeg haaber dog, Konge! du aldrig vil vanære dig med slikt Lofte?" Kongen vinkte til Rolighed, og da de havde sat sig, sagde han: som Hjalmar ønskede det, skulde det være; hvorpaa han gik ind i sit eget Kammer.

Kongens Kæmper istemte med ham, for at ærgre og ydmyge Arngrims Sønner. Alle vare fortørnede paa dem, fordi de holdt med Broderen uagtet hans Ildgierning, og fordi der var Fare for, at Ildgierningsmanden skulde ægte Kongedatteren. Men da Hjalmar og Drvarodd forlangte Holmgangen for deres egen Vres Skyld, maatte man lade Sagen gaae sin Gang.

Næste Dag droge Arngrims Sønner paa Jagt, for ei at være tilstede ved Fastes Jordefærd. Han blev brændt paa et stort Baal, og der blev blæst over ham i de mægtige Malmlurer, der hang i Freirs Hof, og som gientes i Upsal fra Gudernes Tid. Hjalmar og Drvarodd fastede Egeløv paa hans Liig, og Offergoden berørte hans Tinding med den hellige Ring, hvorved Ederne holdtes paa Freirs Blodsteen. Alle Ungves Hirdmænd stode fornøiede og saae derpaa; bag dem stode Trællene, og store Laarer listede sig ned ad deres Kinder. De vidste ikke selv, hvorfor de græd; men Alfader vidste det: det var en Anelse om, at deres Æt engang i Tiden skulde komme til Menneſkeværdighed.

17.

Om Arngrims Sønner.

Arngrims Sønner, der af Egennytte og Hovmod holdt sammen mod Fremmede, kunde dog ikke lide hverandre indbyrdes. Især var Angantyr nu opbragt paa Hiorvard for det sidste Ridingsværk, hvilket han vel, for at redde Broderen, maatte lade som han agtede for Smaating, men dog i Hiertet foragtede. Angantyr var bedre, end Hiorvard, hvilket vel ikke vilde sige Meget, men dog Noget. Han havde en Læremesterinde, som, uden at han mærkede det, virkede paa ham; det var hans egen Datter Hervor. Allerede det, at han elskede hende, gjorde ham bedre, end Brødrene, der ikke elskede Nogen, ei engang sig selv, thi deres plumpe Egennytte og vilde Begier kunde ikke kaldes Kiærlighed. Angantyr elskede Hervor meget meer, end hun ham. Hendes Hu stod til det Overmenneskelige i Heltkraft og Heltedaaud uden al anden Nydelse og Hensigt. Angantyr kunde ikke følge hendes Aand i dens høie Flugt, og forstod hende ikke. Naar han og hans Brødre stundom fik Bersærkergang, stregte høit med skummende Raseri, bede Tænderne sammen, og anfaldt Stene og Træer, for ei at overfalde hinanden indbyrdes, troede de ret siden at have været giestede af Thor og Tyr. Men Hervor sagde foragtende: „Thor faaer aldrig Bersærkergang, og Tyr var rolig, da Fenrisulven beed Haanden af ham.“

Om de andre ti Brødre er der Intet at tale; de lignede hverandre, som Draaber Vand, som den store Hob ligner hinanden, uden Præg og Særkiende. Alt, hvad de følte eiendommeligt, var Hovmoden over deres Uetstorbhed; de vilde stride og bløde, æde og drikke, vaage og sove sam-

men, og saaledes som Fuglene have en Anfører, naar de flyve, og Hiortene, naar de løbe, saa havde de deres ældste Brødre Angantyr og Hiorvard, især den Første. For Hervør havde de stor Uerbodighed, og betragtede hende næsten som et Slags Afsynie, der baade fulgte dem, og ikke fulgte dem, thi skiondt Hervør drog afsted med dem, levede hun dog ikke med dem. Naar de droge i Krig, kæmpede hun ved deres Side; men i den forestaaende Holmgang for en Møes Skyld vilde hun ikke deeltage, tværtimod dadlede hun dem med haanlige Ord, fordi de vare saa mandstærke mod Hialmar og Drvarodd.

18.

Angantyr's Eventyr.

Angantyr skilte sig paa Jagten i Skoven fra de andre Brødre, og gik og tænkte paa, hvad Hervør havde fortalt ham om Drvarodd. „Min Datter dadler os,“ sagde han ved sig selv, „fordi vi ere saa mange mod disse To; men vilde Hialmar og Drvarodd være saa frimodige og dristige, hvis de ikke vare i Besiddelse af store Tryllemidler? Har hun ikke selv fortalt mig, at Drvarodds Pile aldrig forfeile Maalet? Paa den Maade vorder det ham en let Sag, at vinde Seier. Hvis jeg eiede et jævngodt Sværd, som han en Bue, saa kunde vi trodse ham med Sikkerhed; et Sværd, der sældede sin Mand, hvergang det blev svunget.

„Her i denne Biergegn“, vedblev han, „gaaer Rygtet at Indgangen er til Dvergenes Hule. Man seer dem ofte

syse udenfor; men saasnart de blive Mennesker vaer, smutte de ind i Bierget igien, og det lukker sig efter dem. Mangen forvoven Mand har tilsat sit Liv ved at forfølge dem, eller ved at lade sig lokke ind af dem. Saadan gif det Upsalsdrotten Svegdir; det bekom ham ilde, thi Døren slog i efter ham, og skiondt det er flere Menneskealdere siden, vil man dog endnu undertiden høre Svegdir's Røst, naar han kalder paa de forbigaaende Bønder, at de skulle lukke ham ud, hvilket de vel lade være."

Angantyr greb i Lommen, og tog en liden Jernstang ud deraf. „Hvis den Fylgie, der stod ved min Moders Seng, da jeg blev født," sagde han, „ikke har loiet, saa kunde jeg vel overliste Dvergene. Hun gav hende dette Maaljern med Binderuner til Gave for mig. Med det kan jeg tvinge Dvergene, naar de vise sig, hvis det lykkes mig at træde mellem dem og Klippedøren. Den lukker sig da, og aabnes ei atter, før jeg med Maaljernet banker paa Klippevæggen. For at komme ind igien, maae da Dvergene love at opfylde mit Løfte; og hvad Dvergene eengang love, det holde de altid. Men det vilde endnu aldrig lykkes mig, skiondt jeg oftere har prøvet det. Snarere, end Fluer og Myg, naar man slaaer efter dem med Haanden, smutte disse Svartalfer ind igien, inden man kommer dem nær."

Med disse Tanker traadte han bag ved en tyk Busk, da det tyktes ham, som om Klippen bevægede sig, og der faldt nogle Smaastene raslende ned fra Fjeldvæggen. Strax i Nærheden af Busken flød der en Kilde. Hvor glad blev Angantyr, da virkelig tvende smaae Mænd traadte ud, og ginge hen til Kilden. De vare ikke større, end Drengbørn paa otte Aar, men havde Hoveder og rynkede Ansigter, som Fiirsindstyveaars Gubber. Hiulbenede vraltede de hen til Kilden, indtilbeens paa smaae Fødder; men deres Hænder og Skuldre

vare store, som paa en fuldvoksen Mand, Armene vare særdeles korte. Deres Haar, som var af Messingtraad, hang dem kort afflaaret omkring Nakken. De havde røde Huer paa, hvoraf der undertiden hvirvlede Flammer. Deres Hud var blaa, og Dinene lysegule, som paa store Hunde. De vare iførte graae Koster; men omkring Livet havde hver et kosteligt Guldbælte. Benene med de tynde Lægge vare nøgne; men paa Fødderne bare de tyksaaledede Sko med skønne store Solvspænder, hvori der funklede kostelige Edelstene.

Angantyr tvivlede ikke om at de vare Dverge; han skyndte sig hen til Abningen, slog paa Randen, og Bierget luffedes. Dvergene vendte hurtigt Hovederne derhen; da de saae Beien spærret, bleve de ganske bange, fattede sig dog strax, og den ene gik hen til Angantyr, tog Huen af, saa Messinghaaret raslede, bukkede gientagne Gange, og sagde med et tykt Mæle:

„Gode Herre! luk ikke Døren for vor Gæse. Vi have endnu meget at smedde i Aften, inden hundred tusinde Favne Vand fra Biergelven styrte i Afsgrunden.“ — Angantyr hilste dem venligt igien, og spurgte, med hvem han havde den Fornøielse at tale. — „Vi ere Smedesvende,“ sagde den lille Mand, altid bukkende. „Jeg hedder Durin, og min Staldbroder der Dvalin. Vi maae arbeide strengt fra Morgen til Aften, fra Aften til Morgen, faae aldrig Sovn i vore Dine, aldrig Andet at drikke, end Vand, aldrig Andet at æde, end Steensmul og Jernslakker. Vor Husbond Modfogner er en streng, urimelig Mand. Ved den mindste Forseelse dyster han os ned i Sølen af Kølervandet. See engang, hvordan vi see ud, hvor grimede vi ere i Ansigterne! Nu vilde vi gaae ud til Kilden, og vaske og køle os lidt; thi man bliver saa heed i Hovedet af at staae over Jlden og smedde den hele Dag. Tag ikke ilde op, at vi tale saa

frit med eder, Herre! Vi see nok, I maa være en fornem Mand; men Smaafolk ere heller ikke altid at foragte. Vi have dog bragt det temmelig vidt for Skabninger af saa ringe Herkomst. Thi det nytter ikke at dølge, hvad Alle vide, at vi have været Madiker i Kæmpen Ymers Kiød, før vi bleve til Noget. Men Kunst har dog ogsaa sit Værd. Og Fire af vor Slægt have svunget sig endnu høiere: de ere blevne fornemme Vindmagere, staae i alle Verdens fire Hjørner, og giøre al den Blæst, Jorden behøver."

Angantyr svarede ligesaa høfligt: „Jeg har hørt meget tale om eders store Kunstfærdighed, og vilde derfor gjerne bede eder om at smedde mig et fortrinligt godt Sværd med Guldhialte, og Balgen beslaaet med Guld. Dette Sværd maa aldrig brydes, aldrig ruste, bide Jern og Steen, som Klæde, have Seier i hver Kamp for den, som holder det i Haand. Hvis I bevise mig denne ringe Tjeneste — jeg kalder den ringe for eders Evner — saa skal jeg lukke eder ind i Bierget igien; thi den ene Villighed er den anden værd."

Da Dvergene saae, der ikke var Andet for, lovede de at opfylde hans Begiering, og Angantyr fulgte dem, vel ikke uden med nogen Betænkelighed, om han ogsaa kunde lukke sig ud igien med Maaljernet indenfra. For at være vis i sin Sag, maatte Dvergene først sværge ham ved Baulundur, at Intet skulde skade ham, og at de vilde lukke ham ud igien paa samme Sted. Da det var skeet, fulgte han dem ind i Bierghvælvingen.

Angantyr saae her en stor Mængde Dverge beskæftigede med at hugge Malm, smelte det, og hamre Guld, Sølv, Jern og Kobber, blandet med Tin, til allehaande Smykker, Baaben og nyttige Ting. Andre hentede Edelstene, sleb dem, og indsatte dem i Guldbraferne. Til hver af Bierg-

hvælvingens Sider vare store Abninger, hvorfra man kom ned i langt dybere Huler. I den ene laae Fjeldstykker imellem og ovenpaa hinanden, og lignede forstenede Mandslegemer. Den anden Hule kunde Angantyr ikke nærme sig, fordi der fra den opsteg en affkyelig Stank. Men pludselig ophørte denne Stank; det duftede, som Roser, og en Skikkelse steg op af Liighulen i hvide Klæder, med lange lyse Haar adskilt i Panden, og med en Huldjalighed i det blege Ansigt, der forjog al Skræk. Modfogner, Dvergekongen, maatte række ham adskillige Hjelme, Kroner, Brystpandsere, Guldringe, Solbægere, i hvilke han satte skionne Edelstene. Saa sukke han, stirrede op mod Hulens Hvælving med en ubestrikelig Høihed i sit Kongeblik, og sank ned i Liighulen igien. Angantyr vilde see efter ham, men blev atter bortjaget af Liigstanken. Da sang Modfogner:

Nysgierrigheden driver dig
 Vel til om Alt at spørge mig,
 Hvad du i Bierget skuet har?
 Hør før dit Spørgsmaal da mit Svar!

Den Hule, du til Høire saae,
 Hvor Klipperne som Kæmper laae,
 Nedstyrted' af en Tordenhammer —
 See, det er Jetternes Sovestammer.
 Der slumrer hver en Rise stor,
 Som fældet blev af Asa-Thor,
 Da han, som Freia pyntet ud,
 Besøgte dem, den grumme Brud,
 Og slog med Miolner ned hver Gen.
 Der ligge døde de, som Steen.

Den Hule, som ei duster vel,
 Er Dødningveien ned til Hel.
 Bel var det, bort du skyndte dig!
 Der kommer Ingen, uden Liig.

Men hvo det var, hiin skønne Mand,
 Det jeg dig ogsaa sige kan.
 Dog Noget maa du høre først,
 Som lædske kan din Bidetørst.

Du seer, vi lave Kroner, Ringe,
 Båndserplader og Sværdeflinge.
 Men Dvergen under Steen og Muld
 En Driller er, tidt lunefuld.
 Naar vi til Drotten smedde Krandsen
 Af røden Guld med Demantglandsen,
 Saa snevre tidt vi hamre Ringen,
 At hans Forstand blier næsten ingen,
 Fordi vi presse Hiernen ind
 Efter vort eget Skalkesind.
 Naar vi til Helten smedde Pladen
 Af blanken Staal, da koler Fladen
 Tidt Mandens stolte Heltebryst,
 Saa reent han glemmer Livets Lyst,
 Og hærder selv, saa haard som Staal,
 Kun stunder til et blodigt Maal.
 Naar Bageret af Sølvet hamres,
 Vi virke tidt, at strax der flamres
 I Giestehal, saa Bredens Ruus
 Til Balplads gjør et Bennehuus.
 Naar bort Guldringene vi skienke,
 Der skulde være Trofskabs Lænke,

I Guldet ind vi Svovlet liste,
 Saa Ringene maae skjøre briste.
 Bort Spøg langt bedre vilde trives,
 Og os meer Stof til Ratter gives,
 Hvis ei ved daglig Smedefærd
 Os Asa=Baldur var saa nær.
 Det var den skionne Gud, du saae,
 Med gule Haar, hvid Klædning paa.
 Fra den Tid, Hødur ham slog ihjel,
 Maa Asa=Baldur gieste Hel;
 Men skiondt ham blinde Hødur skød,
 Er Baldur ikke ganske død.
 Som Gienfærd kan han frit opstaae,
 Rundt om i Biergets Huler gaae.
 Da kommer ogsaa han til os,
 Mangen Smed han sig sætter hos,
 Og hjælper med, til Tidsfordriv.
 Derved han redder mangt et Liv.
 I mange Kroners lyse Kant
 Sætter Baldur sin Diamant;
 Da Drotten Sind og Snille faaer,
 Hrolf Krake liig i Leiregaard.
 I mangt et Pandsjer, blaa som reen,
 Sætter Baldur sin Edelsteen;
 Da Kæmpen farer gramt afsted,
 Men vennehuldt og blidt i Fred.
 I Bægeret for tørstig Mund
 Sætter Baldur Rubin paa Bund;
 Da vækker Driften Ivedragt ei,
 Men Benslæbs Blomst, som Regn i Mai.
 Og Ringen, man af Baldur faaer,
 I Stykker ingensinde gaaer.

Af Troffelab Hiertet briste kan;
 Ei Baldurs Ring, den holder Stand.
 Af Askekruffens mørke Ly
 Om tusind Aar den funkler ny.

Saaledes lammer han vor Færd.
 Men, Anganthyr! tag nu dit Sværd.
 Det færdigt er, som du det vil,
 Og dig det hører ganske til.
 Vi kræve for det ingen Løn.
 Men viid, du Askurs stolte Søn!
 Du maa med Sværdet fare varligt,
 Hvis ei for dig det bliver farligt.
 Hvergang det ud af Skeden drages,
 Maa det forsigtig saadan mages,
 At du et Menneske kan dræbe.
 Thi Blod maa sig til Tyrting klæbe.
 Hvis det skal Luften staae imod,
 Det styrkes maa med Hierteblood.

Nu skynd dig bort, før Hanen galer!
 Hvis ikke, du det dyrt betaler.
 Vi Andet har at tage Vare,
 End fromt at vogte dig for Fare.
 Seer du de store Slagsværd hist,
 Hvis Blink alt brænder, som en Gnist?
 Seer du de lange Landser der
 Med Skafter af unge Granetræer?
 Dem Ddin selv har nys bestilt.
 De Mænd, som blev ved Livet skilt
 I sidste Kampe, sidste Slag,
 Som sidde nu i Broderlag

I Balhal ved Sæhrimmer-Ekinfe,
 Maae vi fra Legen ei forsinke.
 Man henter Baabnene hos os.
 I Gaarden skal de hen og slaaes,
 Naar Velkomsthornet ud er stukket,
 Og Alle sig en Ruus har drukket.
 Saasnart af Bierget du kommer nu,
 Da vil den Ildvogn skue du,
 Der fra vor Smedie til Balhal farer,
 Belæstet med de fieldne Barer,
 Saa fuld af al den Herlighed,
 At Sværd og Landser hænge ned
 Fra Bognens Rand, ret ligerviis,
 Som trued Jorden den med Riis.
 Afsted med dig, forlad vort Bierg,
 Og giest ei tiere nogen Dverg!

Angantyr skyndte sig ud; thi ved Dvergedrottens vrede Befaling glemte han sin Tapperhed. Fielddøren lukkede sig med Brag. Da han var løbet et langt Stykke, saae han i Beiret, og opdagede Ildvognen paa Himlen med de nedhængende Sværd og Spyd, der kom gloende fra Dverge-Gæsen. Han frygtede for, at Modsoegner havde giekket ham med Tyrping, og at det blot var et Blindværk; men da han saae det skionne Sværd hænge ved sin Eide i et prægtigt Bælte, trøstede han sig, og giemte det i en affides Kloft, for at Ingen skulde undre sig derover, eller stiale det fra ham.

Da han var kommen til Upsal igien, og traadte ind til Ingve i Hallen, fandt han Kongen og hans Mænd sidde tankefulde og forstemte. De havde alle seet Stiernen med Rifet i Lusten, og spaaede sig intet Godt deraf. Om

en sliG Stierne's Betydning og Virkning havde man forskiel-
lige Meninger, nedarvede fra Fædrene.

Angantyr smilede til alle disse Indbildninger, og sagde tilsidst: „Det er latterligt, at høre al den Overtro og Bildfarelse, Folk kan komme i. Jeg kan sige eder den rene Sandhed: Denne Stierne er en Ildvogn, der gaaer mellem Dvergesmedien i Bierget og Balhalla, naar der behøves Baaben til de Helte, der ere faldne i Krigen, og de skulle være Einheriar.“ — „Da er det et Under, at man seer den Vogn saa fielden,“ sagde Kong Yngve smilende. Alle loe høit over Angantyr's formeente Taabelighed; men han sagde: „Et Aar i Balhal er maaskee en Menneſkealder paa Jorden. Tid og Rum tages vel der i det Store, ligesom Maal og Bøgt.“ Dette fandt Kæmperne at være rimelig talt, og mange syntes, der var Sandhed i Angantyr's Ord.

19.

Hjalmar's og Drvarodds Elſkov.

Kampdagen blev bestemt, og Hjalmar hiin Hugprude og Drvarodd tilbode sig ene to at kæmpe mod alle tolv Brødre. Kongen og hans Raad syntes, det var en ulige Kamp, der ikke behøvedes; men Hjalmar sagde: „Det er uhæderligt for Drvarodd og mig, at kæmpe Mand mod Mand mod Angantyr og Hiorvard; thi skiondt de ere berøgtede for Ondskab og Grumhed, veed man dog lidet at sige om deres Manddom. Jeg vilde skamme mig ved at kæmpe ene mod den Ildgierningsmand, som vilde stæle

Livet af mig. Lad ham tage sine Brødre med, saa vorder Kampen anstændig."

Ingeborg gav Hjalmar Ret, da han besøgte hende i Jomfruburet til Afsted. „Hvis du bestaaer i denne Kamp," sagde hun, „saa vil du indlægge dig Berømmelse, og min Fader vil strax tillade vort Egteskab, naar du har skilt ham ved hans værste Fiender. Falder du, saa følger jeg snart." — „Det har ingen Nød," sagde Hjalmar; „vi To ere begge saa frodige, saa unge og stærke, at jeg slet ikke kan faae i mit Hoved, at Døden saa tidligt skulde komme og gieste os. Jeg haaber at leve mange Aar med dig, Ingeborg! og at du med din Bennesalighed skal glæde og qvæge mig, naar jeg kommer hjem fra håderlig Bedrift. Da smager Arnens No og den vene Danneqvindes Kiærtegn. Men da Alt, hvad der forestaaer et Menneske, er uvist, saa vil jeg dog i det mindste en liden Stund nyde den huuslige Lykke med dig, som jeg haaber vi skulle dele sammen til en hoi Alderdom. Du maa vise mig dine Urtebed, dine Blomster, dine Fugle; og lad ogsaa nogle af de smaae Børn komme, som du daglig underviser! Saaledes skal jeg sidde som din Husbond paa Bænken, naar du underviser vore egne Børn." Ingeborg rødmede, og hentede Blomster, Børn og Fugle i Hobetal. Hjalmar tilbragte en lykkelig Stund i hendes Selskab, og drømte sig et langt herligt Fremtids Liv. Ved Afstedten sagde han: „Jeg har endnu aldrig bedet dig om et Kys, Ingeborg! og gior det heller ikke nu; det er tidsnok, naar du er min Hustru. Jeg kysser dig med Diets Blik og med Læbens Emil — det er Siælens Afstedskys." — „Og jeg kysser dig, som Søster kysser Broder," sagde Ingeborg; „det er et fromt Kys, og det skal du eie. Een Rose skulle vi dog plukke her paa Jorden i Freias Hauge, som hverken er Længselens eller Veemodens, men virkelig

Glædes." Hun kysjede ham. — „Og hvis jeg falder," sagde Hjalmar, „vil du da mindes mig?" — „Nei," svarede Ingeborg, og rystede venligt paa Hovedet, „mindes dig vil jeg neppe, det behøves ikke; Døden stiller mig ikke fra dig." — „Du vil dog ikke dræbe dig, hvis jeg falder?" spurgte Hjalmar bekymret. — „Nei, det lover jeg dig ved Freia," svarede Ingeborg, „jeg skal leve, saalænge hun forunder mig det." — Saaledes trostet forlod Hjalmar hende.

Nu rustede man sig til Samsø-Toget; men før Drvarodd gik ud paa Skibet, traf han hemmeligt sin Alfeskiorte paa, og sagde ved sig selv: „To Gange kan jeg nytte den, uden at være bunden til den for Livstid. Jeg bruger den første Gang til Hjalmars Frelse, ikke til egen Fordeel. Tolv imod To er egentlig Ridingsværk; et saadant Tilbud burde Arngrims Sønner aldrig taget imod, hvis de vare ærlige Kæmper. Jeg vilde ikke modsige Hjalmar. Nu troe de at overvælde os, og Thor veed, hvilke Rænker de endnu ville finde paa; men Hjalmar skal eie Ingeborg, thi de fortiene hinanden. Deres eneste Feil er, at de ere forelskede; det er taabeligt. Hvilken latterlig Ting er Elskov! Hvor umuligt vilde det vorde den, at faae mig i sine Garn! Der er nu Hervor, som, ærlig talt, uden at Hjalmar hører det, er ti Gange skønnere og yndigere, end Ingeborg — men elske hende? Nei, det var umuligt. Jeg troer heller, jeg kunde hade hende, fordi hun med eller mod sin Willie har forhejet mig. Altid maa jeg tænke paa hende; hvor jeg gaaer og staaer, seer jeg hende: med de gnistersorte lange Lokker, der flagre fra Hielmen, som hun næsten aldrig aflægger; med de store blaae Dine, saa kolde som den rene Luft i en klingende Vinterfrost; med den ikke blot stolte Bænde, men med Næsen, der løber i eet med den, og er ligesaa fiæk; med en Spodskhed paa Læben, der stikker, som

Biens Braad, og som dog faaer Een til at ønske sig et Kys, saa sødt som dens Honning. Og dog vil jeg gierne tækkes hende. Selv denne Holmgang huer mig ikke blot, fordi jeg hjælper min Ven Hjalmar, men fordi jeg vil behage Hervor. Vist nok er det en egen Maade at vinde en Møes Bifald paa, ved at slaae hendes Fader og elleve Farbrødre ihjel. Men Hervor er ikke, som en anden Mø; hun vil vindes paa sin egen Viis. Hvi kan jeg dog ikke lade være at tænke paa hende? Hun er vist en Hex. Jeg har det Uheld, at være giestet af Heye min hele Levetid. Den første var gammel og hæsliq; hende slog jeg, uden at betænke mig, Tænderne ind i Munden paa, skiondt hun var tandløs. Ellepigen lod jeg nok være at træffe; det var jo lutter Maanskin og Skygge, Spindevæv og Dugg, Blade og Fuglesang. Hervor har Munden fuld af de deiligste Tænder; men det var mig ikke muligt, at slaae en eneste ind, skiondt hun smiler dermed, som en Ulv, der vil bide. Men hun ligner ikke Ulven. Hun ligner sig selv; der er Ingen, der ligner hende. Selv ikke Freia. Maaskee Valkyrien. Men jeg vil ikke mere tænke paa hende. Afsted til Samsø!"

20.

Holmgangen.

Hjalmar og Drvarodd landede ved Samsø i Munarvig. De troede at være komne først, og gik op i Skoven, for at finde et passende Sted til Kampen. Men Arngrims Sønner kom kort efter seilende med stort Mandskab. Da de

langt borte saae Hialmars Skib ligge for Anker, satte de sig til at drikke, for de styrede til Land. Nu kom Bersærfergangen over dem, og da der ingen Stene og Træer vare, de kunde hugge i, og de frygtede for at dræbe hinanden indbyrdes, entrede de Hialmars Skib, og sloge alle hans Folk ihjel. Efter denne Daad stege de paa Land, og satte sig i Kredss om et stort Træ, matte af Bersærfergangen, som nu var gaaet over, men dog glade i den Tanke, at de havde dræbt Hialmar og Drvarodd med de Andre. Hvor forundrede bleve de derfor, da disse Helte traadte frem, kraftige og usfadede, og udæskede dem med stolte Ord.

„I have efter Sædvane overfaldet og dræbt fredelige Folk,“ sagde Hialmar, „der sadde i deres gode No, og intet Ondt ventede. Nu er jeg og min Staldbroder Drvarodd komne, for at straffe eder for denne og flere Ildgierninger.“

Angantyr og hans Brødre vare blege og træt af Bersærfergangen; Hialmar og Drvarodd blusfede af Hevnlyst, og lignede to Guder fra Valhal. Uagtet Angantyr stolede paa Tyrving, bragte ham den gierrige Natur, der var i ham, til at tænke paa Muligheden, at Hialmar, hvis han faldt, kunde komme til at eie hans Sværd. Det gif ham, som Hunden, der, naar den er mæt, dog ikke under en Anden det Been, den ikke selv længer kan gnave, og han sagde: „Vi ere rede til Kampen; men lader os giøre den Aftale, at den, som falder, skal af de Efterlevende jordes med alle sine Baaben! Drvarodd skilles vel ligesaa nodig ved sin Bue, som jeg ved mit Sværd.“

Heri indvilgede Alle, og Kampen blev nu saaledes bestemt, at den skulde fornyes fire Gange, hver Gang tre af Arngrimis Sønner mod Hialmar og Drvarodd; og Tærningerne skulde bestemme, hvo af hine der skulde kæmpe først.

I Førstningen gif det heel ordenligt. Drvarodd kæmpede ogsaa med Sværd ved Siden af Hjalmar. Men neppe vare de første tre Brodre faldne, saa sprang de andre otte hen imod de tvende Benner, og det hjalp ikke Angantyr, alt hvad han raabte dem tilbage.

Neppe saae Drvarodd sig omringet, saa raabte han til Hjalmar: „Hold dem fra Livet med Sværd og Skiold, og overlad mig Resten!“ Derpaa flygtede han ud af Brimlen, uagtet han vidste, at han i Flugten kunde saares, for at komme dem paa Skudvidde; og neppe brugte han Buen, saa pillede han den Ene bort efter den Anden, saa Hjalmar havde endnu kun et Par Stykker at kæmpe mod, hvilke han lykkeligt nedlagde.

Nu sprang Angantyr rasende frem med Tyrving, og gav Hjalmar Banesaar; men Hjalmar, der havde mistet sit eget Sværd, havde endnu saa megen Styrke, at han vristede Tyrving af Angantyr's Haand, og giennemboede ham dermed.

„Der ligge de alle,“ raabte Drvarodd med Skoggerlatter. „Men du, Hjalmar!“ vedblev han med dæmpet Røst, „ligger der ogsaa, og det er det Børste, thi dit Liv var mere værd, end tolv Gange tolv slige Fienders.“

„Reed mig hen til Kilden, og giv mig en Drif Vand i min Hielm!“ sagde Hjalmar med sagte Røst. „Mig tørster.“ Drvarodd ledte ham derhen, satte ham paa en Steen, og tog Hielmen af hans Hoved. De skionne brune Lokker hvirolede sig vildt omkring det blege Ansigt; men hans Dine vare endnu klare og stærke. — „Nu vilde Ingeborg græde, hvis hun saae dig,“ sagde Drvarodd. Da Hjalmar havde drukket, folte han sig forfrisket. Han holdt med Haanden paa sit Saar, for at Blodet ikke skulde forløbe ham, og sang med kraftig Røst sin Dødsang:

Det skal ei spørge,
 Derfor ei sørge
 Skal Hialmars Mø,
 At Kamp han skede,
 For Fienden flyede
 Paa Egirs D.
 Han dristig stævned
 Mod Fienden, stærk.
 Og Drvar hevned
 Et Nidingsværk.

Tolv Fiender blegned,
 For Hialmar segned
 I Dødens Favn;
 Hans sidste Stræben,
 Sidst Ord paa Læben
 Var hendes Navn.
 For Dødens Slummer
 Er kun min Sorg:
 Det volder Kummer
 Skion Ingeborg.

Hugprude Broder
 Fra Berurjoder,
 Min Drvarodd!
 Skien var din Lue,
 Stærk var din Bue,
 Bis var din Braad.
 Sit Liv forliste
 Ung Hialmar fro,
 Da du beviste,
 Du var ham tro.

Nu Skiold ei buldre!
 Paa dine Skuldre
 Bær Bennen hjem!
 I Sveariget
 Bring Helteliget
 I Hallen frem!
 I Morgenslue,
 Med Barmen trang,
 Ein Ben hun skue
 For sidste Gang.

Men ei hun græde!
 I Freias Sæde
 Vi samles vist.
 Hvo vilde flage
 For snelle Dage,
 For korte Frist?
 For Dødens Slummer
 Er kun min Sorg:
 Det volder Rummer
 Skion Ingeborg.

Da Hjalmar havde endt sin Sang, slap han Saaret med Haanden, og hans Blod sprang raslt og rislende, som Rilden, men kun et Dieblif. Han sank død i Drvarodds Arme. Drvarodd stirrede paa det blege Ansigt, kyskede Hjalmar paa Panden, og sagde: „Rilden græder over dig, Hjalmar! Drvarodd kan ikke græde.“ Med disse Ord trykte han sin Bens Dine til, lagde Liget sagte ned paa Jorden, og bedækkede det med Løv for den hede Middagsol.

21.

Begravelserne.

Nu tænkte Drvarodd paa at hoilægge Arngrims Sonner, som han havde lovet, med Harnisk, Hielm og Baaben, uden at Noget blev berøvet dem. Men han havde Ingen til Hielp; thi alle hans Folk vare ihjelslagne. Nogle Fæhyrder fandt han; disse sendte han til det fiendtlige Skib, at de skulde hente Angantyr's Mandskab, for at hielp med at jorde deres Herrer.

Neppe hørte disse Nederlaget, og at det var skeet ved To, hvoraf den Ene kun var tilbage endnu, før de skyndte sig op i Land, at dræbe Odd. Da de saae ham, skød de deres Pile efter ham, af hvilke mange traf, men bleve afmægtigt hængende i hans silkestufne Brynie, saa at Odd kom til at ligne et stort Pindsvin. Da Mændene kom nærmere, plukkede Odd Pile af Brynien, og kastede dem efter de Ankomne med Haanden saa stærkt og vist, at han dræbte Tre paa Stedet. „Saaledes skyder man Trælle,“ sagde Drvarodd. „Lader det være, Børn! J have selv værft af det. Jeg vilde gierne dræbe Fleer af jer, men har ikke Raad dertil, da J maae hielp mig med at begrave eders egne Herrer, at ikke Tyve skulle stieale deres Harnisk og Baaben, eller Krager og Ravne fortære deres Liig.“ Folkene fandt, at der var Mening i Odds Tale, og lode sig nu uden Murren befale af ham, hvilket han gjorde med saa stor Tillid og Rolighed, som om de havde tient ham ærligt og tro i mange Aar.

Drvarodd lod dem nu fælde Træer i Skoven, og af Stammerne byggede han et Gravkammer, hvor Ligene bleve lagte i fuld Rustning, med deres Sværde i Hænderne, og

Angantyr yderst med Tyrting. Derpaa blev der lagt Sand og Jord over Gravkammeret. Det var vorden en mægtig Høi, Odd lod den beklæde med Græstørv, og en Steen vælte for Indgangen.

Da de vare færdige hermed, sagde Odd: „Nu har jeg jordet eders Herrer hæderligt efter Løfte; nu staaer tilbage at begrave min Ven Hjalmar, som ligger derhenne i Skyggen under de grønne Løv. Men han skal ikke jordes her. Han har bedet mig om at bringe ham til hans Fæstemø Jugeborg i Upsal. Det bliver altsaa nødvendigt, at lægge ham ud paa Angantyr's Skib, da hans eget har mistet Anker og Seil ved Entringen. Derfor maa jeg ogsaa betiene mig af eder til Hiemsfarten, og lade Hjalmar's Skib blive her i Fiskernes Baretægt til videre.“ Mændene lode Odd uden Modsigelse, og svore ham gierne Lydighed; thi deels havde han vundet deres Venfkab ved den hugprude Biis, hvorpaa han behandlede sine dræbte Fiender, deels mindtes de endnu Pilekastene, og de forgieves Forsøg, der vare giorte paa at dræbe ham.

22.

Ingeborgs Endeligt.

Det var en aarle Morgen, da Drvarodd ankrede igien ved Sigtun. Folk vare endnu ikke opstandne; men Hervor var gaaet ud med sin Terne Svanhvide til Stranden, for at speide efter Skibe langt ude, thi hun havde Falkesøine. Da hun opdagede Faderens Snekke, sagde hun: „Nu have de Tolv dog faaet Bugt med de To, hvad vel var for dem.

Man siger: Mange Hunde Harens Død; men Drvarodd og Hialmar vare ingen Harer." — "Og din Fader og hans Brodre ingen Hunde," sagde Svanhvide, som havde frit Sprog med hende. — "Masse Blodhunde ere duelige til Jagten," vedblev Hervør. "Men jeg haaber, Bildtet har stanget, før det faldt. Neppe lever Hjørward endnu for at ægte Ingeborg, hvis Drvarodd ingen Praler var, da han roste sin Skyttefærdighed."

Nu anfrede Skibet, et Bræt blev lagt fra Skibsranden til Kysten, og den Første, som gik derover, var Drvarodd med Hialmars Liig paa Ryggen. Hervør kiendte Liget, og sagde: "Nu vil Ingeborg græde." — "Og Hervør," svarede Drvarodd, i det han nedlagde den døde Helt. — "Hervør græder ikke. Hvor er min Fader?" — "Hialmar tog ham med, da han gik til Odin," svarede Drvarodd. "Af hans Brodre sendte jeg de Fleste med mine Pile til Hel, da de hobevis vilde overfalde enkelt Mand; dog jordede jeg dem i den Heltehoi, jeg fastede over din Fader." — "Det var større Hæder, end de fortiente," svarede Hervør. — Drvarodd betragtede med Beundring den skionne modige Qvinde, der saa rolig kunde bære Fadertabet. "Hader du Hialmar, som dræbte din Fader?" spurgte han. — "Naar man overfaldes, maa man værge sig," svarede Hervør.

Drvarodd tog nu Liget paa sine Skuldre, for at bære det til Ingeborgs Tomfrubuur. Hervør fulgte. "Det vil blive morsomt," sagde hun, "at see Maanskinnet slukkes i Regnskyer. Neppe har Hialmar blødt meer, end Ingeborg vil græde, naar hun seer ham."

Ingeborg sad just i Buret, og stak en Bandserskiorte til Hialmar. Odd lagde Liget for Døren, gik ind til hende, og sagde: "Her er en Ring, som Hialmar sender dig med sin Hilsen." Hun tog imod Ringen; uden at sige et Ord,

traadte hun ud i Døren, og da hun saae Hialmars Liig, segnede hun strax død ned ved hans Side.

Da floggerloe Drvarodd, og raabte: „Vel maa man glæde sig over dette. Nu skulle I have hinanden i Døden, uagtet Skiebnen negtede eder det i Livet.“ Derpaa tog han først Hialmars, saa Ingeborgs Liig, og bragte dem hen i Hallen for Kongens Højsæde. Kong Yngve blev meget bedrøvet over at han havde mistet sin Datter; men Drvarodd sagde: „Mig tykkes, Herre! at sliig Død maa trøste eder. Ingeborg har i sin Hedensfart vundet alle Helte, ja selv den stolte Hervor. Vi havde ventet Suf og Taarer; men hendes Hierte brast, som et ædelt Kar, der oversyldtes af for megen Smerte. Deraf kiendes Kiærlighedens Styrke. Jeg har i den senere Tid havt flere Beviser paa den. Vel muligt, at den i sin rette Skikkelse af alle Magter dog er den stærkeste.“ Disse sidste Ord sagde han med et Blik paa Hervor; men hun mærkede det ikke, thi hun stirrede paa Ingeborgs Liig.

23.

Om Hervor.

Natten efter denne Begivenhed var søvnløs og sørgelig for Hervor. Men Drvarodd sov, som en Steen; thi han havde havt stor Anstrengelse med at slæbe sin Vens Liig, hvilket han ikke vilde overlade til Andre, og skiondt han, uden at vide det, elskede Hervor, saa var dog hans Elskov sund, som hans Sorg, og forstyrrede ikke hans Nattero.

Hervor var uagtet sin mandige Mand en Qvinde, og

maatte undertiden, saa nødig hun vilde, yde Naturen dens Ret. Hun følte sig i denne Nat nedslaaet, modløs og bedrovet — ikke just over Faderens Dod, thi for den, der altid stunder til Kamp, er Livets Tab ikke agtet høiere, end de Benge, Spilleren taber; men hendes hele Fremtid var forstyrret.

Da Hervor blev født, døde hendes Moder; hun havde aldrig havt Søskende, af hendes Fader var hun opdraget paa sær Viis mellem ham og hans Brødre. Da hun blev ældre, beherskede hun Faderen. Det var, som sagt, efter hendes Raad, at han var fulgt med Hiorvard, i Haab om at vorde Sveafonge, naar Ynglingeætten var udroddet. Nu stod Hervor alene uden Hielp og Venner; selv hendes Faders ringe efterladte Mandskab adlod jo Drvarodd.

Det var en stormfuld Nat, og Regnen skyllede ned. I dette flette Veir tog Hervor en Raabe paa, en Lygte i Haand, og uden at tage Svanhvide med (det eneste Menneske i Verden, hun endnu troede at kunne forlade sig paa), gik hun alene den lange Bei til Gefions Hof paa Klippen. Hos denne hendes kiæreste Dija haabede hun endnu at finde Trøst og Raad.

I Regn og Slud kom Hervor til Hoffet. Hun aabnede Døren, og traadte ind. Men Hallen havde i denne søle Nat aldeles intet Høitideligt og Oploftende. Gefion sad som et Spøgelse paa Bænken, og stirrede. Hervor gik rask hen imod hende, holdt hende Lygten i Ansigtet, og nu saae Billedet ud, som en udpyntet Duffe. De blaae Glasoime stirrede uden Siæl og Liv paa Hervor, og hun kunde tydeligt see Stingene af den Traad, hvormed Haaret var syet paa Hovedblokken.

Uden Trøst vendte Hervor sine Dine fra det udskarne Træ, da faldt de paa Ingeborgs Skiold i Krogen, som hun

havde glemt, da hun sidst var her, og Hjalmar overraskede hende. Der stod Galgen i Skioldet, malet med Ingeborgs Blod, der nu ikke længer var skarlagensrødt, men levret og mørkebrunt.

En besynderlig Mathed overfaldt Hervor. Hele hendes Liv tyktes hende i dette Dieblif at være et usælt Gioglespil. Hun fik Lyst til at ende det, drog sin Daggert, lod den funkle i Lygtelyset, og stirrede paa Gefion igien, som for at vide, hvad hende tyktes derom. Da faldt der en af de blaae Stene ud af Diehullet paa Billedet, trillede hen ad Gulvet, og blev liggende for Hervors Fodder.

„Et dødt Billed,“ raabte hun, „en stor Duffe for vorne Børn, et latterligt Legetoi, et Spilleværk, som det hele brogede, taagede Liv! Jeg vil ikke lade mig længer gieffe. Jeg er fied af at sidde i denne Dødens Baagestue; jeg vil selv sove.“

Da klarede det pludselig op derude. Himlen blev reen, Maanen skinnede, og kastede sit Lys ind ad Døren paa Hervors Daggert. En liflig Lyd af Lurer og Skiolde flang i Luften. Hervor traadte ud, og saae nu, at det ikke var Maanen, men sex deilige Møer paa en lysende Sky, omgivne af Luurblæsere. Medens Lurerne udbredte deres Toner over Field og Dal, sloge de tre Møer lydeligt Skioldene mod hinanden. Da de nærmede sig Jorden, standsede Skyen, og Møerne svævede ned, tre og tre. Da de kom nærmere, kiendte Hervor strax Valkyrierne. Med Sværde, Skiolde og store Evanevinger paa deres Guldhjelme traadte de hen imod Hervor, og sang til Lurerens Lyd:

Atter Valkyrier vilde
Hervor i Hallen gieste.
Diet tidligt og silde

Paa vor Mø vi fæste.
 Borde Valkyriers Lige
 Skal den stolte Pige,
 Stige med As og Alfens
 Høit til Valaskialfen.

Tyrving er smeddet i Bierget,
 Tyrving Jorden skienket.
 Kiender du Helteværget,
 Før til Bierget lænket?
 Seid monne Jernet syde;
 Det vilde Stort betyde.
 Tyrving, et Sværd uden Mage,
 Dvergen kræver tilbage.

Men det skal ei ham lykkes;
 Skioldmøen er ei bange,
 Hervør godt vil tykkes
 Om Valkyriesange.
 Hun skal Dødningen tvinge
 Sværdet igien at bringe;
 Gravhøiens mørke Hule
 Skatten os ei skal skjule.

Som Suurdeigen i Brødet,
 Tyrving krydrer Livet;
 Og som Blodet til Riødet,
 Tyrving blev Saga givet.
 Mennefsket, feigt i Slummer,
 Bønnes til Trællekummer,
 Hvor ei Tyrving skrækker,
 Og til Bedrifterne vækker.

Bredens Ild maa flamme,
 Skal ei Røgen jer quæle;
 Kæmpernes Staal maa ramme,
 Skal ei Tyvene stæle.
 Skiold i Marken maa brage,
 Skal ei Slægterne svage,
 Kolde, misundeligusle,
 Atter som Dverge pusle.

Hvad siger Mord og Bløden,
 Naar sliq Skat blev givet?
 Og hvo frygter vel Døden,
 Som er værdig til Livet?
 Gaf til din Faders Gienime,
 Kræv med lydelig Stemme
 Staalet, der gavner Muldet
 Meer, end Freden og Guldet!

24.

Nornerne tale med Hervor, og Gefion lyser hende hjem.

Da Valkyrierne havde endt deres Sang, ønskede Hervor at faae noget nøiere Bessed om Tyrving. Nota, den ældste Valkyrie, sagde: „Tal med Nornerne, som følge os! De kunne sige dig, hvad du skal vide.“ Nu traadte Nornerne frem, de saae rolige og alvorlige ud. Den ældste, Urd, i et mørkt, foldet Klædebon, hvori man neppe ret kunde see hendes Skikkelse, fortalte hende Angantyr's Eventyr,

hvorledes han havde faaet Sværdet, hvilket Faderen havde fortiet Hervor. Barandi, i den brogede Skældrægt, bad hende være munter, og ikke lade Modet synke. Urd sagde: „De misundelige Dverge have kun nødtvungne givet din Fader dette Sværd. Et større sligt bragte Liv og Bevægelse i de ældste Slægter, da Guder strede mod Jetter.“ Barandi sagde: „Der er en Stump af Tyrns gamle Sværd i Tyrnings Klinge.“ Skuld meldte: „Hvis du bringer Sværdet tilbage, vil Livet røre sig langt kraftigere herefter. Hele Folkeslag ville vel ødelægge hinanden; men hvad siger det, naar Modet og Tapperheden saaledes naaer sit høieste Maal? Det bliver, som en Storm, der bortfierner alle Mosetaager. Det Utoi, der udhækkes i alt for lang Fred: Egennytte, Misundelse, Bagtale, List, Bøllyst, Drømmeri, Forsængelighed og den grumme Feighed — alle disse stinkende Padderhatte kunne ikke groe paa de store Valpladse, hvor Menneskeblodet, Jordens bedste Rose, dufter med Heltebedrift for Evigheden.“ Barandi sagde: „Der er Gift i Sværdet; men det er Modgift.“ — „Dog“, vedblev Skuld, „maa du fare varlig med Tyrning, og ikke blotte dette Sværd, uden der er en Fiende i Nærheden, du kan dræbe; thi det kræver i det mindste eet Menneskes Død, for hver Gang det drages.“

Da Skuld havde sagt dette, forsvandt hun og alle de Andre. Skyen fortnede, Hervor stod igien i Bælmørke, og saa ikke Andet, end Gefion, der sad inde i Hoffet ved det matte Lygteskin, og stirrede ud paa hende med sit ene Øie. „Du skal faae dit Øie igien,“ raabte Hervor, i det hun tog den blaa Edelsteen op fra Gulvet, og puttede den i Lommen. „Det skal blive fast indsat igien i Morgen den Dag.“ Derpaa skyndte hun sig hjem. Paa Beien, i Nærheden af en farlig Fieldpynt, hvor der var stærk Træk mellem Klipperne, gik hendes Lygte ud. Ved hvert Skridt, hun nu

giorde i Mørket, stod hun Fare for at styrte ned i Afgrunden. Men Hervør blegnede ikke. „Gefion vil vist have et vaagent Die med mig,” sagde hun, i det hun tog Diestenen ud af Kommen, og lagde den i sin hule Haand. Og saa var det; thi den lyste med blaa Lue, som en Lygtemand, men uden at lede vild, og Hervør kom lykkeligt hjem til Svanhvide, der havde været bange og bedrovet over hendes lange Fraværelse.

Næste Morgen var hendes første Tanke, at give Gefion sit Die igien. Hun havde lagt Edelstenen paa Bordet, da hun gik i Seng, og den havde oplyst Bærelset, som en svag Nattelampe, til hun slumrede ind. Men nu var den ingensteds at finde. Der havde Ingen været i Kammeret, uden Svanhvide, og om hendes Troskab var Hervør overtydet. „Har en Tyv”, tænkte hun, „vovet at stiale Gefions Die, saa vil det snart opdages; thi hvordan vil han skiule den guddommelige Straale? Men ud til Gefion vil jeg gaae jo før jo heller, og bede hende om Tilgivelse for min Uagtsomhed. En Dise er alvidende, hun kiender alt min Uskyld.”

Hervør skyndte sig ud med Svanhvide til Gefions Hof. Men der sad Gudinden med begge sine Dine, som hun altid havde siddet. Ingeborgs Skiold stod vel endnu i Krogen, men det var blankt og reent, af Blodgalgen var ikke mindste Plet. „Jeg maa have drømt,” sagde Hervør. „Men lige meget; min Drøm var mærkelig og lærerig. Nu maae vi hisse Seil i høien Naa, Svanhvide! til min Faders Gravhøi. Vil du være med?” Svanhvide svarede: „Jeg følger dig til Graven og i Graven.”

25.

Hervors og Drvarodds Samtale.

Drvarodd havde vundet Skibet og Mandflabet fra hendes Fader, og Hervor indsaae, der var ikke Andet for, end at sige ham Alting reent ud, hvis hun vilde til Samss. Herpaa betænkte hun sig saa meget mindre, da hun vel havde mærket, at Drvarodd godt kunde lide hende. Vel berovede hun ham ved denne Fortrolighed Haabet om nogensinde at saae hende til Rone; men hun havde ogsaa mærket, at Drvarodds Sind og Hu var af et eget Slags, og betænkte sig ikke længe.

Da hun havde sagt ham Alting, endte hun med disse Ord: „Aldrig vil jeg ægte nogen Mand, og hvis jeg maa raade dig, Drvarodd! saa tag du heller aldrig nogen Hustru. Men lad os stifte et bedre Ægteskab! Som Helt og Heltinde ville vi drage Verden om og udføre Bedrifter, hvortil Saga endnu aldrig horte Mage. Mig er sagt, at du med din Bue og dine Pile udretter det Samme, som jeg bliver i Stand til at udrette med Tyrving. For sligt et Sværd og slige Pile maae alle Mennesker vige eller bløde. Saaledes giøre vi os til Herrer af den hele Jord.“

Drvarodd rystede paa Hovedet, og svarede: „Jeg tænker i denne Sag anderledes, end du. Hvad min Bue og mine Pile angaaer, saa takker jeg for deres Fortrinlighed Ingen, uden min stærke Arm, mit skarpe Dje og mit kolde Blod. Jeg maa i høi Grad fraraade dig at søge Hielp hos Valkyrier og Norner. Hvad vi Mennesker skulle forstaae, og hvad vi skulle udrette, dertil gave de rige Guder os Evnen fra Fødselen af; denne Evne skulle vi dyrke, men at ville meer, er Ussind. Thi hvis ogsaa overnaturlige Væsner

tiden laante os Noget af deres Magt, hvad Gæ, sand Fordeel og Glæde var der da af at være blotte Redskaber i deres Haand? Tapperhed maa, ligesom Rettskaffenhed, komme fra Mennesket selv.

Den ene Fortrolighed er den anden værd," vedblev han efter en kort Tausshed. „Jeg har ogsaa faaet Noget af en Alf, som jeg snart agter at stille mig ved igien. Tyrving er Krigens Værktoi; den blev smeddet i Biergets Dyb, mellem brændende Luer, ved forfærdelige Afgrunde, af Klippens haardeste Malm af hæslige Dverge. Mig har en lille hvid Alfemø i Siælland vævet Fredens beskyttende Klædebon i Maanestkin, Blomsterlugt og glindsende Dugg af det fineste Spindevæv. Men uagtet hendes venlige Tale indseer jeg dog godt hendes onde Hensigt. Jeg gav mig hende i Bold ved et letsindigt Kys, i Stedet for at vende hende Ryggen, før Hanen gol. Hun berøvede mig vel ikke Livet; men hvad der var værre, Livets Bærd og Gæ vil hun røve mig. Til en feig, magelig Huusbonde, der døer Straadød, vil hun giøre mig. Men det skal ikke lykkes. To Gange har jeg faaet Lov til at bruge Skiorten, og kan trække den af igien, uden for Livstid at være hyllet deri. Den første Gang brugte jeg den for min Ben Hjalmar's Skyld, skiondt det lidet baadede ham; anden Gang vil jeg bruge den for din paa dette Tog efter Tyrving, hvis det ikke kan være Andet. Men mit Raad til dig er, at du ikke forstyrer din Faders Ro i Graven. Lad Tyrving være jordet med ham! Jeg vil ogsaa brænde Alfesærken. Bliv min Hustru, og drag med mig! Der vil vorde Heltegierninger nok for mig at øve; og vil du følge mig i Strid — desbedre! saa adskiller os hverken Livet, eller Døden.“

„Tænk aldrig paa det!“ svarede Hervør. „Følger du mig ikke til Samsø, saa gaaer jeg ene. Tyrving have Rorer

og Valkyrier lovet mig; det er en Gave, som kommer fra Guderne selv — i Fødselstimen eller siden, det gjør Intet til Sagen."

Da Drvarodd saae, der var ikke Andet for, og hans Kiærlighed til Hervor voxte, besluttede han at følge hende. „Det gielder her et Tog imod Drauger og Svartalker,“ tænkte han; „jeg drager Alfeskiorten anden Gang paa for Hervor, og saa aldrig meer.“

26.

Hervor henter Tyrving.

De landede efter en heldig Fart ved Samsø, og kastede henimod Aften Anker. Drvarodd vilde, at Hervor skulde biev til næste Morgen, da han troede, hun vilde lade grave efter Sværdet; men hun svarede: „Man maner ikke Aander om Dagen. Vil du ikke følge med, saa bliv! Jeg gaaer ene med min Terne. Men lige hen til Graven skal Ingen følge; did gaaer jeg ene.“ Drvarodd sagde: „Jeg følger dig. Og gif Veien til Hel — jeg troer, jeg fulgte, skiondt du ikke takker mig mere, end en Herre sin trofaste Hund, der løber efter ham.“ Hervor svarede: „Jeg skionner paa dit Venskab; men her er ikke Tid og Sted til lange Dmsvøb og prægtige Talemaader.“

Skoven stod for dem; det var ved den modsatte Kyst, Anganthyr og hans Brødre laae begravede. Drvarodd havde med Flid ankret ved denne Strand, da det mørkede, for at saae Hervor til at opsætte Bedriften til i Morgen. De

mødte en Fæhyrde, og Hervor spurgte: „Hvor gaaer Veien til Angantyr's Grav?“ Hyrden svarede: „Du gjør ilde i ved Nattetide at besøge denne Gravhøi. Den har et slet Rygte. Det maa være slemst nok, at komme den nær om Dagen; men om Natten seer man Ildsluer at hvirvle ud deraf.“ — „Lige meget!“ sagde Hervor, „den Ild vil ikke brænde mig.“ Fæhyrden svarede: „Jeg seer, du er dristig, skiondt uforstandig. Gaf lige til, tværs igiennem Skoven! Ikke langt fra Kysten paa hiin Side seer du Høien kneise paa Sletten, ikke langt fra Strandbredden.“

Med den Bæst gik Hervor, fulgt af Drvarodd og Svanhvide. Det traf op til et stærkt Uveir, Trætoppene viftede, og Stammerne knagede. „Angantyr indbyder os uvenligt til sin Hal,“ sagde Drvarodd. — „Man mister nødvendig det Bedste,“ svarede Hervor; „men tvinges maa man, naar man ikke gjør det godvilligt.“ — „Hvorned vil du tvinge den Døde?“ — „Med Livsmod. Døden er feig,“ svarede Hervor.

Nu traadte de ud af Skoven, og saae Gravhøien langt henne paa Marken lyse i Mørket. Den hævede sig paa fire Ildpiller, der snoede sig, som Slanger, og saa sank den igjen. Derpaa hævede den sig atter; og dette Spil fortsatte den en Tidlang, medens Stormen hylede, Ulvene tudede henne i Skoven, og Træerne knagede, som om de skulde styrte ned. En Pladstregn faldt. „Her er ikke hyggeligt,“ sagde Drvarodd. — „Nei, den Kiælne kan let faae Snue,“ svarede Hervor. „Gaf hiem paa Skibet og drikk varmt Øl, mens jeg og min Terne udøve Daaden!“

Drvarodd rødmede af Brede, og rystede paa Hovedet. „En Mand skulde ikke fornærme mig saaledes ustraffet,“ tænkte han; men han nænte ikke at sige det høit. „Hun er dog plaget nok“, sagde han ved sig selv, „af sit eget vilde

Forsæt. En Kvinde kan ikke fornærme mig, om det saa var en Valkyrie. Den, der ikke bryder sig meer om sin Fader, skulde hun bryde sig om mig?" Men i dette Dieblik syntes det ham ogsaa, som om Elskoven var gaaet over. Hun stod for ham, som en Nattens Alf. Han besluttede efter hendes Dnske i Frastand at oppebie Udsaldet, men dog strax at ile hende til Hielp, hvis hun behøvede det. Nu gif Hervor ene til Graven; Evanhvilde fik kun Lov at følge hende et Stykke. Ved Gravhøien kogte hun Seid, hvilket hun i Barndommen havde lært af en Bølge, for at mane Aanden. Det var en selsom Blanding af Blod, Plantesaft og Steensyre. Hun slog Ild, i det hun udtalede Kornernes Navne, og neppe havde hun gjort det, saa ophørte Regnen, men Stormen vedblev. Da Hervor havde faaet Ilden til at brænde i nogle Riisqviste, der strax bleve tørre, god hun Seiden i sin Hielm, satte Hielman over Ilden, og medens den kogte, rørte hun om i Blandingen med sin Daggert. Neppe begyndte Seiden at boble og vable, saa raabte Hervor:

Vaagn op, Fader,
 I Brynieplader
 I Høien jordet!
 Helteordet
 Hør fra din Datter,
 Hilset atter.
 Ei Mattebaalet
 Kan Hervor skrække.
 Dvergestaalet
 Af Graven du række!

Et dybt Dron lød i Gravhøien; Stenen for Indgangen rokkedes, og Hervor hørte tydeligt sin Faders Stemme inde i Gravkammeret:

Affindigt sværmer
 Du, som dig nærmer
 Begravne Døde.
 Til frække Møde
 Du tør dig vove,
 Til Haan for Vtten,
 Og gieste Sletten,
 Hvor Helte sove?

Nu rørte Hervor Seiden saa stærkt om i Hielmen med
 Daggerten, at alle Hanerne gale i de fierne Torper. Skyerne
 fløvedes pludselig af en Blæst, og i Skykloften fremdæmrede
 den Ildvogn med nedhængende Sværd og Spyd i en lysende
 Taage, som Angantyr, da han levede, havde seet, dengang
 han gik fra Dvergene. Hervor sang:

Med Midnatshaner
 Jeg op dig maner.
 Hørte du Galet
 I Torperne fierne?
 Det har befalet
 Bed Tryllestierne
 Fra Gravens Leie
 Mig Riget at tvinge
 Sværdet at bringe,
 Som jeg vil eie.

Nu hævede Stenen sig fra Gravhulen saa let, som
 Skyen i Luften, og som en Jisstøtte stod Angantyr's Gien-
 færd i den fulsorte Dør, i staalgraat Harnisk, med Grydehielm
 paa Hovedet, hvorfra de sorte Haar faldt ned over Skuldrene.
 Ansigtet var kridhvidt, Dinene brustne og blodigrøde; det
 slutte Blik søgte ængsteligt at undsløye det svage Lys fra

Seidbaalet og Glimtet af Taagestiernen. Med huul Røst
raabte Gienfærdet:

Daarlige Qvinde!
Snart vil du finde
Med røde Bunder
Paa Dødningvangen,
Hvor blind du stunder
Til Undergangen.
Krænk ei din Fader!
Den Døde hader
Med Læber lamme
Ord at stamme.

Hervør.

Ei kan mig skrække
Midnattens Flamme.
Du Tyrving række
Til Arv din Datter!
Saa gaaer jeg atter,
Dg Tak for Gaven
Du faaer i Graven.

Angantyr's Aand.

Du vel betænke,
Hvad her du vover!
Hvad vil du, Hervør!
Hvor Dødning sover?
Ugg er din Alder,
Fristt end dit Hierte;
Mon det dig kalder
Til Saar og Smerte?

I Fruerstue
 Bed Arnelue
 Du Dugene væve,
 Med Blomster baldhyret;
 Men ræd du bæve
 For Stridsuhyret!
 Skion paa din Lykke!
 Din Beiler du trykke
 Kiælen til Barmen;
 Men ræf ei Armen
 Med Rædselsordet
 Ud efter Mordet!

Hervør.

Stor blier din Jammer,
 Gierrige Fader!
 Gi Gravens Kammer
 Du forlader
 Til Balhalsgildet,
 Hvis ei formildet
 Du Onsket hylder,
 Min Bøn opfylder.
 Troer du, at Bulder
 Mit Mod kan rane?

Angantyr's Mand.

Under min Skulder
 Læg Hjalmar's Bane.
 Lad Liget ruge
 Paa den, som Drage!
 Faaes den tilbage,
 Vil Løse den bruge.

Hervør.

Dit Blik er brustent,
 Koldt er dig Blodet;
 Med Livet rustent
 Er ogsaa Modet.
 Du Angsten arver
 Fra Helheims Larver,
 Selv kun en Skygge.
 Men Hervør bygge
 Lør end paa Livet.
 Ei feig som Sivet,
 Jeg Faren fatter.
 Ei Frygt for Staalet
 Skrækker din Datter
 Fra Heltemaalet.

Spøgelse forsvandt et Dieblif, men stod snart igien
 i Gravdøren med Tyrffing i den blege Haand, og quod:

Saa tag da Sværdet,
 Fræk, uforsærdet!
 Snart vil du bøde,
 Mit Barsel sande.

Han rakte hende det, og Hervør sang med vild Glæde:

I Heltemøde
 Først mangan Pande
 Skal Hervør fløve.
 Døden skal tøve
 Med mig at hente.
 Først mangan Glente
 Skal jeg bispise,

Dg rundt Heimskringla
 Mit Mod bevise.
 Lad mig saa falde
 Med stækket Binge!
 Lurerne skralde,
 Valkyrier bringe
 Hervor til Glæde,
 Hvor Odin trøster.

Angantyr's Mand.
 Dit Blod vil væde
 Samsøes Kyster.

Disse sidste Ord sagde han saa sagte, at Hervor ikke kunde høre dem, hvorpaa han forsvandt, og efterlod hende i Bælmørke. Ilden var gaaet ud under Hielmen. Kun den forunderlige Stjerne dæmrede paa Himlen, og lod sine Spyd falde ned mod Jorden; men de sluktes paa Veien. Hervor havde ondt ved at finde sin Hielm igien, og endnu værre ved at finde Svanhvide, der i Stormhylet ikke kunde høre hende falde. Lykkeligviis havde Ternen ogsaa taget Fyrtsøi og Lygte med; da Hervor blev saa længe borte, slog hun Ild, og satte sig under et Træ, som stod midt paa Fælleden.

 27

 Hervors Død.

Neppe saae Hervor Svanhvide, før hun rakte Tyrting med den prægtige Balg hen imod hende. — „Har du saaet

Sværdet?" raabte den fortrolige kjække Terne, „lad mig see!“ Med disse Ord greb hun om Balgen; men Hervor, som, for at vogte hende, vilde trække Tyrving tilbage, drog Sværdet ud, saa at Svanhvide beholdt Balgen i Haand, og hun selv den dragne Glavind. Neppe funklede Tyrving i Lygteskinnet, før Hervor folte sig drevet til at begaae et Mord, og da der ingen Andre vare tilstede, stødte hun, uden at betænke sig, Sværdet i Svanhvides Bryst.

Da hun drog det ud igien, sprang Blodet af den Dræbte, men Blodsdraaberne trillede af Sværdbladet saa tunge og faste, som Qvægsølv, uden at væde Klingen. Hervor skyndte sig at stikke Tyrving i Balgen igien, og sagde, i det hun medlidende stirrede paa Svanhvides Liig: „Her kunde jeg græde, hvis jeg havde Taarer.“

Hun opdagede nu Drvarodd langt borte; thi Maanen var gaaet op, skinnede klart, og Stormen havde lagt sig. I den Skarlagens Kiortel, med Guldfrandsen om Lofferne, og med Buen og Røggeret paa Ryggen, nærmede han sig hende langsomt. — „Var det ikke ham, der var med at dræbe min Fader og hans Brødre?“ tænkte Hervor med hevn-gierrigt Sind. „Er det ikke denne frække Normand, som har villet lokke mig fra Heltedaad til elendig Qvindespyssel? Han skal bøde for sin Formastelse.“

Drvarodd, som saae, hun var i Færd med atter at drage Tyrving, raabte: „Bogt dig, Hervor! Husk paa min Pandserjærk! Det gaaer ud over dig selv.“ Men hun hørte ham ikke; rasende styrtede hun mod ham med Sværdet. Drvarodd stod stille, og lod hende rase. Med Hug og Stif anfaldt hun ham; men det tornede af, som Hagl fra Taget. Da hun saaledes flere Gange havde forsøgt at dræbe ham, raabte hun rasende: „Blod! Blod! hvor bliver du af?“ — og med disse Ord stødte hun sig selv Tyrving i Hjertet.

Da floggerloe Drvarodd, og raabte: „Hvilket usjelt Eventyr er Livet! lutter Drømme, før den lange, dybe Søvn kommer, der først skienker Hjertet Ro! Her ligger nu Hervor, den deiligste Mø, Sol har skinnet paa — og snart skulle Orme og Madifer fortære denne herlige Skikkelse i Stank og Mørke. Saaledes døde ogsaa Hjalmar og Ingeborg i Livets Vaar. Kiærlighed og Had — begge lige grumme, begge dræbe deres Dyrkere. Thor og Frei følge den eensiede Odin, den gamle Giest hiin Blinde, hvis Gaader Ingen kan løse. Saa vil jeg da heller ikke bryde mit Hoved med at løse dem, men drømme rast fort, og see at gjøre mig Drømmen saa broget og lystig, som muligt.

Men først maa jeg begrave mine Døde. Drvarodd er bleven Liiggraver paa Samso. Staffels Hervor! Mig tykkes, min Kiærlighed til dig vaagner paa ny efter din Død. Der bliver noget Stort jordet med dig. Du troede, du var en Valkyrie. Kan man jorde Valkyrier? Hvi komme de ikke at hente dig? I Skoven under den store Bøg vil jeg begrave dig. Ingen af mine Folk skal hielpe mig; det morer mig, at gjøre det ene. Jeg var saa gierne i dit Selskab i Livet; men du kunde ikke lide mig. Jeg saae dig saa gierne i de skionne Dine. De ere skionne endnu, skiondt brystne; dine Kinder deilige endnu, skiondt blegere, end før; din Mund yndig endnu, skiondt en blaa Kiærminde. Mig tykkes, du ligner Alfemoen i Herthadal. Jeg er heller ikke bange for at kysse dig.“ Han kysjede hende, og sagde: „Det er kolde Kys, Drvarodd faaer af Qvindemund.“

Derpaa bar han hende og Svanhvide hen under Bøgen, og sagde: „Her skal hun ligge med sin kiære Terne; de skiltes dog aldrig ad, mens de levede. Men ingen Høi skal vise, hvor Graven er. Jeg vil lægge Græstov over den, at de unge Hyrder kunne sætte sig hen med deres Fæstemøer, spille paa

Nørfløite, og være lykkelige paa Hervørs Grav, uden at strækkes for hendes Liig. Jeg har mærket, at slige Mennesker nyde større Fryd i Livet i deres tarvelige Nøjsomhed, end vi Andre, der ere saa stolte, der ville saa Meget, og udrette saa Lidet. Saa skal Nattergalen, Hervør! vaarlig være din Skiald. Og spoger du i de mørke, stormfulde Nætter, og besøge dit og din Faders Gienfærd hinanden paa Heden — saa gid Ingen erfare det!”

28.

Om Tyrving.

Da han havde jordet de tvende unge Piger, og lagt Græstørv over Graven, sagde han: „Nu skal der kun Een begraves endnu, saa vender jeg tilbage til mit Skib og mine Folk. Det er intet Liig, men den, der gjør Liig. Kom nu, du deilige, falske Tyrving! Du skal ikke forføre nogen ærlig Helt til at bruge dig. Jeg vil begrave dig, hvor intet Menneske skal finde dig meer; i Krattets dybe, bundløse Sump vil jeg kaste dig.“

Derpaa gif han hen med Tyrving, efter at have stukket den i Balgen, til et dybt Rier i Underkoven, kastede Sværdet derned, og folte sig let om Hjertet, da han hørte det plumpe dybt i Vandet.

Drvarodd var kommen et dygtigt Stykke Bei fra Koven hen imod Skibet, da han folte en Haand klappe sig stærkt paa Skulderen. Da han gif meget rask afsted, begreb han ikke, hvo der saa hurtigt fulgte ham i Hælene. Han

undrede sig endnu mere, da han, i det han vendte sig, saae en gammel udlevet Mand staae og hive ved en Stav, som om Beiret skulde gaae fra ham.

„Tilgiv, min unge Herre!“ sagde Gubben pustende, „at jeg opholder eder et Dieblif. I gaaer saa stærkt, at det blev mig vanskeligt, at følge eder.“ — „Det undrer mig, at I kunde det,“ sagde Drvarodd; „thi det lader ikke til, at vore Skibe skyde samme Fart, mindre, at I kan seile mig forbi.“ — „Man maa sætte alle Seil til, naar det kniber,“ sagde Gubben. — „Hvad vil I mig da?“ spurgte Drvarodd. — „Jeg vilde kun sige eder, gode Herre! at det glædte mig inderligt, at see, hvor menneskefærligt I begrov det fæle, sfiiebnesvangre Sværd i Riisfiæret,“ sagde Gubben. „Ingen Moders Siæl veed det, uden vi To, og jeg sværger eder til, at det bliver en Hemmelighed mellem os.“ — „Ha, hvo est du,“ raabte Drvarodd, „som kommer her for at spotte og forraade mig?“ — „Det være langt fra,“ svarede Gubben smilende, „at jeg skulde være saa dumdriftig! Jeg er en fattig Fæhyrde. Min hele Rigdom og Magt bestaaer i det prægtige, pralende Navn, min Fader gav mig, da han vatnede mig. Han kaldte mig Lofe. Men Lofe er en deilig Gud, veed I nok, og jeg stakkels Olding er lutter Skind og Been. Vil I bare see?“

Med disse Ord afkastede Gubben sin Raabe, og Asa-Lofe stod for Drvarodd, deilig og bleg, med de store, brune, falske Dine, med det lange, sorte, flagrende Haar, med Tyrting i Haand. Drvarodd vilde gribe efter Sværdet; men Synet forsvandt, og tungsindig og nedslaaet gif Drvarodd til Skibet. „Der voxer ingen Urt for Døden,“ tænkte han; „der gives ingen Hielp for Ulykken. Menneskeslægten maa seile sin egen Sø, og Enhver maa bierge sig, sga godt han kan.“

29.

Drvarodd drager til Upsal igien.

Drvarodd havde lovet Kong Yngve at bringe ham Bæfæd om Hervor, hvis han ikke bragte hende selv tilbage; thi Kongen kunde godt lide hende, uagtet han kiendte hendes fiendtlige Sindelag imod ham. Det gif ham, som alle Andre, han yndede Hervor, skiondt hun ikke selv holdt af Rogen. Drvarodd bar ogsaa Bæfæd til Kongen, der havde været vennefæl imod ham; iår havde Yngve vundet ham ved at frigive Faste, og ved at tillade Hjalmar at jorde den Frigivne som en ærlig Helt. Drvarodd seilede da tilbage til Everrig, skiondt han foresatte sig strax at drage paa Biking, for at forslaae Grillerne, naar han havde hentet sine Skibe og sine Benge, som Kongen havde taget i Forvaring. Men han havde Modvind, og Tilbagereisen varede længe.

Da Drvarodd endelig traadte ind i Hallen i Sigtun igien, troede han fast at have taget feil af Veien, og at være kommen til en fremmed Kongsgaard; thi han kiendte ikke et Menneske. Den unge Konge, der sad i Høisædet, havde han aldrig seet før, og ligesaa lidet hans Hirdmænd.

Drvarodd, der var bleven vant til forunderlige Ting, gjorde en Undskyldning, og vilde gaae igien, da han standfede ved at høre sig tiltale paa Svensk; og da han ret saae sig om, kiendte han ogsaa Kongshallen fuldkommen vel.

Den unge Kong Hagleik hilfede ham venligt, og sagde: „Velkommen, Drvarodd! Det er naturligt, at du ikke kiender mig og mine Mænd, da vi vare paa Biking, medens du sidste Gang giestede Kong Yngve, min Farbroder. Du søger forgieves ham og min Fader Kong Alf. De have berøvet

hinanden Livet; og alle de forrige Kæmper, du kiendte her, have deelt deres Skiebne. Min Fader var længe nidkier paa Yngve; efter Angantyr's Bortreise lod det til at blive godt igien, men Jlden ulmede i Asken, og brød for nogle Dage siden ud til Flamme, næret af en besynderlig Hændelse.

En alderstegen Gubbe, fladt i ringe Hyrdefoste, men med et Bæsen, der vidnede om en mægtig Mand, som vilde være formummet, besøgte min Fader seent i Qvæld for en Uges Tid siden. Han forsikkrede Alf, at hans Mistanke til Yngve og Bera var grundet, og forærede ham ved sin Bortgang et kostbart Sværd med Guldhialte. Neppe havde min Fader faaet dette Sværd i Haand, før han listede sig ind i Høieløst til Yngve og Bera, min Moder, der som sædvanlig sadde og taledes sammen i al Uskyldighed. Min Fader styrtede hen imod Yngve, og gav ham Banesaar; men Yngve vristede ham Sværdet af Haanden, og dræbte ham igien. Nu ilede Kæmperne til; og da traf det sig saa forunderligt, at de dræbte hinanden alle indbyrdes med Sværdet, ligesom Alf og Yngve, indtil det faldt en af de Sidste ind, at stikke Sværdet i Balgen igien, hvorved Blodbadet standsede.

Da jeg nu kiender dette Sværds Egenskab, har jeg ikke villet skille mig derved; thi, sandelig, det er et dyrebart Alenodie. Det skaffer den Seier, som besidder det; kun maa han ikke drage det uden Marsag, og ikke lade sig det vriste af Haanden. Sværdet er uskyldigt. Hvad kan det for at det dræber? Det er dets Bestemmelse; dets Dyd bestaaer jo netop i at det er skarpt, og kan skille Fienden ved Livet. Manden maa have Forstand for Sværdet, ligejøm for Skibet og for Hesten; de kunne ikke styre sig selv. Nu vil jeg vise dig den herlige Glavind, Drvarodd! thi du er en Helt, som fortjener det, og vil ikke misbruge min Tillid."

Med disse Ord tog den unge Konge en Nogle op af sin Lomme, og aabnede selv et stærkt Jernskrin, der var skruet fast i Gulvet ved Højsædet. Neppe kastede Drvarodd sit Die derhen, saa kiendte han Tyrving.

Efter hvad Kongen havde talet, indsaae han vel, at det ikke hjalp, at giøre ham Forestillinger; Drvarodd havde ikke Lyst til at fortælle sit Eventyr, han var aldrig en Ven af mange Ord, og især var det ham imod, at fortælle om Hervors Død. Han sagde blot: „Jeg vil ønske, o Konge! at det maa gaae dig godt med dette Sværd, og at det ikke maa bringe dig i Ulykke. At kaste det i Søen eller i Fjelddybet vilde vel desuden kun lidet hjælpe; den gamle Fæhryde vilde snart finde det igien, og maaskee giøre dig en værre Foræring dermed paa ny. Jeg finder det viseligt, at du giemmer Sværdet vel; du har dyrefiøbt den Erfaring, hvorledes man skal omgaaes dermed. Hvad mig angaaer, saa tager jeg nu strax Afsked med dig. Det er bedrøveligt, at være paa et Sted, hvor alle de gamle Benner ere døde, og hvor man seer lutter nye Ansigter. Jeg drager ud i den vide Verden blandt Fremmede. Hvor man aldrig kiendte Nogen før, der savner man Ingen. Mine Skibe ligge i en Havn her i Landet, og dem vil du ikke forholde mig. Desuden har jeg givet Kong Yngve en Pung med Guldpenge i Forvaring, præget med mit Bomærke: en Piiil og en Bue. Hvis du skulde være kommen i Besiddelse deraf, beder jeg dig derom; hvis ikke, saa kunne vel Pilen og Buen skaffe mig saa mange Penge igien, som jeg bruger.“ Kongen sagde: „En saadan Pung har jeg fundet i min Formands Giemme. Jeg vidste ikke, hvem den tilhørte; det er mig kiært, at kunne give dig din Giendom igien.“

Drvarodd skyndte sig nu ned til den Vig i Skaane, hvor hans Skibe laae. Han tilbragte her nogle Dage med

at tiltale dem, da Budskabet kom om at en anden Slægtning af Ynglingestammen, Kong Hake, pludselig havde overfaldet Hagleik, bemægtiget sig Jernskrinet, dræbt Kongen og hans Mænd med Tyrving, og ladet sig udraabe til Konge i Upsal. Drvarodd vilde ikke længer blive i Sverrig, i dette rasende Blodbad, hvor intet ægte Heltemod kunde vise sig. Han besluttede at reise jo før jo heller.

30.

Alfen kommer igien.

Det lille Bondehuus, Drvarodd havde leiet ved Stranden, medens han rustede sig til Vikingstog, laae næsten omringet af en smuk Hauge. Skaane har megen Riighed med Siælland, og Drvarodd fandt i de frodige Lovtræer, Frugttræer og Urter Herthadalen atter. Hvad der især fornøiede ham, vare de mange Blomster, der stode i Bedet lige uden for hans Soveskammervindue, der vendte til Haugen. Det var en Sieldenhed der i Landet.

Alstenen for hans Afreise vilde han afdrage Trylleskiorten, som Alfen havde givet ham. Han lukkede sig inde. Det var Maanskin; men han havde dog giort Ild paa Arnestedet, for at brænde Skiorten, saasnart den var afdraget.

Men det var ikke Drvarodd muligt, at befrie sig fra den, alt hvad han stræbte. Han drog i det tynde, næsten usynlige Spindeværv med saa stor Anstrengelse, at Sveden dryppede ham ned ad Panden; men forgieves. „Ha, skændige Troldheg!“ raabte han, „har du saaledes bedraget mig?“

Tillod du mig ikke at bruge Skiorten to Gange, før jeg skulde være bundet til den for Livstid?"

I dette Dieblif sang Drosselen i et Træ i Haugen; en sagte Vind bevægede Hyldebussen, den nedrystede en stor Deel af sine Blade, og udbredte en sød Lugt, der trængte ind til Drvarodd af det Vindue, han havde aabnet, for at faae frisk Luft i den varme Stue efter Anstrengelsen. Bludselig stod der Gen i Vinduet. Det var den deilige Alf fra Herthadal. Drvarodd kiendte hendes Ansigt igien, medens en sagte Vind bevægede de lange lysgule Loffer i Maanskinnet. Hun sang:

Uvelkommen
 Jeg er kommen,
 Afsted tager
 I Bondens Have.
 Slet du lønner,
 Slet paaskionner,
 Kun med Klager,
 Sieldne Gave.

Ei dog kan du
 Skiorten miste,
 Den ei briste.
 Du den love!
 Trende Gange
 Du Særken prøved.
 Første Gang monne du
 Med den sove.

Den fra Fare
 Bil bevare

Dig i mangt et
 Kæmpemøde.
 Hvad jeg spaaede,
 Du forraadte;
 Derfor din Hervør
 Maatte bløde.

Farvel, Smukke!
 Aljens Sukke
 Hør i Maanskin,
 Hør mig qvæde!
 Søg nu Fryden
 Fiernt i Syden!
 Her du spildte
 Selv din Glæde.

„Hun snakker godt for sig!“ sagde Drvarodd, da Aljen var forsvundet. „Nu skal jeg oven i Kjøbet være Skyld i Hervørs Død, fordi jeg varede hende fra at anfælde den, hun ikke kunde fælde med Sværdet. Men Ordstrid er en unyttig Ting, jæer med Qvindfolk, der ere vel skaarne for Lungebaand. Forheyet er jeg nu eengang til at være lykkelig uden Fare, Tvivl, Anstrengelser og Mod. Saa maa man da see at bære den fordømte Lykke, saa godt man kan.“

31.

Drvarodd redder sit Liv med en slet Bise.

Han udrustede nu en Flaade paa ti Skibe, med hvilken han stak i Søen, og mødte en Biking med fem og halv-

tredsiendstyve. Denne angreb Odd; og da Forskiellen var saa stor, blev Udfaldet, at inden Aften vare alle Odds Skibe ryddede, saa han stod ganske alene tilbage af alle sine Mænd. Han sprang da over Bord, da det næsten var mørkt, og svømmede bort fra Skibene. Dette blev en Mand vaer, der fastede et Spyd efter ham, hvilket saarede ham i Læggen. Odd kom nu ihu, at det kun var paa Flugten, han kunde saares, vendte derfor tilbage, og gav sig Fienden i Bold. Der blev lagt Fiæder paa hans Fodder, og med en Buestræng bandt man hans Hænder. Sævid satte tre Tylter Mænd til at vaage over Odd, og besluttede at lade ham hænge næste Morgen ved Solens Dpgang.

Da de nu sadde der om Natten og vaagede over Odd, tænkte han: „Jeg skulde ikke været saa rast til at forbande min Lykke; nu er den virkelig forbandet nok. Men dersom jeg denne Gang redder mig ud af Faren, hvor der er Fare, ved egen Snildhed, saa skal jeg i Fremtiden aldrig sfiende meer paa Aften, eller vrage det Gode, som bydes mig. Men hvordan slipper jeg fra disse sex og tredive Mænd? Hvis jeg kunde dyppe dem i Søvn! Men hvor finder jeg saadan et Tryllemiddel?“

Bludselig blev han saa glad, som han ikke længe havde været, og tænkte ved sig selv: „Nu har jeg det! Jeg vil foreslaae dem, at synge dem en Bise, og saa vil jeg sammensætte det fiedsommeligste Tvi, der er til. Jeg troer ikke, der gives nogen Sovedrik, som virker stærkere paa Folk, end lange flette Riim. Det vil uden Tvi lyffes.“

Da han saae dem gabe allerede, thi de vare søvnige af at holde Nattevagt efter Kampen, spurgte han, om han ikke maatte sfunge dem et Qvad, for at opmuntre dem lidt. Mændene tyktes godt om det Mod, Drvarodd viste, at han vilde opmuntre dem, der selv skulde hænges i Morgen, og

gave ham Lov til at qvæde. Nu gjorde Odd sig al mulig Umag for at giøre Bisen saa fiedelig, som muligt, hvilket endda ikke var ham saa let, da han af Naturen var en temmelig god Skiald; men hvad gjør man ikke, for at frelse sit Liv? Det lykkedes. De gabede meer og meer; og opmuntret meget mere herved, end den ærgierrigste Skiald ved det største Bifald, sang han saa længe, til de alle snorkede.

Da skød han sig hen, hvor der laae en Dye, hvorpaa han gned Ryggen, indtil han havde skaaret Buestrængen sonder. Da Hænderne vare løste, skød han Fiæderen af sig, og fandt snart sin Bue og sit Røgger. Nu havde han let kunnet dræbe dem alle; men han skammede sig for at dræbe jovende Folk, og skiondt han udsatte sig for at gribes paa Flugten igien, sprang han dog overbord, og svømmede til det nære Land. Og alt mens han svømmede, gav den Tanke ham Kræfter, at han viste mere Mod ved at flye, end ved at stande qvar.

32.

Odd kommer til et selsomt Gudehuns.

Drvarodd udførte nu mange Bedrifter, og tumlede sig som tapper Høvding baade til Vands og Vands, indtil han fuldeligt havde erstattet den Skade, han havde lidt paa sit første Bikingstog. Da han nu havde gjort sig berømt i Norden, fik han paa et af sine Tog Lyst til at see sig mere om i Verden, seilede derfor til Sifilei (Sicilien), og ankrede i Nærheden af et Kloster, hvor Abbeden Hugo indbød ham til at besøge sig.

Det var just en Helligdag, og Odd kom til et deiligt stort Huus, hvis Vige han endnu aldrig havde seet. De høie, røde Mure strakte sig med smalle, lange Binduer høit mod Himlen, og Taarnet endnu høiere, saa det lod, som det berørte Skyerne, og Fuglene, der ikke toge sig i Agt, tørnede i deres Flugt mod Spiret. Men hvad der var det Allerforunderligste: Huset sang! Han hørte tydeligt en stærk Røst komme ud deraf, der ikke kunde frembringes af Menneskelunger, men behøvede anderledes store Blæsebælge. Det var heller ikke Lurer, Fløiter, Trommer eller Giger.

Odd traadte ind med mange andre Folk, der lode til at være syge og daarlige, thi de stønnede, og sukede, Nogle græd, og Alle bestænkede sig med koldt Vand af et Kar, der stod ved Indgangen, for ei at besvime. Odd syntes, at her just var fornøieligt. Sligt et Gudehof havde Andet at betyde, end de smaa Biællehuse med Plankeværker der hiemme, hvor Guderne sadde udpyntede som Duffer paa Træbænke. Her hang de deiligste Billeder. Han saa Odin i Skyerne, som en gammel rørig, rødhusjet Mand med graat Skæg. Baldur stod for Blodstenen med en Guldfrands om Hovedet, ligesom Drvarodd; men den berørte ikke Haaret, den svævede i Luften om hans Jøse. Freia saa han ogsaa siddende med et lille Barn paa Skjødets, samt mange deilige, vingede Uysalser. Kirken sang bestandig, og han kunde ikke opdage, hvor Lyden kom fra. Binduerne vare fulde af Blomster; men det var nogle forunderlige Blomster og forunderlige Binduer, thi uagtet det lod, som de vare aabne, vare de dog lukkede, og Blomsterne strakte sig tyndt hen, som om de vare fastsmeltede i en usynlig Plade, der indfattedes af Bly. Odd forundrede sig over, at alle Mennesker faldt paa Knæ, da det ringede med en lille Klokke, og tryglede og tiggede med foldede Hænder og forbarmelige Miner, som om Noget

havde villet berøve dem Livet, hvorvel der Ingen var, som gjorde dem Noget.

Den store Odd gad ikke staae der til Forundring opreist mellem alle de Knælende, thi han mærkede nok, de bleve vrede, fordi han ikke ogsaa kastede sig ned. Men knælet havde Odd endnu aldrig for Nogen. Han gik derfor hen og satte sig i en affides Krog, hvor den herlige Sang af sortklædte Mænd var saa opløstende, at der i hans Siæl vaagnede Følelser, han endnu aldrig havde kiendt. Men da en anden sort Mand steg op i et Højsæde, og holdt en lang Tale, hvoraf Odd ikke forstod et Ord, gik det ham, som Kæmperne paa Skibet, da han sang Visen for dem: han faldt i en dyb Sovn, og vaagnede først, da Abbeden, der stod ganske alene i Hallen for ham, ruskede i ham.

33.

Abbeden forklarer Alting, og Odd bliver hos ham.

Det var intet Under, at Odd var kommen efter Abbedens Indbydelse, og at de strax bleve saa gode Venner; thi Hugo var en Normand, der i sin Ungdom var kommen til Sicilei med en Krigerstare, var bleven Klerk, og lidt efter lidt steget til Abbed for Klosteret. Odd maatte fortælle ham om Norge, og takkede ham ret, fordi han havde indbudt ham i dette skionne Gudehof, hvor Odin og Freia hang afmalede paa Bæggen, og hvor Baldur stod for Blodstenen.

Hugo korsede sig over denne store Bildfarelse, og sagde: „Beed du endnu ikke, at du er i en christen Kirke? Hvor

kan du formåsteligt tage Gud Fader, Jesus Christus og Jomfru Maria for Afguder, og det hellige Alter for en Blodsteen?" — "Jeg veed intet Bedre at tage dem for," sagde Odd; "veed du noget Bedre, saa er det godt for dig, og hvis du vil lære mig det, for mig med. Jeg ønskede nok at vide Noget om den hvide Christ, hvis Navn alle sydlige Folk nævne med saa stor Ærbødighed. Hvis dig tykkes, saa vil jeg blive et Par Maaneder hos dig; thi jeg trænger, eller rettere sagt, jeg ønsker Ro og Hvile oven paa alle disse Bifingstog." — "Du er velkommen," sagde Hugo, og tog ham med i Klosteret.

Abbeden spiste med tolv Munke i Refectoriet, og disse undrede sig høiligen over den skionne store fremmede Hedning, der ikke forstod et Ord af hvad de sagde, men medens han talede med Abbeden i den danske Tunge, uden at mærke det, thi Samtalen var meget ivrig, næsten spiste al deres Mad.

"Her er godt at være," sagde Odd. "Her er deiligt kølt i disse Haller, og Solen lægger for meget i Dvnen derude; det er i den fri Luft ved Middagstide, som i en Bagerovn. Har I det altid saa hedt?" — "Her i Italien er ingen Vinter; kun paa Biergene er Sne og Is." — "Ederes Bierge spye jo ogsaa Is," sagde Odd. "Det maa jeg see engang, det maa være et lystigt Syn." — "Bliv hos mig i nogen Tid," sagde Abbeden, "saa vil du nok faae det at see." — "Man lever godt hos jer," sagde Odd. "Spiser og drikker I altid saa lækkert?" — "Kun ikke Fredag og Loverdag, da faste vi." — "Nyde I da slet Jngenting?" spurgte Odd; "det kan jeg ikke holde ud." — "Jo," svarede Abbeden: "Fisk, Æg, Brød, Viin, Salat, Meel-spiser." — "Det Halve er nok," sagde Odd. "Fisk, Æg og hvidt Brød vilde for de fleste Normænd være et Julegilde. Men eders Olie og Salat kunne I beholde for eder selv. Med Olien

funne eders gamle Kiærringer smøre deres Nof, og jeg æder ikke Græs fra Hestene."

Abbeden loe, og han maatte oversætte Odds Tale for Munkene. De fornøiede dem ogsaa derover, og fik ham fiær, som et stort Kæmpebarn med uhyre Kræfter, men som maatte opdrages fra først af, hvis der skulde blive Andet af ham, end en stor Slagsbroder.

34.

Odd gaaer i Skole, og bliver en Christen.

For at kunne lære Sproget, maatte Odd begynde med at kiende Bogstaver. En gammel Munk havde indrettet en Skole for Naboernes smaae Born, og lod Odd spørge, om han ogsaa vilde lære at læse hos ham, hvortil han strax var villig. Abbeden forærede ham en ABC-Bog, meget deilig skrevet, med en Hane foran, hvilket skulde betyde, at den maatte staae tidlig op ved Hanegal, som vilde lære noget Retskaffent. — „Det er Heimdals Hane," sagde Odd; „han staaer paa Regnbuen og lægger Mærke til Alt, han skal ogsaa see Odd lære at læse."

Abbeden havde fortalt Odd, at han fik Skolekammerater; men om deres Alder og Udseende havde han endnu Intet hørt. Odd mødte allerførst paa Skolen næste Dag, Abbeden bragte ham selv did. Der stod et langt Bord, med Bænke til begge Sider, og for Enden sad Skolemesteren med et Riis liggende foran sig. Odd spurgte, hvad den Urtekost skulde betyde; der var jo ingen Blomster paa den, og den

lugtede vist ikke godt. Abbeden forklarede ham, at da hans Skolekammerater vare smaae Børn, der begyndte med Læsningen i Tide, saa maatte de have Riis, naar de vare dovne og uartige; men med ham havde det ingen Nød, sagde Hugo smilende. Odd var saa alvorlig stemt for sit Hverv, at han slet intet Latterligt følte i dette Forhold; han fandt det meget rigtigt, at man tugtede Børn, der vare forsømmelige og høirostede, og ligesaa rigtigt, at man gjorde en Undtagelse med ham.

Odd var en stor Berneven. De smaae nydelige Dreng og Piger kunde han ikke blive fied af at flappe og tage paa Skiodet. De bleve først bange for den høie firrkaarne Mand med det tykke gule Skæg; men snart bleve de fortrolige sammen. Han sad sædvanlig med en lille Dreng og Pige paa hvert Knæ. Saaledes gif Underviisningen raff frem, og naar han ikke vidste det ret, saa hjalp hans Knæfætninger ham.

Saaledes lærte han snart Bogstaver, Ord og Sprog. De skionne Boger med de herlige Emaabilleder paa Gulgrund var han begierlig efter at læse i. Abbeden vilde strax døbe ham; men Odd sagde: „Du vil dog ikke, at det skal gaac mig, som Mange af vore Landsmænd, der blot lade sig døbe for at faae en smuk hvid Lærreds Særk? Lad mig først vide ret, hvem Kristus er, før jeg tilbeder ham!“ Dette fandt Abbeden at vare fornuftigt talt. Dog lærte Odd Christendommen bedre af mundtlig Samtale, end af Læsning. Den Legende, der huede ham bedst af alle, var den om den hellige Christopher. „Det er min Mand,“ sagde Odd; „jeg tiener ogsaa den Starkeste, og det, mærker jeg nok, er den hvide Christ. Nu kunne J døbe mig.“ Dette skete kort derpaa med stor Høitidelighed.

Odd stiftede endnu i Klosteret Benskab med en anden gammel Munk, som han leed endnu bedre, end Skolemesteren. Gubben lignede meer en Kriger, end en Munk, og stak stærkt af med sit næsten mørkebrune Ansigt og tykke Skiæg, der endnu var sort, til de blege, hvidhaarede Munke. Thi Abbeden holdt strengt over, at ingen unge Mennesker kom i hans Kloster.

Den gamle Sortskiæg kaldte sig Dsjantrix, og spillede tidt Skak med Odd, som maatte vogte sig for ikke at blive vred, naar Dsjantrix satte ham mat, hvilket næsten altid skete, da han var en stor Mester i Spillet. Naar de nu saaledes sadde sammen, kom Talen ogsaa tidt paa Krig og Orlog. Odd fortalte Dsjantrix sine Bedrifter, og sagde: han var næsten kied af sit Haandværk; det var jo ingen Sag for en tapper Mand, at slaae Folk ihjel og at overvinde de Fleste.

Der gik just under denne Samtale Tommerfolk ude i Klostergaarden og arbejdede paa at opføre en Sidebygning. En rask, stærk Tommersvend stod lige uden for Vinduet og huggede en Bialke til med sin Øxe. — „Man rykker op fra den ene Bærdighed til den anden i Alting,“ sagde Dsjantrix. „See den Tommersvend derude! Troer du, at han altid har været Svend? Nei, først var han Dreng, og med Tiden kan han blive Tommermester. Og hvis han har Gaver dertil, kan han blive meer, han kan svinge sig op til Bygmester.“ — „Det kan vel saa hælde sig,“ sagde Odd. — „Men det undrer mig,“ sagde den gamle Munk, „hvorfor Drvarodd da ikke vil drive det videre i sit Haandværk, end til Svend.“ — „Har jeg ikke sagt dig,“ svarede Odd stolt, „at jeg fra Ungdommen af var Høvding for tappre Bifinger?“ — „Det bliver dog ikke meer, end Mestersvend,“ sagde den gamle Munk. — „Hvad vil du sige dermed?“ — „Jeg

vil sige dermed, at du er en tapper Krieger, men orstaaer dig endnu ikke paa at føre Krig. Du er fied af at slaaes som slet og ret Kæmpe; men at lede de store Skarer, for at de ved Stilling og Bevægelse kunne vinde dobbelt Stykke, ligesom Brickerne paa Skafbrættet, det forstaaer du ikke. Og Sligt har dog, saa længe Verden staaer, giort Udslaget i alle store Begivenheder; thi den blotte Tvekamp, ja selv den Bedrift, at enkelt Mand modstaaer og overvinder Flere, er Borneleg."

"Det er haarde Ord," sagde Odd, og rynkede Panden. — "Det er ikke sagt dig til Forsmædelse," sagde Munken venligt; "kun en Daare ringeagter sunde, raske Børn. Der ligger i dem Spiren til alt Stort, hvad hos de fleste Eldre aldrig kommer til Modenhed. Den, der ikke kan lege kraftigt som Børn, bringer det sjelden til udmærket Manddomsdræt. Men du er jo selv fied af dine forrige Bedrifter, og det beviser, at du føler Kald til at blive noget Mere. Livet er en morsom Bog. Du har læst et godt Stykke ind i Bogen; men hvad du ofte har læst, gider du ikke læse om igien. Belan, saa maa du læse videre, at ikke Døden overrasker dig, inden du har læst Bogen ud, hvilket hænder de Fleste."

Efter denne Indledning begyndte den gamle Munk at lære Drvarodd Krigskunsten, hvori han selv havde været en stor Mester som Hovding under den østgothiske Konge. Der gik et Lys op for Odd; han mærkede nu, at en stor Tumleplads aabnede sig for ham, hvori han frit og kraftigt kunde bevæge sig, uden at takke Alfens Tryllestiorte for Seieren eller Wren. "Men siig mig engang," sagde han en Dag til sin gamle Lærer, "hvor var det dig muligt, at forlade denne skionne Krigskunst? Thi nu mærker jeg nok, Krigen kan være Andet, end et blot Haandværk."

„See der, min Søn!“ sagde Dösantrix, atter pegende ud af Binduet til Arbeidsfolkene i Gaarden; „der er Bygmesteren i Dag selv, og undersøger Arbeidet, hvordan det gaaer frem. Men seer du den Gubbe ved Staven, som følger ham? Det er hans Fader; han har ogsaa engang været Bygmester, men nu lader han Sønnen raade, sidder i Lænestolen, og morer sig undertiden med at see de Unges Færd og Fremgang. Han har læst de Capitler i Livets Bog, som jeg ogsaa har læst, men som hans Søn og du endnu kunne have Fornoielse af at læse.“

Den gamle Dösantrix maatte love Odd at fortælle ham sit Levnetsløb; men da han i Dag ikke befandt sig ganske vel, blev det opsat til næste Dag. Da Odd næste Morgen traadte ind i Gellen til sin gamle Ben, hvor der ellers var saa stille, hørte han en skion fjerstemmig Sang. Han aabnede sagte Døren, og saa nu Munkene staae omkring Gubbens Liig og synge Siælemesse. Han var pludselig død, uden Smerter var han sovnet hen.

„Du har giekket mig, Dösantrix!“ tænkte Odd. „Du vilde, at jeg selv skulde læse Livets Bog. Lad saa være! Her er et af Capitlerne endt. Naar jeg har været med at jorde dig, forlader jeg Klosteret. Hvor forskiellig er dog din Død og din Jordefærd fra de vilde Bersærkers paa Samsø! Man oplever dog meget i denne Verden.“

35.

Om Kong Herrod og hans Raadgiver Siolf.

Odd drog nu til Jorsal, for at see de Steder, hvor Frelseren har vandret og lidt. I Tempelet i Jerusalem blev han forstyrret i sin Andagt af en knælende Mø, der i Skionhed og Sindets Blødhed udmærkede sig fra Mængden. Han havde aldrig seet et Menneske græde saa meget, som hun, og dog fordærvede det ikke hendes Dine, der vare brunere, end Ingeborgs fordum, og endnu blidere. Odd fik at vide, at hun var en Datter af Kong Herrod fra Hunaland, der ogsaa var her med sin Raadgiver Siolf. Denne havde et saa listigt og lumskt Ansigt, at Odd fra første Diekast af ikke kunde udstaae ham.

Odd gjorde Bekjendtskab med Kongen; de forstode ikke hinandens Sprog, men brugte den latinske Tunge, som Odd ret godt havde lært hos Munkene i Sicilei. Odd gav sig ikke videre tilkiende, men kaldte sig Bidforle. Da Kongen spurgte, om han vilde reise med til Hunaland, svarede han: „Hvorfor ikke? Det svarer til mit Haandværk og til mit Navn, at see mig om i Berden.“

En Dag gik Kongen, Siolf og Odd ud sammen til Jordan, for at bade dem og svømme i Floden, hvor Jesus var døbt. Men da Odd kom derud, betænkte han sig. Han vilde ikke lade Kongen og Siolf see Spindeværvsfiorten, som han ikke kunde afdrage, og — hvad der var vigtigst — han frygtede for at forsynde sig ved at svømme i den hellige Flod med en Tryllefiorte, han havde faaet af en hedensk Alf, hvilken han efter sin nuværende Dverbeviisning maatte ansee for en Diævel.

Kongen spurgte, hvi han ikke vilde følge med. Siolf sagde, det var et underligt Indfald, at reise til Jorsal uden at bade sig i Jordan, især naar man var gaaet ud til Floden for det Samme. Odd svarede, at Narre skulde have Noget at forundre sig over. Han undskyldte sig høfligt hos Kongen, og bad ham, ikke at spørge videre. — „Du frygter maastee for at forkøle dig?“ spurgte Siolf. — „Det kunde være,“ svarede Odd. „Bogt dig for alt for megen Hede! den kunde brænde dig.“

Paa Hiemveien til Hunaland kunde Siolf ikke ophøre med at drille og spotte Odd, fordi han ikke vilde bade sig i Jordan. „Du kan vel ikke svømme?“ spurgte han. De vare just i et Herberg, forbi hvilket der flød en stor Flod. — „Med din Tilladelse, Herr Konge!“ sagde Odd, „vil jeg dog vise Siolf her, at jeg kan svømme.“

Uagtet Siolf var listig, forstod han sig slet ikke paa Vidførle. Han troede, det var et plumpt Dyr, saaledes som Sydländerne endnu ofte betragte Nordländerne; det ærgrede ham, at Herrød kunde lide Odd, og han haabede paa denne Maade at giøre ham foragtelig i Kongens Dine. Men han vidste ikke, hvor aldeles modsat det var, og at Odd ved en lykkelig Hændelse af en nordisk Vandringssmand, der just kom fra Hunaland, havde faaet Efterretning om Siolfs Forræderi og hemmelige Forstaaelse med Kongens Fiender.

Der blev nu indgaaet et Beddemaal om hvo der kunde svømme bedst, og Kongen fulgte dem begge ud til Floden. Siolf klædte sig nøgen af; men Odd blev staaende i alle sine Klæder. Siolf, der frøs i Blæsten, sagde, at Odd skulde skynde sig med at blive færdig. — „Jeg er færdig,“ sagde Odd. „Beed du endnu ikke, at Jisbiørnen svømmer i Bels.“

Dermed sprang han ud med Siolf. De svømmede til et Klippestykke, der stod i Floden, og Kongen stod paa Stranden, for at være Vidne til hvo der kom først. Men før Siolf kom Halvveien, var Vidførle svømmet omkring Klippen, kom tilbage til Kongen igien, og raabte: „Siolf bad mig sige dig, Herr Konge! at nu kommer han strax til Maalet. Men jeg er, som du seer, langt derfra.“ Siden skulde de prøve, hvo der kunde holde længst ud under Bandet. Først prøvede de hver for sig, og Vidførle holdt tre Gange saa længe ud, som Siolf. „Nu en Gang paa een Gang!“ raabte Vidførle, tog Siolf i Nakken, og dukkede med ham til Bunds saa længe, indtil Siolf med frampeagtige Bevægelser og næsten i Dødskamp gjorde sig fri, hvilket var paa høie Tid, thi Blodet brast ham ud af Næsen, da han kom op.

„Seer du vel, nu har du lært mig at svømme,“ sagde Odd; „og i Aften maa du lære mig at drikke, thi du har jo beskyldt mig for, at jeg kun nipper til Bægeret. Rigtig nok forstaaer jeg bedre at drikke Øl og Miod, end Biin, thi hos os derhjemme drikker kun Odin denne kostelige Drik; men hos Munkene i Sicilei har jeg gjort ganske gode Fremskridt baade i det Ene og det Andet, og jeg haaber at kunne giøre dig Fyldest.“

Siolf kunde heller ikke undslaae sig for dette Beddemaal, i hvilket han dog, som en gammel erfaren Hofmand, haabede at gaae af med Seieren. Da de hver havde tomt tre temmelig store Horn, troede Siolf, at de vare færdige; men Odd sagde: „Vi have endnu hver et Horn i Siden til hinanden; det ville vi sætte for Munden, thi Munden er ærlig.“ Dermed lod han det største fylde. Siolf vilde ikke drikke meer med ham; men Odd tomte Hornet, og sagde: „Nu en lille Bije ovenpaa med din Tilladelse, Herr Konge! Vi kalde slige Biser Midviser i mit Fædreland; de

misbruges ofte, men kunne dog til Tid og Sted gjøre deres Nytte. Undskyld Sprogfeilene! Jeg har digtet den i mit Modersmaal, og siden oversat den, for at du og Siolf skulde forstaae den." Derpaa sang han, uden at oppebie Tilladeljen, Visen, som her meddeles i Modersmaalet.

Den svage Siolf ei duer
Til Kamp mod Helten gæev;
Han kan kun fange Fluer
I sine Spindevæv.
Men at bevise Kraften,
Mon det hans List formaaer?
I Vand og Druesaften
Han lige slet bestaaer.

Bidforle Lasten ynker,
Dg synger den til Spot.
Lad dig af disse Rynker
Ei daare, gode Drot!
Troer du, han fromt vil raade?
Saa hør en Tidend stærk:
Til Undergang, ei Baade
Dig loffer Nidingsværk.

Mens du til Forjal farer
Dg til den hellige Strand,
Evang alt med sine Skarer
Din Broder Hunaland.
Naar du i Hallen træder
Med tillidsfulde Mod,
Udgyder en Forræder
Dit kongelige Blod.

Dog er endnu i Riget
 En Skare Kongen tro.
 Naar Ondskab er bekriget,
 Da faaer du atter Ro.
 Mig lokker meer ei Vren,
 At slaae som Kæmpe blot;
 Men selv at føre Haren —
 Derom mig tykkes godt.

Det store Skaktafl lærte
 En ædel Mester mig.
 Giv mig, hvad jeg begierte!
 Saa kæmper jeg for dig.
 Ræk mig din Bannerstage!
 Jeg skaffer dig dit Land
 Og Seieren tilbage,
 Som ærlig Mærkemand.

Uagtet Oversættelsen var fuld af Sprogfeil, hvilke Siolf vist ved en anden Leilighed vilde revset med stor Bitterhed og Foragt, da han selv var en lærd Mand, der skrev Romersproget reent, fandt han dog denne Gang Indholdet saa betænkeligt, at han ikke fandt det raadeligt, at oppebie Enden. Under Sangen sneg han sig bort, gik op paa Loftet, og hængte sig selv, hvorved han gjorde Sagen kort og klar, thi han beviste med sit Selvmord Drvarodds Sanddrubed, og sparede Kongen den Uleilighed, at straffe ham.

36.

Drvarodds Giftermaal.

Der skeer undertiden Ting i Verden af saa egen Art, at en eneste Dag giver Stof nok til læng morsom Fortælling; men ofte oplever en Mand igjen vigtige Ting i mange Aar, der intet Eligt indeholde. Af dette Slags vare de Krige, som Drvarodd førte mod Oprørerne i Hunaland, og de vise Foranstaltninger, han som Kongens Raad gjorde til Landets Opkomst. Alt dette er Ting, der ligge uden for Skialdens Enemærker; kun maa Odd's Giftermaal med Silkesif, Kongens Datter, undtages herfra.

Silkesif elskede Odd hemmeligt med en stærk Lidenskab; men da han slet ikke mærkede det, tabte sig hendes blomstrende Skønhed, hun blev bleg og mager, og Kongen frygtede for at miste sit eneste Barn. „Min Ven!“ sagde han en Dag til Drvarodd, „du bliver min Alderdoms Støtte, jeg har dig at takke for Rige, Velstand og Fred, mine Undersaatters Kiærlighed og Lykke. Men jeg har ingen Sønner, og naar jeg dør engang, falder Riget til min bortflygtede, oprørske Broder, eller hans Børn; det vilde jeg nødigt. Men jeg vil kaare dig til min Søn. Vælg min Datter! Eders Børn vorde da mine, og min Stamme visner ei. Hvad siger du dertil? Hvad synes dig om Silkesif?“ — „Mig synes, hun svarer aldeles til sit Navn,“ sagde Odd, „og er saa fiin og skiær, som den blødeste Silke. Kun paa den seneste Tid, tykkes mig, seer hun ikke saa godt ud, som hun pleier.“ — Kongen sagde: „Hvis du ikke veed det, saa kan jeg sige dig det: Det er af Rængsel, Silkesif lider. Hun elsker dig. Kan det undre dig, at det uskyldige Barn gjør, hvad hele Landet gjør, hvad hendes Fader gjør?

Hun veed det maaskee ikke ret selv; men jeg veed det, og holder det for min Pligt, at giøre dig opmærksom paa en Fare, som truer hendes unge Liv." — "Og jeg holder det for min Pligt, strax at ægte hende, naar J ønsker det, Herre!" sagde Drvarodd. „Gaf til Silkesif, og beed hende, ikke at bedrove sig meer! Hun skal finde en god Husbond i mig." — Kongen blev saare glad, og gif til sin Datter.

Drvarodd sad ene tilbage, grundede, og smilte; dog blandte der sig i dette Smil noget Beemodigt og Bittert. „Altjaa — Alt, hvad jeg tilforn var stolt af og glad over," tænkte han ved sig selv, „var blotte Ungdomsdrømme. Tapperhed, Eventyr, Kiærlighed, Had — Alt kun Drømme! Nu er jeg da vaagen. Den hedenske Bildmand er vorden kristelig tam. Lad saa være! Jeg er vaagnet. Hvis kun ikke denne Narvaagenhed faaer alt for stor Liighed med en dyb, rolig, drommeløs Middagssovn. Jeg kan ikke handle anderledes. Jeg elsker ikke Silkesif; men Elskov er kun et barnagtigt Sværmeri, siger Abbeden i Sikilei. Jeg skylder hendes Fader dette Offer. Hun er desuden saa god, saa from, saa blid, bespiser de Fattige, læger og husvaler de Gamle og Syge fra Morgen til Aften. Det giør hende væmmelig i Grunden. Hervor var ingen Sygevogteriske. Hendes blaae Dine vare, som Sydlandets Himmel; hos Silkesif regner det hver Dag. Men Hervor var en vild og grim Morderiske, en rasende Hedning. Silkesif gaaer i Kirke flere Gange om Dagen, og beder til alle Helgener. Hervor bad til Gefion. Hun sover nu under Græstørven paa Samsø. Jeg vil glemme hine Dage. Jeg er et andet Menneske, en Christen. Jeg vil giøre Mennesker lykkelige, selv ulykkelig; før var jeg lykkelig paa Andres Bekostning. Frisk Mod, Drvarodd! Jeg maa forstille mig, bilde hende ind, at jeg elsker hende igien. Forstillelse, Bedrag, der før

vare saa langt fra min Siæl! nu skal jeg dyrke eder som Dyder. Min Aand mangler Biisdom til at løse denne Knude. Til sidst gaaer det her, som i forrige Dage: Jeg handler efter min Følelse, og lader Gud raade."

Paa Bryllupsdagen var Odd for første Gang i sit Liv ret ulykkelig. Det kom ham for, som han for Livstid blev smeddet i tunge Trællelænker; men han holdt sig tappert, og Ingen kunde mærke det. Silkesis folte sig høist lykkelig; hun var af Naturen saa lidet skarpsindig og opmærksom paa det Virkelige, at hun troede sig i Himlen. Hun var vant til at tage sine egne Ønsker og Følelser for Sandheds Erkendelse, nu ønskede hun, at Drvarodd skulde elske hende inderligt, altsaa bildte hun sig det ogsaa ind, og undgik Alt, hvad der kunde vække hende af Drømmen.

Under Vielsen faldt det Odd allervanskeligst, at tvinge sig. Han og Silkesis knælede i Kirken for et Mariabilled; men dette stod livagtigt for ham under hele den hellige Handling, som Hervor. Hun holdt Tyrking i Haand, der var bleven ganske rusten, og saae ud, som en guul Offerstrime. Da Præsten velsignede dem, blæste Hervor paa den af Rust opløste Klinge, saa at Rusten joer Drvarodd som Stov i Dinene. Da op slog han en høi Skoggerlatter, der gienlød i Kirkens Hvælvinger, som naar den ædle Hingst vrinsker ved et usædvanligt Syn, der gjør den sty. Men hverken Præsten, Kongen, Bruden, eller nogen af de Tilstedeværende undrede sig derover; thi Alle vidste, det var en Egenhed hos Drvarodd, at skoggerlee ved overordenlige Keiligheder, naar han var hiertegreben.

Men med dette Udbrud havde ogsaa Drvarodds Fortvivlelse naaet sit Maal; han fattede sig, blev rolig, fulgte venligt hjem med sin Brud, og tog med god Lyst Deel i det store Gilde, Kongen havde ladet anrette. Fra den Dag

af levede han godt med sin Hustru Silkesif, der snart blomstrede igien, og var saa snaksjom, at Drvarodd, der desuden var smaattalende, næsten aldrig i hendes Selskab kunde komme til Orde. Men det var ham i Grunden kiært, at hun sparede ham Uleiligheden. Hvad hun sagde, hørte han fielden efter, og det behøvedes ikke heller, thi Silkesif svarede sig selv. Han betragtede hende, som en smuk stor Fugl, der hoppede omkring paa Gulvet, og havde lært at snakke. Han klappede hende, undertiden tog han søde Kager, brød dem i Stykker og stak hende i Munden; og det kunde hun saa godt lide, thi hun var fiælen, og hver Gang han gjorde det, kysede hun hans Haand. For Resten indhøstede hun ved sin Hielpsomhed og Gavnildhed Folkets Belsignelse, medens Drvarodd lykkeligt tilendebagte flere Krige, gjorde flere oprørske Raboer statskyldige, og styrede Landet med Mildhed og Wiisdom.

37.

Drvarodd bliver hundrede Aar, og faaer Hiemvee.

Den gamle Konge var for længe siden død. Silkesif fødte sin Mand en Søn hvert Aar, og saaledes gif det i tolv Aar, indtil han havde tolv Sønner, ligesom Jacob. Odd havde gierne ønsket sig en lille Datter til Afvevling; men der blev ikke Noget af. De smaae Drengene lærte han alle den danske Tunge; men de glemte den igien, naar de bleve store, og tilsidst glemte Drvarodd næsten selv sit Modersmaal, og — hvad der bedrøvede ham meest — alle de gamle

Minder traadte saa langt tilbage i hans Erindring, at han næsten ikke kunde huske dem meer. Han gjorde sig al Umag for at mindes, hvorledes Hervor, Hjalmar og Ingeborg havde seet ud; men det vilde aldrig lykkes ham. Tiden havde udvasket deres Træk af hans Hukommelse.

Saaledes gik det ene Aar efter det andet. Sønnerne bleve store, og fik Hustruer. Silkesif var ikke længer smuk, men endnu mere snaksom, end før; endelig taug hun, thi hun døde i en temmelig høi Alder. Men Drvarodd overlevede hende og de fleste af sine Sønner længe; han var snart hundrede Aar, og saae endnu ud, som en kraftig Syvtiaars Gubbe.

Natten før hans hundrede Aars Fødselsdag havde han en skøn Drøm. Han var igien i Norge, i Danmark, i Sverrige, og alle de gamle Minder traadte tydeligt frem igien, som skionne Billeder, der længe havde staaet i et mørkt Pulterkammer, men som nu vare bragte for Lyset, vaskede Støvet af, og ophængte paa Bæggen i Hallen. Norss kunde han ogsaa tale flydende igien. Men hvad der var ham allerkiærest — Hervor besøgte ham. Hun bøiede sig venligt over hans Hovedgierde, og sagde: „Tyrving er rusten — men gammel Kiærlighed ruster ikke. Jeg elskede dig dog paa min Maade; thi du var den eneste Mand, jeg agtede. Du har udført store Bedrifter. Odin længes efter dig. Kom op til mig i Valhalla! Valkyrierne skulle skienke for dig.“ — Drvarodd rystede i Søvn veemodigt smilende paa Hovedet, og pegede paa Crucifixet, der stod paa Bordet i hans Sovestue. Da forsvandt Hervor.

38.

Drvarodd drager til sit Fædreland, og døer.

Næste Morgen, da hele Slægten ilede ind i Sovestammeret, for at lykønske den fiære Stamfader, kunde de fleste ikke forstaae ham, thi han talede Norsk. Kun hans to yngste Sønnesønner forstode Noget deraf; thi de havde endnu ikke glemt det Sprog, han i deres Barndom havde lært dem. Drvarodd blev ved at tale den danske Tunge; men — forunderligt nok — nu havde han recent glemt Landets Sprog, i det mindste havde han den Særhed, ikke at ville tale det meer.

Han overlod den ældste af sine Sønner Land og Rige, og besluttede, saa gammel han var, endnu en Gang at see sit Fædreland. Man betragtede ham som en Olding, der gik i Barndom; de fleste vare glade ved at blive af med ham, men Hjalmar og Asmund, — saaledes havde han opkaldt de to yngste Sønnesønner efter sine bedste Ungdomsvenner — vilde følge Bedstefaderen til Norge, see hans Fædreland med ham, og bringe ham tilbage til Sunaland igien, hvis Døden ikke overrumplede ham. De reiste da med ham til en sydlig Havn, indskibede sig, og Toget gik lykkelig uden Hinder.

Paa Veien til Norge lagde Drvarodd først ind under Samsø, ankrede i Munarvig, og gik op i Land med sine Sønnesønner. Han viste dem Angantyr's Gravhøi, der stod næsten, ligesom han havde forladt den, kun var der noget store Buske for Stenen til Indgangen. Derpaa gik de giennem Skoven til den anden Side af Den, hvor Drvarodd vilde vise dem det store Bøgetræ, hvorunder han havde begravet Hervor.

Da de nærmede sig Stedet, hørte de Pibers og Trommers Lyd. Der var Lystighed; en ung Hyrde paa Den havde Bryllup, og Aftendansen holdtes just under det Træ, hvor Hervor laae begravet, hvilket Ingen vidste uden Drvarodd. „Det træffer sig heldigt,“ sagde han; „der gaaer jo min Spaadom i Opfyldelse. Lader os tage Deel i Festen!“

Hyrderne troede, det var Vifinger, der vilde gjøre Strandhug, maaskee dræbe dem, eller bortslæbe dem som Trælle, og vilde flygte, da de saae den store Kæmpe med Bue og Pilekogger. Thi Drvarodd kom til Norden, som han var bortreist. Ogsaa sin Skarlagenskiortel, hvilken han omhyggeligt havde giemt al den Tid, han var Konge i Hunaland, havde han paa; og Ringen var om Lokkerne, der blot havde skiftet Farve, og vare hvide i Stedet for gule, men næsten lige saa lange og fyldige, som før.

Drvarodd raabte til dem, at de ikke maatte være bange, han kom som Ven; de skulde fortsætte deres Dands, og lade ham smage deres Øl. — „Åh, Herre!“ sagde Brudgommen, „det er Lyndtol, men dog Mundgodt for os, som blot ere vant til daglig at drikke Vand.“ — „Jeg er gammel,“ svarede Drvarodd, „og taaler heller ingen stærke Drikke meer. Ræk mig Døehornet! Jeg vil drikke eders Skaal og gamle Benners Munde.“

Han fik Hornet, drak, og lagde en Guldpenge deri til Gammen for de unge Egtesfolk. Derpaa sagde han: „Fortsætter eders Dands! Denne store Bøg staaer godt; den vender med sine brede Grene ud til den aabne Grønning, hvor J have Svingerum nok, men den anden Side vender indad, til de andre Træer i Skyggen. Der staaer en stor Plet Rørminder, seer jeg, i det friske Græs; der vil jeg hvile mig lidt.“ — „Lillader J, Herre!“ svarede Hyrden,

„Her er slet Intet, jeg kan fornye Bekiendtskabet med," sagde Drvarodd, „uden med mine gamle Klipper. De have ikke forandret Ansigtstrækkene, deres brede Skuldre ere ligejaa stærke, som da jeg var Barn, de holde Ryggene lige saa rankt, men de have faaet nye Granbuske i deres Hielme. — Jo, det er sandt," raabte han pludselig: „min gamle Eg i Skoven. Egetræer her i Landet ere en Sieldenhed, og de blive ældre, end jeg. Den staaer der endnu. Afsted ud at bejoge min lille Fostbroder Asmunds Grav under Egen!"

„Bil du ikke heller bic til i Morgen, Farfader!" sagde Asmund, „med at vise mig min Navnes Grav? Natten falder paa." — „Men Maanen skinner klart," svarede Drvarodd, „og det er en god Veiviser til Graven. Afsted!"

Gubben gif, veivist af den unge Bonde, saa rasht, at Ungersvendene næsten ikke kunde følge ham. Han kom snart derud. Asmunds Grav kunde han ikke finde; Egen derimod fandt han snart. Men ligesom han vilde gaae hen imod Træet, aabnede Barken sig, og Bølven Heid, der havde spaaet ham i hans Ungdom, stod for ham i Træet med opstrakt skrumpen Finger, truende, i det Blodet flød hende ud af Munden, saaledes som da Drvarodd slog hende, fordi hun havde spaaet ham.

Bed dette Syn gyste Drvarodd, op slog en stor Skoggerlatter, og flygtede nogle Skridt tilbage. Herved kom han til at støde Foden mod noget Haardt, der stak frem af Jorden, saa han snublede, og slog sig i Siden.

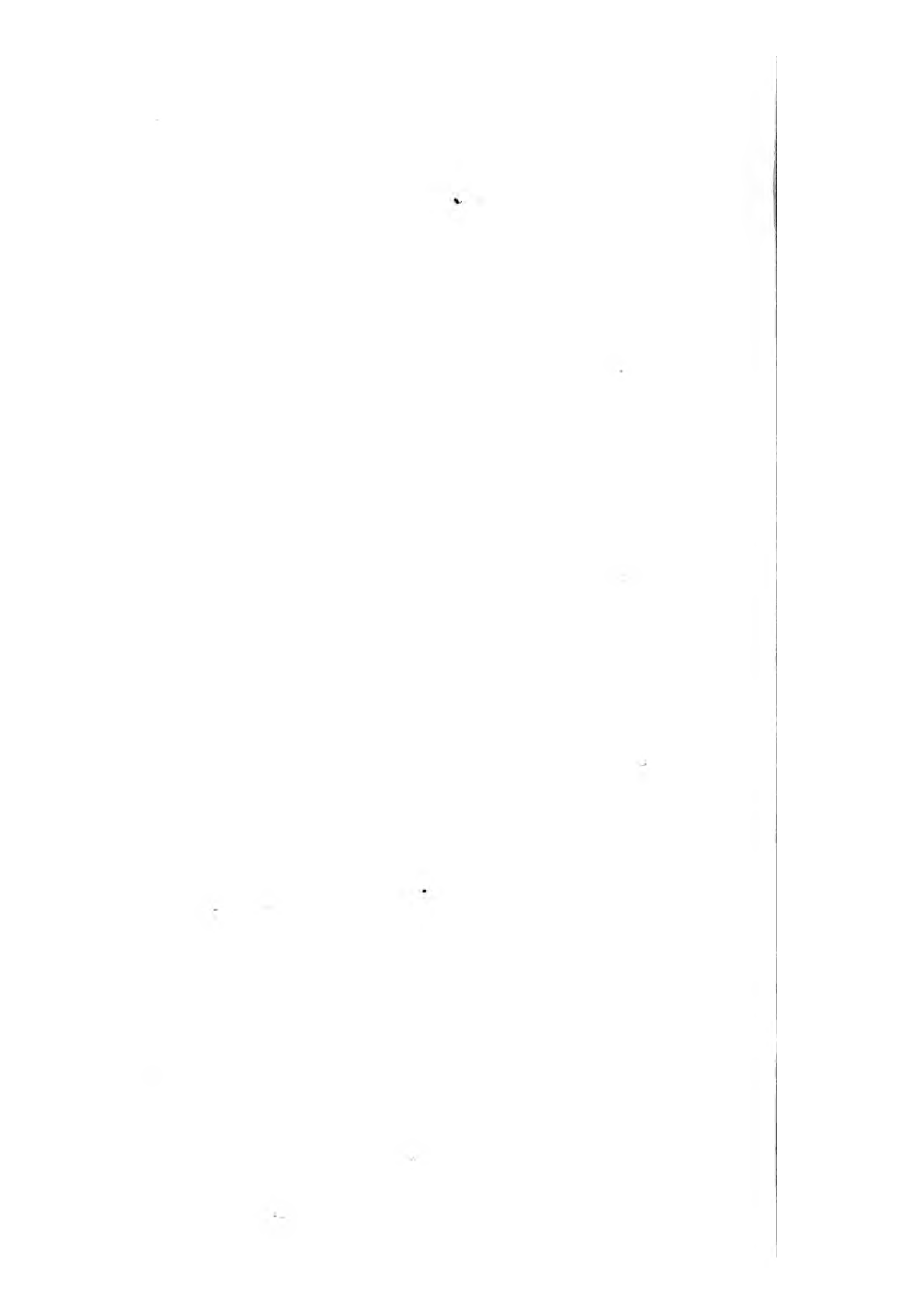
Da raabte Hexen ud af Træet:

Hundred Aar du skulde blive,
Fiernt af Landet dig begive;
Men tilsidst du skulde drage
Til dit Fædreland tilbage.

Nu du hurtig Døden fanger
 Fra din Fage, fra din Ganger,
 Den du daglig gav sit Foder
 Som et Barn paa Berurjoder.
 Nu den dig til Tak for Foden,
 Drvarodd! har voldet Døden.

Da hun havde sagt disse Ord, lukkede Egen sig med hende igien. Man grov paa det Sted, hvor Drvarodd var faldet, og fandt en Hestebeenrad. Det var imod Pandeskallen, han var tøret og styrtet. Man bragte ham uden Bevidsthed ud af Skoven. Da han kom til sig selv igien, hvistede han: „Hvor min Bugge stod!“ og man bar ham hen til Tomten af det nedrevne Huus.

Længe laae han her stille og maaløs, saa de troede, han var alt død. Endelig begyndte han at rave omkring med Hænderne. — „Hvad vil du, Farfader?“ spurgte Hjalmar. — „Mine Pile!“ — „Hvad vil du med dem?“ — „Mærk mig med Geirsodd; Døden kommer.“ — „Men, Farfader!“ sagde Asmund, „du er jo en Kristen.“ — „Ak, det er sandt,“ sukede Drvarodd; „Himlen være lovet!“ Han foldede sine Hænder, og døde. — Hermed ender Drvarodds Saga.

Regnar Lodbrok.

Et Heltedigt.

Rathgertha.

Der var en Konning i Leire,
Bed Dresund og Bælt;
Som Drii gaaer over Heire,
Han raged over Helt.
Regnar, til Mand opdraget,
Som Dreng alt viste Mod;
Thi han var med i Slaget,
Som paa Bravalla stod,

Det største Slag i Norden
For Odin, Thor og Frei.
Saa længe blomstrer Jorden,
Bedriften glemmes ei.
Der faldt den gamle Herre,
Den stærke Hildetand.
Med Sværdet fra sin Kærre
Han slog som ærlig Mand.

Hans Liig blev over Havet
Bragt hjem i største Pragt;
Dg kongeligt begravet
Han blev i Høien lagt.

Død kan vel Hadet dæmpe;
 Og Sigurd paa Begier
 Regnar, den unge Kæmpe,
 Tillod hiin Jordefærd.

Mens Sigurd Ring mon pløie
 Med Snekker salten Hav,
 Regnar ved Leirehøie
 Til Harald reiste Grav.
 Med store, gyldne Ringe
 Blev han i Høien lagt,
 Med gyldenhialtet Klinge,
 Med Skioldets Sølvpragt.

Engang da i sin Skemme
 Regnar om Natten laae,
 Der lød en sagte Stemme,
 Han kunde den forstaae;
 Han hørte fra sin Rude
 Paa Skovens snevre Sti
 En Trælleskøf derude
 Beslutte Tyveri.

Opbryde Kongegraven
 Bed Midienat de vil,
 For at bortstjæle Gaven,
 Der hører Valen til;
 Og flygte saa til Benden,
 Og aldrig komme meer.
 Det hørte Ungerjvenden,
 Regnar i Skiægget leer.

„Gi, hvilke tappre Helte!
 Jeg vil ei giøre Larm.“
 Han spænder Sværd ved Bælte,
 Han sætter Skjold paa Arm,
 Han Hielm om Isen spænder,
 Saa følger han den Flok.
 „Det hjælper ei, du render.
 Giv Tid! Jeg kommer nok.“

Da nu var aabnet Høien
 Alt uden mindste Skrald,
 Treen ogsaa uden Støien
 Regnar i Dødens Hal.
 Midt i den Mylrestare —
 Med Brækkejern de stod —
 Regnar ei fiendte Fare;
 Thi Trællen har ei Mod.

Der stod han, rynkte Brynet,
 Og svang sin Glavind fiæk,
 Og taug. mens Blikket ligned;
 Da blegned de af Skræk.
 Og som en Ekare Fluer
 Med Lovets grønne Dvißt
 Man jog af Bondens Stuer,
 Saa jog dem Regnar hist.

Det var et Sagn, som kaldte
 Til Gammen Helte strag;
 Naar Regnar det fortalte,
 Han leged med sin Sag,

Greb den i Luften atter:
 „Gen imod Trendeti!“
 Han raabte høit med Latter
 Og spøgfuldt Praleri.

Da Skægget blev ham større,
 Hans Hærde mere bred,
 Gi dvælte paa det Tørre
 Den Svend, af Vren heed.
 Han var til Vifing baaren;
 Det var hans bedste Lyst.
 Engang han drog i Baaren
 Til Færd ved Norges Kyst.

Der traf han paa en Kæmpe,
 Hvis vilde Heltemod
 Gi Havet kunde dæmpe;
 Det kosted Mandeblood.
 Men underlig til Mode
 Han saae den Kæmpe rank;
 To runde Buler stode
 Paa Pandserpladen blank.

Saa tynd var Midien skaaret,
 Skiondt Barmen var saa fuld,
 Og rigt faldt Gyldenhaaret,
 Og langt, fra Hielmens Guld.
 Et Ansigt Regnar skue
 Da under Hielen fik,
 Som tændte Hiertets Lue
 Ham i et Dieblif.

Thi Kæmpen var en Pige,
 Lathgertha hendes Navn,
 Hvis Mod ei havde Vige
 Paa Havet og i Havn.
 Hun Regnar strax til Striden
 Udfordred med Foragt;
 Hans Vyst dertil var liden,
 Han folte Freias Magt.

Han sagde: „Du forglemmer
 Dit Kion i selsom Færd.
 Troer du, at slige Lemmer
 Jeg saare vil med Sværd?
 Og hvad dit Båndser skjuler,
 Det har et yndigt Maal;
 Troer du, at disse Buler
 Jeg træffe vil med Staal?

Du har med Gyldenhaaret
 Mig bundet til din Mast;
 Men værst mit Hierte saaret
 Har dog dit Diekast.
 Jeg flyer dig denne Sinde,
 Gien søger salten Sø;
 Men snart skal jeg dig vinde,
 Du elskelige Mø!“

Til Nidaros hjemseiled
 Den Kongedatter prud.
 Bed Sendebud han beiled:
 „Lathgertha! bliv min Brud.“

Hun svared: „Jeg dig rækker
 Min Haand, du har mit Ord.“
 Da kom med sine Snekker
 Regnar til Throndhiems Fiord.

Til hendes Borg han ilede,
 Saa fiært var ham det Sted.
 Den liden Smaadreng smilede,
 Som Regnar havde med.
 Han hvisted: „Stedse trives
 Ei Freias fiærne Spil;
 Den tidt paa Tornen rives,
 Som Rosen plukke vil.

Bogt dig for Drosten, Herre!
 I Brudens første Rum.
 Den tykke Marsk er værre,
 Skiondt han er mere dum.
 Du maa dem vel bestikke,
 Om vindes skal den Biv;
 Til hende kommer ikke
 Du ellers i dit Liv.“

Smaadrengens Dom var rigtig:
 Regnar med mandig Mand
 Til Døren gik forsigtig,
 Med Daggert i sin Haand.
 En Ulv ham sprang i Møde
 Med vild og graadig Lyst;
 Regnar den monne døde,
 Jog Staalet i dens Bryst.

„Til Lykke, Drot! til Lykke!“
 Lod Guttens Ord med Fryd;
 „Nu gielder det den Lykke,
 Han smage maa dit Spyd.
 Dit Frieri begynde
 Forsra du maa med Frynd:
 Før gieldte det den Lynde;
 Lad Lyf nu følge Lynd!“

Heel snild var Guttens Tale;
 Dg mandeligt, som før,
 Gif giennem Kongesale
 Regnar til næste Dør.
 Her Bogteren var værre;
 Her stod, heel vred og barst,
 For Beien ham at spærre,
 Den sorte Biørn, som Marst.

Den efter ham mon gramse,
 Den kom med plumpe Høp;
 Da følte tykke Bamse
 Dybt Spydet i sin Krop.
 Den kasted sig til Fode
 For Regnar; der den laae.
 Det var ei med det Gode,
 Den kunde meer ei staae.

Ung Regnar treen i Stuen;
 Der sad i gyldne Stol
 Med Hersterblikket Fruen,
 Dg straalte som en Sol.

Nu saae man Gyldenhaaret
 Udi sin hele Pragt;
 Thi Hielmen blev ei baaret,
 Den var paa Bordet lagt.

Til Skuldren blottet Armen,
 Saa sneehvid og saa stærk;
 Nu svulmed Jomfrubarmen
 Under en Silkesærk.
 Den tynde Riortel viste
 De skionne Ledemod;
 Men Regnar ikke priste
 Den alt for store God.

Hun rakte mildt ham Haanden:
 „Du har fuldendt dit Værk,
 Du har beviist, at Manden
 I dig er heltestærk;
 Og derfor skal du være
 Min Brudgom end i Dag.
 Tro mig, det er en Ære,
 Som vækker Manges Nag!“

Saa var da Seiren vunden.
 Regnar betænkte sig;
 Hans Elskov var forsvunden,
 Hun var ham væmmelig.
 At lumst hun vilde røve
 Hans Liv i Faren stor,
 Det var ei Manddomsprøve,
 Det var et Snigemord.

Opmærksomt han betragted
Den stolte Skioldmø nu,
Koldsindig han foragted,
Hvad for henreb hans Hu.
Hun fager var tilviise,
Det ikke negtes kan;
Men fra sin Fod til Jæse
Lathgertha var en Mand.

Deiligt var hendes Die,
Men listigt som en Skalk;
Det skotted i det Hoie,
Uroligt som en Falk.
Dg aldrig Fredens Glæde
Et Blik har Diet bragt;
Det kunde mildt ei græde,
Kun lyne med Foragt.

At Lysten i at dræbe
Hun fandt, man mærkte godt;
Bel skion var hendes Ræbe,
Men traf sig kun til Spot.
Hun smilte ham i Mode,
Dog Kiærlighed var fiern.
Hænderne vare røde,
Dg haarde som et Jern.

Den unge Regnar sukked;
Hans Daarstab ham fortrød.
Han for sin Skioldmø bukked,
Dg sagde: „Du mig bod,

Hugprudeste Rathgerthe!
 Jo selv din Elskov nys;
 Hvis Regnar vandt dit Hierte,
 Giv ham et Brudekys."

Hun kysed ham. Han boied
 Sig dybt med stolte Blik,
 Og qvad: „Jeg er fornøiet
 Nu alt med hvad jeg fik.
 Jeg bort igien vil seile,
 Bar det i Vinter=Is;
 Jeg seger ingen Beile
 Paa Ulve-, Bjørneviis.

Jeg troer, til Egtestanden
 Udfordres Liv og Mand;
 Men Manden sig med Manden
 Umuligt gifte kan.
 Vi qvit er med hverandre:
 Din Blodtørst traf min Spot.
 Nu vil jeg atter vandre
 Tilbage fra dit Slot."

Før hun sig fik forundret,
 Og Sagen ret erfoer,
 Alt havde Bølgen dundret
 Lang Tid om Regnar's Kor.
 Han tænkte: „Gaae i Blinde,
 Dertil jeg har ei Hang;
 Det være maa en Qvinde,
 Jeg frier til næste Gang."

Sigurd Ring.

Den gamle Konning Sigurd sad stolt i sin Magt;
 Ved Arveret og Sværdet var ham underlagt
 Alfheim og Vingulmarken, Vestfold og Gøthaland,
 Samt Sveariget, Danmark og Angelsagens Strand.

Han paa Bravallahede tappert brugte Sværd;
 Men denne stærke Slagting var dog Nidingsfærd:
 Farbroderen, den Gamle, som gav ham Folk og Land,
 Dig lønnet han med Døden, Kong Harald Hildetand!

Nu sad han velbefærdet, rostes heit i Eky,
 Ei voved fremmed Balde mod Sigurd at knye;
 Men skiondt han Fienden trodsed — hvo havde det vel tænkt? —
 Dybt i hans Borg, hans Kammer sig Fienden havde trængt.

En Bersærk uden Baaben, i aaben Feide seig,
 Men dog i dagligt Angreb frygtelig og seig;
 Som sikkert Seier vinder i Verden, hvor han kom,
 Skiondt al hans Kraft er Svaghed: hans Navn er Alderdom.

Snart Sigurd Ring sig følte, som Harald Hildetand:
 I største Magt og Høihed en udlevet Mand.
 Funklende var hans Glavind, kongeligt hans Skrud;
 Men Rynkerne paa Panden han ei sletter ud.

Han sad med Kongespiret paa det vante Sted;
 Men naar ham Haanden rysted, skælved Spiret med.
 Det monne svart ham græmme, han frygted for Spot;
 Ungdommen sig tiltvinger ei mægtigste Drot.

Et Eventyr tildrog sig, som ikke glemmes maa:
 En Aften monne Sigurd til Gravhøien gaae,
 Hvor Hildetand var jerdet. Han sagde: „Bautasteen
 Har, Frænde! jeg nu reist dig over dine Been.“

Da Gravhøien aabned sig vidt, og Balen stod
 Blegghvid i sin Liigsjerk, bestænket med Blod;
 Med Gnist i brustent Die han treen fra Gravens Blot,
 Dg rev af Hovedhaaret Kong Sigurd en Lok.

Den Gnefte, som Synet blev vaer, var Sigurd Ring;
 Men Lokken, som hiint Gienfærd ham tog ved Haandens Sving
 Dg fasted hen paa Jorden, den saae man i Stov
 Fra Kongehaaret falde blandt visnede Lov.

Ei Noget ret erfared, hvorlunde det gif til;
 Selv Sigurd ikke Regnar, sin Son, det siige vil.
 Gaaer han med falske Lokker, at tækkes unge Mø?
 Derom gif sare Rygter over Land, over Sø.

Men stærkt var Haaret Sigurd, som stærkt var hans Mod.
 Ubøielige Stridemand kan ei giøre Bod.
 Paa Bestfold ved et Dffer han fra sin Kongestol
 En fager Mø opdaged, Jyllands Alfesol.

Hid kom hun for at offre fra Benshøisels Ryst;
 Da fasted Freia Funken i Sigurds gamle Bryst.
 Han beiled til den Bene. Det Faderen fortrod:
 „Skal Dffergoden vie nu Livet til Død?“

Min Datter sig har faaret en høvisk Ungersvend,
 En Kongeson til Brudgom, hendes Barndomsven.“
 Da Gubben det erfared, forbittret han snøs:
 „Skal Sigurd Ring nu vrages for en opløben Knøs?“

Til Afslag mod hans Billie var Herren ei vant;
 Dog tvang han sig ved Fæsten. Men Hevn ei forsvandt;
 Mod Alf, hans Skattefonge, rustet han sig brat:
 „Jeg Datteren vil eie. Han skylder mig Skat.“

Saa drog han med en Flaade mod Benschjels Land.
 Kong Alf og tvende Sonner ham mødte paa Strand.
 Ung Regnar ogsaa dengang med Faderen drog;
 Alfjols ene Broder han i Tvekampen vog.

Sigurd, Heltegubben, med Sværd og stærke Skast,
 End viste gode Levning af Ungdommens Kraft.
 Kong Alf i Slaget dræbtes med Sonner, tappre Mænd,
 Som Seierherre Sigurd til Borgen drog hen.

„Nu, Alfjøl! min Brud du skal vorde. Freia bød,
 Mig har hun Seiren skienket, voldte Dines Død.“
 Den gamle Konge skyndte til Borgen sig afsted;
 Sin Søn, den unge Regnar, han ikke tog med.

„Nu bring mig til Fyrstinden, til Alfjøl!“ han qvad.
 Kammerjvenden gjorde, hvad Kongen ham bad,
 Han aabned vidt ham Døren; der stod den Smaadrenge,
 Og viste Kongen Alfjøl, hun laae udi sin Seng,

I Liigklæder lange, befrandsjet som en Brud.
 Det blege Dødningsansigt endnu saae deiligt ud.
 Hun havde Giften druffet, og Ekaalen stod paa Bord.
 Den gamle Konning Sigurd ei mærked et Ord.

Han venligt saae paa Liget, han kyssed hendes Mund,
 Og derpaa beføl han udi samme Stund:
 Det Skib, som havde bragt ham til Jylland i Kamp,
 Skulde strax man fylde med Svovl, Beg og Hamp.

Da det var skeet, fra Riget, fra Folket, fra sin Søn
 Han Afsked tog, og vortes ei meer af nogen Bøn.
 Det skionne Viig fra Hallen paa Skibet bragtes ud.
 „Snart Havet nu og Stormen mig vie til min Brud!“

Hensat i høie Bagstavn paa sørgelige Baar,
 Hun laae med blegnet Ansigt, med udslaget Haar.
 Dg Sigurd stod ved Roret, og knuged det fast,
 Dg ofte saae paa Viget med kjærligt Diekast.

En Trælleflok paa Sneffen til Død ham havde fulgt,
 Dødsangsten og Forsærdelsen den ei havde dulgt.
 Han lod dem gaae tilbage. Var det Medlidenhed?
 Nei, det var blot, fordi han Dødsangsten ei leed.

„Jeg trænger ei til Medhielp; jeg selv paa denne Fart
 Kan være Styrmand, Rorkarl. Det faaer vel Ende snart.“
 Saa lod han Seilet brase, det brased ud fra Land;
 Dg Beget, Svovel, Hampen han selv staf i Brand.

Dg Bindens Drager blæste med Skoggerlatterlyst
 Paa Dybet Kongesneffen langt ud fra Danmarks Kyst.
 Men giennem Volgens Hulen og giennem Stormens Skraal
 Man horte Sigurd siunge det skionne Viarkemaal.

Uf Tordenskyer Himlen alt mere blev besat;
 Derude var det næsten, som i en bælmørk Nat.
 Der saae man Skibet brænde, vildt rased Ildens Harm,
 Dg Sigurd stod paa Dækket med Viget i sin Arm.

Da foer en Lynildsstraale fra Skyen med et Brag,
 Dg knuste Kongeskibet, og gjorde det til Brag.
 Saadan forsvandt fra Jorden den stolte Sigurd Ring.
 Til Drot i Sigurds Lande blev Regnar valgt paa Thing.

Lindormen.

Der var en Drot i Gøthaland;
 Hans Datter var en Lilievand,
 Som Freia skion at skue,
 Fra liden af hans Hierte fiær,
 Som Rosen rød, som Lilien skær,
 Med Sindet som en Duc.
 Han havde bygget Borgens Muur
 Heel stærk mod Dverfaldet;
 Der havde hun sit Jomfrubuur,
 Og Thora blev hun kaldet.

Men hun hed ogsaa Borgarhiort;
 Thi rast, som Hiorten iler fort,
 Hun kunde sig bevæge.
 Blandt Skovens Dyr er skionnest vist
 En Hiort, naar under Lovets Qvist
 Man seer den lystigt lege;
 Og Thora skionnest var blandt Møer,
 Det maatte Hvermand sige:
 I Svealand, paa Danmarks Der
 Hun ikke fandt sin Lige.

Ei Drotten havde meer sin Biv;
 Men Datteren, det ranke Siv,
 Det tunge Savn erstatter.
 Han hende negted ingen Bøn;
 Han havde heller ingen Søn,
 Hun var ham Søn og Datter.
 Forkiælet man skion Thora saae;

Det hende gif, som Flere:
 Hun fik Alt, hvad hun pegte paa.
 Hvad skal hun ønske mere?

I Jomfruburet Alting stod
 Saa yndigt, som ved Vilkens Rod
 De Blommer smaae i Græsset;
 En Bæverstol af bonet Træ,
 Af Fiskekind for Bindvet Læ,
 Hvor Udfigt var til Næsset.
 Og her — som Freias Fiæderham —
 Maa Kiortlen ei forgiettes;
 Og røde Snor og Sølvkam,
 Naar Haaret skulde flettes.

Engang til Julen paa sit Slot,
 „Nu,” sagde Faderen, „mit Godt!
 En Gave du dig vælg.
 Og du skal eie den, som bedst,
 Om ogsaa Faxe jeg, min Hest,
 For Penge skulde sælge.”
 Hun loe, men raabte: „Fader! o,
 Det maatte vare længe,
 Før i din stolte Kongebo
 Dig skulde fattes Penge.

Dog, hvad for Penge man kan faae,
 Alt findes her i hver en Braa:
 Guldbraiser, Skarlagklæder;
 Fra Gothland hentet du i Fjor
 Af Hermelin en Raabe stor
 Og skionne gyldne Kiæder.

De bedste Ting i Tusindtal
 Har vi, og vil beholde;
 Hvis nu en Gave fryde skal,
 Den hentes maa fra Trolde.

Du veed, det Bierg, som staaer os nær,
 Af Trolde fuldt er Bierget der,
 Og de bevogte Skatten.
 Heel tidt i klare Maaneskin
 Som gamle Mænd med rynket Kind
 De møde Folk om Natten.
 Gaf ud, og mød en saadan Gen!
 Det vil dig sikkert more.
 Om Gaven beed, og vær ei seen,
 Til Herrauds lille Thore!"

Skjendt Herraud var en tapper Mand,
 Han studsed først, men strax paa Stand
 Bevægelsen forfulgte.
 Han loved det, hvorom hun bad;
 Og Thora Borgarhiort saa glad
 Sin Faer til Døren fulgte,
 Og klapped i de Hænder smaae,
 Sprang, som hun havde Binger,
 Og smilte tidt, og tænkte paa:
 „Hvad mon dog Gubben bringer?"

Hen Drotten red i raske Fart,
 De Stierne stod paa Himlen klart,
 Hans Hest ad Veien rendte.
 Han traved til de Trolde's Hiem,
 Til Bierget; det var jo fra dem

Han Gaven skulde hente.
 Og vil man have Trolde fat,
 Maa Maanen være Lygte,
 Og det maa skee ved Midienat,
 Thi Dagens Lys de frygte.

Nu Gubben blev betænkelig:
 „Mon ikke Troldeu hevner sig?
 Jeg har ham svart fornærmet.
 Hvad agter han vel Sværd og Skjold?
 Den Helt, som gav sig Hel i Bold,
 Har aldrig Thor beskiermet.
 Jeg lod forleden paa en Sti,
 Som jeg hans Søn ei kiendte;
 Han hilste, vilde mig forbi —
 Min Hest ham overrendte.

Hvo siger ogsaa, at han staaer
 Ved Biergets Dør, naar Fage gaaer
 Forbi den mørke Hule?
 Det blæser koldt, det trækker op,
 Og Skyerne fra Fjeldets Top
 Alt mere Maanen skiule.
 Og Veien gaaer ved bratte Kant;
 Jeg kan ei længer trave.
 Hvis jeg min Død i Svælget fandt,
 Det blev en daarlig Gave.“

Da Herraud havde mølet saa,
 Lod atter han sin Ganger gaae,
 Som før, og glemte Kløgten.
 Vel frygte kunde hans Forstand;

Men Hiertet i den tappre Mand
 Forstod sig ei paa Frygten.
 Om ham i Landet blev fortalt:
 Hans Tanker tidt var snilde;
 Men naar han havde drøftet Alt,
 Han gjorde, hvad han vilde.

Nu vared det ei længe, før
 Hans Føge stod ved Fjeldets Dør;
 Men Bierget i var lukket.
 Han banked paa med roligt Sind,
 Og rømmed sig, og raabte: „Finn!“
 Imens hans Ganger sukked.
 Et Dyr veed af Naturens Drift
 Tidt, hvad ei aner Manden.
 Nu Maanen giennem Skyens Rift
 Stak frem igien med Randen.

Da traadte Finn af Biergets Elot
 Til Herraud ud, og raabte: „Drot!
 For stor mig Wren vises;
 I giester mig i Biergets Skiod,
 Mens rundt i Boigden Julegrød
 Af fromme Bønder spises.
 Til Nissen sætter man en Klat
 Paa Pind, som Dvergen napper.
 Men gieste Trolde i Julenat —
 Slig Helt maa være tapper.

I overred i Fjor mit Barn;
 Men denne Dreng, det er et Skarn,
 Som gjør mig Hovdet kruset.

Jer Hest har traadt ham, han blev halt;
 Men muligt blot den Løse faldt,
 Fordi han var beruset.
 Kom ind med mig i Fioldets Hal,
 Mit Juleøl at smage!
 Guldhorn jeg eder vise skal,
 Hvortil ei fandtes Mage.

I Oldtid Julens Offer stort
 Af Helte blev til Guder giort,
 Og det leed ikke Trolden;
 Han eders Børn i Bierget tog,
 Og eders Hovmod ofte slog
 Med Lamhed og med Kolden.
 Men nu jeg veed, en tapper Mand
 Vil meer ei Aser dyrke;
 Nu stoler han paa sin Forstand,
 Og paa sin egen Styrke."

„Finn!“ svared Herraud, „hvis maaskee
 Du Venskab mig vil lade see,
 Saa gior, hvorom jeg beder:
 Jeg har en Datter i min Hal,
 Hvem Julegaven bringes skal,
 Saa som den faaes af eder.
 Hun veed, du eier fielden Kløgt,
 Hun troer dig god tillige;
 Derfor jeg beder uden Frygt
 Om Gaven til min Pige."

Da Trolden tog af Riortelslig
 En gylden Kiste, skion og rig,

Dg den til Drotten rakke,
 Dg bukked dybt i Maaneskin:
 „Bring liden Thora den fra Finn!
 Men J maa fare sagte,
 Gi aabne Laaget, for J staaer
 Hos den, som Frygt ei fiender.
 Dg bring saa det, som Lykken spaaer,
 J hendes Lieliehænder!“

Saa talte Trolde, og forsvandt.
 En gylden Kiste Herraud fandt
 Sig fast i Haanden trykket.
 „Den sikkert kostbar er og dyr.
 Saaledes da mit Eventyr
 Er saare vel mig lykket.
 Selv Trolde smedded den af Guld;
 Gi Matten den fordunkler.
 Hvor tung den er! Den vist er fuld
 Af Perler og Karfunkler.“

Nu Herraud snildt betænkte sig:
 „Men mon dog ikke List og Svig
 J denne Gave stikker?
 Det altid er en egen Sag;
 For Trolde's Ondskab og Bedrag
 Er Ingen mere sikker.“
 Da nu han havde været flog,
 Blev Herraud rolig atter,
 Dg han beslutted, Kisten dog
 At bringe til sin Datter.

Da Drotten atter hjemme stod,
 Skion Thora løb ham flux imod;

Nu fik hun Hjertet lettet.
 Hun Væsten tog, den luffed op —
 Der laae en liden Slangefrop,
 Saa broget og saa spættet.
 Dens Gnisteroie, sorte, smaae,
 Skion Thora strax opdaged;
 Og Halens Bisten lod forstaae,
 At Synet den behaged.

Saa stor den som en Fiirbeen var,
 Men sprang ei af det gyldne Kar,
 Var ei med Been forsynet;
 Men Ryggen, Bugen var saa fiin,
 Besatte med Smaragd, Rubin,
 Og Blikket var som Lynet.
 Den speilte sig i Guldets Glands,
 Den laae paa gyldne Penge;
 Den vifter med sin Kloftesvands,
 Som vil den Væsten sprænge.

En anden Mø var vorden ræd,
 Fordi den foer saa gramt afsted;
 Men Thora var Heltinde,
 Hun raabte: „Rolig! læg dig ned!“
 Og den forlangte Lydighed
 Strax Thora monne finde.
 Som Kringle flettet i sit Huus,
 Den svagt med Halen dirred;
 Den laae saa stille som en Muus,
 Og paa skion Thora stirred.

Saa yndeligt med dristig Aand,
 Med Væsten i sneehvide Haand,

Hun trued med sin Finger.
 I Drottens Hu steg Tanken op,
 At muligt han en Troldeskrop
 Sin vene Datter bringer;
 At bedre det var aldrig skeet;
 At vogtes bør den Kiære.
 Da ret han havde det indseet,
 Taug han, og lod det være.

Skion Thora, hvor hun gif, hvert Sted,
 I Hal og Lund tog Væsen med.
 „Hvi skal jeg være bange?
 Bed Frei, den gjør mig Ingenting.
 Jeg ynder disse muntre Spring
 Af dig, min lille Slange!
 Saavidt som jeg det kan forstaae,
 Har du mig Troskab lovet.“
 Da Slangen stivt paa Thora saae;
 Den nikked med sit Hoved.

Engang i Baar ved Midienat
 En Lyd fornam hun overbrat,
 Men faldt igien i Slummer.
 Hun vaagned alt i Morgengry;
 Et lille Hviin gav hun i Sky,
 Men strax igien forstummer.
 Guldaesten just i samme Stund
 Var sprængt, afkastet Raaget;
 Om løb i Stuen, som en Hund,
 Den lille Slange broget.

Da Thora blev fornøiet først:
 „Den voxer, lider vist af Tørst.

Kom, Slange! vil du drikke?"
 Hun tog en Solverskaal paa Stand,
 Og rakte den med Rildevand,
 Og Ormen svigted ikke,
 Saa yndigt den af Skaalen drak,
 Og saae paa Drottens Datter,
 Og hvissed sagte: „Mange Tak!"
 Da brast hun høit i Latter.

„Du altjaa, Snog! mit Sprog forstod?
 Hvad vil du æde?" — „Lammeblod,
 Tre, fire bitte Draaber." —
 „Din Hunger er ei stor endnu;
 Med Tiden mere nyder du
 Dog sikkert, som jeg haaber." —
 „Ja," svared Slangen med et Griin,
 „Med Tiden smager Kiødet."
 Da Thora gav igien et Sviin;
 Den hende sprang paa Skiødet.

Hun rysted den paa Gulvet ned:
 „Du vise maa Beskedenhed,
 I Fald jeg dig skal ynde.
 I Krogen der, hvor Dvnen staaer,
 Herester du din Pude saaer,
 Og ligger som en Mynde."
 Og Slangen lød, og krøb derhen,
 Sin Hidsighed den dulgte;
 Som hendes Hund og bedste Ven
 Den med i Lunden fulgte.

Nu var den vøgen som en Ual,
 Halvanden Alen fast i Maal,

Dg altid Thoras Fange.
 Men Thora, som ei Faren flyer,
 Begyndte for det store Dyr
 Dog lidt at blive bange.
 Dg Faderen beslutter, den
 Sit Banesaar at give;
 Men Maaned gif, Halvaaret hen,
 Dg Herraud lod det blive.

Da Thora qvad en Sommerqvæld:
 „Du bragte mig den Drm fra Hel,
 Den gior mig heel urolig:
 Den voxer daglig meer og meer,
 Dg næsten jeg med Gysen seer
 Den i min lille Bolig.
 I Morgen du den dræbe maa.“
 Det Faderen beslutter;
 Men Drmen kan dem fiernt forstaae,
 Den sig i Busken putter.

Da næste Morgen Sol gif op,
 Sig en uhyre Slangefrop
 Om Jomfruburet vinder.
 „Nu seer du, hvordan det er fat!
 Jeg godt er voxet denne Nat.
 Du staaer med blege Kinder.
 Bær rolig! jeg gior ei Fortræd,
 Dg mindst skion Thoras Fader;
 Men hendes Buur og Hvilested
 Jeg aldrig meer forlader.

Mit Hierte Thoras Skionhed vandt,
 Hun mig for evig til sig bandt,

Hvor hun er, maa jeg være.
 Jeg nidfiær hende vogte vil
 For Beiler og for Elskovsspil,
 Det kræver egen Ære.
 I Ring jeg ligger, hvor hun boer;
 Jeg stærkere vil vore,
 Og du maa bringe mig mit Foer:
 Hver Dag en slagtet Dxe."

O, hvilken Jammer, hvilken Nød!
 Skion Thora laae i Ormens Skjød,
 Den hendes Buur omkrandsjer.
 Fra Buret maa hun bort ei gaae;
 Kun Faderen til hendes Braa
 Betræder Slangens Pandjer.
 Han ene tør den Bene see,
 Som nu er Fange vorden.
 Men Thoras Nød og Hjertevee
 Bidt rygtedes i Norden.

Regnar Lodbrok.

Bidt rygtedes Thora den Benes Nød;
 Og Manddom bød
 At ile til Hielp den Skionne.
 Og Faderen loved, den Kæmpe god,
 Som seired, og var af Kongeblood,
 Med Datteren selv at lønne.

Dg Kongesønner der mange kom;
 Men Ormens Bom
 Igiennem ei kunde de stinge;
 Det sprang, om Spæret var aldrig saa stivt,
 Lindormen spruded paa dem sin Gift,
 Dg monne dem Døden bringe.

Dg Faderen loved: den tappre Mand
 Af Jarlestand,
 Som kunde den Hvæsende døde,
 Strag skulde til Biv skion Thora faae.
 Da monne Jarler mod Slangen gaae,
 Men maatte med Livet bøde.

Dg Drotten loved i Faderskræf
 Hver Bonde kæk,
 Naar blot han fri monne være,
 Til Løn for Daaden, sin Datter skion.
 Da mangan drabelig Bondesøn
 For Thora blegned med Ære.

Dg Faderen loved Hæder og Held
 Til hver en Træl,
 Som Ormen kunde betvinge;
 Han høve sig skulde som Thoras Mand
 Til Frihed, Rigdom og Jarlestand
 Paa egen Tapperheds Binge.

Men Trællene gyste ved Tanken blot.
 „Mon det er Spot?
 Har Sorg forvirret hans Hoved?

En stakkels ufrelse Tienestekarl
 Nu skulde vove, hvad Drot og Jarl
 Dg Bonde forgieves har vovet?"

Kong Regnar hørte det sære Spil,
 Dg loe dertil.

"Jeg Eventyret forsøger,
 Jeg Moen frelser af Borgen ud,
 Forlanger hende dog ei til Brud,
 Med Faren ene jeg spøger."

Derpaa han seiled en Sommerqvæld,
 Forklædt som Træl,
 Til Gothariget paa Baaden.
 "Min Skattefonge! du kiende mig ei;
 Jeg møder dig kun paa Alfarvei,
 Dg gaaer saa lige til Daaden."

Nu lod sig lave den Herre klog
 De lodne Brog,
 Dertil den haarede Kofte.
 Et Epyd medtog han og intet meer;
 Som man bevæbnede Trælle seer,
 At følge med Herren ofte.

Dg Hatten ham var bredskygget og viid,
 Dg den sank sid
 Dybt over Panden og Diet.
 Saa treen han rolig for Herraud frem,
 Der gif bedrøvet fra eensomt Hiem;
 Men Regnar raabte fornøiet:

„Jeg kommer her som en ufri Karl.
 Drot, Bonde, Jarl,
 Til dem staaer ikke din Tanke.
 Du Trællen viser ei længer Haan;
 I Havsnød griber du til en Spaan,
 Og haaber, det er en Planke.

Jeg vover mit Liv i Tvekampstorm
 Mod giftig Drm,
 Og friste vil jeg min Skiebne.
 Først mod den Spragledes Edder og Gift
 Maa jeg dog giøre mit Pandser stivt,
 Og mig forsigtig bevæbne.“

Derpaa han lod til den farlige Leg
 Sig koge Beg;
 Og da det bølged, som Bandet,
 Han dypped deri de lodne Skind,
 Og før de tertes i Morgenvind,
 Han vælted sig med dem i Sandet.

Ei vilde mod Drmen han kæmpe til Hest;
 Men Storm og Blæst
 Bar ham nødvendig til Striden.
 Ei Herraud kunde det ret forstaae;
 Men Regnar, som Alting flart indsaae,
 Heelt vijeligt valgte sig Tiden.

Thi Drmen sendte ved Trolddomskunst
 En vammel Dunst,
 Som Legemet trindt indhylled,

Som mødte Fienden i Kampen brat,
 Betog ham Synet, ham gjorde mat,
 Dg reent ham Sandsen fortrylled.

En Hest ei Regnar give sig lod;
 Hest ei forstod
 Saa godt sig, som Kampen, at vride,
 Med Snildhed at nytte hvert Dieblif,
 Naar Ormen ham glubst i Møde gif,
 Dg vilde til Dode ham bide.

En beget Hætte med Grime paa
 Med Huller smaae
 Kong Regnar bandt sig om Hagen.
 Men af sit mægtige Kampespiud
 Han alle Naglerne først tog ud;
 Dog fastnede Spydet i Stagen.

Skion Thora skued fra Bindvet hist
 Bag Blomsterqvist
 Den begede Helt fremtræde.
 „Skal sliig Kulsvier vorde min Mand?
 En Svend af usselig Trællestand?“
 Hun gav sig høit til at græde.

Til Freia bad hun i Hjertets Nød:
 „Bold Kæmpens Død,
 Som hid til Hielpen mig iilte!
 Thi heller jeg her hensmægter mit Liv,
 End vorder en saadan Frelfers Viv.“
 Det horte Freia, men smilte.

Da Regnar skulde mod Ormen gaae,
 Han tænkte saa:
 „De fleste den sigted i Gabet;
 Der mødte Tænderne Stangen før,
 Og knækked den, som det skjæreste Rør,
 Og Døden fulgte paa Tabet.

Et Saar i Ganen den agter ei;
 Nei, Dødens Vei
 Maa giennem Diet sig trænge.
 Der, Orm! du føle det kraftige Stød;
 Naar Jernet saarer din Hiernes Grød,
 Da vil du ei vælte dig længe.“

Nu Regnar nærmed sig Borgens Orm;
 Da blæste Storm,
 Bort Dunsten Bindene blæste.
 Op vristed Ormen sit uhyre Gab,
 Og glædte sig — til sit eget Tab,
 Og spyede Giften, og hvæste.

Men Giften som Regnen flød fra Tag,
 Fra beget Lag,
 Fra Koften, Brogen og Hætten.
 Da Regnar stødte sit lange Skæft
 I Ormens Die med Heltkraft.
 Det skilte mellem dem Træppen.

I Hiernen folte den skarpe Syl
 Med rædsomt Hyl,
 Og Gift den spruded, som Hvalen

Saltvand af frysende Næsebor;
 At hevne sin Dod den sikkert troer,
 Slaaer efter Kæmpen med Halen.

Men Kæmpen lystig en Bise sang,
 Tilside sprang,
 Og raabte: „Du har dig skuffet:
 Du traf ei begede Kofte, Brog;
 Men hele Verden skal vide, Snog!
 At dette Epyd dig har truffet.“

Derpaa, før Drotten fik sagt ham Tak,
 Han Skafte traf
 Af Epydet i Ormens Die;
 Og hurtig bort med sin Landsestang
 Man saae ham vandre med lette Gang,
 Og svinde bag Skovens Høie.

Herraud forundret til Stedet kom,
 Og saae sig om:
 „Er Redningsmanden forsvunden?
 Foragter Trællens kraftige Son
 Stolt at modtage den Hadersløn,
 Som Heltedaaden har vunden?“

J Ormens Die sad Ddden lang,
 Men uden Stang.
 Da Blodet holdt op at rinde,
 Tog Drotten Jernet. „Jeg søge maa
 J Jarlehallen, i Hyttens Braa
 Min Svigersøn atter at finde.

Han gif beskeden, sit Held ei troer;
 Men Herraud svor,
 Jeg ærligt Løftet vil holde.
 Han vorde min Datters Ægtemand!
 Skiondt født af usselig Trællestand,
 Har Daaden ham gjort til den Bolde."

Drot Herraud træder i Hytten ind.
 Haand under Kind
 Gad Kampen; nu var han en Skipper:
 Den begede Kofte han ei har paa;
 Rundhatten er sid, og Troien blaa,
 Spydstøftet Haanden ei slipper.

Det passer i Spydet; og Spydet er hans,
 Og Seirens Krands
 Har han unegtelig vundet.
 Men Skipperen mæler: „Jeg horte det vel:
 Hun græd, fordi hun blev frelst af Træl,
 Derfor er Trællen forsvundet.

I Bindevet saae jeg din Datter skion,
 Og Kampens Løn
 Jeg havde gierne modtaget.
 Men Livet af mig hun ønsket har,
 Der hende frelste fra Skiebne svar;
 Det har mig mindre behaget.

Og derfor gif jeg. Men dog for Spøg
 End eet Besøg
 I Borgen jeg hende vil giøre;

Et Dieblif vil jeg for hende staae,
 Og græder hun, for hun mig ei kan faae —
 Det bedre vil kildre mit Dre."

Han gif. Ei Faderen ham forstod;
 Men Herraud lod,
 Som havde han vel ham forstaaet,
 I Borgen ham træde lod i Lon,
 At sige Farvel den Jomfru skion,
 Som Kampen har foreslaaet.

I Hallen traadte Kong Regnar brat,
 Aftog sin Hat,
 Med rulled de Lokker gule.
 De Dine, saa store, sunklende, blaae,
 Med Elskovsblikket paa Thora saae;
 Sit Hierte vil han ei sfiule.

„Jeg kommer at sige dig Farvel,
 Din Skionheds Træl;
 Men Trællen vil du ei ægte.
 Hugprude Thora! du har vel Ret;
 Men skiondt min Byrd er uværdig slet,
 Din Tak vil du ikke mig negte.

Jeg redded dig dog fra Ormens Baand.
 Ræk mig din Haand,
 Og lad mig dens Lilier trykke!
 Saa røgter igien jeg min Husbonds Tarv,
 I Marken fiorer jeg Ploug og Harv,
 Og ønsker dig Fremtids Lykke."

Da Thora betragtede den herlige Mand,
 Da stak i Brand
 Skion Freia det svulmende Hierte.
 Paa Heltens Skionhed hang hendes Blik;
 Og da han vendte Ryggen, og gif,
 Da græd hun af kiærlige Smerte.

„Bliv!“ raabte hun med et fortvivlet Sind.
 I Hallen ind
 Treen Herraud, og saae hende græde. —
 „Hun græd mig bort, og hun græder mig fast;
 Nu har det med Afskeden ingen Hast,“
 Udraabte Regnar med Glæde.

„Skion Thora! seer du, jeg talte sandt?
 Din Magt mig bandt:
 Min Trældom er sod, som Honning.
 For Resten seiled til Gøthaelv
 Fra Isefiorden Kong Regnar selv,
 At faare dig til sin Dronning.“

O, hvilken Fryd over al den Gaard!
 Den vene Maard
 Ham fulgte til Leire paa Baaden.
 Og Herraud ei sin Datter forlod;
 Han ogsaa var med, nu Alt han forstod,
 Thi Regnar løste ham Gaaden.

Thora Borgarhiort.

Saadan havde Regnar Lodbrof
 Bed sin Kiæthed Thora vundet.
 Langt meer, end han kunde vente,
 Havde Regnar Lodbrof fundet.

Borgarhiort man hende kaldte,
 Som en Fugl hun var saa kiælen;
 Langt dog over Hiorten, Fuglen
 Stod i Thora Qvindesiælen.

Som en lille Hund, der napper
 Lovens Manke, fikledægget,
 Trak hun tidt sin Herre tapper
 Med sin Liliehaand i Skægget.

Bed en kiærlig Elskovsvisse
 Regnars Brede maa forstumme;
 Smilte til ham Thoras Læbe,
 Var han ikke meer den Grumme.

Tidt han raabte: „Qvinde, Qvinde!
 Vil du mig til Niding slabe?“
 Thora svared: „Somren vinder
 Bed sin Mattefuld at tabe.

Guder, Jetter — begge prøved
 Heltegierninger, Jdrætter;
 Iduns Frugt adskiller ene
 Guder fra de skumle Jetter.

Dengang Loke stjal til Utgard
 Ydun, maatte Taarer flyde;
 Da blev unge Guder gamle,
 Gblet ei de kunde nyde.

Dg som Guder gaaer det Ræmpen,
 Der ei agter Yduns Lege;
 Krandsen, som til Helten flettes,
 Boger kun paa Fredens Gege."

Regnar ei forstod sin Hustru.
 „Skialdekunsten heit jeg agter;
 Selv en ægte Skiald at vorde
 Jeg ved Harpen eftertragter."

Thora qvad: „Gi ene Bragi
 Siunger Heltens Seir og Hæder;
 Ydun, Freias Sangerinde,
 Priser Fredens høie Glæder."

Regnar qvad: „Saa vær du Qvinde,
 Jeg, som hiin, vil være Manden.
 Ydun, Bragi — høist forskiellig,
 Derfor elske de hinanden."

Dg saa trykte han i Favnen,
 Som en Mand, sin hulde Qvinde;
 Jugen af dem frygted, aned,
 Glæden skulde brat forsvinde.

Maret svandt saa snelt, som Dagen;
 Dg det vared ikke længe,
 Thora Borgarhiort sin Husbond
 Skiented et Par skionne Dreng.

Faderglæde! du maa kaldes
 Et af Livets største Goder;
 Dog for kostbar var du Regnar,
 Du ham kosted deres Moder.

Thora var bedrøvet saare,
 Da det unge Liv fik Ende;
 Med halvbrustent Dies Taare
 Saae hun paa de spæde Svende.

„Bort fra disse fiære Haller
 Skal jeg gaae til fierne Steder;
 Hvad kan Freia mig giengive
 For de tabte Moderglæder?

Dg for dig, min elskte Husbond!
 Hvad kan Freia mig giengive?
 Tænk paa Thora, glem ei Thora,
 Al den Stund du er i Live!“

Dg saa kysjed hun de Spæde,
 Kysjed Kongens Haand, og døde.
 Ikke Regnar kunde græde;
 Men hans Hierte kunde bløde.

Herraud elsked høit sin Datter;
 Han tilstede var paa Borgen,
 Sagde rolig: „Jeg mig fatter;
 Ei en Mand bør hylde Sorgen.“

Da han havde det besluttet,
 Laug han efter sidste Møde;
 Daglig han til Graven vandred,
 Sukked, sygned hen, og døde.

Erif, Agnar Thora ligned.
 „Hendes Billed nu i Tvende
 Har jeg,“ raabte Regnar Lodbrok;
 „Men det er dog ikke hende.“

Kraka.

Fjeldet stander saa stolteligt,
 Det kneiser i Luften blaa;
 Men Skyen skiuler den høie Top,
 Naar Sol ei skinner derpaa.

Regnar rider paa Falkejagt;
 Naar han tilbage kom,
 Og meer ei mødte sin Borgarhiort,
 Da tyktes ham Borgen tom.

Regnar træder til Ammen ind;
 Der laae Smaadrene sammen.
 „De næres ikke med Modermælk,
 De giøre mig liden Gammen.

Freia! du est en Disa skøn,
 Men dog en Qvinde svag;
 To Gange haver du daaret mig
 Med Blændværk og Bedrag.

Den første Qvinde, bestænkt med Blod,
 Kun kort mit Hierte vandt;
 Den anden var alt for blid og god,
 Derfor hun fra mig svandt.

Paa Fredens Beie Tornen groer
 Med ingen Roser paa;
 Jeg vender mig atter til Asa-Thor,
 Min Harm vil jeg bortflaae.

Paa Thor sig Helten forlade kan,
 Han bringer ei Hjertet i Nød;
 Han skienker hver en tapper Mand
 Brat Seiren, eller Død."

Saa hærjed Regnar vidt omfring
 I Krigens Larm og Tummel,
 Tapper og stærk, som Sigurd Ring,
 Men ikke mørk og skummel.

Sørøverskarerne han betvang;
 Det Heltens Hu forlyster,
 Fra Vikings Bold, Bersærkegang
 At rense Danmarks Kyster.

Mod Oprørsflokken han reiste sig,
 Som Spidsen ham monne byde;
 At Kongen leved i Siclland meest,
 Fortrød baade Skaaning og Jyde.

Da Fred var vundet i Landene rundt,
 Som Regnar atter adløde,
 Da søgte han fiernt i Biarmeland
 Kamp, Seier og Heltømøde.

Med Skibe til ham Rathgertha kom;
 Hun monne deri sig finde,
 At Regnar ikke med Elskov sød
 Fik hende giort til Qvinde.

Hun tiente ham som en tapper Mand ;
Dg hende som Helt han agted,
Naar Fiender hisset i Biarmeland
Hun ved hans Side slagted.

Nu ilte han hjem igien med Hast,
At straffe sin egen Broder,
Der Oprør gjorde som Underdrot,
Mens han ham fiern formoder.

Saalunde svunde de Somre ti,
Saadan ti Vintre svunde ;
I Regnar's Hierte var vorden et Ar,
Hvad blødte før som Bunde.

End tænker han paa liden Thora tidt,
Men uden Længsels Smerte ;
Nu banker atter muntert, frit
Dg stolt hans Heltehierte.

En Sommer heised han Seil i Raa,
Op Eventyr at lede,
Til norfke Strand lod Sneffen gaae,
Den aukred ved Spangarhede.

Madsvendene gif ved Lindesnæs
I Land, bandt Baaden i Havn ;
I Hytten de fandt en Qvinde grim,
Dg Grima var hendes Navn.

De bade den Qvinde bage dem Brød,
Dg Melet de hende mon give ;
Hun svared : „Jeg kan ei ælte Deig.
Mine Fingre bleve for stive.“

Madsvendene gramt paa Grima saae:
 „Du, som ei Brødet os bager,
 Du est ei vakker; man skulde troe,
 Du aldrig har været fager.“ —

„Dg dog“, qvad Qvinden med stride Haar,
 „Bar jeg heel vakker som liden;
 Men Tiden kommer, og Tiden gaaer,
 Alting forandres med Tiden.

Den tog, den gav; men Byttet var flet.
 Hvad hjælper det vel, man klynker?
 Af Munden den ud mig Tænderne traf,
 I Panden den satte mig Klynker.“ —

„Vi saae med Klynker og tandløs Mund,
 Det kunde vel saa sig joie,
 Heel mangen dydelig Dannevir;
 Dog ærligt var hendes Die.

Dit flottes listigt. At du var ven,
 Det troe ret gierne vi ville;
 Men Grinet paa Munden og Diets Raft
 Du havde vist alt som lille.“ —

„I vrædes“, svared Qvinden, „fordi
 Jeg eder ei Deigen vil ælte.
 Lov lidt, saa kommer min Datter hjem;
 Det er et Eyn for Helte.

Hvis jeg er stng, saa passer det godt:
 Skion Freia fører med Ratten;
 Dg Stiernen ei blinkte halv saa klar,
 Hvis ei det var mørkt om Natten.“

Ekion Kraka var gangen at vogte Faar;
Da hun saae Ekibe paa Eoen,
Da skiulte hun sig i de tætteste Siv,
Dg der paaklødte sig Møen.

Hun havde sig badet: den vene Naard
Saa gierne sig vilde forfriske;
Hun svømmed tidt i det salte Vand,
Til Glæde for alle Fiske.

Det Moderen havde dog strengt forbudt;
Hun skaaned ei Strandens Perle,
Hun Kraka rev i de gule Haar,
Dg slog hende med en Ferle.

Da Møen venligt i Hytten treen,
Snart havde hun Deigen dem æltet.
Forstenede Evende, dog ei af Steen —
Hun havde dem Hierterne smeltet.

Dg da de nu skulde bage Brød,
Mens Kraka villig dem tiente,
Da brændte de Brødene fast til Kul,
Saa stærkt dem Hierterne brændte.

Hun smiilte saa mildt, hun talte saa snildt,
Hun gjorde dem fast beruset.
Til Regnar de hjem som drukne kom
Med Brødet fra Fiskerhuset.

Da Kongen fortørnet Kullene saae,
Da raabte den Yngste bedøvet:
„Naar Solen brænder i stærkest Glands,
Herr Konge! da visner Lovet.“

Hvad der i Hytten var Svendene håndt,
 Fortalte de atter og atter;
 Og skiondt ham Brødet til Kul var brændt,
 Braßt Regnar dog ud i Latter.

„Det Vidunder maa jeg selv dog see,
 Her hende vi vente ville;
 Men Prøver hun først mig give maa
 Paa Kløgten og fioldne Enille.

Ei klædt, ei uklædt komme hun skal;
 Saa vorde fra mig berettet!
 Ei ene, dog ei af Mennesker fulgt;
 Ei fastende, dog ei mættet.“

Da Grima hørte Konningens Bud,
 Hun stærkt paa Hovedet ryster;
 Men Kraka raabte: „Det nok skal skee,
 Til Ure for vore Ryster.

I Ortenettet jeg svøber mig ind,
 Og gøtter Kongen med Spøgen;
 Derover som Raabe jeg slaaer mit Haar:
 Uklædt, og dog ikke nogen.

Et Løg jeg henter, og bider i,
 Saa vil jeg for Drotten mig vise;
 Jeg træder ei for ham fastende frem,
 Og nød dog endnu ei Spise.

Min liden Hund! du følge mig skal.
 Det vil ei Regnar fordølge:
 Jeg kommer ei af Mennesker fulgt,
 Og heller ei uden Folge.“

Saa skyndte hun sig til Skibene ned,
 For Konningehiertet at stiale.
 Lofferne hang, som det jagreste Guld,
 Fast lige til hendes Hale.

Bag Nettet svulmed den unge Barm;
 Og Haarene med en Bidie
 Var sammensnørt over syldige Lænd,
 Og viste den smukke Midie.

Og i forfriskende Morgenstund,
 Da Blomsterne dufted i Lunden,
 Ud Kongen giøede den liden Hund;
 Men Kraka tyssed paa Hunden.

Konning Regnar saare forundret blev,
 Betragted den Lilieland;
 Thi skion hun var fremfor alle Møer,
 Og stor var hendes Forstand.

Hun opfyldt havde Konningens Bud;
 Han bad hende ned at gaae
 I Skibet, i det luffede Rum,
 At drage sig Klæder paa.

Han bød hende, syet med Sølv ud,
 Den skionneste Silkesærk.
 „Tag denne! den vil klæde dig godt;
 Den er min Thoras Bærk.

Om Sømmen de hvide Fingre foer,
 Hun syede saa usfortroden;
 Mig, Regnar, tappre Danskes Drot,
 Hun elskelig var til Døden.“ —

„Gi tør jeg bære den Silkesærf,
 Som Thora Hiort dig gav;
 I fulstort Badmel Kraka gaaer,
 Dg vogter Geder ved Hav.“

Han bad hende: „Folg paa Toget med,
 Dg vær min Benneviv!“

Hun svared: „Helten er ofte stærk;
 Men Sindet i ham er et Siv.“

Egen voxer i hundred Aar;
 Men i en eneste Nat
 Fuldvoksen alt i Mosen staaer
 Den prægtige Paddehat.

Røgt først dit Grind og gode Bedrift,
 Min ædelig Danerdrot!
 Dg kom saa igien, hvis altid end
 Dig tykkes om Kraka godt.“

Han maatte lyde; det hjalp ham ei,
 At bede, den mægtige Mand.
 End fiernt fra Skibet han kunde see
 Paa Kysten den Lilievand.

I Nettet svøbt paa Klippen hun stod,
 Dg vinked til Kongen paa Es.
 Saa leged hun med sin liden Hund;
 Han horte den længe giøe.

Aslaug.

Kong Regnar drømmende ved Masten staaer,
 Og stirrer, som en Stotte, hen paa Landet,
 Hvor sidst han havde seet den vene Maard,
 Men hvor han nu saae Intet uden Sandet.
 Naar Volgen skvulpende mod Planken slaaer,
 Naar Blæsten med dens Rislen sig har blandet,
 Troer han fra Kysten end at høre Hunden;
 I Maanen seer han Moens Haar fra Lunden.

Han gaaer til Sengs ned i det lune Rum,
 Men kan den hede Sommernat ei sove,
 Skiondt, som en Buggesang, det sagte Brum
 Bestandig lyder fra den nære Bove.
 Han siunge vil, men Mismod gjør ham stum;
 Han Fiskerpigens Indighed vil love —
 Igiennem Døren Maanens Straale trænger,
 Beskinner Dragten, som paa Bæggen hænger:

Den Silkesærf, som Thora Hiort ham gav,
 Og som han atter vilde Kraka skienke.
 „Mon ei hun vendte sig dybt i sin Grav
 Bed paa min Letsind, Troløshed at tænke?
 Fra Freias Sal hun saae mig, svag og lav,
 At ville bryde Kiærlighedens Lænke.“
 Saa tænker han, men tvinger Hiertets Kummer;
 I aarle Morgenstund han faldt i Slummer.

Da Thora stod ved Hovedgierdet, skion
 Og yndig, som i Elskovs første Dage.
 Sit Ansigt boier hun mod Sigurds Søn,
 Og siger: „Regnar! hvorfor vil du flage?
 Troer du, jeg kræver sig ubillig Løn
 For mine korte, svundne Levedage?
 Troer du, at dine Savn kan Thora glæde?
 At Thora ved din Lykke skulde græde?

Nyd du det Liv, som Nornen skienkte dig
 I korte Frist; forstod ei Livets Goder!
 Jeg veed, du ofte tænke vil paa mig;
 Din Tapperhed er Urlighedens Broder.
 Ei Freias-Ulfen er misundelig,
 Ei mine Born vil længer savne Moder,
 Ei Danmark Dronning, du ei Liv skal savne.“
 Op springer Regnar, han vil Skyggen savne.

Da savner Kongen blot den lette Lust,
 Med skionne Toners Lyd forsvandt den Døde.
 I Rummet mærkes der en Rosenduft,
 Paa Dækket straalers liflig Morgenrøde.
 Han stiger op, at nyde friske Lust,
 At køle sig; thi stærkt hans Kinder gløde. —
 „Glæd dig, Kong Regnar! Sønnen gav dig Kræfter;
 Der er den Biking, som du leder efter.“ —

„Af ingen Biking nu jeg vide vil.“
 Han sætter sig ved Masten hen paa Dækket. —
 „Hvad?“ raabte Hadding, „har nu Elskovs-spil
 Og Elskovsruus den stærke Regnar svækket?“

Det hørte Kongen; der skal mindre til
 At faae i Helten Bredeøluen vækket.
 „Opspænder alle Seil, dem at indhente!“
 Saadan man efter Duen seer en Glente.

Dg kort var Kampen; Vifingen var stærk,
 Men snart i Stævnet var han overvunden,
 Dg hvo ei faldt i Kampens hede Bærf,
 Blev Regnar's Træl, og han blev lænkebunden.
 Dg Regnar stormed i sin Pandserfærk,
 Som var al Mildhed af hans Barm forsvunden.
 Nu Havn blev søgt, som Konningen befalte;
 Derpaa forbittret han til Hadding talte:

„Du er min Maag, for slet ei for mit Sværd,
 Derfor i Tvekamp for mit Sværd du bløde!
 Du har bebreidet mig min Elskovsfærd,
 Som Ridingsværf; det du med Livet bøde!
 Min Helteroes er vel saa meget værd,
 At du den offres kan, som Ravnesøde.“ —
 Ham Hadding fulgte, tog sin Drot paa Ordet;
 Men Hadding faldt, og han blev ikke jordet.

Nu styred Regnar atter med sin Snekke
 Til Lindesnæs igiennem Volgen blaa.
 De kasted Anker; fra det stille Dække
 Paa Stranden han den vene Kraka saae.
 Glad blev hun, monne Haanden mod ham række;
 Mod Barmen trykt, den folte Hjertet slaae. —
 „Følg mig! Jeg kan ei hjem til Leire drage,
 Dg lade her min halve Siæl tilbage.“ —

„Jeg følger dig, vil gjerne med dig flytte;
 At du mig ærligt lover, nu jeg veed.“
 Saa gif hun ind i Fiskerfolkets Hytte,
 At sige dem til Afsted streng Bested:
 „Min Usjelhed jeg snart nu skal ombytte
 Med Hoighed og med Dronningherlighed.
 Bedrovelsernes Bolig jeg forlader.
 Jeg veed, I dræbte mig min Fosterfader.

Men Heimers Dod vil jeg dog ikke hevne,
 En blodig Daad ei standse skal min Til.
 Jeg kunde, hvis jeg handled efter Evne,
 Jer hænge lade strax i Strandens Piil;
 Men Straffen jeg til Guderne vil levne:
 De skienke jer ei meer et naadigt Smil!
 Af eders Fremtidsdage her paa Stranden
 Den ene værre vorder, end den anden.“

Regnar var glad; af alle stolte Seire
 Den over Kraka gjorde meest ham stolt.
 Da han med hende kommen var til Leire,
 Blandt sine Jarler han sit Bryllup holdt.
 Vel Kraka bad tre Nætter ham at seire
 Med Tak til Frei, som havde Glæden voldt.
 „Hvis ei,“ hun qvad, „det Faderglæde koster;
 Thi Bruff i sine Been kun faaer mit Foster.“

Gid Regnar følge vil det Raad, han faaer!
 Men hun vil Get, og Kongen vil et Andet.
 Et Svendbarn fødte hun ham før et Aar,
 Som Ivar kaldtes, overøst med Bandet.

Stor blev han, skion, men slet paa Foden gaaer;
 Paa Stænger bæres han omkring i Landet.
 Men skiondt til denne Hielp han daglig trænger,
 Som Kæmpe skod han stærk fra sine Stænger.

Dg Kraka skienkte Regnar flere Børn
 I Tidens Lob, som monne Styrken hårde;
 Den anden Søn, hun fødte ham, hed Biørn,
 Den tredie Hvitsærk, Rognvald hed den fierde.
 Dog Livet var for dem ei uden Tiørn;
 Thi Rognvald alt for tidligt var paa Færde:
 Skiondt Regnar havde ham til Helt opdraget,
 Bed Hvitaby han stred, og faldt i Slaget.

Med Uplands Drot, Kong Gisten, Regnar leved
 I Venstæb, og for Pagten at forøge,
 En Sommer mellem dem var aftalt blevet:
 Hinanden ofte vilde de besøge.
 De sølte sig dertil af Hiertet drevet.
 Sig Gisten qvæged under Siællands Bøge;
 Af svenske Miøden funkled Regnars Die
 Bed Odins, Thors og Freiers Kæmpehøie.

Engang i Upsal, da Kong Regnar sad
 Hos Gisten i den ældste Kongehal
 Med svenske, danske Kæmper, Rad i Rad,
 Dg havde lyttet til den gode Skiald;
 At tale med ham ene, Kongen bad,
 I Kamret, hvor ei hortos Larmens Giald.
 Da der de stode, Drotterne for Nord,
 Til Regnar Lodbrok lod Kong Gistens Ord:

„Jeg mærket har, og ikke til min Sorg,
 At naar du er i Upsal her som Giesten,
 Da kommer gierne ned skion Ingeborg,
 Min Datter, fra sit Jomfrubuur til Festen.
 Du gierne seer min Datter paa min Borg,
 En suild, oprigtig Egtemand for Resten.
 Men sig oprigtig! du det bedst bedømmer:
 Mon sig slikt Egteskab Kong Regnar sommer?“

Kong Regnar taug, og rødmed; ei af Skam,
 Thi allermeest han haded Skammens Farve.
 Hans Hu blev ikke længe rolig tam,
 Taalmodighed hos ham blot var en Larve;
 Saa hidses Havet op ved Bindens Glam,
 Af Sigurd Ring han monne Breden arve.
 Han Gisten spurgte med et Ansigt fremmed:
 „Troer du, sig Regnar Lodbrok har beskæmmet?“ —

„Beskæmmet ei; det har jeg aldrig sagt,
 Vor Giesteven vi ei forterne ville.
 For Kongens Slegfred tidt har Helten Agt,
 Mangt Kongebarn blev født ham af en Frille.
 Desuden har dig ogsaa Kraka bragt
 I Hallen Glæde med sit fældne Snille.
 Men bedre, Konning Regnar! er dog bedre.
 Glem ei, du stammer ned fra store Fædre!

Et Trællebarn til Dronning, var dog slemt.“ —
 „Hvo“, raabte Regnar, „tør dig Slikt fortælle?
 Du har dog, Konning Gisten! ikke glemt:
 Tidt sælges Heltefanger os som Trælle.

Dg mangen Bonde, stærkt af Nøden flemt,
Som alt for mange Børn alt monne tælle,
Udsatte sit, det blev af Trællen fundet,
Blev hans — og Odelsbyrden var forsvundet."

Dermed han reiste sig, han Afsted tog,
Men ikke rakte de hinanden Haanden.
Nu ogsaa Konning Gistens Hierte slog
Forbittret, og han opbragt var i Vanden.
Han i sit Haab om Regnar sig bedrog,
Saaledes brat sig reiste Tvedragtsvaanden.
„Jeg bød min Datter ham, mig fik som Livet,
Dg Kurven stolt har Regnar hende givet."

Tilbage reiste Regnar, stum af Harm,
Dg satte sig i Hal i gamle Særde;
Men Krakas Spøg og Sønesflokkens Larm
Tilbagebragte ham ei gamle Glæde.
Hun slynged om hans Hals sin Liliearm:
„Tal til mig, Regnar! eller jeg maa græde.
Hvad er der hændt dig?" — „Intet!" — „Saa betving
Din Harm! Hvad siger Gisten?" — „Jngenting." —

„Du vil ei melde mig, hvad han har sagt?
Belan! saa maa jeg selv dig det vel sige:
Han dadled dig, fordi du havde bragt
Saa ringe Dronning til saa stolt et Rige;
Sin Datter bød han dig: det var hans Agt,
Du dine Søners Moder skulde svige;
Men du blev tro, hvad alt jeg forud vidste,
Dg det fik Venskabetsbaandet til at briste."

Forundret Konning Regnar hørte paa
 Sin Hustrues Ord. „Hvo har dig det berettet?“ —
 Hun quod: „Mon ikke du i Bindvet saae
 Tre Fugle, da du med Kong Gisten trætted?
 De fløi til mig igiennem Luften blaa:
 En sort, en hvid, den tredie farvespættet.
 Den sorte hist endnu i Træet sidder;
 Og jeg har lagt mig efter Fuglequidder.

Men græm dig længer ei, min Herre prud!
 Thi viid: din Hustru passer sig til Manden;
 Og du har ikke valgt en ringe Brud
 Af Terneslægten eller Trællestanden.
 Paa Lindesnæs jeg gif i Blæst og Slud,
 Og maatte vogte Geder vel ved Stranden;
 Men Qvinden, Gubben der, som høit jeg hader,
 Var ikke Moder mig, saa lidt som Fader.

Min Fader var en stor og mægtig Helt
 Bed Rhinens Bred, vel fiendt af Svensk og Dane;
 Thi Rygtet til Mælar og danske Bælt
 Udbredte sig om Sigurd Fosnersbane.
 Som Ekioldmø sov min Moder tidt i Telt;
 Men dette Navn — det kunde du ei ane,
 Dog ofte vil med Roes det nævnes atter
 Af Sagas Mund: Brynhilde, Budles Datter.

Bent ei af mig en lang Fortælling om
 Forsædres Daad! sluft er mig denne Stierne.
 Jeg var et lidet Barn, da hid jeg kom
 Med Heimer i hans Harpe fra det Fierne;

Men hvad jeg mindes, hvad jeg veed derom,
 Det, fiære Husbond! jeg fortæller gierne:
 Min Faders Navn var Sigurd Fosnersbane,
 Han Dragen vog, sin Hest han kaldte Grane.

I Frakland kom han til et Fjeld engang,
 Hvor høit han Ilden saae mod Himlen flamme;
 Men Ild ei gjorde Sigurd Beien trang,
 Ild, Vand og Jord var Gæt ham og det Samme.
 Paa Hesten han sig over Luen svang;
 Saa lidt som Sleipners, var dens Fodder tamme.
 I øden Borg han dristigt sig mon vove,
 Der saae han bryniefklædt en Skioldmø sove.

Han Skioldet tog, som trykte hendes Arm,
 Da vaagned hun, som af en Trolddomsdvale.
 Hun takked ham, som endte hendes Harm,
 Og bød ham strax til Giest i sine Sale.
 For Heltens Skionhed svulmed hendes Barm,
 For hendes hans; han hørte hende tale:
 „Jeg er Valkyrie, mig Odin straffed;
 En Ræmpe, ham forhadt, jeg Seiren skaffed.“

I trende Nætter blev Kong Sigurd der.
 Vel Sagnet gif, at mellem ham og hende
 Paa Bolsteret var lagt et draget Sværd;
 Men, Regnar! ærligt maa jeg dig bekiende:
 Din Uslaug blev en Frugt af denne Færd.
 Bort reiste Sigurd, søgte sine Svende.
 Min Fødsel dulgetes, skulde blot forties,
 Til Sigurd og Brynhilde kunde vies.

Men da han siden til Kong Giuke drog,
 Og saae hans Datter, Moderen Grimhilde
 Min bolde Fader med en Søvtorn slog,
 For hans Grindring plat ham at forspilde.
 Min Moder ikke troløs han bedrog;
 I Trylledunst mon Heren Sindet hilde.
 Nu fulgte Sigurd atter Lyst og Lune,
 Til Hustru tog han Datteren Gudrune.

Brynhilde sad igien paa fjerne Slot,
 Af Luer frandsjet, uden Egtemage,
 Og taalte rolig første Brudgoms Spot,
 For stolt til ynkelig sig at beklage.
 Skal om en Veiler end hun tykkes godt,
 Maa han ei frygte Flammerne, som brage;
 Ei true maa ham Ilden eller smerte,
 Kun giennem den gaaer Bei til hendes Hierte.

Gudrunes Broder har til Færden Lyst,
 Men har dog ikke Mod til den at prøve.
 Da siger Sigurd til ung Gunnars Trost:
 „Jeg følger dig, vi vil ei længe tøve.
 Jeg moder Ilden med et modigt Bryst,
 Skiondt man har sagt: Ild skrækker selv en Løve.
 Jeg, Gunnar! i din Skikkelse vil handle;
 Din Moder maa mig først til dig forvandle.

Jeg veed, hun kan; troldfyndig er hun jo.
 Som Gunnar vil jeg for Brynhilde træde,
 Jeg trodser Ilden, vinder hendes Tro,
 Og, Broder! du dig skal ved Seiren glæde.

Thi atter hiemme her i Giukes Bo
 Som Sigurd finder jeg mit gamle Sæde;
 Jeg atter Sigurd er, du Gunnar atter,
 Min Biv er Gudrun, din er Budles Datter.““

Dg saadan gif det, saadan Sigurd vandt
 Til Gunnar, Svogeren, sin egen Qvinde;
 I Gunnarlarven han Brynhilde fandt,
 Dg hun sig lod af samme Trolddom blinde.
 Med Gunnar hun som Hustru sig forbandt,
 Dg Sigurd hende kaldte Svigerinde.
 Hvordan dem Elskov havde før forbundet,
 Det var en Drom, som ganske var forsvundet.

Men Grimhild, Hexen, har sin Datter sagt,
 Hvordan engang hun Sigurd har bedaaret;
 Hvordan Gudrunes Mand har Gunnar bragt
 Sin egen Brud, glemt, inden endt var Aaret;
 At ham med Gunnars Aasyn, Gunnars Dragt
 Har Hesten Grane giennem Ilden baaret;
 At reent Grimhilde florte dem Forstanden,
 Saa Sigurd, Brynhild havde glemt hinanden.

Engang da begge Dronningerne gif
 Til Floden ned, for sine Liin at tvætte,
 Som end i Landet var en gammel Skif,
 Om Stedet, hvor de stod, de kom i Trætte;
 Hver vilde staae, hvor frisk hun Bolger fik,
 Bredt om hinandens Rang de gif i Rette.
 „„Du““, raabte Gudrun, „„maatte Sigurd miste
 For min Skyld; jeg staaer her ei som den Sidste.““

Men knap har Gudrún talt, før Rosen foer
 Af Brynhilds Kind, dog strax igien den brændte.
 Besindelsen igien ved Gudrun's Ord
 Hun fik, Hufommelsen tilbagevendte.
 At Sigurd hende sveg, hun sikkert troer;
 Hun tvivler ei derom, han hende kiendte.
 Ved denne Riv Ulykken blev opdaget,
 Og Hevn og Myrden fulgte Tordenslaget.

Bildt raste Breden i Brynhildes Bryst,
 Hun elskte Sigurd høit, hun høit ham haded.
 Hans Elskov før var hendes bedste Lyst;
 Nu vil hun see hans Liig i Blodet badet.
 Et stakket Foraar, en elendig Høst!
 Bleg rakte hun sin Frænde Svardebladet:
 „Tag dette Staal, stød det i Sigurds Hierte!
 Med Smerten lindres kun Brynhildes Smerte.“

Dg med det samme Staal, som Sigurd vog,
 Hun traf sig selv, da Heltens Liig hun kiender.
 Derpaa sit Guld hun af sit Giemme tog,
 Dg deelte det imellem sine Frænder.
 Blodfarvet Telt man over hende slog;
 Men da paa Baalet Sigurds Legem brænder,
 Halvdød hun stiger op, stærkt rinder Blodet,
 Dog først med-Livet selv hun taber Modet.

I denne Nød den gode Heimer Skiald,
 Til hvem jeg var betroet som ganske liden;
 Som gierne vilde redde mig for Fald,
 Da det saa voldsomt gif i Kæmpestriden;

Som aldrig nærmed sig Grimhildes Hal,
 Men haded hendes Ondskab, hendes Viden —
 Han monne sig en Harpe sammenlime,
 Hvor Glutten laae, som Blomsten i sin Rime.

Sangbunden tomred han dertil saa stor —
 Han var en Smed, hvis Klogt ei havde Lige —
 At deri lagges kan det spæde Noer,
 Og deri giemte han mig lille Pige.
 Der, som en Fugl, jeg fik mit Band, mit Foer;
 Han spilled for mig, naar jeg vilde skrige.
 Paa Ryggen Skialden bar mig bort i Harpen,
 Og drog til Nord; hans Frænder boe ved Sarpen.

Han kom til Vindeknæs, han steg i Vand;
 Men, fremmed der, omkring han maatte lede.
 Da traf han paa en skummel, hæslig Mand,
 Som boede med sin Biv paa Spangarhede.
 Sin Hemmelighed ei han dølge kan;
 Han tog mig lille Dyr ud af min Rede.
 Det var et Syn, som Hjerter kunde smelte
 Til Nul og Hielp i Guder og i Helte.

Men Aki var af Guderne forladt,
 Den grumme Røver sig i Blodet bader;
 Han slog ihjel ham i den første Nat,
 Og plyndred Liget af min Fostersfader.
 Mig ogsaa Kniven var paa Struben sat;
 Da redder Grima mig, hun Barnet mader.
 Hun sulted mig dog tidt, mig Hug har givet;
 Men den, som frelste mig, jeg skienkte Livet.

Nu maatte jeg fra spørde Barndoms Aar —
 En stærk og ganske vakker Glut for Resten —
 Alt vogte Grimas Geder, Lam og Faar.
 En Sky paa Himlen foer engang i Blæsten;
 Men pludselig den over Stranden staaer,
 Det var en Qvindeskikkelse paa Hesten,
 Steg af i Luften, Hielmen havde Ringer,
 Paa Marken hun sig ned til Barnet svinger.

„Jeg er din Moder, du Brynhilde seer,
 Sigurd din Fader var, jeg Budles Datter.
 Nu vredes Ddin ikke paa mig meer;
 Valkyrie blev jeg efter Døden atter,
 Til Valhal sender jeg ham Helte fleer.
 Dog — Guddomslivet Barnet ikke fatter;
 Men bryde skal jeg dig din Trælkelænke,
 Jeg Skionhed, Magt, min Datter! dig vil skienke.

Ei Storm skal blæse dine Hænder blaae,
 Ei Kuld dig rynke, Sol dig ei skal brune;
 Beskyttet du paa Næsset her skal gaae,
 Som sad du i dit Jomfrubuur, det lune.
 Paa Fuglens Qvidren skal du dig forstaae.
 Din Moder læser Eviighedens Rune:
 En skion og mægtig Drot til dig skal beile,
 Som Brud du skal med ham fra Stranden seile.

Farvel! og græd ei over Modersavn,
 Min Aslug! Kraka hedder du jo ikke.“
 Saa tog Valkyrien mig i sin Favn,
 Saae paa mig med usigelige Blikke:

„Naar hist du sidder nu i fremmed Havn,
 Dg feirer Høitid, hylder Dronningskikke,
 Dg naar du dette Sagn din Drot fortæller —
 Hvis han dig ikke troede, taug du heller.

Men til Beviis paa, du har Sandhed sagt,
 Saa lad ham vide, naar han fritter nøie:
 Den næste Son, du faaer til Verden bragt,
 Ham skal du kalde: Sigurd Orm i Die.
 Slikt Tegn jeg har i Drengens Die lagt;
 Det tyder paa hans Herkomst, paa den høie,
 Thi Regnars Son han vorde skal som Dane,
 Men Dattersøn af Sigurd Fosnersbane.“

Saa taled Aслаug, og hun talte sandt;
 Hun fødte Drengen, og blev ikke bange,
 Da i hans Die, stort og blaat, hun fandt
 En lille mørkebruun og buftet Slange.
 Sigurd sin Faders Heltchierte vandt,
 Dg Moderhiertet strax han monne fange.
 I Kampen blev han Helt, den Starke, Bilde,
 Dg hans Valkyrie — det var Brynhilde.

Da Regnar ham en Ring forære vil
 I Navnefæste, bød ham Gyldenfrandsen,
 Da vendte Drengen trodsig Ryggen til,
 Dg greb paa Borneviis ei efter Glandsen.
 Tidt mored Regnar sig med dette Spil;
 I Drengen han beundred tidlig Sandsen.
 „Min Viv!“ han raabte, „du til Verden bragte
 En dristig Helt, som Guldet vil foragte.“

Erik og Agnar.

Snart Krigen udbrød
 Mellem Danmark, Sver'g.
 Saadan udvojer fælt
 Til Trolde en Dverg;
 Af den Tvedragts-Rod,
 Som en Riv kun var forst,
 Spired Sværdslags-Storm
 Og blodige Tørst.

Og de rusted sig stærkt,
 Med hinanden i Tvist,
 Konning Regnar her,
 Konning Gisten hist.
 Og som Hrolf engang
 Med Kæmperne bold,
 Bragte Regnar sin Hær
 Til Fyrisvold.

Og hans Søner var med;
 Mellem dem var der to,
 Som i vældigste Kamp
 Beständig loe;
 De var Tvillinger født,
 Og som Bladet ved Blad,
 Gen den Anden saa liig,
 Man ei skiller dem ad.

Dg som Legemet liigt
 Fra Jøse til Hæl,
 Saa var Brødrenes Siæl
 En eneste Siæl.
 Hvad der følt var og tænkt
 Af Agnar's Sind,
 Det paa selvsamme Viis
 Faldt Erik ind.

Dg saa voxte de til
 Udi Reireskov,
 Spiste sammen af Fad,
 Dg tilsammen de sov,
 Skued sammen i Qvæld
 Fuldmaanens Blod,
 Svømmed sammen i Hav,
 Naar Sol opstod.

Da de ældre blev,
 Saae de sammen en Mø,
 Der var deilig og blid,
 Paa Sicellands D;
 De forelskede blev,
 Midfiære dog ei.
 „Vi kan sammen ei gaae
 Ud Elskovs Bei.

Thi hvad Een har fiær,
 Faaer den Anden jo fiær;
 Dg en eneste Viv
 Kan ei ægtes af hver.

Det kun bragte Fordærv,
 Det kun skiller os ad.
 Slig Riekligheds Frugt
 Blev Broderhad.

Elskov! farvel!
 Jeg betaler dig ei
 Med Broderforliis.
 Kom, Thor! for Frei."
 Og saa vendte de bort
 Fra den Mo deres Sind,
 Og kysfed hinanden
 Paa Broderkind.

Og da Krigen udbrød,
 Med Brynier blaae
 Og med Hielmene blaae
 Man i Marken dem saae.
 Og de lysbrune Haar
 Fra Hielmene flød,
 Og i Dinenes Ild
 Stod Skræk og Død.

En Blanding saa sær
 Af Regnar's Mod
 Og af Thoras Siæl
 I Dinene stod.
 De gik siungende frem
 I Ungdomskraft
 Med Sværd og med Skiold
 Og med Landseskast.

I Kong Gistens Hær
 Var en rasende Tyr,
 Som var helliget Thor
 Og Asa=Tyr.
 Hvor den kom med sit Horn,
 Den Heltene traf.
 Begge Brødrene vil
 Bringe Tyren Straf.

Steds brølte den høit,
 I Marken det gieldt;
 Og Sebelia den
 Blev af Gisten kaldt.
 Grik mødte den først;
 Men giennemtrængt
 Af dens Horn, blev hans Liig
 I Marken slængt.

Da nu Agnar sin Bens
 Dødsfliebne saae,
 Han ei kæmpede meer,
 Men stille mon staae.
 Og med Arm over Kors
 Det brøgende Dyr
 Han vented, og quad:
 „Stød nu kun, Tyr!

Hvad Grik er hændt,
 Mig hændes maa.“
 Men den studsende Tyr
 Lod Helten staae;

Thi han lignte det Liig,
 Der var nys kastet hen,
 Saa Sebelia troer,
 Det er Agnar igien;

At sig Riget har reist,
 Hiin Kamp at fornye.
 Thi vendte den Ryg,
 Og i Skræk monne flye. .
 Men da Slaget var endt;
 Meer Agnar ei slog,
 Man den drømmende Helt
 Til Fange tog.

Og for Gisten bragt,
 Lod Konningens Ord:
 „Hugprudeste Evend!
 En Lyst for Thor!
 Dig skienkes dit Liv,
 Det til Fremtid bevar.“
 Men roligt og stolt
 Bar Agnar's Svar:

„Min Broder er død,
 Fostbroder mig;
 Sidbringer fra Mark
 Ung Eriks Liig!
 Han blev stanget ihjel.
 Jeg, som han, var fiæk;
 Men din Ridingetyr
 Løb bort af Skræk.

Hvad Grik er hændt,
Mig hændes maa.
Lad da Helte med Spyd
I Marken staae,
Bringer hid hans Liig,
Mig kaster paa Staal!
Jeg drifter med ham
Den beste Skaal."

Man Griks Liig
I Marken ei fandt;
Men Agnars Blod
Fra Spydene randt.
Da blev Himlen mørk,
Man Regnbuen saae;
Dg paa Kærren sad Thor
Med Hamren blaa.

Dg en deilig Alf
Til Jorden foer;
Det var Griks Aand,
Nedsendt fra Thor.
Alle Kæmper grandt
Ham i Luften saae;
Han til Agnar kom,
Som paa Spydene laae.

Dg han kyssed hans Mund,
Dg han tog ham i Favn.
Da fra Hærene hoit
Lod Heltenes Navn.

Da man saae dem i Luft,
 Hver stærk og stor,
 Paa den lynende Vogn
 Hos Usa=Thor.

Ivar Beenløse.

Næste Dag paa Fyrisvold gientog man Slaget.
 Gisten med har Tyren taget,
 Af dens Braal man hørte Braget.

Dobbelt stærkt og græsfeligt i Dag den brølte.
 Ei de Danskes Mod den følte;
 End ei Virkningen de følte.

Tyrens vilde Hyl forrykte dem Forstanden;
 Manden vender sig mod Manden,
 Danske slaae ihjel hinanden.

Ivar byder Hæren ei forsagt at vige,
 I et fælles Raab tillige
 Tyrens Hyl at overskrige.

Ivar paa sin Baar sin Bue tog i Hænder,
 Sigtet han mod Tyren vender,
 Pilen den i Panden sender.

Buens Træ som Staalet klang, da Pilen ilede;
 Ivar, da den dybt sig fyled,
 Fro fra sine Stænger smiled.

Snart Sebelia stod af Blodet ganske blindet;
 Da forryktes dem ei Sindet,
 Diet saae, da faldt dem Bindet.

Fienden viger brat for skarpe Sværd tilbage.
 Tyren kan ei meer, som Drage,
 Tryllebrolene gientage.

Dog til Flugt endnu den ikke lod sig tvinge.
 Ivar paa sin Heltevinge
 Lod til Broleren sig bringe.

„Kaster mig“, han raabte, „høit fra Baar paa Dyret!
 Den, som Pilens Flugt har styret,
 Knækker Ryggen i Uhyret.“

Som et Barn saa let han sad paa Baarens Grene;
 Men saa tung som Fjeldets Stene,
 Brød han alle Tyrens Bene.

Da var Slaget endt, og da var Seiren vundet;
 Giften havde Døden fundet,
 Regnar's Børn ei havde blundet.

Gnister foer fra Blikket; Sigurd Drm i Die
 Raabte: „Naar det drøstes nøie,
 Maae vi os for Ivar bøie.

Krøblingen i Dag tilkommer høiest Ære;
 Uopnaaet han vilde være,
 Hvis hans Been ham kunde bære.

Tak for Ivars Lamhed maae vi Guder sige;
 Ellers blev i Danmarks Rige
 Knap en Kongesøn hans Lige.“

Ivar meldte: „From du ham paa Kinden flapper,
 For din Broder var saa tapper,
 Mens du ham i Dret napper.

Bogt dig, du, som daglig nu til Kæmpe vøjer,
 Men som end ei stanger Dyer!
 Dieslangen ogsaa vøjer.

Dienstkalkhed for en Helt kun lidet duer.
 Den er taabelig, som Fluer
 Blot i Elephanter skuer.“

Hæren hørte Drottens Røst, og slog paa Ekiolde:
 „Alle vi med Ivar holde,
 Viis i Fred, i Kamp den Bolde!“

Sigurd bød Forsoningshaand, den unge Bilde:
 „Gi du skal din Viisdom spille;
 Det var ikke meent saa ilde.“

Haslidalen.

At vandre mod Syden, som Rigernes Stifter,
 Med stærke Bedrifter
 Udmærke sin Vandring,
 Og tvinge det sydlige Land, til Forandring,
 Det havde Normanner for Skik;
 Og Regnarsonnerne gif.

Dem Faderen gierne lod drage mod Syden,
 Hvor Skioldenes Bryden,
 Hvor Pandsernes Klove
 Paa Kraften fra Nord gav forfærdeligt Proven.
 Men Bragi, som styrker til Mod,
 Neddrypper ei Harpen i Blod.

Han dvæler ei længe ved mylrende Skarer
 Af stærke Barbarer
 Med Modet i Cie,
 Der brugte de sydlige Floder som Veie,
 Og hvor de med Sværdet drog frem,
 Snart gjorde sig Landet til Hiem.

Om Stæder, om Byer, om Klostre, der brændtes,
 Om Qvinder, der sfiændtes,
 Om Helte, der dræbtes,
 Om Oldinge, Børn, der i Fangenskab slæbtes,
 Om Blodtorsten tier min Sang,
 For den har ei Strængene Klang.

Og Kæmperne her var ei storligen bedre:
 Som vældige Fædre,
 De Landene søgte;
 Med Nøden og Døden og Faren de spøgte;
 Bestænkte med Fiendernes Blod,
 De priste blot seirende Mod.

Da traf dem et Ry, som dem ei kunde more:
 Carl Keiser, den Store,
 Som mægtig mon stræbe,

Forbittret fem tusinde Saxer lod dræbe.
 Blodstedet just kom de forbi
 Paa Thyringer-Skovenes Sti.

Til Kamp imod Carl de sig følte for svage;
 Da bleve de spage,
 De hørte paa Præsten,
 Som præked i Skoven i Regnen og Blæsten
 For omvendte sagske Flok,
 Som sadde paa Stenenes Blof.

Nu Dansken omringes af Frankernes Skare.
 Fra truende Fare
 Dem frelser en Ridder;
 Paa sneehvide Ganger han stolteligt sidder,
 Hans Hielm og hans Skiold er forgyldt,
 Knap Ungdommens Aar har han fyldt.

Han hører dem tale — da lytter han nøie,
 Da Taaren i Die
 Ham pludseligt tindrer;
 Sin tidlige Barndom sig Helten erindrer.
 Han raaber: „Angriber dem ei,
 Lad Dansken bortdrage sin Bei!“

Da undrer sig Ivar, til Ridderen siger:
 „I fremmede Riger
 En Ven vi har funden.
 Maaskee du med Danmark alt før var forbunden?
 Thi Sproget, det taler jo du.“ —
 „Ja,“ sukled den Ridder, „— endnu!

Men spørg mig ei mere, lad af med din Fristen!
 Thi jeg er en Christen,
 I Hedninger ere,
 Forskiellig vor Tro og vor Drot og vor Ære.
 Jeg kæmpe mod Hedninger maa;
 Men eder skal Franken ei slaae."

Saa sporer han ivrigt sin Hest, og forsvinder
 Med glødende Kinder,
 Med viftende Handske.
 Hvo er dog den fremmede Helt? Holger Danske!
 Han tjener i Keiserens Hær,
 Men løfter mod Dansken ei Sværd.

Nu droge de fort giennem Landene vide;
 Dem lystet at stride,
 Dog ikke ved Rhinen,
 Thi vante til Dilet, foragte de Binen.
 Mod Bierget gif Vandringen snel;
 De standsed ved Sveitsernes Fjeld.

Ei funde de Fjeldets Indbyggere dorste.
 De Svenske, de Norske
 See Klipper og Bandet;
 De tykkes sig bragte til Fædrenelandet.
 Kun Skoven ved Fjeldenes Rod
 Meer frodig og blomstrende stod.

Dg da de nu komme til Hasli, til Dalen,
 Da hørte de Talen,
 Dg den var ei fremmed;

Da syntes dem alle, de droge til Hiemmet.
 Her Sproget i Fioldenes Bang,
 Som Sproget i Norden, demklang.

Beslagtede Gother, hvis vandrende Fædre
 Her funde det bedre,
 Da Hungeren trued;
 Udvandrede Landsmand i Hyrden de skued.
 Men Hyrden ei Kampen forstaaer;
 Hans Ko nu paa Fioldene gaaer.

Dg derfor dem Drotten fra Borgen mishandler,
 Hovmodig forvandler
 Til Trælle dem næsten;
 Thi daglig hans Knegt var i Hytterne Giesten,
 Dg tomte dem Botten, og loe,
 Naar Hyrden har malket sin Ko.

Det hørte Kong Regnars fortørnede Sønner:
 „Jeg Giestfrihed lønner
 Med Hielp for den Svage.
 Hiin Borg vi med stormende Haand skal indtage.
 Nu, Hyrde med nordiske Skiæg!
 Hent Fædrenes Breide fra Bæg.“

Saa stormed de Borgen, og Lykken sig vendte,
 Thi Hyrderne brændte
 De bialkede Mure.
 De Fædrenes Sværde paa Banderne skure.
 Snart Bisil har fundet sin Død;
 Kong Ivar med Buen ham skød.

Da Ivar fra Trældom har Dalen befriet --

Bist aldrig fortiet

Det Sagn burde være —

Da saae han, til Nordens og Sveitsernes Ore,

Saa herligt i Drømmen et Syn,

Mens Natten opflartes af Lyn.

En Helt med sin Son, og en Hyrde med Drengen

Han skued fra Sengen,

Han begge dem loved:

Ihi Væbnerne skød de fra Børnernes Hoved.

Han læste fra, Saga! dit Skiold:

„Med Hierterne trodser man Bold.“

Saa reiste de Helte ved Skioldenes Lyden

Mod biergede Syden,

Men fast som i Blinde;

Og Staden for Stæderne: Kom vil de vinde.

Dog Veien did fiende de ei;

Hvo viser dog Heltene Bei?

Da traf de paa Stien en udlevet Gubbe,

Som hviilte paa Stubbe

Med Staven i Haanden.

Dybt Beiret han drog for at komme til Aanden;

Ihi vandret han havde saa langt,

Og Brystet i Gubben var trangt.

De spurgte: „Hvor kommer du fra?“ Men han sagde:

„Tilbage jeg lagde

Utallige Mile.

Jeg kommer fra Rom, hvor nu hen J vil ile." —
 „Saa sig, da fra Staden du kom,
 Hvor langt har endnu vi til Rom?"

Da viste han Skoe dem, med Jernet beslaaet:
 „Med dem er der gaaet.
 Jeg maatte mig skynde;
 See Jernene kun, hvor forslidte, hvor tynde!
 Det Par, som paa Ryggen du seer,
 Gi duer til Vandringen meer."

Da Heltene horte den seljomme Klage,
 De droge tilbage;
 For langt var dem Toget.
 Men, Rom! du blev frelst af en Gubbe saa kroget.
 For hielpsomme List og Forstand
 Man roste den vandrende Mand.

Men Gubben sig atter paa Reisen begiver;
 Ham Intet opliver,
 Ham Intet kan glæde,
 I Skoven om Natten man horer ham græde.
 Fra Jorsal han vandred, fra Rom —
 Til Dommedag flækker han om.

Affskeden.

„Jeg kieder mig i Fredens Færd,
 Uslaug, Uslaug!
 Det flinger i mit gode Sværd,
 Som hist paa Bæggen hænger.“ —

„Jeg hører ikke Sværdets Klang,
 Regnar, Regnar!
 Naar Kraka før for Kongen sang,
 Klang Sværdet ikke længer.“ —

„Din Sang mig aldrig hiemme holdt,
 Uslaug, Uslaug!
 End er ei Hierteblodet koldt;
 Jeg kan Bedrifter øve.“ —

„Mig tykkes, at en Drot, som du,
 Regnar, Regnar!
 Vel kunde sidde roligt nu;
 Dit Mod har staaet Prøve.“ —

„Som Ornen hist, det Modet gaaer,
 Uslaug, Uslaug!
 Imens den lever, Vingen slaaer
 Den over Fjeldets Toppe.“ —

„Jeg negter ei, du est en Orn,
 Regnar, Regnar!
 Men Ornen nu har faaet Børn,
 Som vel for den er oppe.“ —

„De skal ei overskyve mig,
 Aslaug, Aslaug!
 Af dem du est forsængelig;
 Hver er din Kæledægge.“ —

„Saa siig mig da, hvad du har for,
 Regnar, Regnar!
 Du veed, din Fryd var stedse vor,
 Vi nød den sammen begge.“ —

„Til Bretland jeg med Haren gaaer,
 Aslaug, Aslaug!
 Og der jeg Konning Ella slaaer,
 Hans Kongespiir jeg knækker.“ —

„Men her jeg ingen Flaade seer,
 Regnar, Regnar!
 Hvad har du vel i Fiorden meer,
 End tvende store Snekker?“ —

„Paa dem jeg bringer stærke Flok,
 Aslaug, Aslaug!
 To store Skibe, det er nok;
 Jeg kan de smaae ei lide.“ —

„Men flere der dog være maa,
 Regnar, Regnar!
 I Fald du vil din Fiende slaae,
 Og mandigt mod ham stride.“ —

„Jeg prøve vil et Eventyr,
 Aslaug, Aslaug!
 Som aldrig sig igien fornyer;
 Derom skal Skialde quæde.“ —

„Jeg holder dig dog ei derfra,
 Regnar, Regnar!
 Belan, min Ven! udrust dig da.
 Jeg hindrer ei din Glæde.“ —

„Jeg tager med mit gode Spyd,
 Aslug, Aslug!
 Det viste mig sin Kraft og Dyd,
 Da Thoras Drm jeg giested.“ —

„Tag ogsaa denne Silkesærf,
 Regnar, Regnar!
 Med gylden Som, skion Thoras Bærf,
 Hvormed du Kraka fæsted.“ —

„Hvad skal jeg med den fine Bæv?
 Aslug, Aslug!
 Du veed, at ingen Kæmpe giæv
 Kom uden Skiold til Maalet.“ —

„Den viet er i Maaneskin,
 Regnar, Regnar!
 Af Alferne til Seiren ind,
 Beskytter meer, end Staalet.“ —

„Farvel! Til Bretland nu jeg gaaer,
 Aslug, Aslug!
 Snart atter Regnar see du faaer,
 Han skal i Kamp ei segne.“ —

„Jeg græder ikke ved dit Savn,
 Regnar, Regnar!
 I Fald du blegner, vil dit Navn
 Dog ikke med dig blegne.“

Regnars Død.

Konning Regnar seiler fra Isfiord,
 Hans diærveste Mænd var med ombord;
 Men ei med prægtige Pandserfærk
 Uddroge de til det stolte Bærk:
 Som Kongen, da Thoras Drm han vog,
 De klædt var i Trøier og lange Brog.

„Bellystig er Briten, feig og blod,
 Dg let ham bringe vi bratte Død;
 Men ikke sin Fiende fiende han skal,
 Før han er regnet i Trælles Tal.
 Snart Ellas Magt er os underlagt;
 Det er, som i Mosen en Snejpejagt.“

Saa droge de fort med frækne Mod;
 Men Veirefkoen saa skummel stod,
 Dg rysted paa Hovdet i Morgenstund,
 Ei quiddred der Fugl, kun giøede der Hund,
 Dg Solen i Ansigtet var blodrød,
 Som om den det trodsige Bærk fortrød.

Dg da de komme paa Dybet ud,
 Ei fulgte dem Niord, den muntre Gud;
 Ei blæste han stolt i de svulmende Seil.
 Men Regnars Die saae ikke feil:
 Med skaldet Jøse, med skelende Blik
 Fru Ran ham i Møde paa Volgen gif.

Hun vinkte Skade, som kom paa sin Hest
 Med slagrende Man, det var Østens Blæst.
 Dg Snekkernes Master hun overreed;

Som Vinde de brast i Bølgerne ned.
 Med Nød og neppe blev Mandskabet frelst;
 Og det saae Skade denne Gang helst.

Ronning Regnar var sig en Semand god,
 Som sig paa Bølger og Blæst forstod:
 Med Roret han kæmped i skummende Vand,
 Saa Braget løb op paa det bløde Sand.
 Han undgik Brændingen, Klippens Kant;
 De Andre Døden i Dybet fandt.

Hvi slugte dog Bølgen Regnar ei?
 Hvi kæmped han sig til sin Smertes Bei?
 Hvi fandt han i stormende, hylende Hav
 Dog ei den prægtige Kæmpegrav,
 Der hvælver sig over utallige Been,
 Stærk, som den var bygget af Kampesteen?

Da meldte til Kæmperne Sigurds Son:
 „Min Dristighed faaer sin fortiente Løn;
 Men om vi paa Bretlands, Siællands Ø
 Nu døer — eengang skal vi alle døe.
 For dristigt maaskee var mit Eventyr;
 Dog Regnars Død skal vorde dem dyr.

Hvad er det saa meer? I Aften vi skal
 Hos Odin sidde tilsammen i Hal,
 Og Skinkesiver, paa Brikkerne lagt,
 Har selv Valkyrien Helten bragt;
 I Gaarden vi ned som Einheriar gaae,
 Og dræbte fra Døden igien opstaae.

Men hvad jeg helligt beder jer om :
 Forraader mig ei, hvorfra jeg kom,
 Ei nævner for Briten Leires Havn,
 Og nævner mig ikke ved mit Navn!
 Thi maaskee kan mig Ella slaae;
 Mit Navn han dog ei skal at vide faae.

Det var vel dristigt, oprigtig talt,
 Min Hustru meente, det var for galt,
 At troe, jeg med saa liden en Magt
 Gik Ellas Bælde mig underlagt.
 Jeg burde lyttet til Uslaug's Raad.
 Dog aldrig Regnar fortrød sin Daad.

Hvis ei var tabt den anden Dromund,
 Var den ei sunken til Havsens Bund;
 I Fald den hele medtagne Magt
 Jeg havde til Englands Kyster bragt:
 Jeg frygted ei Ella meer med sin Hær,
 End Manden af Kierringen et Mundsvær.

Han speider altid ved Strandens Folk,
 Om Gøping kommer og mindste Holf;
 Hvis med en Flaade jeg see mig lod,
 Sin Fare Nidingen strax forstod.
 Thi kom jeg med List; det gik Listen slet,
 Nu fanger han mig i mit eget Net.

Han nærmer sig alt med sin Hær paa Strand,
 Saa lader os kæmpe til sidste Mand!"
 Og mandigt strede de Helte fra Nord

Mod Briternes Flok, tidobbelt saa stor;
Saa sank de tilsidst, som Stjernen døer,
Naar Skyer den dække med Taagesløv.

Konning Regnar ei tilbage sig holdt,
Var fremst i Rækkerne, høi og stolt.
Han bar ei Brynie; men god og stærk
Var under Kysten hans Silkesærk,
Som Uslaug selv havde viet ham ind
Med Skovens Alfer i Maaneskin.

Derfor udøstes ei Regnars Blod,
Endskiøndt han forrest i Rækken stod.
Ham Døden har i Slagtingen glemt;
Da blev han mellem Skioldene klemt,
I tunge Lænker for Ella bragt,
Som feigt misbrugte sin Overmagt.

„Hvo est du?“ spurgte Kongen ham nu;
„Hvad søger paa Bretlands Kyster du?“
Ham svared Regnar: „Jeg drog med en Drot,
En Biking, der tyktes om Striden godt.
Og jeg beklager hans Heltefald.
For Resten er jeg Kong Regnars Skiald.“ —

„Hvad?“ fnysed Ella ved Regnars Ord,
I Ansigtet op ham Blodet foer;
„Min arrigste Fiende du tiener fræk?“ —
„Ja,“ svared Regnar, „jeg var saa fiæk.
Han Manges Fiende var meer, end din;
Er ei din Ven han, saa er han min.“ —

„Ha, slæber til Drmetaarnet ham hen!“
 Skreg Ella bleg fortørnet igien. —
 „Jeg gaaer“, quod Regnar, „villig afsted;
 Lad blot mig tage min Harpe med!
 Den ligger hist i det knuste Brag;
 Mig Regnar den gav paa min Fødselsdag.“ —

„Din Dødsdag den indvie med Klang,
 Ved den du siunge din Svanesang!“ —
 Og roligt Regnar svared ham: „Vel!
 Gi bringer din Drm mig dog til Hel.
 Thi hvis din Trusel jeg ret forstaaer,
 Til Taarnet jeg nu og til Døden gaaer.“

Konning Ella kalder sin Foged i Løn,
 Og siger til ham: „Min fiære Søn!“
 (Thi saare godt han sin Bøddel led,
 Der var mellem dem Fortrolighed),
 „Min Søn! fra Frygten du mig befrie!
 Du har dog i Stand din Hønsfesti?“

Ved Hønsfestien Kong Ella forstod
 Et mægtigt Taarn, som han mure lod;
 Og Hønsene, som man deri fik at see,
 Var spraglede giftige Slangere tre,
 Som giemtes der under Jernetø Mist
 Til Fangernes Piinsel og Hiertebrist.

Ham svared med Griin den skumle Mand:
 „Jo, Hønsfestien er godt i Stand.“ —
 „Saa tag da nu Fangen med dig derved;

Men, Radbart! brug din Forsigtighed:
 Ei Ormene strax ham bide maae,
 Af Angest først maa ham Hiertet slaae.

Dg skiult bag Gullet paa Taarnets Muur,
 Opmærksom ligge du da paa Luur,
 At høre, hvad han i Nøden har talt,
 Før Dødens Jønen har Liget svalt!
 Læg Mærke vel til hans Svanesang!
 Jeg negter dig ikke, min Barm er trang.

Paa dig, Ben Radbart! stoler jeg trygt.
 Jeg negter dig ikke, jeg har en Frygt,
 At Manden, som nu i Taarnet skal døe,
 Er Konning Regnar fra Sjællands D.
 Jeg kiender ei Fangen; dog han seer ud
 Ei som en Fange, men som en Gud.

Hvis det er Regnar, da Naade ham giv!
 Thi uskatteerligt er mig hans Liv.
 I evigt Fængsel han sidde maa
 Ved flette Kost i den skumle Braa,
 Men ei udslettes af Levendes Tal;
 Sit usle Liv han beholde skal.

Thi han har Sonner ved danske Bælt,
 Dg hver en drabelig, stridbar Helt.
 Dg Riget er stort, og Magten er stor.
 Jeg frygter, de komme fra Isfiord,
 Naar dem berettes Faderens Død;
 Da bringe de mig selv Qval og Nød.

Men har jeg Regnar først i min Bold,
 Da bruger jeg ham som mit bedste Skiold:
 Han sidder i evigt Fangenskab,
 Dg trues med Piinsel og Livets Tab;
 Ei vove sig Sonnerne meer paa min Kyst,
 Saae til Bedriften kun ringe Lyst."

Nu bragtes Regnar i Taarnet ind.
 Der sad med Haanden han under Kind;
 Nys hele Nordens mægtigste Mand,
 Dg nu en Træl ved en Krukke Vand.
 Dg Slangerne saae han i Jernets Buur
 Af en forfærdelig Jettatur.

Jmedens rolig han sidder der,
 Dem Breden gav stærkere Farveskiær;
 Sig Kroppen vandt i den skønneste Bugt,
 Men damped en vammel Desmerlugt.
 De stirred forbittret paa Helten, som kiæf
 I Krogen betragted dem uden Skræk.

Da Konning Regnar sin Harpe tog,
 Med øvet Haand han Strængene slog.
 De lytted med Dine som gloende Kul,
 Dg Fangevogteren i sit Hul.
 Da Regnar Lodbrok med rolig Laal
 Sin Dødsfang qvæded, sit Krakamaal.

„Stærke svunge vi Sværdet,
 Striden var uforsærdet.
 Skibet til Midaros seiled,
 Blind til Bruden vi beiled.
 Ulven og Biørnen hun sendte,
 Selv en Biørn, Ulvinde;
 Fra den mandige Qvinde
 Manden med Haan sig vendte.

Stærke svunge vi Staalet,
 Modigt os kæmped til Maalet;
 Borguhyret vi sloge,
 Thora til Brud vi toge.
 Da jeg Qvæleren qualte,
 Thora ved Fredens Arne,
 Fylgie fra Sesvarne,
 Kiælen mig Lodbrok kaldte.

Sagte da hvinede Sværdet;
 Thora det gjorde forsærdet.
 Stiernefluddet hun ligned,
 Huldt min Himmel velsigned.
 Snelt sig slufte min Stierne;
 Alt gienstraaler den atter:
 Drottens yndige Datter
 Binker sin Ben fra det Fierne.

Sværd igien monne lyde,
 Stoi af blinkende Spyde.
 Budlung ei kæmped i Blinde:
 Hildur, Heltens Gudinde,

Rynkte mod Røverne Brynet.
 Jarler paa Jagten blev fundne,
 Otte blev overvundne;
 Landsen traf dem, som Lynet.

Atter i Tvedragt svinge
 Sværd med listige Tunge;
 Ei gulbenede Fugle
 Monne vi Føden skiule.
 Breiden ei hviilte ved Bæltet;
 Egirs skummende Heste
 Havren finge, den bedste,
 Ravn paa Marken ei svelted.

Sværd paa Skjoldene klinge;
 Da lod vi Byttet os bringe.
 Kraka paa Fiskerkysten
 Lammed os Kæmpelysten;
 Blid hun ved Elskovs Bønner
 Bandt os med Haaret og Nettet.
 Manden har ei dig forgiattet,
 Moder til Regnars Søner!

Stærkt vi Sværdene svunge,
 Rognvald blegned, den Unge.
 Hift i Northumberlandet
 Lumskt ei Snekkerne stranded.
 Eigene laae i en Dødsse,
 Føde for Odins Ravnne.
 Det var ei Møer at favne,
 Det var ei Qvinder at kysse.

Stærkt vi Sværdene svunge;
 Da faldt Grik hiin unge.
 Agnar ei Langslen dulgte,
 Diærvt sin Broder han fulgte.
 Kæmper Klingerne hvæssede;
 Da vi Agnar begravet,
 Hift paa Skæret ved Havet
 Hoit sang Sværdene Messede.

Sønner i Frafland bragte
 Skrak, ved Fiender at slagte.
 Grisene hoit vilde hvine,
 Kiendte de Galtens Pine.
 Nidingeblood at udøse,
 Nidkiær hver vilde haste,
 Morderens Muur kuldkaste,
 Kæmpen af Qvalen forløse.

Men det maa nu saa være.
 Regnar reiser med Vre,
 Odin Reien ham viser,
 Did indbyde mig Diser.
 Muntert hos Ajerne Mioden
 Skal Ginherien drikke;
 Livet agter han ikke,
 Leende gaaer han i Døden."

Da Kongen havde fuldendt sin Sang,
 Just som han standsed sin Harpes Klang,
 Da revnede Muren, tyk og stærk,
 Valkyrien stod i en Solversærk,
 Med sneehvide Binger og Hielmen af Guld.
 Han stirred paa hende saa tillidsfuld.

Dg Spydet hun holdt i stærken Haand,
 I Diet funklede Dødens Aand.
 „Brynhilde skuer du, Seirens Alf,
 Jeg bringer dig op til Balastialf.
 Din Hustrues Moder kommer med Trøst,
 At styrke, Regnar! dit Heltebryst.“

Med Spydet berørte hun Regnars Kind,
 Dg vied Helten til Døden ind.
 Da Fangefogden Brynhilde saae,
 Han løfted Risten, hvor Ormene laae.
 De styrted paa Kongen i Raseri,
 Dg bede ham tidt — det var snart forbi.

Men høit fra Liget, som laae paa Jord,
 Med Alfens bort en Skikkelse foer,
 Som lignte Regnar, men mere skion:
 Dg det var Anden af Sigurds Søn,
 Som, trykket til sin Valkyries Bryst,
 Fra Jorden svæved til Valhals Lyst.

Sønnernes Hevn.

Fogden sig til Ella skyndte;
 Kongen ham i Hallen mødte
 Bleg, og strax ham tale bød.
 Han Tildragelsen forkyndte:
 Nu for Taarnets Orme Regnar
 Havde fundet bratte Død.

Men da Regnars Navn blev nævnet,
 Raabte Kongen høist fortvivlet:
 „Ha, forvorpne dumme Træl!
 Det vil vorde blodigt hevnet.
 Har jeg ikke sagt: du skulde
 Lytte, før han foer til Hel?

Skulde du ei Regnar skaane?“
 Men da svared Fangefogden:
 „Mig Besindelsen forlod.
 Bed den blege Midnatsmaane
 Blev jeg vaer, at der hos Fangen
 Pludselig en Kvinde stod.

Og jeg frygted for, hun skulde
 Redde ham; jeg trak i Risten,
 Ormen strax ham overfaldt.
 Greben af en Feberkulde
 Stod jeg, mens den skulderbrede
 Mand af Slangerne blev qvalt.“

I den aarle Morgenrøde
 Fulgte Kongen Fangefogden
 Uden Kongeherlighed.
 Ingen nu han vilde møde,
 Steg i Fængslet op paa Stigen,
 Saae igiennem Hullet ned.

Som hiin Sydens Dffergode,
 Ormindslsynget sad Kong Regnar,
 Slanger trindt omkring ham laae,
 Billed sig om Bryst og Ho'de.
 Men hans Børn var ikke qualte;
 Men hans Sønner var ei smaae.

Ella nu til Danmark sendte
 Sin Herold, som Regnars Sønner
 Meldte, hvad der skete her.
 Vel han skulde sig indprente,
 Hvilket Indtryk dette Budskab
 Giorde paa dem alle der.

Dg Herolden drog til Norden,
 Dg den sørgelige Birkning
 Han sig forestilte grandt;
 Steg i Land ved Isefiorden,
 Treen i Hallen, hvor de fire
 Brødre han tilhammen fandt.

Ivar Beenløs førte Talen
 Fra sit Bolster, stærk og syndig,
 Med sædvanlig Ild og Kraft.

Biørn stod midt i Kongesalen;
Med sin blanke Kniv han skræbed
Paa et færdigt Landseskæft.

Fredeligt sig monne boie
Mod et Brætspil, som var skaaret
Kosteligt af Elfenbeen,
Hvitsærk, Sigurd Orm i Die;
Meer betænkeligt ei flytter
Byggeren sin Kampesteen.

Regnars Død Herolden meldte.
Et fortvivlet Skrig i Hallen
Vist han nu at høre troer —
Ingen af dem Taarer sældte,
Ingen rørte sig fra Stedet,
Ingen svared med et Ord.

Men da han om Regnars Pine
Havde talt, om Kongens Qvæde:
„Sikkert vilde mig befrie
Mine Grise, vilde hvine —“
Biørn om Landseftangen klemte,
Saa hans Fingre sad deri.

Hvitsærk sukked heller ikke;
Men sin Faders Qvad om Galtens
Frelse fuldvel han forstod,
Og han kneb sin Lavelbrikke,
Saa at ud paa Brættet Blodet
Braft ham af hans Neglerod.

Sigurd Orm stod som forstenet,
 Greb en Knib, og vilde lade,
 Som sin Regl han skrabe vil;
 Kniven gif i Fingerbenet
 Giennem Riødet, Sigurd mærked
 Gi det Ringeste dertil.

Ivar Beenløs ganske rolig
 Hørte paa Heroldens Tale,
 Ret han Alting vide maa,
 Svarte blidt ham og fortrolig;
 Men hans Ansigtifarve skifted,
 Den blev baade hvid og blaa.

Da nu hjem Herolden ilede,
 Og fortalte Bretlands Konge
 Tidender fra Danmarks Land,
 Raabte Kongen: „Den, som smilede,
 Den, som venligt med dig talte,
 Bøder vist min Banemand.“

Rædsomt brændte Bredens Lue;
 Regnar Lodbroks stærke Sønner
 Hevne vilde Faderdød.
 Ivar kun var kold at skue:
 „Bøder strax jeg vilde tage,
 Qvad han, „hvis dem Ella bød.“

Med Foragt ham Ryggen vendte
 Sigurd: „Ha, den usle Krøbling!
 Hvor han dog er trælleflog.“

Biorn og Hvitsærk Ivar kiendte,
Sagde: „Sigurd Drm i Die!
Du seer skarpt ei, som en Snog.

Lad os, hver paa egen Maade,
Møde Nidingen i Bretland,
For at give ham sin Rest!
Men lad du din Broder raade;
Muligt paa den Hevn han ruger,
Som er fremfor alle bedst.“

Sigurd, Biorn og Hvitsærk droge
Med en Hær af Sveer, Daner,
Snart den Konning Ella sandt;
Men skiondt Alle tappert. sloge,
Med sin Overmagt dog Briten
Dem i Slaget overvandt.

Ivar drog ei med de Andre,
Skrev et Brev til Konning Ella,
Hvori han ham vide lod:
„Beenløs kan ei langt omvandre;
Fred han ønsker, for sin Fader
Kræver han blot Mandebod.

Jeg mit Hiem vil nu ombytte,
Meer ei af dit Land forlanger,
Skiondt det vidt sig strækker ud,
End til Bennens ringe Hytte
Hvad af Rum jeg kan omspænde
Med en spilet Drejud.

Mine Brødre mig ei lide;
 Bildt som Rasende de snyse,
 Mine Brødre hade mig:
 Sigurd og Biorn Jernside,
 Svitsærk Rasse mig foragte,
 Derfor kommer jeg til dig.

Muligt kunde jeg dig være
 Dog til Nytte; thi Forstanden
 Er mig ei som Haanden svag.
 Deri sætter jeg min Ære.
 Tillidsfuld jeg til dig iler,
 Mig med Giestfrihed modtag!"

Dg før Ella sig betænkte,
 Ivar man i Hallen bragte,
 Drotten saae saa ærlig ud;
 Snart ham Ella Tillid skienkte,
 Gav ham Fred, og gav ham gierne
 Pladsen til hans Dæhud.

Dg med Raad og Daad ham tiente
 Regnar's Søn, og selv i Striden
 Mod de vilde Brødre tre.
 Ella troede nu, han kiendte
 Den, som ham bestandig Trofskab
 Dg Hengivenhed lod see.

Dg da Ivar Dæskindet
 Bidt udspilte nu, og skar det
 Udi tynde Strimler smaae,

Hvorned listig han var findet
 Hele Stedet at omringe,
 Hvor Lundunaborgen laae;

Smilte Kongen: „Ivars Iver
 Kiender jeg, og Ivars Dadel
 Mod den vilde danske Tvist;
 Derfor gierne jeg tilgiver
 Dig, min Ven, paa hvem jeg stoler!
 Denne snildtudtænkte List.“

Ivar ved Høisædepillen
 Laae paa Bolstret venlig, rolig;
 Tungen var kun Fredens Tolk:
 Som i Sivet Crocodillen
 Rigner hugne Bul fra Skoven,
 Just som den vil sluge Folk.

Ella var ei Siælekiender,
 Heller ei han sig paa Kraften
 I den Haltes Arm forstod;
 Ivar havde Jettehænder,
 Og hans Bryst var bredt og hvælvet,
 Skiondt han vakled paa sin Fod.

Baaren blev af ham bebyrdet;
 Daglig vidt omkring i Landet
 Han paa den dog bragtes ud.
 Hvor man Regnar havde myrdet,
 Taarnet han til Tempel vied
 For Thorgerdur Horgabrud.

Da nu Ivar havde listet
 Ind sig i Kong Ellas Hierte,
 Var hans Ven og vise Raad,
 Havde Skiebne med ham fristet,
 Tænkte han paa Hevnens Time,
 Da den moden var til Daad.

Krig mod sine Nabodrotter
 Ella fik ved Ivars Rænker,
 Faren trued fiern og nær,
 Folket selv sig sammenrotter.
 Da fra Danmark sine Brødre
 Kalder Ivar med en Hær.

Ivar lod paa sine Stænger
 Sig til Kampen ellers føre;
 Klang hans Bue, flød der Blod.
 Men i Dag han ikke længer
 Ella hialp, med halve Hæren
 Under Slaget ham forlod.

Dg da Ella nu var fangen,
 Dg da vundet var hans Rige,
 Deels ved Magt, og deels ved List;
 Ivar raabte høit fra Stangen:
 „Nu du Regnar skal betale,
 Hvad du skylder ham for sidst.

Dine Ribbeen skal man brække
 Fra din Ryg, du blege Niding!
 Til en Hevn for Regnars Børn.

De som Binger sig udstrække;
 Flyv du saa paa dem til Nastrond
 Som en blodigspaltet Drn!"

Thora stod i Freias Himmel;
 Ulykkelig ved Regnars Eide
 Hun igiennem Lusten saae
 Ned til Bretlands Folkevrimmel,
 Hvor med Strikker bundet Ella
 Bleg paa Retterstedet laae.

Dg hun gyste ved hans Smerte;
 Dg til Lægekunstens Disa
 Raabte hun i Freias Sal:
 „Moder med det milde Hierte!
 Lad dig af min Bon bevæge
 Til at lindre Fangens Qual.“

Dg før Ellas Hiertebristen
 Gir blev rørt af Thoras Bønner,
 Skilte Smerten ved sit Kov,
 Rev et lille Blad fra Qvisten
 Paa et Træ, hvis høie Stamme
 Stod i grønne Gudeskov.

Dg som Sommerfugl nedsvæved
 Bladet fra det høie Balhal
 Giennem Lustens klare Bad;
 For den mindste Bind det bæved,
 Standsed dog ei, før det flæbte
 Sig til Ellas Skulderblad.

Dg saa folte han slet ikke
Smerten, som han maatte døie,
Rolig han i Døden laae,
Skued op med stille Blikke
Til det Valhal, hvor ham Regnar
Skulde snart i Møde gaae.

Stor var Thoras, Regnar's Glæde;
Jordens Hevn og Had i Valhal
Fierner Bragis Harpeklang.
Endt er Regnar Lodbrok's Dvæde;
Gamle Skiald om gamle Nordens
Helte sang for sidste Gang.

ANMÆRKNINGER.

Side 1: *Ørvarodds Saga* udkom første Gang (A) i April 1841; anden Udgave (B) findes i Oehl.s Digterværker, III, 1845.

Digteren, Conferentsraad C. Hauch har meddeelt nærværende Udgiver et Træk af *Ørvarodds Sagas* Forfatter, som vel kan finde sin Plads her. Da Oehl., efter at have fuldendt denne Saga, læste den høit for sin ovennævnte Ven, og kom til det Sted i Begyndelsen af 37te Capitel, hvor der fortælles, at *Ørvarodd* blev gammel, og glemte næsten sit Modersmaal og sine gamle Minder, afbrød den 61aarige Digter sin Læsning, begyndte at græde, og sagde: „Det er mig, ligesom det var mig selv, jeg talte om. Hvad er nu dette Arbeid mod *Vaulundurs Saga*? En reen Contrast til den!”

Bemærkninger til *Ørvarodds Saga*:

- Side 14, Linie 13-14: de [abbe rolige i Løftingen.] Løftingen (Islandsk) d. e. Skibets Skandse.
— 34, — 22: Dens Billed lever atter.] Dens maa være: Frydens (Linie 15).
— 51, — 28-29: Hervør havde . . . [at Gefion paa Hialet igien] Hialet d. e. Forhøiningen (Isl.: hiall).

Nærværende Udgaves Afvigelser fra Originalen:

Side 19, Linie 1: [aae] A og B: [laae (Muligen burde dog her Originalerne været fulgte, idet slaae til Nød kan forstaaes som et humoristisk Udtryk, der rigtignok falder noget tvungent, men just ikke vilde være ganske uoehlschlägersk. Digterens tyske Oversættelse (*Oerwarodd, das Heldenkind. Ein altnordisches Märchen. Leipzig 1844*) stemmer

ogsaa med de danske Originaler; men denne Omstændighed er ikke afgjørende, da det flere Steder er hændt Oehl., at han har oversat sine Trykfeil med.)

Side 23, Linie 9-10: til Tuf til Alfader] A og B: til Alfader, til Tuf

- 25, — 3: Noræna] A og B: Noræna
- 31, — 9: Haar] = B; A: Her
- 32, — 14: som var] = B; A: som ogsaa var
- 34, — 15-18: Saa mangan Fryd, i Livets Vaar | Ungdommen har oplevet | I mange hundred, hundred Aar, | Med Straaler malt er blevet.] A og B:

Saamangen Fryd i Livets Vaar
Ungdommen har oplevet,
I mange osv.

(Digterens tyske Oversættelse:

Zedwede Lust verschwindner Zeit
Ließ ich die Geister malen,
In meiner Grotte, weit und breit,
Mit Schatten und mit Strahlen.)

- 44, — 21: 14] = B; A: 15 (Ligesom her, er, overensstemmende med B, Tallet over hvert af de følgende Capitler gjort eet Point lavere, end i A, hvor Tallet 14 er oversprunget.)
- 47, — 6: dem] A og B: den
- 51, — 23: troede, at de] = B; A: troede, de
- —, — 32: det] A og B: de
- 52, — 9-10: raabte en] = B; A: raabte der en
- 65, — 9: Smedie] A og B: Smedde (smlg. Oehl.s Eventyr, Fortællinger osv., II, 1861, Side 225, Var. til Side 24, Linie 3-4)
- 66, — 7: Dvergesmedien] A og B: Dvergesmedden (see den foregaaende Var.)
- 68, — 12: bunden] = B; A: bundet
- 70, — 4: og de frygtede] A og B: og frygtede
- 82, — 13: alt] A og B: al
- 99, — 13: Høieloft til] Efter Digterens tyske Oversættelse; A og B: Høieloft igien til
- 112, — 4: ved] A og B: med
- 115, — 19: og han haabede] = B (som dog ved en Trykfeil har haabede); A: og haabede
- 121, — 19: Dfferstrime] A og B: Dferstrime
- 123, — 28: Sovkammer] = B; A: Sovkammer
- 124, — 3-4: Sovkammeret] = B; A: Sovkammeret
- 126, — 16: See] = B; A: Seer

Side 131: **Regnar Lodbrok** er skrevet i Efteraaret 1848, og udkom første Gang (A) i December samme Aar, anden Gang (B) i Oehl.s Digterværker, XVIII, 1849.

Oehl.s Erindringer, IV, Side 293 (af et Brev, skrevet paa Fasangaarden, den 30te September 1848):

For at forslaae Grillerne, da det varer saalænge med Vaabenstilstandens Antagelse, skriver jeg imidlertid et Helteedigt **Regnar Lodbrok** i tolv Sange, hvoraf de halvbelleste næsten ere færdige. Af foregaaende Værker faaer det meest Liighed med Helge, det vil sige i Formen og Tonen, thi Charactererne, Handlingen og Eventhyrene ere meget forskiellige.

Ja, Herre Gud! hvad skal jeg giøre? I **Regnar Lodbrok** trøstede det mig, midt i denne Tid, fuld af politisk Smaalighed, Galsskab og Rævleri, at tye hen til en kraftig barbarisk Tid, hvor man dog var Mænd, og vidste, hvad man vilde, og ikke med affecteret Sladder vilde giøre sig bedre, end man var. At jeg naturligtviis, for at bruge min gamle Signelse [see Oehl.s Digte, V, 1861, Side 240, Linie 21—23], har slyttet den raa Hedningvalnød i Humanitetens Sukker, og dertil brugt Poesiens Kogetkunst, forstaaer sig selv. At denne Valnød nu hverken maa smage for bitter, eller for vandet og for sød, er mit ivrige Ønske, og dersom jeg kan troe det ikke ringe Antal dannede Tilhørere, som allerede kiende den, saa er det ikke skeet.

See ogsaa Oehl.s Trag. Dram., X, 1859, Side 396, Linie 20—30.

Nærværende Udgaves Afvigelser fra Originalen:

- Side 134, Linie 24: hører] A og B: høre
 — 145, — 7: **Regnar**] = B; A: **Regner**
 — 149, — 14: **Til**] A og B: **Thi**
 — 153, — 1: **Drotten**] A og B: **Jarlen**
 — 165, — 19: **din**] = B; A: **den**
 — 168, — 13: **Med sin Lilliehaand**] A og B: **Med Lilliehaand**
 — —, — 16: **ham**] A og B: **hans**
 — 170, — 2: **Et**] A og B: **En**
 — 177, — 13: **forundret**] = B; A: **forandret**

- Side 186, Linie 3: Vinduet] A og B: Vinduet
 — 188, — 4: p[lat] = B; A: reent
 — 191, — 26: Grima] = B; A: Grimma
 — 201, — 1: Sebelia] A og B: Sebilja (smlg. Side 197, Linie 11, og Side 198, Linie 3, hvor begge Originalerne have Sebelia. Bedst havde det vel været, her alle tre Steder at indføre den rette Form Sibelia.)
 — —, — 10: „Kaster mig“, han raabte, „hoit fra Vaar paa Dyret!] A: Kaster mig, han raabte hoit, fra Vaar, paa Dyret! B: Kaster mig, han raabte hoit fra Vaar, paa Dyret!
 — 205, — 22: De t[ny]ktes sig bragte til Fædrenelandet] A og B: Dem t[ny]ktes, sig bragte (Det er vel altfor usandsynligt, at Oehl. skulde have skrevet en saa udansk Sætning; imidlertid findes en Tilnærmelse i Hrolf Krake (Oehl.s Heltedigte og Sagaer, III, 1862, Side 170): Ham t[ny]ktes atter mindes en længsiforsvunden Drom.)
 — 217, — 12: nu i Taarnet] = B; A: nu i nu Taarnet
 — —, — 14: dog] = B; A: men
 — 226, — 21: vilde] A og B: ville
 — 232, — 4: stille] = B; A: klare
 — —, — 9-12: Harpeflang. | Endt er Regnar Lodbrofs Dvæde; | Gamle Skiald om gamle Nordens | Helte sang for sidste Gang.] Disse prophetiske Slutningslinier af Oehl.s sidste større Digt, der paa nogle Venners Bøn bleve forandrede før Trykningen, ere meddeelte som de oprindelige i den efter Oehl.s Død tilføiede Slutning paa hans Erindringer, IV, Side 293; A og B:

Harpeleg. —

Endt er Regnar Lodbrofs Dvæde!
 Atter hænger Danersskialden
 Harpen paa sin Oldtidseeg.

Tillæg og Rettelser

til

Oehlenschlägers Poetiske Skrifter,

1ste til 32te Deel.

(I denne Fortegnelse ere alle de tidligere leverede Tillæg og Rettelser medoptagne.)

Første Deel.

Side 23, Linie 23-24:

Var altid i Fred til Krig parat,
Som det sig sommer en brav Soldat.

Hermed sigtes til Thaarups Høstgildet, 6te Scene:

Være i Fred til Krig parat,
Saa bør den danske Landsoldat.

— 26, — 30-31:

For Kulden bruger man Foderskind,
Hvori de Store svøbes ind.

I den ældre Afc staaer under Bogstavet Z Følgende:

Af Zobler faaes det Foderskind,
Hvori de Store svøbes ind.

— 42, — 21-23:

Din Deilighed gjort haver mig til Træl,
Dg indtaget mig med Storm, det svær jeg paa min Siæl.

Allusion til Harleqvins Vers i Holbergs De Usynlige, 2den Acts 6te Scene, og til Tyboes i Sammes Jacob von Tyboe, 2den Acts 2den Scene.

— 44, — 13, og Side 45, Linie 7: Urt læs: Urt!

— 54, — 26: Iyfsnar læs: Iyfsnar

(Det Første er en Trykfeil i A, der er rettet i B og C, og paa den, i XIX. Deel, Side 309-310, i Var. til Side 55, Linie 25, omtalte særegne Trykfeilsliste, der findes i Prof. Bergreens Exemplar af A.)

Side 58, Linie 29: Egenß læs: Eges

(A har Egerß; men den forældede Fleertalsform Eger

- forekommer i Oehls øvrige Skrifter kun enkelte Gange som Riim. B og C have: Egenes)
- Side 74, Linie 16: indspængte læs: indsprængte
- 116, — 2: maa læs: maae
 - 128, — 22, og Side 311, Linie 22: Kuhn læs: Kuan
 - —, efter Linie 25 mangler Replikoverskriften: Uli.
 - 129, Linie 13: Kuhnene læs: Kuanerne
 - 134, — 25; Side 145, Linie 9; Side 146, Linie 32; Side 154, Linie 13; Side 157, Linie 22; Side 168, Linie 13 og 23; Side 175, Linie 1; Side 178, Linie 20; Side 183, Linie 5; Side 186, Linie 16; Side 195, Linie 21; Side 204, Linie 23 bis; Side 205, Linie 4; Side 214, Linie 4; Side 224, Linie 19; Side 232, Linie 26; Side 233, Linie 10; Side 236, Linie 29; Side 237, Linie 2 og 6; Side 250, Linie 10; Side 256, Linie 14 og 26; Side 301, Linie 10; Side 331, Linie 18; Side 332, Linie 13; Side 333, Linie 4 og 30; og Side 335, Linie 6: Dotter læs: Datter
(I A afvexle begge Former; i de øvrige Originaler, og efter Rettelserne nu ogsaa i nærværende Udgave findes kun den sidste Form.)
 - 158, — 21: Datters læs: Datters
(See ovenfor, Rettelsen til Side 134, Linie 25, osv.)
 - 167, — 7: utroelig læs: utrolig
 - 176, — 25: forstaae læs: forestaae
 - 182, — 27: Med læs: Men
(Det Første er en Trykfeil, som fra A er gaaet over i nærv. Udg.; det Andet = B.)
 - 189, — 27: Jeg er det alt. læs: Jeg er alt Steen.
(Det Første = A, det Andet = B.)
 - 203, — 4: Antelopes læs: Antilopes
(A, B, C og D: Antilopes)
 - —, — 21: af den æfle Brudgoms læs: af forhadte Brudgoms
(Det Første = A, det Andet = B.)
 - 211, — 11: Antelopen læs: Antilopen
(A: Antelopen; B, C og D: Antilopen)
 - —, — 28: Nov læs: Nov,
 - 230, — 4: Zitterffin læs: Zitterffin
 - 285, — 3: Førgangenheden læs: Førgangenheden
(See Var. Side 386; den nye Læsemaade = B.)
 - 287, — 23: verdsligviis læs: verdsligviis
 - 314, efter Linie 27 burde være tilføjet Replikoverskriften
Gindbad.
 - 365, Linie 1: ved Efteraarstid læs: i Sommeren
 - 371, — 4-5: mod Slutningen af Aaret 1804, eller saa omtrent, læs: i Vinteren 1804-1805,
 - 374, — 31: uidentvivil læs: muligviis

Anden Deel.

- Side 73, Linie 11: anseelig, dig en læs: anseelig, en
 (Ligesom her anse-elig, finder man i V. Deel, Side 30, i XXX. Deel, Side 165, Linie 26, og i Oehl.s Tra-goedier, IV, 1832, Side 231: undse-elig.)
- 159, — 9: han smuſ læs: han er smuſ
- 209, — 19: en til læs: til en
- 301, — 5-8: udkom (A) i Marts 1816 (see Aftenunderholdningsprogrammet i Kbhns Adresse-Avis for 22de Marts), men averteredes først til Salg den 8de April. Efterat læs: udkom (A) i April 1816. Efterat
 (Den overilede Slutning, at Bogen maatte være udkommen i Marts, fordi Noget af dens Indhold, Digtet om Prindsessen med den lange Næse, da brugtes ved en Aftenunderholdning, strider ovenikjøbet imod en udtrykkelig Yttring i Baggesens Danfana, I, Side 287, hvor han i Anledning af den samme Aftenunderholdning taler om „den endnu ufødte Prindsesse med den lange Næse“.)

Tredie Deel.

- Side 7, Linie 27: hun læs: han
- 29, — 3-4: Med blodneddypte Teigner skal dit Huus bestryges. Teigner skulde have været skrevet Teiner ∴ Hlautreiner, Offertene, Offerqviste, Offerkoste (Norges Konge-Sagaer, I, oversatte af P. A. Munch, Christiania, 1859, Side 66: „Lautreiner kaldtes Redskaber, der vare gjorte som Stænkevaste til Vievand; dermed skulde man bestryge ... Hovets Vegge.“)
- 58, — 31: Alt han læs: Alt han —
- 110, — 5: og Side 128, Linie 23: Thorgierdur læs: Thorgerdur
- 187, — 18: Røg, læs: Røg,
- 189, — 24: Dællinger læs: Dellinger
- 195, — 21: Byde læs: byde
- 200, — 5-7: Svinger sin Glavind ... og flaaer den læs: Svinger sit Glavind...og flaaer det
 (Det Første = B og C; det Andet = A. Det mindre Rigtige en Glavind forekommer vel hyppigst, men kan ikke kaldes „en constant Sprogbrug“ hos Oehl., som det hedder i Varr. til dette Sted og til XI, Side 103, Linie 12).
- 207, — 24-25:
 Som da nu, som da nu,
 Da de dræbte
- læs:
 Som nu, som nu,
 Da de dræbte

(Stedet findes kun i Orig.-udgaven, Nordiske Digte, hvis Correctur er besørget meget maadeligt under Digterens Fraværelse).

Side 245, Linie 7: i Januar læs: den 9de Januar

— 249, efter Linie 10 mangler Følgende:

Oehl.s Levnet, fortalt af ham selv, 1831, II, Side 123—124:

J Hakon Jarl fremstillede jeg en kraftig, gammel, vild, men snedig Hedning i Modsatning til en ung, blid, from, begejstret Christen. Christendommen skulde optræde ædel og reen, altsaa var jeg nodt til at forandre Olafs bigotte Sværmeri, der siden forlede ham til mange Grusomheder. J Ulykken foragter Hakon sin forrige List, og bliver stor. Saaledes lyffedes det mig, at frembringe tragisk Virkning, og selv den Scene, hvor han offerer sin Son, rorer mere, end den ryster, fordi hans Faderkiærlighed i Kampen med Døvertroen træder saameget indeligere frem.

— 289, Linie 22 (Var. til Side 96, Linie 27): flige læs: flige Syn

— 302, øverst, mangler Følgende:

Oehl.s Levnet osv., II, Side 124:

Jeg feilede uden Tvivl deri, at jeg lod Stykket [Baldur hiin Gode] ende uden Trost, med et Chor, der [tildeels] er en Efterligning af Utschyls (i [Slutningen af] Perserne). Det havde været meget let, at lade Bala træde op tilsidst med en trostende Spaadom, som den virkelig findes i den gamle Mythologie. (Smlg. Anmærkningerne til III. Deel, Side 311, Linie 25 ff.)

— 305, Linie 12: handret læs: handlet

— 339, — 24, Var. til Side 221, Linie 2, læses saaledes: [saa som] Alle Kilderne osv.

Fjerde Deel.

Side 19, Linie 8 (og det tilsvarende Sted i Var.): rigtig læs: rigtigt

— 32, — 31: Danerhelte. læs: Danerhelte,

— 66, — 2: Betænkt læs: Betænk

— 137, — 10-15:

Ru syntes alle Farer mig forsvinde;
 Arel var Balborg fiær, som Balborg Arel.
 Jeg skued med Foragt hver ussel Fordom,
 Der liig en Diævel vilde trodse Himlen
 Og Englen i sin Fryd. Min Skiebne laae
 Mig som en saaret Lindorm for min Fod.

læs:

Ru syntes alle Farer mig forsvundne.
 Min Skiebne laae som Lindorm for min Fod,

(Det Første = A; det Andet = B, C og D.)

- Side 157, Linie 2-3: Den Niding ønsker sig nok samme Silfen, som Juge fik paa Befesuden. Bekesuden er Navnet paa et Skib: bækisúðin, Bøgeskibet. See Heimskringla, Folio-udgaven, III, 1788, Side 382, 389, 391.
- 161, — 7: Erlug læs: Erling
 - 190, — 14: Er læs: Et
 - 269, — 23-31. I det her omtalte Manuscr. af Axel og Valborg har dette Stykke Navn af „Tragødie“.
 - 291, — 30, Var. til Side 184, Linie 9, læses saaledes: *dyderige*] = M; A: *dyderigffe*

Femte Deel.

- Side 3-5: Prolog (til Tragødien Correggio) burde have været indført i XVIII. Deel, Side 152, efter Linie 10. See XVIII, Side 324, Linie 26-31.
- 15, Linie 28: Med læs: Men
 - 66, — 16: mener læs: mene
(Det Første = A, det Andet = B.)
 - 129, — 14 (og den tilhørende Var.): skal du læs: du skal
 - 155, — 22 (i nogle Expl.): for seent, for seent læs: for seent, for seent —
 - 164, — 14: Magt læs: Magt —
 - 192, — 28: er læs: et
 - 212, — 25: Og du skalst worde min, min elskte Dronning! læs:...worde min, min elskte Dronning.
(Alle Originaludgaverne ende Linien med Punctum, og i B, C og D er Dronning forandret til Viv.)
 - 297, — 16: Fiender læs: Finder
 - 306, — 11: fredsæle læs: fredsælle
 - 320, efter Linie 28 tilføies:
Oehl.s Fortale til Tragødier, I, 1841:
Noget af de meest hndede Stykker, der digtedes paa min første Reise, trængte i den anden Udgave især til Filen, fornemmelig Correggio, der først var skrevet paa Tydsk, og hvoraf strax ved Heimkomsten leveredes en temmelig flygtig Oversættelse.

Sjette Deel.

- Side 8, Linie 8: Ditlev. læs: Treugott.
(A og B have: Ditlev, men udentvivel ved en Trykfeil; i C og D mangler dette Sted.)
- 31, — 10: Luftens læs: Luften
 - 54, — 27: min læs: mig
 - 105, — 2 (og den tilhørende Var.): hurtigt læs: hurtig

Side 184, Linie 4 ff.:

Du, som din Bolig har imellem Skjolde, osv.
De tre første Verslinier af denne, i den ossianske Tone holdte Sang ere laante fra Begyndelsen af 5te Afdeling af Tjimora, der i Arfwidssons Oversættelse af de gaeliske Sange lyder saaledes:

Du, som midt ibland sköldar bor,
Fästad högt i den mörka sal,
Stig, o harpa, ned från ditt rum,
Och må jag höra din milda röst.

— 207, — 7: og! læs: os.

— 260, — 25: Uf! var det for læs: Uf! det var for

(Det Første er en Trykfeil, der fra A og B er gaaet over i nærværende Udgave; det Sidste = C og D.)

Syvende Deel.

Side 112, Linie 31: sin Glavind læs: sit Glavind
(Det Første = M; det Andet = A og B.)

— 159, — 16: Eaducæer læs: Eadducæer

— 168, — 28-29, og Side 169, Linie 3-4:
Engstes derfor ei mit Bryst,
Ethen sig vil fierne —
Haabet atter mig til Trøst
Blinker som en Stierne.

læs:

Troer jeg dog en bedre Vaar
Hist, hvor Lyset blinker.
Englen i sin Stiernegaard
Mig fra Mulmet vinker.

(See Var.; den nye Læsemaade = B.)

— 190, — 30-31:

til dig, end du til mig.

Saa deel

læs:

til dig, end du til mig.

Tilgiv et Faderbryst! Fortvivlelsen
Kun skummer som et vildt, affindigt Dyr,
Dg saarer, sønderfliber, hvad den møder;
Men Glæden breder sig som Livets Træ,
Dg vinker sine Bener i sin Skygge.
Saa deel

Den nye Læsemaade er den oprindelige med en lille Afvigelse, som sees af Var., der forandres saaledes: til dig, end du til] = C; A: til Jer, end J til

— 198, — 3: Noget læs: Noget

— 228, — 26: Det læs: Det

Side 298, Linie 4: Med læs: Men

(Det Første er A's Trykfeil, som er rettet i B.)

- 345, — 12: Ordene „navnlig Fru Frederikke Brun” gaae ud. Da Oehl., ifølge Erindr., IV, Side 153, paa den Tid Fostbrødrene udkom, ikke omgikkes Fru Brun, kan den Efterretning, nærværende Udg. havde faaet om hendes Indflydelse paa dette Stykkes Omarbejdelse, neppe være rigtig.
- 346, — 2: Efter Ordet ender indskydes Følgende: I et Brev til nuværende Professor P. Hjort, dat. d. 3. Febr. 1818 (Kritiske Bidrag osv. af P. Hjort, literærhistorisk Afdeling, I, 1862, Side 103), skriver Oehl.: Efter at Fostbrødrene vare komne ud, faldt det mig ind, at Stykket vilde vinde ved at ende tragisk (uden Usvit); jeg blev opmærksom derpaa ved nogle Venners Dyring, forandrede det, lod Arkene omtrykke med 80 Rbdlers Tab — og jeg er vis paa, Stykket har vundet betydeligt.

Ottende Deel.

Side 130, Linie 28: bælmærf læs: bælmørf

- 199, — 9: Min læs: Mit
- 248, — 13: frygtelige læs: frygtelige —
- 277, — 1-2: i Aaret 1826, og udkom læs: i Aaret 1826 (Stykket indsendtes til Theaterdirectionen d. 24de November samme Aar), og udkom
- 333, — 18, Var. til Side 167, Linie 20, læses saaledes: trænger] = B; A: træger

Niende Deel.

Side 20, Linie 16: dem læs: den

(Det Første = C, det Andet = A.)

- 25, — 13-14:

fun Dumheden negter,

At til Dyrenes Elægt bør ei regnes Insector.

Correct burde det have heddet:...bør og regnes Insector.

- 53, — 25: Hytte høiest læs: Hytte, høiest
- 58, — 11: Lovendals Gallei læs: Lovendahls Galei
- 69, — 23: Melanchton læs: Melanchthon
- 278, — 24: Dronning Margareta er forfattet i Aaret 1833. Hertil føies: før Oehl. i August Maaned reiste til Norge; see XXI. Deel, Side 254, Linie 30.

Tiende Deel.

Side 60, Linie 19: Hyppobromen læs: Hippobromen

(Oehl. skrev ofte urigtigen Hyppodrom, Hyppogrif, hvilken Feil nærværende Udg. paa de fleste Steder har rettet, men paa nogle — saaledes som her — ladet staae.)

- Side 107, Linie 10: dem læs: Dem
 — 108, — 11: vil skal læs: vi skal
 — 136, — 24: Folk læs: Flok
 — 177, — 12: var læs: vor
 — 205, — 29: Guder, læs: Guder
 — 256, — 8: Beltalenhed. læs: Beltalenhed?
 — 283, — 1-2: De italienske Røvere er sandsynligviis forfattet i Aaret 1834 (Stykket opførtes første Gang den 9de Februar 1835 paa det kongelige Theater), og udkom læs: De ital. Røvere var skrevet i Marts 1834 (see Kbhns-posten, Nr. 50, 11te Marts), og udkom
 — —, efter Linie 16 mangler Følgende:
 Søndagsblad. Red. og udg. af A. P. Liunge. 1ste Aargang. Nr. 15. Den 12te April 1835.

Svar paa Artikelen i Søndagsbladet Nr. 14
 om De italienske Røvere.

Det er uden Tvivl en skæv Anskuelse af dramatisk Digt-kunst, at der i et Drama aldrig bør fremtræde Ridinger aldeles blottede for moralske Egenskaber. Det er den dramatiske Digers Kald, at fremstille betydningsfulde Billeder af Livet, og det kan ikke skee ved altid tildeels at ignorere eller formindske det Gode og Onde, der bevæger sig i Livet med saamegen Kraft, eller at sminke det med siebliffelig Blodhed. Det er ikke umoralskt, at skildre en slet Character sandtru; mange Digttere have tværtimod feilet ved at svække den Indignation, som Ondskaben bør vække, ved falsk Sentimentalitet, ved siebliffelig Fortrydelse, ved Forbrøderes praleriske, forfængelige Tirader og Forelæsninger over egen Slethed. Det er det, som Wessæl i sin Kiærlighed uden Strømper saa herligt spoger med, naar han lader Mette sige:

„Du gaaer saa snart, Johan? Jeg kan dig ikke dolge,
 Jeg havde ikke tænkt, det kostede saa lidt
 For en ophøiet Siæl at giøre saadant Skridt.
 Viis ikke Lasten frem fra den lusflidte Side!
 De Store synde vel i Grunden, som de Smaae;
 Men Maaden, som Enhver sin Synd udover paa,
 Den Gne giør til Helt, den Anden til en Stodder. —
 Bræng Munden, vri din Krop, bær dig som du var gal,
 Og naar du det har giørt — bestiæl saa din Rival!“

Denne falske Anger er væmmelig, den berøver den poetiske Forbrøder det Gneste, som giør ham poetisk, sin Kraft; og den Medlidenhed, som Kortsynetheden eller Uerfarenheden derfor kunde hnde ham, er taabelig.

Selv Hovedpersonen i en Tragodie kan være en Ridning; det har Shakespeare viist i sin Richard den Tredie. Hans

Jago har man altid beundret som en særdeles poetisk Character, skiondt uden Funke af Moralitet.

De italienske Rovere er ingen Tragodie, men et tragisk Drama. Massaroni er ikke Helten i Stykket, Interessen i dette Stykke er ikke for en enkelt Person, men for en Handling. Dette Drama er mere characteristisk, end idealt; og i et Portrait af Livet (som det i Italien desværre ofte endnu finder Sted) kunde Digteren ikke forstyrre Hovedmotivet og Localfarven. At der ligger noget Mærkværdigt og Tragisk i den besynderlige Ræivitet, hvormed de italienske Rovere begaae de gyseligste Forbrydelser, uden at indsee det egentlige Elette deri, naar de blot affinde sig med deres Helgen; at den christelige og philosophiske Humanitet, som har gjort store Fremskridt i det nordligere Europa, staaer i største Modsatning hertil — det kan vel ikke negtes. Stykkets Fabel og Idee bestaaer netop i Skildringen af denne Modsatning. Den ærlige Richter, og Treumann med sin uskyldige Son danne Contraster til hine phantastiske Forbrydere. Hvis Digteren lod Massaroni selv „tænke og reflectere“ over sine Forbrydelser, blev Massaroni en Uting. Han maa selv være uvidende derom, hvis han skal beholde sit Væsen og ikke blot være en Marionet uden Sandhed og Natur. Saaledes som han fremtræder, er han dog ikke blottet for alle gode Egenskaber: han er tapper, veltalende, begejstret, snild, og for sin Kiærlighed til Marielisa sætter han sit Liv i den dødsfarligste Fare. Flere Eysstraaler kunde Digteren ikke give dette Skysgebilled, naar ikke Skyggen ganske skulde forsvinde og opløse sig i Taage.

Forfatteren til De italienske Rovere.

Ellevte Deel.

- Side 3, Linie 4: Dlaf læs: Dlaf
 — 16, — 30: Men læs: Men —
 — 43, — 1: Egn læs: Eng
 — 103, — 12: en god og prægtig Glavind læs: et godt og prægtigt Glavind
 (Det Første = B; det Andet = A.)
 — 168, — 25: træffe— læs: træffe.
 — 255, — 2: Tragisk læs: Et tragisk
 (Det Første = B; det Andet = A.)
 — 293, — 15: mortes læs: mor'des
 — 341, — 7: Med læs: Men

Linie 17-18: Hvis Digteren lod Massaroni selv „tænke og reflectere“] I den korte Artikel, som Digteren besvarer, hedder det, at Massaroni „er en endnu større Rasphuuscandidat“, end Hauchs Don Juan, „som dog tænker og reflecterer“.

Side 388, efter Linie 10 tilføies:

I Bladet Dagen for 1839, Nr. 84, findes af Oehl. følgende Inserat, angaaende hvis første Sætning Skuespiller Holst i et senere Nr. af samme Blad anmærkede, at Oehl. havde misforstaaet hans Anmodning, der gik ud paa en offentlig Erklæring fra Digteren om at Holst havde bedet sig fritaget for at spille Rollen, da han følte den over sine Kræfter, og at han kun havde modtaget den paa hans udtrykkelige Forlangende.

Herr Skuespiller Holst har ønsket, at jeg offentlig skulde yttre mine Tanker om hans Fremstilling af Knud den Stores Rolle. Jeg beder derfor Dagens Udgiver have den Godhed at meddele sine Læsere følgende Linier.

Da jeg aldrig seer de første Forestillinger af mine Stykker, før der i Publicum har yttret sig en Mening om dem, saa jeg heller ikke Knud den Store de tvende første Aftener. Det var en almindelig Mening, at Spillet den første Gang var gaaet noget mat — hvortil vel især tilfældige Uordener bidroge. Hvor vidt denne Feil i det Hele kan have haft nogen Indflydelse paa Herr Holst's Spil, kan jeg, som var fraværende, ikke bedømme; men de tvende, for mig hæderlige, Anmeldelser af to forskellige Forfattere i dette Blad omtale kun i Forbigaaende den første Forestilling; og den første Anmelder tog strax ved anden Forestilling sin Dadel tilbage, og yttrede, at Alting anden Gang var gaaet langt bedre, til almindelig Tilfredshed.

Den tredie Aften var jeg tilstede, og fandt, at Herr Holst spillede sin Rolle fortræffeligt. Han gav Knud, der endnu her er i den unge Alder, med Siælsadel, Rækkehed, Munterhed, Mandsovervægt i de første Acter, og siden med dyb naturlig Følelse, ægte christelig Anger, skiondt altid endnu Helt og kraftig, uden smaalig Sønderknuselse, saa at han forbandt en hoi Ironie, belærende for Folket, med sin egen ærlige fromme Udmængelse. Alt dette, forbunden med hans skønne mandige Udvortes, kunde ikke Andet end behage, og jeg er ogsaa vis paa, at hans Spil har tilfredsstillet Fleerheden af de Dannede og Kunstforstandige, saavel som Mængden. Alt, hvad der kunde ønskes hos Herr Holst i noget stærkere Grad, er Stemmen, hvilken — dog langt fra at være svag og uboelig, tværtimod smuk og tonesuld — ikke har den Kraft, som Herr Nielsens, at give den tragiske Pathos i sit rystende Fortissimo. Dette er unegtelig, forbunden med mange andre hyperlige Egenskaber, et Fortrin hos Herr Nielsen; men jeg troer ogsaa at kunne sige med Billighed, at Herr Holst har sine Fortrin. Det vilde være unødvendigt, at opregne alle de herlige Fremstillinger, hvorved Hr. Nielsen i mange Aar har hædret mine Stykker; men Herr Holst har ogsaa udmærket sig i dem, og jeg vil blot nævne hans Otto i Griis og Abel, hans Olaf i Hakon Jarl, og især hans hyperlige Ralf Arnason i

Slaf den Hellige, for at faae Mange til at være af min Mening.

Hvorfor jeg nu denne Gang bad Herr Holst, og ikke Herr Nielsen, om at spille Hovedrollen, vil jeg sige, for at forekomme Misforstaaelse.

Med al Hoiagtelse for Herr Nielsens udmærkede Talent, med al Taknemmelighed for hans Kunstnerhielp, hvilken jeg ofte varmt har nyttret ham, kunde jeg vel gierne engang tilbyde en anden udmærket Skuespiller en Hovedrolle i et af mine Stykker, om aldrig for Andet — til en Forandring, og for at denne Mand ogsaa kunde faae Leilighed til at vise sig meer, end sædvanligt. Men her i Knud den Store havde det endnu en anden Grund. Da Knud fremtræder som den Landsovervægtige, der betvinger den stærke legemlige Kraft, var det mig af Bigtighed, at fremstille ham i et saadant personligt Forhold til Edmund. Det ligger i Poesiens Væsen, at individualisere Ideerne, og jo mere Personligheden kan understøtte det Individuelle, des klarere bliver det for Tilskuerne. Historien har selv ofte ironiseret med den raa Kraft, der betvinges af Mandens Overvægt, ved at lade mange af sine største Helte være smaae eller spinklere af Væxt, end de firrkaarne Kæmper, der adløde dem. Saaledes: Alexander, Frederik den Anden, Prinds Eugen, Napoleon. Alle Knuds Samtaler med Edmund, deres hele personlige Forhold grunder sig tildeels paa denne Forskiellighed. Jeg havde reent maattet omarbejde 1ste og 2den Act, det vil sige — Stykket var blevet rystet i sine Grundlag, hvis ikke Edmund var bleven større og legemligstærkere, end Knud.

Dette har vist ogsaa Herr Nielsen erkjendt, og hvad jeg her nyttret, beder jeg ikke at betragte som talt til ham, men til dem, der ikke ret kjende Forholdene, eller ikke ret have overveiet dem, og derfor maaskee kunde mistyde min Fremgangsmaade.

At Herr Nielsen ikke strax ønskede at spille Edmund, som heller ikke af Mishag med mine Forslag, men tværtimod af en alt for vidt drevet Betænkelighed, da han troede ikke meer at passe sig for Elskerfaget — hvori vi dog alle give ham Uret. Hvor der er Kraft, Følelse, Begeistring og Sundhed, der er Ungdom, det vil sige blomstrende Livsfriskhed, og kan dette forbindes med en Kunst, som den ganske Unge endnu ikke er i Besiddelse af — desbedre!

For hans kraftige Fremstilling af Edmund takker jeg ham; og jeg takker ved denne Leilighed det hele Personale, der spillede i Stykket, da mig synes, det i det Hele gik meget godt den tredie Aften, og det var, saavidt jeg har mærket, den almindelige Mening. At jeg først og fornemmelig takker hende, der staaer som Stierne af første Rang paa vort Theaters Himmel, er vel i sin Orden. Allerede for havde hun glædet mig ved

den hyperlige Fremstilling af min lille Skuespiller; og nu som Tilm — er det muligt, at en Kvinde med saa megen Ynde og Fiinhed, saa hyperligt kan spille en Dreng? Men det er det Barnligskionne (der ligesaa vel tilhører Drengen, som Pigen), hun ved slige Leiligheder fremstiller. Hele Publicum deelte denne skionne Nydelse; men man tænke sig, hvilken Nydelse det er for en Forfatter, at see en fremmed Genius skue ind i sin Siæls Jnderste, og være Tolk for Følelser, han selv ikke med Ord var i Stand til klart nok at udtrykke! Mad. Holst fremtraadte ædel og poetisk, som en skion Diana, i Aldgithas Rolle; som en romantisk Maane, der forsvandt i Mørket, da den mistede sin Sol. Man har dadlet Mad. Hansen [som Emma]; men jeg fandt hende naturlig og yndig den tredie Aften. Det kan nok være, at hun de foregaaende Gange ved med en vis Uengstelig-
hed at giøre sig alt for megen Umage er falden i det Manie-
reerte. Men man begynder ikke strax med at være fuldendte
Kunstnere, og man giør ikke vel i at bortskrække Begyndere med
alt for megen Strengthed.

Saaledes var jo nylig Jomfru Kosob nær bortskræmmet, fordi hun, tildeels af Angst, sang nogle Toner falsk som Adelaide i Koverborgen. Da hun atter vovede sig frem som Moller-
konen i Sovedrikken, behagede hun, og siden som Peki i
Prindsen af China.

Mad. Hansen har viist Talent for det Comiske som den hjemkomne Nabobs Datter, som Mulattinden i Capriciosa &c.; jeg tvivler ikke om at hun ogsaa vil behage i det Elegiskroman-
tiske, naar hun faaer Leilighed dertil, Dvelse deri, og Modet ikke
strax betages hende. Jomfru Ryge, der alt har viist sit Talent i
store Roller, var god som Estrid, og vil blive endnu bedre,
naar hun giver Rollen lidt mere heroisk.

Som Biskoppen viste vor herlige Ryge stærke, varme Straaler i skion Aftenrode af den Sol, der med befrugtende Kraft virkede i hans Kunstbanes Middag. Kraghs hyperlige Gadrik Streon har faaet almindelig Auerkiendelse. Den Fuldkommenhed, hvor-
med Phister spillede Steen Skafiesons lille Rolle, maatte, netop
fordi det var saa fiint og præensionsløst, ikke strax blive bemærket.
Der horer en Mester til slige Roller, hvor saa, men characteristiske
Træk saa let kunne udviskes af en uerforen Haand. Recensenten
i Dagen af Knud den Store har viist, at denne Rolle ikke
er ubetydelig.

Endnu staaer tilbage at omtale een vigtig Rolle: Ulf Jarl.
Man har strengt dadlet Herr Kirchheiner; og hvorledes han har
spillet de foregaaende Aftener, veed jeg ikke; men det veed jeg, at der

Linie 20 og 21: som] Orig.: i

— 36: strax blive bemærket] Orig.: strax bemærket

den tredje Aften Intet var at udsætte paa hans Spil, hvori Mange vare enige med mig. I Slaf den Hellige spillede han Sigurd Alfson saa godt, at jeg ikke betænkte mig paa at tildele ham denne Rolle, hvortil et mandigt, but, og dog godhertigt Væsen horer, hvilket Herr Kirchheiner — med Flid og Gfjertanke — vel er i Stand til at giengive.

- Side 12, Linie 18: forsikfrer læs: forsikfre
 — 81, — 27-28: Velkomst læs: Velkomst,
 — 125, — 20: Columbo læs: Colombo
 — 165, — 8: Folk læs: Flok
 — 218, — 20: min læs: mit
 — 237, — 8: Ven læs: Ven —
 — 283, — 18: træffes læs: træffer
 — 302, — 27: Haand, læs: Haand

Trettende Deel.

- Side 31, Linie 28: er nofsom befiendt læs: ere nofsom befiendte
 (Det Første = B, det Andet = A, og netop characteristisk for den Person, det er lagt i Munden.)
 — 58, — 3: gif læs: gid
 — 154, — 30: virfer læs: virker
 — 329, — 4-5: Sommerne 1803 og 1804 læs: Sommerne 1802 og 1803

Fjortende Deel.

- Side 207, Linie 29: Vore læs: Vor
 — 339, — 17 (og tilhørende Var.): Fernandes læs: Fernandez
 — 367-368: Til de litterair-historiske Oplysninger om Robinson i England føies efter Conferentsraad Hauchs Meddelelse Følgende. Under Udarbeidelsen af dette Stykke var det Oehl.s Plan, at Selkirk tilsidst, efter ligesom at have fundet sin Ø igjen i Klippehulen, og efter at have sunget sin Sang, skulde blive siddende stille og findes død, og derefter skulde først de Elskende forenes. Men af Frygt for at Publicum skulde blive kjed af saa ofte at see Digterens Stykker ende med Heltens Død, fik Fru Oehl. sin Mand, uagtet Hauchs ivrige Modstand, overtalt til at forandre denne Plan.

Femtende Deel.

- Side 17, Linie 8: rund læs: runde
 — 126, — 21: Ei læs: Er
 — 163, — 27: Kummer læs: Kummer!
 — 177, — 9: ret? læs: det?

Side 259, Linie 5: livlig læs: livagtig

— 266, — 2: Hiemmegiort læs: hiemmegiort

— 278, — 30-32: *Flugten af Klosteret* maa antages forfattet i Aaret 1824 osv. læs: *Flugten af Klosteret* er ikke, som man skulde troe efter Indledningsdigtet (34 Aar efter Mozarts *Cosi fan tutte*), forfattet i 1824, men ifølge en opbevaret Billet af 10de April 1826 fra Oehl. til J. Collin skrevet i Marts og Begyndelsen af April 1826, efter Billedet og Busten og Overilelsen, og udkom i Skuespil af

— 285, efter Linie 8 mangler Følgende:

Oehls Erindr., I, Side 112:

Omtrent 30 Aar derefter [efter at den danske Oversættelse af *Cosi fan tutte*: *Veddemaalet* eller *Elskernes Skole*, den 19de Oct. 1798 var bleven udpebet paa det kgl. Theater] søgte jeg at redde det Meste af denne skionne Musik ved det dristige Foretagende, at underlægge den en anden Text. Enkelte Tilskuere, der vel deels havde historisk Efterretning om *Cosi fan tutte*'s foregaaende Skiebne, deels havde et Horn i Siden paa mig, vilde begynde, hvor Forfædrene slap; men Bifaldet vandt Overhaand, Stykket blev flere Gange opført for fuldt Hus, og skiondt naturligviis et saadant Arbeide, hvis hele Stræben gik ud paa at redde et andet Kunstværk fra Nonsens og Forglemmelse, ikke kunde have noget betydeligt eget Værd, vilde dog vist mange Musikelskere endnu fornøie sig ved engang imellem at høre Mozarts deilige Musik med Ord til, der ikke forstyrre Hørelsen, men ledsage og udtale den.

— 286, — 19: *Billedet og Busten* udkom læs: *Billedet og Busten* er ifølge en opbevaret Billet af 26de Februar 1826 fra Oehl. til J. Collin skrevet umiddelbart før Overilelsen, hvormed Digteren var færdig den nævnte Dag. Stykket udkom

Sextende Deel.

Side 265, Linie 11-13:

viste Bendix. — Ja,
 Maria! naar du det erfoer!
 Held dig

læs:

viste Bendix. — Ja,
 Jeg fik en Kiste til mit Liig,
 Og soler mig nu som en Rig,
 Der gierrig giemmer Guld, Rubin
 For Dagen i sit mørke Skrin,
 At Ingen skal deraf faae Gavn.
 Jeg skal ei mætte Markens Ravn,
 Den stakkels Fugl! Det gjør mig fro?

Dg laae min Krop i Fuglens Kro
 Saa godt ei, som i sorten Jord?
 O, Menneske! din Svaghed stor
 Bestandig leger med din Kraft —
 Et hærdet Sphd paa møre Skaff.
 Maria! hulde, blide Noer!
 Held dig

(Det Første = B, det Andet = A.)

Side 307, Linie 1: **Overlilsen** udkom læs: **Overlilsen**, først kaldet **Amors Hevn**, var ifølge en opbevaret Billet af 26de Februar 1826 fra Oehl. til J. Collin færdigt fra Digterens Haand den nævnte Dag. Stykket, der, ligesom det endnu tidligere Billedet og Busten, skulde have staaet foran Flugten af Klosteret, udkom

Syttende Deel.

Side 123, Linie 25: det læs: der

— 160, — 11: mere læs: meer

— 238, — 24: har læs: var

— 263, — 29-30: **Metamorphossis** læs: **Metamorphosis**

— 294, — 19-20: en Skole for umyndige Børn under sex Aar. Jeg vil falde den *Prima vera*. Ved *Prima vera* mener Oehl. nok *Primula veris*, som han ogsaa i Øen i Sydhavet, XXVII, Side 434, Var. til Side 250, Linie 6-7, kalder saaledes.

— 314, — 17: lovt er læs: lovt — er

Attende Deel.

Side 1-89: **Garrick i Frankrig** var skrevet i August 1843 (see Side 323). Stykket er altsaa ældre end **Gienfærdet** paa Herlufsholm, og burde have staaet foran dette.

Overskriften over Side 165: 1812 læs: 1813

Overskriften over Side 171: **Epiloget** læs: og **Epiloget**

Overskriften over Side 175: 1814 læs: 1815

Overskriften over Side 183: 1815 læs: 1816

Side 242, Linie 5: styrtes læs: styr'des

— 301, — 24: **Regnar** læs: **Regner**

— 318-20: **Jubel-Prolog for det Dramatiske Selskab i Bergen** osv. Til dette Digt har nærv. Udgiver siden fundet en tidligere Kilde: **Berlingske Tid.**, 1844, No. 55, den 27de Februar. Digtet er altsaa ældre end Prologen af Juni 1845.

— 318, Linie 19-20: **Jubel-Prolog for det** læs efter **Berl. Tid.:** **Jubel-Prolog, fremsagt i det**

— 319, — 27: **Frem** læs efter **Berl. Tid.:** **Frem**

- Side 320, Linie 1: Genius først slog læs efter Berl. Tid.: Genius
slog
— —, — 26: Det er en værdig Høitidsfest læs efter Berl. Tid.:
Er en alvorlig Høitidsfest
— —, — 28: Glæde læs efter Berl. Tid.: Glæder
— —, — 29: kraftigt læs efter Berl. Tid.: værdigt

Nittende Deel.

- Side 27-33. De to Digte til den 2den April 1802 burde have
staaet efter de fem af Fortællingen Erik og Roller
(Side 34-42).
— 156, Linie 13: Gipsbilledet læs: Gipsbilledet
— 185, — 5: viser læs: vise
— 215, — 3: offer læs: offer
— 216, — 1: Sadducæerne læs: Sadducæerne
— 258-261. Digtet Den lille Guds-Engel findes i sin rette
Form i XXIII. Deel, Side 267-272.
— 307, — 19-20: 1845; og læs: 1845, Hrolf Krake. Et
Heltedigt af A. Oehl. 1847; og

Tyvende Deel.

- Side 19. Foran Digtet Da jeg reiste til Italien skulde have
staaet de to af 6te og 11te Juni 1808 til Madame Johann-
sen og til Madame Labouchere, der findes i XXIII.
Deel, Side 272-275.
— 24-25: Til en norsk Veninde i Frankrig. Disse to
Stropher ere en til urigtig Tid henført urigtig Redaction af
Digtet til Madame Labouchere.
— 75, efter Linie 8, indskydes Følgende:

Tilamma Rahbek.

Med Digtninger, I, 1811.

Edle Tamma! kiærlig du modtage
Bogen, thi jeg kiærlig skienker den.
Mindes dig din Ungdomsven
Dg henfarne Dage!

I din Hyttes Ly i Jordumstide
Første Gang jeg Christiane fandt.
Jeg et Hierte fra dig vandt,
Køved dig en Søster fra din Side.

Du tilgav mit Ran, jeg blev din Broder.
 Næste Vaar til Giengield i din Braa
 Bringet jeg to Engle smaae,
 Der skal elske dig, som deres Moder.

Har dem stedse kjær, og hoi dit Dre
 Nu, som for, til deres Faders Sang!
 Du har hørt ham første Gang,
 Du bør venligt ham til Graven høre.

(Dette Digt, skrevet med Oehl.s egen Haand, er klæbet foran i et Exemplar af Bogen, hvilket nu findes i Sorø Academies Bogsamling. Angaaende Løftet om at bringe to Engle næste Vaar maa mærkes, at Oehl.s Kone, tre Maaneder efter at Bogen var udkommen, skjænkede ham det første Barn.)

Side 76, Linie 3: fredsfæle læs: fredsfælle

— 95. Foran Digtet til Fru Fred. Brun skulde have staaet Sang for det Harmoniske Selskab i Anledning af Kongens Fødselsdag. Den 28de Januar 1813, som findes i XXIII. Deel, Side 275-277.

— 106-107: Til Ludvig Heiberg. Dette Digt er senere trykt efter Orig.msript i Breve fra og til J. L. Heiberg, 1862, Side 50-52, hvor det bærer Datum: Den 25de December 1813, og har fire smaae Afvigelser, som nu blive de gjældende:

— 106, — 4: barnligt Skionne læs: BarnligtSkionne

— —, — 9: selsomt smykke læs: selsomtsmukke

— 107, — 10: Ræmper-Geg læs: Ræmpe-Geg

— —, — 22: tragisk ædle læs: tragiskædle

— 227. Foran Skildpaddevise burde have staaet Selkirk i Robinsonshulen (XXI, Side 12-15), der efter Conferentsraad C. Hauchs ovenfor til XIV. Deels Side 367-368 meddeelte Oplysning maa antages forfattet samtidigt med Comødien Robinson i England henimod Slutningen af 1818.

— 245, — 3: *Augulus* læs: *Angulus*

— 311, — 11: 138 læs: 238

— 326, — 9, mangler den Notits, at Digtet Skolerne og Kirken, foruden i de anførte Kilder, findes i Halvhundrede Digte af Oehl., 1845.

— 330, i Anm. til Side 214, mangler Følgende: I Anledning af Kongens og Dronningens Hjemkomst den 14de September 1817 fra en Reise i Hertugdømmerne foranstaltede det borgerlige Infanterie i Kbhn. kort Tid efter en Fest paa Skydebanen, hvortil Oehl. medbragte Dansk Borgersang. Den er aftrykt i Dansk Statstidende, 1817, No. 95, den 28de November.

En og tyvende Deel.

- Side 12-15: Selkirk i Robinsonshulen. Dette Digts rette Plads maa antages at være i XX. Deel mellem Side 226 og 227.
- 51, Linie 26: Dannebib læs: Danebib
(See Var. dertil, Side 316.)
 - 56, — 19: Nord, læs: Nord
 - 81, — 15: brænder; læs: brænder.
 - 85. Foran Digtet til Prinds Christian Frederiks Fødselsdag 1826 skulde det i XXIII. Deel, Side 277, indførte Til Madame Anna Wexschall, den 4de September 1826, have havt sin Plads.
 - 112. Foran Digtet til Prinds Christian Frederiks Fødselsdag 1827 skulde det i XXIII. Deel, Side 277-278, indførte Til Madame Anna Wexschall, den 4de September 1827, have havt sin Plads.
 - 309, — 9, tilføies: Oehls Levnet, II, 1831, Side 329-330.

To og tyvende Deel.

- Side 193. Foran Digtet Til Beskow skulde have staaet Den underlige Nattergal, der findes Side 202-204.
- 263. Foran Digtet Med J. P. Mynsters Portrait skulde have staaet: Da man dømte Aanden af mig, der findes i XXIII. Deel, Side 5-6.

Tre og tyvende Deel.

- Side 5-6. Om den rette Plads for Digtet Da man dømte Aanden af mig see ovenfor, Rettelsen til XXII. Deels Side 263, og nedenfor, Rettelsen til XXIII. Deels Side 281-282.
- 253, efter Linie 18, tilføies:

Cantate

ved Indvielsen af Kiøbenhavn's Amts
Lhing- og Arrest-Huus.

Den 18de December 1848.

Før Talen.

Retfærdighed maa Skionhed love,
Den smykker ogsaa Kunstens Krands;
Dg vidner ei om ædel Sands
Steenringen i de gamle Skove,

I n d h o l d
af
Dehenschlägers Poetiske Skrifter,
1ste til 32te Deel.

I. Romantiske Dramaer.

	Side
1. Sanct Hansaften-Spil.....	1.
Aladdin.....	69.
Anmærkninger.....	363.
2. Fiskeren.....	1.
Anmærkninger.....	299.

II. Tragiske Dramaer.

3. Hakon Jarl.....	1.
Baldur hjin Gode.....	159.
Anmærkninger.....	243.
4. Palnatofe.....	1.
Arel og Valborg.....	129.
Anmærkninger.....	249.
5. Correggio.....	1.
Stærkoddet.....	157.
Anmærkninger.....	303.
6. Hugo von Rheinberg.....	1.
Hagbarth og Signe.....	149.
Anmærkninger.....	267.
7. Fostbrodrene.....	1.
Den lille Hyrdebdræng.....	139.
Erik og Abel.....	193.
Anmærkninger.....	343.

	Side
8. Børingerne i Miklagard.....	1.
Langbarberne	137.
Carl den Store.....	171.
Olger Danffe, Efterspil til Carl den Store.....	259.
Anmærkninger	275.
9. Tordenskiold	1.
Dronning Margareta	139.
Anmærkninger	271.
10. De italienske Rovere.....	1.
Sokrates	145.
Anmærkninger	281.
11. Olaf den Hellige.....	1.
Knud den Store	135.
Dina	255.
Anmærkninger	381.
12. Erik Blipping	1.
Landet fundet og forsvundet	123.
Amleth.....	177.
Kiartan og Gudrun	265.
Anmærkninger	383.

III. Syngepil, Lystpil og Skuespil, samt Forpil, Prologer og Epiloger.

13. Freias Alter.....	1.
Faruf.....	113.
Canarifuglen	201.
Urlighed varer længst	277.
Anmærkninger	327.
14. Lublams Hule.....	1.
Roverborgen	113.
Robinson i England	217.
Anmærkninger.....	347.
15. Tordenskiold	1.
Flugten af Klosteret	91.

Endnu bestraalt af Solens Glands,
 Ei skjult bort af Tidens Bove?
 Hvor Ulfer under Lovet drømte,
 Sad Mimer vaagen i sin Ring;
 Der Balder og Forsete domte
 Paa Nordens gamle Kongething.

Men i den mørke Middelalder,
 Da Frigg og Frej vort Land forlod,
 Da Loke havde myrdet Balder,
 Og Christi Ord man misforstod —
 Man fæle Fængsel mure lod;
 Og dybt i Jordens Indelukke
 Den usle Fange maatte sukke.
 Det kaldte man, at skaane Blod.

I lyse Tid op Hallen lyses;
 Og hvor Retsfærdigheden boer,
 Ei raser, som en Jette, Thor,
 Ei af Uskyldigheden gyses.
 Der lyder Billighedens Bud;
 Guds hellige Sol op Hiertet klarer,
 For Hevn og Grumhed det bevarer,
 Kun streng mod Last. Det give Gud!

Efter Talem.

Saadan med elskte Drot og Folk
 Indvied vi med Sang og Tale
 Til Fremtids Brug nybygte Sale.
 Vær, Haab! vær Fremtids glade Tolk.
 Her Themis uden Dienbaand
 Ei blændes vil af Sandheds Straaler;
 Hun veie Ret paa sine Skaaler
 Med Sværdet i en skaansom Haand!

Kilden til dette Digt er et særskilt Tryk, 2 upag. Blade 8vo, tilh. Verd.: *Cantate ved Indvielsen af Kiøbenhavns Amts Thing- og Arresthuus, den 18 December 1848. Texten af Conferentsraad, Commandeur A. Öhlenschläger. Musiken af Syngemester Rung.*

Side 281, sidste Linie, til Side 282, Linie 4: Anledningen maa formodentlig søges i J. L. Heibergs Prosaiske Skrifter, I, der udkom i Mai 1841 med et uforandret Optryk af den Polemik, som Kbhn.s flyvende Post i Slutningen af 1828 førte med Oehl. læs: Anledningen maa udentvivl søges i

J. L. Heibergs tyske Recension af Marmier's *Histoire de la littérature en Danemark et en Suède* (*Jahrbücher für wissenschaftliche Kritik*, 1840, I; J. L. Heibergs *Prosaiske Skrifter*, III, 1861), i hvilken Recension Forholdet imellem Oehl. og Baggesen udførligt omtales, og den Ytring forekommer: „so klang durch Baggesen's ganze Polemik . . . das leise . . . Wort: Oehlenschläger ist geistlos geworden.“ — Digtets rette Plads er i XXII. Deel, Side 263, foran det Med J. P. Mynsters Portrait.

Fire og tyvende Deel.

- Side 170, Linie 13: Lillien læs: Lillien
 — 367, — 25, mangler den Bemærkning, at Oehl. har behandlet Fortællingen om Gefion og Gylfes Sønner endnu en Gang, nemlig i Nordens Guder, XXIX. Deels Side 198-204.
 — 377, — 16, tilføies: Oehl.s Erindr., II, Side 188: I min Romance Rosentræerne har jeg forenet en gammel Legende med min Erindring om denne herlige Domkirke (Brunelleschis i Florents).

Fem og tyvende Deel.

- Side 44, Linie 21 (og den tilhørende Var.): egenmægtig læs: egenmægtigt
 — 52, — 22: Ginnistan læs: Ginnistan
 — 149, — 1: aldeles iffe læs: iffe aldeles
 (Var. til dette Sted, Side 295, falder bort.)
 — 245, — 12-13 (og den tilhørende Var.): Melancholft, Uroligt læs: Melancholft, Uroligt
 — 269, — 13: Vometiv læs: Vomitiv
 (Vometiv staaer i alle Udg., men maa betragtes som en Trykfeil.)
 — 293, efter Linie 15 mangler Følgende: Oehl.s Erindr., II, Side 189: Løverdagen mellem Sangfredag og første Paaskebag [1809] saae jeg det Optog med Gyrværkerivognen uden for Domkirken [i Florents], som jeg siden har benyttet i min Novelle Gyrværkeridderne [Side 149—150].

Sex og tyvende Deel.

- Side 19-86: *Den blege Ridder*. Under Redactionen af denne Novelle er ved en Forglemmelse een Kilde ganske forbigaaet: Digtværker af Oehl., VIII, 1837. Heldigviis har denne Forglemmelse kun havt ringe Indflydelse paa Texten.

- Side 23, Linie 3-4: til et findrigt Liv. Hver læs: til noget Bedre.
Hver
(Det Første = 1832, det Andet = 1837; 1846 mangler.)
- 28, — 26: flige Smorerier læs efter 1837: fligt Smoreri
(See Var. Side 225)
 - 36, — 23: Livomstændigheder læs: Livsomstændigheder
 - 72, — 22: som Fader Thorvald havde læs: som Faderen
havde
(Det Første er nærvær. Udgaves Trykfeil; det Sidste
= 1837 og 1846. 1832 har: som Fader Thorvald ogsaa havde
Varianten til dette Sted, Side 229, er urigtig.)
 - 74, — 28: ønsfede? læs: ønsfede.
 - 75, — 31: ikke ret fatte læs: ikke fatte
(Det Første = 1832, det Andet = 1837.)
 - 139, — 16: sin læs: sig
 - 229, — 7-12. Denne Variant læses saaledes: Side 69,
Linie 21: lovede at opfylde det. Ridder Uage] = 1837; 1832:
lovede at bringe det i Opfyldelse, thi dengang kiendte man endnu
intet til den store Uffø for Begravelser i Kirker. Ridder Uage
 - 240, — 14: (B) Oehl.s Digterværker læs: (B) Digt-
værker af Oehl., VIII, 1837. (C) Oehl.s Digterværker
 - —, sidste Linie, tilføies: Smlg. XVII, Side 346, Var. til
Side 317, Linie 31.
 - 243, Linie 13, Var. til Side 156, Linie 9: = B læs: = C
 - —, — 21, Var. til Side 160, Linie 20: = B læs: = C
 - —, — 25, Var. til Side 169, Linie 23: A og B læs: A,
B og C

Syv og tyvende Deel.

- Side 12, Linie 24: sarsiffe læs: sachsiffe
- 25, — 8: Eberhard vilde forsvare sig; men læs: Eberhard
undskyldte sig rødmende; men
(Var. til dette Sted, Side 364, falder bort. See Side
353, Anm.)
 - 30, — 12: havdet læs: havde
 - 36, — 27-28: forstaae." — "En from Begeistring har taarnet
disse Steenmaser til Himlen," sagde Eberhard. — "Ja læs: for-
staae." — "De meente jo dog selv," svarede Eberhard, "at en
from Begeistring havde taarnet disse Steenmaser til Himlen."
 - "Ja
I Stedet for den Var. til dette Sted, som læses Side 367,
kommer følgende: Steenmaser] = B; A: Steenklumper
See Side 353, Anm.
 - 57, — 8: igiennem læs: giennem
 - 59, — 8: ere læs: er

Side 72, Linie 10-11: over Wren." | Eberhard bukkede og sagde læs: over Wren, og Wren kan man ikke lade sig touchere af nogen Ligemand." — „Med det Ord Wre“, vedblev Eberhard, „forbinder man ofte intet andet Begreb, end Forsængelighed og Indbildskhed. Den saa kaldte *point d'honneur* lader sig ofte forene med Grumhed, Smaalighed, en lumpen Tænkemaade, ja selv med Feighed, naar den Stærkere fornærmer den Svagere i Følelsen af sin Sikkerhed.“

„Men den evige flau Moraliseren derover lader sig dog allerbedst forene med Cujoneri,“ bemærkede Herr von Sock med et foragteligt Blik paa Eberhard. — „Ganske vist,“ svarede Eberhard, i det en flygtig Rødme farvede hans Pande; „derfor maa man ogsaa være belavet paa ethvert Tilfælde. Med fornuftige Folk taler man fornuftigt; en Nar støder man i en Morter, skiondt det er en haard Cuur, og det efter Salomons Dom Intet hjælper.“

Den gamle Baron, der ligesaa opmærksom havde hørt paa deres Samtale, som passet sit Spil, saae ved disse Ord op fra Skakbrættet med et bekhymret overtalende Blik paa Eberhard, og rystede sagte med Hovedet. Eberhard bukkede ærbødigt for ham, og sagde

(Var. til dette Sted, Side 377—378, falder bort. See Side 353, Anm.)

- 98, — 26: hellere læs: heller
- 190, — 30: leger læs: leger
- 240, — 27: umuligt. Jeg løb læs: umuligt. Salvator spurgte, om han da ogsaa kunde være ond. Mosteren sagde: han kunde nok, naar han vilde; men han vilde ikke, thi han havde skabt Alting i sit Billede. Handskemageren spurgte, om hun ogsaa troede at være skabt i Guds Billede. Mosteren raabte opbragt, at ethvert Christenmenneske levede i Gud, og lignede ham for saavidt, som han var god; men en Riding gjorde sig selv, ligesom Lucifer fordem, til en Satan, og maatte fortvivlet fare ned til Helvede. Jeg løb

(Var. til dette Sted, Side 431, falder bort. See Side 353, Anm.)

- 250, — 13-14: Storm og Hagl. | Otte Dage læs: Storm, Hagel og Nattefrost. En eneste saadan farlig Nat er da ofte i Stand til at tilintetgjøre alle Haabets blomstrende Knopper, der skøde frem i Marts. Saa komme Ormene og Oldenborrerne, fortære Blomster og Blade; og de Skud kunne prise sig lykkelige, som gaae det altsammen igiennem, og i Sommertiden modnes til Frugt.

„Jeg vilde ønske,“ siger en gammel Hyrde i den engelske Poet Shakespeares Vintereventyr, „at der ingen Alder var mellem de ti og de tre og thye Nar, eller at Ungdommen saa

længe sov paa sit grønne Dre; thi den gjør ikke Andet i den Tid, end svæve ud, gjøre Nar af gamle Folk, røve, og flaaes."

Troer ikke, Børn! at jeg istemmer et Litanie ved at tænke tilbage paa mine egne Ungdomslynder. Jeg er endda sluppen temmelig heelt og sundt gennem dette Ungdoms-Kattegat, fuldt af farlige Grunde, ud i Manddommens atlantiske Hav. Men det maa jeg ansee for en barmhertig Styrelse af Himlen; thi hvor let kunde ikke et stakkels fader- og moderløst Barn, stødt ud i den vide Verden, uden Veileder, have lidt Skibbrud?

Otte Dage

(Var. til dette Sted, Side 434, falder bort. See Side 353, Anm.)

Side 269, Linie 9: (i nogle Expl.) haade læs: havde

— 329, — 29: drikke Viin læs: drikke god Viin

— 347, — 10: kun anføre læs: kun endnu anføre

Otte og tyvende Deel.

Side 19, Linie 10: „da læs: da

— 39, — 12-13: god Læge." | „Af, hvorfor har I dog opgivet læs: god Læge. Jeg elsker det Skionne; her havde jeg altid at bestille med det Hæslige. Jeg holder af det Stærke, det Blomstrende; her aabnede sig Glendighedens Afgrund. Det hjalp ei, at jeg sagde mig: „Du redder Træet fra Orme, at det atter kan trives; du er en Helt i Ildbranden, som, medens Røgen fylder Værelserne, og de flammende Vælker hvert Dieblif true med at styrte ned, vover dig ind i Luen, for at redde den Ulykkelige's dyrebareste Klenodie."

Hvad derimod mange Følsomme væmmes ved, Anatomien, havde slet intet Modbydeligt for mig. Et saadant overdrevent Føleri er ogsaa hæsligt, og jeg hader alt det Hæslige. Her kom mig netop min Indbildningskraft vel tilpas; thi medens jeg sonderlemmede det døde Legem, tænkte jeg mig alt det skionne Værktoi i levende Bevægelse, som jeg nu lærte at kiende dødt og koldt. Hvor meget maatte jeg ikke da beundre Skaberens Viisdom? Jeg forestilte mig Hjertet banke, Pulsen Slag i Slag, Blodet flyde varmt i Arerne, Muskler og Sener bevægede og spændte, Nerverne udøvende deres underfulde Magie, hvorved Mennesket fik Fornemmelsen. Lungerne, disse kunstige Blæsebælge, saae jeg hvert Dieblif fylde sig med Luft, og den skionne Hud, denne kostelig vævede Klædning, bedækkede atter for mit Die den hele herlige Bygning, foret med den fede celluløse Bæv, der giver Legemet sine skiontafrundede Former. Jeg maatte ogsaa ofte smile over den Uffky, mange Mennesker have for en Beenrad. Mig forekom det, naar jeg betragtede et veldannet Skelet, som om jeg saae det velordnede Bindingsværk til et Huus, hvilket

Tommermanden havde opreist, inden Muurmesteren endnu kunde arbejde og udfylde Abningerne. Gengang gif jeg et saadant Bælkefæle til en ny Bygning forbi paa Gaden; Blomsterkrandsen var hængt op over Sparværket, og Ewendenes Vivat tonedede mig i Øret. Da jeg kom hjem, gif jeg ned i Haven, flettede mig ogsaa en Krands, trykte den, da jeg kom op paa mit Kammer igien, om Tindingen af en Beenrad, der hang paa Bæggen, og med dette selsomme Billed for Dine skrev jeg en Ode til Udbødeligheden og Opstandelsen, der ikke er af mine fletteste."

"Men hvorfor har J da opgivet

(Var. til dette Sted, Side 388—389, falder bort. See Side 491 nederst.)

Side 78, Linie 26: (og den tilhørende Var.): ægyptiisk, chaldæisk eller hebraisk læs: Ægyptisk, Chaldæisk eller Hebraisk

— 93, — 5: (og den tilhørende Var.): ingen læs: Ingen

— 136, — 25-26: Attributer. | Gen Dag læs: Attributer, der tilkom hans Stand og Rang. Ofte, naar jeg betragtede Billedet, raabte jeg med barnlig Følelse: „Fader! Fader! kom tilbage til din lille Cyrillo.“

Gen Dag

(Var. til dette Sted, Side 426, falder bort. See Side 363, Linie 21—26.)

— 290, — 27-28: Udbødeligheden. læs: Udbødeligheden."

— 343, — 19: Barm læs: Barm.

Ni og tyvende Deel.

Side 3, Linie 17: Ringer læs: Ringen

— 100, — 15: Høie, læs: Høie

— 137, — 15: Smeden læs: Smedden

(Var. til dette Sted, Side 361, falder bort.)

— 165, — 5: Gnisten læs: Ginnisten

— 356, — 11: Linie 24, og i Helge, 1814, Side 130, har læs: Linie 24; IV, Side 51, Linie 10; XIII, Side 64, Linie 21; og XXX, Side 147, Linie 21, har

En og tredivte Deel.

Side 86, Linie 7: Purpuranden, læs: Purpuranden

Paa omtrykte Blade ere følgende Feil rettede:

Første Deel.

Side 306, Linie 19: Bærd for: Bælb
— —, — 22: skamfuldt for: skumfuldt

Syvende Deel.

Side 95, Linie 11: gienfindig for: gienfidig
— 151, — 18: Gudhed for: Godhed

Trettende Deel.

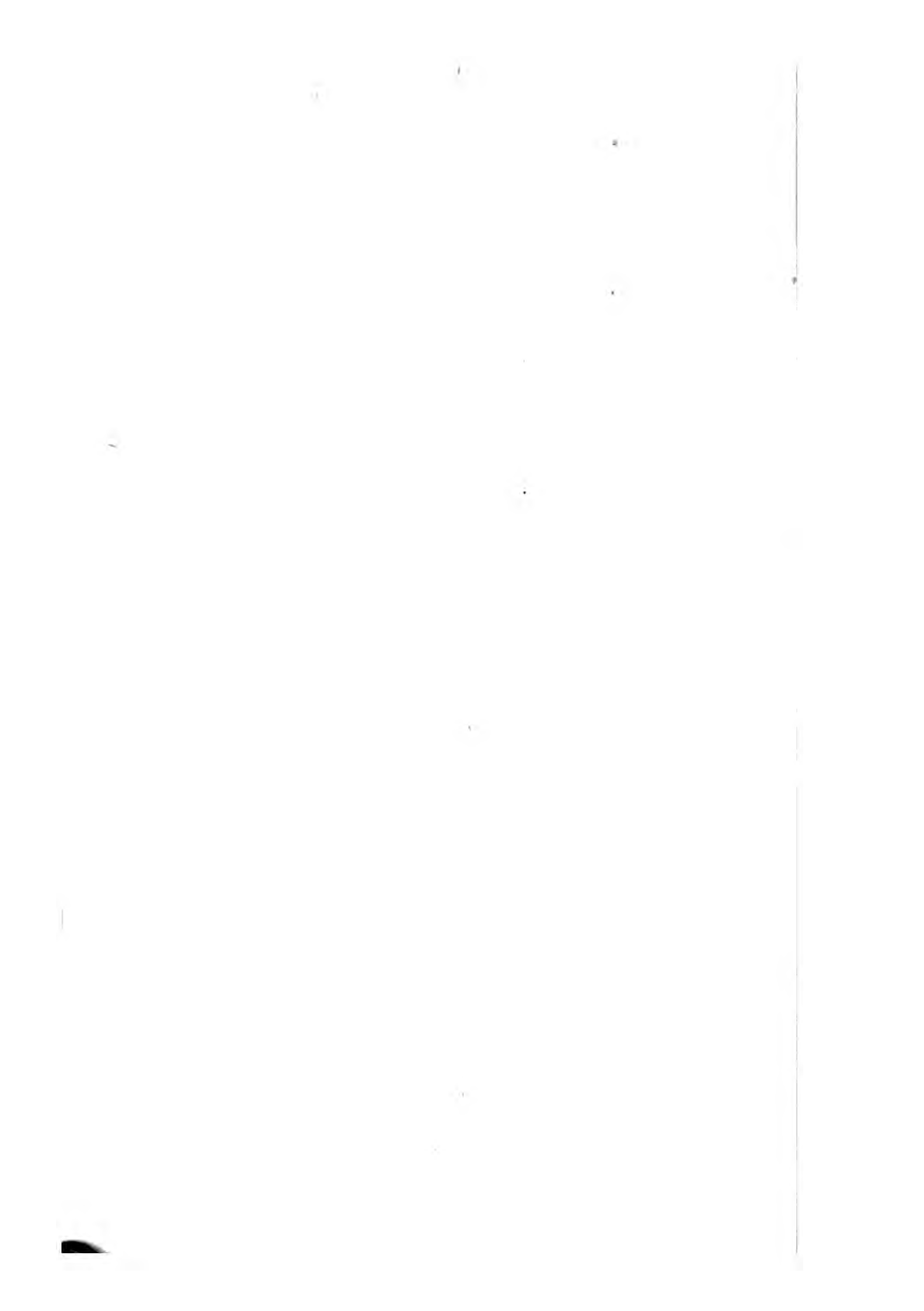
Side 221, Linie 16: var for: hvad
— 222, — 2: Fuldkommenheden. for: Fuldkommenheden,

Fjortende Deel.

Side 33, Linie 19: Hæders for: Hænders
— 48, — 32: ned igien, inden for: ned, inden

To og tyvende Deel.

Side 177, Linie 1: tunge for: strenge

Efterskrift.

Idet jeg med nærværende Bind slutter min Udgave af Oehlenschlägers Poetiske Skrifter, føler jeg Trang til at takke de Mange, der med saamegen Redebonhed have meddeelt mig Oplysninger, eller paa andre Maader viist mit Foretagende velvillig Interesse.

I Nordisk Universitets-Tidsskrift, III. Aargang, 1857, 1, har jeg, forinden jeg paatog mig nærværende Hverv, meddeelt min Opfattelse af de critiske Regler for en Udgave af Oehlenschläger, hvilken vistnok i mange Henseender kan kaldes en eiendommelig og vanskelig litterair Opgave. De Regler, jeg i hiin Udvikling har fremsat, ere blevne de ledende ved mit Arbeide, under hvis Udførelse jeg stadigt har havt Anledning til at bestyrkes i mine Anskuelser. Hvad jeg nu haaber at have leveret, er et nøiagtigt og paa lidt nær fuldstændigt Afbillede af Oehlenschlägers poetiske Litteratur i dens oprindeligste Skikkelse, eller de oehlenschlägerske digteriske Texter efter Originaludgavernes Ordlyd, der som oftest er fulgt uforandret, og hvis Læsemaader, hvor de af mig ere forladte i Texten, fuldstændigt ere optagne som Varianter. Foruden disse Varianter findes bag i hvert Bind litterairhistoriske, sproglige og andre Slags Oplysninger. Mangel paa Plads har gjort et Skaar i Udgavens Fuldstændighed,

idet jeg af Oehlenschlägers her for første Gang samlede og chronologisk ordnede lyriske Digte har maattet udelade de fleste af de oversatte. Ogsaa havde en fuldstændig Udgave af Oehlenschlägers poetiske Skrifter krævet et Tillæg, indeholdende navnlig omarbejdede Partier af Fiskeren, Fostbrødrene og Robinson i England, Fragmentet Knud Lavard, den frie Oversættelse Sovedrikken, for ikke at tale om Digterens første Forfatterforsøg (før Midten af 1802), hvilke allerede for en stor Deel ere meget sieldne eller endog unique. Disse Mangler haaber jeg imidlertid at kunne udfylde ved et Par Supplementbind. Nærværende Udgave er fremdeles heelt igjennem beregnet paa at efterfølges af et Udvalg af Oehl.s ikke digteriske Skrifter: hans Erindringer, æsthetiske Forelæsninger, Taler m. m.

Om Retskrivning og Interpunction bekymrede Oehlenschläger sig meget lidet, og begge Dele ere, tildeels endog i høi Grad, forsømte i hans Skrifter, hvorpaa Exempler kunne findes næsten paa hver Side i disse 32 Binds Varianter, der gjengive Originaludgavernes Læsemaader bogstavtro. For nærværende Udgave er der lagt en consequent Orthographie til Grund, som den brugtes i den længste Periode af Digterens Tid, eller den Retskrivning, der væsentlig afspeiler sig i Molbechs danske Ordbog.

F. L. Liebenberg.

T

4

